

LŐRINCZ L. LÁSZLÓ

Haragos vizeken

2014

Manuel egy hajnali harmattól síkos faoszlopon ült a kikötőben és a felkelő napot nézte. Maga sem tudta, miért; elvégre az elmúlt évek során számtalan naplementét látott ő már ugyanerről az oszlopról, és az egyik éppen olyan volt, mint a másik. A változások inkább a háta mögött történtek: a zörgő szekereket teherautók váltották fel, a friss halra váró árusok veszekedő hangja is alaposan megváltozott az utóbbi időben – idegesebb és türelmetlenebb lett. Mint ahogy az egész világ idegesebbé és türelmetlenebbé lett. A hal viszont egyre kevesebb. És a munka is. Ha kevés a hal, mit tehet a halász? Vagy arra vár, hogy az eltűnt halak ismét visszatérjenek – ha van türelme hozzá –, vagy megpróbál valami mást csinálni. Ha tud.

Manuel szemére húzta a kalapját, és éppen azon tűnődött, hogy betérjen-e Tereza bodegájába egy reggeli szíverősítőre, amikor az idegen fickó odajött hozzá. Manuel csak akkor vette észre, amikor felkapaszkodott mellé a szomszédos oszlopra. Nem ment neki könnyen, kétszer is visszacsúszott, míg végül valahogy csak sikerült megülnie odafent.

Manuel lejjebb billentette a kalapját, és megvetően kiköpött. – Mint a szédülős sirály – gondolta. – Bizonyára mozgalmas éjszakája volt.

Csak úgy, a szeme sarkából nézte meg a fickót, de az is elég volt ahhoz, hogy tisztában legyen vele, kiféle-miféle. Azok közé az aranyifjak közé tartozhat – gondolta –, akik gyakorta átruccannak az Államokból, hogy eltöltsenek néhány vidám éjszakát a tengerparton. Aztán, amikor reggel bezárták mögöttük a bodegák ajtaját, kijönnek a kikötőbe és belerókáznak a tengerbe. Végül is mindegy: a tenger kibírja.

A fickó képén napszemüveg billegett; a reggeli szellő meglibbentette fehér selyemsálját a nyakán. A ruhája amolyan semmilyen volt: nem volt olyan elegáns, mint az átlagos aranyifjaké, de nem is próbálta meg utánózni a helyiek öltözkédét, mint ahogy az gyakran megesett. – Az amerikaiak nagy utánzók – gondolta Manuel. – Még az útszélen heverő számárkakát is megpróbálják utánózni, hogy otthon aztán elmondhassák: úgy öltözködtek, mint a helyiek, úgy ettek és ittak, mint a helyiek, ezáltal maguk is helyiekké váltak. És csuda jó buli volt.

A fickó Manuelre pislantott, s ekkor valahogy összeakadt a tekintetük. Manuel köpni akart, de az idegen mosolya megakadályozta benne. A fickó vigyorgott és Manuelre kacsintott.

– Jó reggelt – mondta. Spanyol volt a kiejtése, nem mexikói. – Szép reggelünk van, nem igaz?

Manuel lenyelte a nyálát és bólintott.

– Szép – dünnyögte.

Az az igazság, hogy maga sem értette, miért válaszolt neki. Általában nem szokott az idegenek kérdéseire válaszolgatni. Tisztában volt vele, hogy az idegenek locsogásának nincs semmi tartalma; csupán arra való, hogy otthon majd elmesélhessék a barátainak, hogy jót dumáltak a latinokkal. Csuda jó buli volt az is.

Az idegen a zsebébe nyúlt, kivett belőle egy cigarettát, a szájába dugta, majd ismét Manuelre nézett, mintha csak akkor döbbsen volna rá igazából, hogy aki mellette ücsörög az oszlop tetején, nem sirály, hanem szintén ember. Manuel lecsusszant az oszlopáról, mire az idegen felé nyújtotta gyorsan előkotort cigarettásdobozát.

– Kér egyet?

Manuel biccentett. És ismét csak nem értette, miért. Nem szokott ő elfogadni a külföldiektől alamizsnát. Az ilyesmi a kikötői kölyköknek való. Ők egy szál drágább cigarettáért még táncolnak is az idegeneknek, ha kell. Ide süllyedt ez a kikötő, és ide süllyedt ez az ország.

A férfi megvárta, amíg Manuel vastag, ráncos ujjaival kikotor egy szálát a dobozból és a szájába veszi. Ekkor meggyújtotta az öngyújtójával, majd a magához is odatartotta a lángot.

A férfinak világos szeme volt és átható tekintete. Széles, erős álla volt; Manuel biztos volt benne, hogy a legerősebb héjú diót is könnyedén elroppantaná a fogsorával. – Mint a cápa – gondolta.

A fickó nagyot szívott a cigarettáján, aztán félrefordított fejjel Manuelre pislogott.

– A bodegában voltam – mondta, és a *Las Palmas* felé biccentett. – Ott ültem egész éjjel.

Manuel is biccentett.

– Azért van a bodega.

– Jó hely, csak sok benne a rosszlány.

– Azokból aztán akad bőven – morogta Manuel. – Mindig is voltak és mindig is lesznek. Amerikai?

– Mondjuk – felelte a fickó. – Látszik rajtam?

– Csak megkérdeztem – szabadkozott Manuel. – Errefelé sok az amerikai.
– Nincs messze innen – biccentett a fickó.
– Jól beszél spanyolul – dicsérte meg Manuel. – Odaátról jöttek az ősei?
– Tanultam – felelte a fickó, és ismét megszívta a cigarettáját. – Egyetemen tanultam.

Manuel megcsóválta a fejét.

- Jobb nyelvet is tanulhatott volna. Mire megy a spanyollal?
- Kedvem volt hozzá – vonta meg a vállát az amerikai. – Tetszett. Na és maga? Manuel elnevette magát.
- Nekem nem kellett hozzá egyetemre járnom.
- Vár itt valakire, vagy csak nem tud aludni?

Manuel érezte, hogy itt kellene hagynia a fickót, elvégre mi a fenéről beszélgethetnének tovább? Nem az a fecsegő típus, az ilyenfélékkel pedig szóba se szokott állni. Mi a fene történhetett vele?

- Minden hajnalban kijövök ide – mondta kényszeredetten. – Nézem a vizet.
- Halász?
- Csak voltam – mondta Manuel.
- Már nem az?
- Megöregedtem – vonta fel a vállát Manuel. – Már a fiataloknak sem jut munka. Egyre kevesebb a hal.
- Akkor mit csinálnak a fiatalok?
- Ki ezt, ki azt. Sokan beállnak a bandákba, aztán úgy eltűnnek, mintha sose is lettek volna. Még a hírüket sem hozza vissza a szél.
- De azért maradnak itt olyanok is, akik halásznak?
- Kevesen – biccentett Manuel. – Nem valami nagy szám manapság halásznak lenni.

– Vannak hajóik is, mi?
– Hát... maradt itt még néhány halászhajó, nem is vitás. De egyre kevesebb. A nagy halak felfalják a kisebb halakat, a nagy hajók a kis hajókat. Néha szó szerint is.

- Ezt meg hogy gondolja? – kerekedett ki az idegen szeme.
- Úgy, hogy az utóbbi hónapokban három halászbárka is odalett. Pedig szél sem volt akkora, hogy kárt tehetett volna bennük. És a rádiójuk is kuka maradt, csak az egyikbe kiabált bele a kapitány. Segítséget kért. Állítólag azt kiabálta, hogy megtámadták őket, aztán annyi. A hang elhallgatott. Különben őt is Manuelnek hívták, mint engem. Eltűnt a hajóval meg néhány halással együtt. Tudja, mit mondogatnak az emberek?

– Mit?

- Hogy az a hajó nem magától süllyedt el.
- Hát akkor mitől?
- Nem találja ki?

Manuelen közben ismét csak a csodálkozás hullámai futottak végig. Mintha nem is ő maga lett volna. Mi az ördögöt fecseg itt ennek a fehér sálas fickónak? Mintha a feje is kavarogni kezdett volna. Csak nem az idegen cigarettája teszi? Gyanakodva a cigijére nézett, és olyan mozdulatot tett, mintha el akarná hajítani.

- Valami baj van? – kérdezte az idegen.

Manuel felemelte a cigarettát.

- Van benne... valami?
- Hát persze – bólintott a fickó. – Dohány. Miért, mire gondol?
- Nincs benne fű?

– Bolondnak néz? – hökkent meg az amerikai. – Csak nem képzeled, hogy kábszeres cigivel a zsebemben mászkálok Mexikóban. Nem akarok egy itteni börtönben elrohadni. De otthon sem szoktam szívni. Tiszta vagyok.

- Valami nem stimmel vele...

– Talán a dohány teszi – mosolygott az idegen. – Drága cigi, nagyon jó minőségű. Szóval, hogy is volt azzal a hajóval?

Manuel végül is nem dobta el a cigit, inkább nagyot szívott belőle.

- Azzal a... hajóval? Hát... megtámadta valaki.

- Ezt már mondta. Kicsoda?

– Talán egy másik hajó. Egy jobb és nagyobb hajó. Valami cégé, amelyik itt akar halászni az árok mentén. Merthogy ott még akad hal, csak jó háló kell hozzá.

– Arra céloz, hogy egy konkurens halászhajó támadt a maguk hajóira és elsüllyesztette őket?

- Ezt rebesgetik.

- Hát ez nem szép dolog – morogta az amerikai. – De milyen árokról beszél?

- A Feneketlen Árokról.

- Ez pontosan mit jelent?

– Azt – morogta Manuel –, hogy nem messze innen húzódik egy árok, a Feneketlen Árok.

- A tengerben?

– Hol a fenében másutt? Ott még van hal... csak bele kell fektetni a buliba egy kis pénzt. Jó hálóval még lehet ott halat fogni.

- És milyen az az árok?

- Feneketlen – ismételte Manuel.

- Komolyan kérdeztem.

- Hát... valahol biztosan van feneke, csak jó mélyen. Ki tudja, hány kilométer

mélyen lehet; még senki nem nézte meg, és senki nem jött vissza onnan, hogy elmondja másoknak, mit látott. Sok minden lehet odalent. Ami ott elsüllyed, nyomtalanul odavész, így mondják.

– Maga már járt ott?

– Hát persze – biccentett Manuel. – Amikor még halásztam, sokszor megfordultam arrafelé. Akkor még volt hal mindenfelé bőven.

– Nem izgult?

– Miért izgultam volna? – csodálkozott Manuel. – Nem mindegy, hogy három méter mély vízbe fulladok bele vagy tíz kilométer mélybe?

– Ebben lehet valami – bólintott a fickó.

Manuel ekkor már biztos volt benne, hogy az idegen nem véletlenül kérdezősködik. Ösztönösen megérezte, hogy akar tőle valamit. Vajon mi a fenét akarhat? Csak nem arra szeretné rábírtani, hogy vigye ki a Feneketlen Árokhoz egy csónakkal, hogy megnézhesse. De hiszen nincs ott semmi, ami érdekes lenne. Ami érdekes, az odalent van.

– Azt mondja, sok a munkanélküli a kikötőben? – kérdezte tünődve az idegen. – Hát igen... manapság meg kell becsülni, ha jó munkája van az embernek. Ha jól megfizetik.

Kérdőn Manuelre nézett, mintha választ várna. Pedig nem is kérdezett semmit.

– Így van – bólintott Manuel. Még lejjebb húzta a kalapja karimáját, mintha zavarná az egyre magasabbra emelkedő nap.

– Én talán... tudnék ajánlani magának valami munkát – mondta a fickó, és ismét kipöckölt egy cigarettát a dobozából. – Kér még egyet?

– Köszönöm, elég volt – felelte Manuel. Nem esett jól az amerikai cigije, akár volt benne narkó, akár nem.

– Vegyen csak egyet – biztatta az amerikai. – Jó ez, csak meg kell szokni.

Manuel akkor mintha egy kicsit elbóbiskolt volna. Mire egyenesbe jött, már ott füstölgött a kezében egy cigaretta.

– Szóval – ismételte meg az idegen –, én talán tudnék ajánlani valami munkát.

– Maga nem turista? – kérdezte gyanakodva Manuel.

– Nem egészen – mosolygott az amerikai. – Mondjuk úgy, hogy üzletember vagyok.

Jézusom, segíts! – nyögte magában Manuel. – Csak nem valamelyik kartell emberébe botlottam? Egész életemben vigyáztam, nehogy kapcsolatba kerüljek velük. Inkább éheztem, de nem álltam be közéjük. Most meg öregségemre...

Az amerikai mintha olvasott volna a gondolataiban, megcsóválta a fejét.

– Ne izguljon, annak a melónak, amit kínálok, nincs köze a narkóhoz.

– Miért...? – nyögte Manuel. – Mit ajánl?

– Pénzt – felelte az amerikai. – Különben szólítson csak Peternek. Iszunk valahol valamit?

Manuel ekkor vette csak észre, hogy remegnek a lábai, és mintha halvány köd lebegett volna a szeme előtt. Csak a bodegában tisztult ki a látása. A tequila pedig kifejezetten jólesett.

A bodegában harsogott a zene, de ez a Peter nevű idegent egyáltalán nem zavarta. Sőt, mintha tetszett volna neki. Jobbra-balra ingatta a fejét és felemelte a kezét, hogy rendeljen még két tequilát.

Manuel akkor már biztos volt benne, hogy válaszút előtt áll.

Vagy gazdag ember lesz belőle, vagy halott.

2

Az amerikai áthajolt az asztal felett, mert a harsogó zenétől nem hallotta volna Manuel szavait. A reggeli óra ellenére a bodega teljes gőzzel üzemelt. Manuel úgy látta, hogy a kutya sem figyel rájuk. A rosszlányok ott ringatták a csípőjüket az asztalok között, bár ringatózásuk inkább már csak tántorgásnak látszott. Szerettek volna mielőbb ágyba kerülni, és lehetőleg nem egyedül. A hajnali részeg ágybakerülésnek is megvan a maga varázsa. Főleg, ha az ugyancsak részeg partnernek vastag a pénztárcája.

– Mennyi az a pénz? – kérdezte akadozva Manuel, amikor kihozták a kettes számú tequilát is.

– Sok – mondta az amerikai. – A teljesítménytől függ.

– És... mit kellene...?

– Még egy cigit?

– Én nem... azaz...

Immár mohón szívta le a füstöt. Érezte, hogy nincs egészen magánál.

Az amerikai mosolyogva nézett rá.

– Ha szorgalmas lesz, vehet magának egy hajót. Felfogadhat embereket, és valaki lesz magából itt, a kikötőben. Volt már saját hajója?

– Még nem – rázta meg a fejét Manuel. – Még soha.

– Hát most lehet. Akad néhány megbízható ismerőse a környéken, akinek éppen nincs munkája? A maga dolga lesz, hogy munkát ajánljon nekik.

– És... milyen munkáról lenne szó?

Az idegen körülnézett, majd Manuelre mosolygott.

– Tengeri munkáról – mondta.

– Kevés erre a hal – motyogta Manuel ködbe vesző tekintettel.

– Ki beszél itt halról? – kérdezte az amerikai.

– Akkor miről?

Manuel még az egyre sűrűbb köd ellenére is észrevette, hogy az amerikai szemmel tartja a környéket. Biztos volt benne, hogy semmi sem kerüli el a figyelmét. És abban is biztos volt, hogy senki nem hallja, miről társalognak.

– A Feneketlen Árokról – mondta Peter.

Manuelnek leesett az álla.

– A... Feneket... len... Mit... csináljak... ott?

– Maga semmit. Majd az emberei megcsinálják. Maga csak megszervezi őket. És még majd más munkája is lesz.

Manuel most már végképp nem értett semmit. Széltől cserzett képe égett az alkoholtól, lapos, régen betört orra a pénz szagát érezte. De narkót soha... a narkó biztos halál...

– Mégis... mit kell...?

Peter tovább mosolygott.

– Bele kellene dobni valamit a Feneketlen Árokba – mondta.

Manuel kinyitotta a száját, mert az orrán át valahogy nem kapott elég levegőt.

– Be... kellene... dobni...?

– Úgy van – bólintott az amerikai. – Maga mondta, hogy az az árok nagyon mély. Sok minden elfér benne.

– Elfér... benne? Micsoda?

Manuel kétségbeesetten simogatta borostás képét. Agya megpróbált kapaszkodót találni azon a csúszós falon, amely az idegen szavaiból épült fel a füle előtt. Hiába erőlködött azonban, képtelen volt rá. Csak szívta az amerikai ki tudja már, hányadik cigarettáját, és egyre vörösebb lett a képe a tequiláktól. Lelke melyén érezte, hogy az a valami, amit ez a fickó akar tőle, nem egyenes dolog, éppen ellenkezőleg: csavaros, mint az antilopok sarva.

A Peter nevű amerikai mintha megsajnálta volna. Sőhajtott, aztán közel hajolt hozzá.

– Na, figyeljen ide, amigo – kezdte. – Elmondok magának valamit... remélem, bízhatok a diszkréciójában?

– A... miben? – nyögte Manuel.

– Abban, hogy tartja a száját – mondta elkomorodva az amerikai.

– Hát... tartom. Biztosan tartom...

– Akkor rendben lesz minden. Szóval, arról van szó, hogy itt van ez a nagy árok, a Feneketlen Árok, ahogy maga nevezi.

– Mások is...

– Nem érdekes. Ha valamit beledob abba az árokba, akkor az lemegy a

fenekére, már ha nehezebb, mint a víz. Igaz?

– Hát... igaz.

– Cigarettát?

– Kösz, már nem kell – tiltakozott Manuel. Végül azért csak rágyújtott, bár érezte, hogy most már aztán végképp nem tesz jót neki. – Jézusom, csak rá ne hányjak az asztalra – forgott a fejében az aggodalom.

– Szóval – folytatta az idegen, amikor Manuel remegő kezében már újra ott füstölt a cigaretta. – Az a helyzet, hogy bele kellene dobálnia valamit az Árokba.

Manuel egyszerre megértett mindent, és jeges rémület járta át tőle. De úgy kell neki, miért nem volt óvatosabb. Hagyta magát befűzni ettől az ismeretlen fickótól, a cigarettájától és a tequilájától... Most pedig arra akarja rábírní, hogy takarító legyen. Hogy tüntesse el a hullákat, amiket ki tudja, honnan szállítanak majd ide. Jézusom, ezt nem teheti meg!

– Nem! – robbant ki a száján a szó.

Peter meghökkenve nézett rá.

– Nem? Miért nem?

– Mert nem akarok belekeveredni – mondta nagyon határozottan Manuel. Néhány pillanatig úgy érezte, hogy ura minden szavának és gondolatának. – Ezt én nem...

Az idegen megcsóválta a fejét.

– Hiszen még azt sem tudja, miről van szó.

– Hullákról – nyögte ki Manuel nagy bátran. Úgy érezte, hogy egy csapásra megjött az esze. – Én nem akarok hullákat...

Az idegen értetlenül nézett rá, aztán felkacagott. Olyan vidámnak és ártatlannak tűnt a nevetése, hogy kedve lett volna vele nevetni. Bár ha a hullákra gondolt, azonnal elszállt a nevethetnékje.

Peter megcsóválta a fejét.

– Maga azt hiszi, hogy hullákat akarok magával a Feneketlen Árokba hajigáltatni?

– Hát... nem? – reménykedett az öreg.

Az amerikai megveregette Manuel asztalon nyugvó, repedezett, fekete körmű halászkézét.

– Mondtam már magának, hogy semmi olyanban nem veszek részt, ami miatt sittre kerülhetnék. A narkó és a gyilkosságok nem az én bizniszem. Sőt, mélyen elítélem mind a kettőt.

– Hát... akkor? – nyögte Manuel.

Az amerikai körülnézett. Szeme egy himlőhelyes képű férfin állapotodott meg, aki nem messze tőlük egyedül ült, és az asztalára helyezett laptopja billentyűit

nyomogatta. Kinyújtotta a kezét és megszorította Manuel karját.

– Látja azt a pasast ott? – intett az állával a ragyásképzű felé.

Manuel tévovázva fordította a mutatott irányba a fejét, és hamar meg is találta, akit keresett.

– Ramos – mondta. – Számítógépbuzi. Csak ül a gépe előtt, egész nap csak nyomogatja, és nem beszél senkivel. Dilis a fickó. Az apja bolondokházába akarja csukatni. Csak ül az előtt a szar gép előtt, és a billentyűket nyomogatja. Az apja szerint még enni sem akar. Csak játszik, vagy mi a szar.

– Nahát, erről van szó – mondta az idegen.

– Ramosról? – hökkent meg Manuel és ismét csak felkúszott a torkán a félelem savanyú íze. – Ramost kell bedobnom az izé... árokba? De hiszen azt mondta...

– Dehogya Ramost! – csattant fel az amerikai türelmetlen hangja.

– Akkor...

– A laptopot! – sziszegte Peter. – A kicseszett laptopot!

– Ramos... számítógépet? – nyelt egy nagyot Manuel, aki ismét megkönnyebbült, hogy talán mégsem Ramost, hanem csak a gépét kell a tengerbe dobnia. Bár... ennek így semmi értelme. Miért kellene az árokba hajítani Ramos gépét, amikor elég, ha a betonhoz vágják? De ki a fene ez a fickó? Ramos apja bízta meg valamivel?

Az idegen sóhajtott, majd minden erejét összeszedve magyarázni kezdett.

– Tudja, mi lesz a számítógépből meg mindenfajta hasonló kutyükből az idők folyamán, Manuel? Roncs. Elektronikai hulladék, amit semmire sem lehet használni. Az ilyeneket ki kell dobni a szemétre. Keresni egy szemétlerakót és odahajítani. Érti?

– Si – mondta Manuel. – Értem.

– Csakhogy a szemetet nem lehet csak úgy lerakni. Vannak rohadékok, akik az ilyen lerakókat üzemeltetik, szétszerelik a gépeket, eladják a darabjait, és jól keresnek vele. A lerakásért pedig vagyionokat követelnek. Az a helyzet, Manuel, hogy ha van magának sok ilyen régi gépe, és valamennyit ki akarja dobni, a gatyája is rámegy. Nehéz manapság a hulladéktól megszabadulni. Azok a fickók rohadtul gátlástalanok.

A fickó elhallgatott. Manuel is hallgatott. Rövid szünet után az amerikai folytatta.

– De ha talál valaki valahol egy jó kis helyet, ahova kis költséggel leteheti a hulladékát, hát az főnyeremény, Manuel! Ezért az a valaki, esetleg egy nagy vállalat, hajlandó lenne szép pénzt fizetni azoknak, akik megszabadítják a hulladékától. Érti már?

Manuel már rég túl volt azon a vonalon, amelyen innen még színjózannak

tarthatta magát, ennek ellenére hamar megértette, mit akar tőle az amerikai.

– Azt akarja, hogy néhány gépet... dobjak be a Feneketlen Árokba?

– Valami ilyesmit – bólintott az amerikai.

Manuel megsimogatta az arcát.

– Nem lenne jobb inkább elásni őket?

Az amerikai elvigyorodott.

– Aztán hova ásná el őket, Manuel?

– A kertemben például. A ház mögött. Vagy a mocsárban. Az sincs messze a házunktól.

– Látja Ramos gépét, Manuel? – szorította meg ismét a karját az amerikai.

– Látom, hát – felelte Manuel, és ki akarta húzni a karját az amerikai szorításából, de az nem engedte. – Látom, hát – ismételte.

– Az csak egy. Egyetlen gép.

– Miért? – szívott nagyot a cigarettájából Manuel. – Hányról lenne szó?

Az amerikai megvonta a vállát.

– Tízezerről, százezerről...

Manuel majdnem leesett a székéről meglepetésében. Igaz, ha leesik, abban azért a tequilák és a cigaretta is szerepet játszott volna; szerencsére nem került sor erre a szörnyűsége.

– De hiszen ez... lehetetlen!

– Kap egy hajót – mondta az idegen. – Egy jókora bárkát; maga választhatja ki. A bárka a magáé lesz. Hogy fel ne tűnjön a dolog, mondja azt, hogy maga csak halászik vele. Mondja azt, hogy a bárka egy amerikaié, aki a halakat tanulmányozza. Kimegy a tengerre a Feneketlen Árok fölé, beledobja, amit bele kell dobnia, aztán halászhat is. Sőt, kell is, hogy halásszon, aztán amit fog, olcsón eladhatja, legalább abból is lesz egy kis pénze. Ez persze csak a töredéke annak, amit tőlem kap majd. Fuvaronként fizetek. Mondja mindenkinek, hogy az amerikai jól megfizeti a halakért, de nem akarja, hogy tudják, kicsoda. Szerény ember, nem akarja felfedni a kilétét. Ha megkérdezik, miért, mondja azt, hogy tudós. A tudósok mind bolondok. Ezt el fogják hinni magának. A maga feladata az is, hogy megfelelő embereket szerezzen a hajójára. Olyanokat, akik tudják tartani a szájukat. Mondja nekik, hogy ha eljár a pofájuk, azon nyomban elveszítik az állásukat.

– És ha meglátja valaki, amint éppen...

– Éjszaka fognak dolgozni.

– És ha mégis valaki... tudja, milyenek az emberek.

Az amerikai elgondolkodott, aztán megvonta a vállát.

– Tudja, ki az a Romero Santos?

– Jézusom! – nyögte Manuel. – Persze hogy tudom, kicsoda... Még a nevét sem szívesen mondom ki. Ő a legnagyobb...

– Nos, ha valaki kellemetlenkedne, mondja azt, hogy Romero Santos is benne van a buliban. Tudja, hogy Santosnak nagy akváriuma van?

– Én nem...

– Mondja nekik, hogy a tudós ritka halakat szállít Santosnak. Aki pedig sokat jártatja a száját, annak Santossal gyűlik meg a baja.

Kész vagyok – gondolta magában Manuel. – Tuti, hogy kész vagyok. Hát mégiscsak belekeveredtem... nem akartam, de belekeveredtem. Az már biztos, hogy nem fogok ágyban, párnák között meghalni... De azért megmondom neki, meg én...!

– Ez nem... környezetszennyezés? – kérdezte nagyot nyelve. Nehezen ejtette ki a szót; nem emlékezett rá, hogy valaha is kiejtette volna. Olvasni olvasta az újságokban, de emlékezete szerint hangosan még nem mondta ki soha.

– Persze hogy nem az – felelte az amerikai könnyedén. – Ha az volna, én sem vállalnám. A gépek jól be vannak csomagolva, még hozzá alumíniumkonténerekbe. Ezer évig sem történik velük baj odalent. Elvannak addig, amíg csak ki nem szedik őket.

– Onnan? – hökkent meg Manuel. – Ki szedné ki őket?

Az amerikai megvonta a vállát.

– Az a helyzet, Manuel, hogy nekünk ezekre a kutyákra, amiket maga beledob a vízbe, már nincs szükségünk. Nagyon drága az újrafeldolgozásuk, de elraktározni sem olcsóbb őket. Ha csak nem küldjük le valamennyit a tenger fenekére. Ott aztán elvannak egy ideig, nem szennyezik a tengert, nem bántják a halakat és az embereket sem. Nem okozunk kárt vele, sőt még jót is teszünk...

– Ki... nek? – nyögte Manuel.

Az amerikai elmosolyodott.

– A jövőnek, Manuel.

– A jövő... nek?

Az amerikai tovább mosolygott, és belefújta a füstöt Manuel képébe.

– Az úgy van, Manuel, hogy nagyon sokan vagyunk már a földön, a nagyon sok ember pedig nagyon sokat akar, amihez nagyon sok energia kell. Nem hallott még energiaválságról?

Manuel bólintott.

– Az emberiség egyre növekszik – folytatta a férfi –, egyre több energiát használ, egyre több energiahordozót fogyaszt, és egyszer bizony eljön majd az idő, amikor fogytán lesz minden olyan anyag, amelyből energia nyerhető ki. S akkor mit tesz majd az emberiség?

– Mit? – nyögte Manuel.

– Feltúrja a föld minden négyzetcentiméterét energiahordozóért. Aztán eljön majd a pillanat, amikor nem talál már egyetlen grammot sem. Akkor valakinek eszébe jut a briliáns ötlet: meg kell keresni azokat a lerakókat, ahova az elmúlt sok-sok évszázad energiapazarló embere lerakta a hulladékát. Valamennyi lerakó igazi kincsesbánya lesz, Manuel. Addigra már olyan fokra jut a technika, hogy az akkori embereknek nem lesz nehéz kinyerniük a hulladékból, amit mi benne hagytunk. Sorra feltárják a lerakókat, és hálások lesznek nekünk, amiért tengernyi energiát hagytunk rájuk. Évtizedekig vagy inkább évszázadokig élhet belőle az emberiség, aztán meg majd... csak lesz valahogy. Talán megpróbálnak energiát nyerni a levegőből, bár ez már nem a mi dolgunk. Szóval, azt akarom mondani, hogy azzal, hogy elraktározzuk ezt a sok millió lerobbant vagy kiöregedett kütyüt a tenger mélyén, még jót is teszünk vele a jövőnek. Ne legyenek kétségei – maga hasznos munkát végez, Manuel. Lehet, hogy valamikor a távoli jövőben még szobrot is állítanak magának. Manuel, az emberiség megmentője! Na, hogy tetszik?

– Mennyit kapok fuvaronként? – kérdezte Manuel.

Az amerikai mondott egy összeget. Akkorát, hogy Manuel megszéduült tőle.

– Később, ha már sínre került a dolog, akár több hajója is lehet.

– De a zsaruk...! – nyögte Manuel. – Ha a zsaruk kiszimatolják...

– A zsarukra ne legyen gondja. Fontosabb dolguk is akad, mint magát figyelni.

Manuel már nem ellenkezett. Szívta a cigit és itta a tequilát. Úgy gondolta, egy csapásra megváltozott az élete, hogy találkozott az amerikaival.

Ebben nem is tévedett.

3

Az amerikai visszament a cölöphöz és a tengert nézte. Úgy bámulta, mintha le akarna látni a fenekére. Tudta, hogy Manuelt teljesen kiütötte a cigaretta és az ital, és most ott hever valahol a bodega egyik sarkában, és aligha lehetne életet verni belé. De hát nem is kell. Most, hogy megbeszélte a dolgot a fickóval, komolyabb feladatok várnak rá.

Előhúzta a zsebéből a mobilját, megnyomott egy gombot, és várta, hogy megszólaljon odaátrol az ismerős hang.

– Mi van, Peter? – kérdezte a hívott rövid csengetés után. – Mi van, öregfiú?

– Rendben mennek a dolgok – felelte az amerikai.

– Mármint hogyan?

– Megvan az emberem – mondta.

– Nocsak! – hökkent meg a másik – Ilyen gyorsan ment?
– Szeretem gyorsan intézni az ügyeket – dicsérte magát az amerikai.
– Biztos benne, hogy minden oké?
– Legteljesebb mértékben. Holnapra kijózanodik a fickó, és megkezdhetjük a műveletet.

- Konkrétan hol?
- Hallott már a Feneketlen Árokról?
- Ki ne hallott volna?
- Hát ott. Oda fogjuk lerakni.

A másik mintha meghökkent volna.

– Nem meredek ez egy kicsit?
– Bízzon bennem, Mr. Brown.
– Én bízom, csak aztán meg ne üsse a bokáját. Tudja, hogy ránk csak addig számíthat, ameddig nincs baj. Ezt már az elején közöltem magával. Ha lebukik, mi kihátrálunk maga mögül. Hány szállítmányról lehet szó?

– Akár ezerről is – mondta Peter büszkén. Tudatában volt, hogy ez a szám lenyűgözi a másikat.

Le is nyűgözte. A másik csak hápogott, és majd fél percébe került, amíg meg tudott szólalni.

- Mennyit mondott?
- Akár ezret is. Ezer konténert. Vagy még többet.
- Tudja maga egyáltalán, mit beszél?

Az amerikai megvonta a vállát, mintha a másik látná, és nem valahonnan a túlvilágról társalogna vele.

– A Feneketlen Árokba sok befér.

Brown a választ kereste, de hiába is találta volna meg, nem sokra ment volna vele. A fickó a túloldalon addigra már elnémitotta a telefonját.

4

José Suarez annak ellenére nyugtalan volt, hogy már megszabadultak a konténerektől. A hatalmas fémládák nagyot csobbanva merültek el a szelíd hullámok között, és meg sem álltak egészen a Feneketlen Árok fenekéig. Ekkor gondolt csak rá, hogy micsoda marhaság is ez az egész. A Feneketlen Árok azért feneketlen, mert nincs feneke, akkor meg hogy a fenébe merülhetnek a csomagok mégiscsak a fenekére? Ha valóban nincs feneke, akkor a konténerek átmennek a Föld közepén, és valahol a másik oldalon bukkannak elő. Nem is lenne rossz buli,

ha egyszer csak arról cikkeznének az újságok, hogy ismeretlen eredetű konténerek bukkantak elő a földből a földgolyó másik oldalán. Természetesen tisztában volt vele, hogy emeletes marhaság, amin rágódik, és azonnal be is szüntette a rágódást. A konténerek lesüllyednek a tenger aljára, és ott is maradnak mindaddig, amíg a sors úgy akarja. A világ valamennyi tengerének a feneke telis-tele van minden szarral, a konténerek is elférnek mellettük.

A mély tenger felől hűvös szél kezdett fújni, megborzongatva a bőrét. José annak ellenére, hogy már nem voltak konténerek a fedélzeten, valamiért nem érezte jól magát. Borsószdott a bőre és furcsa nyugtalanság rágsáta az idegeit.

A hold már régóta fent járt az égen és az árboc csúcsát kerülgette, mintha rá akart volna ülni. José addig figyelte, amíg szédülni nem kezdett.

Vigyen el az ördög, José! – korholta magát. – A végén még becsinálsz a félelemtől. Pedig nincs mitől félned. Tiszta buli ez és jól fizet.

Arra riadt, hogy Gomez bukkan fel mellette és kérdően néz rá.

– Valami baj van, főnök? – kérdezte kíváncsian. Ferde volt a szája, mint mindig. Kiskorában az apja egyszer felé csapott a nadrágszíjával, a csat felsértette a száját, és most olyan, mintha nyúlszája lenne. Így is csúfolták a többiek. Először még bosszankodott miatta, verekedett is, aztán lassan megszokta. Elvégre mindegy, hogy hívják az embert. Az a lényeg, hogy aki keresi, megtalálja.

– Miért lenne? – kérdezett vissza José.

– Sápadtak látszol – mondta a másik.

– Éppen ránk süt a hold. Nem vetted még észre? Különben mit akarsz?

– Ki kellene dobunk a hálókat.

– A francba! – csapott a levegőbe az öklével José. Utálta a konténerek kidobása utáni halászatot. Csak az időt rabolják vele. De hát mit tegyen, ha Manuel, az a feleszű, aki ennek ellenére a gazda, meghagyta, méghozzá szigorúan, hogy így legyen. Ha kihajították a cuccot, halászniuk kell, a zsákmányt meg lepasszolni a kereskedőknek. José a lelke mélyén tisztában volt vele, hogy hasznos óvintézkedésről van szó, mégis duzzogott miatta. Egész délelőttjük rámege erre az ostobaságra. Jó lenne egyenesen hazamenni és bebújni Luisa mellé az ágyba. A jó meleg ágyba. Luisa mindig jó meleg, ő pedig elolvad a melegségétől...

Itt aztán meg is állt egy pillanatra. Igen, Luisától mindent megkap, amire csak vágyik. Luisa viszont cserébe pénzt kap tőle. Így van ez rendjén. Hoci-nesze. Nem, Luisa nem kurva, erre még gondolnia sem szabad, és nincs is oka erre gondolni; Luisa nem áll az utcán, nem árulja magát a bodegákban. Luisa csak nyugodt életet szeretne. Ezért is nem ment hozzá feleségül, amikor megemlítette neki, hogy elvenné. Jó egy éve történt, röviddel azután, hogy Luisa hazajött a városból, ahol valami varrodában dolgozott. Annyira megtetszett neki a lány, hogy egészen

belebetegedett. Megpróbálta kicsit megsimogatni, amikor egyszer együtt táncoltak a bodegában, de a lány kerek perec megmondta neki, hogy vegye el a piszkos mancsát róla, és csak akkor tegye vissza rá, ha fel tud valamit mutatni azonkívül, ami a gatyáját feszegeti.

José rohadtul ki volt akadva, még az is megfordult a fejében, hogy meglesi, elkapja a lányt, és ha másképpen nem megy, hát megerőszakolja, de aztán elszégyellte magát és gyorsan le is tett a szándékáról, ha szándék volt ez egyáltalán, nem csak egy kutyafuttában felbukkanó gondolat. Eszébe jutott Carlos, aki megtette, amire ő csak futólag gondolt, megerőszakolt egy lányt, aki nem akart kötélnek állni. És mi lett a dolog vége? A lánynak volt három bátyja, akik nem sokat teketóriáztak, elkapták Carlost, levágták a micsodáját, és a zsebébe dugták. Carlos néhány napos agónia után belehalt a csonkításba. José nem tudta, hogy van-e fiútestvére Luisának, de ha nem lett volna, sem akart volna ilyen baromsággal próbálkozni. Neki a lány lelke is kell, nem csak a teste. Különben sem barátja az erőszaknak. Az erőszak erőszakot szül. S az erőszaknak általában az a vége, hogy előbb-utóbb az erőszakoskodó és annak az elszenvedője egyaránt a temetőbe kerül, ott aztán egymást szórakoztathatják mindaddig, amíg az angyalok meg nem fújják a trombitáikat a Sion hegyén, vagy hol a fenében.

Amikor Manuel felkereste és elmondta neki, miről van szó, nem szólt róla Luisának semmit, akkor viszont, amikor a markába nyomták az első keresetet, méghozzá jó amerikai dollárokból – este volt éppen, s a hold ugyanúgy fent volt az égen, mint ezúttal –, kísétált a szülői házból, még az ajtót sem csukta be maga mögött, elsétált Luisáék házához és bekopogott az ajtón. A banya, aki kidugta a fejét a nyíláson, Luisa nagyanyja volt, mert anyja az nem volt szegénynek. Az anyák és apák gyakran elvesznek a nagyvilág zürzavarában.

José egyszerűen csak félretolta az öregasszonyt, megkereste Luisa ágyát és leült a szélére. A szobában még két lány aludt, Luisa húgai. Persze, hogy azok is felébredtek, akárcsak Luisa. Egyikük sem csinált balhét, pedig José némi sikoltozásra számított, inkább kerek szemmel figyelték, hogy mit fog csinálni José Luisával. José tisztában volt vele, hogy nem sokat csinálhatna, elvégre Luisa párnája alatt nyilván ott a töre, és nyugodt szívvel belébökné, ha valami olyat akarna, amire Luisa egyszer már nemet mondott.

José megvárta, amíg az öregasszony is bejön és megáll a háta mögött. Biccentett, kigombolta a nadrágját úgy, hogy valamennyien – még a szomszéd ágyakban a kislányok is – jól láthassák csíkos alsónadrágját.

– Nézd meg, mi van benne! – mondta a lánynak. – Nézd csak meg!

Luisa pontosan tudta, miről lehet szó. Tudta, csak nem értette. Nem gondolhatott másra, mint hogy José mebuggyant.

Bólintott, kihúzta a párnája alól a törét és José hasának irányította. José érezte, hogy verítékcseppek futnak le az állán, de nem törődött vele. A tör megmoccant, egy gyors mozdulat, és lerepült a csíkos alsógatyáról a gomb. A gatyá José térdén kötött ki.

A szomszéd ágyakban vihogni kezdtek a kislányok, a banya viszont átkozódott a háta mögött. Akkor azonban mindannyiukba belefagyott a hang, amikor nem az történt, amire vártak, Josénak ugyanis a gatyája alatt volt egy másik alsója is, az pedig a helyén maradt. A levágott gombú gatyából ömleni kezdtek a szép zöld, amerikai dollárok. José forogni kezdett, hogy minél gyorsabban potyoghasson a pénz. A zöld jóságok lassan beborították a padlót. A kislányok újra vihogtak, az öregasszony a torkához kapott, és úgy kidülledtek a szemei, hogy José azt hitte, nyomban kileheli a lelkét. Őszintén szólva nem is nagyon bánta volna.

– Ez van a gatyámban – mondta José. – Ez is. Minden második este megperdülök előtted, ha akarod. Minden a tiéd lehet, ami a gatyámban van. Sokat keresek, és mindet neked adom.

A lány biccentett és kibújt az ágyból. A kezében szorongatott törre pislantott, majd átnyújtotta az egyik hűgának.

– Pakoljon össze, mama! – mondta az öregasszonynak. – Hova megyünk, José, vagy hogy is hívnak...?

– Béreltem egy kis házat. Egyelőre az is jó lesz nekünk – nyögte José.

A lány ismét biccentett. Megvárta, amíg az öregasszony átnyújt neki egy sebtében összekötött batyut, aztán a fejével José felé intett.

José belekarolt, és kivezette a házból...

Hirtelen felriadt álmodozásából és mélyet sóhajtott.

– Dobjátok be a hálót. Hadd jöjjenek azok a nyavalyás halak!

A háló éppen a vízbe csobbant, amikor Gomez visszasietett hozzá.

– Főnök! – kiáltotta már messziről lihegve. – A parti őrség! Rádión szóltak, hogy várjuk be őket.

– A francha! – idegeskedett José. – A francha! Mi az ördögöt akarnak tőlünk? Nézzetek körül és nyomjátok le a slaggal még egyszer a fedélzetet.

Alig zárták el a slagot, már fel is bukkant a semmiből a parti őrség motorosa. Reflektora egyenesen a hajójukra irányult. Annyira elvakította őket, hogy el kellett takarniuk a szemüket a karjukkal.

Néhány pillanatig fényben fürödtek, aztán kikapcsolták odaát a fényszórót.

– Átmegyünk magukhoz, emberek! – hallották a hangszóró hangját. – Maradjanak nyugodtan!

Alig érezték meg a döccenést, amikor a kis motoros melléjük ért, és óvatosan hozzájuk simult. Tehette, elvégre csaknem tükörsima volt a tenger.

A parti őrség egyenruháját viselő férfit még másik kettő követte. José az elől jövőt ismerte valahonnan, elvégre a kikötőben, ha csak látásból is, de ismerik egymást az emberek.

– Jó munkát, amigos – köszönt a tiszt sildes sapkájához emelve a kezét. – Hogy megy a munka?

– Sehogy – tisztelgett vissza José. Hajadonfőtt volt, ennek ellenére szükségét érezte, hogy kimutassa tiszteletét a hatóság iránt. – Még csak most dobtuk be a hálót.

– Nem késtek el vele? – kérdezte a tiszt. – Már lassan vissza kellene fordulniuk.

– Az azért túlzás – vigyorgott José. – Vacakolt egy kicsit a motorunk, jó ideig elbabráltunk vele.

– Lenn vannak a hálók? – kérdezte a sildes sapkás.

– Egyelőre csak a nagy háló.

– Jól van, húzzák fel!

José megvakarta a feje búbját.

– Azzal csak további időt vesztegetnénk. Ha kihúzzuk, akár haza is mehetünk.

– Azért csak húzzák ki, ha én mondom!

José parancsot adott, hogy húzzák fel a hálót. A csörlő beindult.

A tiszt megfordult és átkiáltott az őrhajóra.

– Jöhet a kutya!

A kutyas fickó a kutyaival együtt ügyesen átugrott a halászbárkára. A kutya vakkantott, mintha élvezte volna az ugrándozást.

Amint a háló tízpercenyi várakozás után a fedélzet magasságába ért a hajó tatján, a kutyas férfi felemelte a kezét.

– Állj! – kiáltotta. – Ennyi elég is lesz.

Áthajolt a korláton és szemügyre vette a hálót. A kutya szűkölt az idegességtől és a pórázrt rángatta.

– Nyugi – szólt rá a gazdája, majd hátrafordult, és csalódottan odamorogta a sildes sapkásnak. – Negatív, uram.

– Biztos? – kérdezte a sildes sapkás.

– Csak néhány hal fickándozik benne.

– Alig eresztettük még le – bólintott José.

A kutya a háló mellett szimatolt még egy kicsit, aztán abbahagyta a szűkülést és csalódottan a vezetőjére nézett. Mintha nem értette volna, hogy lehet az, hogy nincs semmi olyan a hálóban, aminek a keresésére kiképezték.

A sildes sapkás a kutyas felé biccentett.

– Eressze el a kutyát.

A kutyas kikapcsolta az állat nyakörvét. A kutya a levegőbe szimatolt, majd

bizonytalanul elindult a hajó belsejébe vezető lépcsőn.

– Csak nyugalom, Fickó! – szölt rá a gazdája. – Keresd! Keresd!

A kutya levágtatott a kajütökhöz. A kutyás határőr mintha megbánta volna, hogy eleresztette a kutyát, gyorsan utána igyekezett.

– Valami gond van, uram? – kérdezte José a sildes sapkást.

A határőr megvonta a vállát.

– Gond mindig van.

– Mi *csak* halászunk – mondta José erősen kiemelve a csak szócskát. – Ismerjük a törvényeket.

– Más is ismeri – mosolyodott el a sildes sapkás. – Csak aztán meg is szegi őket.

– Mi nem. Az biztos.

Néhány bizonytalan vakkantás után felbukkant a fedélzetre vezető lépcsőn a kutya és a vezetője. A kutya ekkor már pórázon volt, s idegesen kapkodta ide-oda a fejét. Mintha nagyon szeretett volna találni valamit, hogy gazdája kedvére tegyen, de bármennyire is szeretete volna, képtelen volt teljesíteni a feladatát.

– Negatív, uram – jelentette a kutyás.

– Jól van – biccentett a sildes sapkás. – Vigye vissza a kutyát.

A határőr bölintott, és visszavezette a kutyát a másik hajóra.

A sildes sapkás – rangjelzése után ítélve hadnagy – ekkor Josén kezdte jártatni a szemét.

– Nem látott mostanában valami furcsát errefelé? – kérdezte.

– Mit jelent az, hogy furcsa? – kérdezte José. Némi elégtétel bujkált a hangjában, amiért a kutya nem talált semmit. – Mire gondol, uram?

– Például egy másik hajóra.

José megcsóválta a fejét.

– Más is halászik erre, uram, nem csak mi. De ma még nem láttunk senkit. Látnunk kellett volna valakit?

A hadnagy levette a sapkáját és megvakargatta a feje búbját. Fekete, hullámos haja volt, oldalt divatosan felnyírva.

– Nem tudom – sóhajtotta. Megfordult és átkiáltott a hajójára. – Hieronimo!

– Si?

– Hozd át a zsákok!

Újabb határőr ugrott át az egyik hajóról a másikra. A parti őrség hajója megbillent, mintha nem akarta volna, hogy Hieronimo átmenjen a viharvert halászbárkára.

Hieronimo mégis átugrott. José látta, hogy zsákok tart a vállán. Kissé furcsa volt, ahogy a tiszta, halványkék egyenruhába öltözött férfi egy szutykosnak tűnő vizes zsákok cipel.

A sildes sapkás Joséhoz fordult.

– Maga a kapitány, igaz?

– Si – bólintott José.

– Sorakoztassa fel az embereit.

Josénak nem kellett nagyon igyekeznie, hogy teljesítse a parancsot. Mind az öten odafent voltak már a fedélzeten, csupán néhány lépést kellett tenniük, hogy odaálljanak José mellé.

– Szóval, nem láttak senkit errefelé mostanában? – kérdezte a sildes sapkás hadnagy. – Még csak véletlenül sem?

José szó nélkül felhúzta a vállát. A másik öt a fedélzet padlóját nézte és hallgatott.

– Hieronimo!

– Si?

– Mutasd meg nekik!

Hieronimo biccentett, levette a válláról a zsákot, kinyitotta a száját, aztán ami benne volt, kigurította eléjük a padlóra.

José meg volt győződve róla – már akkor, amikor a Hieronimónak nevezett parti őr kinyitotta a zsák száját –, hogy kábszereszacskók bukkannak elő belőle. Nem tudta, vajon mit akarhat velük a hadnagy, és ezért szorongott is egy kicsit. Csak nem találtak áruló nyomot arra nézve, hogy konténereket szórtak a tengerbe?

A zsák szája kinyílt és kigurult belőle valami. Nem is egy, hanem kettő. Az egyik dinnyének nézett ki, a másik másnak; valami olyasminek, de nagyban, mint amikor a golflabda rajta ül valami ülőkén, és várja, hogy leüsse róla a golfozó. Mintha a furcsa dinnyét egy ilyen golflabdaalátét, vagy mi a franc tartotta volna.

José arra riadt, hogy az egyik embere öklendezni kezd mellette, majd fittyet hányva a határőrökre, a korláthoz fut, áthajol rajta, és belerókázik a tengerbe. Ebben a pillanatban Josénak is megemelkedett a gyomra, és legszívesebben ő maga is a korláthoz futott volna.

A dinnye a lábaik előtt egy emberi fej volt. Egy bajuszos férfi feje. José már azt is tudta, kié. Mendózáé, aki szegről-végről a rokona volt.

Akkor pedig már a térdei is megroggyantak, amikor tudatosult benne, hogy a másik dinnye is emberi fej, ez is bajuszos, az a valami pedig, amit annak a furcsa dolognak nézett, ami a golflabdát tartja, s aminek nem tudja a nevét, a fejhez tartozó nyak és váll.

A sildes sapkás nemtörődöm képet vágott; José azonban biztos volt benne, hogy élesen figyeli a reakcióikat. Hogy ne okozzon csalódást neki, letérdelt a két fej mellé és néhányszor keresztet vetett.

– Ó, Madonnám! Óh! – nyögte.

Kicsit később abbahagyta a nyögdecselést és felállt. Az emberei már ismét mellette voltak. Sápadtak néztek ki, azok is voltak, de ezúttal nem csak a holdfénytől.

– Nos? – tudakolta a hadnagy. – Mi a helyzet?

José még egyszer utoljára keresztet vetett, aztán a hadnagyra pislogott.

– Mi történt... uram? Hol találták őket?

A hadnagy az őrhajón túlra mutatott. Oda, ahol nem látszott más, csak a tenger lustán hintázó színezüstje.

– Valahol arra. Nem messze innen. Odaát megvannak a koordináták. Ismerik őket?

José tudta, hogy mit kell tennie. Még a látszatát is kerülnie kell annak, hogy el akarna hallgatni valamit.

Csuklott egyet és a váll nélküli fejre mutatott.

– Ez... Mendóza.

– Miféle Mendóza?

– A faluból. Saldóból.

– Tehát ismerik.

– Szegről-végről rokonom, uram.

– Mi az a szegről-végről?

– Hát... távoli rokonom.

– Értem. Legalább már tudjuk, kicsoda. És a másik?

– Nem tudom – rázta meg a fejét José. – Őt nem ismertem.

– Nem is látta soha?

– Nem emlékszem rá, hogy láttam volna.

– És... mivel foglalkozott ez a Mendóza? A maga... hogy is mondta csak... szegről-végről rokona?

– Halász... volt. Mint én.

– Értem. Volt saját hajója?

José megvonta a vállát.

– Őszintén szólva, nem tudom... bár aligha lehetett az övé a hajó, amin halászott. Mostanában nemigen van errefelé saját hajója senkinek. Amióta kevés a hal és drága az üzemanyag, senki sem képes eltartani egy hajót. Inkább csak bérbe vesszük.

– Értem. Maga is bérbe veszi?

– Én is.

– És... kitől veszi bérbe?

– Manuel Vergarától. Neki három hajója is van.

– Eszerint ő a helyi kapitalista, mi?

– Valami olyasmi, uram. Mindenesetre munkát ad nekünk.

Ekkorra már valamennyien túl voltak a nehezén. Mexikóban nem nagy dolog, ha levágott fejet lát valaki. A paraszt, ha kimegy hajnalban a földjére, hogy megkapálja a kukoricáját, néha szép kis gúlát talál emberi fejekből összerakva a földje egyik sarkában. Ezeket a fejekeket csak a legkritikább esetben ismeri valaki is a faluból; idegen emberek fejei, amiket ideszállított valaki valahonnan. Minden bizonnyal véletlenül éppen ide. Valahol valakik levágták valakiknek a fejét, a testüket a folyóba hajították, a fejüket pedig csak úgy taláломra lerakták valahol. A parasztok hallgattak, de hát mit is mondhattak volna? Mindenki tisztában volt vele, hogy az egyik kokainbáró bandája elkapta egy másik kokainbáró bandáját és csúnyán elbánt vele. Azzal is tisztában volt mindenki, hogy a csapást ellencsapás követi majd, és egy paraszt egy messzi, másik faluban egy reggelen, ha felkel, hogy megkapálja a kukoricáját, ugyancsak egy halom fejet talál majd a földje sarkában szépen gúlába rakva. Azt persze már nem tudja, hogy ez a csapás tulajdonképpen ellencsapás, amelyet újabb csapás követ majd. És így megy ez talán a világ végéig. A fejek szaporodnak, a paraszt meg csak kapálja a kukoricáját. Errefelé ez a világ rendje.

A parti őrség hadnagyának nem volt sietős a dolga, előhúzott a zsebéből egy fogpiszkálót és piszkálgatni kezdte a fogait, miközben hol a fejekre, hol pedig a halászokra pislogott.

– Na, emberek, mond ez maguknak valamit? – kérdezte kifejezetten barátságos hangon.

Egyikük sem válaszolt. Csak nézték mereven a szomorú maradványokat, és nem szerettek volna a levágott fejű emberek helyében lenni. Talán arra gondoltak, hogy előfordulhat, hogy rájuk is ez a jövő vár.

José tudta, amit tudott, ám azzal is tisztában volt, hogy még a látszatát is kerülnie kell annak, hogy bármi köze is lenne a levágott fejekhez.

– Levágták... a fejüket? – kérdezte immár megnyugodva, mintha valóban ezt hitte volna. Belül viszont tombolt benne a félelem.

– Ezt gondolja? – kérdezett vissza a hadnagy.

– Én... nem is tudom...

– Nem vágták le őket – mondta a hadnagy.

Egy halász nagyot nyögött. Mintha a rettenést próbálta volna kinyögni magából.

– Nem vágták le a fejüket... – ismételte a hadnagy. – Egyáltalán nem. Valami... leharapta. Mármint az egyikét. A másik más tészta...

– Leharapta? – hökkent meg José. – Egy cápa?

– Nézze a nyomokat – mutatott a hadnagy a levágott fejre, annak a bizonyos Mendózának a fejére. – Látja? Ez nem vágás. Ez harapás!

– Jézusom, de hát hogyan...?

– Ez a kérdés – mondta a hadnagy. – A másik maradványon meg különösen látszik, hogy nem vágták, hanem... hogy is mondjam csak: kettétépték fickót.

– Cápák – mondta határozottan José. – Cápák lehettek.

– Feltehetően – bólintott a hadnagy. – A kérdés csupán az, hogy a maga szegről-végről rokona meg ez a másik, ez a vállas ismeretlen, hogyan került a vízbe? Gondolja, hogy kihasználva a nyugodt tengert, arra gondoltak, hogy úszkálnak egy kicsit a hajójuk körül?

José határozottan megrázta a fejét.

– Biztos lehet benne, hogy nem.

– Ugyan miért nem?

– Egy halász, ha halászik, sosem fürdik. Nincs rá ideje. Különben is, aki naponta a tengeren dolgozik, nem szeret a tengerben fürödni. Otthon sokkal jobb a meleg zuhany alatt.

– Magának van fürdőszobája? – kérdezte a hadnagy.

José halványan elmosolyodott. Vajon honnan a fenéből szalasztották ezt a fickót?

– Egy benzineshordó is megteszi. Nincs annál jobb zuhany. Csak fel kell akasztani egy fára, megtölteni vízzel, a nap felmelegíti és kész. Csak ki kell nyitni rajta egy csapot...

– Világos – bólintott a hadnagy. – Tehát kizárható, hogy örömben fürödtek volna... Lehet, hogy bedöglött a hajójuk, és... nem is tudom. Maga mit csinálna, ha bedöglene a hajójának a motorja?

– Megjavítanám – vonta meg a vállát José, és igyekezett nem a maradványokra nézni.

– És ha nem sikerülne? Ha a motor kifogna magán és az emberein is?

– Segítséget kérnék rádión. Aztán addig ülnék a fenekemen, amíg meg nem érkezik a segítség.

– És ha véletlenül estek bele?

José megcsóválta a fejét.

– Ketten egyszerre? Nyugodt az idő, ilyenkor egyetlen halász sem esik bele magától a tengerbe.

Véletlenül szaladt ki a száján, és gyorsan meg is bánt mindent, amit eddig mondott. A végén még gyanúba keveri saját magukat. A végén még azt hiszi a fickó, hogy valahogyan ők is benne vannak a buliban. Esetleg megtámadták azt a másik hajót, és vízbe hajigálták róla az embereket.

– Nem fogott a rádióján segélykérő jeleket?

– Nem, uram.

– Hát ez furcsa – sóhajtott a hadnagy. – Nem kértek segítséget, csak éppen... nem is tudom.

José megtörölgette erősen verejtékező homlokát.

– Maradt valaki élve... a hajón? Azok talán többet tudnának mondani...

A hadnagy Joséra nézett. Már nem volt gyanakvás a tekintetében, csupán mérhetetlen szomorúság.

– Tudja, mi a legnagyobb szarság az egészben, barátom?

José már tudta, de nem mondta.

– Hogy a hajójuk is eltűnt, a többi emberrel együtt. Se hajó, se emberek. Csak ez a leharapott két fej. Hát ez az én problémám, barátom. Szedd fel, Hieronimo, a fejeket, aztán húzzunk el! Majd a parton találkozunk.

José egészen addig szemmel tartotta az őrhajót, amíg el nem nyelte a szemet kápráztató ezüstoffény. Közben hol imádkozott, hol káromkodott.

Meg is volt rá minden oka.

5

Manuel már ágyban volt, és éppen Graciélára várt, amikor megzörgették az ajtót. Manuel már eddig is ideges volt; Graciela, mint rendesen, ezúttal is felhergelte a totojázásával. Néha arra gondolt, hogy talán mégsem kellett volna öregecske feleségét visszaküldeni az anyjához, és Gracielát magához vennie. Talán már túl vén ahhoz, hogy egy ilyen fiatal csirkével ossza meg az ágyát. Felesége engedelmes teremtés volt, régen csinos is, s amikor Manuel füttyentett, a rendelkezésére állt. Graciela viszont egészen más. Vad és izgató. És idegesítő.

Főleg, amikor lefekvés idején megmondta neki, hogy akar tőle valamit. Graciela mosolygott és azt felelte, hogy várjon egy kicsit, mindjárt jön. Kiment a másik szobába, amely egyúttal fürdőszoba is volt. De nem jött. Manuel várt, várt, de Graciela csak nem jött. Többször is kikiáltott neki, s mindannyiszor azt a választ kapta, hogy *jövök már, szívem, azonnal jövök*. És persze nem jött. Manuelnek fogalma sem volt róla, hogy mi az anyja keservéért nem jön mindjárt, ha egyszer azt mondja neki. S mivel majd minden alkalommal megismétlődött a dolog, Manuel már ha csak meghallotta is ezt a *jövök már, jövököt*, fejébe szaladt tőle a vér. Attól tartott, hogy vénember léte megfojtja ezt a kis fruskát.

Ezúttal is csak várt, várt, miközben forrt benne a vágy és az indulat. Graciela még mindig a fürdőszobában matatott, amikor kopogtattak az ajtón.

Manuel először Graciélának akart kiáltani, aztán meggondolta a dolgot, magára rántotta az alsónadrágját és maga ment ajtót nyitni. Nem kis meglepetésére Josét

találta az ajtó előtt. Ahogy a képébe nézett, valami olyasmit látott rajta, hogy nagyot dobbant tőle a szíve. Mint amikor Graciela csusszant be mellé az ágyba.

Mosolyogni próbált, de José nem mosolygott vele. Manuel rádöbbsent, hogy alighanem bogár esett a levesbe.

– Mi van, José? – kérdezte kelletlenül, mint akit a legrosszabbkor zavartak meg. Ami azt illeti, ez így is volt.

José megcsóválta a fejét, majd mélyet sóhajtott.

– Baj – mondta.

Manuelnek összeszorult a torka. Csak nem bukott le ez a tetves banda?

– Gyere be! – kapta el José vállát, és beljebb rántotta. – Ne itt, a ház előtt!

José belépett a szobába. Egyetlen pillantással felmérte a helyzetet; észrevette a hívogatón megvetett ágyat, végében Graciela hálóingével, nyelt egyet, és igyekezett nem észrevenni a forró éjszakára tett előkészületeket.

– Graciela! – bömbölt Manuel a fürdőszobának kinevezett ajtó felé.

– Jövök már, szívem, jövök! – fuvolázta Graciela. – Jövök és kikészítelek! – ígérte. – Csak még egy icipicit várj!

José a fal felé fordult, és úgy bámulta merev tekintettel, mintha egy iguána formájú penészfoltot igyekezett volna vele életre kelteni.

– Éppen az, hogy ne gyere! – kiáltotta Manuel az ajtó felé.

Meghökken csend fogadta a kiáltását, aztán kivágódott az ajtó, és felbukkant benne Graciela. José bármennyire is félre akart nézni, nem volt képes rá. Graciela meztelen felsőteste egyszerűen megbabonázta.

– Menj vissza a szobádba! – förmedt rá Manuel, aki hirtelenjében elfelejtette a fürdőszoba szót. – Húzz vissza, látogatóm van!

Graciela sikkantott, keblei elé kapta a kezét, amint aztán felismerte Josét, leengedte, és megvonta a vállát.

– Hiszen ez csak José – mondta. – Szólj, ha szabad leszel.

Gúnyos fintort vágva José felé, visszavonult a fürdőszobába.

– Ül le – mordult Manuel Joséra. – Ül le az ágy szélére.

– Inkább állnék – szabadkozott José.

– Jól van, akkor csak állj! Na, mi a helyzet?

– A *Halászsas* eltűnt – mondta José.

– Hogyhogy eltűnt? – hökkent meg Manuel. – Mi az, hogy eltűnt?

– A parti őrség nem találja.

Manuel megvakargatta a füle tövét.

– Miért keresi a *Halászsast* a parti őrség? Csak nem csináltatok valami baromságot? – Érezte, hogy veritékpatakok indulnak meg a hátán, és lefolynak a gerince mellett a fenekére. – Na ki vele, mi történt?

– Mendóza meghalt – mondta José.

Manuel foga összecsikordult.

– Hogyhogy meghalt?

– Megtalálták a vízben a fejét. És a másikat is... nem is tudom hirtelenjében, hogy hívják...

Manuel José felé szaglászott.

– Nem vagy te részeg, ember?

José nem volt részeg. Kissé izgatottan, de azért összefüggően elmesélt mindent, ami az éjszaka első óráiban történt. Nem hagyott ki semmit; még a legkisebb eseményre is visszaemlékezett.

Manuel az órájára pillantott. Négy múlt pár perccel.

– Mikor volt ez? – kérdezte.

– Tizenegy körül – mondta José.

– A konténerek?

– Rendben.

– Azt mondd, nem találtak semmi gyanúsat?

– Nem is találhattak. Nem volt a hajón semmi. Még egy szál fű sem.

– Meg is ölnélek, ha lett volna – morogta Manuel, leroskadva az ágy szélére. – Egyszerűen nem akarom elhinni... Valaki valamit nagyon elcseszett...

– Én nem – mentegetődzött José. – Én aztán biztos, hogy nem. A konténerekkel nem volt probléma...

– Mondtam, hogy te cseszted el? – rivallt rá Manuel. Érezte, hogy úgy tör fel belőle a düh, ahogy a láva tör ki a tűzhányóból. – Mondtam egyetlen szóval is?

– Nem... nem mondta – tett egy lépést önkéntelenül is hátrafelé José. – Nem mondta...

– Nahát – igyekezett lecsillapodni Manuel. – Azt mondd, hogy Mendózának megtalálták a fejét?

José szó nélkül bólintott.

– És a másik?

– Nem tudom a nevét – vonta fel a vállát a halász. – A hadnagy... a parti őrség hadnagya azt mondta, hogy Mendózának tulajdonképpen nem is úgy vágták le a fejét és a másikat sem...

– Igen?

– Valószínűleg cápa harapta le.

Manuel megrázta a fejét.

– Hogy kerültek a vízbe?

– Nem tudom. A hadnagy sem tudja!

– Szarok a hadnagyodra! – üvöltött fel ismét Manuel. – Szerinted mi

történhetett?

– Talán beleestek a vízbe. Baleset történt.

– Akkor hol a hajó?

– Nem tudom.

– Szart se tudsz te – igyekezett lecsillapodni Manuel. – Hátha azóta már meg is találták.

– Akkor a másik négy, aki a hajón maradt, már jelentkezett volna.

Manuel biztos volt benne, hogy valóban így történt volna. Ha valamilyen végzetes baleset folytán Mendóza és a másik bele is esett a vízbe, a többieknek, ahogy visszatértek a kikötőbe, azonnal jelenteniük kellett volna a tragédiát.

– Nem kértek segítséget rádión?

– Nem. A parti őrség tudna róla.

– A francba! – dühöngött Manuel. – A francba! Valaki megtámadta őket... elsüllyesztették vagy elkötötték a hajót... a legénységet megölték... a cápák pedig megdolgozták a halottakat. Vagy ha még éltek, akkor élve kapták el őket.

Amíg Manuel a fejét törte, Josét a sárga irigység marcangolta. Akármilyen szörnyű dolog is történt velük az éjszaka első felében, lelki szemei előtt mindegyre megjelent Graciela telt keble és kerek csípeje. Olyan rohadtul kezdte irigyelni Manuelt, ahogy talán még senkit és semmit életében. Hogy felvitte az isten a dolgát ennek a vén szarosnak! Fél évvel ezelőtt még nagy nulla volt, egy kopott kikötői patkány, aki örült, ha valaki meghívta egy sörre vagy egy tequilára. Most meg úgy beszél vele, mintha nem is mexikói anya, hanem egy pocsoltyákban fetregő disznó szülte volna. Hej, ha helyet cserélhetne vele... Rádobná Gracielát az ágyra, ráugrana, és...

– Mi a szart ábrándozol itt nekem? – mordult rá Manuel. – Éppen az hiányzik, hogy itt ábrándozgassál.

– Nem ábrándozok – tiltakozott José.

– Menj és állítsd le az akciót! Aki már kifutott a vízre, lökje be a konténereket, aztán vissza a kikötőbe!

– És ha a parti őrség...

– Ilyenkor már nem mennek ki. Legalábbis remélem, hogy nem. Aki még rakodik, hagyja abba a rakodást, és addig ne csináljon semmit, amíg nem kap értesítést tőlem.

– Si – biccentett José.

– Most elmehetsz – intett Manuel. – És tartsd a szád! Ha kellesz, majd értesítelek.

José biccentett, búcsúpillantást vetett az ágyra, és sóhajtott egy nagyot.

Manuel szerencsére nem vette észre.

Éppen valami máson járt az esze.

6

Az amerikai éppen olyan elegáns volt, mintha napközben találkoztak volna össze valamelyik előkelő szálloda halljában. Manuel nem tudta, éppen hazajött-e valahonnan, vagy készül valahova. Megkérdezni természetesen nem merte.

Az idegen betessékelte a házába – kétszintes épületben lakott, egy réges-régi tanyaházban –, amely talán még Manuel apjának az idején épült. Akkor, amikor a halászat mellett még a talpán állt a mezőgazdaság is. Egy farmercsalád lakhatott benne. Valaki később megvásárolta a leszármazottaktól, kitataroztatta és vendégfogadónak használta. Mindez akkoriban történhetett, amikor Manuel még nem ismerte az amerikaiit, amikor még egy öreg, leharcolt patkány volt a kikötőben, és néha azon gondolkodott, hogy ne fojtsa-e a vízbe magát.

Az amerikai rezzenéstelen arccal hallgatta végig Manuel mondandóját, egyszer sem szakította félbe. Csak amikor Manuel befejezte, tett fel néhány kérdést.

– Azt mondja... cápák ölték meg őket?

– Nagyon úgy néz ki a dolog.

– És a hajó? Remélem, nem akarja bemesélni nekem, hogy megtámadták a cápák és elsüllyesztették?

– Talán baleset érte. Elsüllyedt, és a legénységet...

– Jól van – szakította félbe az amerikai. – Nem tudjuk, mi történhetett. Balesetek mindig előfordulhatnak. Maga nem tehet semmiről.

– Köszönöm, hogy ezt mondja – hálálkodott Manuel.

Az amerikai megsimogatta az arcát, mintha ezzel a simogatással erőt akart volna pumpálni magába, hogy gondolkodni tudjon.

– Egyelőre függesszük fel a lerakodást – mondta az arcát simogatva. – Addig, amíg nem tisztázzuk a dolgot, ne tegyenek semmit. Várjanak.

– Meddig? – kérdezte Manuel.

– Addig, amíg azt nem mondom, hogy folytatódhat a kihelyezés. Vigyázzon az emberekre, hogy ne fecsegenek feleslegesen. Ha van valakinek pénze, de nem tud mit csinálni vele, unatkozni kezd, felhajt egykét tequilát és fecseg. Ügyeljen rá, hogy ne fecsegen senki. Aki fecseg, az úgy végzi, mint az a két ember... vagy a többi is.

– Ne próbáljam meg kideríteni...

– Maradjon csak a fenekén! – csattant fel az amerikai hangja. – Üljön a fenekén és várjon! Én mondom meg, hogy mikor folytatódhat a kihelyezés.

– Értettem – bólintott Manuel. – Ne csináljak mégis valamit?

Az amerikai elmosolyodott, pedig nem volt miért mosolyognia.

– Dehogynem – mondta. – Foglalkozzon a feleségével. Amint hallottam, szép, fiatal asszonya van. Most ráér, foglalkozzon hát vele. Ha a szép és fiatal asszonyok sokat vannak egyedül, gyakran megszállja őket az ördög. Vigyázzon rá.

– Majd vigyázok – dűnnyögte Manuel. Nem tetszett neki, hogy az amerikai a lelke mélyébe lát.

Még akkor is ezen morfondírozott, amikor hazaérkezett. Graciela már az ágyban aludt. Manuel nézte egy darabig – azon töprengett, hogy felébressze-e. Más alkalommal egyetlen másodpercig sem habozott volna, ezúttal azonban olyan idegesség és fáradtság tört rá, hogy elment a kedve a hancúrozástól.

Lefeküdt, de hasztalan próbált elaludni.

Csak a hajnali derengés vitte át az álmok birodalmába.

7

Az amerikai megnyomott egy gombot a telefonján, aztán várta, hogy a túloldalon beleszóljon valaki. Néhány csengést kellett csak kívánnia, máris jelentkezett a hívott fél.

– Peter? – kérdezte a hang. – Tudja maga egyáltalán, hogy mennyi az idő?

– Feltétlenül beszélnem kell magával – mondta az amerikai. – Sürgős.

– Hát akkor beszéljen.

– Az a helyzet, hogy történt egy kis kellemetlenség. Eltűnt az egyik halászbárka.

– Hogyan eltűnt?

– Eltűnt. Két halott matrózt viszont kihalászott a parti őrseg. Jobban mondva, egyiküknek csak a feje volt meg, a másiktól kicsit több maradt.

– És maga mire gondol?

– Nemigen lehetett véletlen baleset. Semmi nem indokolná. Nincsenek arrafelé sziklák, zátonyok, ilyesmik. Az idő szép volt, és feltehetően befejezték a kihelyezést is.

– Feltehetőleg?

– Biztosan – helyesbített az amerikai. – Valaki megtámadta a hajót. Leölte az embereket, a holttestüket pedig bedobta a vízbe.

– Hm. Azt akarja ezzel mondani, hogy valaki kiszagolta a dolgot, és kész elkergetni bennünket a Feneketlen Árok környékéről?

– Erre gondolok.

– Jól van, Peter, egyelőre állítson le mindent, megteszem a megfelelő

óvintézkedéseket. És küldök valakit, aki majd körülnéz a környéken.

– Felesleges bárkit is ideküldenie – komorodott el az amerikai képe. – Egyedül is képes vagyok megbirkózni a feladattal.

– Ebben nem is kételkedem – csillapította a másik. – Csak tudja, több szem többet lát. Tudja, mire gondolok, Peter?

– Nem, uram – felelte még mindig kissé sértődötten az amerikai.

– Már volt egyszer egy hasonló esetünk. Nem mesélem el részletesen magának, hosszú történet, és még aludni is szeretnék valamennyit. Tudja, ki volt az a Fernando Gómez?

– Hallottam róla.

– Nos, ez a Gómez egyszer csak elhatározta, hogy beleköp a levesünkbe. Itt is, ott is kezdtek eltűnedezni az embereink. Ráállítottunk valakit az ügyre, mivel az elején még fogalmunk sem volt róla, mi a pálya – éppen úgy, mint most. Kiküldtünk egy szakértőt a helyszínekre, hogy nézzen körül. Nos, ő kiderítette, hogy Gómez keze van a dologban. Ő akart a helyünkre lépni. Amikor megbizonyosodtunk róla, hogy ő a mi emberünk, akcióba léptünk.

Az amerikainak hirtelen bevillant Gómez képe. Egy külvárosi kerítés aljában feküdt két testőrével együtt, vérbe fagyva.

– Akkor aztán lecsaptunk rá. Nem emlékszik?

– Már emlékszem, uram.

– Nahát. A mi hatalmunk szinte végtelen, Peter, erről sose feledkezzék meg. Hiába gondolták Kolumbiában, Mexikóban és Caracasban, hogy Gómez az isten, csak addig lehetett az, amíg mi azt nem mondtuk, hogy na, ebből elég! Világos?

– Mint a nap, uram – biccentett Peter.

– Várjon addig, amíg nem szólunk. Ha valamelyik, magát istennek képzelő kokainbáró van a háttérben, elbeszélgetünk vele.

– Értettem, uram.

– Rendben van, Peter. Egy a lényeg: ne csináljanak be, és ne lépjenek elhamarkodottan. Mielőtt bármit is szándékozik tenni, hívjon fel engem. Bármikor hívhat. Lehet, hogy rossz kedvemben talál, de maga azért ne sértődjön meg, bármit is mondok. Oké?

– Minden rendben lesz, uram.

– Akkor csak vigyázzon.

– Vigyázok, uram.

Elhallgatott a telefon.

Az amerikai zsebre vágta a készülékét.

Messze, néhány ezer kilométernyire a halászfalutól, valaki ismét benyomta a telefonja hívógombját.

A kis Jimmy Escobarnak rettentően tetszett Gudrun Björnevik, a szép svéd lány. Gudrun szüleivel töltötte a vakációját a kisvárosban, s ahogy Jimmy meglátta, azon nyomban beleszeretett. Gudrun kezdetben meglehetősen visszafogottan viselkedett vele szemben – szülei korábban elmagyarázták neki, hogy vigyázzon az itteni fiúkkal, elvégre ismeretlen terepen mozog. A svéd fiúkat már ismeri, azokat tudja kezelni, ezekkel a mexikóiakkal viszont egészen más a helyzet. Ezeknek forróbb a vérük, és egy svéd számára kiszámíthatatlanok a reakcióik. Ha csak rájuk mosolyogsz, már azt hiszik, hogy jöhet a mehet, és amikor rádöbbsz, hogy félreértették a mosolyodat, már késő.

Gudrun szőke volt, mint a méz, fél fejjel magasabb Escobarnál, mosolya az angyalokéra hasonlított. Szülei minden figyelmeztetése ellenére incselkedni kezdett Jimmy Escobarral, akit az egyik tengerparti bulin ismert meg. Napok múltával egyre közelebb kerültek egymáshoz, s Gudrun már azt is megengedte neki – persze csak ritkán és mintegy mellékesen –, hogy Jimmy futó csókot leheljen az arcára, sőt egyszer már abba is belement, hogy a fiú megsimogathassa a mellét. Persze csak fürdőruhán át.

És Gudrun számára ekkor jött a meglepetés: Jimmy Escobar éppen ellentétesen viselkedett, mint ahogy szülei figyelmeztetése nyomán elvárta volna. Jimmy Escobar nem rontott rá, nem akarta *azt*, Jimmy egyszerűen csak istennőnek tartotta Gudrun Björneviket, és úgy is kezelte. Igaz, néha-néha megsimogatta és pusztit is nyomott a képére, de hát a templomokban is ugyanez történik. Mária szobrát is megsimogatják és megcsókolgatják a hívők...

Gudrun bizonyos idő elteltével kezdte nem érteni a dolgot. Barátnőitől tudta, hogy a svéd fiúk halvérűek, a latinok pedig olyanok, mint a kitörő vulkán. Ha nem vigyázol, elégetnek a szenvedélyükkel. Gudrun szeretett volna már egy kis kitörő szenvedélyt érezni a bőrén, Jimmy azonban csak bámult rá nagy, sötét szemeivel, amelyek telis-tele voltak imádattal.

Mivel szülei két hónapot szándékoztak a tengerparton tölteni, Gudrunnak volt ideje másokkal is megismerkedni, és az az igazság, hogy mással is szívesen elbeszélgetett volna – és talán még azt is hagyta volna, hogy egy aktívabb srác, mint Jimmy Escobar megsimogassa a mellét, esetleg fürdőruha nélkül is –, az égi hatalmak azonban összejátszottak ellene. Valahogy elterjedt a tengerparti srácok között, hogy Gudrun Jimmy nője, és ettől a pillanattól kezdve tabu volt mindenki számára.

Gudrun fel nem foghatta, miért. Hogyan is érthette volna meg a tengerparti világ belső életét egy idegen? Honnan is sejtette volna, hogy Jimmy távoli rokona

Ernesto Escobarnak, az egyik legkegyetlenebb kokainbárónak. Nem mintha Jimmy Escobar szűkebb családja valaha is igénybe vette volna a távoli rokon esetleges támogatását, de maga a kegyetlen Escobar sem tett egyetlen lépést sem, hogy kapcsolatot keressen a véreivel. Ennek ellenére mindenki tudta, amit tudott, így azzal is tisztában volt, hogy ha az Escobar családot bármiféle méltánytalanság érné, a nagy hatalmú rokonhoz fordulhatnak segítségért. Ebből kifolyólag Jimmy Escobarnak anélkül, hogy sejtette volna, akkora respektje volt, mint a rendőrfőnököknek. S ha egyszer egy lánnyal jární kezdett, akkor arra a lányra még a tengerpart közismert trófeagyűjtői sem mertek ráharapni.

Lassan, lassan, Gudrun nyaralásának második hetében összeállt a parton egy vidám kis csapat, amely együtt kezdett hancúrozni. Táncoltak, valakinek volt egy gitárja is, ki-kivonultak a tengerpartra, és a ragyogó holdfénynél illegették magukat. Ezekbe a bulikba néha belefért egy kis meztelen fürdőzés is. Gudrun legnagyobb bánatára Jimmy még ekkor sem közeledett komolyabban hozzá. Igaz, hogy ott ugrándozott körülötte, lefröcskölte, s Gudrun néha azt is észrevette, hogy Jimmy vágya igencsak látványos formában mutatkozik meg, ám a fiú mégsem próbálkozott semmivel.

Gudrun már azon a ponton volt, hogy kerek pereg bejelenti Jimmynek: menjen a fenébe, de gyorsan. Hamar elmúlik a nyár, ő pedig itt áll valamirevaló kaland nélkül. Otthon aztán mi a fenét meséljen a barátainak? Utált hazudni, és nem is szándékozott megtenni. Van még idő, akad még számára kaland és szerelem is, legfeljebb nem Jimmy Escobarral. Ki fogja adni az útját, nem is vitás.

Csak hogy Pablo Morales – akit Jimmy helyére szemelt ki –, amikor észrevette, hogy Gudrun érdeklődni kezd iránta, és többször is rajta felejtí a tekintetét, menekülni kezdett előle. Gudrun ettől összeomlott. Úgy érezte, hogy meg van átkozva.

Ezen az estén történt, hogy megállt fürdőszobájuk tükre előtt, tők meztelenül, és vizsgálgatni kezdte magát. Vajon mi az ördög lehet rajta olyan taszító, ami miatt senki sem óhajt közeledni hozzá? Hiába készített alapos leltárt magáról, semmi olyat nem talált, ami indokolta volna a balsorsát. Éppen ellenkezőleg. Ha nem magáról lett volna szó, azt is mondhatta volna, hogy a vizsgálat eredménye ugyancsak hízelgő rá nézve: Gudrun Björnevik egy szexbomba. Csak éppen nem akad senki, hogy begyújtsa benne a robbanótöltetet.

Még mindig saját szépségétől eltelve ácsorgott a tükör előtt, amikor megkocogtatták a bungaló ajtaját. Szülei nem voltak épp otthon, ezért gyorsan magára kapta a fürdőköpenyét és kinyitotta az ajtót. Nem kis meglepetésére Jimmy Escobar állt a küszöb előtt.

Jimmy azonnal észrevette, hogyan áll a helyzet Gudrunnal – azt, hogy

feltehetően nincs rajta semmi a köpenye alatt, sőt azt is, hogy megborzong, amikor ránéz. Ettől annyira megrémült, hogy tett egy gyors lépést hátrafelé.

Gudrun is meghökkent, de a meglepetés mellett az öröm hulláma is átfutott rajta. Talán most majd történik valami. Itt a legjobb alkalom. Most vagy soha. Csak tudná, hogy ez a mamlasz miért lépeget hátrafelé ahelyett, hogy feléje igyekezne.

Gudrun mosolygott és megigazította a köpenyét. Úgy csinált, mintha szorosabbra akarná húzni magán, ám éppen az ellenkezőjét tette. Olyannyira meglazította, hogy majd kibukott belőle a melle. Hát ha még ez sem elég – gondolta magában –, akkor akár tálcán vihetném elé, akkor sem nyújtaná ki érte a kezét. Csinálj már valamit, te balfék!

Jimmy Escobar csinált is. Még egyet lépett hátrafelé.

Gudrun összerántotta magán a köpenyét. Szeme, az a szép, szürke szeme úgy villogott, mintha halálra akarta volna égetni vele ezt a balfácánt. Istenem, miért éppen egy ilyen ütődöttet kellett kifognom? Lehet, hogy ez a félnótás a fiúkat szereti? Akkor viszont mi az ördögért jár a nyomomban?

– Mi újság, Jimmy? – kérdezte elborult ábrázattal. – Bejössz?

Escobar nyelt egy nagyot.

– Most inkább nem, Gudrun.

– Miért nem?

– Mert nincsenek itthon a szüleid.

Gudrun tett még egy utolsó, egy végső, kétségbeesett kísérletet.

– Éppen ezért. Jó hosszú ideig nem is jönnek haza.

Escobar mintha meg sem hallotta volna. Lehajtotta a fejét, majd amikor felemelte, aggodalom csillogott benne.

– Azért jöttem, hogy... elhívjalak valahova. Szeretném, ha eljönnél.

Gudrun dühös volt és megalázott. Talcán kínálja magát ennek az idiótának, mindhiába.

– Nem megyek sehova – mondta határozottan. – De ha el is megyek, mert azért lehet, hogy elmegyek valahova, nem veled megyek.

Escobar arca megrándult, de nem kérdezte meg, hogy miért vagy hogyan, csak állt és olyan szemeket meresztett Gudrunra, mintha imádkozni akarna hozzá.

– Tudod, mi az a Feneketlen Árok? – kérdezte végül.

Gudrun sóhajtott.

– Tudom – mondta. – Valaki mesélt róla. Mit akarsz vele?

– Elviszlek oda ma este.

Gudrun meghökkent és majdnem felrobbant a dühtől.

– Mi a fenét keresnék én veled a tengeren? És különben is... mi az ördögért menjek veled?

- Csapunk egy jó kis bulit odakint.
- Ki lesz még ott? – tudakolta Gudrun. – Csak mi ketten?
- Hát... leszünk még néhányan. Az a helyzet ugyanis...

Gudrun idegesen félbeszakította.

- Morales is ott lesz?
- Pablo? Miért kérdezed?

Na miért, te balfácán? – fuldoklott a dühtől Gudrun. – Azt hiszed, úgy töltöm el ezt a kicseszett nyarat, hogy nem történik velem semmi? Ennyi erővel akár egy apácázárdában is nyaralhatnék.

- Ki lesz még ott?
- Hát... Nguyen, a vietnami srác, néhány lány is, Hernandez, egy olasz fiú...

Lesz kaja, pia, holdfény, alattunk pedig a Feneketlen Árok. Na, mit szólsz hozzá?

- És... mivel megyünk? – kérdezte Gudrun rosszmájúan. – Hadihajóval?

Escobar elmagyarázta, hogy a Hernandez nevű srác elkérte a szülei jachtját, különben látta már Gudrunt, és tudja, hogy őhöz tartozik...

Gudrun lebiggyesztette a száját.

- Én? Hozzád? Meg vagy te húzatva.

Jimmy Escobar arcán ismét fájdalmas rándulás futott végig.

– Szeretlek, Gudrun – nyögte ki, s akkorát sóhajtott a megkönnyebbüléstől, mintha egy malomkő hullott volna le a földre a válláról.

A lány meghökkenve meredt rá.

- Nofene! Miből jöttél rá?
- Mindig is szerettelek. Amikor megláttalak...
- Igazán?
- Az a helyzet... hogy feleségül akarlak venni.

Gudrun sóbálvánnyá vált a meglepetéstől, majd hirtelen kitört belőle a nevetés.

- Feleségül? Uramisten! Te teljesen meg vagy buggyanva. Ekkora baromságot!

Escobar összetette a két kezét, és most valóban úgy nézett ki, mintha imádkozna.

– Azt akartam, hogy mielőtt... mielőtt elveszlek... hivatalosan is... a templomban... ne történjék semmi köztünk...

Gudrun a tenyerébe temette az arcát. Ez a fiú tényleg bolond. Nem is vitás, hogy sült bolond.

Ki akarta röhögni úgy istenigazából, de aztán hirtelen megszólalt a lelke mélyén a vészcsengő. És mintha az apja figyelmeztető szavait is újra hallotta volna. – Vigyázz velük, Gudrun. Ezeknél mások a társadalmi normák, mint nálunk. Ezek minden ígéretet komolyan vesznek, amit mi nem, és nem veszik komolyan azt, amit mi igen. Ez aztán néha igencsak kellemetlen eredménnyel járhat. Ezeknél

könnyebben szúr a kés, és dördül el a fegyver, mint nálunk. Bár ami azt illeti, örültből odahaza is akad elég!

Gudrun a fiú komoly, sőt talán túlonat is komoly arcára pislantott, és villámgyorsan elhatározta, hogy óvatos lesz. Ezúttal hallgatni fog az apjára. Nem szokott ugyan, de ez egyszer megteszi. Annál is inkább, mert apja szavai felidézték benne azt az eseményt, amelyet – úgy érezte – élete végéig sem fog elfelejteni.

Az esemény odahaza, Stockholmban történt, az elmúlt télen, az egyik nagyáruházban. Nem sokkal karácsony előtt kesztyűt vásárolni ment az unokatestvérének, Svennek, akinek ez lett volna a karácsonyi ajándéka. Egyedül ment; úgy érezte, nem jelent majd nehézséget számára a kesztyűvásárlás. Elvégre tudta, mekkora Sven keze – csak kicsit nagyobb, mint az övé –, ilyenből pedig volt az áruházakban elég.

Éppen elmerülten álldogált egy bundákat árusító bolt kirakata előtt, amikor éles sikoltást hallott valamelyik emeletről. Gudrun megdermedt. Igazából viszont csak akkor rémült meg, amikor a sikoltások megismétlődtek. Akik a közelében álltak, a harmadik emelet korlátjához rohantak és lenéztek a mélybe. Az első emeleten történhetett valami – látta, hogy biztonsági őrök és néhány civil ruhás nő és férfi fut egy kisebb, öltözetükről muzulmánnak tűnő csoport felé.

– Istenem! – hallott a füle mellett egy rémült kiáltást. – Megölte az a barom!

– Nézzék, hogy folyik a vére! – kiáltotta egy másik hang.

Gudrun fülére szorította a tenyerét, és meg sem tudott mozdulni. Csak állt bénán, döbbsen a korlátnak dőlve, miközben látta, hogy az egyenruhás emberek egy fiatal férfit fognak körbe, akinek a kezében még mindig ott volt a véres kés. A mintás padlón egy bokáig érő szürke kabátot és fekete fejkendőt viselő nő feküdt; keble tájékán nagy, a magasból feketének látszó folt növekedett egyre gyorsuló ütemben.

Gudrun nem is volt egészen tisztában vele, hogy miképpen került haza; hazavezető útja belesüllyedt a felejtés kódéba. Bárkivel is találkozott útközben – ha találkozott egyáltalán –, nem emlékezett rá.

A másnapi újság óvatos visszafogottsággal éppen csak megemlítette a történetet. Gudrun megtudta belőle, hogy két emelettel alatta családi dráma zajlott azon a délutánon. Egy arab család férfitagja – fiatal férfiről volt szó – megölte a húgát, mivel a nő nem óhajtott a család utasításának megfelelően az általuk kijelölt férfihoz feleségül menni; mást választott helyette. A feldühödött család megbízta a lány öccsét, hogy vessen véget a szégyenteljes viszonynak. Ő aztán véget is vetett a maga módján. Megölte a húgát.

A cikket rövid kommentár követte, amely az egymás szokásai iránti nagyobb megértésről, toleranciáról, ugyanakkor a befogadó ország törvényeinek

betartásáról szónokolt. Mintha bizony tolerálni lehetne egy gyilkosságot. Gudrun mélyen megrázta az eset, és semmiféle megértést nem érzett a gyilkos és családja iránt. Aki gyilkol, annak bűnhődnie kell. Akármilyen szokások és vallás nevében is cselekszik.

Mindez végigfutott az agyán, amint ott állt az ajtóban és a fiú szomorú szemébe nézett.

Sóhajtott, és még szélesebbre tárta előtte az ajtót.

– Gyere be, nem kell félned semmitől. Legkevesbé tőlem – tette aztán hozzá némi keserőséggel a hangjában.

Jimmy azonban még ebbe sem ment bele.

– Inkább nem – mondta. – És nem is... kérek gyors választ tőled. Akkor hát eljössz hajókázni?

– El – bólintott Gudrun.

– Mikor jöjtek érted?

– Hánykor kezdődik a buli? – kérdezte a lány.

– Este tízkor. Éjszaka a Feneketlen Árok felett... meglátod, csodálatos lesz. És kérlek... ne fuss el előlem.

– Ezt meg hogy érted? – hökkent meg Gudrun.

– Úgy, hogy... ne menekülj el előlem. Ne menj haza Svédországba!

– Eszem ágában sincs – tiltakozott Gudrun. Mosolygott, de gombócot érzett a torkában. – Miért mennék haza?

– Te az enyém vagy – mondta Jimmy Escobar. – Én meg a tiéd.

Gudrun nagyot nyelt. Érezte, hogy belekeveredett valamibe, amibe nem lett volna szabad belekeverednie.

– Bárhova is mennél, utánad megyek – mondta Jimmy. Ragyogott a szeme a halvány lámpafénynél, amely a szobából szűrődött ki. Gudrun ismételtén rádöbbsent, hogy mennyire szép is ez a fiú. Gyönyörű, de teljesen örült. Ezek a csodálatos szemek egy örült szemei. És éppen neki kellett egy ilyennel összeakadni...

– Carlos elől elmenekült egy lány – mondta Jimmy. – Skót lány volt, vörös volt a haja, és mindene vörös volt. Csak a szeme volt kék. Carlos teljesen belebolondult és a lány is belé. Megígérte neki, hogy feleségül megy hozzá, de később kiderült, hogy csak hitegette Carlost. Egy napon eltűnt. A fiú a szállodában tudta meg, hogy a lány előző este összepakolt és hazautazott Skóciába. Még csak a címét sem adta meg neki. Carlos erre nem tehetett mást, mint hogy utánament.

– És? – nyögte a lány.

A fiú megrázta a fejét.

– Nem tudom, mi lett vele. Carlos egyszerűen eltűnt. A rokonai sem tudják,

hova. Ennek már vagy öt éve, és semmi hír Carlosról.

– Hát ez... szomorú – mondta a lány.

– Én, ha kell... Stockholmba is elmegyek utánad. Jó lenne, ha nem kényszerítenél rá. Most, hogy egymásba szeretünk, ki akadályozhatja meg... Fél tízre érted jövök. Oké?

– Oké – biccentett a lány.

Amikor Jimmy Escobar eltűnt, Gudrun tüstént a fürdőszoba felé indult, hogy letusoljon.

Egész teste verejtékben ázott.

9

Gudrun azt hitte, hogy a fiú kocsival jön majd érte, valamelyik ismerőse kocsijával, Jimmy Escobar azonban gyalog jött.

– Csupán negyedórányi séta – mondta a lánynak, miután arcon csókolta. – Éppen most kel a hold.

Gudrun mind ez ideig ügyet sem vetett a holdra, pedig az ablakából éppen rálátott volna. Bámészkodás helyett inkább a fejét törte, hogy mi a fenét csináljon ezzel a fickóval? Érezte, hogy minden, ami eddig tetszett benne, egy csapásra gyűlöletessé vált számára. És félelmetessé. Maga sem tudta, miért, de rettegett a gondolattól, hogy Escobar megérinti, megcsókolja, magához szorítja. A legjobban azonban attól rettegett, hogy Escobar meggondolja magát – az idegileg instabil emberekkel gyakran megesik –, és mégiscsak le akar feküdni vele. Úgy megviselte a gondolat, hogy reszketni kezdett tőle.

Ezután meg arra gondolt, hogy mi lenne, ha szólna az apjának? Csakhogy akkor alighanem vége szakadna a kötetlen nyaralásának. Apja maga mellett tartaná, és nem engedné húsz méternél messzebbre magától. Hogy ez esetben Escobar mit csinálna, arra gondolni sem mert. Végül úgy döntött, hogy elmegy Jimmyvel, aztán majd meglátjuk. Hátha valaki megszabadítja tőle. Hogy is van a régi cowboymondás? Mindig van egy gyorsabb nálad... Hátha azon a hajón akad valaki, aki előtt Escobar meghunyászkodik.

Olyan csendben, elgondolkodva mentek egymás mellett, mintha temetésre igyekeznének. Két nappal korábban Gudrun még biztos megpróbálta volna felvidítani a fiút, ezúttal azonban inkább arra lett volna szüksége, hogy őt vidítsa fel valaki.

Már a kikötőben jártak, amikor Jimmy gyengéden megszorította a csuklóját.

– Ne feledkezz meg róla – mondta halkan.

– Miről? – rezzent fel a lány.
– Amit mondtam neked.
– Miért, mit mondtál?
– Hogy mi együvé tartozunk. Tudod, vannak fiúk, akik fittyet hánynak más tulajdonára...

– Tulajdonára? – hökkent meg Gudrun. – Eszerint én a te tulajdonod vagyok?
Escobar hevesen tiltakozni kezdett.
– Istenem, egyáltalán nem úgy gondoltam. Jaj, dehogy gondoltam úgy!
Egyszerűen csak nem tudok olyan jól angolul, hogy... ne nézz rám így, kérlek...

– Hogyan nézek?
– Kérlek, Gudrun... csak arra akartalak figyelmeztetni, hogy ismeretlenek is lesznek a hajón, sőt maga Hernandez is. Elég gátlástalan fickó. Fütyül a kapcsolatokra.

Gudrun csodálatosképpen azonnal megértette, miről van szó.
– Milyen kapcsolatokra? – igyekezett naivnak tettetni magát.
– Például az olyanra, amilyen bennünket is összeköt.
– Értem.
– Hernandez azt hiszi, hogy mindent megtehet – magyarázta Jimmy. – Ő a nagymenő csak azért, mert az apja gazdag ember.

– Kokainbáró? – kérdezte a lány.
Jimmy összerezett.
– Kérlek, ezt a szót ne használd a többiek előtt. Sosem tudod, hogy ki hallja, amit mondasz. Nem, Hernandez apja nem kokainbáró, hanem... tudós. Amerikában dolgozik egy kutatóintézetben, és sok pénze van. Annyi, hogy akár ezt az egész várost megvehetné. Hernandez gátlástalan fickó.

– Másik neve is van?
– Diego – biccentett a fiú. – Neked nem kell félned tőle, ott leszek melletted. Akartam is mondani, hogy ne menj el messzire tőlem. Hadd lássák, hogy egymáshoz tartozunk.

Gudrun ismét kezdett megrémülni. Sőt, ezúttal már erőteljesebben szorongatta a félelem, mint korábban. Jézusom, mi lesz ebből? Homályosan érezte, hogy talán nem lenne szabad elmennie erre a kirándulásra. Jimmy a végén még valami örültséget csinál.

Csak hogy ekkor már késő volt. Érezte, hogy bárhogy döntsön is, Jimmytől nem fog tudni simán megszabadulni ezen az éjszakán. Akkor már jobb a nagyobb társaság...

A hajó olyan volt, amilyennek Gudrun elképzelte. Vakító fehérén ragyogott a holdfényben, mindenfelé lampionok égtek rajta, s amint a fedélzetre vezető

pallóhoz érték, már vendégek nevetését is hallotta. Jimmy egyetlen pillanatra megtorpant, de aztán megfogta a kezét, és maga után húzta. Gudrun megpróbált ugyan megszabadulni tőle, Jimmy azonban nem engedte. Így mentek fel a pallón egészen a hajó fedélzetéig. Kéz a kézben.

– Nicsak! – kiáltott feléjük valaki. – Itt van Jimmy Escobar is! Hogy vagy, Jimmy? Hogy vagy, Gudrun?

A sötétséggel kevert fények háttéréből Nguyen, a vietnami srác bontakozott ki. Amint megpillantotta őket, s lecsúszott a pillantása Gudrun és Escobar összefonódott kezére, mintha megrebbent volna a szeme.

– Mi a fene? – kérdezte aztán, erőt véve pillanatnyi meglepetésén. – Ti már itt tartotok?

Gudrun ettől kezdve csak a menekülésre gondolt. Jimmy rövidke pillanatokra engedte el csupán; vagy belékarolt, vagy a kezét szorongatta.

Gudrun olyannyira elfoglalták baljós gondolatai, hogy nem is nagyon törődött a környezetével. Italt nyomtak a kezébe, automatikusan megitta; leült valahova – Escobar természetesen mellé. Fiúkkal, lányokkal beszélgetett, akiket futólag ismert. Nevetett velük; evett néhány szendvicset, amelyeket Escobar hozott neki, s pezsgőt is szívesen ivott volna, de amikor valaki megkínálta egy pohárával, Escobar kivette a kezéből.

– Ne igyál többet – súgta a fülébe. – Berúgsz tőle!

– Na és? – támadt fel a dac a lányban.

– Csúnyák a részeg nők. Nem szeretem őket. Nem szeretnék úgy látni.

– Pedig be fogok rúgni...

Escobar nem válaszolt; egyszerűen nem adta vissza neki a pezsgőspoharát. Talán észrevétlenül behajította a tengerbe.

Nem sokkal ezután egy jóképű, barna bőrű, tengerésztrikós fiú telepedett le melléjük. Gudrun valamiért biztos volt benne, hogy ez az a fickó, akiről Jimmy beszélt neki. Diego Hernandez.

Hernandez odahúzott hozzájuk egy széket – ők maguk is hófehér, műanyag széken ültek – és letette a fedélzetre a magával hozott pezsgősüveget.

– Hogy vagy, Jimmy? – kérdezte felemelve a poharát. – Örülök, hogy eljöttél. Kit hoztál magaddal, haver? Ő a szép svéd lány?

– Gudrun – mondta keményen Jimmy, és Gudrun érezte, hogy Jimmy ráteszi a kezét a kezére.

– Ó – mondta Hernandez, amikor észrevette a mozdulatot. – Isztok egy kis pezsgőt?

– Nem – mondta Jimmy. – Nem szeretem a pezsgőt.

– Hát te? – kérdezte Hernandez Gudrunra pillantva. – Tölthetek egy pohárral?

– Igen, köszönöm – hallotta Gudrun a saját hangját. Mintha csukott ablakon át szűrődött volna hozzá.

– Nem! – csattant fel Jimmy. – Ő sem iszik.

– De igen – tiltakozott a lány.

– Nem iszik – ismételte meg keményen Jimmy. – Megbeszéltük, hogy nem iszik.

– Nem beszéltünk meg semmit. És igenis, kérek egy kis pezsgőt!

Mielőtt Hernandez tölthetett volna neki, éles kiáltás harsant a szemközti korlát felől.

– Hé! Diego! Csörög a telefonod.

– Csak egy pillanat – mentegetődzött Hernandez. – Mindjárt visszajövök.

Felállt és eltűnt a lampionok fényében. Ahogy elveszett közöttük, Jimmy megcsóválta a fejét.

– Ezt nem szeretem – mondta. – Rohadtul nem szeretem. Nem szeretem, ha ellenkezel velem. És a részeg nőket sem szeretem. Miért kell megaláznod mások előtt? Csak jót akarok neked.

Ebben a pillanatban a hajó megmozdult, éles sípszó hallatszott, majd elszakadt a parttól. Hernandez csak akkor tért vissza hozzájuk, amikor már jó néhány száz méternyire voltak a kikötő fényeitől. Ezúttal már nem volt a kezében pezsgősüveg.

Hernandez mintha kissé gondterhelt lett volna.

– Van egy kis baj a gépházban – sóhajtotta. – De azért nem szeretném elhalasztani a kirándulást. Figyelj, Jimmy, te értesz a gépekhez, igaz? Nem mennél le megnézni, hogy mi a gond? Sandro van odalent, és attól félek, hogy nincs a helyzet magaslatán.

Gudrun látta, hogy Jimmy kelletlen grimaszt vág. Hernandezre pillantott, majd rávillant a szeme.

– De tényleg – erősködött Hernandez. – Tudom, hogy jó gépész vagy. A fenébe is, mi lesz, ha éppen az Árok felett robban le a hajó? Ott dekkolhatunk, amíg a parti őrség haza nem vontat bennünket. Menj le, kérlek...

Gudrun érezte, hogy Hernandez nem beszél igazat. Mintha szántszándékkal akarná eltávolítani őket egymástól.

Jimmy sóhajtott, felállt, és megpróbálta maga után húzni Gudrun is.

– Gudrun kérlek, gyere velem... Megnézem, mit lehetne csinálni, aztán visszajövünk.

– Nem megyek le a gépházba! – tiltakozott Gudrun. – Én aztán nem!

– Gudrun... kérlek.

– Nem bírom az olajszagot. Rosszul leszek tőle.

Hernandez megasztította Jimmyt.

– Eredj már, na, nem harapom le a barátnőd fejét. Itt várunk rád.

Jimmy dühösen megrántotta Gudrun karját, aztán eleresztette, megfordult, és a fedélzeti lejáró felé indult.

Alighogy eltűnt a szemük elől, Hernandez a lányhoz fordult.

– Van valami köztetek? – kérdezte.

– Nincs – rázta meg a fejét Gudrun. – Éppen, hogy nincs.

– Pedig nagyon úgy néz ki.

– Akárhogy is néz ki, semmi nincs közöttünk. Semmi olyan, amire gondolsz.

– Jól van, én csak jót akarok – csillapította Hernandez. – Vigyázz vele.

– Mire vigyázzak? – kérdezte a lány.

– Elsősorban magadra. Escobar... hm... nem a megfelelő társaság neked.

– De te az vagy, igaz? – kérdezte gúnyosan Gudrun.

Hernandez megcsóválta a fejét.

– Én csak figyelmeztetni szeretnék, nem akarok rád hajtani. Tévedsz, ha azt hiszed, hogy le akarlak csapni a kezéről. Egyáltalán nem erről van szó.

– Akkor miről?

Hernandez körülnézett, s amikor látta, hogy Jimmy még mindig távol van tőlük, közelebb hajolt a lányhoz.

– Jimmy Escobar pszichopata. Jobb, ha tudod.

Gudrun érezte, hogy egy jeges kéz szorongatja meg a torkát.

– És ez... igaz? – nyögte.

– Persze hogy igaz! – csattant fel Hernandez. – Mit gondolsz, ijesztgetni akarlak? Az a helyzet, hogy ez a srác beteg. Még nem kérte meg a kezéd?

– Ez az én magánügyem.

– Tehát igen. Megnyugtathatlak, hogy nem te vagy az első a sorban.

– Honnan ismered ilyen jól?

– Egy osztályba jártunk... csak aztán valahogy meglazult köztünk a kapcsolat.

– Akkor miért hívtad meg ide?

Hernandez habozott, majd megvonta a vállát.

– Ma reggel felkeresett. Azt mondta, beszélni akar velem. Arra kért, hogy hívjam meg a hajókirándulásra. Nem tudom, honnan szagolta meg a dolgot, valakinek biztosan eljárt a szája. Mit tehettem volna, természetesen meghívtam. Elmondta, hogy egy lánnyal akar jönni. Így került ide ő is meg te is. Ennyi.

– Mit értettél az alatt, hogy nem én vagyok az első a sorban?

– Azt, hogy előttem már másoknak is megkérte a kezét.

– Jézusom!

Hernandez elgondolkodva maga elé bámult.

– Az első az egyik tanárnőnk volt. Fiatal csaj, Marguerita Espozito. Nemrég

került ki a főiskoláról. Escobar ráragadt, mindenféle különórát rendelt nála. Az lett az órák vége, hogy Jimmy megkérte a kezét. A tanárnőnk kinevette, de ez csak még szívósabbá tette Escobart. Attól kezdve zaklatni kezdte szegényt. Olyannyira, hogy Marguerita kénytelen volt elhagyni bennünket, és egy másik városba költözött. Ez aztán csak még jobban felszította Escobar harci kedvét. Otthagyta az iskolát, és abban a városban telepedett le, ahol Marguerita Espozito tanított. Sok kellemetlenséget okozhatott neki, mert a rendőrség eljárást indított Jimmy ellen. Egyszer például felkereste Margueritát, és meg akarta ölni. Állítólag. Kés volt nála, amikor lefogták. Ő persze tagadta, hogy rossz szándékai lettek volna. Az apja menő ingatlanügynök, ügyvédet fogadott, aki aztán kihúzta a pácból.

– Nem csukták börtönbe?

– Nem, mert az ügyvéd elvitte valamilyen vizsgálatra, ahol megállapították, hogy bizonyos esetekben csak korlátozottan beszámítható. S miután ünnepélyesen megígérte, hogy többé nem közeledik Margueritához, ejtették ellene a vádat.

– Jézusom!

– Igyekezz valahogy megszabadulni tőle.

– De hát... hogyan csináljam? Mondjam azt, hogy téged szeretlek?

Hernandez elkomorult.

– Nagyon megtisztelsz, de valahogy nincs kedvem összeakasztani nem lévő bajuszomat vele. Ez a fickó nem normális. Azt hiszem... tartok is egy kicsit tőle. Valószínűleg ezért is engedtem a kérésének.

– Mit tanácsolsz, mit csináljak?

– Utazz haza. Talán Stockholmba nem megy utánad.

– Ez abszolút lehetetlen! – rázta meg a fejét Gudrun. – Nem vagyok egyedül, velem vannak a szüleim is. Nem mondhatom nekik, hogy vessünk véget a nyaralásnak, amire két éve készülünk, mert van itt egy fickó, aki... veszélyes lehet rám nézve.

Hernandez megvonta a vállát.

– Hát... te tudod. Én csak figyelmeztetlek. Nem akarlak megijeszteni, de volt még néhány a tanárnőhöz hasonló esete. Egyszer egy olasz lányba szeretett bele, és amikor az hazautazott, utána akart menni Rómába. Szerencsére – mármint a lány szerencséjére – sikerült a szüleinek elkapniuk a repülőtéren. Bevitték Mexikóvárosba, ahol hónapokig kezelték.

– Jézusom! – nyögte sokadszorra is Gudrun. – És ennek éppen velem kellett megtörténnie. Nem tudnál valahogy segíteni rajtam?

Olyan könyörgő tekintetet vetett a fiúra, hogy Hernandez kénytelen volt félrefordítani a fejét.

– Hiszen éppen azt teszem. Figyelmeztetlek, hogy veszélyben vagy. Sajnos

többet nem tehetek.

– Nem tudnád valahogy...

Hernandez megrázta a fejét.

– Nem akarok balhét. És mint már mondtam is, tartok tőle.

– Forduljak a rendőrséghez?

Hernandez széttárta a karját.

– Megteheted. Ebben már nem tudok neked tanácsot adni. Így is vékony jégen járok, ami bármikor beszakadhat alattam.

– De eddig még... senkit nem ölt meg... vagy késelt meg, vagy mit tudom én...?

– Eddig még nem. Legalábbis nem tudok róla. De azért csak vigyázz. Mindig van egy első alkalom.

Gudrun talán folytatta volna a könyörgést, de már nem tehetette meg.

– Vigyázz, itt jön! – morogta a pohara felett Hernandez.

Jimmy odasétált hozzájuk. Első dolga volt, hogy megfogja és megszorítsa Gudrun kezét.

– Na, mi van odalent? – kérdezte Hernandez.

– Lekopott a szigetelés – morogta Jimmy. – Kicseréltem a... hát ti miről beszélgettetek?

– Majd Gudrun elmondja – mosolygott Hernandez, miközben felállt a székéről. – Én most megyek, hív a házigazdai kötelesség. Éreztétek jól magatokat.

Gudrun elkeseredetten bámult utána. Úgy érezte, hogy Hernandez cserbenhagyta. Figyelmeztette, aztán itt hagyta a szarban a gyáva disznó.

Escobar tovább szorongatta a kezét.

– Miről beszélgettetek, amíg nem voltam itt? – kérdezte Gudrun arcát fürkészve. Gudrun biztos volt benne, hogy lelke mélyén csak úgy fortyog benne a gyanakvás és a düh.

– A tengerről – mondta a lány.

– Mit lehet a tengerről beszélni? – kérdezte éles hangon Escobar. – A tenger az tenger. Hullámok vannak rajta és hajók. És halottak.

– Micsodák? – hökkent meg Gudrun.

– Halottak – ismételte meg Jimmy. – Néha kifognak egyet-egyet, és senki nem tudja, hogyan kerültek bele.

Úgy nézett a lányra, hogy Gudrunnak elállt tőle a lélegzete.

Escobar ismét erősen megszorította a kezét.

– Ne okozz nekem csalódást, kérlek – suttogta a lány fülébe. – Nem bírnám elviselni, ha csalódást okoznál nekem.

A hajómotor enyhe duruzsolása elhallgatott. Olyan csendben ringatódzott a

jacht a hullámokon, mintha vitorlás lett volna.

– Valami baj van? – rémült meg a lány.

– Leállították a motort – mondta Escobar.

– De... miért?

– A Feneketlen Árok felett vagyunk. Diego itt akar bulizni. De te mellettem maradsz, igaz?

– Halló, halló, figyelem – szólalt meg egy hangszóró a közelükben. Gudrun felismerte benne Hernandez hangját. – Mindenki jöjjön fel a fedélzetre, akárhol is bujkál. Bujkálásra még majd később is lesz idő. Mindenki jöjjön fel a fedélzetre!

Jimmy morgott valamit, és nem moccant. Gudrun meg volt győződve róla, hogy itt akarja tartani maga mellett, ám ekkor az ázsiai fiú ugrott oda hozzájuk, és Jimmy vállára vert.

– Ne rejtse el a csajodat, haver! Na, gyertek utánam, és hallgassuk meg a szentbeszédet. Hernandez imád beszélni, de megígérte, hogy ezúttal rövid lesz. Gyertek, gyertek, barátaim!

Egyik kezével Gudrun, a másikkal Jimmy karját kapta el. Gudrun szeme sarkából látta, hogy Escobar arcát előnti a düh, de mielőtt bármit is tehetett volna, Nguyen a fedélzet közepére rángatta őket, ahol a többiek csoportosultak. Hernandez egy felfordított műanyag vödrön állt, amilyenén néha a Hyde parki szónokok álldogálnak Londonban.

– Gyűljetek csak szépen ide körém – mosolygott Hernandez. – Gyertek, csibéim, a tyúkanyóhoz. Akinek nincs a kezében a pohara, az keressen egyet és töltsön magának valamit, mert ami következik, az józanul nem viselhető el. Két percet adok nektek, kedveseim.

A Nguyen nevű fiú ismét felbukkant előttük két pohár pezsgővel. Az egyiket a lány kezébe nyomta, a másikat Jimmy felé nyújtotta.

Gudrun, mielőtt Jimmy megakadályozhatta volna, egyetlen hajtással kiürítette a poharát. A fiú eltátotta a száját és úgy nézett rá, mintha csodát látna.

– Ezt nem szabad... Gudrun – mondta aztán magához térve, és a lány keze után kapott. – Figyelmeztettelek, hogy nem szabad. Kértelek, hogy ne tedd. Ha tudnád, mennyire gyűlölöm a részeg nőket... Add ide a poharadat!

– Nem adom! – dühödött meg Gudrun. – Vedd tudomásul, hogy nem parancsolsz nekem.

Jimmy Escobar kis híján sírva fakadt.

– Istenem, Gudrun, hát miért kell mindent elrontanod? Mindent, ami szép és jó. Világosan megmondtam neked, hogy ne igyál... Világosan...

Ebben a pillanatban ismét megszólalt Hernandez.

– Nos, jópajtásaim, lejárt a két perc. Ha leöntöttetek valamit a torkotokon,

remélhetőleg el tudjátok majd viselni, ami mondok. Szóval, tudjátok, hogy pillanatnyilag hol vagyunk?

Legalább húszan szoronghattak a fedélzeten, részben egymáshoz bújva, s a dolgok természeténél fogva csak lassan halt el a nevetés, a pohárcsengés és a lábcsozogás.

– Miért, hol vagyunk? – kérdezte valaki rossz angolsággal.

– Tisztelettel jelentem, hogy a Feneketlen Árok felett.

– Az meg micsoda?

– Hát éppen erről lesz szó – mondta Hernandez. – Hogy mi is az a Feneketlen Árok. Mit szólnátok hozzá, ha azt mondanám, hogy nyolc kilométer víz van alattunk? Ez a világ alighanem harmadik legmélyebb árka.

– Gratulálok! – kiáltotta egy hang. – De ha bele akarok fulladni a tengerbe, nekem másfél méter is elég.

– Attól tartok, nekem is – nevetett egy másik hang.

Hernandez folytatta.

– Állítólag több száz hajóroncs van odalent – legalábbis ezt beszélik a halászok. Minden évben eltűnik néhány halászhajó ezen a környéken.

– Másutt is eltűnik – nyafogott egy tudálékos női hang. – A világ valamennyi hajókikötőjéből időről időre eltűnik egy-egy hajó. Csak azok fűjják fel, akik a kikötő környékén laknak, azaz a halászok.

– De innen több tűnik el, mint máshonnan.

– Láttál ezzel kapcsolatban valamilyen statisztikát?

– Úgy gondolod, veszélyes helyen vagyunk? – kérdezte egy újabb női hang. – Akkor húzzunk innen a lenébe.

– Gondolom, a hajójukkal együtt a halászok is eltűnnek...

– Hát persze. Odalent vannak a kabinokba zárva.

– Kellemetlen lehet nekik – mondta a nyafogó hangú lány. – És nekem is az. Nem valami vidító arra gondolni, hogy odalent, nyolc vagy hány kilométer mélyen csontvázak hallgatják, hogy miről beszélünk.

– Ezt most komolyan gondoltad, bébi?

– Persze hogy komolyan. Mi van akkor, ha azok a fickók társra vágynak. Női társaságra, például.

– Talán néhányan férfiakéra – vihogott valaki.

– Hernandez, te be akarsz szaradni bennünket – gyanakodott egy újabb hang. – Vigyázzatok vele, ki akar készíteni minket a fickó. Most majd jönnek a kísértetek, akik időnként feljárnak a felszínre, és hajókat rángatnak le a mélybe.

– Elsősorban bulihajókat – mondta valaki.

– Kuss! Nem akarom tovább hallgatni ezt a baromságot! Inkább valami

belevaló zenét kérünk!

– Több halással is beszéltem, akik furcsa lényeket láttak idekint az Árok felett – folytatta zavartalanul Hernandez.

– Köd nem volt?

Gudrun tudta, hogy a kérdező *A köd* című filmre céloz.

– Hátha mi is megpillantunk majd egyet-kettőt. Ami pedig a ködöt illeti... hát valóban, a halászok, akik a furcsa lényeket látták, sűrű, ködszerű valamiről is beszámoltak...

– Mi az, hogy *ködszerű*? – kérdezte idegesen egy lány. – Most akkor köd volt, vagy nem volt köd?

– Nem látjátok, hogy csak ugrat bennünket?

– Én nem mondtam semmi ilyet, én csak...

Jókora durranás szakította félbe a szavait. Valaki nagyot sikoltott, valaki leejtette a poharát, ami azon nyomban darabokra törött a fedélzeten.

– Úristen, mi volt ez?

– Mi a szar ez, Hernandez?

– Hát... én nem is tudom – hallotta Gudrun Diego megszeppent hangját. – Azt hiszem...

Újabb csattanás, majd sötétségbe borult a fedélzet. Azaz, dehogyis borult sötétségbe. Gudrun úgy látta, hogy abban a pillanatban, ahogy kialudtak a fények, a hold ezüstje felkúszott a fedélzetre és hatalmába kerítette mindent. Az asztalokat, a székeket, az embereket és a korlátot is. Érezte, hogy sikoltás szorongatja a torkát, és talán ki is szabadult volna belőle, ha Jimmy meg nem szorítja a karját.

– Csak nyugalom – nyugtatta. – Nincs semmi baj. Eldurrant egy villanykörte.

– Kiment a biztosíték – morogta valaki mellettük. – A reflektor is szétrobbant, vagy mi az ördög...

Hernandez hangja még mindig megszeppent volt, ahogy nyugtatgatni próbálta a vendégeit.

– Csak nyugalom, lányok, fiúk, egy kis malőr történt, ennyi az egész. Kiment a biztosíték, de hamar rendbe hozzuk. Itt vagy valahol, Jimmy? Hahó, Escobar, itt vagy valahol?

Escobar önkéntelenül is eleresztette Gudrun karját.

– Itt vagyok – jelentkezett kelletlenül.

– Nem segítenél rajtunk?

Gudrun hallotta, hogy Jimmy fogai összekoccannak az idegességtől.

– Hogy lehet, hogy minden szar ezen a hajón?

Hernandez mélyet sóhajtott.

– Az az igazság, hogy alaposan meg kellett volna vizsgáltatnom, de nem maradt

rá idő. Ma éjszaka mindenképpen meg akartam tartani ezt a bulit. Az a helyzet ugyanis...

– Na, mi a helyzet? – kérdezte egy gúnyos hang.

– Hát... ma van a születésnapom.

– Te jó ég, miért nem mondtad? Happy birthday to you... Ha tudtam volna, hoztam volna ajándékot...

– Azt mondd... nem vizsgáltattad át a hajót? Miért kellett volna átvizsgáltatnod?

Hernandez ismét mélyet sóhajtott. Gudrun úgy érezte, mintha valami felerősítene a sóhajtasát. Mintha a tenger mélye vele sóhajtott volna.

– Mert... az apám három éve használta utoljára. Feltöltettem üzemanyaggal, hozattam rá kaját, piát, kicseréltem az égőket, a biztosítószekrényt... szóval úgy gondoltam, hogy nem lesz vele baj. Három évig a dokkban állt, nem birizgálta senki...

– Hogyhogy nem birizgálta? Mi a szar ez?

– Nem nyúlt hozzá senki – mondta Hernandez. – Kissé el volt különítve a többi hajótól... mármint a dokkban, úgy értem.

– Na, álljon csak meg a menet! – szólt közbe egy magas, szőke fiú. – Egy árva kicseszett szót sem értek az egészből. Azt mondd, hogy ez a hajó három évig a dokkban állt, azóta senki nem nyúlt hozzá, meg sem nézte, hogy milyen állapotban van, te pedig anélkül, hogy alaposan átvizsgáltattad volna, meghívtál rá bennünket, hogy itt, a mifene árok felett ünnepeljük meg a születésnapodat? He?

– Hát... valahogy így.

– És mit jelent az, hogy senki nem járt a hajón, elkülönítve tárolták a többitől távol... Mit akar ez jelenteni?

Hernandez ismét csak sóhajtott egyet.

– Hát, három évvel ezelőtt történtek rajta bizonyos események, amelyek miatt az apám nem akarta rendbe hozatni... valamiért nem akarta.

– Milyen események? – kérdezte az ideges női hang.

Gudrun szeme addigra már hozzászokott a furcsa ezüsthényhez; jól látta, hogy a fedélzeten nem változott semmi azonkívül, hogy a holdfény szürkére festett mindent. Mintha ezüstszínű cukormáz alatt fulladozott volna a hajó. Hernandez még mindig a felfordított műanyag vödron állt, míg a többiek köré csoportosultak. Gudrun nem érzett félelmet vagy idegességet; mintha minden rossz érzése eltűnt volna Escobarral együtt.

– Hát... – sóhajtotta menetrendszerűen Hernandez. – Éppen három éve történt, hogy az apám és még néhány ismerőse kihajóztak ide... éjszaka.

– Ide? – kérdezte valaki.

– Hát... ide. A Feneketlen Árok fölé.

– És? Történt valami?

– Az a helyzet, hogy minden jól ment... egy darabig. Aztán kiment a világítás.

– Jézusom! – nyögte egy női hang. – Éppen, mint az imént?

– Nem tudom – mondta Hernandez. – Nem voltam a hajón.

– Na és... mi történt?

– Állítólag kipurcant a biztosítószele. Valaki leszakította.

– Miiiiii?

– Ez persze egyáltalán nem biztos; lehet, hogy nem egészen így történt... én csak...

– Úgy érted, valaki szándékkal csinált rövidzárlatot?

– Az apám erre gondolt. Később valamilyen szakértő is megerősítette a feltételezését. Állítólag úgy fel volt erősítve a falra a biztosítószele, hogy csak nagy erővel lehetett volna letépní. Mondhatni, emberfeletti erővel...

– Ne idegesíts, Hernandez!

– Én csak azt mondom, amit az apámtól hallottam. Szóval, rövidzárlat lett, aztán... jött a köd... és az az ízé...

– Ugye megmondtam – jajdult fel egy lány. – Tutira megmondtam. Éppen úgy, mint a filmekben!

– Jézusom, Hannah, hiszen az csak egy film volt. Kitaláció. Valaki megírta, a rendező megrendezte...

A szőke, magas fiú felemelte a karját.

– Kérlek, ne veszítsétek el a fejetekeket. Egyelőre nem történt semmi különös. Vagy Hernandez etet bennünket, vagy valóban rövidzárlat történt. Hol az a szele, Diego?

– Escobar és Nguyen már dolgoznak rajta. Hallasz engem, Jimmy? Hahó!

A kabinokhoz vezető ajtó nyitva volt; Hernandez bizonyára azt gondolta, hogy valahogy csak lejut a hangja Jimmyhez.

Épp meg akarta ismételni a kiáltását, amikor feltűnt a csapóajtónál Escobar. Gudrun azonnal megérezte, hogy Jimmy ideges. Legalább annyira, mintha pezsgőspoharat látott volna a kezében. Megcsóválta a fejét és széttárta a karját.

– Valaki szórakozik velünk – mondta. Néhány lépéssel Gudrun mellett termett és elkapta a karját.

– Mi az, hogy szórakozik? – kérdezte a magas, szőke fiú.

– Leszakította a biztosítószeleket, és... letépte a vezetékeket.

Csend lett a fedélzeten, mély csend. Senki nem tudta, mit kellene mondania. Megérezték, hogy valami rendkívüli történik velük, s ilyenkor jobb megőrizni a hidegvérüket.

– Mi az, hogy... eltépte a vezetékeket? – kérdezte egy alacsony, szemüveges fickó. Hamisítatlan olasz kiejtése volt, és úgy is gesztikulált, ahogy az ideges digók teszik.

– Leszakította a falról a szekrényt, és eltépte a vezetékeket.

– Nem úgy vágta el? – kérdezte valaki.

– Eltépte – mondta Jimmy. Gudrunnak feltűnt, hogy mintha félelem vibrált volna a hangjában.

– Biztos vagy benne?

– Kétszer is megnéztem. Már csak azért is, mert... azt a vezetékét lehetetlen kézzel eltépni. És mégis...

– Hol van Nguyen? – kérdezte Hernandez.

Jimmy szeme kikerekedett. Gudrun érezte, hogy megerősödik a karján a szorítása.

– Itt vagy valahol, Nguyen?

Kérdése válasz nélkül maradt.

– Nguyen! Ne hülyéskedj, hol vagy, fiú?

Nguyen erre sem válaszolt.

– Talán... odalent maradt... és a motorokkal...

Érezték, hogy nem így van, hogy Nguyennek esze ágában sincs a motorokkal bibelődni.

– Oké! – mondta a szőke fiú, és körbeforgott, mintha keresne valakit. – Van valakinek zseblámpája?

Kiderült, hogy senkinek sincs. Ki az a hülye, aki zseblámpával indul bulizni?

– Jól van – biccentett a szőke. – Akkor most két dolgot tehetünk. Az egyik, hogy visszafordulunk és hazamegyünk, a másik, hogy folytatjuk a bulit. Ha nincs fény, hát nincs fény... Válasszatok.

– Én haza akarok menni! – szegezte le egy határozott női hang. – Villanyfény nélkül is hazatalálunk, vagy nem?

– Persze hogy hazatalálunk – mondta Hernandez. – Nincs itt semmi baj. Kicsit megijedtünk, az igaz, de... az a szekrény magától is leesett. Kirázódtak belőle a csavarok...

– És a kábelek?

– A súlyos szekrény lezuhant és eltépte őket.

– Egyszóval mindenre van magyarázat – igazgatta meg a szemüvegét az olasz. – Meg kellett volna rendesen csináltatni azt a szekrényt. Én azt mondom, bulizzunk tovább. Most, hogy hozzászokott a szemem a holdfényhez, jobban látok, mintha égnének a reflektorok. Ha belenéztem valamelyikbe, káprázott a szemem, a holdba viszont nyugodtan belenézhetek.

– A fenébe is, hol lehet Nguyen? – kérdezte nyugtalanul Hernandez, de még mindig nem lépett le a vödörről.

– Hé, Hernandez! – kiáltotta az éles női hang. – Arra céloztál az imént, hogy korábban valami más is történt ezen a hajón?

Hernandez felrántotta a vállát.

– Véletlen lehetett – mondta.

– Micsoda?

– Hát hogy... nem is tudom...

– Mi az ördögöt hebegsz itt összevissza? Miről van szó?

– Hát... meghalt valaki.

Ismét csak a csend.

– Meghalt? – törte meg aztán néhány másodperc múlva valaki. – Hogyhogy meghalt?

– Egy vendég... a hajón.

– Szívrohamot kapott, vagy mi?

Hernandez megvonta a vállát.

– Az apám szerint... megölték.

– Egy másik vendég?

– Vagy valaki más.

– Hogyhogy megölték?

– Hát... az apám szerint... leszúrták egy régi, rozsdás kalózkarddal.

Valaki felnevetett. Élesen, idegesen.

– Na neeee! Ezt már nem veszem be. Te tényleg hülyítesz minket, Diego?

– Esküszöm, én csak...

Gudrun érezte, hogy Jimmy elereszti a karját, majd felszívódik a holdfényben. Úgy látta, hogy a lépcsőfeljáró felé tart, majd eltűnik a nyílásában.

A szőke fiú felemelte a karját és Hernandezre bökött.

– Menjünk innen a fenébe, Diego! Akár a születésnapod van, akár nincs, sikerült a hülyeségeiddel elcseszned a mai estét. Nem Halloween van, amire felkészül az ember. Demokráciában élünk, szavazzuk meg, mi legyen. Visszafordulunk vagy maradunk? Ha a partra érünk, nyugodt körülmények között folytathatjuk a bulit. Nos, mi legyen?

Néhányan felemelték a kezüket, de mielőtt nekikezdhettek volna a számolásnak, Gudrun meghallotta Jimmy izgatott hangját.

– Hé! Hernandez! Valami gond van.

Hernandez felkapta a fejét. Gudrun észrevette, hogy Jimmy a lépcsőfeljáró utolsó lépcsőjén áll, tetőtől talpig holdfénybe burkolózva. Arca komor volt, s egyfolytában a fejét rázogatta.

– Mi a fene van már megint? – kiáltotta az elkeseredettnek látszó Hernandez. – Mi a helyzet, Jimmy?

– Nincs üzemanyagunk – mondta Jimmy. – Egy csepp sem.

– Hogyhogy nincs? – hökkent meg Hernandez. – Tele van a tank...

– Nincs benne egy csepp sem – rázta meg még intenzívebben a fejét Jimmy. – Egy csepp sem.

– Ez... lehetetlen! Egyszerűen... lehetetlen!

– Valaki kieresztette. Bele a tengerbe.

– Van még három kanna, és egy kis tartály...

– Valamennyi üres. Megnéztem. Valaki kieresztette belőlük a kakaót.

Sikítás, kiáltozás, zsvaj. Egy lány futni kezdett körbe-körbe a fedélzeten, közben sikoltozott és a kezét tördelte.

– Haza akarok menni! – kiáltotta. – Jézusom, én haza akarok menni! Kérlek, Giorgio, vigyél haza!

Hernandez homlokáról ömlött a veríték, s amikor már a szemébe is belecsorgott, gyors mozdulattal kitörölte belőle.

– Hol van Nguyen? Nem láttad, Jimmy?

Escobar szótlanul megrázta a fejét.

– Csak Nguyen tehette – kiáltotta valaki. – Ez az átkozott ferdeszemű! Csakis ő! Ismét éles sikoltás hasított a zsvajba.

– Jézusom! Hernandez! Jézusom!

– Mi van? – lihegte Hernandez. – Mi az ördög...

– Jézusom! Nézz a hátad mögé!

Hernandez elfelejthette, hogy egy vödrön áll, mert abban a pillanatban, ahogy megfordult, már le is esett róla. Nagyot kiáltott és fél térdre rogyott.

– A francba! A végén még kitöröm a lábam!

Akart még mondani valamit, de amit látott, beléfagyasztotta a szót. A hajó tatja felől egészen az égig növe, valami rettenetes szürkesség gomolygott feléjük, megtorpant, majd hullámsani kezdett. Gudrun felkapta a fejét és a csillagokat kereste a szemével, de már őket is beborította a reménytelen szürkesség.

– Köd! – nyögte valaki. – Ez a köd!

A köd hirtelen rájuk zuhant. Mintha a csillagok magasából szürke lepedőt hullajtottak volna le. Vagy egy szürke, apró lyukú elszakíthatatlan hálót.

– A köd! – ismételte a rémült női hang. – Ez az igazi köd!

A köd egyelőre nem csinált semmit, csak betakarta őket. Olyan sűrű volt, hogy egymást is alig látták tőle.

– Mi a franc ez, Hernandez? – hallatszott a szőke fiú hangja. – Meg tudod magyarázni, hogy mi a szar ez?

– Honnan a fenéből tudnám? – felelte Hernandez. – Úgy tűnik, köd. Egyszerű, tengeri köd.

– Csak úgy?

– Mit tudom én – háborgott Hernandez. – Nem én rendeltem ide.

– Ebben az időszakban nem szokott errefelé köd képződni.

– Hát most mégis képződött – morgott Hernandez. – Gözöm sincs róla, hogy mikor szokott, meg mikor nem szokott. Nem ismerem annyira az itteni időjárását.

– Jézusom, ki a franc az? – kiáltotta felháborodottan és egyúttal rémülten is egy női hang. – Ki a franc az?

– Mi az, hogy ki a franc?

– Pedro, engem tapogat valaki.

– Csak az idegesség bizsereg a bőrödnön, bébi!

– Ez nem idegesség. Esküszöm, hogy valaki megsimogatta a fenekemet.

– Itt vagyok mögötted, én pedig esküszöm, hogy nem simogattalak meg.

– Valaki akkor is megsimogatott. A fenébe is... ez a köd egyre sűrűbb. Kérlek, fogd meg a kezem. Már alig látok valamit.

Gudrun sem látott sokat. A köd ott hullámozott körülötte, s mintha kezdett volna furcsa alakokat ölteni. Mintha azok a tétova valamik, amik a köd közepén hullámoztak, kezdtek volna emberi alakot formázni. Érezte, hogy ott bujkál a torkában a sikoltás, de egyelőre még ott is maradt. Szerencsére Jimmyt nem látta sehol, bár talán jobb lett volna, ha ott van mellette, és talán még a kézszorongatását is elviselte volna. Úgy érezte, mintha egyedül állna a nagy, szürke semmi közepén, s a hangok, amelyek a köd belsejében csapongtak ide-oda, csupán hangok, valahonnan a kozmosz mélyéről, és igazából nincs is mögöttük élőlény.

– Ahogy jött, úgy el is megy – mondta valaki.

– Arról még nem hallottál, hogy napokig is eltarthat, amíg a köd feloszlik?

– Mért kell mindig a legrosszabbra gondolni?

– Azt hiszed, arra gondolok? Nem, szívem, a legrosszabbra gondolni sem merek.

– Úristen, miről beszélsz?

– Na miről? Még nem érte el az agyadat az inger, hogy bajban vagyunk?

– Mi a fenére célozol, Giorgio?

– Arra, hogy ha annak az ipsének igaza van, akkor nincs üzemanyagunk. Ez a balfácán Hernandez...

– Miért lennék balfácán? – tiltakozott a ködben a házigazda. – Esküszöm, hogy ellenőriztem. Amikor kifutottunk, még minden rendben volt. Tele volt a tank...

– Lári-fári! Ha tele lett volna, akkor most is tele lenne.

Ebben a pillanatban mintha vékonyodni kezdett volna körülöttük a szürke

takaró.

– Ha mázlink van, akkor legalább ez a nyomorult köd eltűnik a fenébe.

– Ne szidd, szívem, hátha megérti.

– Nem akarok ilyet hallani! – sikított fel egy lány. – Haza akarok menni. Én mindjárt... bepisilek...

– Ha látnálak ebben a ködben, esküszöm, hogy megpisiltetnélek.

– Barom.

– Bocs, csak úgy kicsúszott a számon.

– Szóval, mi a helyzet, barátaim? – kérdezte a magas, szőke fiú, akinek a magassága és a szőkesége is beleveszett a sűrű ködbe. – Gondoljuk csak végig a helyzetünket.

– Hát éppen ez az, hogy nem akarok rágondolni!

– Ettől még nem leszünk kint a vízből. A strucc sem menekül meg az üldözői elől, ha beledugja a fejét a homokba.

– Ez egy nagy baromság – tiltakozott valaki. – Én is ezt hittem, de van egy haverom, akinek strucctenyésztő az egyik rokona, és azt állítja, mármint a rokon, hogy a strucc soha nem dugja a fejét homokba. Ez csak mese.

– Jézusom, ki a francot érdekel, hogy a kicseszett strucc hova dugja a fejét! Szarban vagyunk, és valahogy ki kell másznunk belőle. Itt állunk mozdulatlanul a köd közepén, és ha erre jön egy nagyobb hajó...

– Mint a *Titanic*, mi?

– Mi a francért kell neked az ördögöt a falra festened?

– Jobb félni, mint megijedni, amigo.

– Hé! Hernandez! – kiáltotta a szőke srác. – Van rádió a hajón?

– Tulajdonképpen van – felelte Hernandez. – Csak éppen...

– Ha azt mondod, hogy...

– Nem működik.

A szőke akkorát sóhajtott, hogy Gudrun abban reménykedett, talán elfújja vele a ködöt. Természetesen nem fújta el.

– Van ezen a nyomorult bárkán egyáltalán valami, ami jól működik?

– Ki a fene gondolta volna, hogy rádióra is szükségünk lesz? Mondtam, hogy a hajó három éve már...

– Ha nem hallgatsz el, megöllek!

– Most akkor mi van? Beszéljek, vagy fogjam be a pofámat?

Gudrun hiába próbálta meg elhajtani az arca elől a ködöt, nem sikerült. Minden legyintésre egyre csak vastagabb lett. Gudrun arra gondolt, hogy a köd talán ellenséget lát benne, és ha mozog, fokozott erővel támad rá.

Ekkor pillantotta meg. Abban a másodpercben, amikor abbahagyta a legyezést.

A köd néhány pillanatra ellebbent a szeme elől, széles átjárót hagyva két ködfal között. S ebben a ködmentes átjáróban állt valaki, ha egyáltalán valakinek lehet nevezni. Két lába és két keze volt, ujjai vastagok, mint a hot dogban a kolbász, s olyan furcsán tartotta a kardját – merthogy rozsdás kardot szorongatott a kezében –, mintha minden pillanatban le akarná ejteni. És az arca... emberi arc is volt, meg nem is. Rücskös volt, talán véres is, duzzadt ajkai lefittyedtek, mint a mesekönyvekben a boszorkányoké, a szeme vörös volt, mint a fehér patkányoké. Amikor észrevette, hogy Gudrun meglátta, elvigyorodott. Ez volt az utolsó, amire visszaemlékezett. Aztán már nem emlékezett semmire, csak arra, hogy vadul menekül valamerre. És sikoltozik. Azok a sikolyok, amelyeket korábban sikerült valahogy kordában tartania, most kitörtek belőle. Két tenyere közé szorította a fejét, és csak sikoltozott, sikoltozott; majd az eszét veszítette a félelemtől.

Arra ébredt, hogy magához öleli valaki. Erős karok fogták át, és igyekeztek megakadályozni, hogy tovább fusson.

– Jézusom – hallotta közvetlenül a füle mellett valakinek a megszeppent hangját. – Mi az ördögöt csinálsz, bébi?

Gudrun azt akarta mondani, hogy menekülök egy szörny elől, de a szája csak némán remegett, nem jött ki hang belőle.

– A francba is, ki vagy te egyáltalán?

– Gudrun – nyögte a lány.

– Gudrun? Miféle Gudrun?

– Björnevik.

– Na, ettől aztán okosabb lettem.

– Jimmy... Escobar hozott ide.

– Na és hova a fenébe rohansz? Arra a tenger van.

Gudrun csak most vette észre, hogy egy mindeddig ismeretlen fiú karolja át. Rövid kis szakállt viselő fiú volt; fején fehér, címeres tengerészsapka trónolt.

– Nem kell annyira berezelné – igyekezett csitítani a fiút. – Nem velünk fordul elő először ilyesmi a történelemben. Hamarosan felszáll a köd, vége lesz a hisztériának, és majd kiötlünk valamit...

– Én láttam! – nyögte Gudrun. – Én... láttam.

A fiú eleresztette a lányt.

– Maradj itt mellettem, amíg feloszlik a köd. Bár... a fene sem tudja...

– Én láttam – ismételte Gudrun kétségbeesetten. – Én...

– Mit láttál? – nézett rá a fiú.

– Egy... nem is tudom... egy szörnyet – nyögte ki végül.

– Szörnyet? – hökkent meg a szakállas. – Hol láttad?

– Ott, a... korlátnál.

– Hiszen nem is láthatsz el odáig ebben a ködben.
– Én mégis... láttam! A köd valahogy kitisztult...
– Hé! Fiúk, lányok, Gudrun Björnevik látott valamit a ködben. Mit láttál, szép kisasszony?

Akkor csoda történt: kilyukadt a köd. Valaki felkiáltott, többen is csatlakoztak hozzá, Gudrun és a fiú viszont némán, jéggé dermedve figyelték a furcsa jelenséget. A köd hatalmas, égig érő sajtá váltzott, amely telis-tele volt lyukkal. Akármerre is néztek, összevissza forgó lyukakat láttak, majd hirtelen bezárultak, hogy nem messze tőlük új lyukak keletkezzenek.

– Mondtam, hogy hamarosan feloszlik – morogta a szakállas fiú.
– Hát te ki vagy? – hallott Gudrun nem messze tőlük egy hangot.
– Nem mindegy az neked? – csattant fel egy lány. – Jézusom... én teljesen kivagyok. Remélem, hamar vége lesz ennek a rémálomnak.

– Játsszunk fogócskát – javasolta valaki a köd belsejéből. – Ebben a lyukacsos ködben remekül lehet bújócskázni. Na, ki lesz a fogó?

Ebben a pillanatban velőtrázó sikoltás hasított a ködbe.

– Istenem...! – sikította valaki. – Egy szörnyeteg! Valamennyien meghalunk... Egy szörnyeteeeeeg!

– Hol a francban...

– Vigyázz, kés van nála!

– Ez olyan... mint a filmekben! Ez egy... élőhalott. Egy zombi. Istenem, ez megöl bennünket! Meneküljön mindenki, amerre lát!

– Vigyázatok, itt is van egy!

A szörnyek a frissen született lyukakon át közeledtek feléjük. Gudrun látta, hogy nem messze tőle is születik egy lyuk, s a mögötte húzódó folyosóban egy zombiszerű szörny toporog. A szörny valaha ember lehetett, de a tenger munkája már alaposan meglátszott rajta. Nyakában hínárból font koszorú lógott, kezében hosszú, láthatóan véres kést tartott. Morgott is valamit, mintha fenyegetőzne. Gudrun nem volt biztos benne, hogy emberi beszédet hall.

A szakállas fiú, aki eddig bátorította és ölelgette, hirtelen taktikát váltott. Elkapta Gudrunt és a közeledő szörnyeteg felé lökte.

Ebben a pillanatban, amikor már mindenki ordított és sikoltzott, többen a korlát felé menekültek, hogy végső kétségbeesésükben, ha kell, a tengerbe ugorjanak. Hirtelen megszólalt Hernandez kezében a hangszóró.

– Ma éjszaka isten vagyok! – bögte. – Ma éjszaka én uralom a mindenséget, elvégre a születésnapom van. Perui ismerőseim szerint a születésnapos egyetlen napra a teremtés ura. Lelke istenné változik, képes megváltoztatni a világot, még a természeti jelenségeknek is parancsolni tud. Legyen hát vége a félelemnek, tűnjön

el a köd!

Gudrun ámuló szemei előtt lassan oszlani kezdett a reménytelen szürkesség. A folyosók összeomlottak, elveszítették a falaikat, és egyszerűen eltűntek a lány szeme elől. Mintha egy hatalmas, láthatatlan ventilátor egyszerűen elfújta volna a ködből épült labirintust.

– Első parancsom, hogy szűnjön meg a köd! A köd az emberi butaságot jelképezi. Tisztuljon meg a lelketek és legyetek okosak, mint az istenek! Ezt kívánja nektek egy születésnapos!

A köd eltakarodott. Ekkor vettek észre egy még soha nem látott tengerészsapkás fiút, amint a hajó közepén, a dísznek tartott rövid árboc mellől feléjük mutat valamit.

– Ködgyertya volt! – hallott Gudrun egy megkönnyebbült hangot. – Istenemre, ez a barom...

A következő pillanatban a motor halkan duruzsolni kezdett a talpuk alatt.

– Istenek, adjatok nekünk üzemanyagot!

A lépcsőfeljáró utolsó fokáról egy ugyancsak tengerészsapkás fiú nevetett feléjük. Felemelte a hüvelykjét, jelezve vele, hogy minden oké.

– És adjatok nekünk pezsgőt!

A lépcsőfeljárón ujját emelgető fiú eltűnt, majd néhány másodperc múlva két másik, ugyancsak tengerésznek öltözött fickó bukkant fel egy ládával. Gudrun látta, hogy a láda telis-tele van pezsgősüveggel.

– Uramisten! – nyögte valaki. – Ez a barom... megettetett bennünket!

Újabb és újabb tengerészsapkás fiúk tűntek fel; asztalokat hoztak, letették őket a fedélzetre, tányérokat helyeztek rájuk, majd percek alatt felépítették a büfét.

Csendben dolgoztak, sietve, mintha sejtették volna, hogy ami ezután következik, abból jó lenne kimaradniuk.

A fedélzeten tolongók némán figyelték a fiúkat, mintha megbénította volna őket a látvány. Gudrun látta, hogy Hernandez felemeli elgurult vödrét, megfordítja, és ismét rááll.

– Remélem, megbocsátjátok öreg barátotoknak, hogy megréfélt benneteket... Van egy másik perui szokás is, amely úgy szól, hogy a születésnapos megengedhet magának néhány ártatlan tréfát, és nincs joga senkinek megorrolni érte. Azt akartam, hogy ez a születésnapom felejthetetlen legyen, évtizedekig emlékezzetek rá, meséljétek el az unokáitoknak, hogy milyen volt, amikor Diego Hernandez a Feneketlen Árok felett a huszonötödik születésnapját ünnepelte.

Gudrun se élő nem volt, se holt. Csak lihegett, mint a partra vetett hal. Érezte, hogy ha nem iszik meg azonnal egy üveg pezsgőt, egyszerűen elájul. Végigfekszik a fedélzeten és behunja a szemét. Aztán egyszer csak történik majd valami vele.

Vagy magához tér, vagy meghal. Ilyen egyszerű az egész.

Közben néhány lépésnyire tőle kitört a háború. A vendégek nemes egyszerűséggel egymásnak estek. Amikor Gudrun kinyitotta a szemét, már öklök emelkedtek a levegőbe, és várható volt, hogy pillanatokon belül le is csapnak.

A vendégek egyik csoportja – ők voltak többen – kezdték átlátni a helyzet komikumát, és hajlamosak voltak megbocsátani Hernandeznek a csínyt. Mások viszont – a kevesebbek – még mindig dühöngtek, és követelték, hogy forduljanak vissza a partra. Azt kiáltozták, hogy az életben soha többé nem akarják látni Hernandezt. Aki ilyet tesz, az egy nagy tahó, és egyáltalán nem volt vicces az egész.

Gudrun ahogy lassan magához tért, hiányolni kezdte Jimmyt. Nem látta egyik csoportban sem. Egészen addig hiányolta, amíg fel nem bukkant mellette egy tengerészsapkás, és át nem nyújtott neki egy üveg pezsgőt. Gudrun meg akarta kérdezni tőle, hogy nem hozna-e egy poharat is, de addigra a fickó már odébb állt. Gudrun felemelte az üveget és jót húzott belőle. Sokat nem ihatott, mert a habossá vált pezsgő kifutott a szájából.

Ismét felemelte a palackot, de valaki kikapta a kezéből. Rémülten vette észre, hogy Escobar áll mellette.

– Gudrun! – kiáltott rá a fiú eltorzult arccal. – Mit csinálsz, te szerencsétlen?

A következő pillanatban már repült is a pezsgősüveg a korláton át, egyenesen a tengerbe. Gudrun utánakapott – természetesen hiába. Az üveg a vízbe zuhant.

– Te megőrültél! – visította Gudrun. Maga sem értette, miért ordít, miért remeg minden tagja, miért kezdi ütni-verni Escobart. – Te állat, te barom! – ordította. – Nem akarlak többé látni! Tűnj el az életemből!

Jimmy letérdelt előtte, és könyörögve nyújtotta felé a kezét.

– Bocsáss meg, kérlek... Bocsáss meg. Egyszerűen elveszítettem a fejem. Majd ha a feleségem lesz...

– Neked teljesen... elment az eszed! – sikította a lány, majd váratlanul összeomlott. Escobar mellé zuhant a fedélzetre és már az is nehezére esett, hogy egyszer-kétszer belerúgjon a fiúba. Olyan gyűlöletet érzett iránta, mint még senki iránt életében. Még a fürdőszobaablaka alatt kukkoló stockholmi szomszédjuknál is jobban gyűlölte.

Ezalatt a fejük felett zajlottak az események. Gudrun csak később emlékezett vissza rá, hogy amíg ő a fedélzeten fetrengett teljesen kiborulva, és megpróbálta megrugdosni Escobart, addig a többiek valamiféle egyezsége jutottak. A hangokból ítélve kergetni kezdték Hernandezt, aki tiltakozva menekült előlük.

– Neee! A fenébe is... nehogy leöntsék a ruhámat! Csak a zakóm cirka ezer dolcsi...

– Előbb kellett volna meggondolnod! – üvöltötte valaki. – Dobjátok át a kötelet a fogantyúján.

Gudrun felült, majd gyorsan be is rántotta a nyakát, ahogy többen is átszáguldottak felette.

– Te meg mi a fenét heverészel itt? – förmedt rá valaki. – Gyere inkább, fürdessük meg!

– Nekem is van egy perui haverom! – távolodott tőle Giorgio hangja. – Ő meg azt állítja, hogy a születésnaposokat meg kell fürdetni!

Gudrun felállt, és anélkül, hogy egyetlen pillantásra is méltatta volna Jimmyt, a szemüveges olasz után vetette magát. Fogalma sem volt róla, hova fut és miért: egyszerűen futnia kellett és kész. Földöntúli erő készítette rá, hogy fusson.

Csak akkor torpant meg, amikor beleütközött valakibe. Akkor vette észre, hogy a korláthoz érkezett, pontosabban egy csoport mögé, amelynek a közepén Hernandez kiáltozott, nevetett, tiltakozott, és amennyire bírta védekezett is.

Gudrun agyába úgy beleragadt a kép, hogy ezután már soha többé nem volt képes megszabadulni tőle. És az ezt követő eseményektől sem. Láta, hogy Hernandezt hárman is támadják, elkapják, majd leszorítják a kezét, hogy ne tudjon védekezni. Közben Giorgio és egy másik srác egy kirojtolódott végű kötelet hurkolt Hernandez műanyag vödrének a fogantyújára. Giorgio letérdelt a korlát mellé és behajította a vödröt a vízbe. Hernandez közben másik hárommal dulakodott; hol nevetett, hol káromkodott, hol pedig úgy tett, mintha megadná magát.

– Legalább a zakómat hadd vessem le – fogta könyörgőre a dolgot, amikor észrevette az éppen visszaérkező, vízzel teli vödröt. – Jézusom, fiúk, lányok, ez igazán rossz vicc. Csak a zakómat...

– Rossz vicc? – dörrent rá valaki. – Amit csináltál, az nem volt rossz vicc?

– De én születésnapos vagyok!

– Éppen azért fogsz fürödni!

Giorgio felemelte a vödröt, meglendítette, és a tartalmát Hernandezre zúdította.

– Aááá! – ordított a házigazda. – Szarrá ázik a gúnyám!

– Majd az apád vesz neked újat!

Gudrun önkéntelenül is számolni kezdte a vödröket. Hernandez pontosan öt vödörnyi vizet kapott a képébe. Mire vége lett az öntözésnek, a házigazda „gúnyája” formátlan szivaccsá ázott.

– Bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg!

Rövid időre meg is feledkezett Escobarról, s most, hogy ismét felbukkant mellette, végigfutott rajta az undor.

Ha hozzám ér... megölm! – gondolta. – Megfojtom vagy... kikaparom a

szemét!

Nekilendült, hogy elfusson előre; akárhova, csak ne kelljen hallania a hangját, hamis mentegetődzését – el innen, akárhova, csak el innen!

Futni akart, körbe-körbe a korlát mellett a hajó körül, ám ekkor váratlan dolog dermesztette meg. Nem látta ugyan, hogy pontosan mi történt; két lábat látott csupán a korlát felett, két nadrágszárat, aztán már ezt sem látta. A csobbanást viszont hallotta. És a nyomában felcsapó rémült ordítózást is.

– Mi a francot csináltál, te szerencsétlen?

– Hadd fürödjön a szaros!

A hangban Giorgio hangjára ismert.

Aztán Hernandez hangját hallotta a távolból, mintha a tengerből jött volna.

– A francba! Ez a fickó megőrült! Húzzatok ki, a szentségít!

– Mit csináltál, te barom? – támadt rá Giorgiora a magas, szőke fiú, letérdelt a fedélzet szélére és belekiabált a holdfénybe.

– Jól vagy, Hernandez?

– Hogy a francba lennék jól? Húzzatok már ki!

Közben többen is az olaszt korholták, aki csak ekkor kezdett lecsillapodni.

– Na és ha belelöktem? – kérdezte pimaszul. – Ő is beszaratott engem, most szarjon be ő!

A szőke lehasalt a padlóra és lefelé nyújtotta a kezét.

– Gyere, Diego, kapd el a mancsom!

Rövid csend, majd ismét a szőke fickó hangja.

– Diego! Hol vagy?

Gudrun nem hallotta, hogy Hernandez válaszolt volna. Úgy érezte, hogy össze kell szorítania az öklét, és csak szorítani, szorítani...

– Diego! Hé! Ne csináld már! Esküszöm, vége. Ennyi volt, de már vége van. Kapd el a kezem!

Ismét csend.

Aztán egy tétova, női hang.

– Lehet, hogy ez... belefutott?

– A francot futott! – ordította Giorgio. – Úgy úszik, mint a hal. Még mindig azon töri a fejét, hogy beszarasson bennünket! Gyűlölöm ezeket az átkozott beszaratókat!

Gudrun biztos volt benne, hogy valaha valami nagy traumát élhetett át a fickó, s ez a trauma azóta is ott él vele, kéznyújtásnyi távolságban tőle, mint a zsebkendője. Ettől a traumától lett gonosz a fickó... gonosz és bosszúálló.

– Ne szórakozz már, Hernandez – kérte a szőke. – Jó, megadjuk magunkat... tényleg jól megijesztettél bennünket, de most már valóban legyen vége. Oké?

– Ez... nem válaszol – mondta valaki.

A szőke falpattant, és a közelükben bámészkodó tengerészsapkás fiúra nézett.

– Te a személyzethez tartozol, öcsi?

– Si, uram.

– Van itt valahol mentőöv?

– A... folyosón.

– Tűnés le érte!

Gudrun ekkor vette csak észre, hogy a tengerészsapkás fiú szinte még gyerek. Nem lehet több tizennégy, tizenöt évesnél.

– Hányán vagytok... személyzet?

– Öten, uram.

– Hívd ide a többieket.

Gudrun látta, hogy a kissrác elviharzik. Hallotta, hogy valaki még mindig Hernandezt hívogatja.

– Hé! Diego! Ne szórakozz már, gyere elő!

– Lehet, hogy a túloldalon kimászott, és most dekkol valahol? – gyanakodott egy másik.

– Holtbiztos! – vicsorgott Giorgio. – Nem adja fel olyan könnyen.

Gudrun érezte, hogy gyengéden megtaszítja valaki. Előbb azt hitte, Escobar közeledik hozzá, de aztán rájött, hogy a kis tengerészsapkás fiú az. Kezében piros színű mentőövet tartott, és azt kereste, hogy kinek adhatná át. Egy bajszos fiú elkapta és kirántotta a kezéből.

– Hé! Diego! Itt a mentőöv!

– Dobjátok be a vízbe! – kiáltotta a szőke fiú.

– Hova dobjam?

– Bele a vízbe. Akárhova.

A mentőöv átrepült a korláton és beletoccsant a tengerbe.

Gudrun úgy megrázta a közvetlen közelében feltörő zokogás, hogy majdnem bepisilt tőle.

– Isteneeeeem! Ez... belefllaaaaadt! Tuti, hogy belefllaaaaadt!

Ismét kitört a pánik. A visító lányhoz még egy visító lány csatlakozott; a fiúk összevissza futkostak, s a korláton áthajolva a mentőövet figyelték, amely úgy billegett, mintha óriási kapásjelző lett volna, és éppen ráharapott volna egy tengeri szörny.

– Diego! Hol vagy, Diego?

– Kapd már el a kötelet!

– Ez tényleg beleflladt – mondta valaki bántóan tárgyilagos hangon. – Beleflladt, és mi valamennyien sittre kerülünk.

- Csak az, aki belelőkte.
- Giorgio! Hol vagy, te barom?

Gudrun szörnyűséges hangot hallott; éppen olyat, mint amikor egyszer Stockholmban egy iszonyatos esemény részese lett. Éppen egy útkereszteződésnél állt, várt valakire, amikor felborult mellette egy szállítóautó. A kocsi, mint kiderült, egyetlen élő marhát szállított. A marha kizuhant a kocsiból, s feltehetően lábát törte a zuhanástól. Az ő rémült és fájdalommal teli hangjára hasonlított az, amelyet Giorgio kiadott magából.

- Neeee! – ordította valaki. – Mi a francnak...

Átrepült egy test a korlát felett és belecsobbant a vízbe.

– A francba! – harsant fel a meglepett kiáltás. – Hát itt már mindenkinek elment az esze?

- Mi a fene, Giorgio is beugrott?

Aztán még egy test repült át a korlát felett. Gudrun érezte, hogy könnyedén megtaszítja, amint a vízbe veti magát mellette. Hatodik érzéke azt suttogta a fülébe, hogy Escobar volt az.

Csak állt némán, megkövülve, kilépve időből és térből. Úgy érezte, csak álmodik és hamarosan fel fog ébredni.

De nem ébredt fel. Annyi történt csupán, hogy kissé megnyugodott és furcsa módon fájni kezdett, pedig meleg volt a levegő, úgy harminc fok körül lehetett a hőmérséklet.

– Most akkor mi legyen? – kérdezte a korábbi nyugodt, tárgyilagos hang. – Mindannyian utána ugrunk?

– Én ezt nem értem – mondta egy másik hang. – Ezek mindhárman ragyogóan úsznak...

- Giorgio is?

– Hát persze. Valami úszóversenyt is nyert egyszer.

– Vagy legalábbis ezzel dicsekedett.

Gudrun biztos volt benne, hogy elszédült egy kicsit. Érezte, hogy valaki megfogja a karját. Oldalra fordította a fejét és a szakállas fiút látta maga mellett.

– Jobban vagy már? – kérdezte a fiú. – Alighanem elájultál. Különbözik a vagyok. Jacob Starr. Te meg Gudrun vagy, ha jól emlékszem...

– Mi történt? – nyögte Gudrun. Égett a torka, mintha valami erőset ivott volna.

– Nem tudom – vont a vállát Starr. – Esküszöm, nem tudom. Annyit tudok csak, hogy eltűnt mind a három.

– Konkrétan...?

– Figyelj – mondta Starr, és ismét megszorította a lány karját. – Tudom, hogy szar dolog ez, de... szerintem kiúszik a partra.

– Ki... csoda?
 – Hát a barátod. Escobar, vagy hogy hívják.
 – Nem a barátom.
 – De együtt jöttetek.
 – Az csak véletlen volt – mondta a lány. Nem is értette, miért ez a hazugság jött fel a torkán. – Beleugrott a... vízbe?
 – Bele. És Giorgio is.
 – Most akkor... mi lesz?
 – Meg kell várnunk a parti őrseget.
 – De hiszen... rossz a rádió...
 – Dehogyan rossz. Csak Hernandez kábított bennünket vele. Azt mondták, várjunk.
 – Most mi lesz, Jacob? – ismételte Gudrun. Legszívesebben a fiú vállára hajtotta volna a fejét.
 – Nem tudom – sóhajtott Jacob. – De hogy nehéz napok várnak ránk, abban biztos vagyok.
 Nem is sejtette, hogy milyen nehezek.

10

Gudrun a korlátba kapaszkodva a víz fölé lógatta a fejét. Attól tartott, rosszul lesz, de nem lett rosszul. Starr, aki rövid időre otthagya, visszatért, és egy pezsgősüveget hozott a kezében.

– Nem érzed jól magad? – kérdezte gyengéden.

Gudrun megrázta a fejét.

– Semmi bajom. Már jól vagyok.

– Ne aggódj miatta, a parti őrség felszedi.

– Nem aggódom miatta.

– Hát, te tudod. Kérsz egy nyeletet?

Gudrun bólintott, átvette az üveget, és ivott néhány kortyot. Érezte, hogy a pezsgő hűvös cseppjei átjárják minden porcikáját.

– Ez jólesik – mondta.

– Jézusom! – nyögte Starr, amikor elvette a szájától az üveget. – Még csak hasonló sem történt velem soha. El sem hiszem, hogy megtörtént. Ha ez is Hernandez hülye vicce, én megölöm! Valami azt súgja a lelkem mélyén, hogy ez a kettes számú tréfája.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Gudrun. – Én nem hiszem. Ez nem tréfa.

– Akkor... micsoda?
– Valami más. Valami szörnyűség. Escobar nem az az ember, aki... csak úgy beleugrik a tengerbe.

– Akkor miért ugrott bele mégis?
– Nem tudom. Bizonyára ki akarta menteni Hernandezt. Ha nem lett volna Hernandez igazi veszélyben, aligha ugrott volna utána.
– Hát ha mégiscsak bevette Hernandez hülyeségét?
– Mondom, hogy nem olyanak ismerem. Ám ha meg így is lett volna, akkor most hol van?

Igen, ez volt a kérdés. Hova lett a házigazda – ez esetben hajógazda –, hova lett Giorgio, az olasz fiú, és hova lett Jimmy Escobar?

Erre kellett volna választ találniuk.

Meg arra, hogy mit csináljanak, ha megerősödik a szél.

Márpedig a szél megerősödött. Előbb megszűletett, aztán fokozatosan erősödni kezdett. Gudrun érezte, hogy előbb csak finoman cirógatja az arcát – ekkor még nem is szél volt, csak gyenge fuvallat –, majd egyszer csak beletépett a hajába.

Starr, mint a tapasztalt tengerészek, megnyalta és felemelte a mutatóujját a levegőbe.

– Északi szél fúj – mondta. – Kifelé fúj bennünket.

– Hova... kifelé? – nyelt egy nagyot a lány.

– Ki az óceánra.

– És ez baj?

– Még nem az. Csak ha jóval erősebb lesz.

Gudrun rémülten kulcsolta össze az ujjait.

– Istenem, még ez is! Nincs ennek a hajónak kapitánya vagy kormányosa, vagy mit tudom én...

Starr elkapta a karját.

– Gyere velem.

Nem kellett soká kutatniuk, hogy rátaláljanak egy tengerészsapkás fiúra. Barna, szélfúttá képű srác volt, s aggodalmas tekintettel bámult a csillagfénybe. Starr megállt vele szemben és csipőre tette a kezét.

– A személyzethez tartozol?

– Ühüm – válaszolt a fiú.

– Ki kormányozza a hajót?

– Brian – mondta a srác.

– Most éppen hol van?

– Hol lenne egy kormányos? – kérdezett vissza kissé szemtelenül a szélfúttá képű. – A kormányosfülkében.

– Nem érzem úgy, mintha valaki kormányozná a hajót.

– Erősödik a szél.

Nem volt messze a kormányos fülkéje. Alig néhány lépésnyire. Mivel nyitva volt az ajtaja, Starr bedugta a fejét a fülkébe. A kormánykeréknél egy ugyancsak gyerekkepű fiú állt, ugyancsak csípőre tett kézzel, és a kormánykereket bámulta, mintha azon töprengene, hogy mit kezdjen vele.

– Te vagy Brian? – kérdezte tőle Starr.

A fiú bólintott.

– Én.

Starr a kormányra bökött.

– Tudsz mit kezdeni vele? Mármint... a jachtra célzok.

– Azt hiszem, igen – mondta Brian. Ebben a pillanatban a hajó vidám tancba kezdett a hullámoktól csiklandozva. – Csak ne legyen még erősebb a szél.

– Hamarosan itt lesznek a parti örök.

– Ebben bízom én is – biccentett Brian. – Az a baj, hogy nem mozdulhatok el innen. Ha elindulok valamerre, nem találhatnak meg bennünket. Meghagyták, hogy ne mozduljunk, értünk jönnek.

– Legalább kidobtad a horgonyt?

Brian olyan képpel nézett rá, mint a repülő a sárban gyalogló bakákra.

– Itt? Nyolcezer méter van alattunk.

– Remélem, azért egyenesben tudod tartani a hajót?

Brian megvonta a vállát.

– Én is. Bár idekint, az Árok felett az egyenes is görbe.

Szerencsére mielőtt nagyobb baj lehetett volna, ismét veszített a szél az erejéből. Még fűjt ugyan, de már jóval szelídebben.

– Elállt a szél – mondta egy lány megkönnyebbült hangon a kormányosfülkéhez közel. – Vajon ők... hogy birkóztak meg vele?

Hirtelen ismét rájuk csapott a viharos szél. A hajó megemelkedett, ahogy a hullámok megdühödve verdesték az oldalát.

– Le a kabinokba! – kiáltotta valaki. – Gyorsan lefelé, mert lesodor bennünket...

A szél végigsöpört a fedélzeten, mintha valóban az lett volna a szándéka, hogy a tengerbe ragadja őket. Gudrun néhány pillanatig arra gondolt, hogy a szél is élőlény: talán valóban isten, mint az ókori mitológiákban, s most haragszik rájuk, mert megsértették valamivel. Talán a három fiú vízbeugrása hergelte fel, talán...

A hajó vadul hánykolódott a hullámokon. Gudrun úgy érezte magát, mintha parafa dugóra kapaszkodott hangya lett volna a Mississippin. Két évvel ezelőtt, amikor Amerikában voltak nyaralni, a Mississippi áradásakor figyelte meg a

hangyákkal megrakott ágakat és fadarabokat, ahogy a víz magával sodorta őket. Hátha a hangyák is azt érezték, amit most ő.

Rémült kiáltások vegyültek figyelmeztető ordításokkal. A fedélzet megdőlt – előbb az egyik, majd a másik irányba. Mintha makrancos ló lett volna, amely megpróbálja levenni a hátáról a lovasát. Gudrun mintha ütések tompa puffanásait hallotta volna, mintha valahol a hajó belsejében elszabadult volna egy üres hordó, s most jobbra-balra gurulva a hajó oldalfalait döngeti.

– A korlátba! – kiáltotta Starr. – Kapaszkodj a korlátba!

A fiú átkarolta és a korláthoz szorította. Gudrun olyan erővel kapaszkodott, hogy végigfutott a karján a fájdalom.

– El ne ereszd! – biztatta Starr. – Kapaszkodj, én majd...

Hatalmas hullám csapott át felettük. Gudrun érezte, hogy pillanatok alatt csuromvíz lesz rajta a ruha, kinyílik a szája és nagyot nyel a vízből. Kiáltani akart, de egy hullám ismét belecsapott a szájába. Előrehajolt és öklendezni kezdett. A sós víz marta a bőrét, a félelem a torkát szorította. – Meghalok, istenem, meghalok...

A szél olyan hirtelen állt el, ahogy rájuk tört. Úgy elröppent, mint kegyetlen, haragos ragadozó madár, amely valamiért kénytelen otthagyni az áldozatát.

– Jól vagy? – hajolt hozzá Starr. – Hallasz engem, Gudrun?

Gudrun látta ugyan a fiú arcát a holdfényben, a hangja azonban nehezen jutott el hozzá. Oldalra hajtotta a fejét, és az egyik lábára nehezedve ugrándozni kezdett. Érezte, hogy meleg víz folyik ki a füléből, és a hangok megerősödnek körülötte.

– Jézusom! Még csak ez hiányzott... azt hittem, végem. Ha nem kapaszkodok meg ebben a szarban...

– Le a fedélzetről! – kiáltozta valaki. – Le a kabinokba, mert ha ismét jön...

– Hova, te nagyokos? – kérdezte egy beletörődő hang. – Nincs már egy talpalatnyi hely sem odalent.

– Hogyhogy nincs?

– Úgy, hogy jóval többen vagyunk, mint ahányan elférnénk bennük.

– Mi a francnak hívott Hernandez ennyi embert?

– A meteorológia nem jelzett vihart.

– Ó, a meteorológia! Van még olyan hülye a világon, aki hisz a meteorológusoknak?

– Bizzunk benne, hogy nem jön vissza.

– És ha visszajön?

– Akkor megszívjuk, de csúnyán.

– Istenem, én haza akarok menni!

– Nincs valami más szöveg? Ezt mintha már elsütötted volna.

– Fogd be a pofád, mert rálépek a micsodádra és hanyatt löklek...

– Úristen, hogy egyeseknek milyen mosdatlan a szájuk.

– Nem látod, hogy parázik szegény? Nekem is lesodorta az irodalmi stílusomat a víz a fedélzetről.

Lassan azért csak kezdtek megnyugodni a kedélyek. Gudrun észrevette, hogy jó néhányan, mintegy védelmet keresve Jacob körül csoportosulnak. A fiú eleresztette a karját és igyekezett megnyugtatni őket.

– Te értesz a hajózáshoz? – kérdezte egy izgatott lányhang.

– Részt vettem már néhány tengeri túrán – bólintott Starr. – Egyszer még jókora viharba is kerültünk.

– Nagyobb volt, mint az imént?

– Hát persze – mosolygott Starr. – Ami azt illeti, ez nem is volt igazi vihar. Néhány kóbor hullám csapott át csupán rajtunk. Ilyesmi gyakran előfordul a tengeren.

– Szerinted biztonságban vagyunk?

– Hát hogyne – bólintott a fiú. – A parti őrség már bemért bennünket. Tudják, hol vagyunk. Most már megnyugodhatunk.

Gudrun érezte, hogy Starr szavai őt is megnyugtatják. Hosszú idő után most érezte először, hogy élve megúszhatja a kalandot. Jézusom, ha a szülei megtudnák...

Ebben a pillanatban éles kiáltás tépte szét a látszólag nyugodt társalgás vékonyan szőtt függönyét. Valamennyien a hang irányába néztek. Látták, hogy a korlát mellett, a csalóka csillagfényben egy sovány alak tántorog feléjük. Megáll, ordít egyet, elindul, ismét megtorpan, majd ismét ordít egyet.

– Jézusom... ez Nguyen! – nyögte valaki.

– Kicsoda?

– A vietnami srác.

– És miért... ordít?

– Nem tudom. Talán kijózanodott a víztől.

Nguyen feléjük lépkedett, néhány méternyire megállt tőlük, és kinyújtotta a karját. Rongyosnak tűnő ruhájában lestrapált madárijesztőre emlékeztetett.

– Ott! – ordította, és félig megfordulva maga mögé mutatott. – Ott!

Gudrun előre nyújtotta a nyakát, de nem látott semmit. Szerencsére. Vajon mit tenne, ha egy tengeri szörny állna a fiú mögött?

Nguyen eltátotta a száját, majd térdre rogyott. Aztán hányni kezdett.

– Te jó isten! – nyögte egy lány. – Mindjárt én is kidobom a taccsot.

– Ha kényes vagy, ne nézz oda. Tengeri betegséget kaphatott szegény.

– Ettől a néhány hullámtól?

– Hátha a vietnamiakra másképpen hat a hullámozás, ki tudja?

Nguyen közben abbahagyta a hányást és ismét felállt. – Ott! – kiáltotta, nyögte és visította egyszerre. – Ott!

– Mi van ott, hé?!

– Ott van!

– Te látsz valamit, Jacob?

– Egyelőre semmit.

Jacob Starr tett néhány lépést előre, s ezzel el is érte Nguyent. Óvatosan, nehogy megijessze, gyengéden megrázta a vállát.

– Hé! Nguyen! Én vagyok, Jacob Starr. Mi a fene van veled?

Nguyen felemelte a tekintetét. Üveges volt a szeme, mintha halni készülne.

– Ott van – nyögte, és ismét a háta mögé mutatott. – Ott van!

Starr még mindig nem látott semmit.

– Mi van ott?

– Hát... Giorgio.

– Giorgio? – Starr megfordult és a többiek felé intett. – Azt mondja... megtalálta Giorgiót. Hol van a fickó?

Nguyen ismét ráemelte üveges tekintetét.

– Giorgio, és... már nem... Giorgio...

Jacob tovább rázogatta a vietnami fiú vállát.

– Ha nem Giorgio, akkor kicsoda?

Nguyen válaszolni akart, de hirtelen összecsuklott és végigterült Starr előtt a fedélzeten.

Jacob dermedten bámult rá, majd egyszerűen átlépett rajta. Arrafelé igyekezett, ahol Giorgiót sejtette.

– Giorgio! – kiáltotta. – Hol a fenében vagy?

A hajó kicsit megbillent. Mintha ő is Giorgio válaszára várt volna.

Ő azonban nem válaszolt. Jacob bármerre is fordította a fejét, nem látott emberi alakot a fedélzet eme részén. Hirtelen megpillantott valamit, ami nem messze tőle mégiscsak a fedélzeten hevert. Ez a valami azonban nem lehetett Giorgio. Ez a valami inkább egy dinnyére, vagy tökcre emlékeztetett.

Pedig nem az volt.

Jacob mellélépett, és lenézett rá.

Aztán hatalmasat ugrott hátrafelé.

A tökféle valami mégiscsak Giorgio volt.

Giorgio feje.

És nem messze tőle ott volt az egyik karja is.

Többől kitépve.

Egészen addig nézte, amíg a csillagok fényét háttérbe szorítva éles reflektorfény

áradt szét a fedélzeten.

Megérkezett a parti őrség.

11

Selma és Kurt Hagelman már két órája kint voltak a tengeren, mégsem fogtak semmit. Mateo, aki az útjukat szervezte és a csónakot kormányozta, nem győzte nyugtatgatni őket.

A hold ragyogón világított az égen, a csillagok is egyre szaporodtak felettük, a halak azonban nem akartak jönni. De a másik csónakban tartózkodóknak sem. A másik csónakban öten voltak, ha azt a nagy teknőt egyáltalán csónaknak lehet nevezni.

Kurt Hagelman egyre dühösebb lett. Végül aztán már nem tudta tartani a száját.

– Te aztán jó helyre hoztál bennünket, fiam – mondta, miközben érezte, hogy egyre jobban fortog benne a méreg. – Normális dolog ez erre felé?

Mateo behúzta a nyakát, és azon imádkozott, hogy legalább egy árva kis halat sodorjon erre a végzet, amitől néhány percre megnyugodnának.

– Nem normális – sóhajtott. – Errefelé... csak úgy nyüzsögnek ilyenkor a halak.

– Akkor most miért nem nyüzsögnek?

– Nem tudom, señor. Vannak napok, amikor úgy eltűnnek, mintha valaki rájuk parancsolt volna.

– Ez engem egyáltalán nem vigasztal.

– Tudom, señor. Ha nem fog semmit, csak fél árat kell fizetnie.

– Még szerencse. Odaát mi van?

– Amint látom, ott sincs semmi.

Hagelman felállt, tölcseért csinált a tenyeréből, és átkiáltott a másik csónaknak.

– Hé! Mi van odaát, Klaus?

– Semmi – hangzott a válasz. – Ennyi erővel odahaza is ülhetnénk a kerti tó partján.

– Csak nyugalom – dünnyögte Frau Hagelman. – Legalább ne rontsd el Klaus gyerekeinek az örömét.

– Ki a fene akarja elrontani?

– Látod, milyen lelkesen lógtatják a botjukat?

– Én is azt csinálom.

– De te nem látszol túl lelkesnek.

– Csak türelmetlen vagyok. Már előre érzi az orrom a vér szagát.

- Ne hülyéskedj, Kurt.
- Jól van, csak bolondozok.

Aztán megjött az első kapás. A hal nem akadt ugyan horogra, de legalább történt valami. Kurt éppen át akart kiáltani Klausnak, hogy úgy tetszik, megtörni látszik a jég, ám ekkor kiabálni kezdett a másik csónak vezetője. Felállt a csónakjában, és nem törődve vele, hogy a halak meghallják-e, tölcseért csinált a tenyeréből, és többször is átkiáltott Hagelmanékhoz.

Mateo összeráncolta a homlokát, felállt, és szeme fölé ernyőzve a tenyerét, a holdfénybe bámult.

- Történt valami? – kérdezte Hagelman. – Csak nem bukkant fel egy bálna?

Mateo megrázta a fejét.

- Álvaro azt kiabálta, hogy lát valamit.

- Mit?

- Azt mondta, nem tudja.

- Hol látja?

- Ott valahol... a holdfényben.

- Mi miért nem látjuk?

Mateo válaszolni akart, de már nem volt rá ideje. Fekete, úszó hegynek tűnő monstrum bukkant elő a holdfényből, és mintha feljűk mozgott volna. Hagelman eltátotta a száját, és értetlen képpel meredt rá.

- Mi az ördög ez, Mateo?

- Nem tudom, señor Hagelman.

- Jéghegy?

- Errefelé nincsenek jéghegyek.

- Bálna?

- Az nem ilyen.

- Hajó?

- Nincs kivilágítva.

- De hát, az ördögbe is, valaminek csak lennie kell!

Frau Hagelman felemelkedett a csónak fenekéről, és nyugtalanul a közeledő valamire bámult.

- Tuti, hogy ez egy hajó! A francba, éppen felénk tart!

A másik csónak vezetője ismét átkiabált valamit hozzájuk. Most már kifejezetten idegesnek tűnt a hangja.

- Mit mond? – tudakolta Hagelman.

- Azt, hogy térjünk ki előre.

- Az ördögbe is, a végén még tényleg elgázol bennünket!

A hajó azonban nem közeledett. Felbukkant előttük, lenyűgözte őket a

tömegével, aztán megállt. Nem jött közelebb.

Mateo nem bízott semmit a véletlenre. Egyetlen rántással beindította a motort, s a kis hajócska elindult, hogy kitérjen a másik útjából.

Az azonban nem közeledett. Mintha megtette volna a kötelességét azzal, hogy megmutatta magát előttük.

– Ez áll – szegezte le Hagelman. – Meg sem mozdul. Pedig az imént még közeledett. Végül is milyen hajó ez?

– Halászhajó – morogta Mateo.

– Ismered?

– Ha közelebb megyünk hozzá, talán felismerem.

– És ha közben megindul és a víz alá nyom bennünket?

– Mi gyorsabbak vagyunk nála.

A másik csónak közben egyre közelebb került hozzájuk. A hátuk mögé kerülve jött, így csak akkor vették észre, amikor már ott volt közvetlenül mögöttük. Hagelman jól látta, hogy Klaus Grünfeld a csónak orrában térdel, és a nagy, barna hajóra bámul. Két fia, Walter és Gerhard mellette térdelnek, és botjukkal a kezükben ugyancsak a hajót csodálják. Álvaro, a csónakos, csípőre tett kézzel állt mögöttük, és a fejét csóváltgatta.

– Halászok! – kiáltott át Grünfeld. – Elhalásszák előlünk a halakat!

A két csónakos gyanakodva méregette a hajót. A Grünfeld fiúk közül az egyik letette a botját, és két ujját a szájába véve, nagyot füttyentett.

– Apu... ez a hajó lakatlan – mondta a másik.

– Hogyhogy lakatlan? – nézett rá Grünfeld.

– Nincs rajta senki.

– Ezt meg honnan tudod?

– Mert sötét, mint Walter feje belülről.

– Hátha alszanak a halászok.

– Fénynek akkor is lennie kellene rajta.

– Ebben speciel igazad lehet – morogta Grünfeld. – Mi a véleményed, Álvaro?

Álvaro nem neki válaszolt, hanem Mateónak. Mateo sóhajtott, és szemmel láthatóan nem tudta, mit tegyen.

– Apu! – szólalt meg ismét az egyik Grünfeld fiú. Ezúttal a másik, a kisebb, Walter.

– Mi van? – mordult rá Grünfeld.

– Lehet, hogy ez egy kísértethajó?

– Ne beszélj marhaságokat, fiam.

– Miért? Nem lehet?

– Kísértethajók nincsenek.

– De hát ez itt van!

Mateo megtörölgette verejtékező arcát, és Hagelmanra nézett.

– Álvaro szerint ez a *Halászsas*.

– Az meg micsoda?

– Halászhajó. Egy hete tűnt el.

– Hogyhogy eltűnt?

– Eltűnt. Kiment halászni, ám nem tért vissza.

– Honnan tudja Álvaro, hogy ez a hajó az az eltűnt hajó?

– Megismeri.

Klaus Hagelman felesége felemelte a kezét, és gúnyos lelkesedéssel a csónak padjára csapott.

– Hurrá! Találtunk egy hajót!

– Ne beszélj butaságot – intette le az egyre idegesebbnek látszó Hagelman.

Kopasz feje búbja ezüst lényben fürdött.

– Miért beszélnek hülyeséget? – sértődött meg az asszony. – Ki mit talál, azé lesz.

– Ezt meg hogy érted? – fordította felé kerek képét a férje.

– Nem ismered Feketeszakáll történetét?

– Az meg mi a franc?

– Feketeszakáll kalóz volt. Nem láttad a tévében?

– Nem nézek ilyen marhaságokat.

– A meccs az nem marhaság? Csak felhergeled magad rajta.

– Gondolod, hogy ez az idő éppen alkalmas rá, hogy a tv-műsorokról társalogjunk?

– Csak azt akartam mondani, hogy a Feketeszakállban van egy törvény, amely szerint az, aki legénység nélküli hajót talál a tengeren, megtarthatja a rakományát.

– Mikori az a törvény? Gondolom, a középkorban alkalmazták. Szerinted még ma is él?

A fiatal, szőke asszony felhúzta a vállát, nem válaszolt. Helyette a hajót nézte.

Walter a másik csónakban ismét az apjához fordult.

– Apu...

– Mi van már megint?

– Menjünk fel rá!

Grünfeld megcsóválta a fejét.

– Bolond vagy te, fiam. Nem látod, hogy mennyivel magasabb, mint mi?

– Talán fel lehetne mászni rá valahogy...

Hagelman látta, hogy Álvaro előveszi a mobilját és nyomkodni kezdi rajta a gombokat.

– Kit hívsz?

– A parti őrseget. Egyelőre foglalt. Várnunk kell egy kicsit. Grünfeld a fejét vakargatta, majd átszólt a másik csónakba.

– Mi a véleményed, Kurt?

– Jó lenne, ha elkezdenénk horgászni. Hagyjuk a fenébe ezt a hajót, és igyekezzünk fogni valamit. Én azért jöttem, hogy...

– Apa! – hallotta ismét Walter hangját. – Apa, látod?

– Mit kellene látnom?

– Ott lóg valami a hajó oldalán.

– Szerinted micsoda? Egy hínárcsomó lehet.

– Szerintem meg egy kötélhágcsó.

Valóban az volt. Álvaro felvillantotta a zseblámpáját. A jókora lámpa erős fényében jól lehetett látni a kötélhágcsót, amint a hajó bordáit verdesi.

– Leeresztette valaki.

– Azon át menekülhettek el – mondta Walter.

– Ki a fene elől menekültek volna?

– Talán a kalózok elől...

Álvaro és Mateo halkán beszélgettek egymás között, majd Mateo az utasokhoz fordult.

– Álvaro felmegy a fedélzetre körülnézni.

– A fenébe is! – támadt rá Hagelman. Maga sem értette, miért tört rá ilyen ingerültség. – Az én pénzemen ne mászkáljon idegen hajókon!

– Már bocs, Kurt, de ő az én pénzemen is mászkál.

– Az istenért, ne szórakozz már, Klaus! Horgászni jöttünk, nem hajóroncsokat felfedezni.

– Kicsit sem dobogtatja meg a szíved a kaland?

– Miről beszélsz? Neked kaland az, hogyha egy úszó roncsra teszed a lábad? Különb is, azt hiszitek, olyan könnyű kötélhágcsón mászkálni? Innen semmiségnek látszik, de próbálj csak meg felkapaszkodni rajta.

– Miért? Te talán már próbáltad?

– Volt alkalmam a seregben megmászni néhány kilométer hosszú kötélhágcsót. Érttem alatta, hogy annyit tenne ki a hossza, ha megmérné valaki...

– Figyelj, Kurt, én szívesen felmászom rá!

Ezt Selma mondta, tulajdon, hites felesége.

– Megtiltom neked, Selma! Egyenesen megtiltom...

– Igazán? És hogy tiltod meg...?

Kurt Hagelman hirtelen belátta, hogy magára maradt. És egyáltalán nem értette, miért. Nem értette, mi az ördögért akarnak valamennyien felmászni egy

néptelennek tűnő, idegen hajóra, amelyen szemmel láthatóan nincs senki; még a saját felesége is megtenné, pedig aztán Selma nem kapható kétes kalandokra. Úgy látszik, ez a tenger megbolondít mindenkit...

Aztán felbukkant az eszében élete jelszava: *Ha nem tudod legyőzni őket, állj az élükre!*

Megcsóválta a fejét és a hajóra nézett.

– Én kellek ehhez, nyomorult népség!

– Felmászik, Kurt bácsi? – kérdezte lelkesen Walter.

– Naná hogy felmászom!

– Veled mehetek?

– Előbb *én* megyek, aztán majd mások is jöhetnek. Te leszel a második, oké? Hátha valaki segítségre szorul odafent.

Ez volt az, amiben egyáltalán nem hitt. Biztos volt benne, hogy nincs a hajón senki. Talán bedöglött a motorja, vagy valami más történhetett vele. Eszébe jutott, hogy esetleg járvány törhetett ki rajta, de gyorsan el is hessegette magától a hülye gondolatot. Nem a középkorban élünk, ahol a járvány megriasztott nyúlként ugrik át egyik hajóról a másikra, azonkívül a part sincs túl messze.

– Gyerünk, Mateo, kormányozd oda a csónakot a hágcsóhoz...!

Csak akkor hökkent meg, mondhatni úgy is, hogy ébredt fel, amikor elkapta a hágcsó végét. Akkor mintha kijózanodott volna. Ő az, Kurt Hagelman, bankigazgató-helyettes, aki itt áll a Mexikói-öbölben hold fényes éjszaka, egy lerobbant halászhajó leeresztett hágcsójának a végén, készen arra, hogy felmásszon a fedélzetre? Egyszerűen hihetetlen...

– Akkor... elindulok felfelé – mondta, és még mindig nem értette, hogy miért csinálja... Hogy megmutassa a feleségének, hogy még mindig képes valamire...?

Óvatosan kellett másznia, hiszen a hajó egy helyben állt ugyan, de azért mégis lágyan ringatódzott. Tudta, hogy ha odaszorulnak az ujjai a hágcsókötel és a hajó oldala közé, pokoli fájdalmat fog érezni. Igyekezett hát megóvni ujjai épségét.

Már a hágcsó közepe felé járhatott, amikor érezte, hogy valaki ott kapaszkodik mögötte. Lenézett és Álvaro fejét látta a talpa alatt.

Hamar felért a fedélzetre. A halászhajó alacsony fekvésű volt; így nem választotta el nagy távolság a fedélzet peremét a víztől. Hípp-hopp, már el is érte, és áttette rajta a lábát.

Úgy érezte, hogy abban a pillanatban, ahogy a fedélzetre lépett, a hajó megbillent alatta. Arra gondolt, hogy bizonyára eddig is billegett, de a nagy mászásban nem vette észre.

Néhány perc múlva valamennyien a fedélzeten voltak. Hagelman csodálkozva vette észre, hogy a felesége szinte úgy röppent fel a hajóra. Tudta, hogy az asszony,

mielőtt a felesége lett volna, tornázott, de azt azért nem gondolta volna róla, hogy még most is, három év után, képes ilyen teljesítményre.

Ahogy áthajolt a fedélzet pereme felett, meglepődött, hogy mennyire közel van hozzá a tenger szintje. Ha kinyújtaná a karját, talán el is érné. Innen fentről egyáltalán nem látszott olyan komoly teljesítménynek ez a kis mászás. Még Walter és a testvére is könnyedén felkapaszkodott a fedélzetre.

– Hahó! – kiáltotta Selma. – Van itt valaki? Van itt valaki, tengerészek?

Nem válaszolt senki.

– Akkor a miénk a hajó! – tárta a hold felé a karját az asszony. – Van egy hajónk, halihó! Fogócskázunk egyet, fiúk?

Álvaro és Mateo nem vettek részt a lassan rájuk törő eufóriában. Komor képpel bámulták a fedélzetet és a hajó rakterébe vezető nyílást, amely egyúttal a kabinok felé is el irányított.

– Mi a helyzet? – kérdezte Hagelman. – Van valami nyoma, hogy miért hagyhatták el a hajót?

A két mexikói nem válaszolt. Hagelman látta, hogy Álvaro a mellkasához nyúl, megszorítja a nyakára kötött szíjon csillogó kis ezüstérmét – alighanem a Szent Szűzet ábrázolta –, és megcsókolja. Hagelman elmosolyodott. Ó, istenem, ezek a babonás latinok!

A két csónakos mondott valamit egymásnak, de mivel nem értett spanyolul, inkább a kabinokhoz vezető nyíláshoz sétált. Bedugta rajta a fejét, de nem látott semmit a holdfény verte első két lépcsőfokon kívül.

– Hahó! – kiáltotta el magát. – Van odalent valaki?

Nem érkezett válasz. Őszintén szólva nem is várt, így annál jobban meglepődött, amikor furcsa zaj ütötte meg a fülét. Mintha ütemesen kopogott volna valaki a sötétben.

– Hé! – ismételte meg a kiáltást. – Van odalent valaki?

A kopogás mintha megerősödött volna. Hagelman hátranézett, s amit látott, nem tetszett neki. Felesége, mintha meggárgyult volna, a fedélzeten ugrándozott az egyik Grünfeld fiúval.

– Van egy hajónk! – kiáltozták. – Van egy igazi ha jónk! Mi találtuk, a miénk! Ki mit talál, azé lesz!

Grünfeld megcsóválta a fejét, s amikor látta, hogy Hagelman a lejárati előtt ácsorog, odament hozzá.

– Ezek meglepett – mondta, és a homlokához poccentette a mutatóujját.

– Hadd csinálják – legyintett Hagelman. – Ez is van olyan jó, mint a horgászat.

– Lemondtál róla?

– Ahogy elnézem, nem lesz belőle semmi. Ha idejönnek a határőrök, biztosan

kikérdeznek bennünket.

– Ki mondta, hogy idejönnek?

– Álvaro szerint minden éjszaka meghatározott útvonalakon cirkálnak, és ez éppen az útjukba esik.

– Akkor miért nem találták meg már eddig is a hajót?

– Jó kérdés. Álvaro szerint négy-öt napja is van már, hogy eltűnt.

– Most meg itt van.

– Most meg itt. Nyilván az áramlatok sodorták ide. Mi a csodát csináltál az előbb? Le akarsz menni talán a belsejébe?

– Csak hallgatóztam.

– Na és hallottál valamit?

Hagelman megvakarta korán kopaszodó feje búbját.

– Valami mintha kopogna odalent.

– Kopogna? Mi a fene? Most is hallod?

– Ha befogod a szádat, talán igen.

Grünfeld befogta a száját. Lóarcú, barna bőrű fickó volt. Egyszer elárulta Hagelmannak, hogy görögök is vannak a felmenői között. Most, ahogy előrenyújtotta a nyakát, a cél felé vágató versenylóra emlékeztetett.

Kip-kop – hallatszott odalentről. – Kip-kop.

Grünfeld meghökkent egy kicsit, majd megrázta a fejét.

– Ez valami mechanikus hang.

– Az meg mi a fene?

– Nem élőlény adja ki. Talán ahogy a hajó dülöngél, nekicsapódik valami az oldalának.

– Lemegyünk? – kérdezte Hagelman. Bár sok kedve nem volt hozzá, de ha egyszer már belekezdett a felderítésbe, be is kell fejeznie. Az, hogy elsőként mászott fel a fedélzetre, nem volt semmi. Büszkén nyugtázta, hogy Selma, bármennyire is el van foglalva azzal az infantilis ugrálással, korábban elismerő pillantásokat vetett rá. Mintha nem hitte volna, hogy különben jámbor és kissé talán mulya férje ilyesmire is képes. Úgy gondolta hát, hogy ezt a sikeres mászást meg kell koronáznia valamivel.

– Komolyan le akarsz menni?

– Ha már itt vagyunk...

– A csónakban maradt a zseblámpám.

– Kérd el valamelyik csónakostól.

Grünfeld Álvarohoz lépkedett és beszédbe elegyedett vele. A többiek eközben abbahagyták a táncot. A két gyerek bóklászni kezdett a fedélzeten, Selma pedig odasündörgött a lejárathoz. Piros volt a képe a tánctól, és apró verejtékcseppek

ültek ki a homlokára.

Istenem, de szép! – sóhajtott csak úgy befelé Hagelman. – Micsoda baromi szerencsém van, hogy hozzám jött feleségül. Éppen hozzám. Pedig mások is kerülgették.

Álvaro is ott battyogott Grünfeld mögött, amikor ez utóbbi visszatért a lejárathoz.

– Álvaro ideadja a lámpáját – mondta Grünfeld.

– Lejössz velünk, Álvaro? – kérdezte Hagelman.

Álvaro bólintott.

– Ki megy előre?

Álvaro hátrébb lépett, mint aki azonnal hajlandó bárkinek átadni a megtiszteltetést. Grünfeld is hallgatott. Hagelman ekkor véletlenül Selma szemébe nézett. Biztos volt benne, hogy ha nem mond azonnal igent, Selma megy előre.

– Majd én – mondta. – Adjátok ide a lámpát!

Álvaro felkattintotta a lámpát. Eddig nem világított vele, talán nem akart versenyre kelni a holdvilággal.

Hagelman látta, hogy lépcsősor húzódik a lába előtt. Talán nyolc-kilenc lépcső vezethetett lefelé; nem volt ideje megszámolni.

– Akkor hát gyérünk! – mondta magát is biztatva. – Jössz, Selma?

– Ha még nem vetted volna észre, itt vagyok mögöttem – bökte hátba az asszony.

Kip-kop – hallatszott ismét a kopogás.

– Ez meg micsoda? – kérdezte az asszony.

– A fogam kopog a réműlettől – mondta nagy komolyan Grünfeld.

– Tréfálkozunk, tréfálkozunk? – kérdezte kissé hátrafordítva a fejét Hagelman.

– Csak aztán meg ne bánd!

Még két lépés, és Hagelman leért a folyosóra, amelyből kabinok nyíltak jobbra is és balra is. Sejtette, hogy a kabinok mögött rakterek húzódnak, ahol a kifogott halakat tárolják. Ekkor döbbszent csak rá, hogy bár halászhajót látott már ezerszer, sosem volt még ideje rá, hogy alaposan megnézzon egyet is. Vajon hova teszik azt a temérdek halat, amit kifognak? Nyilván csúszdán eresztik le őket a hajófenékbe, nem az ölükben hordozzák le a lépcsőkön, az biztos.

Hagelman látta, hogy valamennyi kabinnak nyitva van az ajtaja. Talán valamelyik ajtó csapódhat ide-oda, ahogy a hullámok ringatják a hajót.

Kip-kop. Ismét felhangzott a kopogás. És mintha gurgulázó hang is követte volna.

Hagelman megtorpant. Csendet intett, majd az orra előtt billegő ajtóra bökött.

– E mögül jön a hang.

Ekkor gondolt csak arra, hogy a fene egye meg, még egy késük sincs, hogy

védekezzenek vele, ha rájuk támadna valaki. De hát ki az ördög támadna rájuk? Ha bárki is lenne ezen a hajón, biztos, hogy már jelentkezett volna.

Kip-kop. Kip-kop. Grrrrr...

Hagelman sóhajtott, elkapta az ajtószárnyat, befelé tolta, és bevilágított a sötét kabinba.

A fénysugár végigfutott a berendezésen. Abban a pillanatban, ahogy aztán megállapodott egy kis asztalkán és egy felborult széken, valami végigfutott a padlón. Olyan gyorsan, hogy Hagelman nem volt képes követni a zseblámpával.

– Állj! – kiáltotta. – Van itt valami!

Előbb rémülten ki akart ugrani a szobából – aztán elszégyellte magát és mégis maradt.

Köp – hallották a hangot.

Grrrrr...

Köp.

Hagelmannak már majdnem sikerült elkapnia a padlón futkosó valamit, de az újfent kiszabadult a lámpa fényköréből.

– Van itt valami – ismételte.

– Mi a fene? – kérdezte Grünfeld. Ő még kint volt a folyosón, nem akaródzott neki belépni a kabinba, arról már nem is beszélve, hogy hely sem igen lett volna számára.

– Talán patkány – mondta Hagelman. – Mindjárt elkapom.

– Nem undorodsz tőle? – kérdezte Grünfeld Selmát, miközben érezte, hogy hideg borzongás fut végig rajta. Valahogy idegesítette ez a patkány. Nem félt tőle, de azért idegesítette.

– Nem én – felelte Selma. – Nem aludnék vele egy ágyban, de azért semmi különös.

Hagelmannak végre sikerült elkapnia a fénnel a futkosót. Óvatosan felé hajolt, aztán felnevetett. – Ó, az ördög vigye el!

– Mi az, mi történt? – tudakolta Grünfeld. – Patkány?

– Nem fogod elhinni, nem az.

– Akkor mi a szar?

Hagelman lehajolt és felemelte a valamit a padlóról. Megfordult és Grünfeld kezébe nyomta.

– Ez volt a disznaja!

Grünfeld majd elejtette rémületében. Szerencsére még idejében rájött, hogy mit tart a kezében.

Egy fémbögrét. Az gurult ide-oda a padlón, ahogy a hullámok ringatták a hajót. Grünfeld a kajüt egyetlen ágyára hajította a bögrét.

– A frászt hozta rám.

Csitt-csatt. Most meg valahol előttük csattogott valami. Ez már egészen biztosan egy ajtó volt. Még a nyikorgását is hallották.

Grünfeld megköszörülte a torkát, majd jó hangosan beleszólt a sötétségbe.

– Van itt valaki?

– Miért van itt ennyire sötét? – kérdezte a lépcsőfeljáró felől egy gyerekhang, Walter Grünfeld hangja.

– Valaki kikapcsolta a villanyt – mondta Selma.

– Hol a kapcsoló?

Csitt-csatt.

– Egy ajtó – morogta Grünfeld. – Valahol van egy nyitott ajtó...

– Mindenütt van – nevette el magát Selma. – Innen legalább hármat látok...

– Ez meg a negyedik – mondta Hagelman az előttük álló jókora vasszekrényre mutatva. És valóban. A szekrény ajtaja hol kinyílt, hol pedig becsukódott.

Viiiiiiii! Viiiiii!

Valami csattogni kezdett előttük, mintha egy láthatatlan takarítónő portörölő rongyával ütögette volna a falat.

Viiiiiiii!

Grünfeld fülére szorította a tenyerét. Hagelman látta, hogy Selma is összerándul a szörnyű hangra.

– Vissza! – ordított fel Hagelman és villámsebesen megfordult. – Vissza a fedélzetre!

Grünfeld már úton volt a lépcsősor felé. A szörnyű, fültépő vijjogás csak nem akart megszűnni. És a furcsa csattogás sem.

Selma megrázta a fejét, de azért ő is a feljáró felé fordult.

– Nyomás felfelé! – ordította Grünfeld. – Nyomán felfelé, Walter!

A fiú azonban meg sem moccan. Kissé félrehajtotta a fejét és a vijjogást hallgatta. Álvaro megpróbálta félretolni, de Walter nem hagyta magát. Felemelte a karját és a folyosó sötétjébe mutatott.

– Madár – mondta. – Egy madár!

– Tűnés az útból, Walter! – kiabált rá az apja. – Tűnés felfelé!

Walter azonban nem moccan. Csak állt a legalsó lépcsőn és a folyosó felé mutogatott.

– Egy madár!

Grünfeld, amikor megbizonyosodott róla, hogy nincs senki a nyomukban, lefékezett Walter mellett és ingerülten rákiáltott.

– Milyen madár? Mi a fenéről beszélsz?

– Ez egy madár – ismételte, ki tudja, hányadszor a fiú. – Egy madár van odalent.

Álvaro bólintott és elindult előre a folyosón. A második ajtó előtt megtorpant, és bedugta a nyakát a kabinba.

– Itt van – mondta aztán. – Valóban egy madár.

Néhány másodperc múlva valamennyien egy drótkalitka mellett álltak, amelyben egy madár vergődött. Nagy madár volt, láthatóan szűk volt neki a kalitka, és szenvedett is benne a szerencsétlen. A madár rikoltzott és csapkodta a szárnyaival a kalitka oldalát. Most azonban, hogy fény váltotta fel a sötétséget, és emberek vették körül, mintha megnyugodott volna. Nem csapdosott a szárnyaival, csupán hátat fordított a fénynek.

– Halászsas – mondta a fiú.

– Honnan tudod? – kérdezte Hagelman.

– Megismerem.

A fiú levette a kalitkát a kis asztalkáról, amelyen állt. A fogantyújánál fogta meg, amely a kalitka tetején billegett.

A madár felvilljogott, de már közel sem úgy, mint korábban. Amennyire lehetett, kitárta a szárnyait, hogy egyensúlyozza magát a billegő kalitkában.

– Nehéz – mondta Walter. – Jó nehéz madár.

– Mi a fenét akarhattak vele? – kérdezte Grünfeld Álvaro felé fordulva.

– Pénz – mondta Álvaro összedörzsölgetve az ujjait. – Pénz.

– De tilos – mordult rá Hagelman.

– Tilos, tilos. Persze. De pénz.

– Mit csináljunk vele? – kérdezte Selma. – Szívem szerint szabadon engedném.

A kisfiú heves bólogatásba fogott.

– Majd én és a testvérem elengedjük.

– Hátha beteg – ellenkezett Hagelman.

Álvaro megrázta a fejét.

– Nem beteg. Ha kicsit beteg is, meggyógyul. Szabadság kell neki.

– Jól van – bólintott Hagelman. – Majd szabadon engedjük. Még egy pillantást vetünk a kabinokra, aztán... de előbb a szekrényt nézem meg. Ebben meg mi lehet?

Megállította a billegő szekrényajtót. Nem volt sem mi más benne, csak két-három vízálló öltöny. Olyan féle, csizmával összeépített védőruha, amelyet a halászhók viselnek.

Széttolta a ruhákat, hogy megnézzé, nincs-e mögöttük valami. Maga sem értette, hogy miért teszi. Mi az ördög lehetne három gumiruha mögött? Automatikusan járt a keze; még a seregben szokta meg, hogy a legapróbb részletekre is odafigyeljen. Afrikában, amikor az ENSZ-egységben szolgált, így tanították neki. A gránátok ma már aprócskák, nem is beszélve a pokolgépekről. Egy gyufaskatulyányival össze lehet dönteni egy egész áruházat.

Hagelman széttolta a ruhákat, aztán mögéjük nézett. Legnagyobb meglepetésére volt ott valami. Pedig nem kellett volna, hogy ott legyen. És mégis ott volt.

Egy emberi test.

S ennek a testnek nem volt feje.

12

Hagelman száján kitört volna a kiáltás, ha nem szűkül össze a torka. Szerencsére összeszűkül, és csak valami gyenge kis nyöszörgésféle jött ki belőle. Gyorsan összerántotta a széttolt ruhákat.

– Mi a helyzet, Kurt? – tudakolta Grünfeld. – Mit nyögdécselsz? Újabb madár? Hagelman kitörölte a szeméből a homlokáról belefolyt verítéket.

– Csak... becsípte az ajtó a kezemet.

– Van valami?

– Semmi – mondta.

– Várj... megnézem a többi kajütöt is. Add ide a zseblámpát...

– Felesleges – tiltakozott Hagelman. – Majd én megnézem. Vigyék fel azt a rohadt madarat, mert az idegeimre megy.

A madár valóban kezdett az idegeikre menni. Miután rájött, hogy nem engedik ki a cellájából, ismét elégedetlenül vijjogott és verdeste a kalitkát a szárnyaival.

– Jól van – mondta Grünfeld. – Felvisszük és elengedjük.

Hagelman tovább törölgette az arcát, aztán megfogta Selma kezét. Magához húzta és a fülébe suttozta. – Ha felmennek a többiek, maradj itt egy kicsit még velem.

– Mi van?!

– Kérlek, maradj itt még egy kicsit.

Selma gyanakodva nézett rá.

– Csak nem bolondultál meg, Hagelman?

– Tedd, amit mondok.

Selma megvonta a vállát, és megvárta, amíg a többiek felmennek a lépcsőn. A madár már odafent vijjogott a fedélzeten.

– Na, mi a fene van veled, Hagelman? Mi ez a nagy titokzatoskodás?

Hagelman tisztában volt vele, hogy az asszony nem ijed meg a maga árnyékától, elvégre orvos-asszisztensnő, látott már halottat életében éppen eleget. Afrikában ismerkedtek meg, ahol az asszony asszisztensként dolgozott egy orvoscsoport mellett. Akkor pillantotta meg először, amikor Selma éppen néhány felrobbantott

ember maradványait gyűjtögette egy nagy kosárba.

– Az a helyzet – mondta Hagelman a vasszekrényre bökve. – Hogy találtam benne valamit.

Az asszony meghökkent.

– Valamit? Mit?

– A többieknek nem akartam megmondani... Már csak a gyerekek miatt sem. Selma... egy hulla van odabent.

Selma továbbra is meghökkent képpel bámult rá. Arra gyanakodott, hogy a férje csak szórakozik vele.

– Hagelman... biztos vagy te benne, hogy normális, vagy?

– Előbb nézd meg, aztán beszélj.

Selma megcsóválta a fejét, odalépett a szekrényhez, s ahogy azt szakszerűen csinálni kell, előbb oldalra húzódott, hogy ha valami kiesne belőle, ne találja telibe, majd kinyitotta az ajtaját. Óvatosan bedugta a fejét, aztán gyanakodva hátraszólt.

– Én csak kabátokat látok.

– A jóistenit neki, nézz a kabátok mögé! Egyenesen rávilágítok.

Selma elhúzta a kabátokat egymástól, aztán tett egy meghökkent lépést hátrafelé. Közben halkan elfütyentette magát.

– Mi a fene... ez tényleg egy halott, Klaus!

– Mondtam.

– Ki a fene lehet ez?

– Tőlem kérded?

– Hiányzik a feje. Észrevetted?

– Na mit gondolsz?

Ekkor csapta meg őket a szag. Hagelman nem is értette, hogy miért nem érezte idáig. És a többiek sem érezték.

– Uramatyám! Ezen a hajón történt valami... Ezért nincs rajta senki.

– Mi történhetett?

– A jelekből ítélve, megtámadta őket valaki.

– Ki lehetett?

– Tőlem kérded? Te voltál gerillavadász. Én csak összeszedtem, amit ti szétszórtatok.

– Most mi a fenét... csináljunk?

– Először is csukd be az ajtót. Meg kellene mondanunk a többieknek. Csakhogy a gyerekek...

– Nem mondunk nekik semmit! – szegezte le Hagelman. – Majd ha ideért a parti őrség, nekik megmutatjuk. Legjobb lesz, ha visszamegyünk a csónakokba.

– A francba! Ki gondolta volna? Elvégre ez egy békés vidék.

Hagelman megcsóválta a fejét.

– Lehet, hogy a tengerpart igen, de azért én Mexikót nem nevezném annyira békésnek. Minap is találtak valahol tizenöt levágott fejet szépen gúlába rakva. Úgy látszik, itt is valamilyen leszámolás történt...

Mielőtt a férje lebeszélhette volna róla, az asszony ismét a szekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját, félrehúzta a kabátokat, és szemügyre vette a halottat.

– Mi a fenét akarsz tőle? – kérdezte Hagelman. – Ne feledd, mi itt csak turisták vagyunk...

– Van ezzel a fickóval egy kis baj – csóválta meg a fejét az asszony.

– Naná hogy van – bólintott Hagelman. – Nincs ember a földön, aki azt mondaná, hogy nincs semmi baja.

– Azonkívül is, hogy meghalt.

– Ugyan micsoda?

Az asszony visszahúzta a kabátokat a halott elé, majd becsukta a szekrény ajtaját.

– Az, hogy nem úgy vágták le a fejét.

Hagelman eltátotta a száját.

– Nem? Akkor viszont...

– Leharapták – mondta az asszony.

13

Amikor felkapaszkodtak a lépcsőn, már mind a ketten nyugodtak voltak. Mint akkor, amikor Afrikában tették a dolgukat. Afrika messze volt ugyan, és az évek is elszálltak felettük, de azért a rutin megmaradt. Az a fő, hogy ne keltsünk pánikot. A pánik csak újabb áldozatokat szül.

– Hát ti? – kérdezte Grünfeld a fedélzeten. – Csak nem turbékoltatok egy kicsit?

– Pont itt? – mosolygott Hagelman. – Csak megnéztük, hogy nem találunk-e valamit, ami nyomra vezethetne.

– Kinek a nyomára?

– Az eltűntekére. Persze nem találtunk semmit.

– Mi viszont eleresztettük a madarat.

– Talán nem kellett volna – mondta Hagelman. – Biztos, hogy eléri a partot?

– Egy halászsas?

– Visszamegyünk a csónakokba – vezényelt Hagelman. – Ott várjuk meg a parti őrseget.

– Álvaro újra beszélt velük. Azt kérték, hogy maradjunk a helyünkön.

– Ott is maradunk. De jobb, ha lejövünk a hajóról...

Kissé nyugtalanabb volt a hangja, mint szeretne volna. Hiába, öt év telt el Afrika óta...

Grünfeld megérezte valamit a barátja hangján, mert lapos pillantást vetett rá.

– Valami... nincs talán rendben? – szűrte a fogai között a kérdést.

Hagelman megvonta a vállát.

– Nem szeretném, ha a fejünkre olvasnák, hogy összetúrtuk a helyszínt. Hol vannak a gyerekek?

– Hé! Walter, Gerhard! Gyerünk lefelé! Hol az ördögben vagytok?

Alighogy elhalt a kiáltása, hirtelen valamelyik gyerek felvisított a kormányosfülke mellett.

– Apu! Apu!

Grünfeld csipőre tette a kezét.

– Mi a fene van veletek, hé!

– Apu! Apu!

– Hát ez nem igaz! – dühödött meg Grünfeld. – Ha magukra hagyom őket, azonnal összebalhéznak. Mi a fene van veletek? Azonnal gyertek ide!

A kormányosfülke holdárnyékából előbukkant Gerhard. Megfordult, és az öklét rázta Walter felé.

– Ezt még megkeserülöd, ne félj!

– Mi a baj már megint? – rivallt rá Grünfeld.

– Az, hogy ijesztget. Mindenféleképpen ijesztget. Pedig anya is megmondta neki, hogy én vagyok a nagyobb, de azért én vagyok az ijedősebb.

– Ez így is van – bólintott Grünfeld.

– De ő mégis ijesztget.

– Jól van, úgyis indulunk lefelé. Különben mivel ijesztget?

– A bácsival – mondta Gerhard.

Grünfeld szeme kikerekedett.

– Bácsival? Milyen bácsival?

– Hát, aki ottan fekszik – és mutatta, hogy merre fekszik az ismeretlen bácsi.

– Egy bácsi... fekszik valahol? – kérdezte elcsukló hangon Grünfeld. – Hol fekszik?

– Hát... ott!

– Mutasd csak meg, hol.

Gerhard megfogta az apja kezét és húzni kezdte a kormányosfülke felé.

– Nincsen feje – mondta. – Fejetlen a bácsi.

– Walter hol van?

– A bácsi fejét nézegeti.

– Azt mondtad, hogy... nincs feje.

– Van, csak nem... rajta. A padlón van a feje, és egy másik bácsi feje is...

Grünfeld felordított és rohanni kezdett a kormányosfülke felé.

Hagelman lemondóan legyintett, miközben mintha csattogást hallott volna a magasból.

A halászsas repült át a hajó fölött.

Amikor a kormányosfülke fölé ért, bánatosan elvijjantotta magát.

Mintha gyászolt volna valakit.

14

A parti őrség hadnagya megállapította magában, hogy igaz, amit lépten nyomon hallani lehet: a németek ugyancsak kemény emberek. A férfi – Mr. Hagelman – bár banktisztviselőnek néz ki, olyan nyugodtan beszél a történekekről, mintha csak arról lenne szó, hogy horgászás közben talált egy láda whiskyt a tengerben. Na és az asszony! Ő se semmi. Jókötésű csaj, az biztos, s bár legalább másfél évtizede kinőtt a tinédzserkorból, még mindig igencsak szemrevaló teremtés. És esze ágában sincs félelmet vagy undort mulatni. A fenébe is, tényleg belevaló nő.

– Ön találta meg az egyik halottat, igaz, Mr. Hagelman?

– Én.

– A szekrényben a folyosón?

– Úgy van.

– Mit gondolt, amikor észrevette?

– Őszintén szólva, megijedtem egy kicsit. Nagyon váratlanul történt.

– És ön... hölgyem?

– Én is meglepődtem – mondta Selma Hagelman. – Ha nem várt helyről bukkan elő egy hulla, az ember meglepődik, nem igaz?

– De azért... nem nagyon ijedt meg?

– Az egészségügyben dolgozom, megszoktam a halottak látványát.

– A fejetlenekét is?

– Láttam már egyet s mást.

Selma elhatározta, hogy csak akkor említi meg afrikai küldetését, ha muszáj. Nem mintha bárki is megtiltotta volna neki, de azért nem szeretett emlékezni rá. Bizonyos részleteit szívesen kitörölte volna az emlékezetéből.

– De azért meglepődött?

– Hát hogyne! Főleg, amikor kiderült, hogy nem is úgy vágták le a fejét. Ne haragudjék, de annyi mindent olvas az ember lefejezett dílerekről, hogy végigfut a

hátán a hideg, ha lát egy ilyen testet.

– Na igen – bólintott a hadnagy. – Csakhogy annak a férfinak nem úgy vágták le a fejét!

– Ez valóban meglepő volt – ismerte el Selma. – És bizonyos értelemben megrázó is. Szokatlan.

– Mit gondolt... ki tehette?

– Egy cápa – mondta az asszony.

– A fedélzeten?

A hadnagy szellemességnek szánta, de Selma asszony nem vette a lapot.

– Úgy gondolom, hogy a fickó a tengerbe esett, egy cápa leharapta a fejét, a többiek elkergették a cápát és kihúzták a holttestét... majd később a fejét is.

– És a másik halott?

– Ugyanez történhetett vele is.

– És a többiek? A többi halász? Állítólag négynek kellett volna még maradnia, de nem maradt belőlük egy sem. Mégis mire gondol, mi történhetett velük, Mr. Hagelman?

Hagelman szó nélkül felvonta a vállát.

A hadnagy halványan elmosolyodott.

– Tudom, hogy kicsoda ön, Mr. Hagelman – mondta barátságosan. – Ha nem haragszik, utánanéztem önnek a gépemen... és önnek is, asszonyom. Csupán a segítségüket szeretném kérni. Önök valószínűleg nagyobb tapasztalattal rendelkeznek nálam, főleg az ilyesfajta gyilkosságok terén... kérem, segítenének nekem?

Hagelman nem volt ugyan tisztában vele, hogy a hadnagy mit ért *ilyesfajta* gyilkosságok alatt, de beleegyezően biccentett.

– Természetesen igen... bár nem igazán tudom, miben lehetnénk a segítségükre.

– Ön hogy látja a helyzetet?

– Hát... első látásra bandaháborúnak tűnik. A halászok talán kábítószeret csempészték. Alaposan át kellene kutatniuk a hajót.

A hadnagy biccentett. A *Halászsast* már alaposan átkutatták, de nem találtak rajta kokót, egy szippantásnyira valót sem. Találtak viszont tíz darab laptopot, de egyik sem működött. Vajon mi a fenét keresett azon a rozoga hajón ennyi működésképtelen gép?

– Megtesszük – biccentett a hadnagy. – Csak azt nem értem, hogy a halottakat miért húzták fel a fedélzetre, ha aztán maguk meg leléptek? Mármint a halászokra gondolok.

A szép német asszony csak mosolygott, de nem szólt semmit.

– Hát akkor... ennyi is lenne – mondta a hadnagy. – Meddig szándékoznak Mexikóban maradni?

– Cirka egy hónapig – felelte Hagelman.

– Értem – bólintott a hadnagy. – Ha addig történne valami, amivel kapcsolatban esetleg az önök segítségével szeretnék folyamodni... számíthatok önökre?

– Természetesen – mosolygott Hagelman. Az asszony is mosolygott.

– Hát... akkor... nyaraljanak jól – búcsúzott a hadnagy.

Amikor kimentek az ajtón, és már odakint voltak az utcán az árnyas fák alatt, Selma a férjéhez fordult. – Tudod, mit jelent ez?

– Hogyne tudnám – morogta Hagelman. – Ameddig csak itt leszünk, szemmel tartanak bennünket.

– Szerinted mi az ördög történhetett odakint a tengeren?

Hagelman átkarolta a feleségét.

– Nem tudom, Selma, de nem is akarom megtudni. Egy biztos: nekünk nincs semmi közünk hozzá.

Ebben is maradtak.

15

A helyi rendőrség legfőbb főnöke, Rodriguez kapitány, akit a háta mögött a beosztottjai csak *Sörhasnak* csúfoltak, elgondolkodva vakargatta az állát, miközben az asztalára rakott fényképeken a levágott fejeket nézegette. Cambronero hadnagy szolgálatkészben állt mögötte, felkészülve, hogy válaszoljon, ha Sörhasnak lenne velük kapcsolatban kérdése. Sörhas végül megcsóválta a fejét és mélyet sóhajtott.

– Nem szép látvány – mondta.

– Hát nem – értett egyet Cambronero hadnagy. – Bár láttunk mi már különbekezt is.

– Ez igaz – bólintott Sörhas. – Csak azok valahogy mégis mások voltak. Emlékszik, amikor azon a tanyán negyven fejre bukkantunk?

– Pontosan harminckilencre – javította ki a hadnagy.

– Akkor is sok, nem?

– Kétségtelenül az.

– Azok valahogy... emberibbek voltak. Úgy értem, természetesebb, ha valakinek úgy vágják le a fejét.

Cambronero hadnagy ezt sem tartotta annyira természetesnek, de óvakodott ellenkezni a főnökével.

– Azt már megszoktuk – folytatta Sörhas. – De ezek itt... A francba is... ezt még szoknom kell. Különben hol van a fickó?

Cambronero az órájára nézett.

– Már itt kellene lennie.

– És még ezek mondják nekünk, hogy mi, mexikóiak másképpen értelmezzük az időt, mint ők. Már negyedórája késik.

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón, és egy civil ruhás férfi dugta be rajta a fejét.

– Itt van – mondta. – Beengedjem?

– Persze hogy engedje be.

Az ajtó becsukódott, majd szinte azonnal újra kinyílt. A civil ruhás, szemüveges nyomozó ismét bedugta a fejét, majd a szoba belseje felé intett.

– Fáradjon be, Mr. Turay – hallották a hangját.

Sörhas és Cambronero hadnagy az ajtó felé fordultak. Cambronero kíváncsian, Sörhas pedig hatalmának és fontosságának teljes tudatában. Ekkor az ajtónyílásban feltűnt a férfi. Fiatal volt – talán annyi idős lehetett, mint Cambronero hadnagy – világos szemű, karcsú, amolyan latin hölgyek álma. És ráadásul kanadai.

Mr. Turay befáradt az ajtón. Lépett kettőt előre, aztán megtorpant. Összehúzta a szemét, mintha zavarná az ablakon beáradó fény, s letette a táskáját a lába mellé a szőnyegre. Végignézett a két mexikóin, majd bátortalanul elmosolyodott.

– Buenos días, señores – köszöntötte őket. Cambronero bármennyire is figyelt, hajszálnyi akcentust sem érzett a hangján.

– Beszél spanyolul? – kérdezte Sörhas, és Cambroneróra pislogott. Mintha tőle várt volna választ a kérdésére.

– Si.

– Kanadában tanulta a nyelvet?

– Si.

– Az iskolában?

– Otthon. Az anyámtól.

– Nocsak! – csodálkozott Sörhas. – Tudott spanyolul?

– Argentín volt – mondta Mr. Turay.

– Magának argentín volt az anyja? – hökkent meg Sörhas.

– Így van – mosolygott szelíden a fiatalember, mintha szégyellné, hogy az anyja nem amerikai volt, nem kanadai, hanem latin-amerikai.

– Az apám kanadai – mondta a férfi anélkül, hogy kérdezték volna. – Amolyan keverék vagyok.

– Szépen beszél spanyolul.

– Egyszer a diákkörben díjat is nyertem vele.

– Nofene – morogta Sörhas. – Ez igazán szép teljesítmény.
– Pedig nem volt egyszerű – sóhajtotta a fiatalember. – Voltak nálam jobbak is.
Csak a mondathangsúlyom volt jobb az övékénél.

– Értem – sóhajtotta Sörhas. – A mondathangsúlya. Hát ez érdekes. Igaz, Cambronero?

– Igaz, kapitány úr.

Sörhas kezét rázott a fiatalemberrel.

– Isten hozta nálunk – mondta. – Remélem, jól fogja érezni magát – dörzsölte össze a tenyerét. – Sőt, biztos vagyok benne. Igaz, Cambronero hadnagy?

– Reménykedjünk benne, kapitány úr.

A fiatalember ezután kezét rázott Cambronero hadnaggal is.

– Örülök, hogy itt van – mondta Cambronero.

Sörhas és Cambronero összenéztek. A hadnagy azon imádkozott magában, nehogy elröhögje magát. Láta, hogy főnökét is a nevetés fojtogatja, és ő is emberfeletti erővel próbálja visszatartani.

Mr. Turay engedelmesen belecsüccsent a párnás fotelbe, amelyet Sörhas mutatott neki, és az ölébe vette a táskáját.

– Bemutassam a megbízóleveletem? – kérdezte.

– Adja le az előszobában a titkárnőnek – biccentett Sörhas.

Mr. Turay bólintott.

– Természetesen. Kérdezhetek valamit, uram?

– Hát hogyne – biccentett a kapitány. – Csak nem akar azonnal nekiugrani a munkának?

– Ó, nem, dehogy. Azt szeretném megkérdezni, hogy önök szerint cirka mennyibe kerülhet a taxi a repülőtértől a szállodámig? A Palomaresben lakom.

– Én foglaltam szobát – bólintott Cambronero.

– Akkor maga tudja?

– Hát... pontosan nem – tétovázott Cambronero. – Általában szolgálati kocsin járok.

– Volt valami problémája a taxival? – tudakolta Sörhas.

– Nem is tudom – tétovázott Mr. Turay, miközben kissé bárgyú mosoly jelent meg az arcán. – Az az érzésem, hogy túlfizettem magam.

– Megkérdezhetem, hogy mennyit fizetett? – kérdezte Cambronero és ismét a röhögés fojtogatta.

– Majdnem száz dollárt. Mexikói dollárt természetesen.

– Ó, az valóban sok egy kicsit – csodálkozott Sörhas. – Cirka a duplája a rendes tarifának.

– Akkor engem átvert az a fickó – állapította meg Mr. Turay. – Sejtettem, hogy

átver. Gondolom, a repülőtérrel egyenes út vezet a szállodáig, amennyiben ez a sugárút a repülőtéri útb csatlakozik...

– Belecsatlakozik – bólintott Sörhas.

– Most már én is tudom. Képzeljék, egyszer csak azt vettem észre, hogy valami külvárosban járok. A fickó letért a főútról és nem egyenesen vitt a szállóhoz, hanem nagy kerülővel.

– Megesik – mondta vidáman Sörhas. – Megesik, hogy a külföldieket átverik.

– De hát én spanyol anyanyelvű vagyok...!

– De nem úgy néz ki.

A férfi szomorúan megcsóválta a fejét.

– Az ördögbe is... nem lehetne valahogy... rendbe hozni a dolgot?

Sörhas megvakargatta a feje búbját.

– Ezt hogy érti?

– Nem tudnám valahogy visszaszerezni a pénzemet? Tudják, minden lépésemről el kell számolnom. Ottawában dörzsölt könyvelőink vannak, és azonnal rájönnek, hogy átverték, ha benyújtom a számlát.

– Úgy érti, megfizettetik magával a különbözetet?

– Nagyon valószínű. Nemrég fogadott el a kormány egy takarékosági csomagot, amelyben a számlák ellenőrzésének fokozott szigora is szerepel. Attól tartok, hogy a saját napidíjamból kell majd kifizetnem...

Cambronero lehajtotta a fejét és a cipője orrát nézegette. Kétségkívül nem volt makulátlan; észre sem vette, hogy mikor lépett rá valami figyelmetlen fickó.

– Talán tehetek valamit önért – töprengett nagy komolyan Sörhas. – Esetleg gyűjtést indíthatunk a kollégák között...

– Szó sem lehet róla! – emelte fel tiltón a kezét Mr. Turay. – Annyira azért nem vészes a dolog. Majd kigazdálkodom valahogy. Csak éppen megemlítettem.

– Azt persze nem tudja, hogy hívták a sofört, mi?

– Josénak – mondta Mr. Turay.

– Akkor...

– Ámbár lehet, hogy Juannak.

– Ezzel nem megyünk semmire – mondta Sörhas. – A rendszámot persze nem jegyezte meg.

– Mintha... nem is lett volna rendszáma...

Sörhasnak rázkódni kezdett a sörhasa, s Cambronero ismét nagyon mélyre hajtotta a fejét.

– Tulajdonképpen mi is az ön rangja, Mr. Turay? – kérdezte Sörhas.

– Hát... hadnagy vagyok. Csak nemrég végeztem a főiskolát.

Sörhasnak most jutott eszébe, hogy elfelejtette tüzetesen áttanulmányozni a

fiatalember papírjait.

– Most van először külföldön?

– Hát... cserezsaruként most először. A kanadai-mexikói csereegyezmény keretében.

– Milyen részlegnél is szolgál, Mr. Turay?

– A környezetvédelminél – felelte Turay.

Ettől aztán Sörhas megriadt egy kicsit.

– Kanadában ilyen is van?

– Természetesen – bólintott a fiatalember.

Sörhas megvakarta a füle tövét.

– Őszintén szólva, még gondolkodnom kell egy kicsit, hogy hova is helyezzem önt... Végül is konkrétan mi volt a dolga Kanadában?

– A tengeri élőlények – mondta Mr. Turay.

– Aha – bólintott Sörhas. – Ez érdekes. Még konkrétan?

– Cápák és bálnák. Velük foglalkoztam.

– Velük?!

– A velük kapcsolatos bűnügyekkel.

Sörhas hirtelenjében el nem tudta képzelni, hogy milyen bűnügyek lehetnek azok, amelyeket bálnák és cápák ellen követnek el, de aztán rövid gondolkodás után magától is rájött.

– Gondolom, hogy engedély nélküli halászat... ilyesmi.

– Szigorú egyezmények kötöttek a cápák és a bálnák védelmében – magyarázta Mr. Turay. – Aki megszegi őket, nem kisebb bűnöző, mint aki kábszerrel kereskedik.

– Na igen – morogta Sörhas.

– De a mi részlegünkhöz tartoznak a fókák, rozmárok és a halak is. Például a piros tonhal...

– Már értem – morogta Sörhas. – Ez valóban... hm... igen fontos dolog.

– Aztán ott van az olajszennyezés. Tudja, mennyi védett élőlény pusztul el, ha valamelyik fűrótoronynál baleset történik?

– Már megtörtént – sóhajtotta Sörhas. – Lett is nagy balhé belőle. Csak éppen... azon gondolkodom, hogy milyen munkát tudnék adni magának. Bár természetesen elismerem a természetvédelem fontosságát, nálunk nincs olyan részleg, ahol fel tudnánk használni az ön bizonyára kiemelkedő tapasztalatait. – Közben arra gondolt, hogy hogy a fenébe rázza le magáról ezt a zöldfülű fickót? Hirtelen az eszébe ötlött valami... – Jól ismeri a cápákat? – kérdezte Cambroneróra nézve.

Cambronero felhúzta a szemöldökét.

Turay egy ideig azt hitte, Cambronero hadnagynak szól a kérdés, aztán rájött,

hogya a kapitány őt kérdezi, csak éppen nem rá néz.

– A cápákat? – hökkent meg. – Úgy érti...

– A cápa természetére gondolok.

– Hát... valamelyest. Bár nem vagyok tengerbiológus, sem ichtiológus...

– Az mi?

– Az ichtiológia a halakkal foglalkozó tudomány.

– De azért valami tapasztalata csak van a cápákkal kapcsolatban?

– Az az igazság, hogy eddig csak elméletben...

– Maga szerint a cápák értelmes lények?

Turay meglepetten húzta fel a vállát.

– Bizonyos értelemben talán igen.

– Van nekünk itt egy cápa-ügyünk. Mit szólna hozzá, ha kiosztanám magának?

Mr. Turay szemmel láthatóan nem lelkesedett az ötletért. Sörhasnak fogalma sem volt róla, hogy miért.

– Roppant izgalmas a dolog – magyarázta. – Legalábbis szerintem az. Az az igazság, hogy mások is rajta vannak az ügyön, de hátha maga okosabb náluk.

– Konkrétan miről lenne szó?

Sörhas elgondolkodott. Lustasága kíméletlen harcban állt a józan eszével, de addig erőltette magát, amíg végül az utóbbi győzött. A józan ész ugyanis arra figyelmeztette, hogy a mexikói-kanadai csereegyezmény értelmében feladatot kell adnia ennek a fiatal rendőrnek, márpedig ha nem ad, akkor ez hónapokig itt fog téblábolni a közelében. Sok kellemetlenséget takarít meg magának, ha szerez neki valamilyen munkát. Abszolút kapóra jött, hogy a fiú amúgy is a tengeri élőlények ízéjével foglalkozik. Környezetvédő zsaru, vagy micsoda; akkor tessék! – essen neki a cápa-ügynek. Eredményt feltehetően úgysem fog elérni, de legalább elüti valamivel az idejét. Így legalább nem keveredik bele egy narkóbuliba, amelynek könnyen az lehetne a vége, hogy lepuffantják, és neki is levágják a fejét. S ha csak valami részeg csavargó ki nem nyírja a machetéjével, jól ellesz itt a közelében.

Sörhas bólintott, nehézkesen felállt, és Turayra mosolygott.

– Mi is a keresztnéve, hadnagy?

– Alejandro, kapitány úr.

– Hát akkor jöjjön velünk, Alejandro Turay hadnagy. Remélem, a szállodájában minden rendben van.

– Tökéletesen, kapitány.

– Akkor jó. Elmegyünk valahova, ahol mutatok magának valamit.

Turay bólintott.

Kíváncsian várta, hogy mi következik.

Egyelőre nem következtek eget-földet rázó események. Miközben végigloholtak néhány folyosón, és lementek valahova a pincébe – természetesen lifttel –, Sörhas izzadt, mint a meghajtott ló. Amikor aztán valahol a föld mélyén kiszálltak a liftből, elővett egy jókora fehér zsebkendőt a zsebéből és megtörölgette vele a homlokát.

– Látja, señor Turay, hogy mit meg nem teszek magáért... Évek óta nem mozogtam egy szuszra ennyit. És maga, Cambronero?

– Én sem, kapitány.

– Ezzel is csak azt akarjuk bizonyítani, hogy mennyire becsüljük a mexikói-kanadai egyezményt.

– Köszönöm, uram.

Sörhas lihegett még egy sort, aztán ismét a kanadaihoz fordult.

– Mennyire jó a gyomra, hadnagy?

Turay megvonta a vállát.

– Azt hiszem, jó.

– Remélem, látott már hullát...

– Hát... láttam.

– Összeroncsoltat is?

– Egyszer két hónapig közlekedési balesetek helyszínelőivel dolgoztam.

– Ó, akkor mi a fenét is beszélék én magának? A közlekedésrendészet a legjobb iskola. Na jöjjön, menjünk be.

Egy pirosra festett vasajtó előtt álltak meg, amelyen nem volt semmiféle tábla. Turayt egy gépház ajtajára emlékeztette.

Sörhas megnyomott egy csengőgombot, amely közvetlenül a piros ajtó mellett feketedett a falon. Várt néhány pillanatig, majd megdöngötte az ajtót.

– Hé! Andrés! Csak nem aludtál el?

Kulcs zörrent, majd résnyire kinyílt az ajtó.

– Ki vagy, aki megzavarod áldozatkész munkám, amellyel a Mexikói Köztársaság javára tevékenykedem? Csak nem maga a nagy hatalmú kapitány ereszkedett le az alvilágba?

Az ajtó kinyílt, s nagydarab, szakállas, fehér köpenyes férfi nézett velük farkasszemtel.

– Nem megmondtam? – szólt hátra a válla felett. – Maga a kapitány.

A kapitány állával a szakállas mögötti térbe bökött.

– Van itt lent valaki?

– Ó, csak az én angyalkáim. Tepsikben és vitrinekben.

– Velük beszélgetsz?

– Ki mással? Ők legalább meghallgatnak.
– Mióta mondogatom neked, Andrés, hogy vizsgálgasd meg már egyszer magad. Szánj rá egy kis időt.

– Azt akarod tudni, hogy bolond vagyok-e?
– Azt már tudom – legyintett a kapitány. – Inkább arra lennek kíváncsi, hogy mikor csavarodsz be véglegesen. Kellene a helyed, cimbora. Csupa kényelem itt az élet. Ha hozzászólsz valakihez, nem pofázik vissza, és nem gondol rosszat rólad.

– Ezt meg honnan tudod?
– Visszaszólt már valamelyik is?
– Egyszer egy lány. Két napja feküdt itt, aztán egyszer, amikor megkérdeztem tőle, hogy hogy vagy szépségem, felült a tepsiben, és azt felelte, hogy jól, csak egy kicsit hideg van idelent. Attól majdnem frászt kaptam.

– Egy szavát se higgye, Alejandro – mondta a kapitány Turayra kacsintva. – Hazudik, mint a vízfolyás, ilyesmi még nem történt vele.

– De megtörténhetett volna – mondta a szakállas.
A kapitány sóhajtott.
– Nem is tudod, hogy milyen jó dolgod van itt, Andrés. Különben nekem kellene a helyed.

A szakállas Andrés ajkára tette a mutatóujját.
– Ilyet ne mondj, kapitány. A végén még meghallgatja az Úr a kérésedet, és ideirányít. Az áthelyezési parancs meg ott lesz a hüvelykujjadra kötve.

A kapitány legyintett és bemutatta neki Alejandro Turayt. Ejtett néhány szót a csereegyezményről, amelynek révén a kanadai zsaru idejött hozzájuk tanulmányútra. A szakállas doktor bólogatott, de nem szólt semmit.

– Hozzám akarod beosztani? – kérdezte végül rosszkedvűen. – Ez a munka nem ilyen fiatal srácoknak való.

– Ne izgulj, barátom. Csak megmutatnék neki egyet s más.
– Szóval rendezzek kiállítást a fiúnak?
– Rakd ki a cuccot az asztalra, Andrés. De csak abban a sorrendben, ahogy mondom. – Odahajolt a füléhez és belesugdosott. Andrés bólintott.

– Hát akkor jöjjenek utánam, hölgyeim és uraim. Azaz csak uraim, mert sajnálatos módon nem látok hölgyet önök között, bár ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy ne is lennének idelent. Sajnos attól tartok, hogy közülük egyik sem a fiatalember ízlése szerint való.

Turay ekkor kezdte érezni, hogy az erős szag, amely a szobában terjengett, kezdi megülni a tüdejét, és egyre nehezebben kap tőle levegőt. Némi kárörömmel látta, hogy Cambronero hadnagy is szaporábban lélegzik, és a hűvös ellenére ő is a homlokát törölgeti.

Andrés átvezette őket egy másik szobába, amelynek a közepét egy nagy, bádoggal borított asztal foglalta el. Turay hadnagy látott már ilyet eleget, bár minden alkalommal megfogadta magának, hogy utoljára.

Andrés doktor elégedetten összedörzsölte a tenyerét, és mielőtt átment volna a harmadik szobába, sejtelmesen rájuk vigyorgott.

– Azonnal kezdődik a műsor. Első felvonás: mit talált a tengerben a parti őrség?

Matatott egy kicsit a szomszédban, majd amikor visszatért, két műanyag szatyrot hozott a kezében. Kicsit meglengette őket, aztán letette az asztal szélére. Alig mozdította meg a két zsákot, máris kigurult belőle két fej az asztalra.

– Az egyiket Hieronimónak hívják, a másikat Mendózának – mondta. – Szervusz, Hieronimo, szervusz, Mendóza.

Turay észrevette, hogy a kapitány a szeme sarkából őt vizsgálgatja.

Nyugalmat erőltetett az arcára, aztán odalépett az asztalhoz és fölé hajolt.

– Csúnya munka – mondta anélkül, hogy visszafordult volna.

– Munka?! – hökkent meg Sörhas. – Bár... így is lehet mondani...

– Van valami történetük? – kérdezte Turay a fejekre bökve.

– A parti őrség a tengerben találta őket. Egy halászhajóról kerültek a vízbe.

– Csak ennyi maradt belőlük?

– Csak ennyi.

– Hát ez nem sok. Persze nem tudják, hogyan jutottak a tengerbe?

– Még nem. Nos, mit szól hozzájuk?

Turay megvonta a vállát.

– Mit szóljak? Lehetetlen megállapítani, hogyan ölték meg őket. Homlokon nem lötték egyiket sem, az biztos. Mindkét fej sértetlennek látszik. Már amennyire persze ezt el lehet mondani róluk.

– Maga szerint hogy szabadulhattak meg a fejüktől? Vannak ugyan helyek, ahol kedvenc kivégzési mód a lefejezés, ám ez inkább csak beljebb szokott előfordulni, nem a tengerparton. Tudja, a bandaháborúk...

Turay a doktorhoz fordult.

– Adna egy pár gumikesztyűt?

A két zsaru – Sörhas és Cambronero meglepődve néztek össze. Hiába, a helyszínelőknél végzett munka valóban edzetté teszi a zsarut.

Turay felhúzta a kesztyűket, kezébe vette az egyik fejet, majd a másikat. Megsimogatta a nyakukat, aztán gondosan visszahelyezte őket az asztalra.

– Ezeknek nem úgy vágták le a fejüket, az tuti – mondta.

– Biztos benne? – kérdezte Sörhas.

– Nincsenek rajtuk vágásnyomok. Másképp szabadultak meg a fejüktől.

– Cápa? – kérdezte Sörhas.

- Lehetséges. Sőt, majdnem biztos.
- Miért, maga szerint lehetett más is?

Turay megvonta a vállát.

– Például hajócsavar. Megölték őket, aztán belehajították a vízbe. Bár az is lehet, hogy nem is történi bűncselekmény. Baleset is érthette őket. Lehet, hogy belefelladtak a vízbe, arra jött egy hajó, és a csavarja lenyiszálta a fejüket.

- Erre még majd később visszatérünk – mondta Sörhas. – Andrés!

Andrés bólintott, és ismét eltűnt a harmadik szobában. Másodpercekkel később már csak egy fejjel tért vissza. Turay szomorúan nyugtázta, hogy a fej egy fiatal, majdnem gyereké lehetett.

– Giorgio Rosettinek hívták – mondta a doktor. – Hajóbulin érte a halál. Ez volt élete utolsó hajóbulija...

– Sajnálom – morogta Turay, és valóban sajnálta is a fiút. – Tudják, hogyan történt? – kérdezte. Nem húzta le még a kesztyűjét, de már nem ért hozzá ehhez a fejhez.

- Hogyne – bólintott Sörhas. – Beleugrott a tengerbe.

– Bulik alkalmával megesik – sóhajtott Turay. – Ki kellene írni minden kikötőben, ráadásul óriási betűkkel, hogy aki ittasan a tengerbe ugrik...

- Honnan veszi, hogy ittas volt?

– Az ilyen bulikon többnyire mindenki ittas. Arról már nem is beszélve, hogy józanul nem szokott az ember hajóról a vízbe ugrálni.

Sörhas megvakargatta az állát.

– Valakit belelöktek a vízbe, ő meg utána ugrott. Az a vicc, hogy a másik fickót ő maga lökte bele. Bizonyára ki akarta húzni, aztán ő is belefelladt.

- A másik is?

- Sőt, még a harmadik is.

- Jó kis buli lehetett.

- Mind a hárman eltűntek – erősítette meg Cambronero hadnagy.

- Ki találta meg a fejet? – kérdezte Turay hadnagy.

- Az egyik bulizó. Különben egy vietnami fickó.

- Ő is beugrott a vízbe?

Sörhas nemet intett.

- Ő nem.

Turay megcsóválta a fejét.

– Sajnos nem világos előttem a történet, kapitány úr. Azt mondja, hogy a fiú vízbe esett másik kettővel együtt... Az ő fejüket is megtalálták?

– Nem – rázta meg a fejét Cambronero hadnagy. Turay látta, hogy Sörhas már belefáradt a kísérésébe, és Cambronero átvette tőle a házigazda szerepét. – Az ő

fejüket nem találták meg... és a testüket sem. És ennek a fiúnak a fejére sem a vízben bukkantak rá.

– Hanem hol? – értetlenkedett Turay.

– A fedélzeten, a hajó tatján.

– A hajó tatján? Hogy került oda?

– Ez a kérdés, Turay hadnagy.

Turay gyanakodva nézett egyikükről a másikukra.

– Ez valami... tréfa?

Cambronero a fejre bökött.

– Kérdezze meg tőle.

– Rendben van – mondta kissé rekedten Turay. – Tehát: beleestek hárman a vízbe, ketten eltűntek, egynek viszont felkerült a feje a hajó tatjára. Eszerint valaki nem mond igazat.

– Mindenki igazat mond.

– Ez meg hogy lehet?

– Ez az, amit nem tudunk. Ezért is örülünk, hogy... hm... önt küldték ide hozzánk. Jobban örülünk, mintha olyat küldtek volna, aki csak a zsebtolvajokhoz ért.

Turay érezte, hogy nem stimmel valami ezzel a történettel. Nagyon nem stimmel. Még mindig nem volt biztos benne, hogy nem szívatják-e.

– Mindenesetre... ezt a fejet sem vágással távolították el a testétől.

– Akkor hogyan?

– Mint a másik kettőét. Leharapták vagy hajócsavar...

– Az övét is hajócsavar? Furcsa egybeesés lenne. A kérdés inkább az, hogy hogyan került a fej vissza a hajóra? Ez természetesen lehetetlenné teszi a hajócsavar-elméletet. A fickó fejét cirka húsz perccel azután találták meg a hajó tatján, ahogy elmerült. És semmi féle hajó nem járt arra, hogy levághatta volna.

– És ha a saját hajójuk csavarja tette?

– Állt a hajójuk.

– Hihetetlen – rázta meg a fejét Turay. – Ez egyszerűen...

– És mi van akkor – folytatta a töprengést Cambronero hadnagy –, ha egy cápa kapta el és tépte le a nyakáról? Megtörténhetett?

– Elméletileg igen – mondta Turay hadnagy. – A gyakorlatban azonban kicsi a valószínűsége. A cápák, ha leharapnak valakiről valamit, akkor az a keze vagy a lába. Az ugyanis mozog, míg a fej nem végez a cápa számára ingerlő mozgást. Maga szerint hogy kerülhetett a fej a fedélzetre?

– Valaki kidobta a vízből, az biztos.

– Az eltűntek közül?

– Erre is gondoltunk. Bár egyikük sem került még elő. Sem élve, sem holtan.

– Pedig valaki megtette – erősködött Turay.

Cambronero hadnagy a főnökére nézett. Sörhas szundikálni látszott a székén.

– Arra gondoltunk, hogy talán mégiscsak egy cápa tette – mondta Cambronero.

– Úgy érti, a cápa leharapta a szerencsétlen fejét, és feldobta a fedélzetre?

– Mondjuk.

Turay egyre inkább biztos volt benne, hogy szívatták.

– Ezek szerint él errefelé egy cápafajta, amelyik leharapdálja az emberek fejét, majd hirtelen kezét növeszt, és felhajigálja őket a hajók fedélzetére, úgy gondolja?

Cambronero elmosolyodott.

– Hát ha nem is éppen így, de azért a cápa a hunyó.

– Megmagyarázná, hogyan?

– Megmagyarázni éppen meg tudom, csak abban nem vagyok biztos, hogy valóban így történt-e a dolog. Nos, tételezzük fel, hogy a cápa leharapja a szerencsétlen fejét, és a fej ott úszik magányosan a vízben...

– Nem nyeli le a cápa?

– Nem, ha nem éhes. És abban sem vagyok egészen biztos, hogy egyáltalán meg akarná-e enni. A cápa ugyan húst eszik, ám egyáltalán nem biztos, hogy szerepel emberfej az étlapján. Maga szerint igen?

– Gőzöm sincs róla – morogta Turay. – Majd megkérdezem valakitől.

– Tehát: a fej ott úszik a vízen, s akkor a cápa valamiért elmegy a környékről.

– Elmegy?

– Elúszik. Ne kérdezze, hogy miért, mert nem tudom. A cápa el, a fej ott marad. S miközben a cápa elmegy, valószínűleg irányt is változtat; belecsap a farkával a vízbe, közvetlenül a fej mellett. Az pedig a felcsapódó vízzel együtt felrepül a fedélzetre. Na, mit szól hozzá?

Turay elgondolkodott, aztán megvonta a vállát.

– Hát, ha nincs más megoldás... Bár valahogy furának tűnik nekem ez az egész.

– Nemcsak tűnik, hanem az is. Valóban furcsa.

– Ennyi?

– Hát, nem egészen – vakarta meg a fejét Cambronero hadnagy. – És nem is tetszik nekem ez a magyarázat.

– Igazán? És miért nem?

– Andrés!

A doktor bólintott, és átsétált a harmadik szobába. Amikor visszatért, egy újabb plasztikzsák volt a kezében. Turay úgy érezte, hogy kicsit megbillen a lábán.

Andrés doktor az asztalra tette a zsákot, és kivette belőle a következő fejet.

– Ennek nem tudom a nevét, mert leázott a vignetta a zsákról. Maga se tudja?

– Én sem tudom – rázta meg a fejét Cambronero. – De ez semmit sem változtat a lényegen.

Turay mélyeket lélegzett és igyekezett kordában tartani a szívverését. Már nem emlékezett pontosan vissza, hogy mire számított elindulása előtt, de abban biztos volt, hogy leharapott emberfejekre nem, az tuti.

Ekkor Sörhas is felébredt. Kinyitotta a szemét, a levágott fejre nézett, majd csupán egyetlen szót mondott:

– Fernando.

– Kérem? – hökkent meg Turay.

– Ez a neve – vette át ismét a szót Cambronero. – Ez a pasas neve.

– És?

Cambronero megcsóválta a fejét.

– A *Halászsason* dolgozott.

– Az... mi is? – kérdezte Turay.

– Annak a hajónak a neve, ami eltűnt. Arról való volt ez a két fej.

– Lassítson egy kicsit, kérem.

Cambronero megtörölgette a homlokát, és újfent magyarázatba fogott.

– Ez a két halász – itt Hieronimo és Mendóza fejére mutatott – a *Halászsason* dolgozott. A hajó eltűnt, csak ez a két fej maradt meg belőle – ezek is a vízben. A parti őrség találta meg őket.

– Így már kerek a történet – bólintott Turay.

– Ne reménykedjék, nem marad az sokáig. Ugyanis megtalálták a hajót.

– A parti őrség?

– Két német család és a kísérőik. Horgásztak, aztán egyszerre csak ott volt előttük a hajó.

– Csak úgy?

– Csak úgy. A motorja nem működött, nem volt a fedélzeten senki.

– Eredetileg hányan is voltak rajta?

– Hatan. Mínusz kettő ez a két fej – Hieronimo és Mendóza halászok fejére mutatott – majd ő, azaz Fernando, az összesen már mínusz három.

– Eszerint hárman élve maradtak?

– Ki mondta, hogy élve maradtak? – kérdezte Cambronero fényes, fekete haját simogatva. – Lehet, hogy az ő fejük is ott úszik valahol a tengeren.

– Ki találta meg a fejet?

– A németek. Felmentek a hajóra, ott találták a fedélzeten.

Turayn még mindig rajta volt a gumikesztyű, de nem ért hozzá ehhez a fejhez sem. Úgyis látta, amit látnia kellett. Ennek a halásznak sem úgy vágták le a fejét, inkább leharapták. Vagy letépték.

- Több fejet, gondolom, nem találtak.
- Nem. Találtak viszont egy testet. Szekrénybe zárva a fedélközben. Turay meghökkent. Zavarában elkezdte lefelé húzkodni a kesztyűit.
- Egy testet? Úgy érti, ennek az íze...
- Fernando – segítette ki Cambronero.
- Az ő testét?
- Hát éppen ez az – mondta Cambronero. – Hogy nem az ő teste.
- Tehát a fej és a test nem passzol össze?
- Így is lehet mondani. A fejhez nem tartozik test, a testhez pedig nem tartozik fej.

Turay kezdett ráébredni, hogy valami olyasmibe cseppent, amibe nem szeretett volna belecseppenni. Ha Ottawában azt kérdezték volna tőle, hogy hajlandó-e egy olyan ügyben eljárni, amelyben testetlen fejek és fejetlen testek játsszák a főszerepet, bizonyára tiltakozott volna ellene. Ez nem az ő dolga, ő egészen máshoz ért.

– Ez a fej is fent volt a fedélzeten – mondta jelentőségteljesen Cambronero hadnagy Fernando fejére bökve. – Annak ellenére, hogy szemmel láthatóan úgy harapták le.

- Cápa? – tette fel ismét hitetlenkedve a kérdést Turay. – A fedélzeten?
- Éppen ez az egyik bökkenő – magyarázta Cambronero hadnagy. – Hogy hol történt a gyilkosság? A fedélzeten ugyanis nem találtunk vérnyomokat.
- Ezek szerint a tengerben.
- Akkor viszont fel kell tennünk a kérdést, hogy ha Fernandót a tengerben ölték meg, és leharapták a fejét, hogyan került fel végül is a feje a fedélzetre?
- Mint Giorgio feje – sóhajtotta Turay.
- Úgy van. S akkor még nem beszéltünk a testről, Lucas testéről.
- Gondolom, ő is halász...
- Persze hogy az.
- Azonosították?
- Hát hogyne. Nem volt nehéz. A tetoválásai elárulták, hogy kicsoda.

Turayban meghűlt a vér. Szinte már várta, hogy a doktor felálljon, átsétáljon a másik szobába, és behozzon a vállán egy fejetlen holttestet, Lucas holttestét. Szerencsére a doktor ezúttal eltekintett tőle, hogy további elemekkel gyarapítsa a kiállítást. Talán túl nehéz lett volna Lucas, s nem akarta megerőltetni magát.

– Nos, úgy néz ki a dolog – folytatta szorgalmasan a felvilágosítást Cambronero hadnagy –, hogy van két hajónk. Egy jacht és egy halászhajó. Mindegyikről a vízbe esett pár ember – az egyikről három, a másikról hat – ez mindösszesen kilenc – ebből négynek megtaláltuk a fejét, közülük kettőét nem a vízben, ahol lenniük

kellett volna, hanem a hajók fedélzetén. Mindegyiken egyet-egyet. És senki nem tudja, hogyan kerültek oda. Mi mindazonáltal azt gyanítjuk, hogy mindez egy vagy több cápa műve – amik... hm... valahogy feljuttatták a fejeket a hajók fedélzetére. Más megoldás nem lévén, arra kell gondolnunk, hogy a cápa valahogy a farkával...

– Mi van a fejetlen férfi, azaz Lucas testével? Ő hogyan került a szekrénybe? Különben milyen szekrény az a szekrény?

– Vasszekrény. Vízzátlan ruhákat tartanak benne.

– Akkor hogy fért be a halott?

– A ruhák mögött állt. Véletlenül bukkantak rá. Biztos, hogy odadugta valaki.

– Vajon miért?

– Nem tudom, de alighanem ez a sokadik probléma, amelyet meg kellene oldanunk.

Turay torkát egyre ott szorongatta egy kérdés, amelyet fel kellett volna tennie, de nem mert. Aztán valahogy mégiscsak kinyögte.

– Nézzék, én egyáltalán nem akarom kritizálni az itteni közbiztonságot, de úgy értesültem róla, hogy Mexikóban gyakran előfordul...

Sörhas ismét kinyitotta a szemét.

– Nem – mondta. – Ez nem lehetséges. Ha arra gondol, hogy valamelyik kokainbáró tette, téved.

– Ezt honnan tudja...?

Sörhas visszajettette a hasára két kezét, és malmozni kezdett az ujjával.

– Azt hiszem, nem árulok el titkot önnek, ha azt mondom, hogy a bandákban ott vannak a beépített embereink vagy besúgóink, ahogy tetszik. Azzal együtt, hogy ez egy nyugodt vidék, és a kokainszállításra nem is megfelelő, megkérdeztük az embereinket, akik azt válaszolták, hogy ez lehetetlen. Nem jellemző a bandákra. Egyikük szerint nyugodtan kizárhatjuk, hogy valamelyikük tette volna.

– Hány százalékban?

– Kilencvenkilencben. Legszívesebben százat mondanék, ámbátor tisztában vagyok vele, hogy a kinyilatkoztatott tudományos megállapításokkal ellentétben száz százalék nem is létezik a világmindenségben.

Turay hallgatott. Sörhas is hallgatott. Cambronero hadnagy is hallgatott. Végül Sörhas unta meg leghamarabb a hallgatást. Sőhajtott, kikászálódott a székéből, és a doktor felé biccentett.

– Hát akkor köszönjük, Andrés, ezt a kis demonstrációt.

– Nincs mit – válaszolt a doktor. – Cserébe kérek valamit. Ha megoldották az ügyet, sétáljon le valaki hozzám, és mesélje el, hogy mi is történt. Bár nem vagyok az a baromira kíváncsi természet, ezúttal a tudni vágyás kukaca rohadtul fúrja az oldalamat.

Sörhas megveregette a doktor vállát.

– Magam jövök le hozzád, ezt megígérhetem.

– Oké – bólintott Andrés. – Csak aztán a saját lábadon gyere!

17

Miután ismét elhelyezkedtek a kapitány szobájában, és ittak egy jó hideg ananászlét, a kapitány Turayhoz fordult.

– Nos, akkor mi a helyzet, amigo? Széna vagy szalma?

Turay egész úton, amelyet a hullaraktártól a kapitány szobájáig megtettek, azon törte a fejét, hogy mit válaszoljon, ha majd felteszik neki ezt a kérdést.

– Ezt hogy érti, uram? – kérdezte, az időt húzva.

A kapitány ezúttal is az ujjaival malmozott, ahogy a válaszra várt. Aztán amikor Turay ahelyett, hogy az ő kérdésére válaszolt volna, újabb kérdést tett fel, kissé begerjedt. Nem annyira, hogy látszott volna rajta; a fiatal zsaru nem is vette észre. Cambronero azonban tisztában volt vele, hogy főnöke a legjobb úton van a legpocsékabb hangulatában való dagonyázás felé. Ezt pedig jó lenne valahogy megakadályozni.

– Na akkor megmondom, hogyan gondolom én – mondta Sörhas. – Amikor megkaptam a papírt, hogy a csereegyezmény satöbbi, satöbbi, és pont engem ért az a megtiszteltetés, hogy kapok egy kanadai fickót, hát nem voltam valami boldog, elhiheti. Ugyan melyik zsarufőnök szereti, ha idegenek tolakodnak be a területére, akik nem ismerik az embereket, sem a szokásokat, szimatolnak, mindenbe beleütik az orrukat, láb alatt vannak satöbbi. Arról már nem is beszélve, hogy vannak köztük neveletlenek, akik késztetést éreznek, hogy nem létező helyismeretük ellenére tanácsokat osztogassanak az olyan zsaruknak, akik életük nagy részét azon a helyen töltötték, amelyről szó van. Na, ettől tartottam én. Hogy valami nagyképű amerikai vagy kanadai kerül ide, aki már az ötödik percben meg akarja mondani nekem a frankót, így mondják?

– Így – nyögte nagyot nyelve Turay.

– Arra gondoltam, hogy ha ilyen fickó jön ide, egy-két nap után kipenderítem. Dacolva azzal, hogy emiatt nekem is nem kevés kellemetlenségben lesz részem. Aztán idejött maga, és nem akarok udvarolni magának, de első pillantásra megtetszett. Maga udvarias, jól nevelt, tehetséges fiatalembernek tűnik. És egyáltalán nem nagypofájú, mint az említett országokból való zsaruk, akik azt hiszik, hogy bennünket, elmaradott, a legújabb bűnügyi módszereket messziről ugató, múlt századi észjárással megáldott fickókat fel kell emelniük az ő szintjükre,

bár nem vallják be, hogy ezt különben ők maguk is lehetetlennek tartják, mivel a mi agyberendezésünk olyan, hogy képtelenek vagyunk felismerni a lényegi összefüggéseket.

– Én valóban...

– Nos, örömmel tapasztaltam, hogy maga nem ilyen. Magával ki lehet jönni. Hallgattam odalent a kérdéseit: egészen okos dolgokat kérdezett.

– Köszönöm, de...

– Szóval, azt gondoltam, itt van ez a kedves, okos fiatalember, és itt van ez az első, ránézésre megoldhatatlannak tűnő feladat, bár tudjuk, hogy megoldhatatlan feladatok nincsenek, legfeljebb a nehezebbeket majd az angyalok oldják meg, amikor trombitálni kezdenek a végítélet napján. Akkor lesz majd nagy beszarás és fogak csikorgatása, legalábbis ami a gazemberekéi illeti... Hol is hagytam abba?

– A beszarásnál – segített Cambronero.

– Ja. Szóval arra gondoltam, hogy mint rátermett fiatalembernek, magának osztom ki a feladatot, hogy próbáljon meg utánajárni, mi a fene is történt azokkal a fejekkel; ki vagdosta, vagy harapdálta le őket; ki hajigálta fel őket a fedélzetekre, és hasonló nyalánkságok. Örömmel hallom, hogy ön környezetvédelmi ügyekben szorgoskodik, ez a specialitása, míg mi ilyen szakképzettségű zsarival nem rendelkezünk. Ezért jól ki tudnánk egészíteni egymást. Ha elvállalja a munkát, amelyet felkínálok önnek, sokat segít nekem; ha nem, sajnálattal búcsút kell vennünk egymástól, pedig őszintén mondom, kezdem megkedvelni magát.

– És én is – bólintott szolgáltkészen Cambronero hadnagy.

– Hallja? – bökött Sörhas Turayra. – Ő is kedveli magát. No, a választás magán áll, amigo. Roppantul sajnálnám, ha elszalasztaná ezt a kedvező lehetőséget.

– Tehát vagy elvállalom a munkát, amit felkínál, vagy mehetek a fenébe? – kérdezte Turay. – Jól értem?

Sörhas Cambronero hadnagyhoz fordult.

– Azt kérdezi, jól értette-e, amit mondtam. Magának mi a véleménye?

– Szerintem jól értette – bólintott Cambronero.

– Tehát a válasza? – hajolt előre Sörhas.

– Ebben az esetben... vállalom – mondta Turay.

Sörhas abbahagyta a malmozást, áthajolt az asztalon és megszorította Turay kezét.

– Isten hozta a csapatban, Alejandro.

– Isten hozta – visszhangozta Cambronero hadnagy.

Mindketten meg voltak elégedve önmagukkal.

És tulajdonképpen meg volt elégedve Turay is.

Amikor elhagyta a szobát, a két zsaru összenézett.

– Nos, mi a véleménye, hadnagy? – kérdezte Sörhas.

– Nagyot alakított, főnök – húzta el a száját elismerően a hadnagy.

– Ahogy mondja – vigyorgott Sörhas. – Találtunk neki elfoglaltságot, és még talán kamatoztathatjuk is a tapasztalatait.

Cambronero hadnagy erre csak legyintett egyet.

– Komolyan gondolja, kapitány úr?

– Miért? Maga nem?

– Mondja meg őszintén, kapitány úr, milyen ember az olyan, aki zsaru létére hagyja magát átverni egy taxistól.

– Az amerikaiak már csak ilyenek.

– Na, ezért nem fog itt csinálni semmit, amivel a segítségünkre lehetne.

– Hacsak bele nem akad valamibe.

– Ez? Legfeljebb a gatyája szárába, ha felhúzza.

– Jól van – legyintett Sörhas. – Már az is nyereség, ha nem téblábol a közelünkben. Oktassa ki, mik a szokások errefelé, adjon neki fegyvert...

– Ennek?

– Ne szórakozzon, hadnagy, hiszen erre mindenkinek van fegyvere. Még az utcaseprőknek is.

– Azok legalább tudnak lőni vele.

– Azért csak adasson neki, hadd legyen büszke rá. De azért hívja fel a figyelmét, hogy az utcán lövöldözni nem szép dolog.

– Remélem, nem kell reggeltől estig a társaságában gunnyasztnom?

– Isten őrizzen, hadnagy! Maga kell nekem, nem óhajtom, hogy marhaságokkal múlassa az időt. Tanítsa egy kicsit, aztán engedje útjára.

– És ha valami balhét csinál?

– Azzal majd akkor törődünk, ha már megcsinálta. Ha igazán nagy a balhé, legfeljebb visszaküldjük oda, ahonnan jött.

– Ámen – mondta a hadnagy.

– Maga szerint most mit csinál?

– Szerintem azon töri a fejét, hogy hogyan tudná visszaszerezni a pénzét a taxistól.

Pedig mi sem állt távolabb Turay hadnagytól, mint hogy megpróbálja megkeresni a csaló taxist.

Merthogy nem is volt ilyen.

Turay hadnagyot nem csapta be egyetlen taxis sem.

Elke Björnevik leült az igazgatóval szemben, és óvatosan lehelyezte a vastag paksamétát az asztal szélére. Morgenstern, az igazgató, ezen a reggelen is kénytelen volt megállapítani, hogy életében nem volt még olyan csinos alkalmazottja, mint Elke. Ezt a megállapítást különben csak úgy főnőileg vagy atyailag tette – eszébe sem jutott volna, hogy másképpen tekintsen a lányra, mint okos és szép beosztottjára. Az igazgató tisztességben megőszült családapa volt, négy unokával – hogy is vehette volna magának a bátorságot, hogy mint kíváncsi nőre nézzen Elkére. Pedig amúgy lett volna kedve hozzá. Mint akkor, a régi időkben, amikor maga is a világot járta.

Sóhajtott, megköszörülte a torkát, aztán a lány szürke, nyugodt szemébe nézett.

Mint egy erdei tó – gondolta magában –, amikor bárányfelhők húznak el felette, és árnyékot vetnek a vízre. Nem nagyon, csak éppen annyira, hogy ne csillogjon a felszíne. Ilyenkor egy kicsit az ősz, egy kicsit a nyár lehelete borzolja a vízen futkosó, apró hullámokat.

– Nos, Elke? – kérdezte a lányt, aki közben kényelmesen elhelyezkedett a székén. – Remélem, jól aludt!

A lány mosolyában fáradtság tükröződött.

– Ezt azért nem mondanám – sóhajtotta.

– Csak nem volt fenn egész éjszaka? – kérdezte az igazgató, pedig biztos volt benne, hogy Elke, amilyen szorgalmas és kötelességtudó, alighanem reggelig a papírokat olvasgatta. Már akkor sejtette, hogy ez történik majd, amikor késő délután átadta neki őket – sajnos, ő maga is későn kapta meg a mexikói követségtől. Úgy érezte, nincs idő totojázásra; a forró nyomoknak általában az a tulajdonságuk, hogy azonnal hűlni kezdenek és egyre fokozódó sebességgel hűlnek. Ha valaki sokat vacakol és képtelen döntést hozni, akkor már valóban csak jéghideg nyomokra bukkanhat. Ő pedig nem az a fajta, aki vacakolással szűrja el a dolgokat.

– Nem akarom sajnáltatni magam – sóhajtott fel a lány –, de... egyáltalán nem aludtam.

– Igazán sajnálom – mentegetődzött az igazgató.

Elke tudta, hogy az igazgató mentegetődzése merő udvariasság; elvégre amikor odaadta neki az anyagot, és arra kérte, hogy amilyen gyorsan csak tud, végezzen vele, nos, már akkor tudta, hogy a lány egész éjjel a papírok felett görnyed majd. És azt is tudta, hogy ezt Elke is tudja. Ezért aztán rövidre vette a sajnálkozását.

– Nos? – kérdezte kíváncsian.

Elke a papírcsomóra tette a tenyerét.

– Őszintén szólva, életemben nem találkoztam még ilyen furcsa dologgal – mondta.

– Meghiszem azt – bólintott Morgenstern igazgató.

– Nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán ránk tartozik-e.

– Amennyiben? – kérdezte az igazgató.

– Nem vagyok meggyőződve a történetek igazságtartalmáról.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy mindez csak mese?

– Őszintén szólva, erre gondolok.

– Na és a tanúvallomások?

– Nem tudom, mit mondjak erre – sóhajtotta a lány és néhány pillanatra lehunyta a szemét. – Annyira zavaros az egész, hogy ember legyen a talpán, aki kihámozza belőle az igazságot.

– Sajnos, így van – sóhajtotta az igazgató. – Tudja, kicsoda Ludwig Hahn?

– Hogyne tudnám. Kiváló tengerbiológus. Találkoztam is vele egy konferencián, ha jól emlékszem, Koppenhágában.

– Beszért is vele?

– Akartam, de nem sikerült. Annyian csúsztak-másztak körülötte, hogy nem volt kedvem beállni a sorba.

– Tudja, mivel lett nagy ember Hahn professzor?

– Hogyne – bólintott Elke. – A rájákkal. Az óriásráják felfedezésével.

– Ő írta róluk az első tanulmányokat – mélázott el az igazgató. – Akkor én még csak hallgató voltam... Istenem, de régen is történt... Szóval, mindegy... ismeri a sztorit?

– Nem – felelte Elke, és diszkréten elnyomott egy apró ásítást. – Minek a sztoriját?

– Hogy miképpen fedezte fel az óriásrájákat.

– Őszintén szólva...

– Akkor elmondom magának. Hahn professzor tanársegéd volt Bonnban, a Friedrich Wilhelm egyetemen, amikor is egyszer a professzora magához hívatta, és átadott neki néhány újságcikk-kivágást. Arra biztatta, hogy olvassa el őket. Hahn professzor – akkor még csak tanársegéd – engedelmeskedni akart, ám döbbenten fedezte fel, hogy a cikkek indonézül vannak.

– Hát ez... muris – nyomott el egy újabb ásítást Elke.

– Nos, erre a professzor ráförmedt, hogy egy tenger biológusnak feltétlenül tudnia kell indonézül, ezért menjen haza, tanuljon meg, olvassa el a cikkeket, jöjjön vissza másnap délelőtt, és számoljon be, hogy mi a véleménye róluk. Hahn doktor

kitámolygott a szobából, s a mosdó tükre elé állva megkérdezte magától, hogy képes-e egy délután és egy éjszaka megtanulni indonézül. S amikor azt felelte magának, hogy erre a világon senki sem lenne képes, elment az indonéz követségre, és megtudakolta az ügyeletes indonéztól, hogy ki tudna neki lefordítani néhány cikket. Így aztán másnap már a cikkek ismeretében ment vissza a professzorához.

– Ügyes – ásította Elke.

– Tudja, miről szóltak a cikkek?

– Gondolom...

– Az óriás rájákról. Néhány halász beszámolóját gyűjtötte össze a cikkek írója. A halászok azt állították, hogy olyan hatalmas, palacsintához hasonló élőlényeket láttak a tenger egy meghatározott pontján, amilyeneket még nem látott emberi szem. Akkorák, mint egy kisebb halászhajó.

– Ez azért túlzás – mondta a lány.

– A tengerészek gyakran nagyokat mondanak, akárcsak a horgászok.

– Ha jól tudom, ön is horgász – mosolygott a lány.

– Ezért is mondom, mert ismerem a fajtájukat. Szóval, az újságokban az állt, hogy valamilyen óriási, lapos állatok találhatók itt, meg itt, meg itt, a tengerben. A professzor kiosztotta a témát Hahn doktornak, aki egyáltalán nem volt elragadtatva az ötlettől. Biztos volt benne, hogy a tengerészek valami mást láttak, talán bálnát vagy bármit, de akkora állatok, mint egy fél hajó, nincsenek. Persze rájákról már akkor is tudtak, de azok meg sem közelítették az említett nagyságot. Hahn doktor nem tehetett mást – mivel a professzora még pénzt is szerzett neki valahonnan –, mint hogy beadta a derekát, és készülődni kezdett a nagy útra. Hogy eközben mit kellett kiállnia, az egyszerűen égbekiáltó! Amikor kitudódott, hogy az indonéz szigetekre utazik, fél hajónyi lapos halakat keresni, többen azt javasolták neki, hogy terjessze ki a kutatásait a sellőkre, a szirénekre, és a tengeri sárkányokra is. Nem is beszélve az óriáskalmárról, amely a tengerészek szerint képes hajókat a mélybe rántani. Egyszóval mindenki csak röhögött rajta, úgyhogy a végén már a professzora is megbánta, hogy kellemetlen helyzetbe hozta tehetséges tanítványát, és megpróbálta visszacsinálni a dolgot. Ám Hahn doktor akkor már a ráják megszállottja lett. Elutasította a helyettük felajánlott projekteket, és elutazott Indonéziába. Ott aztán, amint köztudott, felfedezte az óriás ráját, amiknek a feltételezett létezésén a tudomány addig csak röhögött. Hát így valahogy. Ja, és hogy el ne felejtsem: Hahn legalább ötven cikket írt róluk, minek következtében a világ legalább száz tudományos társasága és akadémiaja választotta a tagjai sorába. Érti már, miért mesélem én ezt el önnek? Azt akartam Hahn professzor példájával illusztrálni, hogy nem minden érdemel közröhejt, ami furcsának és lehetetlennek

tűnik. A tenger ezernyi titkot rejthet még. Akkora állatok élhetnek a vizekben, amekkorákról nem is álmodunk. És ki tudja, milyen tulajdonságokkal rendelkeznek?

Elke számára gyanúsán lelkendezőnek tűnt az igazgató magyarázata, és hirtelen felfogta, mire megy ki a játék. Tüstént végig is futott a hideg a hátán.

– Nem – mondta nagyon határozottan. – Nem!

– Miért nem? – kérdezte az igazgató.

Elke felemelte a kezét – már ez is nehezebbre esett a fáradságtól – aztán számolni kezdte az ujjain.

– Először is azért, mert sok munkám van a makréla-rajokkal kapcsolatban.

– Majd valaki átveszi a munkáját.

– Azonkívül... ez egyszerűen lehetetlen!

– Az óriásrájákból sem hitt senki.

– Az azért más.

– Miért lenne más?

Mivel erre nemigen tudott mit mondani, Elke csak a vállát vonogatta.

– Tehát?

Elke ekkor kifakadt.

– Azok az emberek mind bolondok! – kiáltotta. – Elment az eszük. Pedig a szakértőjük állítólag kiváló tengerbiológus. És még ő is hisz ebben a marhaságban. Itt a dossziében a levele, amelyben azt ismételteti, hogy a támadó cápa lehetett, sőt biztosan *az volt*. Azt állítja, hogy a cápa leharapta az áldozat fejét, nem is egyét, aztán néhány fejet egyszerűen felhajított annak a hajónak a fedélzetére, amelyről a későbbi áldozatok a vízbe estek. Érti maga ezt?

– Nem – felelte tétován az igazgató. Nem merte bevallani a lánynak, hogy csak futólag olvasta el az anyagot. Inkább az ösztöne, semmint az agya sugdosta neki, hogy talán nem lenne hiábavaló utánanézni a feltételezett eseményeknek.

– Szóval, az a helyzet – folytatta felindultan Elke –, hogy születésnap buli volt egy jachton, valaki beesett róla a vízbe, elkapta egy cápa, leharapta a fejét, majd feldobta a fedélzetre. Egy cápa! Röhögnöm kell. Lehet, hogy mi is nagy felfedezés előtt állunk? Megtaláljuk azt a cápafajt, amelynek az emberekhez hasonlóan keze-lába van. Bár az egyik papír szerint többen is arra gyanakszanak, hogy a fej véletlenül került a fedélzetre; nevezetesen, hogy a cápa valahogy megbillentette a farkával, amitől a fej felröppent a hajóra.

– Maga szerint ez lehetetlen?

– Ki a fene tudja? – kesergett Elke. – Elképzelni éppen el tudom, de a papírok szerint nem volt egyedi eset. Egy halászhajón is találtak fejet, amelyet feltehetően ugyancsak a vízből hajított fel egy cápa a fedélzetre. Az a gyanúm, hogy valami

nagy átverés lehet a dologban. Ki tudja, ki fejezte le azokat az embereket, és ki dobálta fel a fejüket a hajókra? Naponta olvasni az újságban, hogy arrafelé még a kaktuszok is levágott fejeket teremnek.

– Engem a cápa érdekel – szakította félbe az igazgató. – Nem akarok úgy jární, mint dr. Hahn esetében azok, akik kiröhögték. Meg kell vizsgálnia valakinek, hogy nem valami új fajjal van-e dolgunk. Lehet, hogy nem is cápa, hanem valami más.

– Egy ősidőkből ránk maradt tengeri saurusz.

– Jól van, csak gúnyolódjék – legyintett az igazgató. – Igenis, még ezt a lehetőséget is számításba kell vennünk.

– A Loch Ness-i szörny mexikói vizeken...

Az igazgató átnyúlt az asztal felett, és magához húzta a dossziét.

– Rendben van, ha nem megy, hát nem megy. Csak vizsgálgassa tovább a makrélákat, elvégre az is fontos. Majd Liv elmegy maga helyett.

Az igazgató elegáns mozdulattal belesüllyesztette a dossziét az asztalfiókjába.

– Liv Josdal? – hökkent meg Elke. – Ezt komolyan mondja?

– Miért ne mondanám komolyan? – vont vállat az igazgató. – Liv igazán vállalkozó szellemű hölgy.

– Ami a pasik terén végzett tevékenységét illeti, valóban.

Az igazgató az asztalra csapott.

– Erről nem akarok hallani! Nem érdekelnek a beosztottaim magánügyei. Liv kisasszony igazán tehetséges kutató.

– Nincs semmi tapasztalata – ellenkezett Elke. – Hiszen alig végzett még terepmunkát.

– Valamikor el kell kezdenie.

– Éppen egy ilyen... furcsa üggyel?

– Hát aztán! Legfeljebb felsül. Ha pedig mégis bejön neki... hát az csoda lenne, de nem szabad kizárni ennek a lehetőségét sem.

Elke az asztalra könyökölt és a tenyerébe temette az arcát.

– A fene egye meg – nyögte. – És éppen oda...

– Hova? – kérdezte az igazgató.

– Abba a kisvárosba... mi is a neve? Hirtelenjében el is felejtettem...

– Fontos ez?

– Nekem igen.

– Magának igen? Mit akar ez jelenteni?

– Éppen ott nyaralnak a szüleim és a testvérem.

– Hát ez... valóban meghökkentő... És ez baj?

– Nem felhőtlen a viszonyunk – magyarázta Elke. – Főleg a testvéremmel nem. Nem könnyű egy tinédzserrel.

- Hiszen nemrég még maga is az volt.
- Ó, én egészen más voltam. De mindegy. Különben a szüleimmel sem jövök ki jól. Pedig már kirepültem a családi fészekből.
- Nem kell találkoznia velük, ha nem akar.
- Véletlenül is összeakadhatunk.
- Az igazgató félrehajtotta a fejét.
- Most akkor megy vagy marad?
- Megyek – mondta Elke Björnevik.

20

Turay hadnagy felbaktatott a lépcsőn a harmadik emeletre. A lift természetesen nem működött, így a rekkenő hőség ellenére is kénytelen volt a lábát használni.

A ház amolyan csináld magad ház volt – mintha részek lettek volna a készítői. A lépcsőfokok összeviszsa álltak, mintha az építők megunták volna a méricskélést, és csak úgy tessék-lássék becsülték volna meg a távolságokat és a szögeket. A lépcsőház maga tiszta volt ugyan, ám a falai akár egy szexuális felvilágosító füzetrel is vetekedhettek, azzal a különbséggel, hogy az ilyesfajta füzetekbe nem szoktak személy- és családneveket írni az ábrák mellé. Telefonszámokat pedig végképp nem.

Turay megkereste a megfelelő ajtót és kopogtatott rajta. Megreccsent valami odabent, talán egy ágy, majd valaki kiszólt az ajtón át.

- Ki vagy, amigo?
- Turay hadnagy. Beszéltünk telefonon.

Az ajtó kinyílt, és egy fején fehér kendőt viselő, ázsiai fiatalember bukkant fel a nyílásában.

- Buenos días, hadnagy – köszönt a fiú furcsa, kissé éneklő, ázsiai hanglejtéssel.
- Kerüljön beljebb, kérem.

A hadnagy beljebb került. Az épülettel ellentétben a szoba vonzó, rendezett, mondhatni szemet gyönyörködtető volt. Mind a négy falát könyvespolcok és könyvek borították, még a falak alját is könyvek foglalták el. Az asztalon egy vázában virág, mellette a tányéron kenyérdarabok.

Az ablak nyitva állt, beáradt rajta az utca zaja. Ez a zaj azonban egészen elviselhető volt; nem sértette a fülét – úgy is lehetett volna mondani, hogy az élet lármája. Valahol kisgyerek sírt, egy női hang nyugtatgatta; kutya ugatott egy ablakban, de még ő is halkra fogta az ugatását.

A vietnami fiú az asztal mellett álló három szék egyikére mutatott.

– Foglaljon helyet, hadnagy úr.

Turay kezét fogott vele. A fiúnak keskeny, de erős keze volt. Csak ekkor vette észre, hogy a fején trónoló kendő aligha egyszerű keleti népviselet, mivel csöpögött belőle a víz. Még akkor is csöpögött, amikor a fiú leült a hadnaggyal szemben.

Turay a tányérra hajigált kenyérdarabokra mutatott.

– A madaraknak?

A kérdés jogos volt, mivel ebben a pillanatban egy galamb ereszkedett le az ablakpárkányra, és nagy, kerek szemével vizsgálgatni kezdte őket. Úgy billegette a farkát, mintha valami fontosat akarna a tudomásukra hozni.

– Nekem – sóhajtotta a fiú. – Baromira rossz a gyomrom. Egy hete csak teán és kenyéren élek.

– *Azóta?* – kérdezte Turay.

– Azóta.

– Volt orvosnál?

– A campus doktoránál. Azt mondta, gyomoridegesség. Pedig nem vagyok ideges típus.

– Nem csodálom – sóhajtotta Turay. – Ha csúnya dolgot látok, nekem is a gyomromra szokott húzódní.

– Gondolom, gyakran lát olyat.

– Szó, ami szó: nem panaszkodhatok.

Itt aztán meg is állt egy kicsit a beszélgetés. A fiú várta a kérdéseket, Turay meg azon töprengett, mivel kezdje.

A fiú ekkor előrehajolt és kíváncsian nézett rá.

– Maga hadnagy?

– Hát persze – felelte Turay. – Mondtam a telefonban.

– Fiatalnak látszik hozzá.

– Pedig az vagyok. Mostanában egyre fiatalabbak lesznek a zsaruk. Csak a tapasztalatlan ifjoncok szedhetők rá, hogy zsarunak álljanak.

A fiú felnevetett.

– Ebben lehet valami. Nos, hadnagy úr, mire kíváncsi? Gondolom, a születésnapj buliról akar velem társalogni.

Turay bólintott.

– Azért jöttem. Megkérdezhetem, hogy miért van a vizes kendő a fején? A gyomra mellett a feje is fáj?

– Szerencsére nem – mosolygott a fiú. – Nem hallotta még, hogy a hideg vizes borogatás mindenre jó? Úgy értem, hogyha a fejét borogatja vele.

– A gyomra fáj és fejét borogatja?

– Régi vietnami recept – mosolygott a fiú. – A nagyanyámtól tanultam.

– És... tényleg használ?

– Nem tudom. De bízni kell valamiben.

– Akkor hát, hogy történt a dolog? – kérdezte a hadnagy. – Bocs, de hogy is hívják magát?

– Nguyen – mondta a fiú. – Szólítson csak egyszerűen Nguyennek.

– Oké, Nguyen. Tehát?

Nguyen megigazította a fején a kendőt.

– Azért mutatna nekem valami papírt?

Turay elővette frissen kapott igazolványát és megmutatta.

Nguyen egyetlen pillantást vetett csak rá, aztán legyintett.

– Jól van, csak biztos akartam lenni benne, hogy jó helyre jutnak-e a szavaim.

– Rossz helyre is juthatnának?

– Tegnap betört hozzám egy újságíró. Ráadásul nő volt az illető. Úgy nekem esett, mint elefántborjú az anyjának. Hiába tiltakoztam, hogy nem akarok a sajtóban szerepelni, főleg, hogy nem is tudok mit mondani. Rohadtul bánom, hogy elmentem arra az elcseszett bulira, de hát ki gondolta volna hogy ez lesz belőle?

– Most már minden oké?

– Persze. Ha maga zsaru, akkor az más. Különben milyen zsaru?

Turaynak erre már megvolt az előkészített válasza.

– A titokzatos ügyek osztálya – mondta.

Nguyen szeme kerekre tárgult.

– Micsoda? Ilyen is van? Olyan, mint Mulder és Scully ügynökök?

– Valami olyasmi.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy földönkívüliek szórakoztak velünk?

– Fogalmam sincs róla – tárta szét a karját Turay. – Azt remélem, hogy magától majd megtudom az igazságot.

– Az igazságot? – vigyorodott el Nguyen. – Az odaát van. Ami azt illeti, nem hiszem, hogy bármit is megtudhatna tőlem. De azért csak kérdezzen.

– Oké – bólintott Turay. – Hogy jutott egyáltalán fel a hajóra?

– Hogy hogyan jutottam fel? – hökkent meg Nguyen. Látszott rajta, hogy más kérdésre számított. – Úgy, hogy Hernandez meghívott.

– Honnan ismeri Hernandezt?

– Néha együtt szoktunk bulizni.

– Úgy egyébként jó barátok?

– Semmi különös – mondta Nguyen. – Inkább jó ismerősök vagyunk.

– Tehát természetes dolog, hogy meghívta önt a hajójára.

– Persze. Diego szerette, ha nyüzsgőnek körülötte.

– És maga is ott nyüzsgött?

– Nem nyaltam ki a fenekét, ha erre gondol. Annak ellenére sem, hogy ő gazdag család sarja, én meg egy csóró vietnami vagyok. De nem játszotta meg magát előttem, és mások előtt sem. Rendes fickó volt. Állatira kiborított, hogy mi történt vele.

– Tudta, hogy születésnap buli lesz a hajón?

– Dehogyan tudtam! Még előttem is titkolta az a gazember... bocs, nem illik így beszélnem róla, de... még mindig nem tudok belenyugodni a gondolatba, hogy meghalt. Diego és a halál... Micsoda marhaság!

– Tehát nem tudta, mire készül.

– Nem árulta el senkinek, csak a felbérelt alkalmazottai tudtak róla.

– Máskor is előfordult már hasonló?

– A bulira gondol? Nem hiszem. Mindenesetre én még nem vettem részt ilyenben, és másoktól sem hallottam, hogy lett volna. Annyira azért nem álltunk közel egymáshoz, hogy minden múltbeli és jövőbeli lépéséről tudjak.

– Értem – bólintott Turay. – Tehát kiment a kikötőbe, felment a hajóra, letette a cuccait, és aztán mit csinált?

– Berúgtam – mondta Nguyen.

– Mindjárt berúgott?

– Negyedóra alatt – sóhajtotta Nguyen.

– Miért sietett annyira?

– Nehéz időszakon vagyok túl – rázta meg a fejét a fiú. – Szakítottam a barátnőmmel, ami túlságosan is megviselt. Tudja, jó meleg volt ott a tengeren a levegő, lágyan cirógatta a bőröm, felettünk a csillagok, mellettem az a sok jó csaj... és egyre csak a barátnőmre kellett gondolnom. Még az is felmerült bennem, hogy talán nem kellett volna hagynom, hogy így történjen. Amíg gondolkodtam, berúgtam.

– Aztán mit csinált?

– Arra emlékszem csak, hogy a fedélzeten tébláboltam; csatlakoztam néhány társasághoz, de hogy miről beszélgettek, meg hogy én miről beszélgettem velük, arról fogalmam sincs. Egyszer csak arra ébredtem, hogy nagyot durran valami, és sötét lett a fedélzeten. Valaki azt mondta, hogy leszakadt a kapcsolószeletrény, vagy mi. Erre lementem a kabinokhoz, pedig gőzöm sem volt róla, hogy merre lehet a kapcsolószeletrény, és jószérével még ma sem tudom, hogy mi az. De akkor, ott, valami arra készítetett, hogy segítek a többiekben. Csoda erősnek és okosnak éreztem magam az alkoholtól.

– Aztán?

– Semmi. Nem emlékszem semmire. Filmszakadás. Egyszer csak arra ébredtem, hogy kurva nagy köd közepében vagyok. Olyan rohadtul kaparta a

torkomat, hogy hánynom kellett tőle. Azt hiszem, ki is dobtam a taccsot.

– Eszerint fogalma sincs róla, hogy mikor került ködbe a hajó?

– Honnan lenne? Eszembe nem jutott volna, hogy Diego ködgyertyákkal akar megijeszteni bennünket. Ami engem illet, be is jött neki. Rendesen becsináltam a ködtől, meg ami benne volt.

– Ami benne volt? Mi volt benne?

Nguyen megvonta a vállát.

– A franc se tudja, mi volt az. Lehet, hogy nem is volt semmi, csak a pia marta az agyamat. Egyáltalán nem szoktam inni, ezért rohadtul hazavágott. Látomásaim voltak tőle, vagy mi a szar.

– És... mit látott a ködben?

– Furcsa alakokat. Nem láttam rendesen a formájukat. Olyanok voltak, mint a kísértetek. Mintha csuklyában lettek volna, vagy mi. És úgy mozogtak, hogy... hogyan is mondjam csak? Hullámozottak, magasra nőttek, aztán összeolvadtak. Mint a felhők szoktak az égen, csak sokkal gyorsabban. Valószínűleg ködből voltak. A köd mindenféle alakokat készít, aztán megkavarja őket. Még mintha egy cápát is láttam volna.

– Cápát? – hajolt előre Turay.

– De csak néhány pillanatra. Tudom, hogy a köd volt, de én olyan világosan láttam, hogy néha már kételkedem benne, hogy valóban a köd volt-e az, vagy egy igazi cápa.

– Hm. És mit csinált az a cápa?

Nguyen megcsóválta a fejét.

– Nem hülyéskedek magával, hadnagy úr, nem akarok a zsarukkal kekeckedni, de esküszöm, úgy láttam, hogy repült.

– Repült?

– Én úgy láttam.

– Konkrétan hol repült?

– Konkrétan a fedélzet felett.

– Maga hol volt ekkor pontosan?

– A hajó tatján. Erre emlékszem. De azt ne kérdezze meg tőlem, hogyan kerültem oda.

– Tehát egy cápát látott a levegőben repülni...

– Legalább egyet, de lehetett több is, olyan gyorsan mozogtak a ködfoltok, hogy...

– Eszerint nem is tudta, hogy mi történt a fedélzeten, amíg maga a taton a füstködöt nézte?

– Nem én! Csak ordítózást és sikoltozást hallottam, aztán eltűnt a köd, csak egy

kicsi maradt belőle. Éppen velem szemben horgonyzott le egy felhő, és nem mozdult el előlem. Másutt már tök tiszta volt a levegő, még a csillagokat is láttam az égen, a ködfolt azonban ott maradt előttem, majd hirtelen kijött belőle valaki.

– Kicsoda?

Nguyen megrázta a fejét.

– Hát... egy fejetlen fickó.

Turay megtörölgette a homlokát.

– Mit ért azalatt, hogy *kijött* a ködből?

– Kisétált.

– Sétált?

– Mozogtak a lábai.

– De nem volt feje?

– Az nem volt.

– Maga mit csinált ekkor?

– Mit csinálhat ilyenkor az ember? Becsinál. De nem tartott sokáig az ijedségem. Biztos voltam ugyanis benne, hogy látomásom van. Delírium tremens, vagy micsoda. Tudja, amikor állítólag egereket látnak a piások, meg elefántokat. Az jutott az eszembe, hogy élém pedig fejetlen embert varázsol a pia. Ahogy erre rájöttem, megkönnyebbültem, és még intettem is neki. Azt hittem, hogy ettől majd eltűnik. De nem tűnt el. Akarom mondani, nem úgy tűnt el, hanem elsétált.

– Elsétált?

– Aha. Elment egészen a korlátig, aztán beleugrott a vízbe. Mármint a tengerbe.

– Fogalma sem volt róla, hogy mi történt a fedélzeten? Hogy Giorgio belelökte Hernandezt a vízbe, majd utánaugrott és eltűnt ő is Hernandezzel együtt?

– Fogalmam sem volt róla.

– Ismeri egyáltalán az olasz fiút?

– Nem. Még soha nem láttam. Legalábbis nem emlékszem rá, hogy láttam volna.

– Tehát semmiről sem tudott?

– Semmiről. Csak sikoltásokat hallottam meg kiabálást. Egyszer csak magamhoz tértem valahogy, és elindultam a hangok felé. Ekkor gurult elém a fej. Olt gurult ide-oda a fedélzeten a szélben. Mint azok a száraz kórók a sivatagban, tudja.

– Felvette?

– Dehogyan vettem! – tiltakozott Nguyen, mintha sértette volna a kérdés. Mintha azt kérdezték volna tőle, hogy felvette-e valakinek az elveszített aranyóráját, amit aztán nem adott vissza. – Eszem ágában sem volt!

– Akkor mit csinált vele?

– Én? Semmit az égvilágon. Csak néztem. Miért, ha a maga lába előtt gurul el egy emberi fej, lehajol érte és felveszi?

– Tudta, hogy kié a fej?

– Dehogyan tudtam. Csak abban voltam biztos, hogy ahhoz a fejetlen emberhez tartozik, aki beugrott a vízbe.

– Ezután?

– Valószínűleg ordítottam, mint a sakál, és elrohantam onnan. Odarohantam a többiekhez és azt üvöltöttem, hogy találtam egy levágott emberi fejet.

– Miért mondja, hogy levágott, amikor nem is nézte meg tüzetesebben?

Nguyen összekulcsolta a kezét, mintha imádkozna.

– De hát a jóistenit, hadnagy úr, mi a fene másra gondolhattam volna? Az emberek általában úgy szokták elveszíteni a fejüket, hogy levágja nekik valaki. Legalábbis itt, Mexikóban. Sosem hallottam még, hogy valaki ment az utcán és csak úgy, minden külső behatás nélkül elveszítette volna a fejét.

– Én arra gondolok – magyarázta türelmesen Turay –, hogy akár le is haraphatták vagy le is téphették.

– Például kicsoda?

– Például a cápa. A repülő cápa, amit ön is látott.

– De hiszen az nem volt valódi cápa, hadnagy úr! Ez lehetetlen. Az a cápa vízió volt, amit részegségemben láttam, vagy legfeljebb a köd mutatott cápa formát... Cápa nem lehetett! Ugye, hogy nem lehetett?

Turay sóhajtott és megvonta a vállát.

– Erre szeretnék rájönni. Hogy ki ölte meg Giorgiót. És ki szabadította meg a fejétől. Akárhogy is van, de maga szemtanú.

– A hullámok lehettek – erősködött Nguyen. – Csakis a hullámok! Feldobták a hajó fedélzetére a fejet és a testet. Lehet, hogy a fej nekivágódott a hajó oldalának, ezért nem látszik vágásnak a sérülés helye, vagy... Nincs több ötletem. Megengedi, hogy kicseréljem a kendőmet?

Nem cserélte ugyan ki, csupán hideg vizet öntött rá; Turay ezt is a fiú megrendülésének tulajdonította. Amikor visszaült a helyére a zsaruval szemben, már ismét nyugodt volt a tekintete.

– Most már világos számomra, hogy csakis a hullámok dobhatták fel a hajóra a testet és a fejet is. Logikus, nem?

Turay elgondolkodva nézett maga elé.

– Hullámokat mondott?

– Hullámokat. Jó nagyok voltak.

Turay összehúzta a szemöldökét.

– Jó nagy hullámok? Ezt hogy érti?

– Hogy lehet érteni? Egyszer csak azt éreztem, hogy hullámszani kezd a hajó körül a tenger. Tényleg nagy hullámok voltak, mert még el is estem tőlük. Bele is vertem a térdem a fedélzetbe. Megmutassam?

Feltúrta a nadrágja szárát és megmutatta az egyik térdét a zsarunak. Valóban, egész rendesen le volt nyúzva róla a bőr. És mintha nedvedzett is volna egy kicsit.

– Nem szokta bekenni valamivel? – kérdezte részvétellel Turay.

– Port hintettem rá, és most már kissé kulturáltabban néz ki. Láttam volna tegnap. Azt hittem, le kell vágni. Bocs, hogy mindenről ez jut az eszembe.

– Térjünk csak vissza a szélre – javasolta Turay. Azt olvastam az újságokban, hogy kitűnő volt az idő azon az éjszakán. Alig voltak hullámok a vízen.

– Én is ezt olvastam – mondta Nguyen. – Erre kifejezetten emlékszem. Az az igazság, hogy egy kissé tartok a tengertől. Utálok a nagy hullámszást. A meteorológus a tv-ben ugyancsak sima tenger és teljes szélcsendet jósolt.

– És maga mégis szélről beszél.

– Hát a fene se tudja, hogyan történt. Akármit is mondott a meteorológus... Jó nagy szél kerekedett, és a hullámok tényleg felcsaptak a fedélzetre.

– Lehet, hogy a fejetlen testet is hullámok sodorták le...?

– Hát nem tudom, hadnagy. Én inkább úgy láttam, hogy úgy ugrott bele.

Turay hallgatott, majd visszatért a szélre.

– Meddig tartott maga szerint a hullámszás?

– Hogy meddig tartott? Nem sokáig. Én csak néhány jókora széllelésre emlékszem. Persze lehet, hogy nem figyeltem meg jól, sőt biztos, elvégre részeg is voltam, és be is voltam csinálva. Nem mindennap látok fejetlen embert vízbe ugrani. A fejről már nem is beszélve.

– És azok a micsodák, amiket maga kapucnis kísérteteknek nézett?

– Olyanok voltak, mint régi képeken a Ku-Klux-Klan. Aztán megnöttek és eltűntek. Elfújta őket a szél.

– Nem látta véletlenül az arcukat?

– Még csak az kellett volna! Már anélkül is eleget láttam azon az éjszakán.

Turay feltett még pár kérdést, aztán elbúcsúzott Nguyentől. A fiú megígérte, hogy ha eszébe jutna még valami, amit elfelejtett megemlíteni, nyomban felhívja a hadnagyot. Turay megadta neki a mobilja számát, és menni készült, de a fiú megállította.

– Hadnagy úr... bajban vagyok?

Turay meglepetten nézett rá.

– Bajban? Miért lenne bajban?

– Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy valaki... megölte azt a Giorgiót.

– Hát ez nem is vitás.

– Úgy értem, hogy... a jelenlévők közül. Valami bosszú lehetett, vagy mi. Miután nem ismertem a fickót, nem is tudok róla semmit. Lehetek ellenségei még... bizonyos körökben is.

Bizonyára a drogmaffiára céloz – gondolta Turay. Nem lepődött meg; maga is eljátszott ezzel a lehetőséggel.

– Lehetséges – biccentett.

– Ebben az esetben pedig... én, akárhogy is, szemtanú vagyok. Hát éppen ezért vagyok becsinálva egy kicsit. Bementék a helyi tévében, hogy én találtam meg a fejet... ebben az esetben ugye, nem tudhatják, hogy mit láttam még... talán azt hiszik, hogy láttam valakit, akit felismertem, mit tudom én. Akkor nekem végem.

Turay nem volt abban a helyzetben, hogy bármi biztosat ígérhetett volna neki. Az egyedüli, amit meg tehetett, az volt, hogy megígérte: szól az érdekében a kapitánynak. Ámbár maga részéről nem hiszi, hogy bárki is meg akarná ölni Nguyent.

– Kevesebbért is öltek már embert – legyintett lemondóan Nguyen. – De azért csak szóljon neki, sosem árthat. És jó lenne, ha beszélne egy újságíróval...

– Miért? – hökkent meg Turay.

– Megírhatná, hogy nem láttam és nem hallottam semmit. Hátha úgy megúszom élve.

Turay erre nézve is tett valami bizonytalan ígéretet, és végleg eltávozott.

Nguyen az ajtóhoz lépett és beriglizte mögötte. Nem volt különösebben vallásos, de most úgy érezte, imádkoznia kell. Levette a polcra azt a kis Buddha-szobrot, amelyet már nem is emlékezett rá, hogy kitől kapott, s annak ellenére, hogy katolikusnak keresztelték, buzgó imát rebegett hozzá, hogy segítsen rajta és húzza ki a szarból.

Úgy érezte, olyan erők játékszerévé válhat, melyekkel szemben csak egy nagy hatalmú isten védheti meg.

Vagy még az sem.

21

Elke Björneviket a repülőtéren érte a telefon. Szerencsére még circa fél óra választotta el a beszállástól, így nyugodtan telefonálhatott.

A hívó fél Ingolf Nyberg kollégája volt. Amikor felvette a kagylót és meghallotta Ingolf hangját, reménykedő öröm hullámszórt át rajta. Talán történt valami odaát, ami feleslegessé teszi az utazását. Talán kiderült, hogy nem is cápa az a cápa...

– Mi a helyzet, Ingolf? – kérdezte, szemét az információs táblán jártatva. – Csak nem történt valami?

Ingolf hangja nem volt vidám, pedig amúgy vicces fiú volt, sőt túlságosan is az. Állandó tréfálkozásával és erőszakolt jópofaságával néha az örületbe tudta kergetni. Tisztában volt vele, hogy tetszik Ingolfnak, s a fiú talán ezzel a suta jópofasággal akarja felhívni magára a figyelmét.

Ezúttal Ingolf hangja nem volt vidám, sőt mintha ideges lett volna.

– Az Öreg bízott meg, hogy hívjalak fel, Elke.

– És?

Ingolf mintha habozott volna.

– Ne ijedj meg, nincs komolyabb baj, de feltétlenül tudnod kell valamiről.

Elke, ha nem is ijedt meg, azért nyugtalankodni kezdett. Csak nem jelentette be a tv, hogy bombafenyegetést kapott a gépe?

– Mi a fene van? Nyögd már ki!

– Mondd csak... hova is mész pontosan? Mi a neve annak a helynek, ahol... Ott nyaralnak a szüleid is, igaz?

– Az Öreg már tudja – mondta Elke. Azt hitte, hogy az igazgatónak mégsem tetszik a dolog. Attól tart talán, hogy a szülei jelenléte elvonja majd a figyelmét a kutatásoktól. De hiszen tudott róluk! A fenébe is, korábban is felébredhetett volna.

– Persze hogy tudja. Éppen a családdal kapcsolatban akar a tudodra adni valamit. Illetőleg általam üzen neked. Egy norvég delegációval járkál, nincs ideje, hogy felhívjon, ezért bízott meg engem...

– Jól van, mondd már! – kiáltotta Elke. – Mindjárt indul a gépem. Ha nem akarjátok, hogy lekéssem, ki vele!

– Az Öreg azt üzeni, hogy... ne nyugtalankodj miatta.

– Ki miatt? – értetlenkedett Elke. – Biztos, hogy jól vagy, Ingolf?

– Hát a testvéred miatt.

Elke érezte, hogy jeges rémület fut át rajta. Gudrun! Istenem, csak nem...

– Gudrunról van szó? – kiáltotta a telefonba és annyira szorította, hogy belesajdultak az ujjai – Mi történt Gudrunnal?

A rémület csak fokozódott benne. Bár mindeddig úgy gondolta, hogy az elmúlt időkben olyan távolság alakult ki köztük, hogy az semmivel sem áthidalható, most egyszerre leomlott a fal, amely elválasztotta a húgától.

– Mi történt a húgoddal?! Beszélj már, hogy a fene egyen meg! – szinte úgy sikoltott bele a telefonba.

– Az Öreg szerint már jól van. Valaki telefonált neki valahonnan... többet én sem tudok.

Elke érezte, hogy folyik a veríték a homlokáról.

- Mi az, hogy jól van? Mi történt vele?
- Hát... volt egy kis balesete, az az igazság.
- Balesete? Jézusom, mi történt...?
- Az Öreg utasított, mondjam meg neked: ő is ott volt *azon* a hajón.
- Milyen hajón?
- Ahol azt a furcsa cápát látták. Többet nem mondott.

Elke érezte, hogy le kell ülnie. Nem volt üres hely a közelében, ezért a falhoz dőlt.

- Üzent még valamit?
- Hogy a testvéred... idegösszeroppanást kapott, néhány napig kórházban volt, de már jobban van, és talán azóta már ki is engedték.

– A szüleim?

- Róluk nem tudok semmit. Az Öreg csak a húgodról beszélt. Hát akkor... jó utat, Elke. Üzensz valamit a z Öregnek?

Elke megszakította a beszélgetést.

Bár alig volt már ideje a beszállásig, kétségbeesve nyomogatni kezdte a telefonja gombjait. Előbb az Öreget hívta, de ki volt kapcsolva a telefonja, aztán felhívott egy tudakozót, hogy meg tudná-e adni neki a mexikói kisváros kórházának a számát. Elke igyekezett megjegyezni a számot, amit két-három perces várakozás után kapott, de amikor felhívta, csak spanyol nyelvű hadarás hallatszott a készülékből. Abban sem volt biztos, hogy a másik, odaát, hallja-e őt egyáltalán. A sürgető felszólításra, hogy azonnal befejeződik a beszállás, kénytelen volt feladni a próbálkozását.

Istenem, Gudrun, mi történhetett veled?

22

Gudrun talán éppen azokban a percekben ébredt fel, amikor a nővére repülőre szállt Stockholmban. Néhány percig még behunyva tartotta a szemét, és igyekezett nem tudomást venni a környező világról. Sajnálta, hogy felébredt; szép és nyugodt álma volt. Azt álmodta, hogy egy nagy kastély kertjében sétál, előtte kerek, apró tavacska csillog a holdfényben, s a tavon hattyúk úszkálnak. Mintha valami azt súgta volna ugyan neki, hogy a hattyúk nem szoktak éjszaka úszkálni, de nem törődött vele. Ez a kastély mesekastély – gondolta –, annak a tavában pedig igenis úszkálhatnak a hattyúk éjszaka is.

Aztán egyszerre csak felpattant a szemhéja, és egészen felébredt. Azonnal tudta, hogy hol van: a kórházban, a szobájában. Azt is tudta, miért van itt. A hajón

történtek olyannyira megviselték az idegeit, hogy kibukott tőlük. Az orvos őszintén megmondta neki, hogy amolyan idegösszeroppanás-féléje van; nem a legsúlyosabb fajtából, de azért mégiscsak az. Azt is hozzáfűzte a doktor, hogy bízson benne, nem lesz semmi baj, gyakran előfordul, hogy a korabeli lányok idegei valamiért felmondják a szolgálatot. Akár szerelmi csalódás az oka, akár a szülőkkel kapcsolatos problémák, akár iskolai vizsgák – a tinédzserekkel megesik, hogy összeomlanak. Ezek az összeomlások szerencsére nem tartanak sokáig, és semmilyen hatással nincsenek a jövőjükre nézve. Úgy elmúlnak, mint a nátha vagy az orrdugulás. Egy a lényeg: nem szabad nagyobb jelentőséget tulajdonítani nekik, mint amilyenek valójában.

A doktor kellemes arcú, középkorú férfi volt, s hasonló korú lánya volt, mint Gudrun. És a kora is megegyezett Gudrun apjának a korával. Egyszóval Gudrun és a lány is bíztak a dokiban.

Gudrun az órájára nézett. Furcsa – gondolta magában megrázva a fejét. – A nővér ilyenkor már itt szokott lenni, hogy megmérje a lázát. Talán valamilyen súlyosabb eset...

De hiszen itt van a nővér! Ott áll az ajtó mellett. Mi az ördögért nem kapcsolja fel a villanyt?

Gudrun felült az ágyán. A szoba szinte fényárban úszott; a hold besütött az ablakon, fénye csak az ajtó környékét hagyta félhomályban. Gudrun nem értette, hogy a nővér vajon miért nem kapcsolja fel a villanyt. Talán gyönyörködik a holdfényben? Furcsa... Angélica nővér nem az a típus, aki ha bemegy egy beteghez, elmélázik az ajtó mellett...

– Angélica nővér? – kérdezte gyanakodva.

A nővér nem válaszolt. Mozdulatlanul állt, és feltehetően vagy a holdfényt, vagy őt nézte. Vagy mind a kettőt.

Ekkor Gudrun elöntötte a félelem. Látott már elég kórházfilmet és olvasott elég sok kórházakban játszódó bűnügyi regényt ahhoz, hogy megrémüljön a mozdulatlanul őt bámuló alaktól. Még az is megfordult a fejében, hogy nem egy beteg szökött-e be hozzá. Elvégre ebben az épületszárnyban zömében mentális betegek vannak, és ha egy örült kiszökött a helyéről, és most itt van a szobájában...

– Angélica nővér... kérem...

Az alak még mindig nem mozdult. Csak állt, mintha nem is lenne élő ember.

Gudrunból ismét kitört a rettegés, immár egy szörnyű gyanú társaságában. Mi van, ha Angélica nővér az, csak éppen meghalt... mondjuk szívinfarktust kapott, de nem esett össze, hanem a falhoz támaszkodott, és a fal most nem engedi elesni. Talán már meg is merevedett a teste. Ott áll üveges, nyitott szemekkel, és... jaj, istenem, ez nem lehet igaz...!

Ki akart kászálódni az ágyából, miközben olyannyira remegett, hogy még a nővérhívó csengőt is elfelejtette megnyomni. Már csak egyetlen dolgot akart: kijutni valahogy a szobából. Ahhoz viszont el kell osonnia Angélica nővér, azaz... amellet a valaki mellett...

– Kérem szépen – nyögte a homályba burkolódzott valaki felé fordulva – kérem szépen, nekem most ki kell mennem...

Ekkor az alak megmozdult. Gudrun nem látta, hogy pontosan mit csinál, de mintha a fejét mozgatta volna.

– Angélica... nővér...

Az alak immár határozottan bólintott.

Gudrun kissé megkönnyebbült.

– Miért nem... kapcsolja fel a villanyt? – kérdezte – Már ébren vagyok, és...

Az alak megállt, majd valami olyasmi történt, amit Gudrun hirtelenjében nem is tudott felfogni. Angélán nővér felemelte a fejét, majd olyasféle hangot adott ki magából, mint amikor a szél fúj. Süvített egy kicsit – jobb szót nem talált rá – majd csikorogni kezdett, mini a kenetlen ajtó. Vagy a delfinek. Gudrun nem egyszer járt már delfináriumban, ott hallotta, hogy milyen furcsa hangon társalognak a delfinek egymással és a gondozóikkal. Nos, valami ilyesmi hang hagyta el Angélica nővér torkát.

– Angélica nővér... kérem...

Angélica nővér bólintott, és csikorogva elindult felé. Lassan és bizonytalanul lépkedett. Mintha nehezen találta volna meg a talpa a padlót.

Gudrun magára rántotta a takaróját. Nem merte megkockáztatni, hogy kiugorjon az ágyból, és megpróbáljon elhúzni mellette. Egyszerűen nem volt rá képes. Hiába sugdosta az esze, hogy ez lenne a legjobb megoldás, sem a keze, sem a lába nem engedelmeskedett neki.

Angélica nővér néhány óvatos lépés után a szoba közepére került. Abba a négyszögbe, amelyet fehér-ezüstre festett a holdfény.

Gudrun eddig nem látta az ismeretlen alak arcát – hogy is látta volna, amikor azon a helyen, ahol eddig állt, félhomály uralkodott. De most, hogy kilépett a holdfényre...

Ekkor Gudrun élesen felsikoltott. Nem akart hinni a szemének.

A holdfény világító négyszögében Jimmy Escobar állt. Jimmy, aki nem sokkal ezelőtt nyomtalanul eltűnt, miután beugrott a hajóról a tengerbe, hogy segítsen az olasz fiúnak, Giorgiónak és Diego Hernandeznek.

Jimmy Escobar, akit mindenki halottnak tartott.

Jimmy Escobar állt az ágyával szemben, alig két-három karnyújtásnyira tőle.

Felemelte a fejét és Gudrunra nézett.

Gudrun befogta a száját a tenyerével, nehogy akarata ellenére sikoltozni kezdjen. Jimmy Escobar áll előtte, nem is vitás. Még hozzá nem a szelleme, hanem teljes testi valóságában. Jimmy nem volt kísértet, nem lehetett átlátni rajta, nem is lebegett a levegőben, csupán mereven állt és őt nézte. Gudrunnak az volt az érzése, hogy mintha valahogy... nem volna tisztában a helyzetével. Mintha nem tudná, hogyan került ide a szobába, és hogy mi a szándéka.

Gudrun megmarkolta a takaróját és a vészcsengőt kereste a szemével. Már éppen fel akart emelkedni, hogy megnyomja, de ebben a pillanatban Escobar, mintha csak megjegyezte volna a szándékát, közelebb lépett hozzá.

Gudrun rémülete egyre fokozódott. Jézusom, mi történt ezzel a fiúval? Él, ez nem is vitás... akkor viszont be van löve. Tutira belötte magát. De hogy az ördögbe talált rá? És hol volt idáig? Ma délután, amikor a szülei nála jártak, egyetlen szóval sem említették, hogy Escobar előkerült. Ha így lett volna, biztosan szóltak volna róla. Eszerint Jimmy csak a látogatásuk után került elő... vagy éppen most?

– Jimmy? – kérdezte elhaló hangon. – Te vagy az?

Jimmy Escobar csak nézte; néha megmozdult a szája, de nem jött ki hang rajta. Gudrun arra gondolt, hogy ha Escobar ismét a szél fúvását utánozza, vagy csikorogni kezd, mint a delfinek, felugrik, és lesz, ami lesz, megpróbál kimenekülni a szobából.

Ekkor Jimmy megszólalt. Nem a szelet utánozta, nem is csikorgott, hanem immár emberi nyelven beszélt.

– Én... Jimmy... Escobar.

Gudrunon sokadszorra is a félelem hullámmzott át. Ez a hang még rosszabb volt, mint ha csikorgott volna. Jimmy hangja is volt, meg nem is. Volt benne valami Jimmyéből, de valahogy mégis más volt. Mintha valaki, nem is túl ügyesen, Jimmy hangját utánozta volna.

Gudrun nyelt egy nagyot és kidugta az egyik lábát a takaró alól.

– Hát... örülök, Jimmy, hogy meglátogattál. Már gondoltam is rá, hogy hol lehetsz, miért nem jössz be hozzám egy kis fecsegésre... gondolom, sok dolgod lehetett... most nekem is az van, ki kell mennem a mosdóba, de te csak maradj itt, azonnal visszajövök, és akkor... beszélgetünk. Sajnos, mostanában rossz a gyomrom, és gyakran ki kell mennem... úgyhogy kérek...

– Ki kell... mennem – mondta ekkor monoton hangon Escobar. – Ki kell

mennem...

– Neked is ki kell menned? – nyögte a lány. – Akkor talán menj előre, én majd... később...

– Később – ismételte Escobar.

Gudrun most már biztos volt benne, hogy Jimmy nincs magánál. Akármilyen történt vele... ez nem az a Jimmy, akivel elment arra a rohadt hajókirándulásra. Ez valaki más...

– Nem félsz – mondta nehezen nyitogatva a száját Escobar. – Nem félsz tőled...

Mintha agyvérzést kapott volna – döbbszent meg Gudrun. – Mint a nagybátyám, Rolf bácsi. Ő sem tudott rendesen beszélni; még tíz évvel a tragédia után is összevissza használta a ragokat, s néha oda nem illő szavakat kevert különben is lelassult mondataiba.

– Nem érzed jól magad? – kérdezte, és igyekezett kissé feljebb emelni a kezét, hogy közelebb kerülhessen a csengőhöz.

– Érzem – bólintott Escobar. – Jól. Jól érzem.

Úgy akadozott a nyelve, mintha nem is az övé lett volna. Mintha nem találta volna a helyét a szájában.

– Jól van – mondta ismét nagyot nyelve Gudrun. – Nekem mindenképpen ki kell mennem... ha akarsz, gyere velem, majd megvársz odakint, amíg én...

– Nem – tiltakozott Escobar. – Nem ki. Akarlak... akarok...

Élettelen fadarabként forgott a nyelve a szájában. Inkább akadályozta a beszédben, semmint segítette. Gudrunnak az volt az érzése, hogy legszívesebben ki köpné, ha tehetné.

Akkor végre sikerült – reménye szerint észrevétlenül – olyan magasra emelnie a kezét, hogy elérte a csengő gombját. Jó erősen megnyomta; háromszor is egymás után. Escobar eközben félig behunyta a szemét, mintha erősen törné valamin a fejét.

– Már... érték – mondta aztán. – Sokat érték...

Ebben a pillanatban beviharzott a szobába a nyitva álló ajtón át Angélica nővér. Gudrun eddig észre sem vette, hogy nyitva van az ajtó, minden figyelmét lekötötte Escobar.

Angélica nővér megtorpant, amikor észrevette a Gudrun ágyánál ácsorgó alakot, és azonnal neki is támadt.

– Hát maga meg mi a fenét keres itt? És egyáltalán, kicsoda maga? Melyik kórteremből kódorgott el? Mutassa csak a csuklóját...

Escobar keze után kapott. Escobar azonban elrántotta előle. És ismét csikorogni kezdett. A nővérre meresztette a szemét és csikorgott, mint a kenetlen ajtó.

– Nem... nem... én... Jimmy Escobar...

Angélica nővér elmarkolta az inge ujját és határozottan belekarolt.

– Na, jöjjön csak szépen velem – mondta erőteljes, de mégis megnyugtató hangon. – Megkeressük a szobáját... Mutassa már a csuklóját, hogy a csoda vigye el magát. Jöjjön már, na! Maga, kicsim, meg maradjon nyugodtan, helyrebillentem a fickót, és azonnal visszajövök. Nem lesz semmi baj... rögtön itt vagyok.

De nem jött vissza. Soha többé.

Abban a pillanatban ugyanis, ahogy megragadta Escobar karját, már a levegőbe is emelkedett. Egyenesen az ablak felé repült. Mire Gudrun feleszmélt, már nem volt a szobában.

És nem volt ott Jimmy Escobar sem. Gudrun nem vette észre, merre tűnt el – az volt a legvalószínűbb, hogy kimenekült az ajtón.

Gudrun hallotta az üvegcsörömpölést, a reccsenő hangot, ahogy Angélica teste magával sodorja az ablakszárnyat, aztán nem emlékezett semmire.

Hallotta, hogy valaki sikoltozik a közelben, de nem tudta, hogy ő maga az. Két fehér falat látott maga mellett: a folyosó falait.

Aztán már nem emlékezett semmire.

24

Turay hadnagy a vietnami fiú, Nguyen vallomását, vagy inkább a vele folytatott beszélgetés mondatait tanulmányozta, amelyeket másfél órai kemény munkával vetett papírra. Éppen a hevenyészett sorok tisztázásánál tartott, amikor Cambronero hadnagy lépett a szobába.

– Buenos días, Alejandro.

– Buenos días.

Cambronero hadnagy leült egy székre, és szemügyre vette a kollégáját.

– Mi a helyzet, amigo?

– Tegnapelőtt Nguyennél jártam – mondta Turay.

– Ki is az?

– Egy vietnami fickó, aki részt vett a születésnap bulin a tengeren.

– Á – mondta Cambronero. – És?

– Érdekes dolgokat mondott.

– Például?

– Hogy ő látta a levágott fejű fickó, Rosetti testét is.

– Látta? Na és? Mindenki látta. Elvégre fent volt a hajón, nem?

– Csakhogy ő *azután* látta, hogy levágták vagy le harapták a fejét.

Cambronero elhűlve nézett rá.

- Hogyhogy látta?
- Látta. Egyszer csak megjelent előtte a fejetlen test. Aztán beugrott a tengerbe.
- Ő is? Erről nem is tudok.
- Nem ő ugrott be, nem Nguyen, hanem a fejetlen test.
- Hogyhogy beugrott?
- Megjelent Nguyen előtt, majd elkezdett fújni a szél, amire beleugrott a tengerbe. A feje meg ott maradt Nguyen lába előtt. Ekkor kezdett ordítani a fickó. A fej Giorgio feje volt.
- Cambronero hadnagy megcsóválta a fejét.
- Részeg volt a fiú, mi?
- Hát... az. Saját bevallása szerint is.
- Akkor min csodálkozol?
- Azt mondja, nem volt annyira részeg, hogy delírium tremenset kapott volna, pedig ő maga is arra gyanakodott. Ezenkívül még mást is látott a ködben.
- Köd is volt?
- Valószínűleg a ködgyertyáktól.
- Hm. És mit látott benne?
- Néhány furcsa lényt. Mintha a Ku-Klux-Klan tagjai lettek volna. Csuklyát viseltek, és előbb akkorák voltak, mint egy ember, később már majd az égig értek.
- Jézusom! Ku-Klux-Klan Mexikóban? Ez valami vicc? És különben is... az az érzésem, hogy történt valami azon a hajón, amiről még csak fogalmunk sincs, hogy micsoda. Az életben maradt résztvevők persze úgy tesznek, mintha nem tudnának semmiről. Vagy nem is tudnak. Ráadásul még hozzájön ehhez a svéd kislány története is...
- Az meg micsoda? – húzta össze a szemöldökét Turay.
- Volt a hajón egy svéd lány, tizenhat éves, Gudrun Björnevik... nem emlékszel a nevére?
- Nem én. Csak éppen végigfutottam a listán. Mi van vele?
- Idegösszeroppanást kapott attól, ami a hajón történt.
- Szegény gyerek. Megrémülhetett, amikor meglátta a leharapott fejet...
- Be is vitték a kórházba. Két napot töltött bent, úgy volt, hogy ma kiengedik, mára virradó éjszaka azonban történt valami, ami... egyelőre elképzelhetetlennek tűnik.
- Micsoda? – vont fel a szemöldökét Turay.
- Megölte az egyik ápolónőt.
- Tessék?
- Ahogy mondom. Kihajította az ablakon.
- Egy tizenhat éves kislány?

– Azt mondják, hogy az örültek baromi erősek tudnak lenni, ha felhergelik őket. Volt egy ismerősöm, akire ha rájött az ötperc, még a dögnehez ruhásszekrényt is képes volt felborítani. És ezt gyakran megismételte.

– De hiszen az a kislány nem örült!

– Ha nem az, akkor miért dobta ki az ápolónőt az ablakon?

– Biztos, hogy ő volt?

– Azt mondják az ottaniak, hogy igen. Bár én személyesen nem voltam még a kórházban, és nem is beszéltem vele...

Turay felállt és Cambroneróra nézett.

– Bejössz velem?

– Mármint a kórházba?

– Persze hogy oda. Feltétlenül beszélnem kell a lánnyal.

– Nem hiszen, hogy beengednének hozzá. Akár ő tette, akár nem, nyugalomra van szüksége.

Turay megvonta a vállát.

– Legalább próbáljuk meg.

Cambronero az órájára nézett, aztán sajnálkozva megrázta a fejét.

– Valaki vár rám egy másik ügygel kapcsolatban.

Így esett, hogy Turay hadnagy egyedül ment be a kórházba.

Akkor kezdődött el valami, ami gyökeresen megváltoztatta az életét.

25

Természetesen nem akarták odaengedni a svéd kislányhoz. Előbb az információnál ülő kövér, fekete bőrű nő tiltakozott a látogatása ellen, aztán az ügyeletes ápolónő, majd az ügyeletes orvos. Turay főleg ez utóbbinak igyekezett megmagyarázni, hogy mindenképpen beszélnie kellene a lánnyal, még hozzá a saját érdekében. Ha jól tudja, gyilkosság elkövetésével gyanúsítják, neki pedig mint rendőrnek, legalább azt kellene megtudnia, hogy pontosan mi történt.

Az orvos fiatal ember volt, nagyjából annyi idős lehetett, mint Turay hadnagy. Rövid habozás után beinvitálta Turayt a szobájába.

– Foglaljon helyet, hadnagy – mutatott egy székre, míg maga a fél szobát elfoglaló hatalmas asztal sarkára ült. – Szóval, mi a helyzet?

Turay megismételte a kérését. Hogy szeretne beszélni a lánnyal, ha ez egyáltalán lehetséges. Ha a lány magánál van.

– Magánál van – bólintott a doktor. – Most éppen van nála valaki.

– Kicsoda? – hökkent meg Turay.

- A nővére. Nem sokkal ezelőtt érkezett Európából.
- De hiszen csak az éjszaka...
- Nem emiatt jött. Valami dolga van itt. Biológus vagy micsoda. Merő véletlen, hogy éppen akkor érkezett, amikor a húgával ez történt.
- Végül is pontosan mi történt?
- Ez az, amit nem tudunk. Gondolhatja, hogy az események alaposan felkavartak mindenkit... engem is beleértve. Angélica nővért mindenki szerette, és el sem hiszem, hogy meghalt...
- És a lány?
- Nem sokra emlékszik. Amire igen, arra is zavarosan. Valami történt vele, de még nem tudom, micsoda.
- Kérdezhetek valamit az állapotával kapcsolatban?
- Tudja, hogy az orvosi titoktartás...
- Csak néhány kérdésem lenne. Csak akkor válaszoljon rájuk, ha megteheti.

Rendben?

- Hát... rendben.
 - Az első az, hogy a lány... örült?
- A doktor megingatta a fejét.
- Most természetesen visszakérdezhetnék, hogy mit ért ön örülség alatt, merthogy ez egy, csupán a laikusok által használt fogalom... mindazonáltal pontosan értem, mire gondol. Nos, hogy az ön által használt terminológiát használjam én is, nem örült. És nem is skizofrén.

- Akkor micsoda?
- Szerintem nagy erejű sokkhatás érte. Ott fenn, a hajón.
- Tehát tud róla?
- Hogyne tudnék, elvégre ezért hozták be a kórházba, és az újságok is megírták. Alig tudtuk elhajtani az újságírókat. Nem lennék meglepve, ha még mindig itt bujkálnának a kórház körül. Csak akkor engedjük be őket, ha a lány már jobban lesz, és ha ő maga is úgy akarja. Különben sem engedné be őket a zsaru, aki reggel óta a szobája előtt ücsörög.

Turay erről egészen meg is feledkezett. Furcsa. Cambronero vajon miért nem említette, hogy a lány rendőri őrizet alatt áll?

- Hogyhogy a testvérét beengedték hozzá?
- Gudrun hisztériázni kezdett, amikor meghallotta a nővére hangját. Már attól tartottunk, kárt tesz magában. Így aztán engedélyeztem, hogy bemehessen hozzá.

Turay a doktor szemébe nézett.

- Maga szerint ő tette?

A doktor megvonta a vállát.

– Most mit mondjak erre? Szívem szerint azt mondanám, hogy nem. Kizárt, hogy lett volna elég ereje hozzá. Angélica masszív kis nő volt, az a vékony kislány aligha hajlíthatta ki a csukott ablakon át.

– És ha... mint az örültek... koncentrált valahogy az erejét?

– Kizárt dolog – ráta meg a fejét a doktor. – Az a lány csak azt koncentrálhatta, amije van neki, márpedig nincs annyi ereje, hogy megtehetette volna. Figyeljen ide, hadnagy. Az az erő, amely elkapta Angélicát, akkora volt, hogy az a szerencsétlen nő még az ablakkeretet is kiszakította.

– És ha váratlanul érte Miss Gudrun támadása?

– Akkor se lett volna képes rá.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy más valaki volt a lettes?

– Azt akarom mondani, hogy nem a lány tette.

– Most hogy van?

– Fél órával ezelőtt láttam utoljára. Meglepően jól tartja magát, csak rettentően meg van zavarodva, és furcsa dolgokat beszél.

– Például miket?

A doktor az órájára pillantott.

– Nézze, hadnagy, nekem most mennem kell... de megpróbálok tenni magáért valamit. Segíteni szeretnék azon a kislányon, de én csak mint orvos vagyok képes rá – ha egyáltalán úgy is képes vagyok –, a rendőrségi ügyek nem rám tartoznak, csupán jó lenne, ha egy hatósági ember kellő empátiával és jóindulattal szemlélné az ügyét.

– Akkor én vagyok a maga embere – mondta Turay.

– Rendben van – bólintott a doki. – De amint említettem, itt van a nővére, és csak akkor beszélhet vele, ha ők is úgy akarják. Valamint a zsaru az ajtaja előtt.

– Arra ne legyen gondja.

– Rendben. Jöjjön velem.

Felliftezték két emeletet, s amint kiléptek a felvonóból, Turay már észre is vette a zsarut az ajtó előtt. Fehér kórházi széken ült, és egy újságot nézegetett. Csak akkor pislogott fel rájuk, amikor megtorpantak előtte.

A doktorral nem is volt semmi baj, Turay azonban fennakadt a zsaru két kitárt karján.

– Hohohó! – állta útját a rendőr. Alacsony, kopaszodó férfi volt, hosszú bajusszal és vörhenyes ábrázattal. – Hova, hova, barátom?

Turay elővette az igazolványát és megmutatta neki. A zsaru éppen csak belepillantott, aztán már adta is vissza.

– Szóval maga az az amerikai zsaru, aki frissiben érkezett hozzánk?

– Kanadai vagyok – javította ki Turay.

– Nekem nem szólt senki, hogy engedjem be magát.
– Cambronero hadnagy azt mondta, hogy ideszól.
– Na, benne aztán bízhat – legyintett a zsaru. – Olyan a feje, mint a méhkas. Méhek zsi bonganak benne, vagy mi. Néha elfelejti, ami fontos, ami meg nem, az évekig megmarad benne. Na, csak menjen! Különben kár ezért a kislányért...

Amíg a zsaruval beszélgetett, a doktor eltűnt a szobában, majd kinyílt az ajtó és kijött rajta valaki. Egy karcsú, szőke, sűrű szemű nő. Turay rápillantott, aztán érezte, hogy végigfut rajta valami. Mintha néhány hangya futkosott volna a gerince környékén. Először azt hitte, hogy a lány Gudrun Björnevik, aztán beugrott, hogy csak a nővére lehet. Az a nő, aki ma reggel érkezett Európából. És aki csinos, sőt pokolian az.

Ha ki is ült az arcára a csodálat, a nőn nem látszott, hogy észrevenné. Acélszürke szemét Turay szemébe fúrta. A hadnagy úgy érezte, hogy a hangyák lassan megdermednek a hátán.

– Ön a rendőrtiszt? – kérdezte furcsa, skandináv akcentussal.

– Én vagyok – bólintott Turay.

A nő felé nyújtotta a kezét.

– Elke Björnevik vagyok. Gudrun nővére. A doktor mondta, hogy szeretne... kérdéseket feltenni a húgomnak.

– Ha megengedik – bólintott Turay.

– A húgom kissé... fáradt ugyan, de meg szeretné tudni, hogy mi történt valójában.

– Ezt szeretném én is – mondta Turay.

– Ugye kíméletes lesz hozzá, és ha látja, hogy... össze van zavarodva... nem lesz hátránya belőle?

Turay felemelte a kezét és felé mutatta mindkét tenyerét.

– Nem készíték feljegyzéseket és magnó sincs nálam.

– Maga milyen rendőr...? – kérdezte a nő. – Úgy értem... hogy is kell csak mondani... gyilkossági ügyek?

– Dehogya – intett nemet Turay. – Természetvédelmis vagyok.

Elke Björnevik immár érdeklődve pillantott a zsarura.

– Mi köze a húgomnak a természetvédelemhez?

– A húga nemrég szemtanúja volt egy... cápatámadásnak. A főnököm nekem adta az ügyet. Arra gondoltam... ez a dolog összefügghet talán vele.

Elke elképedve nézett rá.

– Csak nem azt gondolja, hogy egy cápa volt a húgom szobájában?

– Nem tudom, mi volt itt – mondta a hadnagy. – De az biztosnak látszik, hogy az ön húga nem követett el semmit.

Ekkor vett észre két kis szeplőt Elke Björnevik orrán, s ez aztán kissé el is terelte a figyelmét. Mintha köd ereszkedett volna rá, s ezen át hallotta volna Miss Björnevik hangját.

– Jöjjön be, hadnagy, de...

Gudrun Björnevik nyakig betakarva feküdt az ágyán. Turaynak azonnal feltűnt, hogy nyugodt az arca és tiszta a tekintete. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akinek zavar dúl a lelkében.

Az újra előkerült doktor az órájára pillantott, majd Turayhoz fordult.

– Hát akkor csak beszélgessenek. Kérem, hadnagy, ha Miss Björnevik véget akar vetni a társalgásnak, rosszul érzi magát vagy fáradni látszik, a nővére... Miss Björnevik, úgy értem... szóval, az ő szava az én szavam is. Akkor azonnal abba kell hagynia a kérdezősködést. Érti?

– Értettem – mondta katonásan Turay.

– Jól van. És kérem, ne éljen vissza a helyzetével.

Turay nem egészen értette ugyan, hogy ez mit akar jelenteni, mindenesetre erre is rábólintott.

Miután a doktor kiment, Gudrun lejjebb tolt a takaróját, de csak annyira, hogy kidughassa alóla a kezét. Turay közben megállapította, hogy Gudrun rettenetesen hasonlít a nővérére, csak a vidám szeplők hiányoznak az orráról. Lehet, hogy néhány év múlva már az övé is megjelennek?

Turay Gudrunra mosolygott.

– Turay hadnagy vagyok. Kérem, Miss Björnevik...

– Gudrun – mondta a lány. Ő is mosolygott, de a szeme ijedt volt.

– Kérem, kisasszony...

Gudrun a takarójára ütött az egyik kezével.

– Felesleges, hadnagy. Felesleges megnyugtattia, csak idegesít vele. Azt hiszem, képes vagyok válaszolni a kérdéseire. Ne vesztegetse hát az időt.

Turayt zavarta egy kicsit, hogy nem mondhat valami megnyugtató bevezetőt, de igyekezett alkalmazkodni a körülményekhez. Az is zavarta, hogy Gudrun nővére is bent volt a szobában, és feszülten figyelte minden szavát.

– Kérem, Gudrun... ugye ön ott volt azon a hajón, amelyiken señor Hernandez születésnapját ünnepelték?

– Persze – bólintott Gudrun. – Hiszen tudja, nem?

– Ezzel kapcsolatban is akartam néhány szót váltani magával... de ezt talán halasszuk későbbre...

– Pedig fontos lenne – mondta a lány.

Turay megzavarodott. Attól tartott, hogy nem egészen érti, mire gondol Gudrun. Talán nem tudja jól kifejezni magát angolul?

– Mi lenne fontos? – kérdezte bizonytalanul.

– Ott volt ugyanis a hajón Escobar is. Vele mentem.

Turay agya lázasan dolgozott. Vajon ki a fene ez az Escobar?

– A barátja volt? – kérdezte automatikusan. Mintha olvasta volna valahol az Escobar nevet...

– Csak szeretett volna az lenni... illetve talán nem is szeretett volna...

– És... most mi van vele?

– Meghalt – mondta Gudrun. – Belefulladt a tengerbe.

Ó, a fenébe is! – dühöngött magában Turay. – Be kellett volna magolnom a hajón ünneplők névsorát... Persze... Escobar. Ő volt az, aki beugrott a vízbe az olasz fiú után.

– Ő az, aki beugrott a tengerbe? – kérdezte gyorsan.

– Ő – bólintott Gudrun.

– Emlékszik rá, hogy történt a dolog?

– Nem láttam belőle semmit – sajnálkozott a lány – Kissé összekaptunk, az az igazság.

– Min kaptak össze? – nyalta meg az ajkát Turay.

– Gyerekes ostobaságon – legyintett a lány. – Nincs jelentősége.

Te csak azt hiszed – gondolta magában Turay. – Mindennek lehet jelentősége.

– Lehet, hogy emiatt ugrott a vízbe? – kérdezte aztán immár hangosan.

– Mondom, hogy nem volt akkora jelentősége! – csattant fel a lány. – Azt pedig, hogy Jimmy Escobar öngyilkos akart volna lenni, kizárt dolognak tartom.

Én is – gondolta Turay.

– Mondott magának valamit, mielőtt beugrott volna a tengerbe?

– Semmit – rázta meg a fejét a lány. – Akkor éppen nem is voltunk egymás mellett. Én is csak akkor tudtam meg, hogy mit tett, amikor valaki azt kiáltotta, hogy Escobar is bent van a hullámok között.

– Vajon miért ugorhatott be a vízbe?

– Ezen töprengek már én is jó ideje – sóhajtott a lány. – Nem volt olyan tengerbe ugrándozós fajta. Talán imponálni akart nekem, talán megbékíteni, amiért... hm... összekaptunk egy kicsit. Az volt a helyzet, hogy másképpen képzelte a kapcsolatunkat, mint én.

– Értem – bólintott a hadnagy.

A lány gyorsan felült az ágyán, és riadt szemekkel nézett Turayra.

– Kérem szépen... hadnagy úr... én az éjszaka beszéltem vele.

– Kivel? – kérdezte Turay, megpróbálva követni Gudrun érezhetően csapongó gondolatait.

– Escobarral – mondta Gudrun.

Turay tudatába csak néhány másodperc múlva hatolt be, amit a lány mondott.

– Tessék?! – hökkent meg. – Mit mondott? Hogy beszélt Escobarral?

– Hát... tulajdonképpen nem is volt az beszéd. Illetve beszéd volt, legalábbis részemről, de semmiképpen nem volt beszélgetés.

Turay úgy érezte, hogy a lány elfelejtett angolul. – Nyilván a sokk hatása – gondolta magában. – Szegény kislány.

– Azt álmodta, hogy beszélt vele? – próbálta meg áthidalni a feltételezett nyelvi nehézségeket.

– Nem álmodtam – mondta nagyon határozottan Gudrun. – Beszéltem vele.

– Hol? – kérdezte a hadnagy.

A lány felemelte a karját, és olyan mozdulatot tett, mintha magához akarná ölelni mindazt, ami a közelben található.

– Itt, a szobában – mondta.

26

Turay tekintete találkozott Elke Björnevik tekintetével. A nő szemében riadalom csillogott. Meg-megrándult a keze, mintha inteni akarna vele, aztán reménytelenül visszasüllyesztette az ölébe.

– Akar beszélni róla? – kérdezte Turay. Közben ami gondolt, hogy a lánynak bizonyára víziói voltak, vagy mégiscsak álmodott – annak ellenére, hogy tagadja.

– Hát persze – biccentett a lány. – Csakis azt akarok. A végén még azt hiszik, hogy... én követtem el... ezt a szörnyűséget.

– Pontosan miről van szó? – hajolt felé Turay.

– Arról – felelte Gudrun tökéletesen megértve, hogy mi játszódhat le a rendőrtiszt lelkében –, hogy nem álmodtam és nem voltak vízióim sem. Escobar ugyanis valóban... itt volt a szobában.

Elke falfehéren meredt maga elé. Nem akart, vagy nem mert sem a hűgára, sem a rendőrtisztre nézni.

– Úgy érti...

– Itt volt. És nem a szelleme, a lelke vagy micsodája, hanem maga Escobar. A teste mindenféleképpen; ám hogy a lelke is itt volt-e vele, hát abban nem vagyok annyira biztos.

– Hogy történt? – kérdezte tompa hangon Turay.

A lány mesélni kezdett. Elmondta, hogy egyszer csak felébredt, és itt látott a szobában egy furcsa alakot. A hold bevilágított ugyan az ablakon, ám az ajtó mellett, a falnál már egyáltalán nem volt olyan világos, mint a szoba közepén, ezért

az arcát akkor még nem láthatta. Azt hitte, hogy Angélica nővér jött lázat mérni, a vérnyomását ellenőrizni, vagy csak egyszerűen rápillantani, hogy minden rendben van-e vele. Aztán rádöbbsent, hogy nem a nővér az. Escobar állt az ajtó mellett.

– Biztos benne? – kérdezte Turay.

– Biztos – bólintott a lány.

– Beszélt is vele?

– Akkor még nem lehetett. Ki akartam ugyanis menekülni a szobából, mert hirtelenjében azt hittem, Angélica nővér az. Csak... meghalt.

– Álljon csak meg egy kicsit! – emelte fel a kezét Turay. – Az imént azt mondta, hogy Escobar volt az. Most meg azt, hogy Angélica nővér meghalt... Nem értem...

– Figyeljen ide – mondta türelmesen a lány. – Amikor megláttam a mozdulatlan alakot a szobámban, de nem láttam az arcát, azt hittem, hogy Angélica nővért érte valami baj. Talán szívrohamot kapott és most a falhoz támaszkodva áll... holtan. El akartam menekülni, valahogy elosonni mellette, de akkor a mozdulatlan alak megmoccant, és én meggyőződhettem róla, hogy nem Angélica nővér az, hanem... Escobar. És furcsa hangokat adott ki magából...

– Miféle furcsa hangokat? – húzta össze a szemöldökét Turay.

– Hát, fújtatott, mint amikor zúg a szél vagy süvít... és csikorgott is.

– Mit csinált?! – nyögte döbbsenten a zsaru.

– Csikorgott.

Ekkor Elke kérdezett tőle valamit svédül. Gudrun válaszolt rá. Elke döbbsent arccal Turayra nézett.

– Nyikorgott. Vagy csikorgott. Mint a delfinek.

– Idejött az ágyamhoz – mutatta Gudrun, hogy hova. – Ekkor már biztos voltam benne, hogy ő az. A biztonság kedvéért azért megkérdeztem tőle, hogy valóban ő-e az, mármint Jimmy Escobar, és ő azt felelte, hogy ő Jimmy Escobar.

– Nem csikorgott?

– Akkor már nem. De a hangja azért... mintha nem lett volna emberi hang. Mintha egy papagáj beszélt volna, aki nem is tudja, hogy mit mond, csak azt ismételteti, amire megtanították.

– Ezután mi történt?

– Nagyon meg voltam rémülve, és ki akartam szökni a szobából... de ő ott állt az ágyamnál, és tartottam tőle, hogy nem engedne. Jimmy néha nagyon akaratos tudott lenni, és... talán kicsit durva is.

A francba! – dühöngött magában Turay.

– Mondott még valamit?

– Azt mondta... hogy... ért engem. Érti, amit mondok neki. Azt hittem, hogy be van löve. Nehezen beszélt, mintha nem forgott volna jól a nyelve. Nagyon

megijedtem tőle. Mindenképpen ki akartam jutni a szobából, mert azt hittem... erőszakoskodni fog, pedig nem volt olyan... bizonyos értelemben.

– Igen? És?

– Mivel úgy láttam, hogy nem tudok kimenekülni a szobából... megnyomtam a nővérhívó csengőt. És Angélica nővér jött is... Elkapta a karját... és akkor Escobar kidobta az ablakon.

És még azt mondtad, hogy Escobar nem volt erőszakos – gondolt Turay. – Erről ennyit.

– Ezután? – kérdezte hangosan.

– Nagy üvegesörömpölés volt, és szegény Angélica nővér... – Lehajtotta a fejét és becsukta a szemét. Turay érezte, hogy csak óriási önuralommal képes visszatartani a könnyeit.

Gudrun hosszú másodpercek után felemelte a fejét és kinyitotta a szemét.

– Ez az igazság – nyögte. – Nem hazudok. Escobar volt itt, és... ő ölte meg Angélica nővért. Ugye nem hisz nekem, hadnagy úr?

Ebben a pillanatban az ajtót őrző zsarú bedugta a fejét a szobába.

– Hadnagy úr, kérem.

Turay elnézést kért, és kiment a folyosóra. A zsarú a füléhez hajolt, mert már sétálgattak jó néhányan a folyosón, akik beteglátogatásra érkeztek.

– Cambronero hadnagy felhívott – mondta –, és arra kért, hogy adjak át egy üzenetet önnek, azzal, hogy ő maga akarta átadni, de sok a dolga. Most kapta meg az eredményeket a helyszínelőktől, de nem találtak idegen ujjlenyomatot a szobában, csak a lányét, Angélica nővérét és a takarítónőét. Másét nem.

Turay megköszönte, és visszament a szobába. Gudrun ekkor már az álláig betakarva feküdt, nyilván a nővére takargatta be. Láta, hogy már csak nehezen képes nyitva tartani a szemét; gyanította, hogy pillanatokon belül el fog aludni. Elke halkan Turay felé suttogott, és az ajtó irányába kacsintott.

Amikor átlépte a küszöböt, Gudrun már aludt.

Turay megállt a folyosón és megtörölgette a homlokát.

Fogalma sem volt róla, hogy ki ölte meg Angélica nővért, de egyben biztos volt; nem Gudrun Björnevik tette.

Akkor meg ki az ördög?

Váltott néhány szót az ajtónálló zsarúval, közben fél szemét azért a bejáraton tartotta. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor végre kinyílt Gudrun szobájának

az ajtaja, és Elke lépett ki rajta. Megtorpant, amikor észrevette Turayt, és egyenesen felé vette az irányt.

– Elaludt – mondta, miután megtette azt a néhány lépést, ami Turaytól elválasztotta.

– Szegény kislány – sóhajtotta a hadnagy.

– Már nem annyira kislány – mondta Elke. – Bár a lelke azért valószínűleg még az. Van valami dolga, had nagy?

– Éppen... semmi – mondta Turay.

– Meginna velem egy kávét?

– Természetesen... kisasszony.

– Tud valami normális helyet? – kérdezte Miss Björnevik. – Életemben nem jártam még itt. Az sem biztos, hogy egyáltalán visszatálatok-e a szállodámba.

– Majd én visszakísérem – ajánlkozott a hadnagy.

– Tudja egyáltalán, hogy hol van a – micsoda is? – Barcelona hotel?

– Gőzöm sincs róla – vonta fel a vállát Turay.

– Miféle rendőr maga?

– Kanadai – felelte Turay. – És jómagam is csak pár napja vagyok itt.

– Azt hallottam, hogy a kanadaiak jó nyomkeresők, akkor keressen valami elfogadható helyet.

– Az én igazi őseim nem kanadaiak voltak, hanem európaiak, magyarok. De ha a történelemnek hinni lehet, ők is jó nyomkeresők voltak valaha.

Nem kellett sokáig keresgélniük; két utcasarokkal odébb találtak egy kis kávézót.

– Nem haragszik, hogy én hívtam magát randira? – kérdezte a lány, miután egy kis asztalnál helyet foglaltak, és előttük gőzölgött a két csésze kávé.

Évődő volt a hangja, az arca azonban korántsem alkalmazkodott hozzá. Szomorú volt és összetört. Turay biztos volt benne, hogy a hosszú repülőút, és mindaz, ami a húgával történt, mély nyomokat hagyott rajta. De azért így is szép volt, csodálatosan szép.

Turay mindent elmondott neki, amit csak tudott az ügyről, pedig tisztában volt vele, hogy nem lenne szabad. Olyan információkat is kiadott a lánynak, amiket titokban kellett volna tartania.

Elke Björnevik felemelte a fejét és a hadnagy szemébe nézett.

– Mondja, hadnagy úr...

– Alejandro.

– Köszönöm, maga pedig szólítson csak Elkének. Azt akartam kérdezni, hogy... hisz maga a húgom ártatlanságában?

– Hogyne hinnék – felelte Turay. Maga számára is váratlan gyorsasággal tört ki

belőle a megerősítés.

– Miért? – kérdezte félrehajtva a fejét Elke.

Turay ismét érezte, hogy hangyák kezdenek futkározni a hangjától a hátgerincén.

– Mert ő... nem ölhetette meg.

– Miért?

– Mert... képtelen lett volna rá.

– És ha mégis?

– Kizárt dolog.

Azt azért nem említette meg Elkének, hogy Escobar ujjlenyomatait nem találták meg a szobában. Következésképpen Escobar nem is lehetett a szobában, vagy pedig nem nyúlt semmihez.

– Akkor adjon elfogadható magyarázatot a történetekre.

Turay sajnálkozva és tehetetlenül tárta szét a karját.

– Sajnos nem tudok.

– Gondolja, hogy... gyilkossággal fogják vádolni a húgomat?

– Nem tudom – sóhajtott Turay. – Bár azon bizonyítékok alapján, amiket eddig ismerünk, aligha lehetne elítéltetni. Ez a zavart, könnyű súlyú kislány képtelen lett volna a nála jóval erősebb nővért kihajítani a csukott ablakon át az utcára.

Elke tűnődve bámult a levegőbe.

– Akkor viszont csak egyetlen megoldás lehetséges.

– Tudom – bólintott Turay.

– Az az Escobar, akiről eddig mindenki mint halottról beszélt... mégsem halt meg.

– Akárhogy is legyen, nem ment haza. Tegnap egy zsarú beszélt a szüleivel. Ki vannak borulva. Meg vannak győződve róla, hogy a fiuk halott.

– És a másik eltűnt? Hogy is hívják?

– Hernandez. Ő sem került elő. Az ő családjá is kétségbe van esve. Tegnap az apja kifutott a hajóval a tengerre, és koszorút dobott a vízbe a fia emlékére.

Elke az asztal lapjára fordította a tekintetét, és jó darabig rajta is tartotta. Turay arra gondolt, hogy figyelmeztetni kellene, kihűl a kávéja, de nem volt képes rá.

Hosszas hallgatás után Elke felemelte az asztalról a tekintetét.

– Vajon mit jelenthet az, hogy Escobar nem beszélt emberi nyelven, hanem Gudrun szerint előbb suttogott, mint a szél, azután pedig a delfinek hangját utánozta.

– Ez csak feltételezés – mondta Turay. – Talán Gudrun nem tudja jól kifejezni magát.

– Akkor sem úgy beszélt, mint a normális emberek.

– Hát... erről sem tudok mit mondani.

– Lehet, hogy ufók voltak? Abban a mély árokban van a bázisuk, és ha valaki túl közel merészkedik hozzájuk, megölik.

– Én inkább kábítószerbárókra tippelnék – mondta Turay.

A lány hátradőlt a székén és figyelmesen megnézegette a zsaru arcát. Amikor megszólalt, már melegebb, bársonyosabb volt a hangja.

– Magának mi a feladata, hadnagy?

– A feladatom?

– Úgy értem, miért dolgozik egy kanadai zsaru Mexikóban?

– Egy csereegyezmény keretében – mondta óvatosan Turay.

– Konkrétan mi a dolga?

Turay kísértést érzett, hogy bevalljon mindent ezeknek a szürke, hol meleg, hol jéghideg szemeknek, de aztán erőt vett magán és ellenállt.

– Ami éppen akad.

– Ezt hogy értsem?

– Nincs kötött programom. Az a küldetésem célja, hogy... – habozott egy kicsit, aztán elnevette magát. – Tulajdonképpen a fene se tudja, mi a célja. Alighanem az, hogy erősítenem kell Kanada és Mexikó rendőreinek a barátságát. Ha úgy képzeled, hogy Mexikó is egy deszka, és Kanada is az, akkor én és még néhány kollégám a szegek, amik a deszkákat összetartják.

– Hát ez egy kissé bonyolult – mondta a lány.

– Néha apróságokon múlnak a dolgok – magyarázta Turay. – Ha barátságot kötök néhány mexikói zsaruval, lehet, hogy ez egyszer majd még jól jön nekünk. A személyes ismeretség néha sokat számít.

– Hogy keveredett bele ebbe az ügybe?

– Ezt talán az itteni főnökömtől, Sör... azaz Rodriguez kapitánytól kellene megkérdeznie. Kellett valami tevékenységet keresnie nekem, így aztán megbízott, hogy nézzek utána a leharapott vagy levágott fejeknek.

– Egyedül?

– Cambronero hadnagy mellé osztottak be, de a hadnagynak számos ügye van, azokon dolgozik – méghozzá gőzerővel –, úgyhogy még nem volt ideje velem foglalkozni. Egészen idáig. Ez a, hm... gyilkosság bizonyára megváltoztatja a helyzetet.

Igyekezett kissé hányavetin, könnyedén társalogni a lánnyal; elvégre vékony jégen jártak, mindenképpen meg kellett akadályoznia, hogy ez az eszesnek tűnő lány rájöjjön valamire.

– Úgy gondolnám – mondta a lány –, hogy ha levágják néhány ember fejét... az azért nem semmi. Nagyobb odafigyelést érdemelne.

– Bizonyára – bólintott Turay. – Bár az az igazság, hogy ez itt Mexikó.

– Na és?

Turay megszóvalta a fejét.

– Elméletileg két eset lehetséges. – Felemelte a mutatóujját és a levegőbe bökött vele. – Az egyik, hogy a fejeket a drogmaffia szabadította meg a testektől, hogy finoman fejezzem ki magam. Az elkövetkező napokban szeretnék utánanézni az áldozatok múltjának. Lehet, hogy a bulihajón kokót csempészték – Hernandez szülei azon gazdagodtak meg –, és a levágott fejűek is ebben a bizniszben tevékenykedtek. Ez esetben leszámolásról lehet szó. Ez az egyik lehetőség. Mexikóban, ha néhány embert megszabadítanak a fejétől, nem olyan egetverő dolog. Nem vernek olyan nagy habot miatta – elvégre a narkócsempészek egymást nyírják ki. Minden levágott fejjel kevesebb lesz belőlük – az optimista matematika szerint. Az igazság persze az, hogy hiába tűnik el naponta jó néhány csirkefogó az élők sorából, másnapra már pótlódik a hiány, sőt ha pesszimista vagyok, akkor azt kell mondanom, hogy egyre többen lesznek. A rendőrség többnyire csak az események után kullog, és nem veti fel a buzgalom, hogy gazember áldozatok gazember gyilkosai után törje magát.

– Már értem – bólintott Elke.

– Vagy vegyük a másik lehetőséget – emelte fel a hüvelykujját Turay. – Ez pedig úgy szól, hogy cápák harapták le a fejüket. Ez esetben sem döbben meg a rendőrség, elvégre a cápa azért van, hogy ennivalót keressen magának, az ember pedig egyes cápák számára zsákmányállat. Ha van olyan hülye, aki hagyja magát megetetni velük, az magára vessen. Emiatt sem dülja fel magát a rendőrség. Minden strandon és tengerparti fürdőhelyen kinn áll a figyelmeztetés, hogy mi az ábra; ha valaki nem veszi figyelembe, hát az az ő dolga.

– Na és a gyilkosság a kórházban?

– Ez már más helyzet – bólintott Turay. – Ettől alig, hanem mozgásba lendül majd a gépezet. Egy gyilkosság, amit egy gazdag turisták által is igénybe vett kórházban követnek el... nos, ez tűrhetetlen. Mit szólnak a Mexikóba készülődő pénzeszsákok, ha megtudják, hogy még a kórházakban sincsenek biztonságban. Úgy egyébként a tengerparti sáv nem a bűnözők paradicsoma. Szóval, azt hiszem, hogy a nővér meggyilkolása felrázza a szundikálókat.

Elke a fiatalember csinos arcát nézte, és a fejét törte. Tetszett neki a lelkes és okos zsaru, arról nem is beszélve, hogy valahogy – egy láthatatlan kötelékkel – össze is kötötte őket az a tény, hogy Gudrun szobájában megöltek valakit, és talán Gudrunt fogják vádolni a gyilkossággal. Ez a jóképű kanadai fiú még jól jöhet neki. Nem szabad szem elől tévesztenie, ami különben könnyen megtörténhet. Mi a fenét csináljon hát, hogy maga mellett tartsa? Próbálja meg magába bolondítani?

Megpróbálkozhatna vele, az kétségtelen, csak hogy akkor hogyan szabaduljon majd meg tőle? Zsarukkal nem jó kikezdeni. Egy féltékeny és önérzetében sértett zsaru veszedelmes ellenséggé válhat.

Gondolatban megrázta a fejét. Nem, ez nem fog menni, nem akarja, hogy így legyen. A másik megoldás? Ez talán veszélytelenebb lesz...

A lány szomorúan vonzó tekintete ismét csak hangyákat varázsolt Turay hadnagy hátgerincére. Olyan szomorú volt és olyan elesett, hogy Turay legszívesebben átölelte volna.

– Maga mindig ilyen bánatos? – tört ki belőle a kérdés. Csak amikor már kicsúszott a száján, akkor ijedt meg. Hogy a fenébe jön ahhoz, hogy egetverő marhaságokat kérdezzen ettől a szegény lánytól? Naná hogy szomorú. Ő vajon milyen lenne, ha lenne öccse vagy húga, akit egy szörnyű gyilkossággal gyanúsítanak? Hát nem vetné fel az öröm, az biztos...

Elke Björnevik azonban nem sértődött meg az ostoba kérdésen. Sóhajtott, aztán megvonta a vállát.

– Sok volt nekem az elmúlt néhány nap. Nem akarom a magánéletemmel terhelni, de... éppen véget ért valami, ami nagyon szépnek indult, de nem valami szépen záródott le. Véget ért egy kapcsolat, és bár én vetettem véget neki, nem gondoltam volna, hogy ennyire megvisel.

– Igazán sajnálom...

– Nincs mit sajnálni rajta. Legalább szabad vagyok. Ez is valami. Na és maga, hadnagy?

– Hát... én is szabad vagyok...

– Ne gondoljon semmire, ami aggodalomra adhatna okot... nem akarom a kezembe kaparintani.

– Nem futnék el – mosolygott a hadnagy. Félig vicces, ám félig komoly volt a hangja.

– Aztán a hosszú út... és a húgom tragédiája. Mit mondjak még?

– Semmit – kezdett el feszengeni a székén a hadnagy. – Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha elkísérném a szállodájába...

– Azt azért nem bánja, ha megiszom a kávémat én pihegek még pár percet?

– Természetesen nem – bólintott Turay. Kissé megzavarta a lány őszintesége, amellyel elértárta az egyik legbensőbb magánügyét. Ám abban a pillanatban fel is támadt benne a gyanakvás: vajon nem szándékosan tette? Talán abban reménykedik, hogy segíteni tud vele a húgának? Talán a bizalmába akar férkőzni, esetleg...

– Én már sokat tudok magáról – mosolygott Elke –, ám maga még alig tud rólam valamit, igaz?

– Hát... túl sokat nem – bólintott a hadnagy.

– Tengerbiológus vagyok – mondta a lány. – Egy kutatóintézetben dolgozom Stockholmban. A tengerek élővilágát kutatjuk. Engem például a halak érdekelnek. Többek között a cápák is. Hallott már valaha a duplacsíkos szirticápáról?

– Hát... nem – nyelt egy nagyot Turay. – Mit kellene tudnom róla? Csak nem arra gyanakszik...

– Én fedeztem fel! – vágta ki büszkén a lány.

Turay úgy meglepődött, hogy majdnem beleejtette a kanalát a csészéjébe. A kanál így is megcsörrent, ahogy a csésze oldalának csapódott.

– Bocsánat – mentegetődzött Turay. – Kissé meglepett a dolog. Hogyhogy maga fedezte fel? Egy cápát?

– Csodálkozik? – mosolygott a lány. – Persze arra gondol, hogy egy nő... hogy is tehetne ekkora felfedezést, nem igaz?

– Nem! Dehogy! Egyáltalán nem! – tiltakozott megzavarodva Turay. – Én csak azt hittem, hogy... már minden nagyobb állatot felfedeztek... És hol él ez a duplacsíkos micsoda?

– A Nagy-korallzátony környékén.

– Hogyhogy eddig még...

– Rejtőzködő fajta. Valahogy elkerülte az emberek figyelmét. Abban pedig alaposan téved, ha azt hiszi, hogy már nincsenek olyan nagyobb tengeri lények, amelyeket ne ismernénk. Pedig mennyien lehetnek még! És talán még a cápáknál is nagyobbak. Hányszor vet ki a tenger azonosítatlan állattetemeteket, amikről gőzünk sincs, hogy micsodák.

– Hát... gratulálok hozzá. Ide is a cápákat tanulmányozni jött?

– Elsősorban a húgom miatt jöttem. Mint tudja, itt nyaral a családom, és... szóval nem maradhattam otthon, ha a húgom ilyen bajba került. Segíteni szeretnék valahogy rajta... Azonkívül persze van egy feladatom is. A repülőgépen tűztem ki magamnak. Tudja, mi?

Turay ugyan sejtett valamit, de azért óvatosan nemet intett.

– Utána szeretnék nézni annak a cápának... amely megölte azokat az embereket.

– Maga arra gondol, hogy cápák voltak a gyilkosok? Nem narkócsempészek?

A lány előre hajolt; szinte Turay arcát érintette az arca.

– Ha szerencsém van... akkor ez egy mindeddig ismeretlen cápafaj is lehet!

– Ezt meg... miből gondolja?

– Megérzés – mosolygott a lány. – Tudja, a mi szakmánkban nagy jelentősége van a megérzéseknek. Láttam az újságokban a harapásnyomokat... és az a gyanúm, hogy ez fickó még nem került a kutatók szeme elé.

– Azt azért remélem, nem gondolja komolyan, hogy egy olyan cápa lehet, amely hajók fedélzetén sétálgat?

A lány elmosolyodott.

– Magának fogalma sincs róla, Alejandro, hogy egyes tengeri lények mennyire intelligensek. A fókák, a delfinek, az orkák csodálatos mutatóanyagokra képesek, sőt még beszélnek is hozzánk. És ha nem lennénk olyan hülyék, mint amilyenek vagyunk, meg is érthetnénk, hogy mit akarnak közölni velünk. Lehet, hogy az ő civilizációjuk olyan titkokat rejt, amilyeneket mi még csak nem is sejtünk. Büszkék vagyunk technikai civilizációnkra, de hátha van jobb is ennél. Évezredek óta mást sem teszünk, mint téglákat rakunk egymásra és kirökhögjük azokat, akik másképpen gondolkodnak. Vannak elméletek, amelyek szerint valaha a delfinek is szárazföldi emlősök voltak, csak aztán vissza mentek a tengerbe. Talán megunták a téglarakást, és inkább az agyukat csiszolgatták... Olyan bonyolult a nyelvük, hogy képtelenek vagyunk megfejtetni. Hátha a cápák is ilyenek. Még nagyon keveset tudunk róluk.

Azt hiszem, egy csónakban evezünk – gondolta magában Turay.

– Különben bocsánat, hogy ilyesmikkel untatom. De mivel... szakember vagyok, szeretnék tenni önnek egy ajánlatot.

Helyben vagyunk – gondolta Turay.

– Ajánlatot? – hökkent meg. – Éspedig?

– Dolgozzunk együtt.

Turay meglepődött, de nem annyira, hogy meglátszott volna rajta.

– Ezt... hogy érti?

A lány ismét előrehajolt. Most aztán végképp közel került az arcuk egymáshoz.

– Maga el akarja kapni a gyilkost vagy gyilkosokat, igaz?

– Persze.

– Én ugyanezt akarom. Természetesen a cápákra gondolok. Hogy tévedés ne essék: azt gyanítom, hogy egy eddig ismeretlen cápafajta úszkál itt a környéken, támad meg vízbe esett embereket, akiket aztán megcsonkít, ami nem is olyan meglepő cápák esetében. Hátha ismét rám nevet a szerencse. Én is segítek magának, maga is segítsen nekem.

– Miben tudnék én segíteni magának? – kérdezte Turay.

– Ó, hát nagyon sokban. Itt vannak a papírjaim. Ha beajánlana a zsaruknak, már azzal is sokat segítené. Mondja nekik, hogy mivel szakértő vagyok, a segítségére lehetnék. Az a fő, hogy kimehessek magával a tengerre, ne zaklasson a parti őrség, és főleg ne tiltsák meg, hogy a cápák után járjak. Ha magam is részt vehetek a rendőrség munkájában, akkor nem állhat senki közém és a cápák közé.

– Ámen – mondta Turay hadnagy.

Turay hajnal felé kapta a hírt. Éppen néhány perccel korábban sikerült elszunnyadnia, s a telefon kíméltlen hangja könyörtelenül kitépte az álmom ölelő karjai közül. Bár ez inkább még csak simogatás volt, mintsem igazi ölelés.

– Cambronero – mondta a hang a telefonban. – Ébren vagy, Alejandro?

– Most már igen – nyögte Turay. – Történt valami?

– Gudrun Björnevik eltűnt – mondta Cambronero.

Turay úgy ugrott ki az ágyból, mintha rugók lökték volna ki. Hirtelenjében összetévesztette Gudrunt Elkével – a fene ezeket a furcsa neveket! –, s csak pillanatokkal később jött rá, hogy a kisebb Björnevik lányról van szó.

– Hogyhogy eltűnt? – nyögte. – Hiszen már két zsaru is őrizte.

– Mindkettő meghalt, Alejandro.

– Uramisten! – nyögte Turay levegő után kapkodva. – De hát hogyan?...

Mikor?

– Jó lenne, ha idejőnnél.

– A lány szülei?

– Gyere gyorsan, majd megbeszéljük.

A kórházon nem látszott, hogy tragédia történt volna éjszaka a falai között. A kórház már megszokta a tragédiákat, mit számít neki két megölt rendőr. A kórház közömbös a halottak iránt. Mindegy neki, hogy ki a halott – öreg vagy fiatal; szép vagy csúnya; fontos ember vagy jelentéktelen figura. A kórház azért van, hogy meggyógyítsa a betegeket, és ha ez mégsem sikerül neki, közömbösen elfordul tőlük.

A kórház ezen az éjszakán talán csak annyiban különbözött megszokott éjszakai képétől, hogy már a bejáratánál két rendőr állt, és kikérdezték a befelé igyekvőket. Az már csak később derült ki, hogy azt a folyosót, amelyről Gudrun szobája nyílt, az éjszaka lezárták, s a szobák lakóit a kórház másik szárnyába helyezték át. Turay meghökkent, amikor megpillantotta a kőpadlón heverő testeket. A helyszínelők folyamatosan dolgoztak; igyekeztek, hogy ne kerülje el semmi a figyelmüket.

Turay behunyta a szemét, de amikor kinyitotta, a két zsaru még mindig ott hevert, ahol korábban. Az egyik közvetlenül a folyosó fala mellett, felette vércsík húzódott végig a falon. A halott rendőr nagydarab férfi volt, vastag karokkal-lábakkal. A másik, a vékonyabb zsaru is a kövön feküdt, arca szürke volt, nyelve félig kilógott a szájából.

Cambronero kijött a szobából és megcsóválta a fejét.

– Ronda munka – mondta. – Sörhas is ide akart jönni, de lebeszéltem róla. Csak láb alatt lenne.

- Mi történt velük? – kérdezte rekedten Turay.
- Jimmy Escobar visszajött – mutatott a két zsarura Cambronero.
- Biztos, hogy ő volt?

– Az éjszakai portás látta. Figyelmeztette is, hogy nem mehet be, utánafutott, de Escobar megfordult és el akarta kapni – szegény nő alig tudott elmenekülni előle. Csak ezután telefonált a biztonsági őröknek. Mire felértek ide, már nem volt a két kollégában élet, és a kisasszony is hiányzott a szobájából.

Turay a tenyerébe temette az arcát.

- Jól vagy? – kérdezte Cambronero nyugtalanul.
- Az azért túlzás – morogta Turay levéve a tenyerét az arcáról. – Ki beszélt a portással?
- Én.

– Biztos, hogy nem látta eltávozni őket?

– Ő nem. Escobar ellökte, végigcsúszott a kövön, a fal fogta meg. Szerencséjére nem ájult el, és még idejében el tudott menekülni. Ha ott marad, Escobar megölte volna. Amikor rátaláltak egy ágy alatt, olyan hisztit vágott le, hogy bele kellett nyomni egy adag nyugtatót. Vele hiába is akarnál beszélni. Nem hiszem, hogy Escobar a főbejáraton át próbált volna ki jutni a lánnyal. Azt ugyanis addigra már biztosították az őrök.

– Akkor hol lehet?

– Ez a kérdés. A biztonságiak átkutatják a kórház egész épületét.

Turaynak hirtelen eszébe villant, hogy amikor ideérkezett, feltűnt, hogy az épület körül keskeny virágoskert húzódik, körbevéve a kórházat. Mintha csak egy óriási festmény lett volna, s a virágoskert alkotta volna a kép keretét.

– Gyerünk le a kertbe! – fogta meg Cambronero hadnagy karját, és igyekezett maga után húzni.

- Hé! Hé! – tiltakozott Cambronero. – Hova az ördögbe cipelsz?
- Gyere csak, gyere! – rángatta tovább Turay. – Lemegyünk a kertbe...
- Cambronero habozott, aztán beletörődve legyintett.
- Remélem, tudod, mit csinálsz.
- Én is – lihegte Turay.

A legegyszerűbb megoldást választották; nem kísérleteztek a lifttel, inkább leügettek a lépcsőn. Két biztonsági ember megpróbálta ugyan megállítani őket, de Cambronero futtában felmutatta az igazolványát, mire továbbot intettek nekik.

– És... most? – kérdezte már az utolsó lépcsőfokot is elhagyva Cambronero hadnagy. – Merre?

– Körbe – mutatott Turay a virágoskertre. – Fussunk körbe...!

Turay futás közben is meggyőződhetett róla, hogy a kertet gondozók alapos

munkát végeztek. Friss gereblyezés és virágültetés nyomai látszottak mindenfelé, csupán néhány kutyalábnymot találtak a kórház utcára néző oldalán. Cambronero már erősen lihegett, de Turay nem könyörült meg rajta. Csak üzte-hajtotta tovább.

– Én mindjárt... – nyögte Cambronero. – Én azonnal...

Befordultak az épület sarkán és továbbgyekeztek. Cambronero minden erejét igénybe vette az igyekezet, hogy ne roskadjon össze, így aztán fel sem figyelt rá, hogy Turay hirtelen megtorpan, minek következtében majdnem sikerült bezuhannia a virágok közé.

– Mi a... fene...? – lihegte. – Mit...

Turay izgatottan a földre bökdösött a mutatóujjával.

– Nézd... nézd... ott!

Cambronero a földre bámult, aztán egyszerre csak úgy érezte, hogy kiszáll belőle minden erő, és nyomban leroskad a före. Talán másfél méternyire tőlük néhány meztelen lábnyom látszott, mélyen belevágódva a laza, szépen felgereblyezett talajba.

– Ott!

– Jól van... már látom – lihegte Cambronero. Tapasztalt zsaru lévén pontosan tudta, hogy mit jelent az, amit lát. A lábnyomok orra az utca felé mutatót, arra, amerre gazdájuk elhagyta a kertecskét.

Turay szerencsére hamar túljutott a holtponpon.

– Ez ő! – mondta. – Escobar. Az ő lábnyomai.

– Honnan az ördögből...?

– Mert befelé, a fal felé nem vezetnek lábnyomok, csak kifelé. Ez pedig annyit jelent, hogy csakis az épületből kifelé jövet keletkezhettek. Csak az hagyhatta hátra őket, aki nem a kapun át távozott.

– Kifelé? – csóválta meg a fejét Cambronero. – Hogy-hogy kifelé? Min keresztül kifelé? Még ha lenne itt egy ajtó...

De nem volt. Az épület azon oldalán, ahol a nyomokat megtalálták, nem volt ajtó.

– Az ablakon... – nyögte Cambronero. Felkapta a fejét, aztán csak legyintett egyet.

Az épületnek ezen az oldalán ablak sem volt. Még egy akkora szellőztető ablak sem, amelyen át egy kis madár berepülhetett volna.

Még egy akkorka sem.

Az immár tökéletesen magához tért Cambronero csípőre tette a kezét és a nyomokat vizsgálhatta. Arról próbált meggyőződni, hogy valóban az-e a helyzet a nyomokkal, ahogy elképzelik. Nem azelőtt keletkeztek-e, hogy a kertet rendbe rakták.

– Nem tudom, mit akar ez jelenteni – morogta végül értetlenül. – Csak az időnket vesztegetjük e miatt a néhány hülye lábnyom miatt... Különben is ketten voltak, itt pedig csak egyetlen ember lábnyoma látszik.

– Mit mondott a portásnő, hogy mi volt Escobar lábán?

– Honnan tudjam? Nem beszéltem vele. Akár bakancs is lehetett.

– De az is lehet, hogy mezítláb volt!

– De hát nincs a falon ablak, amin át kiugorhattak volna, ha erre gondolsz. Különben is, nem hiszem, hogy a lány Escobarral ugrott volna.

– Onnan! – mondta hirtelen Turay, és a levegőbe bökött az ujjával.

Cambronero a halványan világító csillagos égre nézett.

– Honnan *onnan*?

– A... tetőről – mondta Turay.

Cambronero elképedt pillantást vetett rá.

– Mi ez a marhaság, hé?! Csak nem azt akarod mondani, hogy szárnyuk nőtt, és leröppentek a tetőről? Ha egyáltalán fel tudtak valahogy kapaszkodni oda.

– Felmentek – mondta Turay. – Felmásztak a tetőre vezető vaslétrán.

– Jézusom, te nem vagy normális!

– Márpedig így történt.

– És a lány mit csinált addig, amíg létrát másztak? Csak úgy hagyta magát...?

– Aligha lehetett eszméleténél.

– Azt akarod mondani, hogy... megölte?

– Azt aligha. Szerelmes a lányba, csak végső esetben ölné meg.

– És mi az a végső eset?

– Ezt sajnos nem tudom. Felmásztak a tetőre, aztán leugrottak...

Cambronero felnézett a három emeletnyi magasságban húzódó tetőre, aztán megrázta a fejét.

– Lehetetlen. Ha leugrottak volna, most itt hevernének holtan, összevissza törve.

– Pedig így történt. Escobar meggyilkolta a zsarukat, akik nem akarták beengedni, elkapta a lányt, elkábította, felkapta a hátára, és felfutott vele a padlásra. Volt annyi esze, hogy tudja: másképpen aligha juthat ki az épületből.

– Ha ennyire erős, miért nem próbálta meg?

– Nem tudom – sóhajtott Turay. – Talán tisztában volt vele, hogy lelőhetik. Annyira nem borult el az elméje, hogy ne tudja. Szóval, felfutott Gudrunnal a padlásra, aztán leugrott vele ide. A lány végig a vállán volt, nem ért le a lába a földre, ezért nincs is nyoma.

– Azt akarod mondani, hogy Escobar leugrott három emelet magasából, s úgy érkezett le a földre, hogy a lánynak még a lába sem érintette a talajt?

- Ez derül ki a nyomokból.
- Jézusom, kik voltak a te őseid, indiánok?

Néhány perc múlva kiderült, hogy Turaynak igaza van. Megtalálták a tetőre vezető vaslépcsőt és az ajtót is, amelyről leverték a lakatot. A lakat összegömbölyve hevert a legfelső lépcsőfokon. Cambronero kezébe vette, miközben maga elé morgott.

- Egy elefánt... még ő sem tudta volna így összegömbölyíteni.

A tető porában jól látszottak Escobar meztelen lábnyomai, amint a tető pereme felé igyekezett. A lány lábnyomai viszont nem látszottak mellettük. Ez is Turay igazát bizonyította.

Cambronero még egyszer lenézett a mélybe, aztán feladta minden ellenállását.

– Ez maga az ördög – mondta fejét csóválva. – Ne mondd nekem, hogy ez normális ember. Ennyi ereje csak az ördögnek lehet. Most éppen min töröd a fejed?

- Hogy hova vihette a lányt.

Sajnos erre egyelőre egyikük sem tudott válaszolni.

29

Sörhas, azaz Rodriguez kapitány, délelőttre válságstábot hívott össze. Kilenc nyomozóból állt a különleges egység, de nem válogatta be tagjai közé sem Turayt, sem Cambronero hadnagyot. Az alakuló megbeszélésen még jelen lehettek, aztán Sörhas elküldte a többieket, míg a két hadnagyot a szobájába invitálta.

– Mi miért nem? – kérdezte panaszosan Cambronero. – Nekünk is lehetnek ötleteink.

– Éppen azért – bólintott Sörhas. – Azt akarom, hogy egyfolytában a fejüket törjék. Megállás nélkül! Értették?

Persze hogy értették. Csak éppen abban nem voltak biztosak, hogy jutnak-e majd valamire.

Sörhas leült az íróasztala mögé, és malmozni kezdett az ölében az ujjaival.

– Meg kellett alakítanom a csapatot, mert ha nem teszem, a végén még kiderül, hogy alkalmatlan vagyok a kapitányságra.

- És mi? – kérdezte Cambronero.

Sörhas nem válaszolt. Amikor végül rájuk emelte a szemét, Turay őszinte zavart látott benne.

– Figyeljenek ide – mondta mély sóhaj után. – Magit nem ismer engem, Alejandro, Cambronero hadnagy azonban annál jobban. Tudja, hogy meggyőződéses materialista vagyok, de ez, ami mostanában errefelé történik,

erősen kikezdte a materializmusomat. Ez már nekem is sok. Nagyon úgy néz ki a dolog, hogy egy szörnyeteg garázdálkodik a környéken, aki emberfeletti képességekkel van megáldva. Egyetértenelek velem?

– Nem feltétlenül – mondta Turay.

– Nem-e? Akkor magyarázza meg nekem, hogy tudott ez az Escobar – hogy az isten hajtsa a poklok mindig égő katlanába! – leugrani a tetőről a lánnyal, és még csak ki sem ficamította a bokáját. Továbbmenekült a csajjal, mintha mi sem történt volna, he?

– Például ejtőernyővel – mondta Turay.

Sörhas eltátotta a száját.

– Maga ezt... komolyan mondja?

– Állítólag az FBI-nak vannak olyan szerkezetei...

Sörhas abbahagyta a malmozást és dühösen az asztalra ütött.

– Ne mondja nekem, hogy az a fickó FBI- vagy CIA-ügynök... Egy ügynök nem ölte volna meg az embereimet, főképpen így nem. Ő legfeljebb ledurrantotta volna őket egy hangtompítóssal, de nem kente volna az egyiket úgy a falhoz, hogy felragad rá, a másiknak pedig nem törte volna el a nyakát. Mindegy, menjenek, túráztassák az agyukat vagy csináljanak valamit, aminek lesz valami eredménye. Pedig olyan szépen indult ez a nyár...

– Most aztán mit csináljunk? – sóhajtott Cambronero már odakint, a homlokát dörzsölgetve. – Mi a csodával kezdjük...?

– Kimegyünk a kikötőbe – mondta Turay.

30

Turay egészen addig meg sem szólalt, amíg meg nem pillantották a kikötő kék vizét.

A kikötőben nagy volt a nyüzsgés. A kikötő még nem értesült a kórházban történekről, vagy ha értesült is róla, nem törődött vele.

A kikötőnek nem az a dolga, hogy kórházból szökött betegekkel és megszoiktetőkkel törődjék. A kikötőnek az a dolga, hogy újtára bocsássa a halászatot, utazókat, befogadja a zsákmánnyal megrakott hajókat, táplálja a mindig éhes sirályokat, ringassa a jachtokat és néha-néha a menedéket kereső halottakat is.

Mert a kikötő őket is befogadja. Néha a tengerből jön egy-egy, néha a szárazföldről. A tengerről érkezőket a hullámok hozzák, a szárazföldről jötteket pedig nagy, fekete limuzinok. A kikötőnek egyre megy.

Espozito bajuszos, nagydarab, valaha szebb napokat is látott félszemű férfi volt.

Eszpozitóra Cambronero bukkant rá, aki Turay kérésére megpróbált találni valakit, aki az éjszakát a kikötőben töltötte. Lehetőleg nem alva és nem nagyon részegen. Így bukkant rá régi ismerősére, Eszpozitóra. Eszposito besúgó volt a hajdani szép napokban, amikor még megvolt mind a két szeme, és az agya sem oldódott még fel a tequilában.

– Nos, Eszposito – veregette meg a vállát a hadnagy. – Hogy s mint?

Cambronero meg volt győződve róla, hogy Eszposito részeg volt az éjszaka, mint a csap, és nem is nagyon fűzött különösebb reményt a beszélgetésükhöz, ám alapos meglepetés érte. Kiderült, hogy Eszposito nem volt részeg, sőt színjőzan volt, ami a zsarut mély megdöbbenéssel töltötte el.

– Jól vagyok, hadnagy úr, részben...

Eszposito nemcsak hogy nem volt részeg, hanem még némi elegancia is felfedezhető volt rajta. Igaz, hogy kék pulóverének az ujjja csak a keze szára közepéig ért; nadrágját sem a legmenőbb szabó vasalta; haja is régen látott már ollót, szakállá pedig borotvát, mindezek ellenére Eszposito nem volt visszataszító látvány. Az a lány tequilaillat, ami körülengte, még valahogy illett is hozzá. Összességében véve nem az a fickó volt, akire kár is szót vesztegetni. Ez már csak azért is meglepte a hadnagyot, mivel a legutolsó találkozásukkor, circa fél évvel ezelőtt, Eszpozitoba már csak háltni járt a lélek. Cambronero nem adott neki két hétnél többet. Móni pedig szemmel láthatóan él és virul. És nem is részeg Ez aztán valahogy felkeltette a hadnagy gyanakvását.

– Megvagyok, hadnagy úr – ismételte Eszposito. – Mi járatban van errefelé?

– Nem tudok az utóbbi időben rendesen aludni – pannaszkodott a hadnagy.

– A haverja sem? – kérdezte a közeledő Turayra bökve Eszposito.

– Ő sem – biccentett a hadnagy.

Eszposito elvagyorodott.

– Sosem szokott abból kisülni semmi jó, ha két zsaru nem tud aludni, és reggel kísértálnak a kikötőbe.

– Így igaz – bólintott Cambronero hadnagy. – Itt voltál az éjszaka, Eszposito? A kikötőben?

Eszposito csak pillanatokig habozott. Azt hitte, hogy a hadnagy nem veszi észre. Cambronero hadnagy azonban öreg róka volt a szakmában, és túlságosan is jól ismerte Eszpozitót ahhoz, hogy ne vegye észre lelke hullámlásait.

Eszposito mindeközben azon töprengett, hogy mit mondjon el a hadnagnak. Valamit mondania kell, mert különben Cambronero meg ez a másik, ez a kék szemű szépfíú rászállnak, és akkor még örülhet, ha megússza ép bőrrel. Nem, Eszposito nem a zsaruktól félt, hanem valami mástól. Attól viszont nagyon.

– Miért nem vagy részeg, Eszposito? – kérdezte kíváncsian a hadnagy.

Espozito megvonta a vállát.

– Újabban nem iszok, hadnagy úr. Csak ritkán.

– Nofene... Csak nem lettél antialkoholista?

– Egyáltalán nem érdekel a politika – mondta Espozito. – Nem lépek én be semmibe! Különben meg, ha iszok, megfájdul a májám.

– Van neked még egyáltalán májad? – hökkent meg Cambronero. – Ki hitte volna?

– És csak egy van belőle – mondta Espozito. – Vigyáznom kell rá.

– Jobb később, mint soha – sóhajtotta a hadnagy, és még bólintott is mellé.

Espozito mögött hatalmas konténer állt; rozsdás oldala horpadásokkal teli. Cambronero biztos volt benne, hogy valaha ideiglenes felvonulási épületként szolgálhatott, de hogy hogyan kerülhetett ide, természetesen fogalma sem volt róla.

– Jó a kéglid – mondta Cambronero. – Ebben laksz?

– Ideiglenesen – bólintott Espozito.

– Mennyi az az ideiglenes?

– Amíg valaki ki nem tesz belőle.

– Nem tudod, kié a konténer?

Espozito felvonta a vállát.

– Honnan tudnám? Nem találtam benne névjegyet, amikor először belenéztem. Arra gondoltam, hogy éppen jó lesz nekem.

Cambronero gyanakodva pislogott a konténerre.

– Bekukkanthatok a belsejébe?

Espozito hirtelen kiesett a szerepéből. Olyan meggondolatlanságot követett el, amelyet nem lett volna szabad. Hogy a fenébe is juthatott eszébe visszafórázni Cambronero hadnagynak, aki a múltban nem is egyszer nagyon is barátságosan viselkedett vele. A fene vinné el a nagy pofámat!

Espozito ugyanis kérdéssel felelt a zsaru kérdésére.

– Van házkutatási engedélye?

Cambronero felkapta a fejét és nyelt egyet. Immár határozottan ott lengedezett körülötte a gyanakvás szele.

– Nincs – mondta. – De ehhez nem is kell. Ez nem ház, hanem konténer.

Espozito ekkor megpróbálta kijavítani az imént elkövetett hibáját.

– Nincs benne semmi, hadnagy úr, csak a cuccaim – legyintett.

– És egy kis fű, mi?

– Tudja jól, hadnagy úr, hogy én nem füvezek.

– Nem is bízott meg senki, hogy őrizgess egy kis füvet vagy kokót a konténeredben, amíg érte nem jön? Úgy cirka négy-öt kilót?

– Istenem, dehogy, hadnagy úr! Én csak...

Cambronero intett Turaynak, majd belépett a konténer ajtaján. Turay Espozito mellett maradt, és le nem vette volna róla a szemét.

– A szentségit, minek ez? – kérdezte halkan Espozito. – Már a régi ismerősök sem hisznek az embernek... Hát milyen világ ez?

Cambronero kilépett az ajtón. Kezében egy laptopot tartott.

– Ez meg mi a fene, Espozito? – kérdezte csodálkozva.

Espozito ismét csak a vállát vonogatta.

– Valami kütyü. Nem értek hozzá.

– Aha. És hogy került hozzád?

– Találtam.

– Megkérdezhetem, hogy hol?

Espozito most már tényleg megijedt. Ha így halad tovább, holtbiztos, hogy valami baja lesz. Mi a francért kellett neki megtartani ezt a laptopot és a másik kettőt?

– Furcsa történet – sóhajtott Espozito. – A hadnagy úr nem fogja elhinni.

– Hátha – mondta Cambronero. – Van rá esély.

– Az úgy volt – kezdte Espozito –, hogy a belvárosban az utcán sétáltam. Az még nem tilos.

– Az még nem – bólintott a hadnagy.

– Na, amint ott sétálok, hallom ám, hogy az egyik ház emeleti lakásában nagy a ricsaj. Megálltam, mert az ember ilyenkor megáll. Az ember már csak ilyen.

– Na persze – mondta Cambronero.

– Az a helyzet, hogy egy férfi meg egy nő veszekedtek. És csúnya szavakat vagdostak egymás fejéhez. A nő azt kiáltozta a férfinak, hogy menjen a fenébe, és vigye magával a cuccait is. És akkor egyszer csak elkezdtek lefelé szállodni a pasas cuccai. Ruhanemű meg ilyesféle. És ezek az izék is. Én meg felszedegtem őket.

– Aztán elhúztál velük, mi? Arra nem gondoltál, hogy az a szerencsétlen flótás kijön gatyában az utcára, és ha nincs ott a cucca, mit vesz magára?

– Dehogynem gondoltam, hadnagy úr. Éppen erre gondoltam. Nem vagyok én tolvaj, tisztességes hajléktalan vagyok. És a magántulajdon szentségének a talaján állok, hadnagy úr.

– Ezt el is várom tőled.

– Nahát. Szóval, egyszer csak lerontott valaki – egy férfi – az emeletről; tényleg gatyában volt, és azt kiáltozta, hogy egyszer még majd visszajön, és elvágja annak a rohadt kurvának a torkát. Ezzel fenyegetőzött. Amikor észrevette, engem a cuccaival, nekem ugrott és elkezdett ordítózni, hogy tolvaj az egész világ, ki a legszebb reményeit lopja el, ki pedig a gatyáit. Mondtam neki, hogy a reményei

nincsenek nálam, de a cuccait visszaadom neki. Azért vettem fel a földről, nehogy más ellopja. És ezeket a kütyüket is.

– Erre ő?

– Adott öt dollárt.

– Nem volt valami gavallér veled.

– Hogy is mondja a Biblia? Ha keveset adsz is, ha szívből adod, soknak számít.

– Nem emlékszem, hogy ilyesmi lenne a Bibliában – mosolygott a hadnagy.

– Nem szó szerint idéztem – mentegetőzött Espozito. – Szóval, a pasas elvette tőlem a ruháit, aztán megnézegette ezeket a kütyüket, amelyek ott heverték mellettem a földön, mert már nem fértek volna a kezembe. Őszintén mondom, hadnagy úr, jó nagyot estek. Az ilyen érzékeny jószágoknak azért kicsit sok két emelet meg a beton! De én ezeket is visszaadtam neki. Ő meg kinyitotta őket, és kirázta belőlük a törmeléket. Valahonnan a belsejükből potyogtak ki alkatrészek. Erre azt mondta, hogy szarrá ment mind a három, mint ahogy az élete is. Megkérdezte tőlem, hogy az én életem is szarrá ment-e, én meg azt feleltem neki, hogy csak a májam ment szarrá, vagy legalábbis éppen jó úton van afelé, hogy szarrá menjen. Na, erre a pasas azzal biztatott, hogy ne igyak sokat, mert ha egyszer a májam fájni kezd, akkor jó, ha szép lassú léptekkel elindulok a temető felé. Kiderült, hogy orvos az illető, a nő meg az asszisztense vagy micsoda, és megcsalta. Állítólag a saját szemével látta, hogy mit csinált az a nő egy másik orvossal, és erre még a nőnek állt feljebb...

– Állj! – emelte fel a kezét Cambronero. – Tőle kaptad a laptopokat?

– Hát nem most mondom? Nekem adta, mert összetörtek. Mint az élete. Ezt mondta.

– Te meg elfogadtad, mi? Mi a francért, amikor azt sem tudod, micsodák?

– Virágállványnak jók – mondta Espozito. – Annak éppen megfelelnek.

– Amint látom, hosszú időre rendezkedtél be a konténerben. Ha még virágállvány is kellett?! Apropó, hol van itt virág? Nincs a kégliben semmi, még művirág sincs.

– Azt a legkönnyebb beszerezni – mondta Espozito. – Van egy ismerős virágárus; azt mondta, hogy ősszel kapok tőle néhányat, amikor már úgyis kidobná.

Cambronero ösztönösen megérezte, hogy nincs valami rendjén a laptopokkal, de nem tudta, hogy micsoda. A laptopok használhatatlan roncsok voltak, az kétségtelen. Nem valószínű, hogy Espozito lopta volna őket... Lehet, hogy igaz a történet, amit megpróbált beadni neki? A fenébe is, ezekkel a roncsokkal foglalkozik, amikor fontosabb dolga is lenne...

Ekkor vette észre, hogy Espozito reszket, mint a kaktusz virága, ha erős, déli szél fúj a szavannán.

Espozito úgy érezte, hogy mindennek vége. Úgy tört rá a reszketés, hogy esélye sem volt rá, hogy legyőzze valahogy. Ha ezek a zsaruk rájönnek, hogy mit csinál... akkor neki annyi. Sittre kerül, ha valaki meg nem előzi, és ki nem nyírja. Márpedig *azok* nem engedhetik meg, hogy sittre kerüljön. Attól tartanak, hogy a zsaruk kiverik belőle az igazságot...

– Mi a fene? – kérdezte Cambronero megsimogatva vékony kis bajuszát. – Csak nincs valami bajod? Lázas vagy, vagy csak szimplán be vagy szarva?

Espozito úgy tett, mintha rettenetesen kiborult volna. Az az igazság, hogy nem is járt olyan messze tőle.

– Kicsit megrázott... amit éjszaka láttam – mondta.

– Nocsak? – húzta fel a szemöldökét a hadnagy. – Mit láttál az éjszaka?

– Hát... valamit, amitől nagyon megijedtem. Éppen azon törtem a fejem, hogy elmenjek-e magához a kapitányságra, és elmondjak-e mindent, vagy hagyjam a fenébe az egészet.

– Mi a csodáról beszélsz, Espozito?

Espozito ekkor úgy tett, mintha döntött volna.

– Oké, hadnagy úr, elmondom. Az az igazság, hogy bent aludtam a konténeremben, csak éppen rohadt meleg volt odabent, és egyre-másra felébredtem.

– Kellemetlen lehetett.

– Naná, hogy az volt, hadnagy úr. És nincs is WC a kéglimben.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy ki kellett jönnöm belőle. Este megittam egy liter tejet; a mellvéden találtam, és még le sem járt a szavatossága. Biztos valaki utazott valahova, és a kikötő mellvédjén felejtette.

– És?

– Ki kellett mennem a falhoz. Hát akkor láttam meg őket.

– Kiket?

– Hát azt a srácot. Meg a lányt.

Cambronero felkapta a fejét és vele együtt Turay is.

– Egy srácot meg egy lányt? – kérdezte megnyalva az ajkát a hadnagy. – Hm. És mit csináltak? Nemcsak a tequilát hagyta el, hanem még át is mentél kukkolóba?

– Dehogy mentem át, hadnagy úr – tiltakozott Espozito. – Egyszerűen csak észre kellett vennem őket. Persze, nem is biztos, hogy az a lány élő lány volt. Lehet, hogy próbababa vagy hasonló.

– Mesélj értelmesebben, mert lecsukatlak! – váltott hirtelen hangszínt a hadnagy. – Mit láttál, ki vele!

– Mondom, hogy egy srácot. A vállán hozott egy csajt.

A két hadnagy összenézett.

– A vállán? – kérdezte Cambronero. – Hát ez érdekes. Láttad az arcát?

– Melyikét?

– Mindkettőét.

Eszozito bólintott.

– Láttam. Bárcsak ne láttam volna! A lány arca nyugodt volt és olyan... merev vagy mi, hogy nem voltam biztos benne, és most sem vagyok, hogy élő ember volt-e.

– És a srácé?

– Ő biztosan élő volt. Csak valahogy ronda volt a szeme.

– Ronda?

– Fehér volt. Mintha nem lett volna magánál. Holtbiztos, hogy rohadtul be voltak löve. Feltételezve, hogy a lány igazi lány volt, akkor ő is nagyon be lehetett durrantva. Valami buliból mehettek valahová, csak aztán itt kötöttek ki. A csajnak már jártányi ereje sem lehetett, így aztán a srác felkapta és elvitte onnan. Talán levegőztetni akarta, azért hozta ki a partra. Szóval... ezután kimentek az egyik mólóra.

– Melyikre?

– Erre, itt, az orrunk előttre. Ha nem erre jöttek volna, észre sem vettem volna őket.

– És?

– Mondom, a lány a fickó vállán volt, és olyan furcsán merev volt... hogy azt gondoltam...

– Kirakati próbababa – ezt már mondtad.

– Arra is gondoltam, hogy a lány halott. Egy halott lányt visz a fickó a vállán. Ezért olyan merev. És akkor rájöttem valamire, amitől alaposan beszartam. Arra gondoltam hirtelen, hogy a fickó kinyírta a lányt, és most be akarja dobni a vízbe. Ráköt valamit a lány lábára, mondjuk egy követ, és zsuppsz, már lent is van a lány a tenger fenekén a társai mellett.

– Miféle társai mellett? – kérdezte izgatottan a hadnagy.

– Találkoztam egyszer egy bűvárral, aki itt, a kikötőben is gyakran lemászkal a víz fenekére. Azt mondta nekem, hogy kár, hogy nem tudok merülni, mert csoda érdekes dolgokat láthatnék odalent, és ha szerencsém van, még meg is szedhetném magam. Régi pénzek vannak ott, ő minden merülésnél talál egyet-egyet, ezeket beviszi a múzeumba, néha Mexikóvárosba is elutazik, mert ott sokkal többet adnak érte. Van olyan pénz, ami nagyon sokat ér. Szóval, ez a bűvár mondta nekem, hogy legutoljára, amikor lemerült, embereket látott, amint a vízben lebegtek – nagy kő volt kötéllal a bokájukra erősítve és ott hintáztak, ahogy az áramlatok birizgálták

őket. Volt közöttük egy nő is.

– Na és ezután mi történt?

– Hát... csak álltam, és moccanni sem mertem. Nem tudhattam, hogy a fickó, annak ellenére, hogy olyan a szeme, mint a narkósoké, nem lát-e mégiscsak engem, ezért behúzódtam a konténer árnyékába. Na, ekkor a fickó a mólóról a vízbe vetette magát. A lánnyal együtt persze. Én meg moccanni sem mertem. Nem szeretnék közel a lábamon a kikötő vizébe kerülni. Inkább megvárom, hogy mikor jön ki a fickó – gondoltam.

– És?

– Nem jött ki. Egyáltalán nem jött ki. Itt biztosan nem, lehet, hogy másutt mégiscsak kijött. És a lány is kijózanodott, és kijött ő is vele. Lehet, hogy csak egy kis éjszakai fürdőzés volt az egész.

Turay kigombolta vászonmellénye felső zsebét, és kihúzott belőle néhány fényképet. Válogatott közöttük, aztán az egyiket Espozito orra alá dugta.

– Ez volt a fickó?

Espozito megnézegette a képet, majd megvakargatta a feje búbját.

– Az az igazság, hogy akár ő is lehetett. Lehet, hogy ő volt, de megesküdni nem mernék rá.

Turay újabb képet dugott az orra alá.

– Na és a lány?

Espozito nézte-nézte, aztán izgatottan felkiáltott.

– Ő az! Tutira, hogy ő! Ezt a csajt vitte a vállán. Vele ugrott be a vízbe.

Cambronero sóhajtott és legyintett egyet.

– Akkor neki annyi.

A kép Gudrunt ábrázolta. A kórházban készítették róla a zsaruk.

– Akkor most mi is a helyzet? – tudakolta Espozito.

– Semmi – felelte Cambronero. – Ha valahol meg pillantanád ezt a pasast vagy a lányt, vagy mind a kettőt egyszerre, azonnal értesíts, oké?

– Oké – bólintott készségesen Espozito. – Így lesz, hadnagy. Persze hogy így lesz.

Természetesen esze ágában sem lett volna megtenni. Biztos volt benne, hogy Cambronero hamarosan megfélekedzik róla, és nem volt szándékában, bármi is történne, ismét a szeme elé kerülni.

Espozitót nem izgatta különösebben Cambronero; tudta róla, hogy kicsi dolgokba nem üti bele az orrát. Meghallgatta a dumáját, hogy a számítógépek egy ablakból potyogtak ki, és ezzel le is zárta magában az ügyet. Cambroneroval nem kell ezután számolnia. De a másik... az a kék szemű fickó... gyanította, hogy az nem zárja le olyan könnyedén az ügyet, mint Cambronero. Láta a szemén, hogy

piszkálja valami a csőrét, és nem fog leszállni róla.

Meg kell szabadulnia valahogy azoktól a kicseszett laptopoktól.

31

Lars Björnevik és Helga Björnevik – Gudrun és Elke szülei – éppen akkor léptek ki Sörhas szobájából, amikor Turay és Cambronero be akartak lépni rajta. Semmi jelét nem adták, hogy bánkódnának kisebbik lányuk eltűnése miatt. Turay arra gondolt, hogy bizonyára a régi viking gének munkálkodnak bennük. Bármekkora fájdalmat is éreznek, nem mutatják. Megvárták, amíg elhaladnak mellettük, s gyorsan behúztak a nagyfőnöki szobába.

Sörhas kapitány az asztala mögött ült, és az arcát törölgette a zsebkendőjével.

– Csakhogy itt vannak – nyögte. – És még ez a rohadt ventilátor is bedöglött...

Mondtam magának, hadnagy, hogy meg kellene javítani?

– Mondta, kapitány, már többször is.

– Akkor meg mi a fene ez?

– Meg is javították, de folyamatosan elromlik. Új kellene.

– Kellene, kellene... – morogta a kapitány. – Sok egyéb is kellene. Legfőképpen az a rohadék kellene, aki elvitte a lányt. De a lány is kellene. Értve? Épen, egészségesen. Ehhez mit szólnak?

– Egyetértünk – biccentett Cambronero.

– Teljesen kinyírták az idegeimet – panaszkodott Sörhas. Malmozni próbált, de mindegyre összeakadtak az ujjai. – A fenébe... teljesen ki vagyok bukva.

– Kiabáltak magával? – tudakolta részvevő hangon a hadnagy.

– Dehogy kiabáltak – legyintett a kapitány. – Néha már azt kívántam, hogy bárcsak kiabálnának.

– Akkor... mit csináltak?

– Ez az, hogy semmit sem csináltak.

– Hogyhogy semmit sem csináltak?

– Elmeséltem nekik, mi a helyzet. Rezzenéstelen tekintettel hallgattak végig. Azt hittem, megnémultak a fájdalomtól. De nem. Akkor a férfi... Mr. Björnevik kérdezett valamit. Azt kérdezte, hogy mikor kerítik elő a lányát. Erre mit felelhettem volna? Hogy minden erőnkkel azon vagyunk, hogy előkerítsük. Mr. Björnevik biccentett és becsukta a száját. Néha már azt hittem, két szoborral ülök szemközt.

– Megtudott tőlük valamit?

– Mit tudhattam volna meg? Az az érzésem, hogy gőzük sincs róla, mivel vagy

kivel töltötte a lányuk a napjait.

– De azért mégiscsak mondtak valamit, nem? – erősködött Cambronero.

– Megmondták a címüket, amit már úgyis tudtam. Jézusom... két köszöbor. Nem sírtak, nem fenyegetőztek, nem csináltak jelenetet, csak ültek és néztek. Értik maguk ezt?

Cambronero a kinkeservesen forogni kezdő ventilátor lapátjaira nézett, aztán sóhajtott egy nagyot.

– Megvan a lány, kapitány. Akarom mondani...

Rodriguez kapitány eltátotta a száját, és kimeredt szemekkel bámult a hadnagyára.

– Meg... halt? – kérdezte.

– Nem tudjuk – mondta Cambronero.

Sörhas nyelt egy nagyot.

– Hogyhogy nem tudják? Ez meg mit jelentsen?

Öt perc múlva mindent tudott. A sok tudás azonnal belefúrta magát az agyába, lefelé húzta a fejét, alig volt képes a nyakán tartani.

– A jó életbe! – nyögte. – Feltételezem, hogy nem valami kitalált mesélt tálnak elém?

– Bárcsak így lenne, kapitány úr! – sóhajtotta Cambronero.

A kapitány megütögette a homlokát.

– És maguk? Mi a véleményük az egésztől?

Cambronero óvatos volt. Nem akart felelőtlenül fecsegni.

– Ami engem illet, nos, elképzelhető, hogy öngyilkosok lettek. Azt javaslom, kotorjuk ki az öblöt, vagy inkább menjen le néhány bűvár...

Sörhas már telefonált is. Búvárokat kért, akik lemennének a fenekére, és körülnéznének egy kicsit.

– Jóistenem! – nyögte, miután letette a kagylót. – Hogy nézek majd a szemükbe, ha kiderül, hogy az a barom Escobar megölte a lányukat?

– Hátha nem ölte meg...

– Ugyan már, hadnagy! – legyintett a kapitány. – Csak nem gondolja, hogy strandolni vitte? És épp a kikötőbe, ahol tilos fürdeni. Ha meg akarta volna fürdetni, kivitte volna a strandra. Ott van alig néhány száz méternyire a kikötőtől.

– A vállán cipelte, lehet, hogy nem bírta volna elvinni odáig.

A kapitány megrázta a fejét.

– Annak a fickónak meg sem kottyant volna. Leugrott három emelet magasból a lánnyal, ezután a vállára kapta és levitte a kikötőhöz – gondolja, hogy száz méterrel több már sok lett volna neki?

– Ki tudja, uram?

Sörhas fűjtatott, majd az ajtó felé intett.

– Jól van, köszönöm, menjenek és folytassák a keresést. A fenébe is, jó munkát végeztek, fiúk. Meglátjuk, mit találnak a bűvárok. Jó lenne, ha maguk is ott lennének, amíg kutatnak.

Bólintottak, és magára hagyták a kapitányt.

32

Elke Björnevik összegörnyedt, mintha súlyos gyomorfájdalmak gyötörnék. Turaynak majdhogy a szíve szakadt meg, amiért nem volt képes segíteni rajta. Könny azonban nem hullott Elke szeméből. Homályosabb volt ugyan a tekintete a megszokottnál, de nem könnyezett.

Fenébe is! – gondolta Turay. – Mintha kőből faragták volna ezeket a skandinávokat.

Elke sóhajtott és Turay szemébe nézett.

– Mikor történt? – kérdezte.

– Az éjszaka.

– Biztos, hogy Escobar volt?

– Valaki felismerte a fényképéről.

– Kicsoda?

– Egy csavargó. A kikötőben lakik.

– Escobar... megölte a húgomat?

Turay beharapta a szája szélét.

– Meglehet – mondta. – Nem tudom.

– Nem találták meg a holttestét?

– Most keresik.

– Ott akarok lenni.

– Nem lenne sok értelme – tiltakozott bágyadtan Turay. – Segíteni nem tudna nekik...

– Le akarok merülni a bűvárokkal!

– Higgye el, Elke, nem lenne semmi értelme...

– Intézzé el, hogy lemerülhessek!

Hideg volt a hangja és türelmetlen. Turay biztos volt benne, hogy ez a lány mindenképpen keresztülviszi az akaratát. Akár bűvárruha nélkül is beugrik a vízbe a húga után.

– Merült már egyáltalán? – kérdezte.

– Tengerbiológus vagyok – felelte szárazon a lány.

– Várjon... felhívom Cambronero hadnagyot.

Elke Björnevik negyedóra múlva már úton volt a kikötő felé egy rendőrségi kocsival.

Turay legszívesebben vele ment volna, de nem tehetette.

Azon az úton kellett továbbmennie, amelyről azt gondolta, hogy talán elvezeti valahova.

33

Espozito átkozta magát a könnyelműségéért, hogy nem lépett le néhány napra, amíg lecseng a dolog, de hát hogy tehetett volna, amikor engedély nélkül nem hagyhatja el a terepet. Ha pedig engedélyért folyamodott volna, óhatatlanul a gyanú árnyéka vetült volna rá. Márpedig az egyenlő a halálos ítéletével. – Jézusom, miért is kellett elvállalnom ezt a bulit? – nyöszörögte.

Merthogy a kék szemű hadnagy elkapta. Éppen indult volna, hogy elfogyasszon Lorenzónál egy ebédet, amelyre különben befizették, amikor felbukkant a konténere előtt a hadnagy. A kék szemű, akinek még a nevét sem tudta.

– Nicsak, a hadnagy úr! – csodálkozott némi vidámságot erőltetve az arcára. – Csak nem a halottakat keresi ön is?

– Én magát keresem – mondta a hadnagy.

Ez aztán végképp nem tetszett Espozitónak. Nagyon nem tetszett.

– Hát... állok rendelkezésére, hadnagy úr – felelte megvakargatva szőrös mellkasát. – Miben lehetnék a segítségére?

A konténer melletti falnál folyt a társalgás – a fal egy valamikori kikötőépület – ki tudja, miért – fenn maradt tűzfala volt, s erős vizeletszag áradt belőle.

– Amikor korábban itt jártam Cambronero hadnaggal, maga bizonyos laptopokról beszélt nekünk. Igaz? – kérdezte a hadnagy.

– Róluk beszéltem volna? – próbálta megerőltetni az emlékezetét Espozito.

– Arról beszélt, hogy valaki kidobálta őket egy emeleti ablakból, amikor maga éppen arra járt.

– Már emlékszem – bólintott Espozito. – Stimmel. Éppen arra jártam.

– Először is, szeretném, ha megmutatná nekem azokat a laptopokat.

Espozito legyintett, és sóhajtott is egyet mellé.

– A fenébe is, elkésett, hadnagy.

– Hogyan elkéstem?

– Már nincsenek meg a laptopok.

Turay egyáltalán nem lepte meg a dolog.

– Hogyhogy nincsenek meg? – kérdezte. – Hova tette őket?

Espozito megvonta a vállát.

– Elvitte valaki – mondta. – Kitettem oda, a sarokra, és öt perc múlva már nem volt ott egy sem.

– Mi az ördögért tette ki?

– Hát hogy elvigye őket valaki.

– Szórakozik velem, Espozito?

– Dehogyis szórakozom, hadnagy úr – tette össze két tenyerét Espozito. – Hogy jönnék én ahhoz, hogy a nagy hatalmú rendőrséggel szórakozzak? Eszembe sem jutna ilyen.

– Azt mondta, virágtartónak akarja használni a laptopokat...

– Annak is akartam használni, esküszöm. Csak nem sokkal azután, hogy maguk elmentek, rájöttem, hogy ez aligha fog menni.

– Mi az ördögért ne menne?

– Mert arrafelé – mutatott az ujjával – húzódik a kikötő legforgalmasabb útja. Tudja, hány kamion jár arra naponta? Millió. Érzi, hogy remeg itt minden?

Turay érezte. Ameddig nem hívták fel rá a figyelmét, nem érzett semmit, most viszont, hogy Espozito megemlítette a dolgot, egyből érezte a talpa alatt a kockakövek remegését.

– És? – kérdezte némiképpen megzavarodva.

– Az a helyzet – magyarázta tovább Espozito, –, hogy ha egymásra rakom a laptopokat, majd a tetejükre állítok egy virágcserepet, nos, a cserép is remegni kezd és lecsúszik a laptopról. Éppen akkor csúszott le az egyetlen virágcserepem, amikor maguk elmentek. Megdühödtem és kiraktam őket az út mellé. Naná, hogy öt perc alatt elvitték valamennyit.

– Mit gondol, kik?

Espozito megvonta a vállát.

– Gőzöm sincs róla. Lehet, hogy alkatrésznek vitték el őket; lehet, hogy aki elvitte, azt gondolta, hogy kicserél bennük ezt-azt, ettől újra működőképesek lesznek. Én nem értek hozzájuk, hadnagy úr. Ha tudtam volna...

– Engem nem konkrétan a laptopok érdekelnek – mondta a hadnagy, amivel persze nem mondott igazat. Érdekelték volna a laptopok is, ha meglettek volna. – Engem az érdekel, hogy kitől kerültek magához?

Espozito megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs róla, hadnagy úr – sóhajtott. – Nem kérdeztem meg a pasas nevét.

– De arra csak emlékszik, hogy honnan potyogtak a fejére?

Espozito ismételten rádöbbsent, hogy ingoványos talajra tévedt. Hogy a francba

másznak ki ebből?

– Hát... talán igen.

– Csak talán?

– Az a helyzet, hogy rohadtul egyformák arrafelé az épületek – magyarázta Espozito. – Egyik olyan, mint a másik. Mintha keltetőgép köpte volna ki őket.

– Azért megismeri a házat?

Espozito megvonta a vállát.

– Lehet, hogy igen. Vagy ki tudja?

– Akkor gyérünk. Megnézzük, megtalálja-e.

Espozito meg volt rémülve, még hozzá nem is kicsit. Melyik házra mutasson rá a sok közül? Egy nem létező házra nem mutathat rá. Ha meg létezőre mutogat, egyből kiderül a turpisság.

De azért csak rámutatott egyre. Csinos ház volt, látszott rajta, hogy nemrég tatarozták.

– Alighanem... ez volt az.

– Biztos benne?

– Hát az éppen nem vagyok, de... mondtam, hogy errefelé minden ház egyforma.

Turay ugyan nem tartotta egyformának őket, de nem vitatkozott a hajléktalannal. Nézegette egy ideig a házat, aztán Espozito felé bökte a mutatóját.

– Elmehet, Espozito.

Espozito majd fenékre ült meglepetésében.

– El... mehetek? – kérdezte tétován.

– Elmehet. Csak a városból ne menjen el. Hátha még szükségem lesz magára.

– Bármikor, hadnagy úr, bármikor – készségeskedett Espozito. – Állok rendelkezésére.

Mosolygott, és látható megkönnyebbülés ült a képén, amikor lelépett. A szíve azonban nehéz volt, mintha kőből lett volna. Valahogy megérezte, hogy ez a kék szemű hekus elkapta a grabancát, és nem is fogja egészen addig elereszteni, amíg ki nem tépi minden szál haját. Persze csak jelképesen. A zsaru szagot fogott, és jó darabig nem száll le róla, az biztos. Márpedig, ha sokat látják együtt egy zsaruval, abból nem sülnet ki semmi jó. Valakinek feltűnik, ez a valaki megemlíti más valakinek, s a végén az, akitől a pénzt kapja, félreérti a helyzetet. Azt hiszi majd, hogy lepaktált a zsarukkal. Pedig semmit sem csinált, csak leemelt a teherautóról néhány kicseszett laptopot. Ha visszaforgathatná az idő kerekét, eszébe se jutna hozzájuk nyúlni. Ha viszont már elkövette ezt a baromságot, ki kell bújni a halálos ölelésből. Beszélnie kell a napszemüveggel, és beadni neki valami legendát, mint ahogy a zsaruknak beadta a virágállványt és a laptopokon csúszkáló virágcserepet.

Turay habozott egy kicsit, hogy melyik teendőjét vegye előre, aztán mivel már ügyis a helyszínen volt, az emeletről lepotyogó laptopok ügyét részesítette előnyben. Bement a házba – addig csengetett, amíg az egy lakó beengedte. Turay mindjárt kapott az alkalmon megmutatta neki az igazolványát, futtában a stukkerét is, aztán feltett neki néhány kérdést. A vézna, kopasz pasas nem látszott, hogy megrémült volna a pisztolyától – lehet, hogy ő sokkal nagyobb kaliberűt őrződ a ládafiában – de azért előzékeny volt, és nem firtatta, hogy Turay miért teszi fel a kérdéseit.

Kérdezősködése nem vezetett eredményre – pontosabban szólva, nem vezetett *pozitív* eredményre. A kopasz férfi – aki különben, mint később kiderült, szabóműhelyt rendezett be az épület hátulsó fertályán – nem tudott róla, hogy lakna a házban olyan nő, aki a közelmúltban kiszórta a férje vagy pasasa cuccát az ablakon. Sőt, egyáltalán nem emlékezett ilyesmire. Arra viszont igen, hogy egy kölyök nemrég meghalt a lépcsőházban, mert irdatlan mennyiségű amfetamint vett be, de annak még ruhája is alig volt, nemhogy laptopjai lettek volna.

Turay megköszönte a felvilágosítást, aztán továbbment. Öt órájába került, amíg bejutott valamennyi házba, és feltehetette valakinek a kérdéseit. Addigra már majd leszakadt a lába, vibráló szeme előtt mindegyre emeletről lezuhanó laptopokat látott. Néha még a falhoz is húzódott, nehogy ráessenek.

Öt óra elmúltával megbizonyosodott róla, hogy nem fogja soha megtalálni a laptopok gazdáját. Nem, mert nem is létezik. Espozito átverte – nyilván más úton jutott a készülékekhez, mint ahogy neki bemesélte. Csak éppen, mi a fenéért volt szüksége a hasznavehetetlen roncsokra, és miért szabadult meg villámgyorsaságával tőlük? És miért hazudott?

Észre sem vette, hogy amíg a fantomlaptopokat kergette, viharos szél kezdett fújni. Csak akkor döbbsent rá, hogy mi történik körülötte, amikor a szél a szemébe sodort valami szemetet. Kénytelen volt behúzódni egy vastag fatörzs mögé, és jó hosszú ideig a szemét törölgetni.

Mire könnyező szemmel, átnedvesedett zsebkendővel megérkezett a kikötőbe, már csak egy egyenruhás zsarut talált ott, szorosan egy épület falához húzódva.

– Elkéslett, hadnagy úr – fogadta a zsarú, és még tisztelgett is mellé. – Visszarendelte őket Rodriguez kapitány.

– Miért? Mi történt? – hökkent meg Turay.

– Nézzen csak a tengerre. Ilyen időben nem lehet merülni. Úgy a kikötő falához csapkodja a vihar a búvárokat, hogy sosem kerülnek elő élve. Vagy még holtan sem.

– Nem mondták, hogy hova mennek?

– Gondolom, a kapitányságra.

Turay megköszönte az információt, fogott egy taxit, és Elke szállodájához vitette magát. S mivel Elke nem tartózkodott még otthon, leült a hallban és várt.

Odakint, a nagyvilágban ezalatt gyorsan peregrelek az események.

35

A ballonkabátos, napszemüveges férfi a hullámtörő mellvédjénél állt és a hullámokat bámulta. Arca komor volt, barátságtalan. Csalódott turistának tűnt, akinek odahaza – akárhonnan is jött – napfényes, forró Mexikót ígértek, és erre tessék! – mit kapott helyette? Hűvös szelet, csapkodó hullámokat és közeledő eső frontot.

Espozito alázatosan lépett oda hozzá, és majd kétrét hajlott a nagy tisztelettől.

– Jó estét, señor – köszöntötte lehajtott fejjel.

A férfi még csak nem is nézett rá. Hagyta, hogy a szél az arcába vágjon, ballonkabátja fazonját és ujját rángassa; nem ijedt meg tőle. Espozitónak az volt az érzése, hogy a férfi talán nem is érzékeli a jelenlétét.

– Espozito vagyok, señor.

A férfi megbillentette a fejét és Espozitóra nézett. Espozito nem láthatta a napszemüvegétől a férfi arcának jó részét.

– Igen? – kérdezte végül a másik.

– Én vagyok az, aki... illetve az a dolgom, hogy jelentsem, ha valami szokatlant látnék vagy... valami gyanús lenne...

– Értem. Mondja.

Espozito igyekezett összeszedni magát.

– Azt hiszem... történt valami, ami... én igazán...

– Mi történt? – kérdezte a férfi, aki ekkor már ismét a tengeren tornyosuló hullámokat nézte. Mintha nem érdekelt volna Espozito ábrázata.

– Bizonyos... mozgolódás van a környéken, señor.

– Milyen mozgolódás? – kérdezte a napszemüveges.

– A zsaruk... ma erre jártak. Bizonyos Cambronero hadnagy és egy kék szemű hadnagy, akinek elfelejtettem a nevét. Megkérdezték, hogy nem láttam-e valakit az elmúlt éjjel itt, a kikötőben. Elmondtam nekik, hogy láttam, amint egy férfi és egy

nő... a vízbe ugranak. Baj?

A férfi nem válaszolt, ezért Esposito folytatta.

– Nem tudom, mi történhetett. De az biztos, hogy a pasas a lányt a hátán cipelte, majd beugrottak a tengerbe. Lehet, hogy öngyilkosok lettek, de az is lehet, hogy a srác belefojtotta a lányt. Nem tudom.

– Más?

– Ezt mondtam el nekik.

– Mást nem akartak tudni?

A férfi a haragos hullámok taraja mögül kikukucskáló nap fényénél Esposito szemébe fúrta a tekintetét. Ekkor már nem volt rajta a napszemüvege; a kezében tartotta.

Fekete volt a szeme, mint a szén. Abban a pillanatban, ahogy összekapcsolódott a tekintetük, Esposito rádöbrent, hogy ennek a tekintetnek nem lehet ellen állni. Úgy beleragadt, mint a darázs a mézbe. Ennek a tekintetnek el kell mondania az igazságot... Nem lehet elhallgatnia előle semmit.

Csakhogy Esposito mégis megpróbálta. Mintha egy távoli hang azt sugdosta volna neki, hogy csak azt mondja el, ami feltétlenül szükséges.

– Az a helyzet – sóhajtotta –, hogy hozzám került három vagy négy laptop.

Hirtelenjében nem is emlékezett rá, hogy hányat csórt le a kocsiról.

A napszemüveges meg sem rezzent. Csak mintha az arcán futott volna végig egy apró rándulás.

– Hogy kerültek magához? – kérdezte.

Esposito vett egy mély lélegzetet.

– Az volt a helyzet, hogy... leestek az egyik kocsiról. Én meg felvettem. Oda akartam adni a sofőrnek, de addigra a kocsi már elment.

– Értem. Mit csinált velük?

– Hát... bevittem a konténerembe őket. Arra gondoltam, hogy a legközelebbi alkalommal visszaadom, de valamiért nem jön mostanában kocsi.

– Mi az összefüggés a zsaruk és a laptopok között?

– Hát... az egyik zsaru bement a konténerembe, és észrevette a laptopokat. Megkérdezte, hogy mi a fenének kellene nekem ezek a rongcsok?

– Na és maga mit válaszolt rá?

– Hát, hogy... izé... a virágcserepnek. Állványnak vagy alátétnek.

– Nem kérdezte, hogy jutott hozzájuk?

– Kérdezte – sóhajtotta Esposito. – Beadtam neki egy mesét, hogy kidobálta őket valaki egy ablakból, én meg felvettem őket. A zsaru azt akarta, hogy mutassam meg neki a házat, de én azt mondtam, hogy minden ház egyforma arafelé.

– Hol vannak most a laptopok?

Espozito a tengerre mutatott.

– Ott.

– Konkrétan hol?

– Hát a tengerben.

A napszemüveges arcán ismét végigfutott az enyhe rándulás.

– Hol a tengerben?

Espozito úgy értékelte a helyzetet, hogy alighanem megúsza a dolgot. Nem látszik a napszemüvegesen, hogy haragudna. Nyilván nem tulajdonít különösebb jelentőséget a dolognak.

– Itt, a kikötőben. Itt vannak néhány méternyire a parttól; jó mély erre a víz, a hullámok majd elsodorják őket... nem is beszélve az áramlatokról.

– Hogy nézett ki az a zsaru? – váltott hirtelen témát a napszemüveges.

– Melyik?

Ismét a gyors rándulás.

– Amelyik a laptopokról faggatta.

– Hát... kék szemű volt.

– Rendben van – bólintott a napszemüveges. – Ne izgassa fel magát. Várjon a következő utasításig, addig ne csináljon semmit. Értve?

– Hát persze – válaszolta Espozito.

A napszemüveges megfordult és elsétált. Espozito sértődöttem bámult utána.

– A rohadék. Még csak el sem köszön. Bezzeg, ha nem konténerben lagnék, hanem luxusjachton, a fenekemet is kinyalná az alázattól. De hát így van berendezve ez a kicseszett világ. Vannak szegények és vannak gazdagok. Hej, ha egyszer közéjük tartozhatnék...

Azt azért nem tudta megállni, hogy a napszemüveges után ne kiáltson.

– Viszontlátásra, señor.

A napszemüveges nem fordult meg.

És természetesen nem is köszönt vissza.

36

A napszemüveges akkor már nem viselte a napszem üvegét, és jóképű, bizalmat keltő fiatalemberré vedlett át – végigjárta azokat a házakat, amelyeket Turay hadnagy már előtte végigjárt. Találkozott a kis kopasz emberrel is, akinek a házát Espozito megmutatta Turaynak.

– Mi a csoda van magukkal? – kérdezte a kopasz férfi. – Maga a második, aki

azt a fickót keresi. Mondtam a kollégájának is, hogy errefelé nemigen történnek ilyen dolgok.

– Nem a kollégám volt – tiltakozott a szerény kinézetű fiatalember.

– Maga nem zsaru?

– Ó, dehogy – mosolygott a fiatalember. – Egy multinacionális cég alkalmazottja vagyok. Szociális kérdésekkel foglalkozom.

– Az meg mi a szösz? – kérdezte a kopasz.

– Hát... ha valakinek egzisztenciális problémája akad, igyekszünk megoldani azt.

– Egzisztenciális probléma? És az mi a szösz?

– Például, ha valakit kirúg a felesége vagy barátnője, mi igyekszünk segíteni neki. Új barátnőt nem szerezhetünk ugyan, de megpróbálunk például fedelet teremteni a feje fölé.

– Á, már értem – bólintott a kopasz fickó. – Afféle caritas, mi?

– Olyasmi.

– Sajnos nem tudok segíteni magának – sajnálkozott a kopasz. – Nem emlékszem, hogy ilyesmi történt volna errefelé az utóbbi tíz évben, mert ha történt volna, feltétlenül tudnék róla. A kocsmában mindent elmondanak egymásnak az emberek. Amióta az a zsaru kifaggatott, én is érdeklődtem, csak úgy kíváncsiságból, és nyugodtan mondhatom magának, hogy ebben az utcában biztosan nem történt ilyesmi.

– Értem.

– Most már csak arra várok, hogy a zsaru is visszatérjen – mondta a kopasz fickó.

– Azt mondta, visszajön?

A kopasz megvonta a vállát.

– Azt éppen nem mondta, de ismerem annyira a zsarukat, hogy tudjam, hogy visszajön. Nem tetszik neki valami, ezért biztosan visszajön. Most kotlik egy kicsit a kapitányságon, aztán visszajön. Azt hiszi, rejtegetek valamit előle, pedig ha láttam volna valamit is, tuti, hogy elmondtam volna neki. Én a rendőrséggel tartok, nem a rendbontókkal. Az meg, ha valaki kiszórja a pasasa cuccát az emeletről a járdára, igazi rendbontás, nem? Láttam a szemén, hogy visszajön.

– Milyen volt a szeme? – kérdezte tréfálkozva a szerény kinézetű férfi.

– Kék – felelte a kopasz. – Egészen világoskék.

– Hát akkor köszönöm – bólintott a szerény kinézetű férfi. – Majd végigjárom a többi utcát is...

– Sok szerencsét – biztatta a kopasz.

Pedig inkább saját magának kellett volna jó szerencsét és hosszú életet kívánnia.

A szerény kinézetű fiatalember ráült a kikötőben egy kikötőcölöpre, miután gondosan megtisztogatta a zsebkendőjével.

Elővette a zsebéből a telefonját és elkezdte nyomogatni a gombjait.

– Halló? Maga az? – kérdezte kisvártatva egy hang.

– Robert – felelte a fiatalember, miközben kényelmesen elhelyezkedett az oszlopon.

– Csakhogy hallom a hangját – elégedetlenkedett a hívott fél. – Minden rendben? Mehet a következő szállítmány?

– Baj van – mondta Róbert.

– Mi a baj? – kérdezte a másik rövid szünet után.

– Az egyik kikötői őrrrel van probléma – mondta a fiatalember, és ismét feltette a napszemüvegét. Furcsa lencséje volt; ha megnyomott a keret szarán egy apró gombot, jobban látott a lehulló sötétségben, mintha levette volna.

– Hogy hívják?

– Espozitónak.

– Mi a baj vele?

– Elcsórt néhány laptopot. Leemelte őket az egyik teherkocsiról. Nyilván el akarta passzolni a szemét. Ő azt állítja ugyan, hogy lepotyogtak a kocsiról, és csak meg akarta őrizni őket, de ez természetesen nem igaz.

– Biztos benne?

– Úgy van csomagolva az áru, hogy magától nem eshet ki egyetlen darab sem. A fickó mohó, és lenyúlta őket.

– Ez még nem olyan nagy baj – nyugtatta a másik. – Küldök segítséget. Vegyék vissza tőle a laptopokat, és foganatosítsák az ilyenkor szokásos eljárást.

– Még nem értem a végére – mondta a napszemüveges.

– Mondja, de gyorsan!

– A zsaruk megtalálták nála a laptopokat. Egy öngyilkossági ügyben nyomoztak, és bekukkantottak Espozito konténerébe. Ott találtak három vagy négy laptopot. Egy csavargó konténerében! Bár a készülékek használhatatlanok, azért felkeltették az érdeklődésüket. Főleg egyikükét. Egy kék szemű zsaruét. Espozito szerint valami gyanúsnak tűnhetett neki.

– A hétszentségit! – szitkozódott a másik oldal. – Már csak ez hiányzott. Mi van még?

A napszemüveges hozzáfűzte az elmondottakhoz, hogy Espozito meséjét ellenőrizendő, eljutott egy kopasz férfihoz, aki szerint az az eset, amit Espozito elő adott, nem történt meg. És ezt a kék szemű zsaru is gyanítja.

– Most hol vannak azok a rohadék laptopok? Elvitték őket a zsaruk?
– Még rosszabb. Esposito behajigálta őket a tengerbe. Alig néhány méternyire a mólótól. A bűvárok kis szerencsével rájuk bukkanhatnak.

– Mit tanácsol, Robert?

– A szokásos eljárást. Majd én felügyelem.

– Ha megtalálják a zsaruk a laptopokat... vajon eljuthatnak a tulajdonosukig?

– Vannak szakértők, akik szerint elképzelhető. Állítólag minden gépnek van valami sajátossága, amiről beazonosítható. Én nem értek hozzá, de a kollégák ezt mondják. Szerintem ez a kék szemű zsaru nyomon van. Nem tudom, hogy mit sejt, de hogy sejt valamit, az kétségtelen.

– Ez minden?

– Sajnos nem – sóhajtotta a napszemüveges. – Ismét történt valami, ami hasonlít ahhoz, ami miatt szüneteltetjük a kihelyezést. Kettős öngyilkosság, gyilkosság, vagy egyik sem, hanem valami más.

Néhány szóval elmondta, hogy Esposito mit látott és hogy ő mit olvasott a helyi újságokban. Állítólag egy Escobar nevű, vízbe fulladt férfi vitt a hátán egy turistalányt, és együtt ugrottak be a tengerbe. A lány eszméletlen volt, a vízbe fült pasas a hátán vitte.

– Mi a franc ez? – kérdezte meghökkenve a távoli hang. – Maguk ott a végeken egyenesen az agyamra mennek. Zombik járnak arra vagy mi a fene? Előbb azt akarják bemesélni, hogy fejetlen pasasok sétálnak az éjszakában, zombik gyilkolnak, és maguk azt hiszik, hogy én mindezt beveszem? Csináljanak már rendet, az isten szerelmére! Hát miért fizetem én magukat?

– Rendet csinálok, uram – igyekezett megnyugtatni a háborgót a napszemüveges. – Nem lesz semmi baj. Ha szabad kezet kapok, elintézek mindent.

– Azt kap, amit csak akar. Szóljon a megfelelő helyen, és kap segítséget. Nem tudja, hogy hívják a kék szemű hekust?

– Még nem.

– Tudja meg. Ne feledje, mi forog kockán, ember.

– Egyetlen pillanatra sem feledkezem meg róla.

– Helyes. Akkor jelentsen legközelebb, ha már minden rendben lesz.

– Így lesz, uram.

– Na hát.

A napszemüveges hosszasan bámult a telefonra, mintha most látná életében először, majd a zsebébe tette.

Nincs mese, neki kell állnia a takarításnak.

Elke a szobájában tartózkodott és csak akkor ment le a bárba, amikor a portás felszólalt érte. Turay a bárban várt rá. Amikor a lány felbukkant az ajtóban, Turayban ismét megállt a lélegzet. – Egy istennő! – gondolta magában. – Nem is vitás: egy istennő. Egy viking istennő. Szőke, szürke szemű, sudár és gyönyörű. Bár nem volt egészen otthon az északi mitológiában, biztos volt benne, hogy a germán mítoszok alkotói ilyesféle nőknek képzeltek el az istennőiket. Egyetlen női név jutott csak eszébe a viking mitológiából: Freya. Abban persze nem volt egészen biztos, hogy Freya is szürke szemű, szőke és gyönyörű lett volna, de nem tudta másként elképzelni. Halványan ugyan rémlett neki, hogy Freya mellékfoglalkozásként boszorkány is volt, de azért ebben nem volt száz százalékos biztos.

Elke leült az asztalhoz, és a hadnagy szemébe nézett. Turay szédülni kezdett; szerencsére Elke első szavai elfűjták a szédülését.

– Tud nekem valami vigasztalót mondani? – kérdezte a lány. Reménytelenség érződött a hangján, mint aki leszámolt valamivel, amit nem is olyan régen még nagyon szeretett volna.

– Találtam egy szemtanút – mondta Turay. – De ezt bizonyára már hallotta Cambronerótól.

– Magától hallottam – mondta Elke. – Már elfelejtette?

– Jézusom! – törölgette meg a homlokát Turay. – Azt sem tudom, hol a fejem.

– Örüljön, amíg a nyakán van – mondta a lány. – Vannak, akik örülnének neki.

– Hogy vannak a szülei? – kérdezte Turay sután.

– Csak ülnek és várnak – vonta meg a vállát Elke. – Mi mást tehetnének?

– És maga?

– Ülök és várok – mondta a lány. – Mi mást tehetnék?

– Mit mondott Cambronero?

– Amint eláll a szél, lemerülünk. Velünk jön?

– Igyekszem – felelte Turay. – Bár... egy-két dolognak még utána kell néznem.

A lány nem kérdezte meg, mik azok a dolgok, Turay pedig természetesen hallgatott róluk. Hogy mondhatta volna el, hogy a kegyetlen gyilkosságokon kívül más is foglalkoztatja.

Az, ami miatt ideküldték.

Hosszú ideig hallgattak. Turay az asztalra bámult. Nem volt rajta fehér terítő, s az asztal fénylő lapjában olyan élesen látta a lány arcát, mint ha tükörben nézegette volna.

– Megkérdezhetem, hogy... minek köszönhetem a látogatását, Alejandro? – kérdezte a lány.

A zsaru megcsóválta a fejét.

– Nem is tudom. Úgy gondoltam, talán valakire szüksége van... hogy csak úgy mellette legyen.

– Nagyon kedves – mondta Elke mosolyt erőltetve az arcára. – De legszívesebben... egyedül lennék.

– Csak azért jöttem, hogy... azért... mert...

Csak amikor már Elke odafent volt a szobájában, ő pedig a szállása felé bandukolt, akkor merre csak a saját szemébe mondani az igazságot.

Tetszik neked ez a lány, Turay – mondta magának. – Nagyon is tetszik. Csakhogy ez a lány olyan, mint a jégcsap. Vagy mint a skandináv istennők vagy királylányok. Izolda. Ez az! Freya mellett ő is egy csodálatos nő! Lehet, hogy ő is jégcsap volt? De azért csak őt is felmelegítette valaki...

39

A halvendéglőben nagy volt a zsivaj; ennek ellenére szinte semmi sem hallatszott ki az épületből. A vendéglő egyetlen termének minden asztala megtelt, szemmel láthatóan még pótasztalokat is kénytelen volt betenni a tulajdonos. Az asztalok között halk zibongás lebegett – néha egy-egy izgatott sikkantással keveredve.

Egy csíkos inges, nagy hasú amerikai kidülledt szemekkel bámult a vele szemben ülő hölgy ruhakivágásába, mintha arra lenne kíváncsi, hogy van-e rajta nyaklánc vagy sem.

A hölgy arca kipirult; időről időre izgatott remegés rázta meg a testét. A férfi viccet mesélt, de közben pillanatokra vette csak le a szemét a nő ruhakivágásáról.

– Jaj, Ted, én annyira, de annyira izgatott vagyok! – nyögte. – Baromira fel vagyok dobva.

– Én is – mondta az amerikai. – Csak én tőled.

– Jaj, istenem, ne légy már ilyen. Te még a legmagasztosabb dolgokat is elvicceled.

– Egyáltalán nem viccelek el semmit – mondta az amerikai megtörölgetve az asztalkendővel verejtékező homlokát. – Csak éppen... most máshoz volna inkább kedvem...

Lábát az asztal alatt a nő lábához dörzsölte. Lerúgta a papucscipőjét, és a hüvelykujját elkezdte felfelé húzni a nő combján.

– De mennyire, hogy máshoz lenne kedvem!

– Jaj, istenem, Ted, te sosem bírsz magaddal! Várj még egy kicsit. Csak együk meg a halunkat, és máris mehetünk.

– Nem lehetne hal nélkül? – kérdezte Ted.

– Jaj, istenem, hiszen megígérted!

Ted sóhajtott és levette a kezét a nő combjáról. – Ha annyira akarsz!

– Már a gondolattól is beindulok – mondta a nő. – Eddig csak olvastam róla. Rohadtul drága, és kicsit majréztam is miatta. Állítólag vannak alkalmak, amikor...

A Tednek nevezett férfi áthajolt az asztalon és a nő szájára tette a tenyerét.

– Ezt ne. Ne is gondoldj rá.

– Nem muris dolog eljátszozni a halállal?

– Őszintén szólva, én nem tartom annak. Legszívesebben...

– Kérlek, Ted, nagyon kérlek. Ha nem akarsz, nem kell megtenned, itt vagyok én helyetted.

– Hát nem is tudom – törölgette meg ismét a homlokát a férfi. – Biz’ isten, legszívesebben megfutamodnék. Bár az az igazság, hogy nem szeretnék gyávának látszani előtted, bébi.

A nő megsimogatta a férfi kezét.

– Ugyan már, drágám, ne is gondoldj ilyenre. Te mindig az én aranyos barna medvémm maradsz...

– Egy gyáva barna medve.

– Jézusom, hát fogd fel végre, Ted, hogy nem így mérik a dolgokat. Van, amihez neked nem fűlik a fogad, van, amihez nekem. Tényleg, darling, ha nem akarsz, nem kell megtenned. Úgyis kis adag, megeszem én helyetted.

– A francba az egészszel! – sóhajtotta a férfi a homlokát törölgetve. – A francba, bébi.

Ebben a pillanatban vége szakadt a zsidongásnak. A nő és a csíkos inges férfi arafelé néztek, amerre a többiek. A terem közepén, egy kör alakú pódiumon, amely éppen csak kiemelkedett a padló szintjéből, egy elegánsan öltözött japán férfi állt, s amikor abbamaradt a zsidongás, többször is meghajolt a vendégek felé.

– Hogy ez nem szédül el – morogta a mellettük lévő asztalnál valaki.

– Csitt, szívem.

A férfi, befejezve a hajlongást, a levegőbe mosolygott.

– Tisztelt hölgyeim és uraim – kezdte. – Abe Jamamoto vagyok, a Jamamoto és társa cég megbízottja. Mielőtt sor kerülne a mindannyiuk által annyira áhított vacsorára, szeretnék néhány szót szólani önökhöz. Ha megengedik, mindjárt a dolgok közepébe vágok. Önök, gondolom, valamennyien tisztában vannak vele, hogy mi az a *fugu*.

Kérdő volt a hangsúlya, mintha arra várt volna, hogy valaki felálljon és idézni kezdje valamelyik útikönyv idevonatkozó magyarázatát. Némi csalódására azonban nem akadt senki, aki megtette volna.

– Nos, hölgyeim és uraim, ez esetben azzal kezdeném, hogy mindazoknak az ételeknek az összességét fugunak nevezik, amelyek gömbhalakból készülnek. Valószínűleg láttak már gömbhalat; aki búvárkodik vagy sznorkelozik, annak nem kell megmagyaráznom, miről van szó.

A gömbhalak kedves jószágok, ha lemerülök, én is hosszú percekig eljátszadózom velük. Csodálatosan finom a húruk; erről sokan önök közül hamarosan meg fognak győződni.

Rövid, jelentőségteljes szünetet tartott, aztán folytatta.

– Hölgyeim és uraim, bizonyára mindannyian ismerik a mondást: nincsen rózsa tövis nélkül. Ez jellemző a gömbhalakra is. Legalábbis a többségükre. A gömbhalak nagyobbik részének ugyanis az a sajátossága, hogy tetrodotoxint tartalmaz. A tetrodotoxin pedig a világ egyik legveszélyesebb idegmérge. Hatása bámulatos, ugyanakkor félelmetes is. Ha bizonyos mennyiségnél több jut az ember szervezetébe, akkor... meghal, hölgyeim és uraim. A tetrodotoxinnak nincs ellenszere. Csak az marad életben a mérgezettek közül, aki néhány mikrogrammnál kevesebbet fogyasztott belőle. A tetrodotoxin-mérgezés az egyik legszörnyűbb halál, hölgyeim és uraim. A haldoklás röviddel a mérge elfogyasztása után kezdődik, s a beteg 24 órán belül feltétlenül meghal, méghozzá szörnyű körülmények között. Ez azt jelenti, hogy sorra bénulnak meg a szervei, míg a tudata tiszta marad. Másképpen szólva, a mérgezett tiszta fejjel végigkövetheti haldoklásának egymás után következő stációit. A mérgezés ajakzsibbadással kezdődik, ám azért nem kell megrémülni: önmaga az ajakzsibbadás még nem feltétlenül jelenti azt, hogy az illető menthetetlen. Egyáltalán nem. A szervezetbe bekerült ártalmatlan mennyiség is okozhat némi zsibbadást. És most elárulok önöknek egy titkot, hölgyeim és uraim. Vannak, akik direkt úgy kéri a fugut, hogy érezhessék a benne maradt igen kicsi mérge hatását. Számukra éppen a zsibbadás jelenti az igazi élvezetet. Mondhatnám úgy is, hogy az ajkukon ül a halál. Persze azért a valóságban nem ül ott. Ettől a kis ajakbizsergető mennyiségtől csupán az adrenalinszint emelkedik meg bennük; ez jelenti az étkezés sava-borsát. Az előzetes megbeszélés szerint akadnak néhányan önök között is, akik így szeretnék elfogyasztani a fugujukat. Természetesen mi eleget is teszünk a kérésüknek, de hogy kik azok, akik ilyen nem mindennapi módon készített fugut kapnak, azt nem árulom el önöknek, majd ők elárulják, ha akarják.

Mr. Jamamoto rövid hatásszünet után folytatta.

– Hogy a fugu mennyire veszélyes, azzal kapcsolatban van egy történetem, hölgyeim és uraim. Valamikor a középkorban két klán csatába indult egymás ellen. A mindent eldöntő, végső ütközet kezdete előtti estén az egyik klán tagjai fugut vacsoráztak. Szakácsaik bizonyára amolyan botcsinálta fuguszakácsok lehettek,

mert rosszul készítették el az ételt. Reggelre annyian haltak meg a klán tagjai közül, hogy az élőknek – halottaikat hátrahagyva – szégyenszemre meg kellett futamodniuk. Látják, hogy a fugu még a történelem alakulásába is beleszólt...

Az imént már beszéltem a méregről, amely a halakban található. Zárójelben meg kell jegyeznem, hogy a mérget – a tetrodotoxint – nem a halak termelik, hanem mérgező moszatok elfogyasztása révén kerül be a szervezetükbe, és ott egyes szerveikben koncentrálódik. A legtöbb mérget a gömbhalak mája tartalmazza; ebben található a halban lévő tetrodotoxin-mennyiség mintegy ötven százaléka. Ezenkívül tartalmaz még mérget bőségesen a hal bőre, a belsősegei, valamint az ikrazsákja is! Mindezeket gondosan el kell távolítani; a fugu csak ezután fogyasztható.

Nos, ebből, amit elmondtam, az is kiderül, hogy ha gömbhal kerül a szakács asztalára, meg kell szabadítania a fertőzött részekről. Ez pedig egyáltalán nem egyszerű dolog, hölgyeim és uraim, de nem ám! Az egyszerű szakácsok nem is lennének képesek erre a feladatra, csak a kiválóan képzett, speciálisan erre a feladatra felkészített fuguszakácsok képesek rá.

Nem túlzók, hölgyeim és uraim, ha azt állítom, hogy jó fuguszakácsnak sem könnyebb lenni, mint főmérnöknek egy atomerőműben. Nem akarom elsorolni önöknek, hogy mit kell tudnia, hány teszten kell keresztülmennie ahhoz, hogy valóban fuguszakács válhasson belőle. És most nemcsak magával a fugu készítésével kapcsolatos technikai ismeretekről beszélek, hanem filozófiáról, pszichológiáról is. Mindezzel csak azt akarom érzékeltetni, hogy a fuguszakács igazi mester, élet-halál ura.

Egy valamit azonban még el kell mondanom, hölgyeim és uraim... nos, a fugut illetően nincs száz százalék. Értem alatta, hogy nincs száz százalékos biztonság. Nem akarom ijesztgetni önöket – erről szó sincs! – csupán nem óhajtok eltitkolni önök előtt semmit. Még a legkiválóbb szakácsok is követhetnek el hibát... Éppen ezért egy furcsának látszó szokás honosodott meg a köreinkben: a fuguszakácsnak, aki elkészítette az ételt, mielőtt önök nekiláthatnának a vacsorájuknak, enni kell néhány falatot a készítményéből, bizonyítandó, hogy ezúttal is, mint más esetekben, kiváló munkát végzett. Ha lenyelte az ételt, vár egy kicsit – mondjuk, tíz percet –, ezalatt jelentkeznie kell a mérgeg hatásának, ha rossz munkát végzett. Ami Mr. Hondát ismerve, számomra elképzelhetetlen.

És még néhány apróság. A gömbhal belsősegei annyira mérgezettek, hogy eltávolításuk után a tárolásuk speciális eljárást igényel. Másképpen szólva, zárt műanyag tartályokban őrizzük őket, amíg megsemmisítésre kerülnek. De ez már nem az önök dolga – speciális eljárás keretében végezzük el a mérgezett részek megsemmisítését.

Azt is meg kell még említenem, hogy a *fugu* név tulajdonképpen gyűjtőnév; a gömbhal húsát többféle módon lehet fogyasztani. Lehet levest készíteni belőle – bár ez a kevésbé elterjedt –, de leggyakrabban hal szeletek formájában kerül terítékre. Tudják, hogy nálunk, japánoknál nemcsak az étel minősége, hanem az esztétikája is nagyon fontos. A leghíresebb *fugu* forma a krizantémforma. Hogy ez mit jelent? Nos, annyit, hogy a tányérra helyezett vékony hússzeletek a krizantémvirág szirmait formázzák. Tudják: a krizantém a temetők kedvenc virága...

Ja, és még elfelejtettem valamit: nálunk Japánban törvény tiltja, hogy az uralkodó bármikor is *fugut* fogyasszon. Bizonyára sejtik, miért...

Hát, nagyjából és egészéből ennyit akartam elmondani önöknek, hölgyeim és uraim. Önök sok pénzt fizettek azért, hogy a csodálatos étel gyönyörűséges ízét élvezzék, és közben az adrenalin szintjük is megemelkedjék. Fuguevés közben a fogyasztó olyan pillanatokat él át, amilyenek csak ritkán élhetők át az életben. Néhány falat után önkéntelenül is elgondolkodik életről és halálról: arról a keskeny mezsgyről, amely a kettőt elválasztja egymástól. Többen ezt állítják, hogy *fugufogyasztás* közben értették meg saját helyzetüket a világban, a lét végességét és a szerencse forgandóságát. Ők tudják. Most pedig, hölgyeim és uraim: következze Mr. Honda!

Kinyújtotta a karját, és a konyhát az étteremtől elválasztó ajtó felé intett. Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és felbukkant benne Mr. Honda. Alacsony, szemüveges emberke volt. Ha Mr. Jamamoto dicsérő szavai nyomán valaki is szuperhősnek képzelte volna el, alaposan tévedett. Mr. Honda még japánnak is kicsi volt.

Valaki tapsolni kezdett, de amikor senki sem követte a tapsát, zavartan abbahagyta.

Mr. Jamamoto félrehúzódott, hogy Mr. Honda elférhessen mellette a pódiumon. Mr. Honda tányért tartott a kezében, amelyen vékony halszeletek heverték. Mindenki sejtette, hogy azok vannak a tányéron, ám csak kevesen látták őket. A halványrózsaszín hússzeletek beleolvadtak a porcelántányér ugyancsak szelíd rózsaszínjébe.

- Látod, Ted? – suttogetta a kissé kövérkés, fekete szemű hölgy. – Látod, szívem?
- Bárcsak ne látnám – fohászkodott a csíkos inget viselő, pocakos férfi.
- Én máris... nekem máris visket a szám széle.
- Nekem meg a seggem – morogta a férfi. – El szeretnék menekülni innen.
- Jaj, istenem, ne légy már ilyen, Ted.

Mr. Honda jobb kezébe vette az evőpálcikákat, és felemelt velük egy vékony halszeletet. Lassan, méltóságteljesen, mintha egy nehéz bűvészszerűköt mutatna be,

szájába tette. Valaki ráejtette a pálcikáját a tányérra. Olyan zajt csapott vele, mint ha a halál angyala csattogtatta volna felettük a szárnyait.

Mr. Honda lehajtotta a fejét és várt.

– Most akkor mi van? – idegeskedett a Tednek nevezett férfi. – Megvárjuk, amíg kinyíffan? Különben is, egyáltalán nem vagyok biztos benne, etikus-e, hogy egyáltalán végignézzem mindezt.

– Istenem, Ted, mi a fenéről beszélsz? Hát nem csodálatos ez az egész? Annyira, de annyira be vagyok indulva, bébi...

– Betegápoló vagyok – morogta Ted. – Nekem inkább meg kellene akadályoznom, ha veszély leselkedik valakire, nem tétlenül nézni.

– Jaj, hát mit gondolsz, szívem? Hogy én öngyilkos akarok lenni?

– Most mondta a ferde szemű, hogy ennek az izének az esetében nincs száz százalék.

– És te ezt elhiszed? Ez csak a felhajtás, szívem. Pár percet bírn még ki, aztán... istenem, még a hónaljам is izzad...

Gyorsan letelt a tíz perc. Lejártát távoli gongütés jelezte.

Kitört a tapsvihar. Mr. Honda meghajolt és távozott.

Mr. Jamamoto is meghajolt, és igyekezett mindenkire rámosolyogni.

– Akkor hát... jó étvágyat mindenkinek. Még pár perc és itt vannak finomságok...

Visszavonult a konyhába ő is.

Hogy aztán ott mi történt, arról nem értesült senki.

Szerencsére.

40

Azzal kezdődött a dolog, hogy a fiatalember bemászott az ablakon. Senki sem tudta volna megmondani, hogyan történt – elvégre az étterem a harmadik emeleten volt. A kis kukta, Szato, azaz Frederico Szato éppen fugumáj csomagolására használt műanyag zacskókat keresett az egyik szekrényben, amikor megtörtént a csoda, azaz a fickó felbukkant a harmadik emeleti ablakban. Mintha halványkékes fény villant volna fel valahol, s a következő pillanatban Szato ösztönösen behúzódott az asztal alá.

Ami ezután történt, olyan volt, mintha egy rémfilm elevenedett volna meg a szeme előtt. Már az is szörnyű volt, hogy Mr. Jamamoto, Mr. Honda és a többiek egyetlen pillanat alatt úgy megváltoztak, hogy borzalom volt még csak rájuk nézni is. Szato rémülten figyelte, ahogy az éppen előtte álló pincérnek megmerevedik a

nyaka és úgy is marad előrenyújtott nyakkal, mint egy félelmében megkövült zsiráf. Aztán a pincér szeme megüvegesedett, s amikor felemelte a kezét, úgy mozgatta, mint a filmbeli robotok.

Szato ebben a pillanatban már tisztában is volt vele, hogy mi történhetett. Nagy mangaképregény és -filmfaló lévén biztos volt benne, hogy bekövetkezett, amit annyira várt: megérkeztek az idegenek. Merthogy az a fiatal, jóképű pasas, aki leugrott az ablakpárkányról és belépett a konyhába, nem földi ember, az holtbiztos. Éppen olyan, mint mi – állapította meg Szato –, de azért valahogy mégsem egészen olyan. Ő is szegletesen mozog és a szeme is üveges.

Szato magába fojtotta a sóhajtását, és tovább leskelődött. Felötlött ugyan benne a gondolat, hogy a földlakók nevében üdvözölnie kellene az idegent, aki droiddá varázsolta a pincért, és elmagyarázni neki, hogy szívesen fogadják; nem kell, hogy robotot csináljon az egész személyzetből.

Már-már kimászott volna az asztal alól, ám valami mégis visszatartotta. Az általa annyira imádott sci-fi termékekben, és az annyira csodált *A függetlenség napjában* az idegenek egyáltalán nem viselkedtek barátságosan. Sőt, kifejezetten ellenségesen viselkedtek. Ki akarták irtani a földlakókat, és ha a főhősnek nincs elég esze, ki is irtották volna. Lehet, hogy ez az üveges szemű fickó is hasonló érzésekkel viseltetik a földiek iránt?

Néhány másodperc múlva aztán meggyőződhetett róla, hogy bizony nem ártott az óvatossága. Ha előmerészkedik az asztal alól, ő is olyan lett volna, mint a többiek. Gyilkos.

Minden olyan gyorsan játszódott le a szeme előtt, hogy még ha akart volna, sem tudott volna semmit tenni ellene. Csak lapult a konyhaasztal alatt, összeszorított szájjal, és még a kezét is elé kapta, hogy megakadályozza a mindegyre feltörni akaró kiáltást.

Ami ezután következett, annak Jamamoto úr volt a főszereplője. Káprázó szemekkel nézte, amint Jamamoto úr odasétál a hulladékgyűjtő ládához, kivesz belőle két műanyag zacskót és a nagy asztalra teszi. A műanyag zacskókban gömbhal máj volt, amely köztudottan a gömbhal legmérgezőbb része. Jamamoto úr azonban nem törődött vele, hogy tulajdonképpen még érintenie sem lenne szabad a májat, felvágta a plasztik zsákocska oldalát és kiemelte belőle a tartalmát.

Szato nem hitt a szemének. Amikor pedig már hitt, ájulás környékezte attól, amit látott.

Látta, hogy Jamamoto úr ahhoz az állványhoz lép, amelyen az esztétikusan, krizantémformára alakított halszeleteket tartalmazó tányérok álltak, és áldón föléjük tartja a kezét. Szato egyetlen pillanatig azt hitte, az idegenek valamiféle szertartásáról lehet szó – mert akkor már biztos volt benne, hogy minden szakács,

pincér és Jamamoto úr testében is egy-egy idegen rejtőzik – azután rájött, hogy aligha ez történik. Jamamoto úr fogta a gömbhal máját – pusztá kézzel! – és minden tányér fölött csavarintott egyet rajta. Nem törődve vele, hogy az erős csavarástól nemcsak lé, hanem májdarabok is hullanak a hússzeletekre.

Amikor valamennyi tányérra – összesen hetvenháromra – bőségesen jutott a májból – három májat használt el egymás után –, biccentett egyet, mire a többiek sorban felvették a tányérokat, és elindultak velük az étterem felé.

Szato tudta, hogy sikoltania kellene, felugrani vagy kimászni a rejtekhelyéről, figyelmeztetni a vendégeket; ám rádöbbsent, hogy csak magát hozná szörnyű helyzetbe, segíteni úgysem tudna nekik. Mire az ajtóhoz érne, már ő is robottá vagy zombivá változna. Ezért a helyén maradt és két tenyerét a fülére szorította.

A felszolgálók és Jamamoto úr, kezükben a tányérokkal bevonultak az étterembe. Úgy látszik, fel sem tűnt nekik, hogy a májból kifolyt a lé, és a leszakadt májdarabok jócskán rontanak a fugu esztétikáján.

Amint a pincérek elkezdtek kihordani a tányérokat, elcsendesült a zsbongás. A vendégek feszült figyelemmel fordultak a tányérok felé. Többen Jamamoto úrra pislogtak, hátha mond valami áldásfélét az étel mellé, de Jamamoto úr hallgatott.

A csíkos inges amerikai még mindig azon töprengett, hogy egyen-e az annyira dicsért, veszélyes ingyencséből, vagy hagyja, hogy a barátnője egye meg az övét is. Nem akkora adag, hogy ne lehetne kettőt is lefalni belőle. Ami azt illeti, neki még őt sem kottyanna meg. Ha kívánná. De hát nem kíván egy falást sem belőle...

A közvetlen mellettük lévő asztalnál egy középiskolás-forma fiúnak tűnt fel a pincérek fura mozgása.

– Hé! Anya! – rázta meg a mellette ülő, frufus nő vállát. – Látod a pincéreket?

– Persze hogy látom – mondta az anyja. Orrlyukai kitágultak az izgalomtól, miközben görcsösen szorította a kezében az evőpálcikáját. – Hogyne látnám. Itt lesz mindjárt a miénk is.

– Látod a szemüket?

– Mi a franc van velük? – kérdezte türelmetlenül az asszony, le nem véve a tányérokról a tekintetét. – Mii akarsz ezzel mondani?

– Ezek totálra be vannak löve.

– Micsoda? Kicsodák?

– A pincérek, anya. Nézd a szemüket és a mozgásukat... tuti, hogy belőtték magukat.

A csíkos inges elfordította a fejét a fiúról és a pincérekre nézett. A szemüket kereste és gyorsan meg is találta. Maga is meghökkent a tekintetüktől. Lehet, hogy a srácnak igaza van?

Lola magánkívül volt mellette. Úgy figyelte a pincérek mozgását, mintha

megbabonázták volna. Közben gyorsan, szaggatottan szedte a levegőt. Mint az ágyban – gondolta Ted. – Éppen úgy, mint az ágyban.

Ő is megrázta Lola vállát, mint ahogy a srác a másik asztalnál az anyját.

– Látod a pincéreket, Lola?

– Lá... tom – lihegte Lola. – Jézusom, látom, és... hozzák a fugut... Jézusom... már mindenem zsibbad, a szám széle is...

Ted észrevette, hogy Lola verejtékezik, még hozzá olyan erősen, ahogy még sosem látta. Sem az ágyban, sem a meleg homokon, a strandon.

– Ezek be vannak löve – ismételte meg a srác megállapítását.

Lola valahogy meghallotta a megjegyzését, és értetlenül felé fordította a fejét.

– Kik?

– A pincérek, bébi.

– Hogyan be vannak löve? Miféle ostobaság ez?

– Nézd a szemüket és a mozgásukat.

Lola felnevetett. Sosem hallott, idegesen rikácsoló nevetéssel.

– Jaj, kicsim, hogy te milyen ostoba vagy! Sosem hallottad még azt a szót, hogy szertartás?

– Mit akarsz ezzel mondani? – feszengett a férfi.

– Azt, hogy itt nemcsak úgy eléd teszik az ennivalót, mint a gyorsbüfében, hanem megadják a módját.

– A módját?

– Igen, szívem, gyakorlott és hagyományos mozdulatok, nem hallottál még a híres teaszertartásról?

– Aznap éppen hiányoztam az iskolából, amikor tanították.

– Minden apró kis mozdulatnak jelentősége van. Olyan, mint a pantomim. Aki nem ismeri a mozdulatok jelentését, meg sem érti, hogy mit akarnak közölni vele.

– Hát én nem értem, az biztos. És a szemük?

– Mit tudom én – vont a vállát az asszony. – Lehet, hogy kontaktlencsájuk van, vagy wasabit nyaltak odakint. Jaj, édesem, ne a pincérek szemét figyeld, hanem a fugut. Nézd, már itt is van!

Valóban ott volt. Egy szegletes mozgású, merev tekintetű, fekete selyemruhát viselő pincér csúsztotta az asztalukra a két tányért.

Az asszony nagyot nyelt, és szinte felfalta a szemével a rózsaszínű halszeleteket. A pincérek befejezték a tányérok kiosztását, s merev mozdulatokkal visszatértek a konyhába. Egyedül Jamamoto állt még a terem közepén, s olyan közömbösen bámult maga elé, mintha lélekben messze járna.

Néhány másodpercig csak a zsibongás hallatszott: mindannyian vártak valamire. Talán arra, hogy Jamamoto jó étvágyat kívánjon nekik, ezzel jelezve a

vacsora megkezdését. Jamamoto azonban nem adott jelet semmire. Félrehajtotta a fejét, mintha valakinek az emberi fül számára hallhatatlan hangját hallaná, aztán nehézkesen megfordult, és ugyancsak szegletes mozgással kivonult a konyhába.

Jamamoto távozását zavart csend követte, majd ismét feltámadt a zsibongás.

– Most akkor mi van? – kérdezte egy izgatott nő hang. – Ehetünk, vagy nem ehetünk?

– Már miért ne ehetnénk? Itt van előttünk az étel.

– Legalább jó étvágyat kívánhatott volna!

– Másutt sem szokás, hogy egyszerre kezdjen el mindenki zabálni...

– Nem zsibbad még a szád széle, szívem?

– Na, akkor lesz, ami lesz, én hozzákezek.

– Jé, ez tényleg olyan, mint a krizantém!

– Emberek, én nem tudom, mi itt a szokás, de egyszer voltam Atlantában egy fuguétteremben, ahol végig ott állt az asztalunk mellett egy ferdeszemű, és minden falatnál magyarázott valamit. Azt hittem, ez a Jamamoto... vagy hogy is hívják...

– Itt mások a szokások. Már úgyis elmondta, amit kellett.

– Na jó, én nekilátok. Hú, a fenébe is, egyszer úgyis meg kell halni, nem igaz?

– Kéretik nem ijesztgetni a nagyérdemű közönséget. Aki eszik, az csendben tegye.

Lola meredt szemekkel bámult a hússzeletekre.

– Krizantémfugu! Istenem... Gyönyörű. Nem akarod lefényképezni, szívem?

– Nem – mondta Ted. – A franc se akarja.

– Pedig megtehetnéd. Kedves emlékünknél lenne.

A csíkos inges morgott valamit, majd a nadrágzsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egy aprócska fényképezőgépet.

– Na... hol az a fuga?

Ott volt előttük. Ted készített néhány fényképet, miközben elhatározta magában, hogy mondjon Lola bármit, ő nem eszik ebből a micsodából. Török étterembe kellett volna menniük kebabot enni. Abban legalább nincs az a toxotoxon vagy mi a fene.

Lola sóhajtott és felemelte az evőpálcáit. Ted rápillantott és megcsóválta a fejét. A fenébe is, Lola ezen az estén nem a jobbik oldalát mutatja, az biztos. És a szebbiket sem. Úgy néz ki, mint egy gyári munkaslány a múlt században, tizenkét órás műszak után, közvetlenül zuhanyozás előtt. Arca verejtékben úszik, keze remeg, akkora a pupillája, mintha el akarná nyelni az egész szemét, a hónalja nedves... és mindez a fugutól. Legszívesebben a falhoz kente volna az egész tányér szörnyűséget.

– Akkor hát... essünk neki! – biztatta magát Lola. Ted hallotta, hogy a

szomszéd asztaloknál is megkezdődött a fugufogyasztás.

– Hát ez... valóban finom – mondta valaki.

Aztán egy gyanakvó hang.

– Te, szerinted mi a fene ez a barna itt a szeletek tetején? Mintha máj lenne.

– Az nem lehet, mert abban van a méreg.

– Pedig ennek komolyan máj íze van.

– Fogjátok már be a szátokat. Halálra ijesztitek az embert!

– Hiszen azért jöttünk, hogy halálra ijedjünk, nem?

Ted a tányérjára pillantott. Valóban virágot formáztak a halszeletek, bár ha nem világosítják fel róla, hogy krizantém, sosem jött volna rá. A virág az virág, a kaja meg kaja. Furcsa népek ezek a japánok. Másmilyenek, mint mi vagyunk. Sosem hallotta még, hogy egy mexikói szakács kaktuszt formázott volna marhahúsból... Tényleg... mintha valami barnaság lapulna némelyik hússzelet tetején... Lehet, hogy fűszer? Bár ezt Jamamoto nem említette. Vagy igen, csak nem figyelt rá?

Észre sem vette, hogy Lola elkezdte enni a szeleteket. Az ő hússzeleteinek a tetején is ott látta a barnaságot, ami akár máj is lehetett volna. A fenébe is, miért kell mindig a legrosszabbra gondolni? Elvégre, elmagyarázták, hogy a májtól meg kell szabadulni, itt pedig kiváló fuguszakácsok dolgoznak, akkor pedig ez a valami nem lehet máj. Persze hogy nem az.

Felemelte az evőpálcikáját, hogy belekóstoljon az ételbe, amikor Lola felnyögött mellette.

– Már érzem, Ted, isteni!

– Micsoda? – kérdezte Ted.

– Elkezdett zsibbadni a szám széle.

– Te olyat rendeltél, amitől zsibbadnod kell?

– Nem, de... mégis zsibbad. Ó, istenem, Ted, ha belegondolok, hogy nem eshet bajom, és én mégis arra gondolok, hogy meghalhatnék... pisilnem is kellene...

Ted fél füllel hallotta, hogy többen is kijelentették, hogy zsibbad a szájuk. Aztán valaki élesen felkiáltott.

– Jézusom, Susanne, nekem a nyakam is zsibbad!

Ted a szeme sarkából látta, hogy Lola arca fehér, mint a fal, és lassú, talán túlságosan is lassú mozdulattal eltolja magától a tányérját és leteszi a tányér mellé az evőpálcikáit.

– Ted... nekem... zsibbad a nyakam és a... karom is.

Ted a tányérjára meredt, majd felkapta és eltorzult arccal a padlóhoz csapta.

– Megmondtam neked... nem megmondtam?

Ekkor már mindenfelől a rémület és a fájdalom kiáltásai szállkostak a levegőben.

- Óh, John... kérlek, hívj mentőt!
- A francba is, hát mi folyik itt?
- Nem kell aggódní, emberek, ezek csak múltó tünetek...
- Ez a Jamamoto be akar szaradni bennünket! Ha elkapom, az ízéjére lépek!

A hang és a látvány összefolyt Ted Williams fejében. Hallotta a rémült kiáltásokat, a sikolyokat; hallotta és látta a székéről lecsúszó testeket. Lola lehunytt szemmel az asztalon nyugtatta a fejét.

Ted Williamsen erőtt vett a vakrémület. Felugrott, de azonnal elcsúszott egy halszeleten, és fenékre huppant. Fel akart tápáskodni, de hirtelen ott érezte maga mellett Lolát. Lola a vállához dőlt és kidülledt szemekkel nyeldekelt.

– Meghalok... Ted.

– Az istenit neki, ahogy halsz meg! – ordította a férfi, dülöngélve a lábára állt, és megpróbálta felemelni Lolát. Lola továbbra is behunyva tartotta a szemét, de már meg sem próbált beszélni.

– Mr... kérem, Mr... – hallotta a szomszéd asztalnál vergődő kamasz rémülten akadozó hangját. – Ne hagyjon meghalni... kérem. Valami gyógyszer kellene...

Ted Williams feltérdelt és a tenyerébe temette az arcát.

Amit maga előtt látott, maga volt az apokalipszis.

Minden erejét összeszedve felemelte Lolát, és elindult vele a kijárat felé.

A fuguvacsora befejeződött.

41

A kis Szato még akkor is az asztal alatt ült, amikor a pincérek visszatértek. Még mindig mereven mozogtak, a szemük üveges volt, nem néztek sem egymásra, sem a fiatal férfira az ablakpárkányon.

A pincérek visszatértek, és ismét megkezdődött a furcsa szertartás – alig néhány méternyire tőle. A szakácsok újabb, előre elkészített tányérokat vettek ki a szekrényből.

A kis Szato látta, hogy tök ugyanaz történik, mint korábban: néhány pincér felrakja a tányérokat az előkészítő asztalra, a főszakács – Honda úr – pedig kivesz egy plasztikzacskóból néhány gömbhal májat, és kinyomja a tányérok felett a levét. Aztán a szakácsok és a felszolgálók sorban a tányérokhoz járulnak – ki-ki a saját evőpálcikájával –, vesznek pár szeletet a húsból és lenyelik.

Szato csak az első, furcsán gurgulázó nyögéseket hallotta, aztán jajgatva és sikoltozva berohant az étterembe.

Nem sokkal később elájult.

A nap besütött az ablakon, fényözönnel árasztva el a szobát. A nagydarab férfi izzadt, nem győzte a zsebkendőjével a homlokát törölgetni. Nemrég hányt ki magát: még gyenge volt az elszenvedett erőfeszítéstől.

– Bocsánat – mentegetőzött nyeldekelve. – Bocsánat... csak nem érzem valami jól magam...

– Ha gondolja, később is jöhetünk – mondta a kék szemű zsaru.

– Nem... dehogy – legyintett a férfi. – Előbb-utóbb úgyis túl kell esnem rajta. Akkor már jobb előbb, mint utóbb. Aztán örökre el akarom felejteni, ha ez egyáltalán lehetséges. Maga szerint lehetséges...?

– Turay hadnagy – mutatkozott be a zsaru. Igaz, egyszer már bemutatkozott neki, ám nem is remélhette, hogy a nagydarab, szinte magánkívül lévő férfi emlékezzen a nevére.

– Lehetséges, hadnagy úr?

A hadnagy szomorúan elmosolyodott.

– Azt mondják, a felejtés a természet nagy ajándéka.

– Úgy legyen.

Turay sóhajtott és Cambroneróra nézett. A fekete hajú zsaru szótlanul felvonta a vállát, mintegy átadva a másiknak a kérdés jogát.

– Feltennék néhány kérdést önnek, Mr. Williams, ha nem esik nehezére válaszolni rá – kezdte Turay.

– Nehezemre esik, de azért gyerünk – intett az amerikai, és ismét megtörölgette a homlokát.

– Az első amolyan... személyes kérdés lenne. Mióta ismeri Miss Lola... – a papírjaiba nézett, de nem találta a nő nevét... Hogy is hívják?

– Lolának – mondta a férfi. – Azt hiszem, Fishburn a másik neve.

– Csak azt hiszi?

– Egy hete ismerkedtünk meg – mondta Mr. Williams. – New Yorkból jött. Elvált, akárcsak én. Itt jöttünk össze.

– Értem – biccentett a zsaru. – Tehát korábban nem ismerték egymást. Kinek az ötlete volt a fuguvacsora?

– Az övé – mondta az amerikai. – Én még csak nem is hallottam róla azelőtt. Az az igazság, hogy texasi létemre jobban szeretem a marhát, mint a halat.

– Tehát a barátnője beszélte rá önt, hogy menjenek el abba az étterembe fuguvacsorára?

– Az az igazság, hogy nem is kellett annyira rábeszélnie. Minden pillanatban vele akartam lenni. Azt hiszem, beleszerettem egy kicsit.

– És ő?

– Jó voltam nála. Ezt megérzi az ember. Mit mondhatnék még? Jól éreztük magunkat együtt. Hogy aztán mi lett volna, ha... erre mit mondjak?

– Semmit – sóhajtott a hadnagy. – Ön tehát nem evett a fuguból. Miért?

Az amerikai megvonta a vállát.

– Nem volt rá gusztusom. Ahogy utólag végiggondoltam a dolgot, valószínűleg az előítéleteim riasztottak vissza tőle.

– Ezt hogy értsem?

– A világháború óta nem csípem a japánokat, és a családom sem csípi őket. Voltak néhányan a felmenőim között, akik Ivo Jimán hagyták a fogukat. Ezért ösztönösen kerülöm őket, ha lehet. Soha nem volt még ingerenciám, hogy japán étterembe menjek. És gyanítom, hogy nem is lesz.

– És a barátnője?

Mr. Williams nagyot sóhajtott.

– Mindent ki akart próbálni, ami felnyomja az adrenalinját. Felültünk arra a szörnyeteg hullámvasútra is... nem is tudom hirtelenjében, hogy hívják. Nem vagyok gyáva alak, de azért belém fagyott néhányszor a lélek. Negyvenen túl vagyok, nem való az már nekem. Ő azonban ott sikoltozott mellettem, és láthatóan élvezte a dolgot. Azt hiszem, ki akarta élvezni az életet, minden veszélyével együtt.

– Elmondaná, mit látott az étteremben... illetve, hogy folyt le az egész?

Mr. Williams vett egy mély lélegzetet, aztán mesélni kezdett. Igyekezett a dolgokat úgy elmondani, ahogy látta és megtapasztalta őket. Olyan szemléletesen ecsetelte az eseményeket, hogy Turay és Cambronero ott érezték magukat a haldoklók között.

– Hát... nagyjából így történt – fejezte be hirtelen. – Tudják, mit mondok én maguknak, uraim? Hogy az isten verjen meg engem, amiért nem álltam ellent a kérésének. Egyszerűen nemet kellett volna mondanom.

– Akkor is elment volna.

– De legalább nem láttam volna... hogyan... – elmorzsolta egy könnycsepp a szeme sarkában. – Én láttam... őt ott, és mindig is így marad meg az emlékezetemben. Szörnyű.

Ismét a tenyerébe temette az arcát.

– Tud valamit a hozzátartozóiról?

– Szinte semmit – sajnálkozott a férfi. – Elvált a férjétől, gyereke nem volt, egyébről pedig nem beszélt. Kérem, esetleg... bemehetnék hozzá?

Turay igent akart mondani, de mielőtt kimondhatta volna, Cambronero elkapta előle a szót.

– Kérem, Mr. Williams, önnek most erősnek kell lennie... felesleges tovább

kínoznia magát. Különben is, ön nem közvetlen hozzátartozója, így a fennálló szabályok értelmében nem engedhetjük oda egy haldoklóhoz.

– Mi... kor?

– Bármelyik pillanatban.

– Nem lehetséges... hogy...

– Nem, Mr. Williams. Menthetetlen. Akárcsak a többiek...

– Akkor én most... mit tegyek?

Cambronero sajnálkozva csóválta meg a fejét.

– Ezt önnek kell eldöntenie. Talán jobb lenne, ha hazamenne. Itt minden rá fogja emlékeztetni. Apópó... még egy pillanatra... Ön nem evett a fuguból, tehát nem is lett rosszul, gondolom, világosan látott mindent, hogy mi volt a teremben...

– Maga az apokalipszis – mondta az amerikai.

– Nem látott valami furcsát, valami szokatlant, nem is tudom, pontosan mit...

– Szokatlant? – csuklott fel az amerikai. – Ezt hogy érti? Azt gondolja, mindennapi rutin számomra, hogy hetven ember haldoklik mellettem, köztük a barátnőm is? Ez nem elég szokatlan?

– De igen – bólintott Turay. – Mindenképpen az.

– Várjon csak – emelte fel a hangját hirtelen az amerikai –, volt ott egy kisfiú... japán kisfiú. Angolul kiabált valami olyasmit, hogy ott ül a démon az ablakpárkányon, és a konyha felé mutogatott.

Turay meghökkenve nézett rá.

– Milyen kisfiúról beszél?

– Mondom, hogy egy japán kisfiúról. Fehérbe volt öltözve és szakácssapka volt a fején.

– És... mit csinált?

– Ott futkosott egy darabig a haldoklók között, és egyfolytában kiáltozott.

– Azt, hogy démon ül az ablakpárkányon?

– Így értettem. Bár ezeknek a ferdeszeműeknek olyan csapnivaló az angol kiejtésük, hogy ember legyen a talpán, aki egyből megérti.

Turay és Cambronero összenéztek. Eddig úgy tudták, hogy a személyzetből is meghalt mindenki. Jamamoto, az üzletvezető, Honda, a fuguszakács, valamint az összes szakács és felszolgáló. Ők maguk is ettek a fuguból, azaz szándékosan mérgezték meg magukat. Kollektív öngyilkosságot követtek el, miután átküldtek hetven embert a túlvilágra. Vajon ők is bosszút akartak állni az amerikaiakon a világháború miatt? A fenébe is, de hát hol van már az? Arról nem is beszélve, hogy nem csak amerikaiak voltak az étteremben. Különben sem valószínű, hogy Jamamoto úr, a közismert és tisztelt étteremtulajdonos ilyen furcsa módon próbált volna ennyi idő után elégtételt venni... a miért is? Hirosimáért, Nagaszaikéért?

- Nem látta, honnan került a kisfiú az étterembe?
 - Csakis a konyhából.
 - Miből gondolja?
 - Máshonnan honnan jöhetett volna? Különben is, a konyha felé mutogatott. Cambronero fél órai telefonálással kiderítette, hogy ki a kisfiú.
- Szato, az egyik szakács unokája, az ünnepi alkalmakra gyakran behívott kukta.

43

A kis Szato a kapitányság gyerekek számára fenntartott szobájában ücsörgött, s amikor beléptek hozzá, felemelte, majd lehorgasztotta a fejét.

A rendőrnő, aki a szobába vezette őket, együtt érzően mosolygott rá.

– Szegény kis legény – sóhajtotta. – Csak az úristen a megmondhatója, min ment keresztül.

– Hamarosan meg fogjuk tudni – vélekedett Turay. – Hogy került ide egyáltalán?

– A kikötőben találtunk rá – mondta a rendőrnő. – Az egyik oszlop tetején ücsörgött, mintha odaragasztották volna. A tengert nézte, és nem válaszolt senkinek. Az egyik jachtról hívott fel valaki, hogy egy kisfiú feltehetően öngyilkosságra készül. Csak nagy nehezen sikerült lecsalni az oszlopról. Előbb azt hittük, ha megijed, bele talál ugrani a vízbe, csak később derült ki, hogy moccanni sem bír. Nem beszél, nem is eszik vagy iszik. Mintha nem lenne magánál. Mi a tervük vele, hadnagy úr? Én, mint gyermekvédelemmel megbízott tiszt...

– Maradjon itt velünk – javasolta Cambronero. – Ha bármi ellen kifogása lenne, csak szóljon.

Turay éppen azt fontolgatta magában, hogy milyen fondorlatos módon kellene a gyereket szóra bírni, amikor a kisfiú magától is megszólalt. Méghozzá angolul. Nem volt bő a szókincse, és a kiejtése sem volt kifejezetten oxfordi, de azért jól megértették egymást.

– Jól vagyok – mondta kérdés nélkül.

Turay meghökkenve nézett rá.

– Ennek örülök. Kérsz valamit enni vagy inni?

– Kakaót kérek – mondta a fiú.

A rendőrnő biccentett, és kiszólt az ajtón.

– Kicsit várnod kell a kakaóra – mondta aztán a kisfiú felé fordulva. – De azért hamar hozzák.

A kisfiú biccentett.

– Mindent elmondok – mondta.

Turayt meglepte, hogy milyen könnyen megy a dolog. A kisfiú arcáról nem tudott leolvasni semmit, így nem is értette, miért lett hirtelen ennyire közlékeny.

– Te rendőr vagy? – kérdezte a kis Szato.

– Az – bólintott Turay.

– Nincs egyenruhád.

– Nem minden zsarunak van. Van, aki egyenruhás zsaru, van, aki nem. Én nem vagyok egyenruhás.

– Jó erős az az ablak? – kérdezte a kisfiú az ablak felé fordítva a fejét.

– Annak tűnik – bólintott Turay. – Miért kérdezed?

– Nem jöhet be rajta senki?

Turay meghökkent. Ez a gyerek fél valamitől. Vagy valakitől...?

– Ezen senki, az biztos.

– Az a fiú sem?

Turay figyelmeztetőn Cambroneróra pislantott. Nehogy beleszóljon valaki a beszélgetésükbe. Cambronero pedig a rendőrnőnek jelezte, hogy mi a helyzet. Úgy látszik, a fiú Turayban bízik a legjobban.

– Milyen fiú? – kérdezte Turay.

– Aki... ott ült az ablakpárkányon.

– Hol?

– Hát a konyhában, ahol a fugut készítettük.

– Azt mondod, az ablakpárkányon ült egy fiú? Milyen fiú?

– Nagyfiú. Lehetett talán húszéves is.

Turay fejében vadul kergették egymást a gondolatok.

– Azt mondod, az a fiú bemászott az ablakon?

A kisfiú bólintott.

– De hát az az ablak három emelet magasan van!

– Mégis... bemászott.

– És mit csinált?

– Leült az ablakpárkányra és... nézett.

– Mit nézett?

– Azt nem tudom. Nem tudom, hogy mit nézett. Olyan volt a szeme, hogy... mint a halottaké.

A légy zümmögését is meg lehetett volna hallani a szobában, ha zümmögött volna.

– Az... milyen?

– Nem pislognak – mondta Szato. – És... olyan, mintha üvegszemük lenne.

– Ő tette a fugumáját a húsrá? Ő kényszerítette a szakácsokat, hogy segítsenek

neki?

A kisfiú nemet intett.

– Ő nem nyúlt semmihez. Csak nézett ránk.

– Te hol voltál ezalatt?

– Én az asztal alatt.

– Nem vett észre téged?

– Ha észrevett volna, halott lennék. Mint a nagypapám.

Turaynak hirtelen két dolog is az eszébe jutott.

– Megjegyezted, milyen ruhában volt?

Szato nem értette a kérdést.

– Azt kérdeztem, hogy emlékszel-e rá, milyen ruhában volt a fiú az ablakpárkányon.

– Hát... volt nadrágja és... mellénye... és...

– Volt valami a mellényén?

– Valami...?

– Például egy ráhímzett hajó.

Turay a zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle két fényképet. Rövid habozás után odanyújtotta az elsőt a kisfiúnak.

– Ő volt az?

Szato megnézte, majd megrázta a fejét.

– Nem ő volt.

Turay erre a másik képet mutatta fel neki.

A kisfiú megrándult, ahogy a képre nézett.

– Ő... – mondta aztán remegő hangon. – Ő.

A képen egy jacht képével díszített mellényt viselő fiatalember látszott.

Diego Hernandez.

44

Turay, Cambronero hadnagy és Sörhas értetlenül bámultak egymásra.

– Megáll az ész! – nyögte végül Rodriguez kapitány. – Ha újságban olvasnám, azt mondanám, hogy tüstént le kell tartóztatni az újságírót, mert elveszítette az esztét. Ez egyszerűen... megmagyarázhatatlan.

– Márpedig a kisfiú aligha hazudik – sóhajtott Turay. – A párkányon Hernandez ült.

– Aki belefulladt a tengerbe.

– Aki eltűnt.

– Mit mond a kisfiú, legalább vizes volt a ruhája?
– Nem tudja. Nem figyelte meg. A helyszínelők nem találtak vizet a párkányon, de ha lett is volna, addigra már felszáradhatott.

– Mit szól mindehhez, señor Turay? – kérdezte a kapitány. Cambronerót nem kérdezte, nagyjából úgyis tudta, mit mondana.

Turay megvonta a vállát.

– Változatlanul az a véleményem, hogy el kell döntenünk, materialista vagy idealista módon viszonyulunk-e a problémához. Ha idealista módon, akkor akár angyalok is lehetnek – mármint gonosz angyalok –, tudomásom szerint, például Lucifer is az volt. Ez esetben persze lehetnek démonok is vagy gonosz lelkek, akik korábbi testi valóságukban jelentek meg. Azaz, belefulladtak ugyan a vízbe – Hernandezre, Escobarra és a svéd kislányra gondolok –, ám a testük nem bomlott el, hanem egy gonosz szellem megszállta, és most ő használja.

– Egyáltalán nem tetszik ez nekem – sóhajtott Rodriguez kapitány. – A rendőrségnek nem az a dolga, hogy rossz szellemek után kajtasson. Ha így állna a dolog, akkor nem is nekünk kellene foglalkoznunk vele, hanem Martinez atyának.

– Ellenkező esetben viszont racionális okát kell találnunk a történeteknek.

– A fugu elég racionális ok – bökte közbe Cambronero.

– Az igaz – bólintott Sörhas. – Csakhogy a Hernandez fiú a párkányon már nem az.

– Maga szerint mi a fenét csinálhatott a párkányon?

– Valószínűleg hipnotizálta a konyhában lévőket – felelte Turay.

Cambronero és Sörhas egyszerre kapták fel a fejüket.

– Komolyan ezt gondolja? – kérdezte Sörhas.

– Csak racionális magyarázatokat igyekszem keresni. Tegyük fel, hogy Hernandez rákényszerítette az akarátát a többiekre. Beszugerálta nekik, hogy mit tegyenek, ők pedig megtették.

– De mi a fenéért?

– Meg akarta gyilkoltatni velük a vendégeket. És azok meg is tették.

– Jó, jó, de miért?

– Ezt sajnos nem tudom.

– Cambronero?

Cambronero hadnagy megvonta a vállát.

– Induljunk ki James Bondból – mondta.

Rodriguez kapitány eltátotta a száját.

– Jól hallom? James Bondot említette?

Cambronero bólintott.

– Látott már James Bond-filmeket, kapitány úr?

– Ki nem látott? – húzta el a száját Rodriguez.

– Nos, a sémája majd mindegyiknek a következő; van egy hatalom – hangsúlyozni kívánom, hogy egy nagyon is e világi hatalom –, amely meg akarja szerezni a hatalmat mások felett – az esetek túlnyomó többségében világuralomra tör. Teszi ezt nagy erejű, titkos fegyverek birtokában. S a világ urává is válna, ha nem lenne a mi kedves James Bondunk, aki keresztülhúzza a számításait. Ez már elég materialista megközelítés, nem?

– Az, de...

– És ha a mi esetünkben is ez történik? Van valaki – nem tudjuk, hogy ki –, valamit akar – sajnos nem tudjuk, hogy mit –, s bizonyos előkészületeket tesz, hogy megpuhítson bennünket. Hogy lássuk belőle: komolyak a szándékai.

– Ez maga szerint azt jelenti, hogy előbb-utóbb jelentkezni fog nálunk?

– Hogy valakinél jelentkezni fog, az biztos.

Rodriguez megsimogatta a bajuszát.

– Hátha nem is mi vagyunk a címzettek. Úgy értem, hogy nem a mi kapitányságunk.

– Akkor ki? – kérdezte Turay.

– A fene se tudja. Talán az államelnök, a kormány, az ENSZ... ki tudja?

– De miért éppen egy fuguvacsora résztvevőit gyilkolta meg?

– Talán utálja a fugut.

– Túl bonyolultnak tűnik ez nekem – morogta a kapitány. – Ha tényleg előállna az a helyzet, hogy valaki utánozni akarná a James Bond-regények főgonoszát, nem lenne egyszerűbb írni egy levelet az elnöknek vagy egy szenátornak? Ha ennyi meg ennyi idő alatt nem fizettek ötven milliárd dollárt, atombombát robbantok Washington felett. Ez lenne logikus, nem?

Sok minden elhangzott még ezen a délutánon; volt magyarázata Sörhasnak, Cambronerónak, és Turaynak is akadt. Csak úgy köpködték ki magukból az ötleteket; lelkük mélyén azonban mind a hárman meg voltak győződve róla, hogy olyan messze járnak az igazságtól, mint a sivatagi hangya a Himalája csúcsától.

45

Bár Rodriguez kapitány teljesen feleslegesnek találta, hogy Elke Björnevik és Turay lemerüljenek a kikötőben, mégis megadta rá az engedélyt. A délután közepe tájára úgy lecsökkent a szél ereje, hogy a hullámok már nem fenyegették a testi épségüket.

Mivel Elke tengerbiológus volt, és Turay is elvégezte a megfelelő

tanfolyamokat, nem állt útjukban akadály. Cambronero hadnagynak is felajánlották, hogy menjen velük, ő azonban elhárította a szíves meghívást.

– Egy hadvezér memoárjában olvastam, hogy nem a támadó csapatok a legfontosabbak a háborúban, hanem a logisztika. A hadtáp, a szállító alakulatok, a háterszág biztosítása.

– És? – kérdezte Turay.

– Én leszek a háterszágotok.

Turay csak akkor döbbsen rá, hogy mire vállalkozott, amikor már odalent volt a víz alatt. Elke előtte úszott, s bizony igyekeznie kellett, ha nem akart elmaradni tőle. Sosem merült még kikötőben, így aztán megdöbbsentette a látvány, ami odalent fogadta. A kikötő feneke elhagyott csatamezőnek tűnt. Elkét követve számtalan oda nem illő tárgygal találkozott: félig iszapba temetett hordók, kötélcsomók, téglák, szakadt halászhálók, autóröncsok heverték szerteszét. Hirtelen észrevette azt is, amit nem akart látni – egy csontváz lebegett alig karnyújtásnyira tőle. A sós víz már a ruhafoszlányokat is lemarta róla; csak alapos vizsgálat után tudta volna kideríteni, mikor kerülhetett a vízbe. Akkor döbbsen csak meg igazán, amikor felfedezte, hogy a váz lábszárcsontjára drótkötél van erősítve, s a kötélmásik vége az iszapba vész. Turay feltételezte, hogy alighanem a kartellek közti leszámolások egyik áldozatát látja maga előtt. Kísértést érzett, hogy kiszabadítsa és feljuttassa a felszínre, de mivel Elke rendületlenül haladt előre és nem akarta el veszíteni, ezért hagyta a vázat és úszott a lány után.

Ekkor valahogy felkavarodott a víz. Nem volt elég gyakorlata benne, hogy megállapítsa, a szél erősödött-e ismét meg, és a hullámok kavarták fel az iszapot, vagy más az oka. Azt nem tartotta valószínűnek, hogy hajó alá kerültek volna, Rodriguez ugyanis füle hallatára utasította a kikötői hatóságokat, hogy a kutatás idejére csónakokon kívül semmilyen úszóeszközt ne engedjenek a mólók közé.

Turay érezte, hogy elkapta egy áramlat és megpörgeti. Rémülten futott át rajta a gondolat, hogy alighanem örvénybe keveredett. Eszébe jutott, amit a tanfolyamon hallott, hogy az örvény a bűvár egyik legveszélyesebb ellensége. Legjobb ilyenkor tudomást sem venni róla. Hagyni kell, hogy megforgassa, aztán ügyis kilöki magából.

Mást úgysem igen tudott volna tenni ellene. Megpróbálta megállapítani, hogy nincs-e a közelében olyasmi, ami kárt tehetne benne, ha nekicsapódik, majd amikor nem látott semmi hasonlót, hagyta tovább táncoltatni magát.

A mélyben folydogáló áramlatok ereje előbb megijesztette, aztán lassan elmúlt a félelme. Rájött, hogy az örvény talán nem is volt örvény, csupán a felszín alatt futó áramlat ölelése. Hatalmas, víz alatti hullámok játszottak vele, mint a delfinek a főkabébíval. Igyekezett nem gondolni rá, hogy halálos játék is lehet belőle.

A hullámok ereje mintha egyre csak növekedett volna. Megfordult a tengelye körül, hogy megkeresse Elkét, de nem találta sehol. Távolról mintha sötét fal közeledett volna felé. Előbb halrajnak hitte – már ez sem töltötte el felhőtlen örömmel –, aztán attól félt, hogy hajó közeledik felé, s a csavarja halálra vagdossa. Tenni már nem tudott ellene semmit: a sötét fal ott volt előtte és magába olvasztotta.

Hiába égett a fejlámpája, csak a sötétbarna falat látta maga előtt. Kinyújtotta a karját, hogy megnézzze, látja-e még a kezét. Csak homályosan látta. A sűrű barna valami egyre sötétebbé tette a környezetet.

Olaj! – döbbsent belé a rémület. – Valaki olajat öntött a tengerbe. Úristen, ki kell jutnom belőle, mielőtt még...

Aztán észrevette, hogy mégsem olaj az, amit annak hitt. Apró szemcsék ragadtak a szemüvegére, hosszú libegő valamik úsztak el előtte. Alighanem alga- vagy hínármezőt sodortak felé a hullámok. Egyre kevesebbet látott a szemüvegén át. Időről időre meg kellett állnia, hogy lekaparhassa róla a barnaságot.

Ekkor arra is rádöbbsent, hogy fogalma sincs róla, merre lehet. Talán olyan helyre tévedt, ahova nem lett volna szabad betévednie? Talán nem is lett volna szabad lejönnie ide... Vajon hol lehet Elke?

A barnaság egyre sűrűbb lett. Turay kezdett komolyan megijedni. Istenem, ha belekeveredik valamibe, és nem tud kiszabadulni belőle, örökre itt marad a kikötő alján. Ha meghal, előbb a ruha foszlik le róla, aztán a csontjai, s nem marad más belőle, mint az emlékezet. Egy darabig. Aztán egész lényét elnyeli a feledés.

S amikor már majdnem eluralkodott rajta a pánik, megpillantotta Elkét. Ott libegett a nagy barna folt mögött, amely jobbra-balra hintázott az orra előtt. Sűrű volt, így csak a lány körvonalait láthatta tőle. Elke egy helyben állt, mintha vizsgálgatott volna valamit.

Turay legszívesebben megkönnyebbülve odakiáltott volna neki, de a víz alatt, bűváruhában nem tehetette meg. Mindenesre, hogy felfedezte a lányt, elmúlt az aggodalma. Nem akart beleúszni a foltba, inkább csak messziről figyelte Elkét. Látta a körvonalait, és ez egyelőre elég is volt neki. Feltételezte, hogy a lány ugyanígy látja őt.

Csak néhány perc múlva gondolt rá, hogy akármit is csinál Elke, meg kellene néznie. Talán megtalálta Gudrun holttestét, és most bánatba feledkezve lebeg felette.

Elmúlt öt perc, tíz perc, s Elke csak nem akart meg mozdulni. Oxigénje még volt bőven, nem kellett attól tartania, hogy kifogy belőle. Türelemre intette magát és még öt percig várt. Elke nem mozdult: lefelé hajtott fejjel egy helyben lebegett.

Akkor határozta el, hogy odaúszik a közelébe, amikor Elke továbbra sem

mozdult, csak hagyta, hogy ringassák a hullámok.

Sóhajtott egyet, s belevágott a barna, sűrű folt közepébe. Mintha fűrészport öntöttek volna a vízbe: a sűrű kotyvalékban minden eltűnt a szeme elől. Eltűnt Elke, eltűntek a halak, amelyek mindig kíváncsian megnézegették, és már a szemetet sem látta a kikötő alján. Immár küzdenie kellett a pánik ellen. Érezte, hogy vadul ver a szíve, mintha most lenne először a tenger mélyén. Csakhogy mennyire más a napfényes, áttetsző tiszta kékség, mint ez a mocsárhoz hasonlító zagyvalék körülötte!

Megpróbálta elhajtani maga elől a trutymót, miközben egyre erőteljesebben úszott Elke felé. Mintha attól tartott volna, hogy végérvényesen elveszíti a lányt.

A fűrészporral szennyezett víz olyan sebesen lebbent el előle, mintha gyors kezek függőnyt rántottak volna félre. Egyszeriben ott találta magát Elke mellett; majdhogya neki nem úszott nagy igyekezetében.

Abban a pillanatban aztán már észre is vette, hogy az az alak, akit hosszú percek óta figyelt, s akire türelmesen várt, nem Elke. Nem az a lány, aki annyira tetszik neki.

Az alak a mélyben nem viselt bűváröltönyt, de még csak tappancs sem volt a lábán. Fehér sportcipő helyettesítette, amelynek a fűzője ott lebegett mellette: néha a lábszárára csavarodott, majd meg kiszabadulva, mint furcsa haluszony tekergett ide-oda. A férfi rövidnadrágot és zöld színű pólót viselt – akkor, amikor még életben volt.

Mert most már nem volt életben. Halott volt, amit kidülledt, semmibe meredő szeme is bizonyított.

A férfi ismerős volt, bár amikor utoljára látta, másképpen volt öltözve. Ám a sportcipője ugyanaz volt; akkor is és most is.

Turay érezte, hogy megdermed a szíve. Legszívesebben elmenekült volna, de nem tehette meg.

Alaposan meg kellett néznie a halottat, mielőtt még visszatérne a partra. Azt gondolta, hogy ez a fickó itt, a tengerben, valamiképpen összefüggésben állhat azzal az üggyel, amelyért ideküldték.

Látta, hogy a férfi lábán hasonló drótkötél feszül, mint a csontvázén, s a kötél vége az iszapba veszik.

Egészen közelre úszott a halotthoz, és az arcába nézett.

Eszposito volt, a kikötői csavargó, aki be akarta adni neki a laptopmesét.

S akinek alighanem azért kellett meghalnia, mert elcsórt valahonnan néhány használt laptopot.

Vagy azért, mert mindent tudott arról, ami a kikötőben történik.

Elég világos volt ahhoz idelent, hogy meggyőződhesen róla, valóban Esposito-e a halott. Valóban ő volt. Valaki megölte, mielőtt még beszélhetett volna vele.

Mivel elképzelhetetlennek tartotta, hogy megpróbálja kihúzni a vízből, elindult visszafelé. Ám rá kellett döbbsennie, hogy amíg a halottat nézegette, a fűrészpores folt visszatért, és elzárta előle az utat. Akármerre fordult, csak a barna trutymót látta maga körül. S ekkor szörnyű sejtése támadt. Mi van akkor, ha ez a valami, ami itt lebeg körülötte, lenyelte őt? Most bent csücsül a gyomrában és arra vár, hogy a valami megeméssze. Nem először fordulna elő a világtörténelemben, hogy egy embert lenyelt egy szörnyeteg. Igen ám, csakhogy ehhez előbb lenyelhetővé kellett volna tennie, azaz, feldarabolnia. Ő pedig szemmel láthatóan még egyben van...

Kihúzta a tokjából a bűvarkését, amelyet Cambronero erőszakolt rá, és néhányszor erőteljesen belebökte a barnaságba. Felesleges volt erőlködni. A barna trutymó egyre csak ott hullámozott körülötte, és akárhogyan is szurkálta, nem mutatott semmi változást. A késpenge beleszaladt, majd amikor visszahúzta, visszajött. Mégis, egyre azt suttogta valami a fülébe, hogy igenis, lenyelte valami. És most emészti.

A bibliai Jónás jutott az eszébe, akit lenyelt a cethal. Bár tisztában volt vele, hogy a cethalak aligha nyelnek le bárkit is, nem is lennének képesek rá szegények, Jónást mégiscsak bekapta valami. A történet kiagyalói nem lehettek képzett zoológusok, ezért nem is voltak tisztában a cethalak anatómiájával. Ennek ellenére a legendák többségének a mélyén valós történetek húzódnak meg. Háttha ő is úgy járt, mint Jónás. Lenyelték, ám ő mégis kiszabadult a „cethal” gyomrából. Neki is ki kell szabadulnia...!

Fogalma sem volt róla, hogy merre van az arra, és hogy merre van lefelé és felfelé. Csak a víznyomásmérő a karján mutatta, hogy tizenöt méter mélyen jár.

A barna valami ekkor furcsa alakokat kezdett öltetni. Mintha egy hatalmas élőlény kutató karjai tapogatóztak volna utána. A karok egyre ott matattak rajta, mintha mintát akartak volna venni róla.

Turay ekkor már tisztában volt vele, hogy nem a valóság az, amit lát. Nem tudta, mi történt vele – ezer minden történhetett –, talán rosszul működik a felszerelése, s ettől bedurrant az agya. Kétségbeesetten forgott maga körül, s megpróbálta kitalálni, merre kellene úsznia.

Ekkor bukkant fel az első. Egy madárszárnyhoz hasonlító barna folt húzott el az arca előtt, majd a nyomában kitisztult a tenger. S a tisztává vált vízben egy emberi alak úszott felé. Egy szőke, hosszú hajú lány. Nem volt rajta bűváruha, és mégis úgy úszott felé, mintha nem is volna szüksége levegőre.

Hát nem is volt. A lány hosszú estélyi ruhát viselt, nyitva volt a szeme, haja lágyan ringatózott az áramlatokban.

Gudrun! – kiáltotta a fülébe egy belső hang. – Ez csak Gudrun lehet!

Aztán jöttek a többiek. Azok már meztelenek voltak. Volt köztük néhány nő – egyáltalán nem takargatták magukat – és néhány gyerek is, olyan kamaszforma. Ott lebegtek el a közelében, merev szemükkel őt fürkészték, mintha azt latolgatnák magukban, hogy befogadják-e maguk közé lebegőtársnak. Turay biztos volt benne, hogy táncolnak. Kinyújtott karjukkal nem érték el ugyan egymást, de hát mi más lehetett volna ez a közös lebegés, mint tánc? Ő áll a kör közepében, a többiek pedig ott táncolnak körülötte.

Turay biztos volt benne, hogy vagy megőrült, vagy egyszerűen csak vizionál. Olyat lát, ami nincs is ott. Keszonbetegsége lehet, vagy mi a fene. Jó lenne valahogy megtalálni a helyes utat, jó lenne hazatalálni...

Néhány könnyecsepp is kipréselődött a szeméből, ahogy belátta, hogy ő már nem kerülhet soha haza. Itt marad örökre a meztelen táncosok társaságában. Ennyi volt, szép volt.

Aztán egyszerre ismét megváltozott körülötte a víz alatti világ. A meztelen testek megperdültek, valamennyien felé néztek, majd barna csápok ragadták meg, és érezte, hogy kegyetlen erő préseli össze a mellkasát. A következő pillanatban óriási erő taszította meg, és ő száguldani kezdett a végtelenben.

Előbb elsötétült előtte a tenger, aztán kivilágosodott. Már nem tudta, hogy a víz alatt van-e, a hullámok hátán lovagol, vagy fent repül a levegőben. Talán úton van a mennyország felé. A mezteleneket szerencsére már nem látta maga körül. Talán angyalok lehettek, bár őszintén szólva, eddig valahogy másképpen képzelte el őket. Az estélyi ruhás lány és a fiúk még csak-csak, de volt köztük egy pocakos férfi és egy idős asszony is... hát azok aztán nem voltak kifejezetten angyal kinézetűek...

Nem kis meglepetésére egyszer csak lefelé kezdett zuhanni. Megütötte valami az oldalát, csattanást hallott, és a barna trutyi ismét ott forgolódott körülötte. Az a furcsa érzése támadt, hogy a levegőből került vissza a vízbe.

Valóban ez történt. Amint kissé eloszlott körülötte a trutyi, újfent megpillantotta a meztelen halottakat. Mintha kissé többen lettek volna, mint korábban. Végigpillantott magán, hogy vajon már ő is meztelen-e, de nem volt az. Még rajta volt a bűvárruhája, és a kését is egyre ott szorongatta a kezében.

A halottak közrefogták, táncoltak körülötte, majd ő újra felröppent a levegőbe, míg azok a vízben maradtak. S ekkor győzött benne lényét alkotó materializmusa. Rádöbrent, hogy a víz és a levegő között ingázik; nem tébolyodott meg, még nem, csupán az történt vele, hogy valami elkapta a vízben, és most labdaként játszik vele. Talán egy óriási foka vagy egy gyilkos bálna. Mindegyik szeret játszani. A foka a

labdával, a gyilkos bálna pedig a fókákkal. De vajon vele ki a fene játszik?

Bár már világosan látta a helyzetét, fogalma sem volt róla, hogy ugyanolyan közel áll-e a halálhoz, mint korábban? Vajon mi történik vele, ha ez a valami megunja a vele való játszadozást?

A meztelenek újra ott táncoltak körülötte. De ezúttal mintha valamiért megharagudtak volna rá. Korábban, ha halottak voltak is, szelíd volt az arcuk, és némelyiken inkább félelem ült, mint agresszivitás. Ezúttal azonban megváltozott a helyzet. A halottak egyre közelebb táncoltak hozzá, karjukat nyújtogatták felé, mintha el akarták volna kapni. Mintha megelégtették volna a játszadozást, s azt mondogatták volna egymásnak, hogy elég a táncból, térjünk a lényegre!

És az arcuk is hogy megváltozott! Ajkuk felhúzódtott, kivillantották fogait. Lehet, hogy csattogtatták is, bár ezt természetesen nem hallhatta. Agya azonban felfogta a felé áradó gyűlöletet. A halottak gyűlöletét az élők iránt.

Aztán ismét repülni kezdett. Látta felette a csillagokat, de látta az alatta elterülő kopár mezőt és a kaktuszokat is. Mintha szárnyai nőttek volna, úgy repült át felettük. A távolban árbocokat látott, autókat, és mintha emberek futkostak volna közöttük.

Érezte, hogy nekicsapódik valaminek, puffanást hallott, és elfeketedett előtte minden.

Megérkezett valahová.

47

Amikor felébredt, halk hangokat hallott maga körül. Pontosan tudta, hogy ébren van, és azt is, hogy aludt.

Gyorsan kinyitotta a szemét. Látta, hogy egy szobában van, s a szobának olyan fehér a fala, hogy visszatükröződik rajta a nap fénye. Le is kellett hunynia a szemét a hirtelen támadt nagy világosságtól.

Amikor másodszorra nyitotta ki, már nem bántotta annyira a fény.

– Pislog – mondta egy ismerős hang. Cambronero hadnagy hangja.

– Magához tért – mondta egy másik hang.

Sörhas – gondolta. – Ez Sörhasé.

– Istenem, csakhogy! – Ez női hang volt.

Ahogy tudta, körbeforgatta a szemét. Az ágy, amiben feküdt, fehérre volt festve, ebből azonnal kitalálta, hogy kórházban van. Rosszul lett a tengerben, kihúzták és kórházba dugták. De hát mi a fenéért is kellett lemerülnie... Jó, elvégezte a tanfolyamot, de mennyire más a Karib-tenger kristálytisza vizében úszkálni, mint

egy koszos kikötőben. Nem lett volna szabad lemerülnie.

Éppen emelgetni próbálta a fejét, és a száját is szóra nyitotta volna, amikor ismeretlen arc hajolt fölé.

– Hogy van, señor Turay?

– Hol vagyok? – nyögte, pedig nem is ezt akarta kérdezni.

– Kórházban. Hogy érzi magát?

– Én... jól. De...

– Majd a kollégái felvilágosítják mindenről. Amíg aludt, alaposan megvizsgáltuk. Nincs törése, és a fejével sem történt semmi... De azért később még néhány vizsgálatra szükség lehet. Csak azért, hogy...

Elke arca váltotta fel a másikat. Láttá, hogy mosolyog a szája, mond neki valamit, de nem értette, mit.

Nem akarta, de elaludt.

48

Mielőtt elkezdődött volna a beszámolója, ültő helyében megivott egy liter ásványvizet. Majdhogynem egy húzásra. Testének és lelkének egyaránt szüksége volt a frissítő vízre. Egyelőre olyan zűrzavar tombolt benne, hogy meg sem próbált rendet teremteni a fejében. A friss víz talán segít a rendrakásban.

– Akkor hát beszéljen, Alejandro – biztatta a kapitány. – Próbálja meg értelmesen elmagyarázni, mi az ördög történt magával. Sosem bocsájtottam volna meg magamnak, ha baja esett volna. Tanultam is az esetből. Remélem, maga is úgy érzi, hogy nincs baja, nem csak az orvosok állítják.

Turay szeme végigfutott rajtuk, majd Elkén állapodott meg.

– Örülök, hogy... maga is... nem történt semmi...

A lány odalépett hozzá és megfogta a kezét. Szemrehányó volt ugyan a tekintete, de azért nem haragos.

– Az isten áldja meg magát, mit művelt maga odalent? Azóta is úgy furdal a lelkiismeret, hogy majd rosszul leszek tőle. Miért nem mondta, hogy maga egy zöldfülű uszodapatkány, de nem bűvár?

– Én... több tanfolyamot is...

– A tanfolyam, az tíz centet sem ér. Sosem hallotta még, hogy a gyakorlat teszi a mestert?

Turay akaratlanul is elvigyorodott.

– Még... soha.

– Mindig is sejtettem, hogy a kanadaiak csak a szájjáratásban mesterek.

- Én igazából... kanadai sem vagyok...
- Akkor mesélje el, mi az ördög történt magával?
- Turay összeszedte magát, és megpróbált értelmesen beszélni.
- Hát... mentem maga után.
- Egy darabig, ember! Aztán már nem volt sehol.
- Kicsit elmaradtam magától, mert... találtam egy csontvázat.

Mély levegőt vett, és elmondta, hogyan bukkant rá a csontvázra. Elke meghökkentnek tűnt, a két zsarunak azonban a szeme sem rebtent.

– Találhatsz ott többet is – legyintett Cambronero hadnagy. – Előfordul, hogy a hullámok a partra sodornak egyet-kettőt. Évekkel ezelőtti leszámolások áldozatai.

– Nem... mostaniak?

– Mostanság már nem vesződnek az ilyesmivel. Egyszerűen ott hagyják az áldozatokat, ahol megölték őket. Kivéve, ha valakit olyan helyen nyírtak ki, hogy nem maradhat ott. Majd ha lesz egy kis időnk, kiszedjük a vízből.

– És ha valaki megtalálja, és...

– Nem hinném. Ott ugyanis tilos a bűvárkodás.

– Mondja már tovább! – sürgette a lány. – A frász tört ki maga miatt. Meddig vacakolt azzal a csontvázszal?

– Nem sokáig. Aztán... mentem tovább.

– Magához képest egy teknősbéka is gazella.

– Belekeveredtem egy barna foltba.

– Mibe? – hökkent meg a lány.

– Egy... barna foltba.

– Az meg micsoda? Valami szennyeződés?

– Nem tudom – sóhajtott Turay. – Olyan, mintha fűrészpórt öntöttek volna a vízbe. És... furcsa alakzatokat vett fel. Mintha karjai lettek volna és utánam nyúlált volna.

– Szimplán pánikba esett, szívem – mondta a lány. – Kezdőkkel megesik.

Turayt bántotta ugyan, hogy a lány ilyen lekicsinylően beszél vele, de aztán megértette, hogy miért. Elkét annyira megrémítette az eltűnése, hogy most igyekszik a maga módján bosszút állni rajta.

– Hol találtak rám? – kérdezte ugorva egyet az események menetében.

– Na mit gondol? – kérdezte a kapitány.

– Fogalmam sincs róla – rázta meg a fejét Turay. Emlékezett ugyan valamire; mintha repült volna: csillagok felette, kaktuszok és pálmafák alatta, de nem volt biztos benne, hogy valóságban megtörtént-e vele.

– Öt kilométerre innen és háromszáz méterre a parttól. Csak azt nem értem, hogy a fenébe bírta ki odáig... és miért cipelte az üres palackot a hátán? Még

nagyobb szerencse, hogy kiesett a szájából a pipa, különben megfulladt volna. Nem emlékszik semmire?

– Mire estem? – nyelt egyet Turay.

– Hogyhogy mire esett? – hökkent meg a lány. – Inkább mire feküdt rá. Jó kis vackot talált magának. Ráfeküdt egy halom száraz pálmalevélre, amely ki tudja, mióta rohadt már azon a helyen, s úgy mászkáltak magán a kukacok, mint kukacváros főutcáján. Mondja, az istenért, miért pont azt a szar helyet választotta ki magának?

– Nem emlékszem semmire – sóhajtotta Turay.

– Nagyon ki lehetett készülve – csóválta meg a fejét a lány. – Ennyire becsinálni egy csontvázról! Mi annak idején elcsórtuk az iskola szertárából és felöltöztettük. Carlnak hívtuk.

– A csontvázak manapság műanyagból vannak – legyintett Cambronero.

– Lehet, hogy maguknál igen, de mi, svédek, mindenben az eredetit szeretjük.

– Hagyják már beszélni, az istenért! – mordult rájuk Sörhas. – Majd később ráérnek megbeszélni, hogy miből készülnek Svédországban a szemléltető eszközök.

Elke sértődötten elhallgatott. Cambronero megköszörülte a torkát.

– Szóval... belekeveredtél valami trutymóba. Olaj lehetett?

– Nem tudom – felelte Turay. – Ne nevéssenek ki érte, de azt hittem... élőlény.

Elke arcára nézett. Megdöbbsen, hogy a másodperc töredéke alatt mennyire megváltozott. Immár fürkésző volt és idegesnek tűnt a tekintete.

– Élőlény? – kérdezte hitetlenkedve.

– Nekem úgy tűnt.

– Mégis... hogy nézett ki?

Turay megpróbált visszaemlékezni a foltra, de nem talált a képzeletbeli csápokon kívül semmi különösét rajta. Elmondta, hogy a folt folt volt csupán – egy jókora, csápokkal rendelkező folt.

– Szüntelenül mozgott – magyarázta. – Úgy láttam, hogy nincs állandó formája. Pillanatonként változtatja az alakját, de mintha... a csápjai hosszabb ideig állandóak maradtak volna, mint maga a folt.

– Mit gondolt, micsoda?

Turay megpróbálta megerőltetni az agyát, hogy vajon mit gondolhatott *akkor*. Aztán eszébe jutott.

– Arra gondoltam – mondta –, hogy lenyelt.

– Magát? – dörögte Sörhas. – Hát már a tengeri foltok is a zsarukra utaznak? Nem elég nekem a polgármester?

– Azt gondoltam, hogy a valami lenyelt és megpróbál megemészteni.

– Ez jó – dünnyögte Sörhas. – Nagyon jó. Señor Alejandro Turay, mint haleledel...

– Nem valószínű, hogy hal volt – ellenkezett Turay. – Sőt... inkább szennyeződés lehetett, mint élőlény. Én ezt csak *akkor* gondoltam...

Szeme sarkából látta, hogy a lány figyelmeztetőn felemeli a mutatóujját. Mintha arra akarta volna inteni, hogy fogja be a száját.

– Aztán mi történt? – kérdezte Sörhas.

– Túljutottam rajta. Kijöttem belőle. És akkor észrevettem valamit... egy másik halottat.

– Még egy csontvázat? – kérdezte Sörhas. – Hallja, hadnagy?

– Hallom – sóhajtotta Cambronero.

– Szervezzen egy bűvárbrigádot, menjenek le és szedjék össze a pasasokat. Még csak az hiányzik, hogy egy elkóborolt turista észrevegye őket. A polgármester leharapja a fejem, ha elszöknek a turistái.

– Én éppen az ellenkezőjét gondolom, kapitány úr – ellenkezett Cambronero. – Ha a turisták megszagolják, messze földről idejárnak majd csontvázakat bámulni. Az egész világ tudja, hogy a gengszterek annak idején csontvázakkal töltötték fel a New York-i öblöt. Azokat már rég kiszedték, nálunk azonban még eredetiben láthatók.

– Így sosem jutunk semmire – legyintett Sörhas. – Folytassa, Alejandro!

Turay azalatt, amíg a két zsaru a csontvázakkal volt elfoglalva, egyfolytában Elké nézte. És a lány is őt. Mintha kölcsönösen kerestek volna valamit a másik szemében...

– Tehát – segített Sörhas –, kiszabadult a folt gyomrából és észrevett még egy csontvázat. Igaz?

Turay amennyire tudta a párnájától, megrázta a fejét.

– Nem csontváz volt.

– Nem-e? – hökkent meg Sörhas. – Akkor mi a csoda? Az imént mintha azt mondta volna...

– Azt mondtam, hogy volt ott még egy halott. Közvetlenül a folt mögött.

Sörhas eltátotta a száját, aztán megcírógatta a bajuszát.

– Azt mondja, egy... halott?

– Csak nemrég kerülhetett a vízbe. Drótkötél volt a lábán, és valószínűleg egy kő a kötél végén. Ezt ugyan nem láttam, mert belepte az iszap.

– Persze nem tudja, ki az...

Sörhas legnagyobb meglepetésére Turay bólogatni kezdett.

– Tudom, kapitány. Ismertem az illetőt.

– Ismerte? – hökkent meg sokadszorra is a kapitány – Nos, ki volt az? Figyeljen,

Cambronero, és írja fel a nevét.

- Felesleges – mondta Cambronero.
- Hogyhogy felesleges? Amilyen rövid az esze...
- Tudom, ki lehetett az, kapitány.
- Ki vele! Kicsoda?
- Egy Esposito nevű csavargó. Konténerben lakott a kikötőnél.
- Igaz ez, Alejandro? – kérdezte Sörhas.
- Igaz, kapitány – felelte Turay, és bármennyire is nehezeére esett, elfordította a lányról a szemét.

49

Cambronero elmesélte, hogy megpróbálta megtalálni Espositót – a kikötőben történetekkel kapcsolatban szeretett volna feltenni neki néhány kérdést –, de nem találta a konténerében. S bár egy csavargó konténerlakásában általában nem szokott katonás rend uralkodni, akkora összevisszaságot talált odabent, mintha Esposito összeverekedett volna valakivel. Mivel a csavargók részegségükben gyakran összebunyóznak egymással, azt hitte, hogy ilyesmiről lehet szó, és Esposito most valahol a sebeit nyalogatja.

– A fenébe is! – dühöngött Cambronero. – Kinyírták a fickót.

– Eszerint ki – mondta Sörhas, és összenézett a hadnaggyal. Turayban egyre érlelődött a gyanú, hogy ezek hárman tartogatnak még némi meglepetést számára.

Amikor aztán rövid hallgatás után Sörhas ismét feltette a kérdést, hogy *azután?* – beszámolt a halottakról. Hogy a barnaság közepéből egyszer csak hullák – igazi hullák – rajzottak ki, és ott táncoltak körülötte. Mesélt az estélyi ruhás lányról és a többiekről is, akik viszont meztelenek voltak. Igyekezett érzékletesen leírni mindent, majd amikor megtette, várta a hatást. Elvégre a saját álmát vagy vízióját mondta el nekik. Kíváncsi lett volna Elke véleményére is, hogy vajon mitől jött az a groteszk vízió – a víz nyomásától, vagy talán attól, hogy nem kapott rendesen oxigént? Esetleg más egyébtől?

Azok hárman azonban nem tettek fel egyelőre újabb kérdést. Csak álltak dermedten, sápadtan egymásra bámulva. Mintha nem hittek volna a fülüknek. Mintha meglepetésként érte volna őket, hogy Turay ágyban fekszik, ők pedig ott állnak körülötte.

Turay nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék.

– Jó történet, mi? – kérdezte. – Képzeljék magukat a helyembe. Ott vagyok a víz alatt, azt hiszem, hogy lenyelt egy nagy trutymó, és egyszerre csak meztelen hullák

kezdenek táncolni velem... köztük egy szép, szőke lány, akin estélyi ruha volt.

S ekkor ismét úgy érezte, hogy vizionál. Talán az sem valóság, hogy kórházban fekszik; az sem az, hogy ezek hárman itt állnak körülötte; az sem igaz, hogy kérdéseket tesznek fel neki, ő válaszol rájuk... Lehet, hogy még mindig a vízben van, és halála percében mindenféle furcsa jelenetek játszódnak le a szeme előtt. Hallotta, hogy a fuldoklónak halála előtt lepereg a szeme előtt egész élete, lehet, hogy...

– Mi is a neve, Cambronero? – hallotta Sörhas ideges és hitetlenkedő hangját. – Hogy is hívták azt a lányt?

– Inéz. Inéz Picado.

– Biztos?

– Ő volt estélyiben.

– Akkor minden stimmel. Ő az.

– Gondolja, hogy ez változtat a helyzeten, kapitány?

– Naná hogy változtat! Pontosabban szólva magyarázatot nyújt arra nézve, hogy miért történt.

Turay ekkor nagyot ordított. Önkéntelenül bukott ki az ordítás a száján.

– Istenem! Maguk... valódiak? Vagy még mindig ebben a rohadt vízben vagyok?

Érezte, hogy Elke megfogja a kezét, és megnyugtatóan simogatni kezdi. Nem nyugodott meg tőle, elvégre a hullámok is simogatnak.

– Nyugodjék meg, Alejandro, valódiak vagyunk. Nem álmodik.

– Akkor mi az, hogy... egy Inéz... azaz, estélyi ruhás nő... azaz...

A kapitány felemelte a kezét.

– Megmagyarázom, Alejandro – mondta. – Maga valóban látta a halottakat. Nem vizionált. Valóban ott voltak maga körül. És nem táncoltak... valószínűleg az áramlatok hintáztatták őket.

– Kik...

– A fuguvacsora áldozatai... Alejandro.

– Meztelenül?

– A hullaházból kerültek a tengerbe... Ezért voltak meztelenek. Az estélyi ruhát, azt magam sem értem. Majd kérdőre vonom Andrést...

Turay ismét úgy érezte, hogy a földön van és nem a tengerben.

– A fuga... áldozatai? De hát... hogy kerültek... a tengerbe?

A kapitány komoran nézett maga elé.

– Éjszaka, amíg maga az igazak álmát aludta egy halom rothadó pálmalevél tetején, valaki ellopott a hullaházból... néhányat. Jó néhányat. Még most is tart az ellenőrzés, hogy hányat.

– Ellopott? – nyögte Turay. – Hogyhogy el...

– Ketten voltak, Alejandro. Teherautóval jöttek. Az egyik... megölte az öröket... alighanem megfojtotta őket... még tart a vizsgálat. Aztán felpakolták a holttesteket és... eltűntek velük. Most legalább tudjuk, hova vitték őket.

– És ki az az... Inéz...

– Az egyik drokartell vezetőjének, Carlos Picadónak a lánya. Így már érthető minden.

– Mi minden?

– Hogy miért történt a mészárlás. Megölték a lány barátnőjét is. Nyilvánvalóan rájuk utaztak. És még mást is sikerült megállapítanunk. Hogy Diego Hernandez apja... jó kapcsolatokat ápolt Carlos Picadóval. Bármilyen történet, leszámolás volt. Valaki így akart bosszút állni Picadón. Valószínűleg egy másik kartell feje. Ezek között már csak így megy ez.

Turay gondolatban megrázta a fejét. Valami nem tetszett neki. Vajon mi az ördögért kellett ilyen bonyolult módon megölni a lányt, amikor egyszerűbben is megtehették volna. És Diego Hernandez az ablakpárkányon... Nem, itt valami nem stimmel...

– Emlékszik, hogyan került ki a partra, Alejandro? – kérdezte némi szünet után a kapitány.

Turay mélyet sóhajtott.

– Miért probléma ez?

A kapitány összenézett Cambronero hadnaggyal.

– Azért, mert maga egy kert közepén feküdt száraz pálmaleveleken. Azt a zöldségeskertet pedig csak nemrégén kapálták meg: még friss a földje.

– És?

– Nem vezetnek oda lábnyomok, Alejandro. Cambronero szerint maga úgy repült oda. Szárnyai nőttek, vagy micsoda. Tényleg, emlékszik rá, hogy került oda?

– Valóban odarepültem – mondta Turay. – Feltételezhetően. Éreztem, hogy a levegőben röpködök... valaki feldobált, majd hagyta, hogy a vízbe essek. Aztán egyszerre csak nem zuhantam már vissza. A barna folt kihajított a tengerből.

Sörhas bólított és megveregette Turay karját.

– Igyekezzék magához térni, barátom. Ez a fuguvacsora nagy port vert fel – elvégre az áldozatok zöme amerikai. Itt van már az FBI és még nem is tudom, kicsodák. Mexikóvárosból is jöttek emberek, még a szobámból is kitűrtak. Maga talán inkább szót tudna érteni velük.

Turay bólított és Elkére nézett.

Úgy érezte, hogy már akár le is léphetne innen.

De azért csak másnap délelőtt engedték ki a kórházból.

Turayt másnap dél körül, röviddel azután, hogy elbocsátották a kórházból, néhány kellemetlen meglepetés érte. Az első mindjárt akkor, amikor becsukódott mögötte a kórház ajtaja. Titokban arra számított ugyanis, hogy bár a svéd lány semmiféle konkrét ígéretet nem tett, mégis ott várja a kórház előtt, aztán együtt beülnek valahova és megbeszélik a dolgokat. Elke azonban nem várta sem a kórház bejárata előtt, sem a recepciónál – Elke egyáltalán nem várta sehol. Turay kissé csalódottan sétált át a kapitányságra.

A második meglepetés akkor érte, amikor a kapitánysághoz ért. Ajtajánál megtermett, sebhelyes arcú férfi állt, s amikor el akart húzni mellette, megragadta a karját és öblös hangon rádörrent.

– Hova tart, amigo?

Turay szó nélkül felé mutatta az igazolványát. A férfi azonban rá sem nézett.

– He?

– Itt dolgozom – mondta Turay még mindig az igazolványát lebegtetve.

– Mint mi? – kérdezte az öblös hangú.

– Mit zsaru.

Az öblös hangú végignézett rajta.

– Maga amerikai?

– Kanadai vagyok.

– Ne mondja! És hogy került ide?

– Cserezsaru vagyok – mondta.

– Az meg mi a szósz?

Turay megpróbálta elmagyarázni, hogy micsoda, de alig kezdett hozzá, a másik leintette.

– Jól van. Várjon egy kicsit.

Kivett egy mobilt a zsebéből, nyomkodta egy kicsit a gombjait, majd beleszólt.

– Alfonso. Itt egy pasas, azt mondja, kanadai... Hé! Micsoda is maga?

– Cserezsaru.

– Azt mondja, valami csereizé. Mit csináljak vele?

Hallgatta egy kicsit a másik oldal hangját, aztán bólintott. – Rendben van, uram.

Zsebre tette a telefont, majd oldalba taszította Turayt.

– Bemehet.

Turay legszívesebben kikérte volna magának a lökdösődést, de aztán belátta, hogy jobb a békesség. Túl sok történt erre felé az utóbbi időben ahhoz, hogy egy kis lökést a lelkére vegyen.

A másik lökés azonban jóval nagyobb volt. Akkora, hogy a folyosó falához

penderítette. Felment a lépcsőn és éppen csak ráfordult a szobájához vezető folyosóra – csak később emlékezett vissza rá, hogy feltűnően sötét volt benne, nem égett a villany a mennyezeten –, amikor néhány erős kéz elkapta és a falhoz kente.

– Terpeszbe áll! – parancsolt rá egy durva amerikai hang. – Ne mozogjon, mondom, hogy terpeszbe áll! Kutassák át!

Erőszakos kezek futottak végig rajta.

– Tiszta – mondta később egy másik hang.

– Megfordulhat!

Turay megfordult. Három fickó állt szemben vele; mindhárman nagydarabok voltak, civil ruhájuk legalább két számmal volt kisebb a kelleténél, rövidere nyírt hajuk minden igazolványnál hihetőbben bizonyította, hogy kicsodák.

– Maga meg ki a fene? – kérdezte az egyik.

Turay elhatározta, hogy úszik az árral. Nincs értelme kivenni a balhét. Főleg azért, mert ezektől kitelik, hogy cserébe a fogát verik ki. Később talán majd bocsánatot kérnek, de azzal nem sokra megy a fogorvosnál.

– Turay hadnagy. Kanadai rendőrség.

– Maga a cserezsaru?

– Én.

– Menjen be abba a szobába! Ott!

Gyenge fény mutatta, hogy merre menjen. Éppen egy ajtóra világított.

Valahol valaki beleszólt egy recsegő készülékbe, amelyből válaszképpen zavaros beszédhangok áradtak.

– Menjen már, hadnagy! Menjen be!

Turay benyitott a szobába. Nem kopogott – biztos volt benne, hogy ezek sem kopognak soha. Az udvarias kopogás aligha tartozott a kiképzéseken megkövetelt tennivalók közé.

A szoba eredetileg Sörhasé volt, ő azonban nem volt a fedélzeten. Ott volt viszont három ismeretlen férfi; kettő mexikói, egy pedig amerikai. Ez utóbbi Sörhas asztalánál ült és otthonosan feltette rá a lábát. A fickó éppen egy papírlapot tartott a kezében, azt böngészte. Amikor végül letette az asztalra és a jövevényre pislantott, Turay akkor látta csak, hogy egy névsort tanulmányozott.

A férfi kíváncsian nézett rá. Szőke, pisze orrú, szeplős férfi volt, nagy, elálló fülekkel. Ő már nem volt barátságatlan. Sőt.

– Bocsásson meg, hadnagy, hogy nem tudom hellyel kínálni, de nincs több szék, csak ez az egy – veregette meg a széke oldalát.

– Nincs semmi baj – morogta Turay.

– Bradlay nyomozó vagyok – mondta a férfi. – Maga pedig Turay hadnagy és kanadai. Remélem, sejti, miért vagyunk itt.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem – morogta Turay.

A férfi mélyet sóhajtott.

– Amint tudja, súlyos tragédia érte nemzetünket. Huszonhét amerikai állampolgár pusztult el egy merényletben. Öngyilkos akció történt: valaki megetette őket mérgezett hallal, és feltehetően ő maga is elpusztult. Ezért mi is cserezsaruk vagyunk, mint ön. Meg kell találnunk azt a rohadékot, aki kitervelte. A mexikói kormány illetékes szerveivel együttműködve felderítjük a történetet. Érti?

– Persze – mondta Turay.

– A rendőrkapitányság épületét hadművelleti területté nyilvánították. Mostantól kezdve minden belépő érvényét veszti. Világos?

– Tehát az enyém is?

– Maga miért lenne kivétel?

– Semmiért – bólintott Turay. – Maga szerint meddig tart, amíg...

– Amíg el nem kapjuk a rohadékot? Mindent megteszünk, hogy mihamarabb elkapjuk. Éppen ezért arra kérem, Mr. Turay, hogy szálljon ki ebből az ügyből, ha úgy gondolta volna, hogy beszáll a kollégái mellé.

Turay szándékoltan közömbös arccal vonta meg a vállát.

– Eszemben sem volt beszállni. Én csak azt csináltam, amivel megbíztak. Cserezsaru vagyok, az itteniek a főnökeim.

– Jelenleg nincsenek abban a helyzetben, hogy parancsokat adjanak magának. Ezért azt javaslom – magánemberként –, hogy menjen ki a strandra, feküdjön a homokra, és nézegesse a lányokat. Ha a maga helyében lennék, ezt tenném, sőt legszívesebben a saját helyemben is ezt tenném, de sajnos nem tehetem. A kapitányság mindenki számára zárva van, minden futó ügy nyomozását felfüggesztettük. A fugugyilkosságok ügye mindent megelőz. Értve?

– Értve – bólintott Turay.

– Az eddig készült nyomozati anyagokat a mexikói szervek egyetértésével elkobozzuk. Köztük van öt feljegyzés is, amely az ön írásával készült. Igényt tart rájuk vagy sem? Ha igen, ki kell töltenie négy űrlapot...

– Nem tartok rájuk igényt – mondta Turay. – Kérdezhetek valamit?

– Hát persze, hadnagy – mosolygott biztatón a nagy fülű amerikai. – Ne izguljon, hamar elmegyünk. Elkapjuk a rohadékokat, aztán már itt sem vagyunk. Óhajt még valamit kérdezni?

– Már semmit – rázta meg a fejét Turay.

A nyomozó ismét elmosolyodott.

– Különben az illetékes hatóságok el vannak ragadtatva magától. Az állítják, maga kiváló szakember. Elsősorban a természetvédelem terén.

– Örülök, hogy ezt mondják rólam – bólintott a hadnagy, miközben fogalma sem volt róla, hogy vajon ki lehet az az illetékes hatóság. – Manapság nem semmi, ha dicsérik az embert...

Visszament a lakásába, ahol az ajtó alatt bedugott üzenet várta.

Elke beszélni akart vele.

51

A lányt a szállodája bárjában találta. Turay, amikor észrevette, megindult fele, ám megdöbbenve tapasztalta, hogy akaratán kívül lelassulnak a léptei. Mint középiskolás korában, amikor randevúra ment és a lány közelébe ért. Sóhajtott, nyelt egyet és leült Elkével szemben.

A svéd lány félrehajtott fejjel nézett rá.

– Örülök, hogy ismét látom – biccentett. – Elengedték?

– Kidobtak – felelte Turay.

– Eszerint egészségesnek találták. Már aggódtam magáért. Akárhogy is van, én hoztam magára a bajt. Jobban oda kellett volna figyelnem...

– Ne hibáztassa magát – legyintett Turay. – Az a baj, hogy zsaru vagyok. Ahelyett, hogy hagytam volna a fenébe azt a csontvázat, elszúrtam vele az időt.

– Legalább valahogy tudtomra adhatta volna, mit talált.

– Azonkívül a kapitányságról is kirúgtak. Átvette az uralmat a kábítószer-ügynökség. Gözöm sincs róla, hogy hivatalosan hogy is hívják őket.

– Tudom – bólintott a lány. – Cambronero panaszkodott, hogy a kapitánnyal az élen az egész brancsot szabadságra küldték.

Hallgattak egy kicsit, majd a lány rövid habozás után megszólalt.

– Maga... őszinte volt hozzánk, Alejandro?

– Milyen értelemben? – kérdezte Turay. Meleg napsugárként simogatta a bőrét, hogy a lány a keresztnévén szólította.

– Azt szeretném megtudni, hogy valóban megtörtént-e mindaz önnel, amiről beszélt?

– Úgy gondolom, igen – bólintott Turay.

– Csak úgy gondolja?

– Nem tudom, mit gondoljak. Számomra nagyon is valóságosnak tűnt minden. A csontváz, Espozito, a meztelen halottak...

– Ebben nem is kételkedem – bólintott a lány. – Amíg maga a kórházban feküdt, és amíg a kábítószeresek ide nem értek, Cambronero emberei lemerültek, és megtalálták a csontvázat és hozzá még másik kettőt is.

– Espozito?
– Őt is. És a fuguvacsora áldozatai közül is összeszedtek néhányat. Pár azért még mindig hiányzik közülük.

– Az amerikaiak?

– Azonosították őket. Van közöttük egy fickó, aki kapcsolatban lehet a drogbárókkal. A zsaruk meg vannak győződve róla, hogy a kartellek közötti leszámolásról van szó, amelynek sajnálatos módon ártatlan emberek is áldozatául estek.

– Tehát maga elhiszi, hogy a halottak ott táncoltak körülöttem?

– Természetesen igen.

– Tudja, hogy kerültem ki a partra?

– Csak annyit tudok, amennyit maga mondott.

– Ki talált rám?

– A kert tulajdonosai. Azt hitték, ejtőernyős vagy maga a Batman, mivel az égből zuhant le. Lábnymok ugyanis nem vezettek a kiskerthez.

– Nem tudom, mi történt – sóhajtott Turay. – Teljesen össze vagyok zavarodva.

A lány áthajolt az asztal felett és megfogta a kezét. És talán meg is simogatta.

– Kérdeznék valamit, de őszintén válaszoljon rá. Kérem, nagyon kérem... Gudrunt... nem látta közöttük?

– Nem – válaszolta habozás nélkül Turay. – De hát Gudrun nem is volt a fuguvacsorán, ő már akkor...

Itt gyorsan abba is hagyta. A fene egye meg, ki mondta, amit nem lett volna szabad.

Elke lehajtotta a fejét, majd mélyet sóhajtott.

– Megkérhetem, hogy meséljen nekem arról a barna foltról?

– A foltról? – hökkent meg Turay. – Hát... mesélhetek, bár én magam sem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán létezett-e. Lehet, hogy szennyeződés volt csupán, csak én személyesítettem meg, mondhatni, életre keltettem az élettelen.

– Úgy látta, hogy... nincsenek szilárd körvonalai?

– Olyan volt, mint egy nagy terjedelmű viszkózus folyadék. Mintha csápjai is lettek volna...

Elke megsimogatta a homlokát.

– Lehet, hogy az a valami mégiscsak élőlény volt?

– Ezt magának kell tudnia – tárta szét a karját Turay. – Maga a tengerbiológus. A maga feladata, hogy új fajokra vagy micsodákra bukkanjon.

– Lehet, hogy életem nagy felfedezése előtt állok?

– Remélem, nem rólam fogja elnevezni – próbált meg tréfálkozni Turay, de

aztán gyorsan abba is hagyta. Ahogy eszébe jutottak a meztelen halottak, és az estélyibe öltözött szőke lány a lebegő táncával, elment a kedve a tréfálkozástól.

– Le kell merülnöm – mondta a lány az asztal lapjára bámulva. – Feltétlenül le kell merülnöm.

Turay előtt megfordult a világ.

– Ezt... komolyan mondja?

Elke meghökkenve bámult rá.

– Hogy komolyan mondom-e? Persze hogy komolyan mondom. Mit gondol, hogy fedeznek fel új fajokat? Úgy, hogy odamennek, ahol azok élnek. Ha csak az íróasztalom mögött ülnék, várhatnám, hogy egy, a maga foltjához hasonló lény bekopogjon hozzám, és haptákba vágva magát – ha egyáltalán vannak lábai –, bejelentse, hogy ő egy új faj, évezredek óta arra vár, hogy felfedezzék, ám eddig még senki nem ment arra, hogy megkeresse, így hát maga vágott neki az útnak. Most végre itt van a szobámban – csak hosszas tudakozódás után talált rám – és tisztelettel felajánlja, hogy fedezzem fel. Így gondolja?

– Nem egészen – morogta kissé megsértődve Turay.

– Bocsásson meg – tette a lány a kezét a hadnagy kezére. – Csak arra szeretném megkérni... illetve megkérdezni, hogy nem jönne-e velem?

– A tengerbe? – kérdezte Turay.

– Ott van a barna folt, nem?

– Ez igaz, csak hogy a kikötő le van zárva. Az amerikaiak és a mexikóvárosi zsaruk átvették a parancsnokságot Sörhasék felett. Nyilván a kikötőt is lezárták.

– Nem ott merülünk le – mondta a lány.

– Hát... hol?

– Mondjuk ott, ahol magát megtalálták. Tényleg, hogy az ördögbe került oda?

– Őszintén szólva, fogalmam sincs róla. Mintha többször is felemelkedtem volna a levegőbe, majd visszaestem a vízbe. Valaki játszadozott velem.

– Lehet, hogy a barna folt?

– Persze hogy lehet. Bár azt hiszem, nagyon leragadtunk nála.

Elke hallgatott egy kicsit, majd Turay szemébe nézett.

– Tudja... miért érdekel engem annyira az a folt? Mert lehet, hogy ő az egyetlen reményem.

– Mivel kapcsolatban? – értetlenkedett Turay. – Kirúgják az állásából, ha nem talál egy hónapon belül egy új bálnafajt?

– Hogy megtaláljam Gudrunt...

Turay nyelt egy nagyot. Elke szeme a szemébe fűrődött. Kérés, követelés és talán ígéret is volt benne. Ennek ellenére csak motyogni tudott megrökönyödésében.

– Ezt meg... hogy képzeled?

Elke megrázta a fejét, mintha meg akarna szabadulni egy nyomasztó gondolatától.

– Lehet, hogy... megbolondultam? – tette fel aztán a kérdést. – Most jöttem csak rá, hogy... mennyire szeretem Gudrunt. Akkor, amikor még megvolt... nem törődtem vele, bizonyára azt hittem, hogy ez a normális dolog lánytestvérek között – főleg, ha van köztük öt-hat év korkülönbség. Kezdetben egymás nyakán lógnak, később pedig... eltávolodnak egymástól. Tudtam, hogy jó kezekben van, értem alatta, hogy a szülői fészekben, és ez megnyugtató. Nem akartam közel kerülni hozzá, nem akartam idegesíteni magam egy tinédzser lány egekig nagyított, szaros kis problémáival; ám, hogy most nincs... rettenetesen hiányzik, és rettenetes lelkifurdalás gyötör.

– Maga nem tehet semmiről.

– Itt kellett volna lennem mellette, vigyáznom rá, megmagyarázni neki, hogy mi a helyes és mi a helytelen, hogy mennyi veszély rejtőzik az emberi kapcsolatokban...

– Azt hiszem, el is küldte volna magát a jó fenébe – és ekkor még finom vagyok. Egy tinédzser lány megy a maga útján, és csak azért sem azt csinálja, amit mondanak neki. Bár nekem nincs tinédzser lányom, van olyan kollégám, akinek van, és naponta hallgathatom a sirámain. Egy tinédzser lányt csak távirányítóval lehet irányítani. Valamint imádkozni.

– Úgy érti... hozzá?

– Úgy értem, hogy az istenhez, hogy küldjön le egy őrangyalt, aki állandóan ott van a közelében, és megóvjá a nagyobb bajoktól. Ez az igazság. Maga akár a szoknyája szélén is ülhetett volna, akkor is elment volna arra a jachtkirándulásra, és akkor is összeismerkedett volna Escobarral. Különbözik ebben semmi rossz. Itt nyaral a tenger partján, tizenhat éves, persze hogy elmegy egy tengeri bulira egy fiúval. Maga talán sosem ment el?

Riadtan döbönt rá, hogy kényes területen jár. Hogy mer bátorságot venni ahhoz, hogy Elke magánügyeibe avatkozzon?

– Tudja, mi volt gyerekkorom kedvenc meséje? – kérdezte Elke, aki, úgy tűnt, meg sem hallotta Turay elhamarkodott kérdését.

– Na mi?

– Az volt a lényege, hogy volt egyszer egy kislány, akit elrabolt egy gonosz varázsló, elvitte a várába, ahol kalitkában őrizte.

– Szép álmokat, gyerekek!

– Én igenis nagyon kedveltem ezt a mesét. Tudja, miért? Mert volt benne egy fiú, egy szegény halász fia, aki megtalálta a vízben, amelyben halászott, a lány

fényképét. A képet a lány dobta titokban a patak vizébe, de előtte még ráírta a kép hátára, hogy elrabolta a varázsló, és hogy hol őrzí.

– Palackposta palack nélkül.

– Így is lehet mondani. Nos, a halász fia elhatározta, hogy kiszabadítja a lányt. Mivel nem volt fegyvere, és ha lett volna, sem tudta volna használni, összefogott töméntelen halat, eladta őket, a pénzen fegyvereket vett, és megfizetett néhány tapasztalt mestert, hogy tanítsák meg harcolni. Csak amikor már így felkészült, vágott neki az útnak. Mondanom sem kell, hogy ekkor már mestere volt a harcművészetnek és voltak szerepei a varázspraktikák ellen is. Megkereste a várat, legyőzte a varázsló csatlósait, magát a varázslót pedig varázstudásával űzte le a pokolba. Kiszabadította a lányt, és mondanom sem kell, hogy összeházasodtak. Ez volt a kedvenc mesém.

– Miért éppen ez?

– Alighanem azért, mert arra tanított, hogy ha komoly feladatokat akarok megoldani, legyenek azok az élet bármely területén, meg kell találnom a megoldáshoz szükséges eszközöket, tanulnom kell, gyötörnem magam, nem a csodára várni. A halászlegénynek nem voltak csodafegyverei: a csoda benne magában rejlett; hogy pontosan látta az utat, melyen végig kell mennie. Nem varázstüvel nyitotta ki a lányt fogva tartó ketrec ajtaját, hanem elvágta a vaspálcákat a kardjával, amelyet egy japán fegyverkovács készített neki. Öt évig készítette és addig neki kellett nyomkodnia a fűjtatót. És ő megtette. Sokat tanultam ebből a meséből.

– Hm. És miért mondta ezt el nekem?

– Mert a mese arra is megtanított, hogy minden tudatosság ellenére azért hinni kell a csodákban is. Ahogy a halászlegény megtalálta a vízben úszó fényképet, az azért csoda volt, nem?

– Fogjuk rá.

A lány szeme ismét Turay szemét kereste. Turay nyugtalanul figyelt fel rá, hogy eddig szokatlan, furcsa láng lobog benne.

– Tudja, mire gondolok én?

– Hát... mondja el.

Elke megszorította Turay kezét.

– Arra gondolok, hogy az a barna folt nem más... mint egy gonosz varázsló, aki elrabolta Gudrunt.

– Bocsásson meg, de hát a maga testvére már azelőtt eltűnt, hogy a folt...

– A részleteket majd később is ráérünk tisztázni. Azt gondolom, hogy a barna folt élőlény. Egy nagy-nagy élőlény.

– Mi erre a bizonyíték?

– Inkább ki? Maga.

– Én? – hökkent meg Turay. – Semmi olyat nem láttam, ami ezt bizonyítaná. Az sem biztos, hogy magamnál voltam. Lehet, hogy vizionáltam, vagy szemfényvesztés áldozata lettem...

– Maga mondta, hogy voltak körvonalai.

– Úgy láttam, az igaz, de korántsem vagyok biztos benne...

– Tapogatói is voltak, vagy nyúlványai.

– Azt is csak úgy láttam. Vagy inkább úgy véltem látni. Minden vízben úszó folyékony foltnak lehetnek nyúlványai, de ez még korántsem jelenti azt...

– Nem erre gondoltam elsősorban.

– Hanem mire?

– Arra, hogy ott voltak azok a meztelen halottak. Akiket fogva tartott. Mint a varázsló a lányt. De még csak nem is ez a legfontosabb, hanem maga. Azt mondta, érezte, hogy valami feldobálja a levegőbe. Igaz?

– Volt ilyen érzésem, az kétségtelen – morogta Turay. Egyre inkább kezdte kellemetlenül érezni magát. Úgy érezte, hogy fogoly. Elke szeme és a keze is fogságba ejtette, és ott is tartja.

Elke szeme különben is nyugtalansággal töltötte el. Mintha azok a furcsa fények, amelyeket látni vélte a szürke szemek tavában... a megszállottság fényei lettek volna. Szolgálati éve alatt látott már ilyet, nem is ritkán. És pont az olyanok szemében, akik elveszítették egy közeli hozzátartozójukat, és meg voltak győződve róla, hogy még mindig él valahol, pedig a nyomok egyértelműen arra utaltak, hogy a szeretett személy már nincs az élők sorában.

– A barna folt feldobálta magát a levegőbe. Mint ahogy az orka játszik a főkabéjikkal.

– Hát, ha valóban meg is történt, lehet, hogy valóban egy orka volt. Vagy foka.

– Egyik sem lehetett. Orka nem szokott emberekkel játszani, foka pedig nincs is erre felé. És ők sem szoktak embereket a levegőbe hajigálni.

– Mit mondhatnék erre?

– De nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy valaki kidobta magát a tengerből, méghozzá háromszáz méternyire. Ebbe pedig bele kellett volna halnia.

– Puhára estem.

– Véletlenül?

– Nem tudom – morogta Turay.

– Nincs olyan erő a tengerben, ami ilyen messzire ki tudta volna hajítani magát, kivéve persze a cunamit. Ehhez akkora erő kellett, amekkorát el sem tudunk képzelni. Ilyen erőt csak egy dühös lény produkálhat. Például a barna folt. Ő őrzi Gudrunt...

– Miért őrizné?

– A többieket miért őrzi? Miért lopta ki őket a hullaházból? Miért?

– Maga szerint a barna folt... betört a hullaházba, holttesteket lopott el, a tengerben táncoltatta őket, aztán elkapott engem, kihajított a partra, sőt még azzal is törődött, hogy puhára essek? Így gondolja? És ennek az egésznek mi lenne az értelme?

– Azt még nem tudom. De hogy van valami, az biztos. Ezért... visszatérve beszélgetésünk elejére, meg szeretném kérni magát, hogy jöjjön velem. Segítsen nekem, kérem! Segítsen megkeresni a barna foltot, és talán... Gudrunt!

Turay önkéntelenül is behunyta a szemét. Istenem, ettől félt. Hogy ez a gyönyörű lány, aki egyre jobban tetszik neki... beleőrül a húga elvesztésébe.

– Hogy segítsen? – nyögte.

– Lemerülünk a kikötőbe, és megkeressük a foltot.

– A kikötőt lezárták...

– Mondtam már, hogy nem ott merülünk le, hanem ott, ahol magát megtalálták. Azon a partszakaszon. A víz alatt már nem tudnak kiszűrni bennünket.

– És aztán?

– Megkeressük a foltot. Nagy szükségem van magára, Alejandro. Egyedül nem szabad merülni, mert bármi megtörténhet, de ha nem jön velem, akkor mégis magányosan kell megtennem.

Turay meglehetősen látványosan a tenyerébe temette az arcát. Nem akarta így, csak később vette észre, hogy amolyan Hamlet-félét játszik. Csak a koponya hiányzott a kezéből.

Éppen válaszolni akart, amikor megcsörrent a telefon a zsebében.

– Itt Rodriguez kapitány – hallotta Sörhas hangját. – Nem ugorrna be hozzám?

– Hova? – kérdezte Turay. – Ki vagyok tiltva az épületből, és ha jól tudom, ön is.

– Feloldották a zárlatot.

– Nocsak. Mi a fene történt?

– Éppen ezt akarom elmondani. A szép kislány is ott van magával?

– Egészen véletlenül...

– Jöjjön ő is, ha akar. Mindenesetre, jelentős fordulat állt be az ügyben. Az amerikaiak megoldották a problémáinkat.

– Megoldották? Hogyhogy megoldották?

– Röviden óhajtja vagy hosszabban magyarázzam?

– Úgyis bemegyek magához... rövidebben is lehet.

– Egészen rövid lesznek. *Kinyírtak mindenkit.*

Rodriguez kapitány éppen harsányan szitkozódott, amikor benyitottak hozzá. De nemcsak *úgy* szitkozódott, hanem mindezt nadrág nélkül tette. Nadrágját a kezében tartotta, s mintha bolhákat keresett volna benne. Vakargatta, kapargatta a fenekénél, majd dühösen az asztalra hajította.

– Szerezzen nekem egy nadrágot, Cambronero! – utasította a hadnagyot. – Szóljon Ceciliának, hogy hozzon fel egyet a raktárból. Ismeri a méretemet, nehogy egy vékonydongájúra valót keressen nekem!

Elke, amikor észrevette, hogy a kapitány nadrág nélkül dühöng, visszahúzódott a folyosóra. El nem tudta képzelni, mi történhetett Sörhassal.

Sörhas elhelyezkedett az asztala mögött. Az asztal, mint védőpajzs rejtette el a kíváncsi tekintetek elől. Turay értetlenül bámulta a történeteket; hajlamos lett volna azt hinni, hogy a kapitány is kapott egy kisebb adagot a fuguméregből, de Rodriguez végül is szörnyű magyarázattal szolgált.

– Ugye maga biztosan kanadai? – kérdezte Turaytól. – Még véletlenül sem amerikai?

– Még véletlenül sem vagyok az – válaszolta Turay. – És ha az lennék?

– Akkor megfojtanám. Ezzel a két kezemmel.

Lecsapta a tenyereit az asztalra. Jókorá lapát tenyerei voltak; Turay megborzongott, ahogy arra gondolt, hogy mi lenne, ha a fuguméreg hatására a kapitány fojtogatni kezdené.

– Történt valami, kapitány? Az amerikai nyomozók látogatására céloz?

– Nem látogatás volt ez, hanem megszállás – dühöngött a kapitány.

S ekkor következett valami, amire aztán végképp nem volt felkészülve – nem mintha a nadrágcserére fel lett volna –, a kapitány ugyanis hátratolta a székét, és feltette mindkét lábát az asztalra. Turay döbbenten konstataulta, hogy a mindig elegáns kapitány ezúttal mezítláb van. Mezítláb és nadrág nélkül. Hirtelenjében nem tudott másra gondolni, mint hogy az amerikaiak hadizsákmánynak tekintették Rodriguez nadrágját, és magukkal vitték.

– Elvitték a... cipőjét is? – kérdezte megrökönyödve.

– Dehogy vitték. Én magam dobtam ki.

– De hát... miért, az istenért?

– Na, akkor figyeljen ide – kezdte felháborodástól el-elfulladva Rodriguez kapitány. – Amint feloldották a zárlatot, és ezek a nagyképű csirkefogók végre eltakarodtak, végigmentem a folyosón a szobám felé. Amint megyek, egyszer csak leragad a lábam. De szó szerint! És a másik lábam is. Ott álltam a folyosón a drága cipőmben, és nem tudtam továbbmenni. Fel tudja ezt fogni?

– Próbálgatom – biztosította Turay.

– Azt hittem, engem is elvárásoltak, mint Escobart és a Hernandez fiút, s már éppen segítségért akartam kiabálni, amikor végre sikerült felemelnem az egyik lábam, majd a másikat is. Körül is néztem, hogy nem látom-e valahol az üveges tekintetű fiúkat, amikor hirtelen rájöttem, hogy mi történt. Sejti, micsoda?

– Hát... – bizonytalankodott Turay.

– Rágógumiba léptem. Méghozzá egy egész csomóba. Úgy beleragadt a cipőm, mint légy a lekvárba. Ahogy aztán továbbléptem, ismét leragadtam. Lépett már maga rágógumiba?

– Léptem – bólintott Turay.

– Akkor tudja, miről beszélek. Ezek az ocsmány csirkefogók így akartak bosszút állni rajtam. Tudja, miért?

– Hát...

– Azért, mert tiltakozni mertem. Amikor lefoglalták a kapitányságot, felhívtam egy képviselőt Mexikóvárosban, hogy nézzen utána, kinek az engedélyével foglalták le ezek egy város rendőrkapitányságát? A szenátor a magántelefonján hívott ugyan vissza, ezeknek a görényeknek azonban valahogy a tudomására jutott, és így álltak bosszút rajtam.

– Azt mondta, megoldották a problémát.

– A problémáról még majd később. Képzelteri, hogy kiborultam. Ez volt a kedvenc cipőm, nem is tudom, mi lesz vele...

– Talán létezik valami oldószer...

– Rágógumi ellen semmi. Az ebola ellen van ellenszer, a kígyómarás ellen van ellenszer, a rágógumi ellen viszont nincs ellenszer. Ilyen szarul van berendezve a világ.

– És a... nadrágja? – kérdezte Turay. Bármennyire is tragikus volt, ami az elmúlt napokban a városban történt, mégis a nevetés fojtogatta.

– Ez az, ami miatt azt mondom, hogy ezek a gengszterek utaztak rám. Szóval, cipőmmel a kezemben bejövök a szobámba, megkönnyebbülten beleroskadok a székembe, és éppen hálaimát kezdtem volna rebegni a Szűzanyához, hogy megszabadított ezektől a disznóktól, amikor érzem a fenekemen, hogy nem stimmel valami. Képzelve, ezek a gengszterek rágógumit tettek a székemre! Ezzel aztán be is bizonyították, hogy szó sem lehet véletlenről. Azt még csak bevettem volna, hogy csupán nevetlenségből köpdösték a gumit a padlóra, azt azonban nehezen tudom elképzelni, hogy a székre is véletlenül köpték rá. Meg akartak leckézteni a nyomorultak. És tessék, most kicserélhetem a nadrágomat is.

Még akkor is füstölgött, amikor Cambronero hadnagy megérkezett az új nadrággal. Próbálgatta egy kicsit, majd elégedetten elkapta a karosszékét és a

falhoz tolta.

– Nem is tudom, hogy lehet eltüntetni ezt az ocsmányságot belőle. Kénytelen leszek behozatni egy gyógyszerészt és megfenyegetni, hogy lecsukatom, ha nem szedi ki belőle valahogy. A fenébe is! Hol van Miss Björnevik?

– Kinn áll az ajtó előtt – mondta Cambronero.

– Hívja be. Vége a sztriptíznek.

Elke beoldalgott a szobába. Bár neki sem volt ragyogó kedve, ezért, ahogy a kapitányra nézett, halvány mosoly futott végig az arcán. Rodriguez észrevette és felmordult.

– Jól van, csak nevesse ki az öreg oroszlánt. De azért figyelmeztetem, hogy nézzon a folyosón a lába elé, és amikor leülne valahova, óvatosan tegye le a fenekét.

Végül csak elhelyezkedtek valamennyien. A karosszék problémáját az előrelátó Cambronero hadnagy oldotta meg. Mialatt a kapitány Miss Björneviknek osztotta atyai tanácsait, előkotort valahonnan egy vastag újságot és a karosszék ülőkéjére tette.

– Ebbe nem fog beleragadni, kapitány – mondta.

– Mi a fene ez? – gyanakodott Rodriguez kapitány.

– A *Miami Herald* vasárnapi száma.

A kapitány látható örömmel és bosszúsomjas mosollyal telepedett rá.

– Ezzel legalább a kritikámat is kifejezem bizonyos ország bizonyos intézményei iránt. Mindent a megfelelő helyre. Isten óvja Amerikát!

Mindenki talált helyet magának. Elke egy sámlira ült, Cambronero egy üres fadézsza szélére – a dézsában valamikor, talán évszázadokkal ezelőtt virág lehetett, de már emberemlékezet óta nem volt benne semmi – Turay pedig a terjedelmes iratszekrénynek támaszkodott.

– Hiányzik a szobából két szék – sóhajtotta a kapitány. – Remélem, nem vitték magukkal, mint Bagdadból a fél múzeumot. Nos, akkor hát lássunk munkához, bár őszintén szólva, nem is tudom, hogy maradt-e még miről beszélünk. Azt tudják ugye, hogy kicsoda volt Carlos Picado?

– Csak *volt*? – hökkent meg Cambronero hadnagy, aki mit sem sejtett az elmúlt napok eseményeiből, lévén, hogy a kapitányság bezárása utáni időt egy közeli faluban töltötte a szüleinél.

– Ja. Csak volt.

– Úgy érti...

– Kinyírták a rágógumisok és a mi narkóellenes egységeink.

– Hogy a fenébe...

– Mindjárt mondom, csak hallgassa végig. Szóval, már ezeknek a barbároknak

az ideérkezése előtt is világos volt, hogy a fuguvacsora egyik áldozata Picado lánya és annak a barátnője. Őszintén megmondom, bennem is megfordult a gondolat, hogy leszámolásról lehet szó; Picadónak törlesztett valaki, de ez csak amolyan kósza gondolat volt, utána kellett volna még járnunk satöbbi. Ezek azonban nem totojáztak. Amikor értesültek róla, hogy mi az ábra, hogy Picado lánya is az áldozatok között volt, elfogta őket a düh, hogy két narkóbanda harcából jó néhány ártatlan amerikai került ki holtan, ezért – nyilván mexikói segítséggel – megrohmozták Picado házát. Bár házat mondtam, Picado igazi erődtényben lakott. Két óra hosszat tartott a tűzharc – hogy ki adta ki rá a parancsot, és kinek a jóváhagyásával történt az összecsapás, nem lehet tudni – még én sem tudtam kideríteni. Mindenesetre kinyírták Picadót és tizenvalahány emberét. Pedig Picado már az első lövések után kidugta az ablakán a fehér zászlót, ám a kutya sem törődött vele. Picado természetesen védekezett – végül is az életét védte –, ám hiába – meghalt a tűzharcban. És az összes embere vele együtt.

– És ez baj? – kérdezte Turay.

– Hogy a fenébe ne lenne az? – dühöngött Sörhas. – Nagyon kevesen tudták csak, amit én, hogy Picado az egyik leghasznosabb rendőrségi informátor volt. Bár maga sem volt jófiú, és alaposan megszedte magát a narkón, üzte az ipart rendesen, de számtalan hasznos információval is ellátott bennünket. A rendőrség természetesen megakadályozta volna Picado kinyírását – ha előzetesen értesítették volna a szándékukról. Hogy kik? Hát az amerikaiak, meg a mi mélyen tisztelt biztonsági szolgálataink. A miniszter állítólag dührohamot kapott, s a köztársasági elnökhöz rohant, aki állítólag fel is hívta az amerikai védelmi minisztert. Odaátról megtörtént a hivatalos sajnálkozás, tekintettel arra, hogy az ostromnak civil mexikói áldozatai is voltak, de hamar lezárták a történeteket. Picado meghalt, földet rá. A miniszter most a haját tépi, hogy honnan a pokolból szerezzen ezután megbízható információkat a drokartellek mozgásáról.

Két nappal később Alejandro Turay ismét az öböl vizében találta magát.

És ismét találkozott a barna folttal.

53

Turay biztos volt benne, hogy Sörhas kategorikusan megtiltaná a merülést, ezért Elke maga szerezte be a szükséges felszerelést. Hogy ne legyen feltűnő a dolog, bérelt kocsival a szomszéd kisvárosba ment, s ott egy búvárboltban vásárolt be.

A napszemüveges férfi úgy bukkant fel mellette, hogy észre sem vette. Az egyik pillanatban még üres volt a sétány, a másokban pedig már ott állt mellette valaki.

Egy szőke, barna szemű fiatalember. Ezt persze csak akkor figyelhette meg, amikor a másik már levette a napszemüvegét.

– Alejandro? – kérdezte a szőke.

Turay bólintott.

– Az vagyok. És maga?

– Werner – mondta a másik anélkül, hogy kezet nyújtott volna. – Kurt Werner.

– Maga is a tengerben gyönyörködik? – kérdezte Turay.

– Csodás errefelé ilyenkor délután – mosolygott a másik. – Nem látott cápát?

– Ma még nem.

A férfi feltette a napszemüvegét.

– Reggel érkeztem – mondta. – Pokolian fáradt vagyok. Steiner jelentette, hogy történt valami magával.

– Steiner? Ő is itt van? – kérdezte Turay.

– Csodálom, hogy még nem vette észre. Azt mondta, ismeri magát.

– Az utóbbi időben nem volt időm a hátam mögé nézegetni. Annyi a dolgom, hogy ki sem látszom belőle.

– Hallottam, hogy furcsa ügybe cseppent.

– És ez még enyhe kifejezés – sóhajtotta Turay. – Majd megköszönöm annak, aki kitalálta ezt a hülye cserezsaruságot.

– Másképp hogy jutott volna be az itteni zsaruk közé? – vont a vállát Werner. – Magára volt szükségünk, másról nemigen hitték volna el, hogy rendőr.

– Gondolja?

– Maguk zsaruk úgy mozognak, ahogy egy nem zsaru képtelen lenne rá. Magáról is lesír a foglalkozása.

– Csak nem utálja őket?

– Fiatalabb koromban kétszer is betörték a fejem.

– Maga is köveket hajigált ránk?

Werner legyintett egyet.

– Ami volt, elmúlt. Maguk is megszelídültek, mi is módszert változtattunk. Szóval, azt az utasítást kaptuk, hogy nézzek utána, mi az ördög történt magával. Meséljen nekem egy kicsit.

A kikötő mólójának a karfájára könyököltek, és Turay elmesélte a másiknak, hogy mi történt vele azóta, hogy megérkezett a városba. A férfi szótlanul hallgatta. Amikor Turay befejezte, a másik megcsóválta a fejét.

– Hát... nem semmi. Maga szerint mi lehet az a barna folt?

– Fogalmam sincs róla. Talán szennyeződés.

– Komolyan gondolja?

– Ha szerencsénk van, az. Ha nincs, akkor... nem tudom, mire gondoljak.

– És ezek a meghipnotizált zombik?
– Mondom, hogy gőzöm sincs róla.
– Azon töprengek, hogy nem találtak-e ki valami ravasz módszert, hogy eltereljék vele a figyelmünket.

– Gondolja, hogy tudnak rólunk?
– Talán még nem, de ez egy világháború, ember.
– Mit várnak tőlem, hogy mit tegyek?
– Biztosak vagyunk benne, hogy itt a központ. Az átrakóbázis.
– Úgy érte ide hozzák, aztán innen terítik?
– A jelek erre mutatnak. És ezt nekünk fel kell derítenünk.
– Mikor? – sóhajtott a Turay.
– Most.
– Ezt... komolyan gondolja?
– Sosem gondoltam még semmit komolyabban. Különben említette azt a lányt, Elkét. Azt mondja, tengerbiológus?

– Persze hogy az.
– Próbálja meg elmagyarázni neki, hogy mit akarunk. Jó lenne, ha... segítene nekünk. Tekintettel arra, hogy őt is a barna folt foglalkoztatja.

– Inkább a testvére.
– Na, akkor menjünk – bökte oldalba Werner. – Négyen várnak ránk. Ha sikerült az akció, holnap reggel továbbrepülünk...

– És ha nem?
– Ha valami probléma lenne, maga csak nyugodtan tartóztasson le bennünket. Majd az ügyvédek kimosnak a szarból. Magára szükségünk van, nem buktathatjuk le. Ha tényleg baj lenne, ne törődjön velünk. Viselkedjék úgy, mint egy valódi zsaru, ami nem lesz nehéz, elvégre tényleg az.

– Hogyan megyünk? – kérdezte Turay.
– Gyalog. Kicsit ki kell szellőztetnem a fejem.

Turaynak nem tetszett a fickó. Nem tetszett, mert megérezte, hogy ez a férfi az igazi harcosok közé tartozik, a régi gárdából. A fanatikusok közé, akik nem sokban különböznek az ellenfeleiktől. Csupán az a különbség köztük, hogy ezek a jó oldalon állnak. Bár kérdés, hogy a jó cél valóban szentesíti-e az eszközöket.

– Ne fordítsa hátra a fejét – figyelmeztette hirtelen Werner. – Itt vannak mögöttünk.

– Kik? – hökkent meg Turay.
– A csapatom. Beleváló gyerekek. Két lány és két fiú. Átutazóban vagyunk Bolívia felé.

Turay lopva hátrapillantott a hóna alatt. Egy kis csoport fiatal férfi és lány

lökődte egymást hangosan nevetgélve a járdaszélen.

– Hiszen ezek még gyerekek – csóválta meg a fejét.

Werner elmosolyodott.

– Gondolja? Öt perc alatt darabokra tépnék magát.

Turay elfordította a fejét. Nehéz volt megszokni ezt a stílust és a hozzá tartozó viselkedési formákat. Sok vitája is volt már amiatt, hogy működjenek-e együtt radikális csoportokkal, csakhogy muszáj volt, mert az idő az ellenségnek dolgozik. Ha soká töprengenek, hogy kivel fogjanak össze és kivel ne, végül már nem lesz miről dönteniük...

– Most hova megyünk?

– Vang bátyóhoz.

– Ő... kicsoda?

– Mint a neve is mutatja, egy kínai. Vendéglős. Ő lesz az első, akinek a körmére nézünk. Ismétlem, a maga dolga csupán annyi lesz, hogy ha bajba kerülnénk, gyorsan tartóztasson le bennünket. Így legalább maga nem kerül gyanúba. Tapasztaltak vagyunk, nem kell sajnálnia bennünket. Nehogy elbőgje magát, ha a zsaruk lekennek nekünk néhány pofont. Már megszoktuk. Lehet, hogy magától is kaptam már egyet-kettőt a fejemre, nem gondolja?

– Biztosan nem – tiltakozott Turay. – Még sosem verekedtem senkivel, különben is kanadai vagyok.

– Tudom. Csak tréfáltam. Mindjárt Vanghoz érünk.

– Na, álljon csak meg a menet! – emelte fel az ujját Turay. – Remélem nem azt akarja mondani, hogy annak az embernek valami baja eshet?

– Dehogy – rázta meg a fejét Werner. – Nem lesz semmi baja. Nem vagyunk gyilkosok. Csupán ráijesztünk egy kicsit.

Turaynak ez sem tetszett, de már nem volt visszaút. Elkötelezte magát valami mellett, ami később a szenvedélyévé, és bizonyos értelemben élete értelmévé is vált.

Amíg magába mélyedve töprengett – Werner is elcsendesedve lépkedett mellette – egy kis mellékutcába fordulva Vang étterme elé érkeztek. A nap lassan lefelé haladt az égen, a magas házak alkotta mellékutca esti sötétségbe süllyedt. Nem messze tőlük lampionok világították meg a kínai feliratot.

– Nagy fal vendéglő – olvasta Werner. – Tud kínaiul?

– Sajnos nem – sóhajtotta Turay.

– Három évig éltem odaát – mosolyodott el Werner. – Sok borsot törtem az orruk alá. Végül elkaptak, és csak Hong-Kongon át sikerült meglépnem. Szerencsére az ottaniak kicsempészték az országból.

– Most mit csinálunk? – kérdezte nyugtalanul Turay.

– Betörünk a raktárba. Egy kínai hozta a fülest.

– Nem tévedett? – hökkent meg Turay a kicsi, földszintes épületre pislogva. – Ennek az épületnek nincs is raktára.

– Majd meglátja, csak jöjjön – A négy kísérő megállt mögöttük. Turay várta, hogy Werner bemutassa őket, de úgy tűnt, nem áll szándékában. Turay tudta, miért. Jobb, ha nem ismeri őket. Így még csak a szeme villanásával sem lehetne az árulójuk, ha valaha váratlanul találkozna velük.

– Indulunk már? – türelmetlenkedett egy női hang.

Turay önkéntelenül is a hang irányába kapta a fejét. Fekete köpenyben egy kínai sárkány állt mögötte. Legalábbis az arcát fedő sárkánymaszk erre utalt. Turay biztos volt benne, hogy a másik három is maszkot visel.

– Gyerünk!

Werner belökte az ajtót. Valahol a távolban jól hallhatóan megszólalt az ajtócsengő.

– Maga jöjjön szorosan mögöttem! Különben itt a maszkja. Maga is sárkány lesz. Ha baj lenne, tépje le a fejéről, dobja el, és kezdjen ordítani, hogy itt a rendőrség, és még a levegőbe is lőhet egyet.

– Nincs nálam fegyver. Nem gondoltam...

– Jézusom, csak nem köszöntött be a szép új világ? Zsaruk fegyver nélkül? Olyan szép, hogy nem is lehet igaz. Na, jöjjön gyorsan!

Szélvészkeént rontottak be az étterembe. Úgy dolgoztak, mint egy olajozott gépezet. Minden csavar a helyén volt, minden mozdulat előre megtervezett.

Mire Turay egyáltalán reagálni tudott volna a történetekre, már odabent is volt az étteremben. A többiek a háta mögött egyszerűen magukkal sodorták. Abban a pillanatban, ahogy odabent voltak, már ordítottak is, mint a sakálok. Felborítottak egy asztalt, amely mellett két kínai férfi békésen falatozott; elkaptak két pincért; az egyik sárkány a konyhából kihajtott két fiatalembert. Mindkettőnek a mennyezetre irányult a keze, szemükben félelem csillogott.

Werner ekkor beszélni kezdett. Folyamatosan beszélt, az előtte állók pedig rémült képpel hallgatták. A két étkező férfi gyorsan az ajtó felé indult, de Werner visszaparancsolta őket a falhoz.

Werner hozzájuk is intézett néhány szót, ám azok csak a fejüket rázták.

– A fenébe is – dünnyögte Werner. – Ezek nem értik a mandarint. De spanyolul csak értetek?

– Si, señor – felelte egyikük. Ő nem volt annyira megrémülve, mint a társa. Éppen ellenkezőleg; most, hogy megértette, mi történt, mintha megnyugodott volna.

– Maga señor Vang? – kérdezte tőle Werner. Turay sejtette, hogy Werner

biztosra megy. Nyilván mielőtt rászánta volna magát az akcióra, alaposan megnézte magának Vang „apó” fényképét, így nem volt nehéz felismernie.

– Az vagyok – bólintott a kínai.

– Nyugtassa meg őket – mutatott Werner a falnál reszkető alkalmazottakra. – Senkinek nem lesz semmi baja, ha azt teszik, amit mondok.

– Azt fogják tenni – bólintott señor Vang, és kitörölte a szeméből az arcába lötytént leves maradékát.

Az egyik sárkányálarcos az ajtóhoz sétált, és megfordította rajta a „nyitva” táblát, hogy a „zárva” oldala legyen kifelé.

– Nem sok pénz van a kasszában – mondta Vang. Wernerhez intézte a szavait. – Nálam annál több. Selyemköntöse alá nyúlt, és egy kicsit ott is tartotta a kezét. – Nincs fegyverem, megengedi, hogy kivegyem a pénztárcámat?

Mielőtt válasz érkezett volna, előhúzott egy fekete pénztárcát és Werner felé nyújtotta.

– Ezer dollár. Legyen a maguké, fiúk.

Werner elnevette magát az álarc alatt.

– Olcsón akarja megúszni, mi?

Vang megvonta a vállát.

– Mondjon egy összeget.

– Be szeretnénk sétálni a raktárába – mondta Werner.

Vang úr bólintott.

– Hát csak tessék. Ott van a mögött az ajtó mögött. Ámbár csak jóindulattal lehet raktárnak nevezni. Éppen ez a nagy bajom. Azt tervezem, hogy rövidesen elköltözőm innen egy olyan helyre, ahol bővíteni tudom a raktárkapacitásomat.

Turay észrevette, hogy señor Vang rettenetesen meg van rémülve, és szapora beszédével el akarja terelni a figyelmet a lényegről.

– Valóban? – kérdezte Werner. Turay érezte, hogy mosolyog az álarca alatt. – És mi van a föld alatt?

– Kérem?

– A föld alatt. Mifelénk azt beszélik, hogy minden valamirevaló kínai üzletnek van egy kis raktára a föld felett, és egy nagyobb a föld alatt. Magánál is van ilyen föld alatti raktár?

Señor Vang kesernyésen elnevette magát.

– Nem ez az első rosszindulatú rágalom, amit rólunk, kínaiakról hallok. Mi igenis tisztességes, törvénytisztelő emberek vagyunk, akik szorgalmas munkával keressük a kenyerünket, és... néha bizony többre visszük másoknál. Ezért egyesek gyűlölnek és megrágalmaznak bennünket.

Werner intett az egyik álarcosnak, aki szorosan mellélépett.

– Válassz ki egyet közülük.

– Miért? – kérdezte a sárkányálarcos.

– Señor Vang nem akarja elárulni, hol a pincébe vezető ajtó. Nincs időnk végigtúrní a boltot. Bökj rá egyikükre!

– Jó, jó, de miért?

Turay biztos volt benne, hogy jól összeszokott csapattal van dolga. Ezt a párbeszédet is nyilván előre betanulták, és ki tudja, hányszor eljátszották már.

– Nem szarakodhatunk. Ha kiválasztottál valakit, megkérdezzük tőle, tudja-e, hol a bejárat, és ha nem árulja el, megöljük. Te ölöd meg.

– A fenébe is – dünnyögte a férfi az álarc alatt. – Miért mindig én? A múltkor is nekem kellett elvágnom annak a fickónak a torkát. Ki is csorbult rendesen a késem éle, azóta sem volt időm rendbe hozatni. Ha ezzel a vacakkal próbálnám megcsinálni, csak nyiszálás lenne a vége. Legalább add kölcsön a késedet.

– Mindenki a maga késével dolgozik – mondta ellentmondást nem tűrőn Werner. – Ha elhanyagolod a késed, akkor csak szenvedj vele.

Señor Vang látszólag szenttelen arccal hallgatta a párbeszédet. Turay azonban sejtette, hogy rettenetes viharok dúlnak a lelkében.

A gyilkolásra parancsolt álarcos szürke porköpenye alól elővarázsolt egy kést, és végighúzogatta a hüvelykjét az élen.

– Nem megmondtam? – fordult Werner felé. – Próbáld csak ki! Ezzel még egy szerencsesüteményt sem lehetne kettévágni, nemhogy elnyiszálni valakinek a nyakát.

– Mondtam, hogy a te bajod. Válassz már ki valakit, de gyorsan!

– Legyen a főnök. Elég vékony nyaka van.

Werner bólintott, hogy rendben, de egy másik álarcos ellenkezni kezdett velük.

– Ne, a főnököt... ne! A múltkor is azt nyírtuk ki, és mennyi baj volt belőle. Félig elvágott torokkal menekülni próbált és összevέrezett mindent. Ráadásul az istennek sem akarta elárulni, hogy hol a lejárát. Valahogy utálok főnököket öldösni. – Váratlanul kétszer is megperdült a tengelye körül, majd kinyújtotta a mutatóujját, és még kétszer megperdült. – Legyen a... legyen a... Mondjuk az a fickó ott! Gyere ide, fiú!

Az egyik falnál álló kínai legényre bökött, aki feltehetően halálsápadtan állt a helyén, bár egy kínairól nem könnyű megmondani, hogy mikor sápadt, és mikor nem.

A fiatalember kiáltozni kezdett. Legszívesebben belefúrta volna magát a falba. Jajgatott, tenyerei közé kapta a fejét, miközben könnyek ömlöttek a szeméből.

Turay legszívesebben ráordított volna Wernerre, hogy azonnal hagyják abba ezt a kegyetlen tréfát, a végén még megöli a szíve ezt a szerencsétlen fiút, de az utolsó

pillanatban befogta a száját. Elvégre ezért küldték ide, amiért Wernert és a többieket is, csak éppen nekik mások a módszereik. És ismét felötlött benne a kérdés: vajon a tisztességes célok mindenféle eszközt megengednek?

Werner megérezhette, mi zajlik Turayban, mert hozzáhajolt és a fülébe súgta:

– Nyugalom, csak nyugalom. Senkinek nem lesz baja. Egy perc az egész.

A kését a kezében tartó sárkányálarcos a fiúhoz lépett, és a nyakához szegezte a pengét.

– Beszélsz spanyolul? – kérdezte tőle.

– Si, señor, beszélek – nyögte. – Kérem, señor én... én csak egy alkalmazott vagyok, én...

– Jól van – intette le a késes. – Nem érdekes. Ha valaki elvállal egy piszkos munkát, viselnie is kell érte a felelősséget. Csupán arra akarlak megkérni, hogy szorítsd a fejed a falhoz, akár a kezedet is használhatod. Ha nem talállok el rendesen, mindkettőnk dolgát megnehezíted vele. A végén még majd vérben úszunk mind a ketten. Jó, neked mindegy, de gondold rám. Hogy menjek ki az utcára a véredben fürödve?

– Gyorsan, gyorsan! – vezényelt Werner. – Aztán ha ez meghalt, jöhet a másik. Mindenképpen le kell jutnunk a raktárba.

– Oké! – legyintett a késes. – Akkor hát legyen Isten akarata szerint. Akarsz imádkozni? Ha igen, csak röviden. Bár nem tudom, hogy ti a vallásokban imádkoztok-e? Nem? Akkor hát...

– Állj! – kiáltotta señor Vang, és magasra emelte a karját. – Állj!

A késes keze megállt, de nem vette el a kést a fiú nyakáról.

– Próbáljunk megegyezni – javasolta señor Vang. Rekedt volt a hangja, mintha előző nap megevett volna egy vödör fagylaltot.

– Igen? – kérdezte Werner.

– Elárulom, hol a pince – mondta. – Bár... talán azonkívül is meg tudnánk egyezni.

– Hogy gondolja? – kérdezte Werner.

– Mondjuk tízezer amerikai dollár. Fejenként. Hatan vannak, az hatvanezer. Még megtoldom negyvennel. Százezer amerikai dollár. Nos?

– Inkább a pince – mosolygott az álarc alatt Werner.

A kínai meghajolt.

– Ahogy óhajtja. Bár véleményem szerint rosszul választott. Ha lemegy a pincébe, attól a pillanattól kezdve egy leszakadt gombot sem adnék az életéért. Magának fogalma sincs róla, mibe tenyerelt bele.

– Bizonyára – bölintott Werner. – Az élet telis-tele van veszéllyel. Szeretek veszélyesen élni.

- Valószínűleg nem fog sokáig.
- Ez már legyen az én dolgom.
- Nos, akkor én azt mondom...

A következő pillanatban a köpenye alá nyúlt, kirántott egy jókora forgópisztolyt és Wernerre szegezte. Werner talán számított rá, mégis elkésett. A pisztoly eldőrent, s Turay rémülten látta, hogy Werner hátratántorodik és nekizuhan a falnak. Ösztönösen cselekedett. Rácsapott señor Vang kezére, majd egyetlen rúgással a földre küldte. A kínai alkalmazottak nem siettek señor Vang segítségére: továbbra is a falnál álltak és reszkettek.

Señor Vang meg sem próbált felállni. Csak ült a padlón és becsukta a szemét.

Turay Wernerre nézett. Látta, hogy a férfi válla táján nagy lyukat tépett pulóverében a golyó.

- Jól van? – kérdezte idegesen hol señor Vangra, hol a többiekre pislogva.

Werner megmozgatta a vállát, majd a falnak dőlt.

- Nem... komoly. Egy kissé... megszedültem.

Az áldozatnak kiszemelt fiú ekkor ismét könnyekben tört ki.

- Megmutatok mindent... Mindent megmutatok. Jöjjenek velem... kérem!

Señor Vang tiltakozni akart, de amikor látta, hogy az egyik sárkányálarcos felveszi elejtett fegyverét, becsukta a száját, és a padlóra meredt.

Werner összeszedte magát, és fejét csóválva señor Vangra nézett.

- Érdekes volt?

Señor Vang nem válaszolt.

– Te előre mész! – bökött ekkor Werner a síró fiatalemberre. – Itt jövök mögötted. És ne hidd, hogy habozni fogok...

A fiú spanyol és kínai szavakat egyaránt használva azt kiáltozta, hogy eszében sincs bármit is elkövetni, mindent megmutat, csak ne öljék meg.

Werner bátorítón a vállára vert.

- Ha okos leszel, megúszod.

- Ti hárman itt maradtok – vezényelt Werner. – A többit tudjátok.

Három fejbőlontás. A sárkányok bólogattak.

- Gyerünk. Maga is jön?

A kérdés Turaynak szólt.

- Megyek – bólintott a hadnagy.

Kiléptek a ház mögötti udvarra. Turay kellemes kis kínai kertet látott maga előtt a holdfényben. A hely olyannyira elütött a kerten kívüli világtól, hogy majd felkiáltott meglepetésében. Kivilágított kis szökőkutat látott maga előtt egy kis tavacska közepén. A tóban aranyhalak úszkáltak, s amikor észrevették, hogy emberek közelednek feléjük, a partnak vették az irányt. Csupán néhány gyenge

fényű lampion világította meg a tóba futó patakot, a rajta átvezető kis hidat, s néhány fehér szobrot. A szobrok emberalakokat ábrázoltak; talán régi császárok szobrai lehettek.

– Ott! – mutatott a szökőkútra a kínai. – Ott!

Werner és Turay megközelítették a szökőkutat, míg a harmadik sárkányálarcos a legény mellett maradt.

Turay ekkor vette csak észre, hogy a medence vagy tavacska, amelynek a közepén a szökőkút áll, tulajdonképpen nem is egy, hanem két medence. Az egyik a nagyobb – ennek a közepén állt a szökőkút –, mellette a másik, a jóval kisebb. Ebben nem úszkáltak halak, csupán egy nagy teknősbéka nézett rájuk kíváncsian.

– Hol ott? – kérdezte Werner.

– A kis medencében – felelte a kínai.

Werner a medence fölé hajolt. Előbb a teknősre pislogott, aztán a kínaira.

– Milyen teknős ez? – kérdezte gyanakodva.

– Aligátorteknős – nyögte a fiú.

– A francba! – szitkozódott Werner. – Még jó, hogy megkérdeztem, ez a fickó még képes lett volna leharapni az ujjam...

A kínai a medence melletti zöld fűből kiálló, alig öt centiméternyi magas vasgombra mutatott.

– Azzal kell... leereszteni a vizet – nyögte.

Werner ismét megtántorodott. Turay óvatosan elkapta az ép karját.

– Nem kellene abbahagynunk?

– Nincs semmi bajom! – rivallt rá idegesen a másik.

– Volt már nekem ilyen. Csontot nem ért, és ez a lényeg. Nyomja meg azt a gombot vagy micsodát!

Turay sóhajtott és lenyomta a vasgombot. A gomb meg sem moccan. Turay ekkor megpróbálta elfordítani. Ezzel a mozdulattal már nagyobb sikerrel járt. A gomb elfordult, és a következő pillanatban furcsa szörcsögés hallatszott a kisebbik medence felől.

– Folyik le a víz – bólintott Werner. – Nagyon ügyes. Ott kell lennie a lejártnak.

Ott is volt. Jókora kerek vasfedél takarta. Werner le akart hajolni, hogy felemelje, de Turay eltolta a kezét.

– Majd én. Maga csak a teknőst tartsa szemmel.

A vártnál könnyebben emelkedett fel a tető. Nem volt ugyan fogantyú rajta, a fedél pereme azonban elég helyet hagyott az ujjai számára. Felemelte, és odébb tette a tetőt.

Lehajolt és lenézett a mélybe. A hold és a csillagok fénye lekúszott a nyíláson,

és egy vaslétrát világított meg.

Turay kérdően Wernerre nézett. Werner sóhajtott és állával a társára bökött.

– Menj és szólj nekik.

A másik bólintott és eltűnt a kínaival a bejárati ajtó irányába.

– Azt hittem, ez alkalommal megúszom – háborgott Werner. – Vegyek részt akármilyen akcióban, ha csak egyetlen fegyver is eldördül, tuti, hogy a golyó engem talál el. Olyan vagyok már, mint egy lőtábla. Szerencse, hogy kézigránátot még nem vágtak hozzám.

Közben három álarcos bukkant fel az ajtóban, és közrefogták Wernert. Werner sóhajtott és megnyomkodta a szemét.

– Stefan itt marad – mondta. – Mi lemegyünk.

– Ez a pasas is? – kérdezte egy női hang.

– Ő is.

– Oké. Én megyek előre.

A lányársarkány elindult lefelé. Néhány lépés és eltűnt a szemük elől. Turay utána akart mászni, de Werner visszatartotta.

– Amíg nem jelez, nem mehetünk.

Ebben a pillanatban halk füttyszó hallatszott odalentről.

– Most már mehetünk – bólintott Werner.

Turay azt hitte, rosszul lát, amikor lelépett a legutolsó vasfokról. Szemben vele kis ajtó nyílt a betonfalban, s amikor átlépte a küszöbét, egy jéghideg repülőhangárnyi teremmel találta szemben magát. A mennyezetén világító körték arról tanúskodtak, hogy a lánynak sikerült megtalálnia a villanykapcsolót.

A jéghideg teremben végestelen-végig polcok hosszú sora húzódott egymás mellett. Közöttük magára hagyott tárgoncák álmodtak a másnap reggelről, amikor majd jönnek kezelőik és újraélesztik őket.

Werner, megfeledkezve a sebéről, nagyot rikkantott.

– A fenébe is! Ez aztán a nagy fogás!

Turay odalépett a legközelebbi polchoz, és dacolva a hideggel, megnézegette a rajta fekvő dobozokat. Valamennyi oldalán kínai írásjelek sorakoztak.

Werner gyorsan kiörvendezte magát és a másik háromra nézett.

– Itt csak a radikális megoldás jöhet szóba.

– Úgy néz ki – bólintott az egyik álarcos. – Nincs időnk elbíbelődni velük.

– Gondolod, hogy az van bennük?

– Persze. Wilhelmina kiderítette, hogy itt lehet valahol a csomagoló- és átrakóbázisuk. Hát megvan.

– Akkor mi legyen?

– Készüljetek fel.

Turay Wernerhez fordult.

– Ez mind az?

Werner bólintott.

– Amit maga is keres.

– Mit akar csinálni vele?

– Ezt bízza csak ránk. Elégedett lesz a munkánkkal. – Aztán Turay füléhez hajolt. – Figyeljen ide, Alejandro. A forgalmat tekintve Wilhelmina szerint két ekkora bázisnak kell lennie a közelben. Ha minden igaz, az egyiket megtaláltuk. A másikat magának kell megtalálnia.

– Na és maguk?

– Holnap, amint lehet, elhagyjuk Mexikót. Főleg, hogy engem meglőttek. Maga és Wilhelmina itt maradnak. Majd ő ad utasításokat magának.

– Ki az a Wilhelmina?

– Aki összerakja az információkat. Az elemző. Ő határozza meg, hogy hol lehet az átrakóbázis. Vannak segítők, akik lehallgatják a forgalmat, és Wilhelmina az adatokból meghatározza a bázis helyét.

– Férfi vagy nő?

– Én sem tudom. A neve mindenesetre női név. Valahol errefelé kell lennie. Wilhelmina végletesen vakmerő, de azért óvatos is.

– Hogy keressem vele a kapcsolatot?

– Majd ő megkeresi magát. Valószínűleg szüksége lesz magára.

A sárkányálarcosok gyorsan kipakolták hirtelenjében előkerült hátizsákjaikat, s olyasféle rudacskákat szedtek ki belőlük, mint a tűzijáték-rakéták.

– Tönkretesznek mindent – magyarázta Werner. – A füstjük mindenén áthatol – direkt effélék megsemmisítésére fejlesztették ki.

– Biztos, hogy ez a legjobb módszer? – kérdezte Turay.

– Biztosan nem az, de nem tehetünk mást. Egyelőre nincs még mindenütt betiltva. Nem tehetünk egyebet, mint hogy folyamatosan tönkretezzük a készleteiket, és megpróbálunk mindent, hogy ne juthassanak új áruhoz. Természetesen tisztában vagyunk vele, hogy ez nem elég, de ahhoz, hogy elérjük a célunkat, nemzetközi egyezmények kellenének.

– Már vannak.

– Ez még csak a kezdet. De most nincs itt az idő a filozofálgatásra. Csatába megyünk és nyernünk kell!

A sárkányálarcosok meggyújtották a „rakétákat”, majd bedobálták őket a raktárba.

– Elég lesz ennyi? – kételkedett Turay.

– Bízson bennünk, Alejandro. Vannak tapasztalataink ezen a téren.

Amikor a rakéták behullottak a polcok közé, Werner becsukta mögöttük az ajtót, és kezét nyújtott Turaynak.

- Örülök, Alejandro, hogy személyesen is megismertem.
- Biztos, hogy nincs szüksége további segítségre? – kérdezte Turay.
- Holnap délre már nem leszünk az országban. A cápák legyenek önnel!
- Önökkel is!

A többiektől nem köszönt el. Ismeretlen sárkányok között nem divat a búcsúzkodás.

Bement az étterembe, futó pillantást vetett a bent ácsorgó személyzetre, és sárkány-őrízökre, majd kilépett az ajtón.

Feladata egy részét elvégezte.

Holnap viszont le kell merülnie Elkével.

Vajon mi az ördög lehet az a barna folt?

54

Amint kilépett az étterem ajtaján, levette magáról a selyemköpenyt és az álarcot. Összetekerte és a hóna alá vette őket. Éjszaka volt már, alig járt valaki az utcán, nem kellett félnie, hogy lebukik. Kisétált a kikötőbe, és behajította a vízbe a csomagját.

Csak akkor jött rá, hogy valószínűleg ostobaságot követett el, amikor észrevette, hogy a köpeny nem süllyed le a víz alá, hanem szétterül a felszínen és lebegve a helyén marad. Akárcsak az álarc. Ha másnap reggel megtalálja valaki... Igyekezett megnyugtatni magát, hogy akkor sem lesz semmi baj, elvégre Mexikó olyan ország, amelyben felettébb kedvelik az álarcokat. Hozzá tartoznak a mexikói emberek mindennapjaihoz, álarcokat öltenek a legtöbb ünnepen – nem lesz meglepetés senki számára, ha köpenyt és sárkánymaszkot talál a vízben. Vagy mégis?

Tisztában volt vele, hogy számos fontos ügy csúszott már el banánhéjon; nem szerette volna, ha az ő ügye is így járna. Márpedig ez az elhamarkodottan elhajított köpeny és álarc az lehet. Az ő banánhéja.

Arra azonban, hogy kiszedhesse a vízből, kevés esély mutatkozott. Jó nagy kerülőt kellene tennie, hogy a kikötői sétányról lejusson a partra, közben el kellene haladnia a jachtkikötő mellett, ahol még ilyen tájban is zajlik az élet. Nem szeretett volna belebotlani valakibe, aki később személyleírást adhatna róla.

Aztán az is eszébe jutott, hogy vajon nem játssza-e túl az egészet? Megtörténhet, hogy a kutya sem törődik a vízen lebegő köpennyel, álarcgal, hiszen

errefelé minden bódében vásárolhatók hasonlók. És mégis... Csak állt a korlátnál, és a vízen lebegő köpenyt nézte. Talán bele kellene ugrania érte...

Azt hitte, csak az oldala viszket, amikor megbirizgálta valami.

– Ne forduljon hátra! – hallott egy parancsoló hangot. Úgy recsegett, mintha agyonhasznált hangszóróból jött volna. – Mi az ördögöt csinált itt, ember? Hülye maga, vagy csak egyszerűen hanyag?

– Csak a vizet nézem – felelte elfúló hangon Turay. Amire csak a lelke mélyén számított, bekövetkezett. Lebukott. De vajon ki a csoda lehet az, aki elkapta?

– Nem tanították meg magát még a konspiráció alapszabályaira sem?

– Maga összetéveszt valakivel – próbált meg tiltakozni. – Én csak...

– Maga csak beledobta a köpenyét és a sárkányálarcát a vízbe. Nem gondolt rá, hogy milyen következményei lehetnek ennek?

Turay sóhajtott egyet. Tudta, hogy hiába is játssza meg a hülyét, ezt a valakit a háta mögött nem tudja átverni.

– Valóban könnyelmű voltam – ismerte be.

– Most mit akar tenni?

– Kiszedem valahogy a vízből.

– Azzal csak még jobban felhívja magára a figyelmet. Ne forduljon hátra. Maradjon itt és nézze a vizet.

Semmi nem hallatszott mögötte, az égvilágon semmi. A valaki vagy lehetetlenül járt, vagy egyáltalán nem is volt lába. Lopva mégiscsak hátra akart lesni, de ekkor ismét motoszkálás támadt mögötte.

– Nyújtsa hátra a kezét!

Turay engedelmesen hátranyújtotta. Készen rá, hogy a következő pillanatban megforduljon és elkapja az ismeretlent.

Érezte, hogy valami belecsusszan a tenyerébe. Mintha egy zsinór vége lett volna.

– Tud horgászni? – kérdezte a hang.

– Horgásztam már.

– Ne akarja, hogy mindent én csináljak maga helyett. A zsinór végén horog van. Én majd addig itt hátul tartom a frontot. Próbálja meg kihorgászni őket a vízből.

Ismét mélységesen mély csend támadt mögötte. Turay nem tudta megállni, hogy óvatosan hátra ne fordítsa a fejét. Tintafekete árnyak vetültek a kikötő kockaköveire, de nem látott az árnyékokban senkit.

Senki nem állt mögötte.

Ösztönszerűen el akarta hajítani a horgot, de aztán meggondolta magát. Miért is ne? A hangnak a háta mögött igaza van. Ostobaságot követett el, most itt az alkalom, hogy helyrehozza a hibáját.

Áthajolt a korláton és lelógatta a zsinórt. A köpeny még mindig ott lebegett a vízen, akárcsak az álarc, alig néhány méternyire alatta. Gyorsan belehajította a horgot a vízbe. Szerencséje volt, mert azonnal beleakadt a köpenybe. Néhány másodperc, és már kint is volt a parton. A selyem álarc kihalászása kicsivel több időt vett igénybe, de végül az is ott hevert a köpeny mellett.

– Máskor legyen sokkal óvatosabb – figyelmeztette a hang. – Maga mindig ilyen meggondolatlan?

– Még nem szoktam hozzá, hogy bűnjeleket semmisítsek meg – sértődött meg Turay. – Én megtalálni szoktam a bűnjeleket, nem eltüntetni.

– Azért ne kapja fel a vizet – mondta a hang. – Különben jó munkát végeztek.

– Miért nem mondták meg, hogy mit csináljak ezekkel az izékkal? – kérdezte dühösen Turay. – Én rendőr vagyok...

– Tudom – mondta a hang.

Turay úgy érezte, hogy egy nő beszél a torzító mikrofonba.

– Különben... kicsoda maga?

A hang azonban kitért a válaszadás elől.

– Hagyja annál a cölöpnél a cuccokat – utasította Turayt. – Majd én megoldom a problémát. Ami pedig a következő lépést illeti, kell lennie még egy raktárnak a közelben. Még nem voltam képes felderíteni a helyét. Erőltesse meg magát, hátha maga rájön, hol rejtőzhet.

– Hogy tartsam a kapcsolatot magával?

– Sehogy – mondta a hang. – Majd én megkeresem, ha kell. Különben ki az a nő, akivel gyakran találkozok?

– Elke Björnevik – mondta kelletlenül. – Tengerbiológus.

– Igazán? És mit akar tőle?

– Semmit – mondta Turay. – Csak... segíték neki.

– Miben?

– Megtalálni a testvérét.

– Hallottam az ügyről. Azt hiszem, veszett fejsze nyele.

– Ő nem így látja.

– Felhívnám a figyelmét, hogy maga elsősorban a saját ügyével törődjék.

– Segítenem kell neki.

– Tetszik magának?

– Persze hogy tetszik – mondta Turay. – Szép lány, szőke, világos szemű, akárcsak én...

– Vigyázzon vele és másokkal is. Maga még zöldfülű ezen a téren. Tapasztalatlan az illegális munkában.

– Az is akarok maradni – felelte Turay. – Én nem erre születtem.

– A cápák sem – vágott vissza a hang. – Most pedig menjen, és csak... vigyázzon azzal a lánnyal.

– Nem mondaná meg, hogy kicsoda maga? – kérdezte Turay, és a következő pillanatban már meg is fordult. Nem állt senki mögötte.

Ebben a pillanatban feltámadt a szél. Nem volt erős, de kellemetlenül hideg. Mintha egy jéghideg levegővel teli raktár ajtaját nyitották volna ki az orra előtt.

A szél megpördült körülötte és a fülébe suttogott.

– Wilhelmina vagyok... Wilhelmina...

Aztán, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan bele is vészett a végtelenbe.

Turay sóhajtott és elindult a szállodája felé.

55

Elke nem a legjobb formáját mutatta ezen a reggelen. Szemei alatt karikák sötétlettek, és éppen akkor hajtott le egy nagy bögre kávé, amikor Turay belépett a bárba. A lány felnézett rá és bágyadtan elmosolyodott.

Turay nyugtalanul szemlélte a lány karikáit. Mintha egy nap alatt öt évet öregedett volna. Arra gondolt, hogy talán jobb is, hogy neki nincs testvére. Így legalább sosem tudhatja meg, milyen rohadt érzés lehet elveszíteni...

– Hogy aludt? – kérdezte Elkét, miközben leült vele szemben.

– Nézzen rám – mondta a lány.

– Hát... tegnap jobban nézett ki, az kétségtelen.

– Egész éjjel le sem hunytam a szemem.

– Sajnálom.

– Egész nap a szomszéd várost jártam. Szereztem két megfelelő felszerelést.

Turay ekkor döbbsen csak igazán rá, hogy nemsokára le kell merülnie a tenger fenekére, ami egyáltalán nem akaródzott neki. Egyszer már volt odalent, akkor sem volt benne sok köszönet. Csodálkozna, ha később, amikor már elhagyta ezt a várost, talán több ezer kilométernyire innen, nem bukkannának fel álmaiban a csontvázak, az élőhalottak és a barna folt.

– Remélem, nem akar visszalépni? – kérdezte a lány. – Nem számíthatok másra, csak magára. Ugye nem akar cserbenhagyni?

Két könnycsepp homályosította el a szemét. Kicsin múlt, hogy Turay át nem ölelte.

– Dehogyan akarom... mikor indulunk?

Csak már amikor a vízben voltak, akkor döbbsen rá, hogy kár volt siettetni a dolgot.

Ott merültek le, ahol néhány nappal azelőtt Turay partot ért. Elméletileg. Merthogy a valóságban onnan jó háromszáz méterre ért szárazföldet egy kert közepén. Ez a partszakasz azonban kedvezőnek tűnt a merülésre. Turay úgy emlékezett, hogy akkor erős áramlattal szemben kellett előreküzdnie magát, s ha szerencsájuk van, most, a visszaúton ez az áramlat éppen a kikötőbe sodorja be őket. A barna folt közelébe. Turay és Elke is makacsul ragaszkodott a barna folthoz, pedig bármi lehetett: akár „ártatlan” olajszennyeződés vagy hasonló. Valamiért mindketten benne látták a titok megfejtését. Ha a barna folt előkerül, talán minden rejtélyre fény derül.

– Ezúttal ne maradjon el tőlem – kérte a lány Turayt közvetlenül azelőtt, hogy belecsobbantak volna a vízbe. Tudták, hogy azon a partszakaszon, ahol állnak, néhány lépés után már ellepi őket a tenger, így csónak nélkül is el tudják érni a megfelelő mélységet. – Nem akarom bajba keverni.

– Majd vigyázok – ígérte Turay.

Néhány perc múlva már odalent voltak. Turay jól számított. Alighogy lemerültek, erős áramlat kapta el őket. A lány intett, hogy minden rendben, és hogy előremegy. Turay bólintott, és hagyta magát sodortatni az árral.

Tíz perc alatt elérték a kikötő szélét. A jachtkikötő előtt a tenger felé fordultak. Meg kellett erőltetni magukat, nehogy kisodródjanak a nyílt vízre.

Aztán elérték a kikötőt. Turay egyetlen pillanatra sem vesztette szem elől Elkét. A lány nyílegyenesen haladt előre, majd egyszerre csak megtorpant. Megfordult és valahova a távolba mutatott.

Turay hiába erőltette a szemét, nem látott semmit. Váratlanul és alattomosan párosodni kezdett maszkjának az üvege; előbb még csak a szélén, aztán a pára lassan előrekúszott az üveg közepe felé.

Már-már arra gondolt, hogy szégyen ide vagy oda; kiúszik a partra, amikor egyszerre csak lefolyt az üvegről a pára, és újra látott mindent.

A barna foltot is.

És Elkét, akit akkor már elkapott a folt. Turay ordítani szeretett volna, mint az ezt megelőző alkalommal, amikor ugyanitt érte őket meglepetés. A halottak kavalkádja.

Miden erejét megfeszítve igyekezett a folt felé. Aztán hirtelen megtorpant. A látvány, ami a szeme elé tárult egyszerűen megbénította kezét-lábát.

A folt hol kicsi volt, talán tízegynéhány méter széles lehetett, s sötét volt a közepe, mintha lenyelt volna valakit, majd egyszerre, félelmetes gyorsasággal tágulni kezdett. S nemcsak tágult, hanem csápok nyúltak ki belőle, és összevissza tekergőztek a legsötétebb folt körül.

Ekkor Turay rádöbrent a valóságra. A folt lélegzik. Kifújja magából a vizet, aztán beszívja. Összehúzódik és kitágul. Mint egy óriási medúza.

Hirtelen ismét megpillantotta Elkét. Ott forgott a folt belsejében, s Turaynak az a szörnyű gondolata támadt, hogy a folt foglyul akarja ejteni Elkét.

Foglyul ejteni és felfalni. Megemészteni.

Akárhogyan is meregette a szemét, ezúttal nem látott halottakat a vízben kavarni: sem mezteleneket, sem pedig estélyi ruhásokat. Lehet, hogy a folt már felfalta valamennyit?

Keze ügyében volt ugyan a tűre, de esze ágában sem volt előhúzni. Olyan lenne, mintha egy hegy ellen indítana rohamot. Ekkora lény ellen semmire sem megy egy késsel.

Éppen elkezdett volna Elke felé úszni, amikor hátulról megtaszította valami. Rémülten fordította hátra a fejét.

Egy férfi állt mögötte. Egy meztelen férfi. Nyitva volt a szeme, és egyenesen rámeredt. Nem volt rajta bűvárruha, de még csak úszónadrág sem. És nem is lélegzett. Egyetlen buborék sem hagyta el az ajkát, ami a kifújtt levegőt jelezte volna.

Turay tisztában volt vele, hogy ez a fickó nem is fogja soha kifújni a levegőt a tüdejéből, hiszen nincs is benne. És talán már tüdeje sincs. A fényképek alapján azonnal felismerte Jimmy Escobart.

Escobar felemelte a kezét, és mintha a barna folt felé intett volna. Turay akaratlanul is megfordult. A barna folt közepe ebben a pillanatban szippantotta be Elkét.

Aztán megpillantotta Gudrunt is. Ott lebegett alig néhány méternyire a nővérétől, és mintha elégedetten nyugtázta volna, hogy Elke a barna folt rabja lett. Nem törődve tovább Escobarral, minden erejét összeszedve Elke felé küzdötte magát. – Ha lenyelte a folt... megölöm! – futott át rajta a fenyegető gondolat. – Felhasítom a hasát a késemmel! Ez a sötétbarna folt a közepén csak a gyomra lehet! Ez a rohadék...

Escobar közben megkerülte valahogy, és szembeüszott vele. Turay fenyegetőn felé intett a késével, bár biztos volt benne, hogy Escobar nem is látja őt, vagy ha látja is, nem fog megijedni tőle.

Hirtelen újabb szereplő tűnt fel a láthatáron. Ő is bűvárruhát viselt, és ő is Elke után igyekezett.

Ebben a pillanatban kapta el Escobar. Tulajdonképpen nem is úgy kapta el, hanem valahogy köréje tekeredett. Átkarolta, fejét az ő fejéhez dugta, mintha a fülébe akarna sügni valamit. Turay érezte, hogy Escobar karjai köré fonódnak ugyan, de nincs bennük erő. Valószínűleg csupán az áramlat sodorta hozzá.

Megpróbálta félrelökni, és maga is meglepődött, hogy milyen könnyen sikerült neki. Escobar olyan könnyű volt, mint egy parafa dugó. Turay agyán végigfutott a gyanú, hogy talán Escobarnak már nincs is belseje, csupán külseje, ezért olyan könnyű. Talán a barna folt kiette belőle a belső szerveit, csupán a bőrét hagyta meg. És a szemeit. Barna szemeit, amelyek éppen olyan barnák voltak, mint a folt. Megpróbálta még egyszer meglökni Escobart, abban a reményben, hogy talán az áramlat majd elragadja tőle, de nem volt rá szüksége. Escobar megfordult és eltűnt a szeme elől.

Megdöbbenve tapasztalta, hogy amíg Escobarral küzdött, minden megváltozott a barna folt közelében. A folt még jobban kiterjedt; széle már ott hullámozott néhány méternyire tőle, és az egyre-másra felé nyúlók tapogatók majdnem elérték.

Turay a folt felé rúgott és megpróbált átlátni a barna hullámozáson. Aztán egyszerre csak felfedezte az ismeretlen bűvart, aki háttal a barna folt még barnább közepének, éppen felé igyekezett.

Szerencsére nem volt egyedül. Elke is ott lebegett néhány centiméterrel mögötte, élettelenül. Úgy hullámozott keze-lába, s olyan erőtlenül csuklott hátra a feje, hogy Turay biztos volt benne, nincs a lányban élet.

Ezután megtörtént, amire már nem számított: mielőtt elindulhatott volna a bűvár és Elke felé, ismét megjelent Escobar és köré tekeredett. Rémülten kiáltott volna fel, ha tudott volna kiabálni. Így csak mutogatni próbált a bűvár felé, hogy vigye a partra Elkét, ő majd elintézi Escobart. A bűvár mintha habozott volna. Végül bólintott, elkapta Elke karját és maga után húzta.

Turay érezte, hogy hatalmas erő kapja el és a bűvár után löki. Már-már attól tartott, hogy nekimegy és Elkével együtt magával sodorja, amikor néhány centiméternyire a bűvartól sikerült megállnia.

S ekkor Turayt olyan sokk érte, amely még a barna folton és Elke rosszullétén is túltett. Az áramlat úgy fordította a testét, hogy egyenesen a bűvár előtt álljon meg. Önkéntelenül is a szemébe nézett.

Olyan rémület szorította össze a szívét, hogy Elkéhez hasonlóan őt is az ájulás kerülgette. Nem a dán zászlótól ijedt meg, amely a bűvár szemüvegének az orr-részén világított, hanem attól, ami a szemüveg mögött volt. A szemüveg lencséje mögött, ahol a bűvár szemének kellett volna lenni.

De nem volt a szem a szemüveg mögött.

Turay behunyta a szemét, majd kinyitotta.

A bűvár még mindig ott lebegett pár centire tőle.

És még mindig nem látott szemet a szemüveg mögött.

Csak csontot látott, szürke szemüveget.

Turay rádöbbsent, hogy a bűvár maga is csontváz, mint azok, akikkel korábban a víz alatt találkozott. Egy bűvárruhát viselő csontváz, és ő húzza maga után Elkét.

A többire később is csak homályosan emlékezett vissza. Örületes kavargásba kezdett előtte a vízi világ: a barna folt, a még barnább közepe, a barna tapogatók, a halott Escobar, a dán felségjelű, bűvárruhás csontváz, az áramlat és a még érzékelhető napfény.

Sóhajtott és elájult.

Azt álmodta, hogy egy csontváz vontatja valahová a víz alatt.

Meleg homokon ébredt. Nem messze attól a helytől ahol először vetődött partra. Ezúttal azonban közvetlenül a parton nyitotta ki a szemét; érezte, hogy meleg hullámok nyalogatják a lábát.

Turay még nem volt egészen magánál, amikor már szent esküvel megfogadta, hogy soha többé nem merül le semmilyen tengerbe.

Akár van benne barna folt, akár nincs.

57

Igazából akkor tért csak magához, amikor már tűrhetetlennek érezte a hőséget. A napfény olyan erővel tűzött a fejére, hogy összerándult tőle, mintha ostorcsapás érte volna.

Rövid ideig hunyorognia kellett, majd lassan kibontakozott előtte valami. Többször is becsukta, majd újra kinyitotta a szemét, miközben érezte, hogy remeg minden sejt a testében, mintha örömtáncot jártak volna attól, hogy felébredt.

– Fordítsa egy kicsit félre a fejét – hallott egy hangot, amely nagyon hasonlított Elkéére. – Erős még a napsugárzás.

Óriási erővel engedelmeskedett. Hirtelen Elke bukkant fel mellette, s ami leginkább megrázta, hogy Elke mezítelen volt. Ekkor már biztos volt benne, hogy a paradicsomba jutott. A barna folt megette, és a lelke a paradicsomba érkezett.

Ebbe akár bele is nyugodhatott volna... ha csupán Elke hangját hallja. Ám nemcsak a hangját hallotta, hanem látta is a lányt, s ettől még levegőt venni is elfelejtett. Gyermekkorában sokat gondolt rá, hogy vajon milyen lesz a túlvilág, s valahogy éppen ilyennek képzelte el. Hogy gyönyörű, mezítelen nők fogják majd körül. Hát most itt van! Ez a paradicsom.

Elke azonban bár paradicsomi látványt nyújtott, egyáltalán nem mutatkozott

paradicsomi szelídségűnek.

– A rohadt anyjukat! – mondta teli keserőséggel a hangjában. – eltűnt a kocsi.

– Milyen... kocsi? – kérdezte Turay. Ő maga lepődött meg a legjobban, hogy a saját hangját hallja.

– A bérelt kocsim. Itt hagytuk... valahol.

Turay felkönyökölt a homokon, Elke ránézett, majd mellécsüccsent. A férfi ekkor döbbsent csak rá, hogy ő maga is meztelen.

– Hol a... ruhám? – kérdezte akadozó nyelvvvel. – Meztelen vagyok, és...

– Nekem mondja? – kérdezte Elke. – Én tértem előbb magamhoz.

– És a bűvárruhám?

– Ahol az enyém. Feltehetően.

– A magáé... hol van?

– Gőzöm sincs róla. Így ébredtem.

Turay idegesen kapkodni kezdett a kezével, hogy mit takarjon el magából. Rövid küzdelem után rájött, hogy akárhogy is igyekszik, képtelen megbirkózni a feladattal. Végül is feladta a küzdelmet. Feltérdelt a homokon, és végignézett a néptelen partszakaszon.

– Kérdezhetek magától valamit? – sóhajtott.

– Csak nyugodtan – biztatta Elke. – Úgyis időbe telik, amíg magamhoz térek.

– Maga... valóban Elke Björnevik?

– Na mit gondol?

– Nem klón, zombi vagy hasonló?

– Ezt én is megkérdezhetném magától.

– Amennyire egyáltalán biztos lehetek valamiben, úgy érzem, hogy én az igazi Alejandro Turay vagyok.

– Nagyjából én is ezt érzem. Mármint, hogy a valódi Elkét látja maga előtt.

– Vajon hol lehetünk?

– Jó kérdés.

– Úgy értem, hogy a földön, a túlvilágon, egy másik bolygón... vagy a halottak birodalmában.

– Szerintem a földön.

– És... miért vagyunk meztelenek?

– Ez is jó kérdés.

– Kicsit kellemetlen így... nem gondolja?

Elke megvonta a vállát.

– Képzelve azt, hogy nudistastrandon van.

– Még sosem voltam ott.

– Mert nem skandináv.

- Nem zavarja ha... felállok?
- Örökké úgysem ülhetünk itt.

Turay vett egy mély lélegzetet, aztán a lábára állt. Kissé meg is lepődött, hogy milyen könnyen ment. Igyekezett nem Elkére nézni, miközben lesétált a vízhez. A tenger alig tízméternyire volt tőlük, és szelíden hullámozott. Turay nem akart rágondolni, de mégiscsak az eszébe ötlött a barna folt. Vajon igazi volt, vagy csak képzelte?

Aztán észrevette a nyomokat. Lehajolt, megnézegette őket, tovább sétált, tovább nézegette, s közben valahogy meg is feledkezett a lányról.

- Talált valamit? – hallotta hirtelen valahol mögötte Elke hangját.

Turay néhány másodpercig töprengett, hogy elmondja-e neki, amit látni vél, aztán megvonta a vállát. Végül is miért ne?

A homok zizegéséből kitalálta, hogy Elke feléje lépdel. Alig néhány méternyire tőle megállt, és még egyszer feltette ugyanazt a kérdést.

- Találtam – felelte Turay.
- Nem látok magánál semmit.
- A homokra nézzen.
- Csak lábnyomokat látok.
- Éppen erről van szó. Ez itt a tappancsok nyoma, ez itt...

Elke csak a férfi meztelen hátát látta, és a szédülés ellen küzdött. Csak nem kapott napszúrást, amíg a napon feküdtek?

- Kijöttünk a vízből, de nem a saját lábunkon. Valaki kihúzott bennünket.
- Ki... húzott?
- Itt a maga fenekének a nyoma.
- Miből gondolja, hogy az enyém?
- Mert az enyém itt van mellette. Valaki a lábunknál fogva húzott ki bennünket a vízből.

- Akkor még volt ruhánk...
- Akkor még volt.
- Látja a nyomait?

Turay a homokra meresztette a szemét. Argentín anyja révén indián gének is voltak benne, s most megpróbálta a segítségüket kérni. Igyekezett megerőltetni a szemét, és sikerült is észrevennie néhány apróságot a homokon.

- Itt hagyott bennünket...
- Biztos ez?
- Visszament a vízbe.
- És?
- Ezután mások jöttek ide. Itt vannak a meztelen lábnyomaik. Legalább öt

voltak. Alighanem levetkőztettek bennünket... Sőt, biztosan. Látja ezt a vágást itt, a homokban?

- Látom. És?
- Valamelyikünk tappancsának az éle. Lehúzták rólunk a ruhát.
- Legalább a fürdőruhámat rajtam hagyhatták volna.
- Drága cucc volt?
- Ez most a legfontosabb?
- Nekik nyilván az volt.
- Na és a magáé?
- Semmi különös.
- Mégis ellopták.
- Eeeegen.

Ekkor már biztosak voltak benne mindketten, hogy nagyjából az történhetett velük, amit Turay kiolvasott a nyomokból. A bűváruhás valaki kihúzta őket a partra, aztán magukra hagyta őket. S amíg ájultan feküdtek, jöttek valakik, leszedték róluk a ruhát, és még ami alatta volt, azt is.

– Egy nő is volt közöttük – mondta Turay. – Ez a mezítlábas nyom itt egy női láb nyoma.

– Most akkor hogyan tovább? – kérdezte a lány. – Kövessük a nyomokat?

Turay is ezen törte a fejét.

– Így?

– Hogy másképp?

– Bocsásson meg, de én nem vagyok svéd – nem szoktam meg, hogy meztelenül járjak.

– Akkor menjek én?

– Dehogyan menjen!

Turay éppen azon töprengett, hogy mi lenne, ha összeszedné minden bátorságát, és mégiscsak nekiindulna a vakvilágnak. Már-már döntött volna, amikor halk zúgás ütötte meg a fülét. Először azt hitte, repülőgép húz el felettük, de aztán a messze távolban feltűnt egy fekete bogár.

Elke tökéletesen megfélemedkezve róla, hogy annyi ruha van rajta, amennyi a születésekor volt, megragadta Turay kezét és a távolba mutatott.

– Ott! Egy kocsi... Meg vagyunk mentve.

– Maga biztosan – sóhajtotta a hadnagy. – De engem lehet, hogy kinyírnak. Ha néhány bevadult fickó ül benne, rám nem lesz szükségük.

– Hát ha ennyire aggódik, akkor menjen be a vízbe.

A kocsi egyre közelebb ért hozzájuk. Elke a szeme fölé ernyőzte a tenyerét, majd felkiáltott.

– Üristen! Ezt a mázlit! Egy dzsip. Még hozzá, azt hiszem, rendőrségi kocsi.

Az is volt. S ki más ülhett volna a volánja mögött, mint Cambronero hadnagy? Látszott, hogy észrevette őket – éppen feljűk tartott –, így integetni sem kellett neki. Turay megkönnyebbűt, hogy megoldódott a problémájuk, és a lány felé fordult.

– Hűzzon be a vízbe.

– Mit csináljak? – hökkent meg a lány.

– Menjen be a vízbe. Cambronero az.

– Jó, jó, de miért menjek be?

– Jézusom, hogy lehet ilyet kérdezni? Mert megláthatja magát. Csak emlékeztetni szeretném rá, hogy meztelen.

– Tisztában vagyok vele. És ha maga után ő is meglát, akkor mi van?

– Maga ezt ilyen könnyen veszi?

– Hogy a fenébe vegyem? Maga már úgyis látott mindent belőlem, és különben is, Éva is meztelenül járt a paradicsomban.

Amíg vitatkoztak, Cambronero hadnagy a közelűkbe érkezett. Leállította a motort, majd nagyot kiáltott.

– Te vagy az, Alejandro?

– Ki más lenne? – kiáltott vissza Turay. – Nem látod az egyenruhámat?

Cambronero valószínűleg elnevette magát, de nem ért el hozzájuk a nevetése.

– Ki a señořita?

– Ki más lenne, mint Miss Björnevik.

– Várj, adok két pokrócot.

Öt perc múlva Elke és Turay pokrócba csavarva ücsörgött a dzsip hátulsó ülésén.

– Csak azt ne mondd, hogy véletlenül kerültél ide – morogta Turay.

– A legkevésbé sem – válaszolt Cambronero. – Egész délután csak úgy égtek a vonalak. Egyik hívás a másik után. Legalább tizen telefonáltak a jachtkikötőből. Állítólag két bűvárt szerencsétlenség ért. Ott hanykolódtak nem messzire a szélső hajóktól, de mielőtt a segítségűkre siethettek volna, elsodorta őket egy áramlat. A kikötőbeliek közül senki nem emlékszik rá, hogy valaha is ilyen erős áramlat húzott volna el alattuk. Néhány hajó meg is sérűt, amikor összekoccantak.

– Miből gondoltad, hogy mi vagyunk azok?

– Abból, hogy kezdelek megismerni.

– Volt még valami más is?

– A telefonálók között akadt néhány, aki megesküdtött rá, hogy nemcsak két bűvár küzdött az áramlattal, hanem mások is. És hogy valahol szerencsétlenség történhetett. Egy hajó elsűllyedt, az áramlat behozta a kikötőbe a rajta utazók

holttesteit, de mire megpróbálhatták volna kihalászni őket, már el is tűntek a szemük elől.

Nem szóltak semmit, csak ültek megszeppenve, mint a csínyen kapott kisiskolások.

– Pedig szólhattatok volna – morogta Cambronero. – Megspórolhattatok volna magatoknak egy sor kellemetlenséget.

– Ha szólunk, beleegyeztél volna, hogy még egyszer lemerüljünk?

– Velem mindig lehet beszélni – mondta a hadnagy.

– Na és Sörhas?

– Nem kell mindenről tudnia.

– Sajnálom – sajnálkozott Turay.

– Most már mindegy – legyintett a hadnagy. – Egy női hang azzal hívott fel bennünket, hogy két meztelen embert – egy nőt és egy férfit – látott a parton. Még a helyet is megadta, hogy hol.

– És?

– Mást nem mondott. Mielőtt az ügyeletes bővebben is kifaggathatta volna, letette a kagylót.

– A rohadék! – fakadt ki Elke. Turay a lányra nézett. Azonnal észrevette, hogy alaposan megváltozott azóta, hogy meztelenül ücsörögtek a parton. Akkor hetyke volt és talán szándékoltan nemtörődöm – valószínűleg a feszültségét próbálta így levezetni –, mostanra azonban mintha összeomlott volna. Sápadt volt az arca, s néhányszor úgy összerándult a takarója alatt, hogy Turay azt hitte, menten rosszul lesz szegény. Biztos volt benne, hogy újraéli a vízben történeteket; hogy látta a hűgát zombiként, vagy egészen halottként. És látta a barna foltot is, amint meg akarta enni.

– Újabban sok a mihaszna errefelé – háborgott Cambronero. – Persze régen is jártak erre enyveskezőek, de mintha az utóbbi időben megnövekedett volna a számuk. Leütöttek benneteket?

– A vízben ájultunk el – mondta Turay.

– Még jó, hogy nem fulladtatok bele.

– Szerencsénk volt.

– Kérem... hadnagy – nyögött fel hirtelen Elke. – Kérem, álljon meg egy kicsit...

Cambronero a fékre taposott.

Elke kiugrott a kocsiból, és elkezdett visszafelé futni, ahonnan jöttek. Turay megrémült, hogy a lány megzavarodott, de Elke hirtelen összegörnyedt, majd a homokra térdelt. Oda akart menni hozzá, de Cambronero visszatartotta.

– Hagyd csak, Alejandro. Magától is rendbe jön. Mitől készült ki ennyire?

- Találkozott a húgával – mondta Turay.
- Komolyan beszélsz?
- Nincs kedvem tréfálkozni.
- Akarsz beszélni róla?
- Persze, csak azt mondd még meg, szerinted mi történt velünk?

– Mi történhetett volna? Ájultan hevertetek a vízben, néhány gyanús fickó meg éppen arra járt, és alighanem megmentette az életeteket. Amint látom, a bűváruhátoktól viszont megszabadítottak benneteket. Jó néhány dollárt kereshettek ezen a délutánon.

- Azért mégiscsak rendes tőlük, hogy felhívták a rendőrséget.
- Ehhez nem fűzök kommentárt. Mit láttatok még odalent, a kikötőben?
- A barna foltot – mondta Turay.
- Tehát ismét ott volt. Makacs szennyeződés lehet.

Turay megingatta a fejét.

- Biztosan nem az.
- Akkor micsoda?
- Ez a kérdés.

Ezután részletesen elmesélte Cambronerónak mindazt, ami a vízben történt velük. Cambronero a fejét ingatta, néha felmordult, de nem szakította félbe. Amikor Turay elhallgatott, mélyet sóhajtott.

- Mi a fenére gondolsz, Alejandro? Mi lehet az? Valami sosem látott élőlény?
- Turay felhúzta a vállát.

- Nem tudom. Talán valóban az. Ám a történtekekre ez sem ad magyarázatot.
- Akkor mi ad?
- Nem tudom.
- Valami ufó?
- Akár az is lehet.
- Nehéz elhinni.
- Tudsz jobbat?

Cambronero nem tudott, de ha lett is volna valami épkézláb ötlete, sem tudta volna elmondani, mert Elke visszatért hozzájuk. Hamusínű volt az arca és könnyek csillogtak a szemében.

– Bocsássanak meg... – nyögte, amint beült a kocsiba – csak egy kicsit rosszul lettem. Nem szoktam még meg, hogy meghalt a húgom... azt pedig még kevésbé, hogy feltámadt.

- Ez azért egy kis túlzás – ellenkezett Cambronero.
- Egyáltalán nem az. Én láttam, amit láttam. Ő... Gudrun is volt, és... nem is.
- Ezt hogy érti?

– Hát... sosem volt valami bensőséges viszony köztünk, de azért... ellenségek sem voltunk, inkább csak nem vettünk tudomást egymásról. Más generáció vagyunk, több választott el bennünket, mint amennyi összekötött. Gondoltam én. Csak akkor döbbsentem rá, hogy szeretem a húgom, amikor... ez a szörnyűség történt vele.

– Hogy meghalt?

– Az is. A legszörnyűbb mégis az, hogy mi lett belőle. És én itt vagyok... értetlenül... fel sem bírom fogni a történeteket. Ha nem a saját húgomról lenne szó, akkor is borzalmas lenne. Az a valaki... aki már nem Gudrun, nem tudom, kicsoda, de hogy nem ő az, az biztos... rettenetesen gyűlölhét engem.

– Miből gondolja?

– Onnan, hogy... meg akart ölni.

– Honnan veszi ezt? – képedt el Cambroneró.

– Maga nem látta, amit én láttam. Szörnyű gyűlölet ült az arcán, és... elkezdett lökdösni a barna folt közepe felé. És ha... Alejandro nem próbál meg segíteni rajtam, talán már én is halott lennék.

Turay megkísérelt visszaemlékezni rá, hogy valóban megpróbálta-e megmenteni a lányt, de valahogy nem forogtak a fejében a kerekék. A vízben történeteket mozaikkockákra szaggatta az idő, és képtelen volt egységes egészként gondolni rájuk.

– Már ez is kikészített... és alighanem sok vizet is nyeltem. Haza akarok menni a... szállásomra. Kérem, hadnagy, vigyen engem vissza...

Hátrahanyatlott a feje és elájult.

Cambroneró hadnagy a gázra taposott.

58

Késő éjszaka volt, amikor elment a doktor Elkétől. Az asztalra helyezett néhány csomag orvosságot, és Elke lelkére kötötte, hogy igyon sok gyümölcsleát, pihenjen, és igyekezzék nem gondolni a történetekre.

Ő természetesen csak annyit tudott, hogy a lányt elkapta valamilyen áramlat és majdnem a vízbe fojtotta.

Turay is menni készült. Felhúzta magára a Cambronerótól kapott könnyű kis pulóverét, és mivel a lány csukott szemmel feküdt az ágyán, kifelé lopakodott a szobából.

– Alejandro...

Megtorpant és a lány felé fordult. Elkének csukva volt a szeme, s szaporán

szedte a levegőt, mintha náthás lett volna. Turay azt hitte, hogy a lány álmában mondta ki a nevét, és továbblopakodott volna, de Elke ismét megállította.

– Alejandro... kérem...

– Igen? – kérdezte a lány felé hajolva.

Elke kinyitotta a szemét.

– El akar... menni?

– Gondoltam, jobb, ha hazamegyek. Magának pihennie kell...

– Nagyon fáradt? – kérdezte a lány.

– Nem arról van szó, csak... azt hittem, elaludt.

– Kérem, maradjon még egy kicsit.

– Ha óhajtja, természetesen maradok.

– Üljön ide mellém. És... fogja meg a kezem.

Turay engedelmeskedett. Leült Elke ágya szélére és megfogta a kezét. Elke behunyta a szemét. Turay érezte, hogy egyenletessé válik a lélegzetvétele, ami azt jelezte, hogy a lány elaludt. Óvatosan kihúzta a kezét a kezéből, felállt, és ismét az ajtó felé indult volna, de Elke felriadt és utána szólt.

– Alejandro... hol vagy...?

Turay visszaült a lány ágya szélére.

– Itt vagyok, csak aludjon nyugodtan.

– Nem akarok aludni. Azt akarom, hogy... légy mellettem, és... nem bírnám egyedül elviselni ezt az éjszakát...

– Itt maradok akár reggelig is – sóhajtotta Turay, bár érezte, hogy neki magának is kiadós alvásra lenne szüksége.

A lány kissé felemelkedett, és átfonta a karjával a férfi nyakát. Turay érezte, hogy tűzforró a teste.

– Feküdj ide mellém... kérlek... vetközz le, és...

Mintha ismét elszunnyadt volna. Turay felállt, megkereste a dobozok között a lázcsillapítót, kilépkedett a fürdőszobába, eresztett egy pohárba vizet és visszament az ágyhoz.

– Ez... micsoda? – kérdezte Elke, amikor a szája hozzáért a pohár széléhez. – Ez... hideg...

Turay felemelte a lány fejét, és megpróbálta megértetni vele, hogy le kell nyelnie egy pirulát. A lány ismét elaludt volna, de Turay kíméletlenül felrázta.

– Be kell vened ezt... és a vizet is...

Nem ment könnyen a dolog, de rövid küzdelem után Elke csak lenyelte a pirulát.

– Ugye... itt maradsz velem? – kérdezte csukott szemmel a lány. – Ha elmész... meghalok.

Turay sóhajtott. Belátta, hogy nem hagyhatja magára Elkét. Mi a fenét csináljon hát?

Visszaült a lány ágya szélére. Elke ebben a pillanatban kinyitotta a szemét és nyűgös hangon kiabálni kezdett.

– Azt akarom, hogy... gyere ide, és... ölelj át! Azt akarom... gyere ide, kérlek.
– A lány keze végigsiklott rajta. – Vetközz le és... szoríts magadhoz. Azt akarom, hogy szoríts magadhoz.

Turay sóhajtott és levette a pulóverét. Aztán a lány mellé bújtt. Érezte hogy Elke forró, mint a parázs.

– Akarlak... nagyon akarlak... gyere, és most azonnal...

Motyogásba fulladtak a szavai. Aztán robbanásszerűen elaludt. Turay behunyta a szemét és megpróbált visszaemlékezni rá, hogy mi is történt pontosan a víz alatt.

Arra ébredt, hogy a szemébe süt a nap.

59

Amikor Elke felébredt – nem sokkal azután, hogy Turay megmosakodott a fürdőszobában – meghökkenve tapasztalta, hogy nincs egyedül a lakosztályában. Előbb megrémült, aztán kissé megkönnyebbült, amikor megpillantotta Turayt egy pohár vízzel a kezében.

Önkéntelenül is felrántotta az álláig a takaróját, majd amikor eszébe villant az elmúlt nap a parton, azonnal abba is hagyta a takaró rángatását.

– Jó reggelt – üdvözölte Turay. – Vegye be ezt a kis vacakot.

– Mi a fene ez?

– Lázcsillapító. A doktor írta fel.

– Miféle doktor?

– Akit Cambronero hívott. Kicsit kiütötte magát.

– Semmire sem emlékszem – rázta meg a fejét Elke. – Maga... itt aludt... nálam?

– Mint a bunda – bólított Turay.

A lány körülnézett. Ha Turay itt aludt, ebben a szobában, akkor csakis az ágyában aludhatott. Vele.

– Együtt aludtunk? – kérdezte.

– Egy ágyban – bólított Turay.

– Ez hogy... történhetett meg?

– Maga ragaszkodott hozzá.

– Istenem, nem voltam magamnál.

– Ezt akár sértésnek is vehetem – dünnyögte Turay.

Elke elkeseredetten nézett rá.

– Maga pedig kihasználta a kedvező lehetőséget, mi?

– Ki én.

– Szégyellje magát!

– Miért szégyelljem? Valahol csak ki kellett aludnom magam. Különben pedig, ne higgye, hogy felhőtlen öröm magával aludni. Először is, lázas volt és forró, mint egy kemence, azonkívül pedig úgy forgott, mint egy bezsongott ventilátor. Mindenáron ölelkezni akart velem, ráadásul a hálóingét is lehúzta magáról, úgyhogy alig tudtam megvédeni az erőnyeimet.

– És... megvédte?

– Nem volt könnyű.

Elke megcsóválta a fejét, miközben könnyek szöktek a szemébe.

– Sajnálom, nagyon sajnálom.

– Figyeljen ide, Elke – állt meg az ágyával szemben Turay. – Készüljön fel, mert Cambronero rövidesen telefonálni fog. Mindenképpen be kell mennünk a kapitányságra. Sörhas bizonyára beszélni óhajt velünk. Azóta már tudja, hogy még egyszer lemerültünk, és hogy szerencsétlenség ért bennünket. Lemegyek az étterembe és megvárom magát. Rendben?

Elke bólintott, Turay pedig lesétált az étterembe. Elke nem váratta soká; alig negyedórával később már fel is bukkant az ajtóban. Óvatosan körbepislogott, s amikor felfedezte Turayt, odasietett az asztalához. Leült, majd mély sóhaj kíséretében a hadnagyra nézett.

– Nagyon szégyellem magam – bökte ki. – És... igazán sajnálom a történeteket.

– Ugyan már – háritotta el Turay a sajnálkozását. – Beteg volt. Ki volt borulva, azt sem tudta, mit beszél.

– Már nincs lázam – mondta a lány. – Az imént mértem meg.

– Ennek igazán örülök – bólintott Turay. – Étvágya van?

– Őszintén szólva, nem tudom. Talán egy kávé meg tudnék inni.

Először csak kedvetlenül emelte a szájához a kávéscsészét, majd nagyokat kortyolt belőle. Ezután egy három tojásból álló omlett következett, utána két sütemény egy újabb kávéval. Turay elképedve nézte, de nem szólt semmit.

Amikor a lány befejezte a reggelijét és végigpillantott a romokon, elpirult. Egyetlen pillanat alatt vörös lett az arca, mint a rózsza.

– Bocsánat – mentegetőzött. – Régen ettem utoljára.

– Hát... ha a barátnőm lenne, inkább ruháznám, mint etetném – sütötte el az ósdi viccet a hadnagy. A lány arcán árnyék futott át.

– Gondolja? – Végighúzta a kezét szürke blúzában, majd még hófehér

nadrágjának is jutott a simogatásból. – Ez a cucc, ami rajtam van, alighanem többbe került, mint a maga havi fizetése. Különbem nem vettem, hanem kaptam valakitől – tette aztán hozzá gyorsan, mivel ahogy kimondta, már rá is jött, hogy kérdésnek tűnhetnek a szavai.

– A... barátjától? – kérdezte Turay.

– Tőle – bólintott a lány.

– Nem lehet szegény ember.

– Hát nem, az biztos. Ezért aztán hamar le is csapták a kezemről. Azóta sem került komolyabb áldozat a karmaim közé.

– És maga hordja a ruháját? – hökkent meg Turay.

– Persze hogy hordom – nyúlt a lány egy újabb sütemény után. – Miért ne hordanám? A szerelem elszállt, a ruha megmaradt. Őt már nem szeretem, ezt a blúzt és a nadrágot viszont igen. Ezért csak vigyázzon a hasonlataival!

Mosolygott, de valahogy túl hidegre sikeredett a mosolya. Turay gyorsan el is határozta, hogy ezután óvakodik a lány magánügyeibe avatkozni.

– Mennyi időnk van még? – kérdezte a lány.

– Cambronero rövidesen telefonálni fog.

– Eszerint van még időnk néhány szót váltani... Meg szeretném kérdezni magától, hogy... hogyan értékeli a merülésünket?

Turay megvonta a vállát.

– Talán nem kellett volna. Talán hiba volt.

– Miért?

– Majdnem otthagytuk a fogunkat.

– De megúsztuk. Mesélje el, hogy mit tapasztalt odalenn!

– Soroljam?

– Szeretném.

– Láttam a húgát – sóhajtott Turay. – Láttam Gudrunt. Elvégre erre kíváncsi, nem?

– Maga milyennek látta?

– Mint Escobart. Mert őt is láttam. És hogy a kérdésére feleljek... szörnyen nézett ki. Sajnálom, de ez az igazság. Halott volt, és az áramlat forgatta.

– Valóban borzalmas volt – suttogetta a lány. – És gyűlölt engem. Ő már nem az a Gudrun aki... az én húgom volt valaha. Csak a teste volt az övé... de abban a testen már valaki más lakott. Ott ült a gyűlölet az arcán. Meg akart ölni. Látta a barna folt közepét? Maga is látta?

– Láttam – bólintott Turay.

– Amikor odalent voltam és megpillantottam Gudrunt – folytatta Elke – és a szemébe néztem... úgy elgyengültem, hogy moccanni sem tudtam. Mintha...

Gudrun szeme megbabonázott volna. Ott volt előttem az arca... és eltorzult, amikor meglátott... és elkezdett lökdösni a barna folt közepe felé. És én akkor... rájöttem, hogy a barna folt közepe egy száj... egy rettenetes száj, amely le akar nyelni. És Gudrun azon volt, hogy nyeljen is le. Megpróbáltam ellenkezni, de nem sikerült. Gudrun azt suttogetta – még a hangját is hallottam, éppen olyan volt, mint gyerekkorában –, hogy adjam fel az ellenállást és... hagyjam, hogy a barna folt közepe magába fogadjon. Éreztem, hogy csápok ragadnak meg, és a folt közepe fele rángatnak. Ekkor alighanem elveszítettem az eszméletemet, mert innentől nem emlékszem semmire. És maga?

– Nekem Escobar jutott – sóhajtott Turay. – Tudja, ki mentette meg magát?

– Maga. Nem?

Turay ismét sóhajtott.

– Sajnos nem. Ha megtehettem volna, megteszem, de nem tehettem meg. Ha ő nincs, azt hiszem, mindketten halottak lennénk.

– Kire céloz? – hajolt előre a lány.

– Egy bűvárra – mondta Turay.

– Bűvárra? – hökkent meg Elke. – Mit jelentsen ez?

– Azt, hogy az imént említetteken kívül más is volt a közelünkben. Egy bűvárruhás valaki.

– Jézusom, és... mit csinált?

– Megszabadított Escobartól, aztán megmentette magát a barna folttól.

– Tudja, ki volt az?

– Gőzöm sincs róla. A nyomai mindenesetre ott maradtak a homokban, a parton.

– Vajon hova tűnhetett? Lehet, hogy megmentett bennünket, ő maga pedig bajba került? Lehet, hogy most is ott hever valahol a parton? Oda kell mennünk... Miért nem szólt róla korábban? Istenem, miért nem?

– Nem történhetett vele semmi – fogta meg a lány karját Turay. – Ne izgassa fel magát. Vele már nem történhet semmi.

A lány értetlenül meredt rá.

– Én ezt nem... értem. Hogyhogy ennyire biztos benne...?

– Azért – mondta Turay –, mert amikor megmentett bennünket a barna folttól, már halott volt. Egy halott bűvár.

Elke behunyta a szemét. Látszott rajta, hogy megpróbálja csillapítani szíve vad dobogását.

– Egy... halott bűvár? Honnan tudja?

– Benéztem az ablakán. A maszkja üvegén át.

– És?

Turay mélyet sóhajtott.

– Ne rémüljön meg... de egy koponyát láttam a maszk alatt. Egy fehér, emberi koponyát. Az a bűvár már jó ideje halott lehet.

– És mégis... megmentett bennünket.

– És mégis.

– Jézusom, de hát mi van velünk? Olyan ez, mint egy kegyetlen álom.

– Ami csak azt bizonyítja, hogy a valóság is lehet olyan kegyetlen, mint az álmok. Sőt, ha versenyre kelnének egymással, azt hiszem, az álmok csatát veszítenének a valósággal szemben.

Elke lehajtotta a fejét.

– Gondolja, hogy Gudrun is... ő is csontváz lesz?

Turay széttárta a karját.

– Most már biztos vagyok benne, hogy a kikötő alatt, a tenger mélyén minden megtörténhet. Talán Atlantisz van odalent, vagy a Bermuda-háromszög kicsiben, vagy a pokol kapui. Néha megnyílnak, s az ottaniak feljönnek egy kis időre az élőkkel találkozni. Aztán a kapuk becsukódnak, és ki tudja, mikor nyílnak ki ismét.

Elke megtörölgette a szemét. Turay félrenézett, hogy ne lássa a könnyeit.

– És Gudrun miért nem...? Miért nem... bomlott még el? Hiszen vízben van már jó ideje, és... nem lenne szabad...

– Nem tudom – rázta meg a fejét Turay.

– Mit tud még a bűvárról?

– Semmit. Az utolsó emlékem, hogy Escobar eltűnik mellőlem, ő pedig másodszorra is feltűnik a szemem előtt. Mintha magát vontatta volna. Azután már nem emlékszem semmire. A parton ébredtem maga mellett.

– Azért örülök, hogy velem volt – suttogta a lány.

Turay érezte, hogy melegség járja át a szívét.

– Legalább biztos vagyok benne, hogy nem vagyok örült – folytatta Elke. – Maga a tanúm rá. Ha egyedül lettem volna, biztos lennék benne, hogy bediliztem.

Turay nem erre számított ugyan, de jó képet vágott a dologhoz.

– Én is így vagyok vele – bólintott. – Egyikünk sem örült. Azok a valamik... valóban ott voltak, elvégre mindketten láttuk őket.

– Ezek szerint... lehet, hogy létezhet valamiféle élet a halál után?

– Majd meglátjuk – biccentett Turay.

gondolta, hogy a lánynak szüksége van rá, hogy felpörgesse magát. Az utóbbi néhány percben ugyanis mély letargiába süllyedt.

Pedig csak Turay látta így. Elke megnémult ugyan, de nem az elkeseredéstől, hanem mert erősen törte a fejét. De azért a kávé jólesett neki. Mohón kapott utána, és szinte egyetlen hajtásra meg is itta.

– Valamit meg kellene beszélnünk – emelte fel aztán a fejét. – Szeretném hallani a véleményét.

– Ki vele! – biccentett a hadnagy.

– Nos – kezdte a lány – tudja, ki vagyok. Az a munkám, hogy mindeddig ismeretlen élőlényeket fedezzek fel. Elsősorban persze a tengerben, hiszen tengerbiológus a foglalkozásom. Nem tudom, tisztában van-e vele, hogy jó néhányat már fel is fedeztem. Szám szerint százötvenet.

Turay eltátotta a száját a csodálkozástól.

– Ezt nem mondhatja komolyan.

– Márpedig ez az igazság. Meg az is, hogy ezek jó része mikroszkopikus méretű.

– Ó! – szakadt ki a csalódottság a hadnagyból.

– Csak ne becsülje le őket – intette a lány. – Azért, mert kicsi valami, még nem kevésbé figyelemre méltó, mint a nagyok. Gondoljon csak a baktériumokra. Az elefánt lényegesen látványosabb, de hogy fontosabb-e az élővilágban, abban nem vagyok biztos.

– Alighanem igaza lehet – bólintott a hadnagy.

– Persze nagyobbakat is felfedeztem a Nagy-korallzátony környékén. Egy halfajta volt, és rólam nevezték el.

– Ez is... mikroméretű?

– Az addigiakhoz képest óriás. Tíz centiméter hosszúra is megnőhet. Kedves, vidám kis halacska. Lehet, hogy a barna folt is egy eddig még fel nem fedezett élőlény.

– Ahhoz túl nagy – kételkedett Turay.

– Mihez képest? – kérdezte a lány. – A bálna nagyobb, és vannak óriáskalmárok is. Lehet például, hogy ez is egy ilyen. Egy eddig még sosem látott óriási tintahal. Vagy valami más.

– Például?

– Egy raj.

– Micsoda? – hökkent meg Turay.

– Raj. Ismeri ezt a szót, nem?

– Úgy érti... mint a halraj vagy madárraj?

– Pontosan. Vannak furcsa elméletek a rajokkal kapcsolatban. Nem hallott még

róluk?

– Pontosan mire gondol? – kérdezte a hadnagy.

– A raj sok millió, vagy még annál is több egyed összessége. Gondoljon a méhekre vagy a makrélarajokra. A rajokkal kapcsolatban két vélemény áll egymással szemben. A tudomány jelenleg azt az álláspontot képviseli, hogy a rajnak mint egésznek semmivel sincs több tudása és tapasztalata, mint az egyednek. Egy madárraj semmivel sem okosabb, mint egyetlen madár. Kivéve az embert, ha egy emberi közösséget egyáltalán rajnak lehet nevezni.

– Pedig nekem úgy tűnik, hogy a rajok mégiscsak okosabbak, mint az egyed.

– Ez a másik elmélet. Ez azt mondja, hogy az egyedek tudása valahogy összeadódik, és a raj úgy viselkedik, mint egy óriási agy. Gondolkodik például. Mérlegre teszi a lehetőségeket, és dönt. Nem tudni, hogyan összegződik az egyének tudása kollektív tudássá, milyen csatornákon át történik mindez, és főleg, ki dönt – egy főnök-e, vagy kollektív, testetlen valami –, mindenesetre a raj gyakorta bölcsőbb döntéseket hoz, mint az egyed.

– Maga melyikben hisz?

– Az az igazság, hogy még nem gondolkodtam el ezen, és természetesen kutatásokat sem végeztem vele kapcsolatban. De ez nem is az én dolgom.

Turay megcsóválta a fejét.

– Nem gondolja, hogy egyszerre sok ez egy rendőrnek? Mindenesetre azt hiszem, hogy kicsit misztikus ez utóbbi feltevés.

– A természetben sok dolog tűnik misztikusnak. A rejtélyes események legtöbbször könnyen ráhúzzuk a misztikus szót, csak mert nem ismerjük a jelenségek mozgatórugóit.

– Ön szerint a barna folt egy raj volna?

– Ezen töröm a fejem.

– És milyen raj? Halraj?

– Nem hiszem.

– Akkor mi?

– Talán mikroorganizmusok tömege. Összeálltak egy hatalmas rajjává, így megsokszorozták a tudásukat. Olyan képességekre tettek szert, amelyeket el sem tudtunk eddig képzelni.

– De hát miért gyilkol?! – kiáltott fel hitetlenkedve Turay.

– Hátha nem gyilkol.

– Akkor mi a fenét csinál?

– Kutat – mondta Elke. – Meg akar ismerni bennünket.

– Á, már értem – legyintett a hadnagy. – Mint az ufők, akik embereket rabolnak el és felboncolják őket. Csak azt ne mondja, hogy maga hisz ebben az

ostobaságban...

– Nem tudom, mit higgyek. De itt tényekről van szó, amiket nem lehet csak úgy letagadni.

– Ezt mondom én is. Elvégre itt vannak a levágott fejek, Escobar, a többiek, és a maga húga is. Őket hogy magyarázza?

Elke sóhajtott és ismét megtörölgette a szemét. Turay ekkor már nem látott könnyet benne.

– Ők a... szerszám vagy fegyver – mondta.

– Micsoda?! – hökkent meg Turay.

– Ha a raj a tettes, akkor szüksége van valamire, amivel kutathat.

– Hát ez egyre zavarosabb.

– Figyeljen ide, Alejandro, próbálja meg csak néhány percre levetni az előítéleteit. Tehát: tételezzük fel, hogy az a valami, a barna folt egy... élőlény.

Vagy egy raj.

– Nem könnyű.

– Azért mégiscsak tegye meg. Ez a valami meg akar ismerni bennünket, mint ahogy a feltételezett ufók is ugyanezt akarják. Mit tesznek az ufók?

– Na mit?

– Elrabolnak valakit, felviszik a hajójukra, és darabokra vagdalják a szerencsétlent. Tudja, miért? Mert meg óhajtják tudni, hogy miből vagyunk, és hogyan reagálunk bizonyos dolgokra.

– Jézusom!

– Nem kell elhinnie, csak tételezzük fel, hogy így történik a dolog. Az elrabolt földieket az ufonauták felboncolják. Kérdem én magától, hogy mivel boncolják fel?

– Hogyan? Mivel?

– A hüvelykujjukkal?

– Hát, ha olyan fejlettek, hogy ide tudtak jönni az űrhajójukkal az űrön át, akkor biztos megvan a műszerük is hozzá, hogy felvágják valakinek a hasát. Bár ez úgy baromság, ahogy van!

– Tehát vannak műszereik, igaz? Szikéjük, lézerkésük, ilyesmi.

– Én nem is tudom, mit is mondjak...

– És ha létezik olyan fejlett intelligencia, amelyik másképpen működik, mint mi? Amelynek nincs űrhajója, és műszerei sincsenek? Nincsenek eszközei a boncoláshoz, azaz a kutatásokhoz? Akkor mit csinálnak?

– Maga arra gondol, hogy... másokkal végeztetik el a piszkos munkát?

Elke sóhajtott és halványan Turayra mosolygott.

– Pontosan.

Turay tenyerébe hajtotta a fejét, és csak bámult a levegőbe. Elke biztos volt benne, hogy megpróbálja maga elé idézni a barna foltot.

– Nos? – kérdezte aztán.

Turay megcsóválta a fejét.

– Maga váltig azt állítja, hogy a folt egy... élőlény?

– A kérdés az, hogy mit értünk élőlény alatt. Főleg egy élőlény alatt. Inkább azt mondanám, hogy egy intelligencia. Egy furcsa, eddig még nem tapasztalt intelligencia. Nem technikai civilizáció, hanem valami más. Mint az a hatalmas, bolygónyi agy a *Solaris*-ban. Ismeri?

– Hallottam róla – kerülte meg a választ Turay.

– Neki nincsenek földi értelemben vett eszközei, ő más megoldást választ. Amiről már eddig is beszéltünk. Neki mi vagyunk az eszközök. Mi, emberek. Mi, emberek, magunk vágjuk le egymás fejét, hogy ők belénk nézhessenek. Hatalmukba kerítik az agyunkat, és arra készítetnek bennünket, hogy azt tegyük, amit ők akarnak.

– De hát mit akarnak?

– Megismerni bennünket.

– Az fel sem merül bennük, hogy hátha mi nem is akarjuk ezt az ismerkedést.

– Miért? Amikor rovarokat gyűjtünk, vagy békákat boncolunk, mi megkérdezzük tőlük, hogy ők mit szólnak hozzá?

– Ez azért egészen más.

– Miért lenne más? Mi, emberek, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy mi vagyunk a legokosabbak, a legzseniálisabbak ezen a földön; sőt az a gyanúm, hogy nagyon sokan azt hiszik, hogy még a világmindenségben sincs nálunk okosabb.

– De ez az akármilyen intelligencia, mégiscsak gyilkol bennünket!

– Talán nincs tisztában vele, hogy mit tesz.

– Vagy erősen lebecsül minket. Azt hiszi, hogy értéktelen szemetek vagyunk...

– Látom, kezdi beleélni magát a dologba – mondta halvány mosoly kíséretében Elke. – Én kutató vagyok. És nem is nyugszom addig, amíg rá nem jövök a titkukra. Érti? Megfejttem, ha belehalok is.

– No de miért? – tette fel az ostoba kérdést Turay.

A lány hallgatott, majd hirtelen felállt az asztaltól.

– Mert vissza akarom kapni a húgomat – mondta, és elindult a kijárat felé.

és csak akkor enyhült meg valamelyest, amikor Elke félénken rámosolygott. Megpödrögte a bajuszát, és megcsóválta mellé a fejét is.

– Tulajdonképpen nagyon le kellene szidnom magukat – kezdte zsörtölődő hangon. – Felnőtt emberek, és ráadásul rendőrök...

– Én nem – tiltakozott Elke.

– Attól a pillanattól kezdve, hogy bevontam a nyomozásba, maga is annak számít – mordult rá Sörhas. – A szakértő is nyomozó. Tudja, kicsoda Erik Svenson professzor?

– Hogyne tudnám – hökkent meg Elke. – A főnököm.

– Nahát. Három napja beszéltem vele telefonon. Kikértem magát tőle, ha úgy tetszik. Elmondtam neki, hogy úszkál valami itt, a kikötőben, és megkérdeztem tőle, hogy szerinte maga alkalmas-e meghatározni, hogy micsoda. Tudja, mit válaszolt? Na?

– Nem tudom – sóhajtott Elke.

– Azt, hogy ha valaki egyáltalán alkalmas erre a feladatra, akkor csakis maga az. Más szóval, engedélyt adott rá, hogy velünk dolgozzék. Hogy nekem dolgozzék. Természetesen felhívtam a polgármestert és a főnökeimet is, és ők is beleegyeztek, hogy bevonjam magát a nyomozásba. Ez pedig annyit jelent, hogy most már maga is zsaru, sőt tegnap is az volt, és ha tetszik, ha nem, nekem tartozik engedelmességgel. Akárcsak señor Turay. Értve?

– Hát... igen – nyelt egy nagyot a lány.

– Nahát. És ha én egyszer azt mondom, hogy nincs több merülés, amíg engedélyt nem adok rá, akkor nincs több merülés. Világos?

– I... gen – bólintott a lány.

– Ha nem is értenek egyet velem, gondoljanak rá, hogy ha valami történik magukkal, engem vesznek elő. És ha az a valami nagyon csúnya, akkor még ki is rúgnak az állásomból. Pedig én nagyon szeretek itt lenni, és a beosztottjaimnak parancsolgatni. Tehát, meséljék csak el, mi a fenéért mentek le ismét a víz alá, amikor emlékezetem szerint kategorikusan megtiltottam?

Sem Elke, sem Turay nem emlékeztek ugyan semmiféle kategorikus tiltásra, ám mivel látták, hogy Sörhas nagyjából kifújta a mérget, nem tartották volna bölcs dolognak vitatkozni vele.

– Igenis, kapitány – bólintott Elke.

– Nahát. Akkor most meséljék el, mi a fenéért mentek le még egyszer?

Turay Elkére pillantott. Elke azonnal megértette, mit kell mondania.

– A húgom miatt – suttogta lehorgasztott fejjel. – Azt gondoltam, hogy... meg akartam nézni, hogy... meg akartam győződni róla...

Sörhas zavartan meghúzogatta a bajuszát, és legyintett egyet.

– Jó, megértem, de gondolnia kellett volna rá, hogy mekkora veszélynek teheti ki magát és a hadnagyot is.

– Bocsánat – vágott közbe Turay. – Én a saját jószántamból...

– Erről nem nyitunk vitát – vágott a szavába Sörhas. – A lényeg az, hogy lemerültek az engedélyem nélkül, ami finoman szólva is helytelen. Nem is emlékszem rá, hogy valaha is lettek volna ilyen fegyelmezetlen munkatársaim... talán csak a kezdet kezdetén Cambronero hadnagy.

– Na de főnök! – kezdett tiltakozni a természetesen jelen lévő hadnagy. – Én mindig betartottam minden utasítását.

– Na és a Montez-ügy? Amikor nem tudott ellenállni annak a csinos özvegynek?

– Na jó, egyszer valóban megtörtént...

– És a Monsalvo-ügy?

– Na jó, legyen kétszer...

– Folytassam?

Cambronero legyintett, és abbahagyta a tiltakozást.

– Nahát – szegezte le sokadszorra is Sörhas. – Elég a csevegésből. Inkább azt meséljék el, mit láttak odalent! És ha lehet, ne próbáljanak átverni, mert az utóbbi három napban többször is lemerült egy egész bűváregység, de nem találtak semmit. Semmi olyat, amiről maguk beszélnek.

– Milyen bűvárok? – kapta fel a fejét Turay.

– Monterey-ből jöttek.

– Most hol vannak?

– Monterey-ben. Legalábbis remélem, hogy épségben visszaérkeztek. Tegnap reggel indultak haza.

– Valamennyien?

– Persze hogy valamennyien. Szóltak volna, ha valaki hiányzik közülük. Miért? Csak nem történt valami...?

– Találkoztam odalent egy bűvárral – mondta Turay. – Alighanem megmentette az életemet. És Miss Björnevikét is.

Néhány szóval elmesélte a kapitánynak, hogy mi történt odalent. Hogy ha nincs az ismeretlen bűvár, alighanem már ők maguk is odalent játszadoznának az áramlatokkal, holtan.

– Ki a csoda lehetett? – morgolódott Sörhas. – Még mindig tilos a merülés, nem oldottam fel a tilalmat. Valamelyik jachtról csobbanhatott be a fickó... Pedig a tiltás nekik is szól. Alighanem a körmükre kell néznem. Bár az, hogy megmentette magukat a bajtól, amit különben csak maguknak köszönhettek volna, változtat kicsit a helyzeten. De azért ami tilos, az tilos.

– Nem hiszem, hogy a jachtról lett volna bárki is – sóhajtott Turay.
– Ugyan miért ne lehetett volna? Azok a fickók gazdagok és fegyelmezetlenek.
Én nagyon is el tudom képzelni.
– A bűvár halott volt – mondta Turay.
Döbrent csend ülte meg a szobát.

62

– Ezt nem hiszem el! – nyögte egyszer csak megtörve a szünetet Sörhas. –
Ismételje meg még egyszer!

Turay megismételte a történetet. Sörhas feszülten hallgatta, és csak időnként szólt közbe.

– Azt mondja, Escobar megtámadta magát?
– Valószínűleg. Bár lehet, hogy csupán az áramlatok sodorták hozzám. Az volt az érzésem, hogy a barna folt közepe felé terel.
– Akárcsak señorita Elkét?
– Úgy van.
– És a folt megpróbálta, izé... megenni magát?
– Erős szívóhatást éreztem! Meg voltam győződve róla, hogy a folt magába akar szippantani.
– Mekkora volt a folt közepe?
– Nehezen tudnám megmondani. Mondjuk jó öt-hat méter széles lehetett.
– No és maga a folt?
– Folyvást változtatta a méretét. Néha csápok nyúltak ki belőle, máskor pedig még furcsább formákat mulatott.
– Aztán jött a bűvár?
– Igen.
– Maga belenézett... már majdnem azt mondtam, hogy a fejébe... szóval, átnézett a szemüvegén. Igaz?
– Egy koponya volt a maszk alatt.
– Biztos benne?
– Akkor még nem veszítettem el az eszméletemet.
– Azt mondja, dán felségjel volt a maszkján?
– Igen. Ezt jól megfigyelhettem.
– Tudja, ki volt az a halott? A halott bűvár?
Turay meghökkenve bámult rá.
– Honnan tudnám? Maga talán tudja?

Sörhas szomorú ábrázattal kibámult az ablakon. A magasban barna felhők úsztak, mint barna foltok a tengerben.

– Tudom – bólintott a kapitány.

Turay meghökkenve vette észre, hogy még Cambronero hadnagy is értetlenül mered a főnökére.

– Tudja? – kérdezte Turay. – Kicsoda?

– Wilhelmina Jensen – mondta Sörhas.

Az volt a szerencse, hogy egyiküknek sem tűnt fel a meghökkenése, hiszen a másik kettő is megdöbbsen, ha nem is annyira, mint Turay. Számukra nem mondott semmit a név. Egy dán nő neve volt, semmi egyéb.

– Ismeri... talán? – nyögte Turay.

– Csak hallomásból – bólintott Sörhas. – Már vagy harminc éve.

– De hiszen... az a bűvár halott volt – erősködött Turay. – Nem lehetett élő.

– Ez így is van – bólintott Sörhas. – Miss Jensen nem élő.

– Azt mondja, hogy... nem is értem...

Sörhas Cambroneróhoz fordult.

– Maga sem tudja, hadnagy, hogy kicsoda señorita Jensen... azaz Wilhelmina?

– A kocsmákban néha beszélnek róla – mondta óvatosan a hadnagy.

– Akkor elmondom – sóhajtott Sörhas. – Nos, harminc évvel ezelőtt történt, amikor még tejfelesszajú kis rendőr voltam itt, és minden célom az volt, hogy elkerüljek innen, mert akkor ez a hely még isten háta mögöttinek számított. Aztán megtelepedtem itt, hogy a fene vigye el. Na szóval, akkoriban még ritkábban jártak erre turisták, a jachtkikötő is csak épülőben volt, a szállodákat még csak tervezték, szóval csendes volt a vidék, ám egyszer csak felbukkant a környéken Jensen kisasszony. Bérelt egy kis kulipintyót a parton, és abban telepedett le. Jó ideig folyást mindenki arrafelé kóborolt, hogy megnézzék, hogyan él egy magányos dán csaj, aztán lassan megcsappant az érdeklődés iránta. Ő pedig nem csinált egyebet, mint napjában többször is lemerült a tengerbe és a halakat tanulmányozta. Egyszer elmesélte valakinek, hogy odahaza baleset érte, és az orvosai azt tanácsolták neki, hogy utazzon délre, és egy évig ne csináljon egyebet, csak bűvárkodjék. A bűvárkodás jót tesz az idegeinek. És ő ezt is tette.

Megköszörlte a torkát, és kibámult az ablakon.

– Annyit még hozzátennék, hogy Jensen kisasszony szerette a gyerekeket. Pedig a mi gyerekeink nem azok a nyugodt kis kölykök, akiket a szentképekre szoktak festeni. Kezdetben egyre ott sündörögtek körülötte, belestek az ablakán, csúfolták, szerencsére később megtalálta velük a hangot. Naponta többször is lemerült, majd egyszer csak tragédia történt: egy délutáni merülés után nem bukkant fel többé. Természetesen mindenki sajnálta; elvégre már amolyan helyi

nevezetességnek számított. Annál is inkább, mert úgy látszott, hogy végleg itt akar letelepedni közöttünk, esze ágában sem lesz az év elmúltával felszedni a horgonyt. Ekkor történt a tragédia.

– Maga már itt volt akkor? – kérdezte Turay.

Sörhas bólintott.

– Az imént már említettem ugyan, de a gyengébbek kedvéért azért megismétlem.

– Bocsánat – rántotta a vállai közé a fejét Turay –, azt hiszem, egy kicsit elméláztam.

– Az az igazság – simogatta meg a bajuszát Sörhas –, hogy már nemigen emlékszem rá. Szalmahajú nő volt, vékony, s nem is tűnt valami barátságosnak. Nos, az a lényeg, hogy eltűnt. Aztán meg előkerült. Csakhogy nem úgy, ahogy az elveszettek elő szoktak kerülni. Történt ugyanis, hogy néhány kisebb gyerek szerzett valahonnan egy csónakot, és horgászni indultak vele egy közeli öbölbe. Az öböl nincs messze, jó időben veszélytelen az út, csupán arra kell vigyázni, nehogy nekik menjen egy jacht vagy bárka. Akkor azonban, amikor az eset történt, nem volt jó idő, nem is lett volna szabad kimenniük a kikötőből. A fiúk – és talán egy lány is volt közöttük – nem sokat törődtek az esőfelhőkkel és a feltámadó széllel. Éppen elérték az öblöt, amikor kitört a vihar. Nem kell valami méretes hurrikánra gondolniuk, egyáltalán nem, közönséges kis viharocska volt az, csakhogy egy ilyen kölyökvihar is nagy bajt tud okozni, ha gyerekekkel van teli egy közönséges csónak. Nos, itt is megtörtént a baj. A csónakot egy sziklához csapta a hullám, felborult, és talán valamennyien odavesztek volna, ha nincs señorita Jensen.

– Mi a csoda! – hökkent meg Turay.

– A gyerekek később elmondták, hogy beleestek a vízbe és kétségbeesetten kapálóztak benne, amikor felbukkant egy bűvár és összeszedte őket. Hogy hogyan csinálta, egyikük sem emlékezett rá, de tény, hogy valahogy kivontatta a partra a csónakot és a gyerekeket is, egytől egyig. Gyanítom, hogy szegények se láttak, se hallottak a rémülettől. A parton tértek csupán magukhoz, és egyáltalán nem emlékeztek rá, hogy mi és hogyan történt. Csak arra emlékeztek, hogy az a bűvár, aki a partra húzta őket, señorita Jensen volt. Aki cirka egy éve veszett a tengerbe. Mondanom sem kell, hogy senki nem hitt nekik, illetve csak a babonásabbak. A gyerekek persze esküdöztek, hogy señorita Jensen volt az, egészen biztosak benne, mert látták az arcát a maszkja üvegén át. Ő volt, és még mosolygott is rájuk.

– Eszerint még nem változott az arca halott ember koponyájává – morogta Turay.

– Úgy látszik, még nem. A történeteket azután jószerével már el is felejtették, amikor majdnem ugyanúgy megismétlődött az eset. Ekkor két horgász esett a

vízbe. Maga a történet eleje nem érdekes: horgásztak, fészkelődtek a csónakban, az felborult, ők meg kiestek belőle. Nem lett volna nagy baj a dologból, a horgászok tudtak úszni, ha egy istentelenül erős áramlat el nem kapja őket. De elkapta. És talán mindörökre végzett is volna velük, ha nem bukkan fel ismét señořita Wilhelmina, és nem húzza partra őket. S ami a legfurcsább: ők is biztosak voltak benne, hogy Jensen kisasszony mentette meg az életüket. Elkapta a kabátjukat, és kitepte őket az áramlat halálos öleléséből. Nos, ezek ez emberek már jobban odafigyeltek a megmentőjükre, és jobban is lehetett hinni nekik, mint a gyerekeknek, beleszámítva azt is, hogy a tequilásüvegük, amit szíverősítőnek vittek magukkal, felbontatlanul ért partot, amiért külön hálásak voltak a señořitának. Más szóval, nem ittak egy kortyot sem, tehát részekek sem lehettek. Wilhelmina kisasszony húzta ki őket a partra, majd eltűnt a szemük elöl. És most figyeljenek, kérem, a horgászok két dologra akár meg is esküdtek volna. Az egyik, hogy aki megmentette őket, valóban señořita Wilhelmina volt, a másik, hogy már rég átment a halottak birodalmába. Mindketten látták ugyanis az arcát a maszk üvegén át. És mit láttak az üveg mögött? Bizony, egy halálfejet; egy koponyát. Ebből aztán mindenki számára egyértelművé vált, hogy señořita Wilhelmina halott, a húsa már lebomlott róla, és az arca is semmivé vált. Señořita Jensenből csontváz lett, s ez a csontváz azóta néha megelevenedik, hogy segítsen a bajbajutottakon. Ettől az időtől kezdve már nem volt kétséges, hogy ha bármi is történt a kikötőben, amit ember nem követhetett el, akkor csak señořita Wilhelmina tehetett. Egyszer például megállította egy toronydaru dőlését, aminek úgyszintén a szél volt az oka. Ha nem állítja meg, jó néhány ártatlan embert agyoncsapott volna. Señořita Wilhelmina lassan helyi szentté vált, még a szobrát is kifaragta valaki; ott áll abban az öbölben, ahol a gyerekeket megmentette a haláltól. Ha lesz majd egy kis időm, szívesen megmutatom maguknak.

Turay kételkedve rázta meg a fejét.

– A horgászok tévedhettek is. Honnan tudhatták, hogy señořita Wilhelmina volt a bűvárruhában?

– Nagyon egyszerű – bólintott Sörhas. – Maguk is látták a dán zászlót a maszkján. – Valami matrica vagy micsoda. Dán is, csontváz is – csak señořita Jensen lehet, azaz señořita Wilhelmina. Ha türelmesebbek lennének, és főleg, ha én lennék az, számos történetet mesélhetnék még maguknak, s valamennyi arról szólna, hogyan mentett meg embereket señořita Wilhelmina. A halott señořita.

– Maga is a hívők közé tartozik? – kérdezte Turay.

– Fogalmam sincs róla, hova tartozom – vallotta meg őszintén Sörhas. – Nekem mint a hatáság emberének, ragaszkodnom kellene ahhoz, hogy ne higgyek túlvilági lényekben meg hasonlóknak, és én ehhez is tartanám magam, de mit tegyek, ha

minden jel arra mutat, hogy mégiscsak létezik természetfeletti és gyakran bizony bele is avatkozik az életünkbe. Señorita Wilhelmina például úgy, hogy halála után sem nyugszik, hanem embereket ment meg a túlvilágról. Ő már tudja, hogy milyen szar dolog meghalni, és másokat meg akar kímélni tőle. Azonkívül itt vannak maguk – Elkére és Turayra nézett –, maguk a leghihetőbb tanúk, hogy señorita Jensen valóban létezik. Főleg, hogy a mi Alejandro barátunk még látta is, igaz?

– Igaz – bólintott Turay.

– Látta a dán zászlót is a matricán, igaz?

– Igaz.

– És megmentette magukat a haláltól. Konkrétan a barna folttól, és kihúzta a partra, igaz?

– Igaz.

Sörhas felemelte mindkét karját, mintha meg akarná adni magát.

– Akkor mi a fenét csinálhatnék egyebet, minthogy higgyek maguknak. Amint tudom, maga, Alejandro, az első alkalommal, amikor közel került a folthoz, olyan messzire repült ki a tengerből, hogy az valamiféle természetfeletti segítség nélkül lehetetlen lett volna. Másodszor pedig... de ezt már mondtam.

– És a barna foltról mit gondol, kapitány? – kérdezte Elke. Mintha ismét könny csillogott volna a szemében.

– Gőzöm sincs róla – rázta meg a fejét Sörhas. – Megkaptam a monterey-i bűvárok jelentését. Az égvilágon semmit nem találtak. Pedig vittek magukkal műszereket, egy kis szonárt is, átkutatták a kikötő minden négyzetcentiméterét, de nem találtak semmit. Még a víz pH-értékét is megmérték, és valami csodaszűrővel ellenőrizték a tisztaságát, ami egészen elfogadható. Nincs abban a kikötőben semmiféle barna folt. Legalábbis akkor nem volt, amikor keresték.

– És a húgom?

Sörhas megvakargatta a feje búbját.

– Őszintén szólva... nem tudom, señorita. Sajnálatos módon csak két lehetőség áll előttem. Az egyik, hogy ha nyilvánossá tenném azt a feltételezést, hogy természetfeletti erők játszadoznak velünk, akár barna folt képében is, nos, akkor elszabadulna itt a pokol. Mint már említettem, engem rövid úton leváltanának, mert az nem lehet rendőrkapitány, aki hülye. Márpedig aki hisz abban, hogy a halottak életre kelnek, fejeket vagdosnak le, embereket mérgeznek meg fuguval és a többi, az csak hülye lehet, pláne ha rendőrkapitány az illető. Azáltal pedig semmi nem oldódna meg, ha én repülnék. Maga sem találná meg a húgát, bár szerintem... – legyintett és elhallgatott.

– Mi a másik lehetőség?

– Az, hogy a kokainbárókra kenjük az egészset. A kokainbárók nem szeretik

ugyan, ha olyasmivel gyanúsítják őket, amit nem követtek el – az is elég nekik, amit elkövettek –, de ha csak úgy általában említtem őket, egyikük sem veszi magára, a jónép pedig megnyugszik. Jimmy Escobar és a maga húga is – sajnos – narkósok is lehettek; tele van velük a világ; márpedig, ha narkósokról szól a történet, akkor minden elképzelhető. Egy narkós számára a macska is oroszlánnak tűnhet, az egér pedig elefántnak.

– Az én húgom nem volt narkós! – tiltakozott Elke.

Sörhas bocsánatkérően mosolygott rá.

– Nem is úgy gondoltam, señorita. Inkább úgy, hogy beleerőltettek valamit. Vagy Escobar egyszerűen csak elrabolta és belefojtotta a tengerbe. Ne feledje, a narkósoknak egy-két gyilkosság meg sem kottyán. Főleg, hogy nincsenek is a tudatuknál.

Turay felszegte a fejét.

– Miért mondja el mindezt nekünk, Rodriguez kapitány? – kérdezte.

– Mert tudnom kell, hogy velem vannak-e, vagy ellenem. Ez pedig konkrétan azt jelenti, hogy még ma délután jelentem a feletteseimnek Mexikóvárosba, hogy ami történt, az valamiképpen összefügg egy vadiúj szerrel, ami csak nemrég bukkant fel a narkósok körében. Olyannyira tudatmódosító, hogy nemcsak önmagukat ölik már a kábszerek, hanem egymást is. Ez valami új cucc, ami ellen én itt, ebben a kisvárosban nem tudom felvenni a harcot. Segítséget kérek a központtól, aztán vagy adnak, vagy nem. Borítékolhatom, hogy nem fognak; nekik is megvannak a maguk problémái. A narkó immár csak nemzetközi szinten kezelhető, bár én ebben is kételkedem. Összefoglalva a tényeket: ha leszállunk a természetfeletről, akkor megnyugodhatunk.

– És ha ismét előfordul valami, ami ép ésszel nehezen felfogható?

– Az új narkó mindenre magyarázatot ad.

– A húgom halálára is? – kérdezte Elke.

Sörhas zavartalanul folytatta a szövegét.

– Azt is választhatják persze, hogy nem fogadják el az álláspontomat, hanem továbbra is azt vallják, hogy a természetfeletti látogatta meg egy barna folt képében a mi gyönyörű, vonzó kis városunkat, amire különben még mindig nem látok elég bizonyítékot. Még mindig jobban elhiszem, hogy valóban újfajta narkó bukkant fel a piacon, mint hogy ufonauták szálltak le az öblünkben barna gömböc-űrhajójukon, és hol előjönnek, hol pedig nem. Nos, ha önök mégis ezt az utóbbi lehetőséget részesítik előnyben, akkor bármennyire is sajnálatos, el kell válnom önöktől. Kivéve természetesen Cambronero hadnagyot, mert ő azt választja, amit én parancsolok neki. De azért rendes leszek magukhoz. Ön, Alejandro, kap tőlem egy igazolást, hogy megbetegedett, nem bírja az itteni klímát, különben tökéletesen

meg vagyok elégedve a tevékenységével, és nagyon sajnálom, hogy el kellett mennie. Továbbá...

– És én? – kérdezte gúnyosan Elke. – Velem mi lesz?

– Mi lenne? – tárta szét a karját Sörhas. – A húga sajnálatos balesetet szenvedett, azaz egy narkós megölte. A tettes után nyomozás folyik. Ön segített ugyan nekünk egy feltételezett tengeri lény felkutatásában, a lény azonban – ha volt egyáltalán ilyen – felszedte a horgonyát, és kiúszott a kikötőnkől. Éppen a reggeli újságban olvastam, hogy valahol Új-Zéland partjainál, a homokra vetett a víz egy mindeddig ismeretlen tengeri herkentyűt, amelyről egyelőre senki nem tudja, micsoda. Ez pedig azt jelenti, hogy kószál még elég vízi szörny odalent, és csak szerencse kérdése, hogy hagyja-e megfigyeltetni magát. Hivatalosan is megköszönöm a segítségét, ami talán még jót is tesz az előmenetelének. Rejtélynek elég a mi Wilhelminánk. Őt már az egyház is befogadta; lehet, hogy a közeljövőben templomot emelnek a tiszteletére. Nos, válaszoljanak, kérem.

Eke önkéntelenül is Turayra nézett. Turay alig észrevehetően megingatta a fejét.

– Rendben van – bólintott aztán. – Szeretek cserezsaru lenni.

– Ennek örülök – mosolyodott el Sörhas. – Tudja, hogy kedvelem magát, Alejandro. Señorita Elke?

– Itt akarok maradni – mondta a lány.

– Akkor is, ha nem merülhet a kikötőben?

– Akkor is.

Sörhas gyanakodva vakargatta meg a fejét.

– És... miért?

– Itt marasztal... valaki.

– A húga?

Elke könnyeket maszatolt szét a szeme sarkában.

– Őróla már... lemondtam.

– Biztos benne?

– Nem volt könnyű, de meghoztam a döntésemet – mondta meglepően határozott hangon a lány. – Nem tudom, mi történt Gudrunnal, de... nem hordozhatom egy életen át a terhét. Főleg most, hogy...

– Igen?

– Azt hiszem, ez... magánügy.

– Biztos benne?

– Jól van – tört ki a sóhajtás Elkéből. – Bár nem szokásom a legbensőbb ügyeimet másokkal megosztani... az az igazság, hogy történt valami velem. Az utóbbi napokban... hát... szóval... beleszerettem valakibe.

Sörhas eltátotta a száját.

– Belesze... valakibe? Ez meg mit jelentsen?

– Azt jelenti, hogy szerelmes vagyok, és itt akarok maradni... vele!

Sörhas tekintete lassan Cambroneróra csúszott.

– Hadnagy... maga...

Cambronero majd a földre ült meglepetésében.

– Én... főnök? Dehogyan én...

Sörhas most Turayra nézett.

– Csak... nem?

Mielőtt Turay megszólalhatott volna, Elke hozzálépett és megfogta a kezét.

– Vele akarok maradni. Aztán majd együtt... később... elmegyünk innen.

Sörhas egy darabig gyanakodva nézegette őket, majd hirtelen felderült a képe.

– A fenébe is, erre azért gondolhattam volna. De miért is ne? Gratulálok maguknak, és... nem is tudom, mit mondjak. Talán meg kellene innunk egy üveg tequilát vagy... ilyesmit, bár szolgálati időben ez lehetetlen. – Felállt, kimászott az asztala mögül, és a tenyereit dörzsölgetve sétálni kezdett az orruk előtt, közben kidomborította a hasát, és láthatóan nem tudott betelni a meglepő hírről.

– Nahát... ha ezt elmondanám valakinek... persze eszem ágában sincs elmondani. Még egyszer gratulálok. Ráérnek még egy-két percre, aztán nem tartom fel tovább magukat...? Illetve meg szeretnék beszélni valamit... Eh, a fenébe is... mégiscsak illene innunk valamit.

Öt perc alatt azért lecsillapodott valahogy. Ismét komoly képet öltött, és visszaült az asztala mögé.

– Hm – morogta –, most, hogy tisztáztunk bizonyos dolgokat, kiosztanék egy új feladatot. Ez elsősorban magának, hadnagy és Alejandrónak szól. Fülest kaptam ugyanis, hogy a kínaiaknál nincs valami rendben.

– Milyen kínaiaknál? – húzta össze a szemét Turay.

– A helyi kínai kolónián.

– Mi nincs rendben?

– Fogalmam sincs róla – vont a vállát Rodriguez kapitány. – De hogy valami nincs rendben, az biztos.

– Honnan tud egyáltalán róla? – kérdezte Turay.

– Megvannak a forrásaim – felelte a kapitány. – De ezúttal ők sem tudnak többet. Nincs rendben a kínaiak között valami... hadnagy?

– Fogalmam sincs róla, mi történhetett – húzta el a száját Cambronero hadnagy.

– Utána kéne néznünk a dolognak. De mégis... ha többet megtudhatnék...

Rodriguez megvakargatta a feje búbját.

– Mondom, hogy én sem tudok semmit. De érezhető a kínaiak között – elsősorban a vendéglősökre gondolok – valami tapintható feszültség.

– Lehet, hogy a Kínában történtek miatt?

– Miért? Mi történt Kínában? – kapta fel a fejét Rodriguez kapitány.

– Újra választották a Központi Bizottságot.

– Nem hiszem, hogy emiatt nyugtalanodnának – rázta meg a fejét Rodriguez. – Ezek a kínaiak összetartanak ugyan, és ápolják a kapcsolatot a hazaiakkal, de hogy nem az otthoni helyzet ilyen-olyan alakulása rázza meg őket, az holtbiztos. Forrásaim szerint lóg valami a levegőben. Biztos, hogy a fejüket törik valamin.

– Talán a fugugyilkosság nyugtalanítja őket – találgatta Turay.

– Alig hiszem – sóhajtotta a kapitány. – A kínaiak nem készítenek fugut. Az a japánok dolga. Ja, és még valamit... Az egyik forrásom szerint két napig furcsa szag terjengett a kínai utcában. Mintha valami... leégett volna. Emberem utána próbált járni, hogy mi lehetett az, de nem talált semmit. Akiket megkérdezett, csak a vállukat vonogatták. Azt mondták, talán a szél hozott valami szokatlan szagot a tengerről.

– Ez bizony lehetséges – bólintott Cambronero.

– Tudja, mi fordult meg a fejemben? – kérdezte a kapitány. – Lehet, hogy ostobaság és nincs semmi értelme... bár ki tudja? Arra gondoltam, hogy a feltételezett barna folt a vízben, és a szag a levegőben összefügghet valahogy egymással. Lényegében véve mindkettő szennyeződés, nem gondolják?

Cambronero széttárta a karját.

– Nem hiszem, de azért előfordulhat. Utánezek a dolognak. Velem tart, Alejandro?

– Egy cserezsarunak nincs választása – mosolygott a hadnagy. – Ha nem vállalom el egy felkínált feladatot, rossz lesz a bizonyítványom, igaz?

– Szentigaz – bólintott Sörhas kapitány.

63

A kikötőben leültek egy padra – amelyre úgy egyébként már rég ráfért volna a festés –, és a vizet nézték.

– Hallgatom – mondta bizonyos idő elteltével Turay.

A lány sóhajtott, és a sirályokat figyelte, amint le-lecsapnak a vigyázatlan halakra.

– Azon töröm a fejem, hogy belekeverjem-e magát a dolgomba?

– Mit szándékozik tenni? – kérdezte teljesen feleslegesen Turay, elvégre tisztában volt vele, hogy mit fog felelni a lány.

– Természetesen maradok, és természetesen nem mozdulok innét addig, amíg

meg nem tudom, mi történt Gudrunnal.

– Tehát nem hisz a szupernarkóban?

– Ugyan már – legyintett idegesen a lány. – Maga Sörhas sem hisz benne.

– Mit akar hát csinálni?

– Mit akarhatnék? Meg akarom tudni, hogy mi történt Gudrunnal.

– Biztos benne, hogy ezt akarja?

– Még soha semmit nem akartam annyira, mint ezt. És... ismét csak a segítségét kell kérnem.

– Sejtettem – bólintott Turay. – Most, hogy ilyen szépen magához láncolt, hogy mondhatnék nemet?

– Bocsánat, de nem tehettem mást. Azonnal kellett döntenem. És amikor maga jelentősegteljesen rám nézett...

– Hogy néztem én magára? – hökkent meg Turay. – Jelentősegteljesen? Eszem ágában sem volt!

– Igenis úgy nézett. Mintha jelezte volna, hogy fogadjam el Sörhas álláspontját.

– Egész egyszerűen csak belement valami a szemembe.

– Jól van, nagyfiú – sóhajtotta a lány. – Nem akarom rombolni az önérzetét. Az a lényeg, hogy most már össze vagyunk láncolva.

– A szerelem láncra fűz össze bennünket, igaz? – kérdezte gúnyosan Turay.

– Ahogy mondja. És mindaddig itt maradok, amíg világosságot nem deríték rá, hogy mi történt a húgommal. És ha segít nekem, nagyon megköszönöm.

– Például hogyan?

– Az még majd elvállik.

– Nem szeretek bizonytalanságban élni. Esetleg hozzám jön feleségül?

– Ekkora áldozatra azért talán még nem vagyok kész – mondta a lány, és egy csepp mosoly sem volt a tekintetében. – Remélem, megtalálom a húgomat, és akkor... útjára bocsátom magát.

– Ez azért megnyugtat – bólintott Turay. – Kérdezhetek magától valamit?

– Persze.

– Nos, az a kérdésem; miből gondolja, hogy csak úgy, viszonzás nélkül segíteni fogok magának?

– A jó szívéből és őszinte, egyenes tekintetéből kövekeztetek erre.

– Az igazat akarom hallani!

– Igazán? – mosolyodott el a lány. Azzal a hideg mosollyal, amit Turay annyira utált. – Valóban hallani akarja?

– Ki vele!

Elke Turay kezére tette a kezét, és a szemébe nézett. Már nem mosolygott, és ez még kevésbé tetszett Turaynak.

– Az az igazság, hogy pechje van magának, szép barátom.
– Ez igaz – felelte Turay. – Pechem van, hogy találkoztam magával. Vagy maga nem így gondolja?

– Figyeljen csak ide – szorította meg Turay kezét Elke. – Mesélek magának valamit.

– Kíváncsian hallgatom.

Turay érezte, hogy félrecsúszott valami a kapcsolatukban. Évődésnek szánta mindazt, amit mondott, és lám, valahogy egyre élesebb és meggondolatlanabb vita támadt belőle. Természetesen szeretett volna segíteni a lánynak, ám anélkül, hogy a saját küldetését veszélyeztette volna. Most viszont, hogy idáig fajultak a dolgok, vissza kell fordítania ezt a kellemetlen folyamatot. El is határozta, hogy meghallgatja, mit mond a lány, aztán nekifog a békülésnek, ami nem mehet másképpen, mint hogy szépen beadja a derekát. Egyre inkább vonzódott a lányhoz, esze ágában sem volt rontani a kapcsolatukon. Még arra is hajlandó lett volna, hogy megpróbálja elhitetni Elkével; csak tréfás évődés volt, amit mondott, és őszintén sajnálja, hogy Elke komolyan vette. Ő volt az ostoba, mert nem lett volna szabad tréfálkoznia, elvégre tudatában kellett volna lennie annak, hogy Elkét mennyire lesújtotta a testvére halála... blabla, blabla.

Ám ami ezután következett, keresztülhúzta a számítását és rémülettel töltötte el.

Elke felhúzta a lábát a padra, és átkarolta a térdét.

– Tudja, hogy tengerbiológus vagyok – kezdte.

– Persze hogy tudom – biccentett Turay.

– Azt is tudja, hogy a világon mindenfelé élnek tengerbiológusok?

– Mit akar ezzel mondani?

– Azt is tudja, hogy sokan ismerjük egymást, és intenzív kapcsolatban állunk egymással?

– Ezen még sosem gondolkodtam el, de...

– Úgy van, ahogy mondom. Számos országban vannak barátaim; vannak, akiket személyesen is ismerek közülük, mondhatni, szoros kapcsolat fűz hozzájuk, másokkal pedig csak interneten tartom a kapcsolatot. És egymás kezére játszunk, ha szükséges.

Turayn ekkor megmagyarázhatatlan nyugtalanság futott át. Mint amikor a hegymászó megérzi, hogy rövidesen lavina indul valahonnan, és ha nem keres azonnal menedéket, magával sodorja. Megérezte, hogy a lány aligha ok nélkül beszélt neki a tengerbiológusok összetartásáról.

– Van egy kanadai barátnőm – folytatta Elke. – Természetesen ő is tengerbiológus. A férje az egyik minisztériumban dolgozik. Olyan helyen, ahol könnyedén hozzáférhet bizonyos adatokhoz.

Fekete felhő húzott át az égen. Legalábbis Turay úgy érezte. S a fekete felhő megsúgta neki, hogy a lavina már készenlétben áll, hogy elinduljon.

– Neveket nem említhetek, de maga úgyszólván rá fog jönni, hogy blöffölök-e, vagy az igazságot mondom el magának.

– Kíváncsian hallgatom – nyögte Turay.

– Ebben nem is kételkedem. Nos... nem sokkal ezelőtt megkértem a barátnőmet, hogy szerezzen be nekem bizonyos információkat egy férfiről, aki a kanadai rendőrség tagja, és most éppen Mexikóban tartózkodik egy rendőrségi csereprogram keretében. Azt mondtam neki, hogy nyakig belezuhantam a fickóba, és mielőtt meggondolatlanságot követnék el, meg szeretnék győződni róla, hogy igazat mond-e nekem. Nem szeretnék ugyanis másodszor is csalódnai.

– Másodszor? – hökkent meg Turay.

– Nem tartozik magára, de egyszer már megégettem magam.

– Csak nem volt már... férjnél?

– Papírokat ugyan nem írtam alá, de ez volt a lényeg. Nos, a barátnőm megígérte, hogy utánanézz annak az Alejandro Turaynak. És utána is nézett. Mit szól hozzá?

– És? – kérdezte rekedt hangon Turay.

– A barátnőm férje megerősítette, hogy valóban van a rendőrségnek egy Alejandro Turay nevű hadnagya. Jelenleg éppen Mexikóban tartózkodik, mint cserezsaru.

– Na látja? – érzett némi megkönnyebbülést Turay. – Végül is mit akar ezzel a mesével?

– Várja csak ki a végét! – emelte fel a kezét a lány. – Már-már belenyugodtam volna, hogy minden rendben van magával... csak hogy a szerencse istennője mellém szegődött. Kanadai barátnőm férje kinyomozta, hogy Alejandro Turay bár névlegesen, de valóban a rendőrség tagja, valójában azonban semmiféle zsaru munkában nem vesz részt. Kollégái azt rebesgetik, hogy egy olyan titkos szervezetnek dolgozik, amelynek még a rendőrség is engedelmességgel tartozik.

Turay hallgatott.

Elke ekkor megszorította a kezét.

– Végül is ki a fene maga, barátom?

Turay hallgatott, miközben villámsebesen száguldoztak a fejében a gondolatok. Mit mondjon a lánynak? Valljon-e be mindent neki, veszélyeztetve vele a

küldetését, vagy próbáljon meg kitalálni valami hihető történetet?

Elke sejthette, mi megy végbe Turay lelkében, mert megszorította a kezét.

– Rosszul érzi magát, Alejandro. Szólíthatom így azért? Fogadjunk, hogy kitalálom, mire gondol? Hogy legszívesebben belefojtana engem a vízbe, igaz?

– Nem igaz – rázta meg a fejét Turay. – Nem szoktam nőket vízbe fojtani.

– Inkább férfiakat?

– Ez sem jellemző.

– Nos, akkor most mi legyen?

Turay rádöbrent, hogy el kell fogadnia a lány ajánlatát, akár akarja, akár nem. Így úszhatja meg legkisebb veszteséggel a dolgot.

– Jól van – bólintott. – A magáé vagyok. Segítek magának, ahogy tudok. És mit tesz maga?

– Hallgatok.

– Soha senkinek nem említi, hogy ki vagyok?

– Jó vicc, hiszen nem is tudom.

Turaynak ekkor már kész volt a története. Nem akkor találta ki; régóta ott hevert már az agya egyik félreeső rekeszében. Arra az esetre tartogatta, ha szüksége lenne egy csalimesére a foglalkozását illetően.

– Fejvadász vagyok – mondta.

Elke meghökkent.

– Tényleg?

– Miért? – játszotta meg a sértődöttet Turay. – Ez is egy mesterség. Ezt is csinálnia kell valakinek.

– És... kinek a fejére vadászik?

– Akiére parancsot kapok.

– Remélem... nem a saját kezével vagdosta le mindazok fejét, akik...

– Nem úgy vagyok fejvadász – vágott közbe Turay. – Embereket kapok el, akik elszöktek a törvény elől.

– Például itt is?

– Idejöttem valaki után Mexikóba. Hogy tudja, miről van szó: egy nagykutya elvált a feleségétől, a nőnek ítélték a gyereket, ő azonban nem adta át neki, hanem lelépett vele Mexikóba. A nyomok ide vezettek. Azon vagyok, hogy megtaláljam.

– És a kanadai rendőrség? Hogy lett magából cserezsaru?

– Ne keressen összefüggéseket – intette le Turay. – De azért önnek megsógok valamit. Az a nő, akinek meg kell találnom a gyerekét, a világ egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb asszonya. Így már világos?

Elke összehúzta a szemét. Turay látta, hogy mérlegeli a hallottakat. Úgy gondolta, megsürgeti kissé a döntését.

- Nos? Akkor hát, mi legyen?
- Szólíthatom ezután is Alejandrónak?
- Muszáj is így szólítania.
- És ha... kettesben vagyunk?

Turay úgy tett, mintha gondolkodna.

– Igaza van, erre nem is gondoltam. Tudja mit, a változatosság kedvéért szólítson akkor is annak.

- Imádom a humorát – húzta fel a szemöldökét Elke. – Nos, megegyeztünk.
- Csak még egy kérdést. Azért szerelmesek maradunk?
- Amíg meg nem tudom, mi történt Gudrunnal, feltétlenül.
- És aztán?
- Mivel nem akarom feleslegesen keseríteni az életét, eltűnök a horizont mögött.

Turay elgondolkodva vakargatta meg az állát.

- És mi van akkor, ha mégsem?
- Mi mégsem? – dühödött meg a lány. – Mi mégsem?
- Tegyük fel, hogy belém szeret – tárta szét a karját Turay. – Akkor mi lesz?

Hogy fogom levakarni magamról?

- Tudja, miért nem nyomom ki a szemét most itt, azonnal? – kérdezte Elke.
- Kíváncsivá tesz.
- Mert akkor a többi gyilkosságot is rám kennék. Csak ezért.

65

Rövid időre el kellett hallgatniuk, mivel néhány fiatal fiú és lány éppen mögöttük állt meg, és alig néhány centiméternyire tőlük heves vitába bonyolódott Mrs. Horvat ép eszével kapcsolatban. A vitából kiderült, hogy Mrs. Horvat angol nyelvtanár, és annyi esze van, mint a tyúknak. Lehetetlen megértetni vele, hogy az a szómennyiség, amennyit óráról órára a fejükbe óhajt önteni, még egy Einsteinnek is sok lenne. Így aztán Mrs. Horvat hiába is strapálja magát, a lehetetlent képtelen lehetővé varázsolni.

Amikor circa tízpercenyi handabandázás után végre leléptek, már éppen csak pislálolt a harci kedv Elkében és Turayban. Turaynak volt ideje visszaemlékezni azokra a szép időkre, amikor Anna Frey és ő hót szerelmesek voltak egymásba, de ha találkoztak, idejük 110%-át veszekedéssel töltötték. Turay minden randevú után erős esküvéssel megfogadta magában, hogy ha legközelebb találkoznak, olyan édes lesz, mint a mézes sütemény, de aztán ahogyan Anna kinyitotta a száját, ismét

fellángolt benne a harci tűz. És csak veszekedtek, vitatkoztak. Szépen elvitatkoztak négy évet, amikor is az érettségi szétválasztotta őket. Azóta is bánja, hogy akkor, legalább egyszer, nem csókolta meg úgy istenigazából Anna Freyt. Csakhogy Anna száját, úgy látszott, nem csókra teremtették az istenek. Azóta nem is látta Annát, csupán hallotta valakitől, hogy egy nagyvárosban, Bostonban vagy Atlantában vitaműsorokat vezet a televízióban. Úgy látszik, megtalálta a magának való foglalkozást. És a pasását is. Van vagy hat gyereke, amiből az is kiderül, hogy azért Anna nem csak vitatkozott az elmúlt évek napi huszonnégy órájában.

Turay sóhajtott és Elkére pislogott.

– Van valami elképzelése róla, hogy mit akar csinálni?

– Ismét lemerülünk – bólintott Elke.

– Gondolja, hogy bölcs dolog ez?

– Tud jobbat?

– Szerintem csak az életünket kockáztatjuk, ráadásul feleslegesen, elvégre eddig se sült ki belőle semmi jó, ha lemerültünk. Lehet, hogy legközelebb a barna folt beszippann mindkettőnket.

– Akkor mit csináljunk?

– Gondolkozzunk – javasolta Turay.

– Gondolkozzunk – bólintott helybenhagyólag a lány. – Miről?

– Arról, hogy mi a fene lehet az a valami a vízben? Mi az a folt?

– Már mondtam, hogy minden lehet. Lehet egy milliárdszor milliárd egyedből álló lény, egy raj, amely egy hatalmas, biológiai mechanizmust képez. Egy nagy agyat.

– Akkor megvan – mondta Turay.

– Mi van meg? – kérdezte a lány.

– A feladat. Hogy mit kell tennünk.

– Maga szerint mit kell?

– Kapcsolatba kell lépünk vele.

– Ezt... komolyan mondja?

Turay megcsóválta a fejét.

– Figyeljen ide, Elke. Tételezzük fel, hogy az a valami valóban egy élőlény. Egy intelligens élőlény. Márpedig ha intelligens, akkor kapcsolatot keres velünk.

– Honnan veszi ezt?

– A világmindenség legfontosabb törvénye, hogy az élet keresi az életet – legalábbis ezt olvastam valahol.

– Én ezt úgy fogalmaznám meg, hogy az intelligencia keresi az intelligenciát. Ha valóban intelligens – tételezzük fel, hogy az –, akkor feltétlenül kapcsolatot

keres velünk.

– És nagy keresésében felboncol bennünket, mi?

– Nem feltétlenül. Talán más útja is lehet az ismerkedésnek. Próbáljuk meg mi is. Próba, szerencse!

– És azt hogyan tegyük? Álljunk ki a mólóra, csináljunk tölcserít a tenyerünkéből, és kiáltozzuk bele a szélbe, hogy hogy vagy te másik intelligencia, nem akarnál szóba állni velünk?

– Nem – mondta Turay. – Én egészen másra gondolok.

– Elárulná, mire?

– Arra, hogy betörünk az éjszaka.

– Betörünk? Jézusom! Hova?

– Még nem tudom pontosan – mondta Turay.

66

Elke szándéka szerint ezután már csak egyetlen kérdést tett fel.

– Biztos benne, hogy tudja, mire készül? – kérdezte a hadnagyot.

– Remélem – felelte Turay. – Megpróbálok egy másfajta intelligencia fejével gondolkodni. Ha egyáltalán van feje.

Elke ekkor mégiscsak feltette a második kérdést is.

– El tudja képzelni rólam, hogy képes lennék megölni bárkit is?

Turay végignézett rajta, aztán bólintott.

– El.

– Így is van. Ha valami ostobaságot csinál, és ez Gudrun életébe kerül... megölöm magát.

Turay nem akar vitába keveredni azzal kapcsolatban, hogy Gudrun él-e vagy halott, elvégre Elke is gyakorta váltogatta az álláspontját.

– Rendben van – bólintott. – Megölhet. Ennek ellenére kockáztatnunk kell.

– Úgy legyen – suttopta a lány. – Akkor hát vágjunk bele. Apropos! Én költözöm magához, vagy maga költözik hozzám?

– Tessék? – tátotta el a száját a hadnagy.

– Miután bevallottuk a zsaruknak, hogy halálosan szerelmesek vagyunk egymásba, gondolja, bevennék, ha ezután is külön lagnánk?

– Erre nem gondoltam.

– Én viszont igen. Azt javaslom, hogy szedje össze a cuccát és költözzék hozzám. Van két szobám, elfér benne.

Turay a fejét vakargatta. Nem mintha nem lett volna csábító a lány ajánlata,

azzal is tisztában volt ugyan akkor, hogy ha Elkéhez költözik, korlátozva lesz a szabadsága. Márpedig neki nehéz feladatot kell meg oldania, ahhoz pedig az kell, hogy ne zavarja senki Aztán még valami egyéb is megfordult a fejében. Kétség sem férhet hozzá, hogy Elke formálisnak tartja ezt az összeköltözést, és szörnyű dolgok történhetnének, ha ő visszaélne a helyzetével. Ez a lány képes lenne és megfojtaná, vagy másképp tenné el láb alól. Márpedig együtt lakni egy ilyen bombázóval, mondhatni, testközelben, anélkül, hogy... no, igen. Meg fogja viselni az idegeit, az kétségtelen.

- Egy feltétellel.
 - Ne izguljon, nem akarom rombolni az erkölceit.
 - Szeretném megőrizni az önállóságot – mondta Turay. – Nem szeretném, ha ebből később probléma lenne.
 - Nem fogok kémkedni maga után.
 - Ezt el is várom.
 - A fenét sem érdeklik a maga magánügyei. De ha összeköltözünk, nem szeretném, ha nőket hordana fel a lakásomra.
 - Lakásunkra.
 - Ahogy óhajtja. De nem szeretném.
 - Maga se hozhat fel pasasokat.
 - Majd visszafogom magam.
 - És mi van akkor, ha... mondjuk maga... belém szeret?
 - Hülye! – fortyant fel a lány.
- Turay bólintott.
- Rendben van. Költözöm.

67

A beköltözés megtörtént, Turay elfoglalta a helyét Elke lakosztályában. Amikor végzett a költözéssel, éppen ráhullott a városra az este. Turay fekete, vékony pulóvert vett és barna rövidnadrágot. Aztán átkopogott a másik szobába Elkének.

- Én már kész vagyok, hát maga?
- Én is.
- Átjön, vagy én menjek át?

Nyílt az ajtó és belépett rajta Elke. Turay majdnem a parkettára omlott elképedésében. A lányon piros kockás blúz és rikítóan sárga nadrág feszült. Turay megállapította magában, hogy ha Elke vallásalapításra gondolna, ő lenne a legelső követője. Olyan gyönyörű és kíváncsi volt, hogy biztos volt benne: máris

felszaladt tőle a vérnyomása.

Nyelt egy nagyot, aztán megcsóválta a fejét.

– Maga hova megy? – kérdezte.

Elke meghökkent.

– Hogyhogy hova? Betörni, nem?

– Maga így szokott betörni?

– Én sehogy sem szoktam betörni – szegezte le a lány. – Én olyan családból származom, amelyben a betörés elítélendő cselekedetnek számít.

– Akkor... miért jön velem?

– Úgy látszik, rossz társaságba keveredtem.

– Ez esetben át kell öltöznie.

– Mi a fenéért?

– Mert sötét éjszakában feketében szoktak betörni.

Elke elhúzta a függönyt az ablak elől. Hirtelen a szemükbe csapott az éjszakai utcák ragyogása.

– Hol van itt sötét éjszaka? – kérdezte.

– Akkor is... ragaszkodnunk kell a hagyományokhoz – erősködött Turay. – Márpedig a hagyomány szerint feketében kell betörni.

– Szeretem megszegni a hagyományokat – kapta fel a fejét dacosan a lány. – Így megyek és punktum.

Turay habozott, aztán bólintott.

– Rendben van. Magának úgyis csak a statiszta szerepe jut.

– Igazán? És az micsoda?

– Biztosítja a háterszágomat. Azaz, falaz nekem.

– Konkrétan?

– Én betörök, maga pedig kint áll az utcán, és ha valaki gyanús jönne arrafelé, hármat fűttenek.

– Nem fűttenek.

– Miért, az istenért?

– Mert nem tudok fűtteni.

– Sajnos nincs már rá idő, hogy fűttenefolyamot tartsak magának. Gyerekkorában nem tanították meg fűtteni?

– Az én családban nem volt elsődleges szempont, hogy a leánygyermek fültlenül fűtteni tanuljanak.

– Jól van, majd csak kitalálunk valamit.

– Mondja, nem tudhatnám meg, hogy végül is mit akarunk ellopni?

– Egyelőre maradjon az én titkom. Különben miért kérdi?

– Azért, mert nem mindegy, hogy mennyi lesz az ítélet. Ha gyémántot lopunk,

jóval többet kapunk, mint ha mondjuk kutyaeledelt. És a börtönök között is nagy a különbség.

– Nyugodjék meg, amit mi fogunk lopni, azért nem csuknak bennünket börtönbe.

– Hát akkor hova?

– Legfeljebb a bolondok házába, lakótársam.

68

Elke egy ideig még nem volt biztos benne, hogy a sok érthetetlen esemény hatására nem buggyant-e meg egy kissé Turay, ám ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy a hadnagy igenis megbuggyant. Már vagy másfél órája járták az utcákat; Turay néha megállt, körbeforgott, nézett jobbra, nézett balra, majd tovább folytatták az utat. Elkének már kezdett fájni a lába a sok sétától, amikor egyszer csak Turay belesett egy sötétnek tűnő mellékutca.

Elke elérkezettnek látta az időt, hogy bedobja a törülközőt.

– Álljon csak meg egy kicsit, hé! – kapta el Turay pulóverének az ujját. – A nagyáruháza nem arra van!

– Nem is oda megyünk.

– Akkor hova?

– Éppen azt keresem.

– Nem lenne jobb, ha megbeszéljük a dolgot...

– Ebben az utcában lesz.

– Honnan tudja? Járt már erre?

– Még soha.

– Akkor honnan tudja, hogy itt lesz... a micsoda is?

Turay továbblépkedett. Cirka tíz lépés után megfordult és egy aprócska üzletre bökött.

– Ez az! Tudtam, hogy ilyen utcában kell lennie.

Elke meghökkenve vizsgálta a kis boltot. Kirakatában három-négy próbababát látott csupán – rajtuk női fehérnemű. Abból is olyan kevés, hogy az már maga volt a szeméremszégyen. Enyhe szédülés fogta el: mindig is sejtette, hogy ezzel a pasassal nincs minden rendben, most aztán meg is bizonyosodott róla! És ő beengedte a lakásába! Jézusom, amilyen gyorsan csak lehet, ki kell penderítenem belőle. Ez még képes lesz álmomban... brrr!

– Mi van itt? – nyögte végül. – Maga női fehérneműt akar lopni?

Aztán még nagyobb rémület tört rá. Csak nem neki akar fehérneműt lopni ez a

hülye? Felöltözteti, aztán... nem, erre gondolni sem szabad.

– Majd meglátja – mondta Turay. – Maradjon itt, és kapja azonnal el...

– Jézusom, csak nem nekem akar...

A következő pillanatokat mintha álomban élte volna át. Turay biztatón rámosolygott, a bolt kirakatához ugrott, és előkapott valamit a zsebéből. Elke behunya a szemét. Biztos volt benne, hogy hatalmas üvegcsörömpölés következik; ők menekülnek, a zsaruk vagy a járókelők pedig kergetik őket, Turayt elfogják, megtalálják a zsebében valamelyik próbababa bugyiját... Istenem, ez a fickó beteg. Hát ő nem tartozik hozzá, az biztos!

El akart futni, de amit látott, földhöz szegezte a lábát! Turay nem törte be a kirakatot, hanem azzal a valamivel, ami a kezében volt, szép, kerek lyukat vágott az üvegben. Akkorát, hogy átférhessen rajta.

Csakhogy Turay nem akart bemászni a kirakatba. Ehelyett benyújtotta a kezét, elkapta az egyik próbababát és megpróbálta kicibálni az utcára. Elkének fogalma sem volt róla, hogy mennyi időbe telt, amíg sikerült neki – egyszerűen megállt felette az idő. Arra eszmélt, hogy Turay fojtott hangon rákiált.

– Fogja már meg, az istenért!

A következő pillanatban egy próbababa már ott is hevert a karjai között.

– Mit csináljak... vele...? – kérdezte kábultan a történetektől.

– Vegye a vállára és vigye!

– Hova?

– A kikötőbe. A mólóhoz. Ott találkozunk.

– És ha valaki...

– Nem fog kérdezősködni senki.

Elke mintha géppé változott volna, úgy lépegetett a babával a vállán visszafelé. A sötét utcában még csak elvolt valahogy – arra gondolni sem mert, hogy esetleg megtámadhatják – akkor azonban, amikor felcsillantak előtte a kikötőbe vezető utca fényei, megszállta a vakrémület. Biztos, hogy elkapják! Akkor pedig úgy hazasuppolják, mint annak a rendje. De hát aki éjszaka fehérneműt lop, ráadásul a próbababával együtt, az nem is számíthat könyörületre... Legjobb lenne letenni valahová és elszaladni... Csakhogy ez az örült még képes és botrányt csinál. És még befogadta a szállodájába! Most már mindegy... úsznia kell az árral!

Akkor kezdett valamelyest megnyugodni, amikor kilépett a fénybe. Azt hitte, azonnal meglepett tekintetek sokaságával találja szemben magát, legnagyobb meglepetésére azonban senki sem figyelt fel rá. Még a késő esti órán is tömegek sétáltak az utcákon, és szinte mindenki cipelt valamit a vállán vagy a kezében. A szembejövő fiú legalább tíz, ölében feltornyozott pizzát, hogy csak két, egyensúlyozó keze látszott ki mögülük; két lány egy részeg fiút – erre azért többen

felkapták a fejüket –, egy rémültnek látszó nő kutyát vitt az ölében; egy szerelőruhás férfi pedig szerszámosládát. Elke hirtelen rádöbbsent, hogy amikor napközben sétál a városban, akkor is tele lehet ezt-azt cipelő emberrel, csak hogy ő ügyet sem vet rájuk. Valaki hirtelen füttyentett mögötte, majd óvatosan félretolta az útjából. Egy iskolásforma fiú gördeszkát cipelt a hóna alatt, éppen mellette csapta le a betonra, és rá is pattant. Erre sem figyelt fel senki, nem hogy egy közönséges próbababára.

Lassan kezdett megnyugodni. Az esti utca emberének más dolga is akad, sem hogy őt bámulja.

Azt hitte, soká kell majd várnia a partnerére, de Turayt már ott látta a mólónál, amint egy másik próbababán ült. Elke agyán egyetlen pillanat alatt végigfutott a csábító gondolat, hogy bele kellene löknie a vízbe, hátha belefutad, vagy a barna folt nyeli le. Istenem, de hiszen ő kényszerítette rá, hogy segítsen neki megtalálni Gudrunt...! Csak hogy akkor még nem sejtette, hogy nem lesz sok köszönet a segítségében.

– Gyorsabban is jöhetett volna – feddte meg Turay.

– Amilyen gyorsan csak... tudtam... – nyögte.

– Jól van, nincs vész. Nézzen körül, hogy egyedül vagyunk-e.

Egyedül voltak. Úgy látszott, hogy ezen az estén a város minden lakosa az utcában tolong, senki nem merészkedik ki a kikötőbe. Mintha megérezték volna, hogy a víz mélyéről veszély fenyegeti őket.

– Itt van a babája – mondta még mindig fulladozva a rohanástól. – Csináljon vele, amit akar, én mindenesetre lelépek... Én Gudrunt akarom megtalálni, és őszintén szólva...

– De hiszen őt keressük – csodálkozott Turay.

Elke behunyta a szemét és megrázta a fejét. Őrült a fickó, nem vitás. El kellett volna hajtanom ezt a hülye babát, behúzni a szállóba, kirakni a cuccát a folyosóra, felhívni Cambronero hadnagyot...

Ekkor ugrott be neki, hogy az imént mit is mondott Turay.

– Maga azt akarja elhíttetni velem, hogy Gudrunt keresi? Jól van hát, ha keresi, köszönöm a segítségét, de... nem érzem jól magam, hányingerem is van, és... szóval, én most hazamegyek, és... ne csapkodja az ajtót, ha maga is...

Közben azt gondolta magában, hogy csapkodhatja, ahogy csak akarja: mire Turay visszatér a szállóba, ő már nem lesz ott. Még nem tudja, hol lesz, de hogy többé nem marad egy fedél alatt vele, abban biztos volt.

– Várjon már egy kicsit – csitította Turay. – Nincs magánál véletlenül egy kés? Most vettem csak észre, hogy az enyémet otthon hagytam...

– Ni... nincs – hazudta Elke, pedig nála volt kis svájci bicskája, amelyet mindig

magánál hordott. Minek magának... kés?

– El akarom vágni a nyakát – mondta.

Elke futásnak eredt volna, de Turay elkapta a karját.

– Hova a fenébe rohan?

– Én csak... rosszul... vagyok...

Turay átölelte a lányt, nehogy a földre zuhanjon rosszulletében, s amíg a karjában tartotta, érezte, hogy van valami Elke nadrágzsebében, ami késre emlékezteti.

– De hiszen van magánál kés – mondta.

Elke ekkor már se élő nem volt, se halott. Sikoltani akart, visítani, de egyszerűen nem jött ki hang a torkán.

Turay nem törődve az illemmel, a lány zsebébe nyúlt, kivette belőle a bicskát és fél kézzel ügyesen ki is nyitotta. A nem túl hosszú késpenge ott villogott közvetlenül Elke szeme előtt.

– Ké... rem – suttogta a lány, miközben érezte, hogy a kés látványától bizseregni kezd a nyaka tája. – Ké... rem... szépen...

– Hamar túl leszünk rajta – nyugtatta Turay. – Aztán majd meglátom, mi történik.

Olyan gyorsan zajlott le minden, hogy Elke a legcsekélyebb ellenállást sem volt képes tanúsítani. Csak állt, félig Turaynak dőlve, és megadta magát a sorsának. Ekkor eszébe villant Gudrun. Istenem! Hamarosan találkozni fogok vele...

Turay hirtelen elengedte. Elke majdnem elesett, ahogy a támogató kéz nem támogatta többé. Megtántorodott, ám valahogy mégiscsak talpon maradt.

– Akkor hát... gyerünk, mielőtt még valaki erre tévedne... Essünk túl rajta!

Elke sírni kezdett. Anélkül, hogy nyöszörgött vagy könnyögt volna, potyogtak a szeméből a könnycseppek.

S a könnycseppek és a külső fények által keltett szívdobbanás színű ragyogáson át is megdöbbenve vette észre, hogy egyáltalán nem az következett be, amire számított. Turay ugyanis nem az ő nyakát, hanem az egyik próbababáét kezdte el nyiszálni a kis késsel. Volt valami perverz és félelmetes abban, hogy két lába közé kapta a lenge fehérneműbe öltöztetett babát, és nyiszálta a késsel a torkát. Közben nagyokat nyögött mellé.

– Nem tudja... mi a francból csinálják... manapság ezeket a babákat? Nem lesz egyszerű dolog ezzel a kis vacakkal levágni a fejét.

Elkén ismét hideg hullámok futottak végig. Örült a pasas, örült, örült, örült! Perverz disznó, aki őt is bele akarja vonni a játékába. És ő még hitt neki... El kell tűnnie minél előbb.

Rohanni akart, de valami visszatartotta. Később sem tudta volna

megmagyarázni magának, hogy miért nem inalt el, de az a lényeg, hogy végül is ott maradt. És kikerekedett, könnyes szemekkel nézte, amint Turay nagy nyögések és mormogások közepette, féltett kis bicskájával lenyakazza a próbababát. Kegyetlen látvány volt, és érthetetlen. De azért csak nézte.

Amikor kész lett, s a baba feje lehullott, mint annak idején Robespierre-é a nyakazó gép alatt, Elke felé fordult.

– Nem akarna segíteni?

– Mit... hogyan...?

Elke olyannak hallotta a hangját, amilyennek még előtte soha. Mintha másvalaki beszélt volna belőle.

– Legalább tartsa, amíg nyiszálom.

És lássanak csodát: Elke legyőzve hányingerét és menekülési vágyát, megfogta a másik babát, felemelte és Turaynak nyújtotta.

Turay ismét nyögött néhányat, majd folytatta a munkát. Elke elfordította a fejét. Képzeletében a baba megmozdult és hirtelen élővé változott. Elke még azt is látni vélte, hogy ömlik a vér a nyakából.

– Miért... csinálja ezt? – jött meg váratlanul a szava – Miért...

– Majd elmagyarázom, most nincs rá idő. Bármelyik pillanatban erre jöhet valaki.

Lassan ez a baba is megszabadult a fejétől. Turay sóhajtott, megmozgatta a csuklóját, becsattintotta a kés pengéjét, és visszaadta a lánynak a bicskát.

– Még szerencse, hogy magával hozta. Miért tagadta le, hogy magánál van?

– Valahogy... megfeledkeztem róla.

– Nem is tudom, mi lett volna, ha nincs magánál? Az utóbbi napokban valahogy feledékeny vagyok. Monomániás. Csőlátó. Ilyesmi.

Elke szájából akaratlanul bukott ki a szó.

– És... mit lát a cső végén?

Turay a fejetlen babáról felé fordította a tekintetét.

– Sajnos magát – mondta. – És ez nem jó így. Egyszerre csak egy dolgot csináljon az ember, nem igaz?

Hóna alá kapta a két babát, aztán a móló szélére állt velük.

– Hozza ide a fejüket is.

Elke lehajolt és felemelte a két levágott fejet. Reszketett a keze, mintha igazi fejek lettek volna.

– Most mi...

Nem ért a mondat végére, mert ebben a pillanatban Turay a vízbe hajította a babákat.

– Dobja be a fejeket! Csináljon már maga is valamit!

Elke sóhajtott és engedelmeskedett. Turay néhány másodpercig a hullámokon hintázó babákat nézte, aztán összedörzsölte a tenyerét és Elke felé fordult.

– Ezzel meg is volnánk. Egyelőre nem tehetünk egyebet, mint hogy hazamegyünk aludni.

Elke még mindig nem volt tisztában vele, hogy mi is történt, minek volt maga is a részese. Talán valami pogány áldozatot utánczott ez az örült? Áldozat Poszeidónnak, a tengerek istenének?

– Tulajdonképpen... mit csinált maga... illetve, mit csinálunk... mi?

Turay elmosolyodott. Nem volt örömteli a mosolya.

– Levelet írtunk a barna foltnak. Remélem, el tudja majd olvasni.

69

A lakosztályukhoz érve Turaynak ismét támogatnia kellett a lányt. Elke lassan lépkedett, és időről időre meg kellett állnia, mert úgy érezte, hogy csak nehezen tudja uralni a lábait. Turay sajnálkozva nézte, majd megcsóválta a fejét.

– Óriási lelkifurdalásom van maga miatt – mondta, és valóban sajnálat rejtőzött a hangjában. – Ha tudtam volna...

– Mit... tudott... volna? – nyögte Elke.

– Hogy ilyen egyszerű lesz a dolog. Magam is elbírtam volna vele.

– Gondolja, hogy... volt valami értelme?

Turay megvonta a vállát.

– Honnan tudjam? Ez csak egy kísérlet volt. Van rá esély, hogy bejön.

– Mi... csoda?

– Azt akarom mondani, hogy hátha elsül a kapanyél.

– Kapanyél?

– Ez egy közmondás Közép-Európában. Hogyha Isten is úgy akarja, a kapanyél is elsülhet. Úgy, mint a puska – tette aztán hozzá a gyengébbek kedvéért.

– És, ha... nem?

– Akkor mással próbálkozunk. Ám azért felhívnám valamire a figyelmét. Szavamat adtam ugyan önnek, hogy segítek megkeresni a testvérét... de azt azért nem ígérem meg, hogy minden percemet a keresésnek szentelem. Nekem is van dolgom, elég.

– Csináljon, amit akar... én most aludni akarok.

Elke legszívesebben az ágyáig sem ment volna el; ha nem kell megosztania a lakását ezzel az elmebeteggel, talán el sem jut az ágyáig, lent tölti az éjszakát a szőnyegen.

– Nem akar lefeküdni? – kérdezte Turay. – Úgy értem, kulturált formában... pizsama, fogkefe, fogkrém, miegymás. Legalább az ágyáig jusson el valahogy. Tényleg rosszul van?

Elke hirtelen magához tért. Még csak az kéne, hogy kényszerű lakótársának a szíve szakadjon meg a sajnálattól. És ekkor feltámadt benne a dac is. Ez az ő szobája; Gudrun az ő testvére; ez az ő élete... Ellökte magától Turay támogató karját, és letérdelt a szőnyegre.

– Mondok magának valamit – nyögte a férfi felé fordulva.

– Igen? – nézett rá várakozón Turay.

– Itt az lesz, amit én... akarok. Maga a kezem... ben van... Ha akarok, a szőnyegen fekszem... ha akarok, nem mosok fogat... ha akarok, reggel bemegyek a zsarukhoz és... leleplezem magát. Most pedig... takarodjon a szobájába, és... fél óráig ne merészelje megközelíteni a fürdőszobát. Megértette?

Turay bólintott. Eljött a pillanat, amikor Elke végleg kiborult. Valóban az lesz a legjobb, ha magára hagyja.

Csak aztán mi lesz éjszaka?

70

Az éjszaka kellős közepén arra ébredt, hogy rázza valaki a vállát. Hirtelen meghallotta Elke rémült hangját is.

– Ébredjen, istenem, ébredjen!

Turay kinyitotta a szemét. Aztán gyorsan be is csukta, majd újra kinyitotta. Elke rövidke hálójában ült a szelvény szélén, reszketett és a kezét tördelte.

Turay gyorsan ki akart ugrani a takarója alól, de aztán meggondolta magát.

– Forduljon el... felkapok magamra valamit! Mi történt, az istenért?

Amíg az alsónadrágját ráncigálta, egyre csak körbe járt a szeme a szobában. Egyelőre nem látott és nem is hallott semmi gyanúsat.

Elke behunyt szemmel lihegett, miközben a szívére szorította a kezét.

– Itt volt... Gudrun – mondta, vagy inkább nyögdécselte. – Itt volt...

– Hol? – kérdezte Turay.

– A háló... szobámban.

– Most is ott van?

– El... tűnt. Meg akartam ölelni, de eltűnt.

– Nem látta, hova?

– Semmit sem... Eltűnt. Mondom, hogy eltűnt!!

– Nem mondott magának semmit?

– Egy szót sem... csak nézett rám.

– És... milyen volt?

Elke elsírta magát.

– Borzalmas. Nem volt... szeme. És mintha nem is ő lett volna.

– Valószínűleg nem is ő volt – mondta Turay, miközben azon törte a fejét, hogy mit is kellene tennie. – Ha ismét megjelenik, fogja rá a stukkerét! – Sóhajtott, és megszorította a lány kezét. – Én most átmegyek a másik szobába... és... nem tudom, mi történik majd... Maga maradjon itt és...

– Nem! Én is magával megyek!

Turay felemelte a mutatóujját.

– Egyet jegyezzen meg. Nem szabad hozzáérnie. Bármi történik is... nem szabad hozzáérnie!

– Maga tudja, mi történik majd?

– Honnan tudnám? Életemben először kerültem ilyen helyzetbe, és csak a sötétben tapogatózom. Na jön, de csak óvatosan...

Kinyitotta az ajtót, amit Elke korábban becsukott maga mögött, és bekémlelt a másik szobába. Nem volt odabent teljesen sötét; Elke nem húzta be a sötétítő függönyt, s a neonfényes utcák csillogása beszűrődött az ablakon. Hiába is forgatta a fejét, nem látott semmi gyanúsat.

– Nem látok semmi különösét – mondta. Várt egy kicsit, majd az ágyra mutatott. – Feküdjön le, ha akar.

Elke bólintott, lefeküdt és magára rántotta a takaróját.

– Sajnálom, hogy felébresztettem – mentegetőzött.

Turay megcsóválta a fejét.

– Biztos benne, hogy itt volt? Nem csak álmodta?

– Láttam! – csattant fel Elke. – Itt volt! Láttam!

– Már azt hittem, ezzel az ürüggyel akar becsábítani az ágyába – próbálta oldani a feszültséget Turay. – Ha így lenne, mondja meg egyenesen. Bár nem kifejezetten az esetem...

Ebben a pillanatban Elke felsikoltott, és a két szobát összekötő ajtó felé mutatott.

– Itt van! Istenem, itt van!

Valóban ott volt. Gudrun Björnevik állt az ajtóban, vagy legalábbis valaki ott állt, aki hasonlított rá. A lénynek ezüstszerű volt a teste; nem volt könnyű megállapítani, hogy visel-e ruhát vagy sem. És a körvonalai is bizonytalanok voltak. Az arca mindenesetre annak a fiatal lánynak az arcára hasonlított, akinek gyakran látta a fényképét a kapitányság falán a keresett személyek táblájára bökve. És a víz alatt is találkozott vele. Csak Gudrun lehet.

A szeme azonban nem volt Gudruné, mint ahogy nem lehetett földi emberé sem. Nem volt pupillája, egyetlen kék, kicsit hullámzó valami töltötte ki a szemüregét. Ajka mozgott, mintha beszélni akarna, de nem hallották a hangját.

– Gudrun! – sírta Elke. – Istenem, Gudrun!

Turay riadtan kapott utána.

– Ki ne mozduljon az ágyából! Majd ő elmondja, mii akar tőlünk.

Sajnos elkésett egy kicsit. Elke egyetlen pillanat alatt kivetette magát az ágyból, és Gudrun felé ugrott.

– Istenem, Gudrun, mit tettek veled?

Kitárta a karját, hogy átölelje a hűgát. Gudrun ekkor furcsa hangot adott ki magából, amely leginkább a tengerpartra kicsapó hullámok csobogására emlékeztetett. Abban a szempillantásban, ahogy Elke elérte volna, Gudrun megremegett, majd összeomlott. Méghozzá szó szerint. Nem tűnt el nyomtalanul, csupán elveszítette a tartását, és halmazállapotot váltva lecsorgott a padlóra. Csak egy nagyobbacska tócsa maradt belőle.

– Jézusom! – sírta Elke. – Mi történik itt... Alejandro?

Turay letérdelt a tócsa mellé, és erőt véve magán, beledugta a mutatóujját. Megnyalta, majd beletörölte a szőnyegbe.

– Víz – mondta. – Tengervíz. – Még egyszer beledugta az ujját a tócsába, visszahúzta, és az orra alá tartotta. – Talán moszatok is vannak benne.

– Gudrun! – zokogta a lány. – Gudrun! Istenem, mit tettek veled?

Turay felállt és átkarolta Elke vállát.

– Nyugodjon meg, kérem. Ez a valami... nem Gudrun.

– Akkor kicsoda? – sírta Elke.

– Még nem tudom – morogta Turay. – De meg fonom tudni.

71

Komolyan is gondolta, amit mondott. Csak még azzal nem volt tisztában, hogyan lásson hozzá. Az első lépést már megtette azzal, hogy a próbababákat belehajigálta a tengerbe; kíváncsi volt rá, mire megy vele. Ha beválik a terve, rájöhet mindarra, hogy mi folyik körülötte és miért. Ha nem... ez utóbbira nem is mert gondolni.

Aztán valami más is megfordult a fejében. Talán már válaszoltak is a „levelére”. Lehet, hogy Gudrun felbukkanása – azaz annak a valaminek a felbukkanása, ami úgy nézett ki, mint a lány – talán maga volt a válasz. Ez esetben, mi legyen az ő viszontválasza, Uramisten?

Aggasztotta az is, hogy szerelmespárt kell játszania a lánnyal. Nem mintha nem

esett volna jól Elke közelsége, de valahogy zavarta is. Egyszerűen nem volt képes úgy gondolni rá, mint egy kollégára, aki egy nehéz ügy megoldásán fáradozik. Nem, Elke sokkal több annál. És ez veszélyeket rejt magában. Például azt, hogy zavarja szabad mozgásában. Ha elmegy „hazulról”, meg kell okolnia, hova megy. Az pedig nem lenne kedvére való, ha hazudoznia kellene a lánynak.

Az is nyugtalanította, amivel megbízták. Nem, ő egyáltalán nem így képzelte a dolgot. Azt hitte, hogy csak felderíti a terepet, a munka dandárját más végzi majd. Most azonban az a furcsa helyzet állt elő, hogy neki magának, egyedül kell boldogulnia.

Lelógatta a lábát az ágya széléről, és már-már arra gondolt, hogy megfutamodik. Elvégezte, amivel megbízták; senki nem tehet neki szemrehányást, hogy ezt az utolsó akciót nem fejezi be. Az efféle munkát nem neki találták ki, és talán nem is szabadna beleavatkozni a végrehajtók dolgába. Végül is zsaru, az a feladata, hogy tippeket adjon, felderítsen, egyáltalán nem az, hogy akciókban vegyen részt, arról pedig szó sem lehet, hogy ő maga, egyedül bonyolítson le egy megsemmisítő támadást. Ehhez nincs elég ereje. És talán bátorsága sincs.

Elke kopogtatás nélkül lépett be hozzá. Éppen csak annyi ideje maradt, hogy magára rántsa a takaróját.

A lány azonban nem törődött a takaróval. Leült a szoba egyetlen székére és Turayra meresztette a szemét.

– Nos, jutott valamire? – kérdezte.

– Gondolkodom – felelte Turay az igazságnak megfelelően.

– Ez nekem kevés – rántotta fel a vállát a lány. – Azt akarom, hogy... tudja meg, mi történt Gudrunnal.

– Én sem akarok mást – mentegetődzött a zsaru.

– Akkor lássunk munkához – biccentett a lány. – Tudni akarom, hogy mi az ördög volt az azokkal a próbababákkal. Maga eltitkol előlem valamit.

Turay fejében lázasan forogtak a gondolatok. Bevallja-e Elkének, hogy mit gondol a történetekről? Valamit csak kell mondania neki. Másrészt viszont hiba lenne, ha megtudná az igazságot. A lány reakciói kiszámíthatatlanok. Ő elsősorban a testvérére gondol, míg neki egészen másféle tervei vannak.

– Már elárultam, hogy fejvadász vagyok – ismételte meg korábbi vallomását. Ez bizonyos értelemben igaz is volt. Csak éppen nem úgy, ahogy Elke gondolta.

– Ezt már tudom – mondta a lány.

– Keresek valakit.

– A fejvadászok általában keresnek valakit.

– Akit én keresek, az egy nagyon nagy kutya.

– És?

– El kell kapnom. Mindenáron.

– És?

– Ezért vagyok itt.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy zavarom a munkájában? – Furcsa szikrák csillogtak a lány szemében. Kékek, mint amilyenek hegesztéskor pattognak ki a vasból a hegesztőpisztoly munkája nyomán. – Úgy emlékszem, hogy egyezséget kötöttünk.

Turay kesernyésen elhúzta a száját.

– Egyezséget? Vegyem azt egyezségnek, hogy maga megzsarolt engem?

– Mindenképpen meg kell tudnom, hogy mi történt a húgommal. Maga az egyetlen esélyem, hogy megtudjam. Ha visszautasít... tönkreteszem magát.

– Ezt már elsütötte egyszer – legyintett Turay. – Ha jól emlékszem, meg is ígertem, hogy megpróbálom kideríteni, mi történt Gudrunnal és a többiekkel. Mert nem csupán a maga húgáról van szó.

– Rendben van – mondta a lány, szemét Turay szemébe mélyesztve. – Hiszek magának, mást amúgy sem tehetnék. Az az igazság, hogy nem akarom elpasszolni magát. Azt akarom, hogy most és itt, azonnal mesélje el nekem, hogy miért van itt. És ne próbálkozzék mellébeszéléssel, nem dőlök be magának.

– És ha nem? – kérdezte kíváncsian a zsaru.

– Beszélek Sörhassal.

Turay úgy tett, mintha gondolkodna, majd felemelte mindkét kezét. Ha jobban meggondolja, hogy mi lehet ennek a következménye, bizonyára nem teszi. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy felemelte a karját, a sebtében maga elé rántott lepedő lehullott róla. Rémulten utánakapott, de elkésset vele. A takaró szép, lágy fodrokat vetve, a szőnyegre pottyant. Turay le akart hajolni érte, de aztán meggondolta magát. Csak tetézi a bajt, ha meztelenül hajladozik a lány előtt.

– Csak ne zavartassa magát – legyintett Elke. – Láttam már magát egy szál semmiben. Remélem, erre még emlékszik?

– Én inkább magára emlékszem.

– Pedig jobban tenné, ha elfelejtené. Szóval? Hallgatom a meséjét!

Turay mégis visszacsavarta magára a takarót, aztán mély lélegzetet vett.

– Említettem, hogy el kell kapnom egy nagy kutyát.

– Neve is van az illetőnek?

– Van, de az nem mond magának semmit. Főleg, ha nem foglalkozott tüzetesebben a mexikói-amerikai határon folyó kábítószer-csempészettel.

– Meglepődne, ha azt felelném, hogy sokat tudok róla?

– Őszintén szólva, igen.

– Folytassa.

Turay ismét mély lélegzetet vett.

– Úgy gondolom, rájöttem, hogyan juttatnak át nagy mennyiségű narkót a határon. Úgy értem, a tengeri határon.

– Na és hogyan?

– A barna foltok segítségével.

Elke meghökkenve meredt rá.

– Ezt meg... hogy gondolja?

– Úgy, hogy velük fedik el a szállítmányokat a vízben. Az a barna folt... mesterséges valami. Mesterséges szennyezés. Lehet, hogy nanorészecskékből áll. Láthatatlanná teszi, ami a belsejében rejtőzik. Hallott már az úgynevezett lopakodó repülőgépekről?

– Hogy az ördögbe ne hallottam volna!

– Hát ez is valami olyasmi.

Elke eltátotta a száját. Összeráncolta a homlokát, mint aki nagyon erősen töri valamin a fejét.

– Tudja, min gondolkodom? – kérdezte aztán állát a tenyerébe hajtva. – Hogy maga normális-e egyáltalán, vagy csak nagyon csúnyán át akar verni engem.

– Dehogyan akarom átverni! – tiltakozott Turay. – Magát úgysem lennék képes becsapni. Elmondom, hogyan képezem a dolgot. Ám mielőtt belevágnék, tudnia kell, hogy az amerikai parti őrség nem hülye, azonkívül el van látva mindenféle eszközzel, amelyekkel meg lehet akadályozni a tengeri csempészetet. Van radarjuk, hanglokátoruk, és még ezer újfajta kütyűjük. Még egy gombostűt is meg lehet találni velük a víz alatt. Korábban ugyanis az volt a gyakorlat, hogy a csempészek műanyagból készült mini-tengeralattjárókat úsztattak át amerikai vizekre, ott aztán kihalászták őket. Mint ahogy a jó öreg alkoholtilalom idején luftballonokkal tették. Emlékszik rá?

Elke vasvilla-szemekkel nézett rá, mire Turay rádöbrent, hogy micsoda marhaságot is mondott. Az alkoholtilalom idején talán még Elke anyja sem élt.

– Na... szóval – nyögte zavartan –, az a helyzet, hogy ma már semmit nem lehet átúsztatni az egyik ország felségvizeiről a másikra úgy, hogy a parti őrség ki ne szűrje. Csakhogy a csempészeknek is megvannak a maguk szakemberei, akik legalább annyira képzettek, mint az amerikaiak. Régóta gyanítjuk, hogy ezt a macska-egér harcot egyelőre a csempészek nyerik. Ezért küldtek ide engem, hogy próbáljam meg kideríteni, ki az a fickó, aki a kütyüket tervezi, és hogy milyen újfajta eszközt hozott létre.

– Milyen kütyüre gondol? – húzta össze a szemöldökét Elke.

– A barna foltra, természetesen.

– Az magának kütyü?

– Szerintem az. Ahogy a lopakodó repülőgépet sem képesek letapogatni a radarhullámok, mert be van kenve valamivel, ami elnyeli őket, a barna folt is valami hasonló mechanizmus lehet. Egyszerűen körülveszi a bizonyos tárgyat...

– Milyen tárgyat? – vágott közbe Elke.

– Amelybe a kábítószert rejtették.

Elke hitetlenkedve ingatta meg a fejét.

– Maga úgy gondolja, hogy... a barna folt közepén van valami... amit akár kábítószertartálynak is nevezhetünk?

– Valami ilyesmire gondolok – bólintott Turay.

– De hiszen nem láttunk benne semmit!

– Hát éppen ez az! – bólintott szinte átszellemült arccal a zsaru. – Nem láttunk semmit, mert megcsalnak bennünket az érzékszerveink. Pedig ott volt az a valami a szemünk előtt. A lopakodót sem látja a légvédelem.

– De miért éppen itt...? Miért éppen itt láttuk a barna foltot a kikötőben? Éppen ebben a kikötőben?

– Mert itt bocsátják vízre az árut.

– Maga tudta ezt?

– Sejtettem. Kaptunk ugyanis egy fület. Ezért is jöttem ide. Van itt valaki... aki az akciókat szervezi.

– Akit maga keres?

– Akit én keresek.

– Megtudhatom, kicsoda? Vagy várjon csak... És a holttestek a barna folt körül?

Turay úgy tett, mintha neheze érne a beszéd. Félrefordította a fejét és a fülét vakargatta.

– Ne vakaróddzon itt nekem, hallja-e! – förmedt rá Elke. – Egyenes választ kérek!

Turay szerencsétlen képet vágott. Mint akinek nem akaródzik kimondani azt a szörnyűséget, amiről pedig előbb-utóbb mégiscsak beszélnie kell.

– Ki vele! Ne szerencsétlenkedjék nekem! Szóval?

– Az egy másik módszer – sóhajtott Turay. – Úgy látszik, a kettőt néha együtt alkalmazzák. A holttestek ugyanis... szállítóeszközök.

Elke úgy rázkódott össze, mintha hernyó hullott volna a kezére a plafonról.

– Maga azt állítja, hogy... a holttestekben... belül... ott van az... ízé...

– Áru – segítette ki Turay. – A narkó.

– Maga ezt... komolyan... komolyan...

Turay már ugrott volna, hogy elkapja a lányt, ha össze találna esni, de aztán ismét csak visszazökkent az ágya szélére.

– Sejtettem, hogy nem fog tetszeni magának – sóhajtott.

– És ezt... hogy képzeled? – kérdezte sápadtan Elke.

Turay megvonta a vállát.

– Csak halottak kellene hozzá. Az meg akad errefelé éppen elég.

– Ez... undorító – nyögte a lány. – Egyszerűen még csak elképzelni is...

– A halottaknak már úgyis mindegy – vonta meg a vállát a zsaru. – Kipreparálják őket, aztán már mehetnek is a tengerbe. A barna folt elrejtí őket a parti őrség emberei elől. És ha már amerikai vizeken vannak a halottak...

– Még nem válaszolt nekem arra, hogy ön szerint miért éppen ebben az öbölben...

– Itt van az átrakóbázisuk – mondta Turay. – Ide hozzák az árut. Valamelyik titkos laboratóriumból, ahol előállítják a kokaint vagy a heroint. Valószínűnek tartom, hogy itt próbálják ki a legújabb technikákat is. Úgy is mondhatnám, hogy magának és nekem sikerült kétszer is a kísérleti telepükre tévednünk. Még szerencse, hogy megúsztuk élve.

– Ne mondja nekem, hogy az itteniek ne tudnának róla, mi folyik itt!

Elke megcsóválta a fejét. Könnyek csillogtak a szemében. Aztán feltette azt a rettenetes kérdést, amire Turay várt.

– És ha nincs elég halottjuk?

Turay csak a vállát vonogatta. Elke azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

– Maga azt akarja sugallni nekem, hogy a csempészeknek halottakat kell szerezniük, ha éppen nincs a közelben egy sem?

– Valahogy úgy.

– És ha a beszerzés... Uramisten! Maga azt állítja, hogy azért ölték meg őket... a testvéreimet és a többieket is, hogy kábítószer-csomagolóanyagoknak használják fel őket?

– Maga mondta, nem én.

– De hiszen ez rettenetes! És hogy képzeled...

– Nagyon egyszerűen. Valakik kihalásszák őket Amerikában, és beviszik őket a megfelelő hullaházba. Mindenhol megvannak a beépített emberek.

– Eszerint itt is?

– Természetesen.

Elke ismét csak a torkához kapott, mintha az öklendezését akarná visszatartani.

– Ha ez az öböl egy kísérleti telep... akkor... valóban valaki nagy embernek is tudnia kell róla... és a helyi rendőrségnek is... Istenem, a rendőrségnek is?

– Mit gondol?

– Azt mondja, az itteni zsaruk is benne vannak a buliban? Hogy egyszerűen csak behunyják a szemüket, és... velünk is csak játszanak. Hogy akiket eddig a

barátainknak hittünk... Cambronero és...

– Nem hiszem, hogy mindenki benne lenne – csóválta meg a fejét Turay. – Egyvalaki azonban biztosan benne van, és pontosan tudja, mi játszódik le az orruk előtt. Sőt, azt hiszem, ő irányítja az eseményeket.

– Jézusom, kire gondol?

– Alighanem arra, akire maga.

– Van rá bizonyítéka?

– Bizonyítékom semmire sincs.

– Akkor... mit akar tenni?

– Töröm a fejem a *hogyan továbbon*.

Elke hisztérikusan felsikoltott.

– Maga a fejét töri, amikor az én húgom... és még sok más ártatlan ember...

Legalább azt árulja el, hogy Sörhasra gondol?

– Végeztem egy kis nyomozást – mondta Turay kitérően.

– Nyomozást? – csuklott egyet a lány. – Mivel kapcsolatban?

– Az itteni rendőrség személyi állományával kapcsolatban.

– Istenem, hogy csinálta?

– Kapcsolatba léptem Kanadával. Vannak olyan helyek, ahol mindenkiről mindent tudnak.

– És... mire jutott?

– Valakik végiglapoztak bizonyos aktákat, és azt találták bennük, hogy Rodriguez kapitánynak két gyereke is van. Egy fia és egy lánya.

– Mi van velük?

– Túlságosan is jó középiskolába jártak.

– Ezt hogy érti? Mihez képest?

– Rodriguez kapitány fizetéséhez képest. Aki akkoriban még nem is volt kapitány. Azután mindketten egyetemen folytatták a tanulmányaikat. Még hozzá igen jó nevű egyetemen. Ahova még a gazdagoknak is nehéz bejutniuk. Mindebből természetesen még nem következik, hogy Sörhas a rosszfiúk informátora... Csak éppen egy kicsit gyanús a dolog.

– Számomra abból, amit elmondott, egyenesen az következik.

Turay hallgatott. Egészen addig, míg Elke fel nem kiáltott.

– Jézusom!

– Valami baj van? – kérdezte Turay.

A lány sápadtan nézett rá.

– Ebből pedig az következik, hogy mi is veszélyben vagyunk.

– Abban bizony – adott igazat neki Turay. – Ha Sörhas fülébe jut, hogy gyanúba került, igyekeznek megszabadulni mindenkitől, aki bármit is rábizonyíthatna.

– Ránk... gondol?
– Ki másra?
– Eszerint ha Sörhas megsejt valamit abból, amiről beszélgetünk, halott emberek vagyunk.
– Nagyjából.
– Továbbá... esetleg... mi is...
Elhallgatott, és a szájára szorította a kezét.
– Úgy bizony – bólintott Turay. – Mi is úgy végezhetjük, mint a többiek. Végül a mi holttesteink is...
A lány lekapta a szájáról a kezét és Turayéra szorította.
– Nem! Nem akarom hallani! Nem akarok hallani semmit!
Turay önkéntelenül is megcsókolta Elke szájára szorított tenyerét.
A megrémült Elke észre sem vette.

72

Elke bevonult a fürdőszobába, Turay pedig felkapkodta a ruháit, és elégedetten hátradőlt egy fotelben. Sajnálta Elkét, méghozzá többszörösen is. Sajnálta a húga miatt, és amiatt is, hogy át kell vernie. Pedig meg kell tennie, nem is vitás. Megvolt az elképzelése a történekről, s ez még csak részleteiben sem egyezett azzal, amiről Elkének beszélt. Így vagy úgy: mindenképpen meg kell szabadulnia a lánytól. Nem tehet semmit egy kolonccal a nyakán.

Addig törte a fejét, amíg Elke vissza nem tért hozzá. Leült az ágya szélére és zavart tekintettel nézett rá.

– Azt hiszem, már magamhoz tértem – sóhajtotta – Alaposan rám ijesztett.

– Pedig nem volt szándékomban – szabadkozott a zsaru. – Az igazságot akarta hallani, hát meghallotta. Nincs titkolnivalóm maga előtt.

Attól tartott, elpirul a hazugságtól, és Elke észreveszi rajta, de a lánynak nem tűnt fel semmi. Persze az is lehet, hogy el sem pirult.

A lány keresztbe tette egymáson a lábait, és fejcsóválva a levegőbe bámult.

– Azért magyarázzon meg nekem még valamit – kérte. – Készséggel elhiszem, amit mondott. Miért is ne tenném? Nincs okom kételkedni magában. Csak éppen... néhány apróságot nem értek.

A hadnagy ettől tartott. Hogy a lány előveszi a józan esztét, és végigelemzi mindazt, amit hallott tőle. Azon pedig annyi a lyuk, mint egy hajléktalan kabátján.

– Igazán? És mit nem? – kérdezte tétován.

– Például a húgomat... illetve azt, hogy mi lett belőle. Aki megjelent előttem, az

nem ő volt. Bárki lehetett, csak ő nem.

– Nem is ő volt – bölintott Turay. – Legalábbis bizonyos értelemben nem.

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt, hogy amit láttunk, az... tulajdonképpen egy hologram volt.

– Vízből? – hitetlenkedett a lány.

– Miért ne?

– De hiszen ez... lehetetlen. Vízből nem lehet hologramot készíteni. A hologram, az egészen más. Még egyáltalán nem tart ott a tudomány, hogy...

– Ezt meg honnan tudja? – vágott közbe Turay. – Lehet, hogy eddig nem tartott ott, de most már ott tart. Vagy ott tarthat. Ne feledje, hogy egy kutatóbázisra bukkantunk, amely az öbölben rejtőzik, és feltehetően gyakorlótér is tartozik hozzá. Azok az emberek rájöttek, hogyan lehet vízből elkészíteni valakinek a mását, és jó darabig egyben is tartani. Gudrun, Hernandez és Escobar hologramok csupán. Vízből készült hologramok. És talán... a távolból irányíthatók.

– Arra gondolt, hogy... embert is képesek ölni?

– Azt hiszem, ölni nem képesek – felelte Turay, készen rá, hogy lezárja a beszélgetést. – Vagy legalábbis közvetlenül nem.

Amikor kimondta, rádöbbsent, hogy ezt nem kellett volna kimondania. Ha Elke tovább gondolkodik...

De Elke nem gondolkodott tovább. Legalábbis nem mutatta, hogy ezt tenné. Ez egy pillanatra gyanút is ültetett Turay szívébe, de aztán elhessegette magától a kellemetlen érzést.

– Mi legyen a mai nappal? – kérdezte a lány. – Mit szándékozik tenni?

– Lenne egy kis dolgom – vakarta meg Turay a feje búbját. – Beszélnem kell valakivel.

– Megtudhatnám, kivel? Elvégre társak vagyunk...

Ez a ráakasztott titulus kissé meg is cincálta Turay idegeit. Még hogy társak! A lány megfenyegette, megzsarolta, de ettől még nem lettek társak, egyáltalán nem! Távol kell magától tartania Elké, nem is vitás.

– Vannak csak rám tartozó magánügyeim – mondta határozottan Turay.

– Szőke vagy barna? – kérdezte a lány. – Vacsorára hazajön?

– Majd igyekszem.

– Utálok egyedül vacsorázni.

Ebben maradtak. Turay ment a dolgára, majd röviddel ezután Elke is elhagyta a szállót.

Fogott egy taxit és bevitette magát a rendőrségre.

Elkét ezen a délelőttön a szerencse is segítette. Bent találta Rodriguez kapitányt az épületben. Megkérte, hogy hadd beszélhessen vele négy szemközt. Cambronero nem volt a láthatáron, így Sörhasnak nem kellett kikerülnie a hadnagy kíváncsi tekintetét.

A főnöki szoba felé vezető úton Elke biztos volt benne, hogy a mögötte szuszogó kapitány a fenekét nézegeti. Amint az ajtó becsukódott mögöttük, Rodriguez beleültette a lányt egy karosszékebe, és szelíden megsimogatta a bajuszát. Elke úgy gondolta, hogy a főnök elégedett, amiért ilyen jól kezdődik a napja.

Sörhas hangja azonban nem volt igazán barátságos, és a tekintete sem. A bajusza pedig végképp nem. Olyan furcsán állt, mintha elfeküdte volna az éjszaka. Elke egyetlen pillanatig arra gondolt, hogy hátha a kapitány bajusza is csupán hologram, és néhány pillanat múlva tengervízzé változva lecsorog az állára.

– Nos, hallgatom – mondta Sörhas a lányra pislogva. – Különben hogy van a barátja?

Elke könnyedén elpirult.

– Hát... jól.

– Nos, miről van szó? – tudakolta a kapitány. – Előre is megmondom, merülésről hallani sem akarok. Nem adhatok engedélyt rá, és nem is adok. Profi búvárok vannak odalent, és megpróbálják még egyszer alaposan átkutatni a kikötőt.

– Az éjjel meglátogatott Gudrun – kezdte Elke a széke karfáját simogatva. – Eljött hozzám.

Sörhas eltátotta a száját.

– El... ment magához?

– Alejandro is látta.

– És... hogyan... miért?

Dadogásba fulladt a szava. Elke érezte, hogy a hír megrázza a kapitányt. Sörhas ismét tétován a bajuszához nyúlt és óvatosan megsimogatta. Mintha valóban attól tartana, hogy egy meggondolatlanabb mozdulatára lefolyik az arcáról.

– Eljött meglátogatni.

– Ugye csak tréfál velem?

– Távol álljon tőlem. Gudrun eljött hozzám. És hogy megelőzzem a kérdését, nem az ajtón jött be – legalábbis nem a nyitott ajtón. Őszintén szólva fogalmam sincs róla, hogyan történhetett. Egyszer csak felébredtem, és ott láttam magammal szemben. Az ágyamnál állt és... engem nézett.

– Nézte?

– Végül is nem tudom – visszakozott a lány. – Lehet, hogy nem nézett... nem tudom... de hogy ott volt, az biztos.

– Csinált valamit?

– Úgy éreztem, hogy beszélni akar velem.

– Hallotta is a hangját?

– Azt nem. Azaz...

– Akkor honnan veszi, hogy beszélni akart magával?

– Mi másért jött volna? Sajnos elkövettem egy nagy hibát. Odarohantam hozzá, pedig nem lett volna szabad. Alejandro figyelmeztetett is, hogy maradjak távol tőle, de én nem hallgattam rá. Annyira, de annyira akartam, hogy megérinthessem... ám egyszerre csak összeomlott.

Sörhas eltátotta a száját.

– Mit csinált?

– Összeomlott – ismételte meg a lány.

– Hogyhogy összeomlott?

– Vízze vált. Tengervízze. Alejandro még bele is dugta az ujját abba a tócsába, ami lett belőle.

Rodriguez sokadszorra is megsimogatta a bajuszát.

– Biztos benne, hogy jól van, Elke kisasszony?

– Igen. Jól vagyok – mosolyodott el a lány. – Főleg, hogy kezdek tisztába jönni bizonyos dolgokkal. Az a helyzet ugyanis, hogy amit láttam, az nem Gudrun volt...

– De hiszen az imént azt állította, hogy Alejandro is látta. Ha nem ő volt, akkor ki a fene?

– Hologram – mondta a lány.

Rodriguez kapitány a bajuszához kapott. Látszott rajta, hogy még nem döntötte el, hogyan is kellene viselkednie. Leheletnyit maga alá húzta a lábát, hogy ha a lány rohamot kapna és megtámadná, ne érje váratlanul a támadása.

– Hologram? – nyögte tétován. – De hiszen maga szerint vízből volt!

– Vízből készült hologram. De nevezheti vízből készült robotnak is.

– Ilyen nincs – rázta meg a fejét a kapitány.

– Eddig még nem tudtunk róla – szegezte le a lány. – Vagy talán mégis?

– Mit akar ez jelenteni? – hökkent meg ismét Sörhas.

– Arra céloztam, maga talán tudott róla, hogy valakik a közelben vízből készült robotokat készítenek, és itt próbálják ki őket az öbölben?

– Maga megbolondult! – robbant ki a kapitány. – Hol van egyáltalán a barátja? Hol van señor Turay?

– Dolga akadt – mondta kurtán Elke. – De ne térjünk el a tárgytól. Maga tudta,

hogya az öböl egyetlen nagy gyakorlóterepe? Kutatóbázis, miegymás. Hogy itt kísérletezik ki azokat a módszereket, amelyek segítségével, valamint kitömött hullakéval, narkót juttatnak az Államokba? Maga tudott róla?

Sörhas immár valóban megjed. Az asztala fiókjában volt ugyan a pisztolya, de nem merte kirántani, mert attól tartott, hogy Elke megelőzi. A lány ugyanis feszülő nadrágja zsebében tartotta az egyik kezét, és bármi lehetett volna benne.

Sörhas soha nem gondolta volna, hogy egyszer még védekeznie kell a saját szobájában egy feszes nadrágú szexbombával szemben, aki feltehetőleg ki akarja nyírni. Egy örült szexbomba. Guadalupei Szent Szűz, hát mit vétettem én neked?

– Nem, nem tudtam – mondta gyorsan. – Fogalmam sem volt róla. Maga honnan veszi mindezt?

– Nem az a lényeg – tért ki a válasz elől Elke. – Az a lényeg, hogy igaz vagy sem. Azt hiszem, igaz. A barna folt, a halottak, Gudrun és a többiek, mind-mind egy kísérlet részei.

Sörhas ekkor már tisztában volt vele, hogy a lány mebuggyant. Idegrohama lehet, vagy mi a fene... Őszintén szólva, volt is oka rá. Amin ez a szerencsétlen keresztülment... Ha ő maga került volna hasonló helyzetbe, valószínűleg ő is vízből formázott alakokat látott volna az ágya közelében.

Felállt, és kockáztatva, hogy a lány előránt valamit a zsebéből és rátámad vele, tisztos távolságból felé nyújtotta a kezét.

– Kérem, Elke, azaz Miss Björnevik... maga nincs jól... kérem, jöjjön velem, hívok egy orvost, nem kell félnie semmitől...

– Én nem is félek semmitől! – mondta keményen a lány. – Inkább magának kellene félnie... Tudok mindent.

A kapitány a bajusza felé nyúlt, aztán csüggedten leeresztette a kezét.

– Mit kellene... azaz mit tud?

– Azt például – sóhajtott Elke –, hogy van két gyereke.

– Na és? – kérdezte értetlenül Sörhas. – Mi rossz van abban? Majd magának is lesz. Ahogy a barátját elnézem, nem is sokára.

– Egyetemre járnak a gyerekei – folytatta zavartalanul Elke. – Jó drága egyetemre. Olyanra, amelyet maga nem engedhetne meg magának.

– Ezt meg honnan az ördögből veszi? – sápadt el Sörhas.

– Megvannak a forrásaim – mondta a lány.

Sörhas felpattant a helyéről. Elke egyetlen pillanatig azt hitte, hogy a kapitány megüti, de mégsem ütötte meg.

– Maga... maga... kémkedik utánam? – sziszegte összehúzza a szemét. – Hogy merészeli... hogy merészelt...? Nem fél tőle, hogy most azonnal... azonnal...

– Mi lesz azonnal? – kérdezte félrehajtva a fejét Elke. – Megfojt?

Sörhas visszahullott a székébe.

– Nem – mondta. – Nem fojtom meg. Bár... tulajdonképpen nem is olyan rossz ötlet.

– Szóval? Válaszoljon nekem. Kicsoda maga?

– Ki a fene lennék? – vigyorodott el kényszeredetten a kapitány. – A maga főnöke... Legalábbis amíg itt eszi a fene. Végül is mi az ördöggel gyanúsít?

– Tudja azt maga jól.

– Hát éppen ez az, hogy nem tudom. És azt sem tudom eldönteni, hogy mi a fene van magával? Megbuggyant, az agyára ment valami, vagy más baja van. Miért érdeklődik maga annyira utánam?

– Teszek önnek egy ajánlatot – mondta a lány. – Ha elfogadja... megegyezhetünk.

– Ajánlatot? – hökkent meg Sörhas. – Miféle ajánlatot?

– Ha visszakapom Gudrunt, befogom a számat.

– Mivel kapcsolatban? – simította meg újfent a bajuszát a kapitány.

– A gyerekeivel kapcsolatban. És az egész itteni tevékenységével kapcsolatban.

– Hát ez igazán megtisztelő.

– Nem érdekli talán? – mosolyodott el a lány.

– Azt nem mondtam – visszakozott Rodriguez kapitány. – Tehát, mi az ajánlata?

A lány mosolya egyre elégedettebbé vált.

– Először is, tudnia kell, hogy mindent tudok.

– Jó magának – sóhajtott a Sörhas. – Ha csak a felét tudnám annak, amit maga tud, életem végéig boldog lennék vele. De mégiscsak... mi az a minden?

– Tudom, mi az a barna folt.

– Miféle barna folt? – hökkent meg Sörhas.

– Ami a kikötő vizében van. Ami körül a hullák forognak. Aminek a közepébe még nem sikerült bepillantanunk.

Sörhas képét lassan kezdte előnteni a rémület.

– A... közepébe? – kérdezte.

– A közepébe – biccentett a lány. – Ott van ugyanis az a szerkezet... azaz bizonyára ott van – javította ki magát –, amely ez erőteret generálja.

– Az... erőteret?

– Pontosan. És azt is tudom, kicsodák a hullák... vagyis hogy Gudrun miért kellett nekik.

– Miért... kellett? – nyöszörögte Sörhas.

– Mintának.

– Jézusom... milyen mintára gondol?

– A víz molekuláit bizonyára nanorészecskék tartják egyben. Azért is nem omlanak azonnal össze. És valahogy... tudatuk is van... Ha megparancsolják nekik, hogy csempésszék át a kábítószert Mexikóból az Egyesült Államokba, tudja, a hullák gyomrában... akkor ők megteszik.

– Ki parancsolja meg nekik... és kiknek? – nyöszörögte tovább Rodriguez kapitány.

– Hát a maga barátai vagy üzletfelei. Tehát, áll az alku? Ha visszakapom Gudrunt épen és egészségesen, zavartalanul üzhetik tovább kisdéd játékaikat... Becsületszavamra fogadom, bár nem is sejti, mekkora megerőltetés ez nekem, hogy bűnözőkkel tárgyalok...

Sörhas, amíg a lányt hallgatta, kezdett egyenesbe jönni. Sóhajtott, és malmozni kezdett az ujjaival a hasán.

– Rendben van – mondta rövid habozás után. – Ám ebben az ügyben egyedül nem dönthetek. Ez sokkal fajsúlyosabb annál, semhogy egy személyben igent vagy nemet mondhassak magának. Ugye megérti?

A lány biccentett.

– Persze hogy megértem. Csupán arra kérem, ne totojázzanak soká.

– Sietni fogunk – biztosította Elkét Sörhas. – Addig tart csupán, amíg megiszik egy kávét. Vagy még addig sem. Megengedi, hogy átmenjek a szomszéd szobába és onnan telefonáljak?

– Miért nem innen? – mutatott a lány a Sörhas asztalán álló telefonra.

– Azt csak belátja, hogy maga előtt nem tárgyalhatom meg az ügyet az... izé... barátaimmal.

– Jól van – sóhajtotta Elke. – Csak siessen, nincs sok időm. Még ma vissza kell kapnom Gudrunt. Ha nem... akkor nagy baj lesz.

– Sietni fogunk – biztosította Sörhas. – De egy valamit még tudnom kell. Mégpedig azt, hogy kitől származnak az információi?

– Erről sajnos nem beszélhetek.

– Hát, az bizony nagy kár – sóhajtotta Sörhas, és visszazökkent a helyére. – E nélkül aligha fog menni a dolog. Nekünk ugyanis azzal az illetővel is tárgyalnunk kell, aki az információt adta magának. Mit érünk vele, ha nem maga az egyedüli, akinek a titkaink a birtokába jutottak.

– Meg fogják őt ölni – mondta Elke.

Rodriguez mosolyt erőltetett az arcára.

– Miért ölnénk meg? Üzletemberek vagyunk, nem gyilkosok. Mi nem ölünk információért, inkább megvásároljuk őket. Tehát?

Elke habozott.

– Különben fuccsba mehet a dolog – ütötte a vasat Sörhas. – Tudnom kell az

illető nevét. Sőt, azt hiszem, már tudom is... Csak nem kedves kollégámról, Turay hadnagyról van szó?

Elke még mindig hallgatott.

– Széna vagy szalma? – sürgette Sörhas. – Gondoljon a testvérére. Minden perc késlekedés végzetes lehet. Tudja, az ízé... mintavétel, amiről az imént beszélt, nem kidolgozott még, és bizonyos egészségkárosítással is járhat. Ezért nem árt sietni.

Elke végül is megtört.

– Ő – suttogta, miközben érezte, hogy forró hullámok öntik el az arcát. A széken hullámai. – Igen, ő...

– Bizzék bennem, kisasszony – nyugtatta meg a kapitány, és most már véglegesen kikászálódott az asztala mögül. – Minden rendben lesz, és senkinek nem esik bántódása. Öt perc és itt vagyok. Küldetek magának egy kávé.

Meg sem várva a lány válaszát, kiviharzott a szobából. Elke még utánakiáltott valamit, de már nem értette, hogy mit. És nem is akarta megérteni.

Lerohant az egy emelettel lejjebb található bűnjeltárolóhoz, biccentett az ajtó elé állított őrnök, majd bement a szobába. Pontosan tudta, mit és hol keressen. Néhány mozdulattal megtalálta azt a borítékot, amelyet a kis Angelinától kobzott el, aki nyugtatóval akarta megölni magát. Kivett belőle öt tablettát, visszaügetett velük a titkárnőhöz, aki éppen egy éjszakai razzia jegyzőkönyveit lapozgatta, és gyorsan főzetett vele egy kávé. Amikor kész lett, a titkárnő szeme láttára belejtette a tablettákat.

– Mi a fene, főnök? – csodálkozott a titkárnő. – Gyorsítót szed a kávé mellé? – Kidüllesztette a keblét és Sörhasra mosolygott. – Nem vagyok én elég gyorsító magának?

Sörhas morgott valamit a szellemes titkárnőkről, aztán visszatolta elé a csészét.

– Vigye be neki! – parancsolta.

A titkárnő meghökkent képet vágott.

– Kinek?

– Aki a szobámban ül. Mondja neki, hogy én küldtem. Várja meg, amíg megissza.

A titkárnő megvakarta az orra hegyet.

– Ugye nem lesz ebből valami nagy balhé?

– Vigye már, ne parázzon itt nekem!

– Mit tett a kávéjába... főnök?

– Mit tettem volna? – vakkantott rá Rodriguez. – Patkánymérget, mi mást? Most már elégedett?

Amikor tíz perccel később visszatért a szobájába, az a jelenet fogadta, amire számított. Elke Björnevik a szőnyegen feküdt, és szigorú ráncokkal az arcán az

álmok mezején járt.

Sörhas az asztal mögé ment, belecsüccsent a karosszékébe, felvette a telefont, majd tárcsázni kezdett.

74

Ebben a pillanatban megzizzent Turay telefonja. Éppen a kikötőben sétált, és azon törte a fejét, hogy vajon beválik-e a terve, amikor érezte, hogy a telefonja úgy mozgolódik a zsebében, mintha ki akarna ugrani belőle.

A füléhez tartotta, majd megnyomott rajta egy gombot.

– Halló. Turay – mondta.

– Werner.

Turaynak összeszorult a torka, de egyszersmind meg is könnyebbült. Talán lefűjják az akciót, vagy mégiscsak küldenek egy csoportot, amely végrehajtja. Elvégre tudják, hogy ő csupán felderítő, nem végrehajtó.

– Történt valami? – kérdezte.

– Változott a helyzet – mondta a másik.

– Kivel kell együttműködnöm? Magával?

– Az nehéz lenne – dünnyögte Werner. – Tudja, hol vagyok most? Új-Zélandon.

Turay meg akarta kérdezni, hogy mi a fenét csinál ott, de aztán mégsem kérdezte meg. Tudta, hogy Werner úgysem árulná el neki.

– Akkor most mi lesz?

– Maga csinálja. Figyeljen rám, Alejandro. Nem hagyjuk egyedül, valaki segíteni fog magának. Ha mással nem, hát információkkal.

– Kicsoda?

– Egy gyerek.

– Maga tréfál velem?

– Egyáltalán nem. Az a kis kölyök... nagyon is ügyes. Mindent kiderített, amire más nem volt képes. A kettes számú raktár a célpont.

– Az meg hol van?

– A fiú megmutatja magának. Előkészítette az anyagot is.

– Jézusom, de hát én még...

– Maga zsaru, nem? Kell, hogy legyenek elképzelései bizonyos dolgokról.

– Éppen ezért nem szeretném...

– Valakinek csinálnia kell. Nem hallja a cápák jajkiáltásait?

– A cápák nem is tudnak jajkiáltani.

– Magának akkor is hallania kellene őket. Nos?

Turay nagyot nyögött a telefonba.

– Hol van az a fickó?

– Ha jól sejtem, mintegy tizenöt méternyire magától, a háta mögött. Hát akkor... sok sikert. Tudja, hogy sok múlik magán. Ha elszúrja, kezdhettük előlről az egészet.

Turay érezte, hogy a másik be akarja fejezni a beszélgetést, ezért gyorsan beleszólt a készülékbe.

– Várjon csak egy kicsit! Furcsa dolgok történnek újabban errefelé. Van egy nagy barna folt a tengerben, amiről nem tudom, micsoda.

– Biztos beleöntöttek valami olajat a rohadékok.

– Attól tartok, nem olaj.

– Nem tudom, mi lehet az. De miért érdekli annyira magát?

– Hosszú történet. Halottak is vannak benne.

– Akkor azt csak bízza a rendőrségre. Magának más a dolga. Apropos, tud robbanószerrel bánni?

– Mi a fenéért kéne nekem robbanószer?

– Csak a legvégső esetben.

– Még azt sem tudom, hogy hívják azt a gyereket...

– Alinak.

– Eszerint nem kínai?

– De az. Csak muzulmán. Hát akkor jó szerencsét.

A beszélgetés befejeződött.

75

A gyerek valóban a mólónál állt, alig tíz lépésnyire tőle. A vízbe bámult, mintha nem érdekelné más, mini az a néhány piszkos pólós fickó, akik egy láthatóan végóráit élő motorcsónak motorjába próbáltak meg életet lehelni. Csak akkor szakította el a szemét a motorról, amikor Turay mellékönyökölt a móló korlátjára.

– Turay vagyok – mondta a fiúnak.

A fiú elmosolyodott.

– Én meg Ali.

Turaynak összeszorult a torka. Hiszen ez a gyerek még tizennégy éves se lehet. Az ördög vigye el Wernert!

– Nos, mi a helyzet? – kérdezte sóhajtván. – Az imént beszéltem...

A fiú az ajkára tette a mutatóujját.

– Neveket soha. Még a falnak is füle lehet.

Turay mélyet sóhajtott.

- Látom, hogy te vagy a főnök. Akkor hát mondd el, mi legyen.
- Minden elő van készítve – mondta Ali.
- Mi minden?
- Majd meglátod. A Csang-házban van.
- Mi az a Csang-ház?
- Raktárépület. Valaha egy bizonyos Csangé volt, rajta maradt a neve.
- Őrzik legalább?
- Na mit gondolsz? – kérdezte a fiú.
- Sokan?
- Ha egy is őrzi, az is éppen eggyel több, mint amennyi kellene.

Turaynak nem tetszett a válasz, mint ahogy maga a fiú sem. Pedig szép arcú gyerek volt; nagy, fekete szemekkel, piros szájjal, szinte nőies szemöldökkel. Valahogy mégsem tetszett neki.

- Mikor kerülne sor erre az izé... akcióra? – kérdezte mélyet sóhajtván.

A fiú megvonta a vállát.

- Most.

- Micsoda? – hökkent meg Turay. – Mi az, hogy most? Most éppen...

A fiú várakozva nézett rá. Várta, hogy Turay bővebben is kifejtse, mi az a most éppen.

- Talán nem érsz rá? – kérdezte aztán. Csak úgy sütött a gúny a hangjából.

- Nem arról van szó – nyögte Turay.

A fiú enyhén oldalba taszította.

- Akkor igyekezzünk.

- Merre?

- Csak gyere mellettem.

– Van valami terved? – kérdezte menet közben a fiút. Talán azért, hogy bátorítsa magát.

– Nincs – mondta a fiú. – De még ha lenne is, jobb, ha nem tudsz róla. Így aztán nem is verhetik ki belőled.

- Akkor hogy kezdünk neki egyáltalán?

A fiú ismét csak a vállát vonogatta.

- Sok múlik a rögtönzésen – mondta. – Egy a lényeg: te csak magadra vigyázz.

- És rád ki vigyáz majd?

A fiú elmosolyodott.

– Velem ne törődj. Senki nem gyanítaná, hogy egy ilyen kis mitugrász, mint én, benne lehet egy veszélyes buliban. Engem legfeljebb fenéken rúgnak, neked viszont kitapossák a beledet. És ez még csak az enyhébb változat. Úgyhogy csak

magadra figyelj.

Turayt nem nyugtatta meg, amit hallott, ám azért csak battyogott tovább a fiú mellett. Aztán egyszer csak kénytelen volt ismét megszólalni.

- És az eszközök? Azokkal mi van?
- Ne izgulj, már előkészítettem őket.
- De hát az örök...
- Miattuk ne fájjon a fejed.
- A fene egye meg, nekem mégis fáj!

Amíg borús gondolataival és hellyel-közzel a fiúval volt elfoglalva, kiértek a városból. Már csak itt-ott világítottak ablakok a lassan leereszkedő szürkületben. A tengerről közeledő halászhajók kürtjelzései hallatszottak. Az egyik kürtjelre egy másik válaszolt, majd erre a harmadik. Turaynak úgy tűnt, mintha a halászok így társalognának egymással.

– Alig fogtak valamit – mondta a fiú mintegy megértve Turay ki nem mondott kérdését. – Kevés a hal, nem érdemes ma éjszaka kifutni. Azonkívül haragos lesz a tenger. Mostanában gyakran haragosak a vizek. Igen gyakran azok.

- Haragosak?
- Haragszanak ránk, emberekre. Neked tudnod kell, miért.
- Tudom is – bólintott Turay. – Most aztán merre? Amint látom, már elhagytuk a várost.

Ekkor ismét végigfutott rajta a rémület. Csak nem akarja csapdába csalni a fiú. Bár igaz, ha ezt akarta volna, már korábban is megtehetette volna.

- Már ott is vagyunk – mondta Ali.
- Hol az az ott? – idegeskedett Turay.
- Az orrod előtt. Csak emeld fel egy kissé a fejed!

Turay engedelmeskedett. Aztán annyira elborzadt áttól, amit látott, hogy hangosan felkiáltott.

- Neked elment az eszed!
- A fiú elvigyorodott.
- Gondolod?

Turay immár biztos volt benne, hogy valóban ez a helyzet. Lehet, hogy a fiú nem provokátor, nem akarja senki kezére adni, egyszerűen csak bolond. Vajon hogy az ördögbe juthatott ilyen baromság a tapasztalt Werner eszébe?

Aztán még egyszer szemügyre vette, amit maga előtt látott. Egy domb állt előttük – alig néhány méternyire tőlük fehéredett a lépcsősor, amely felvezetett rá. A domb körülbelül öt emelet magas lehetett, tetején egy kínai pagoda trónolt. Még a szürkületben is csak úgy csillogott a tetején a sok aranyozás.

Turay feltett szándéka volt, hogy tegyen néhány bátoratlan lépést a lépcsőn

felfelé, Ali azonban a pólója ujjánál fogva visszarántotta.

– Rá ne tedd a lábad! Ha rálépsz, végünk!

Turay ijedten megtorpant.

– Mi az ördögről beszélsz?

– Érzékelők vannak beleépítve. A legkisebb nyomásra jelzik, hogy valaki felfelé igyekszik rajta.

– Már csak ez hiányzott!

– S ez még nem minden – folytatta a fiú. Turay némi csúfondárossgot érzett a hangján. – Megijedtél?

– Csak óvatos vagyok – törölgette meg a homlokát a hadnagy. – Akkor hogy a fenébe megyünk fel, ha egyáltalán felmegyünk...

– A lépcső mellett.

Ebben a pillanatban fényszóró éles sugara vágott bele az egyre sűrűsödő szürkületbe. Végigfutott a domboldalon, néhol elidőzött egy kicsit, majd máris futott tovább. Turay úgy érezte magát, mintha egy jól őrzött börtönből akarna egy nem is biztos, hogy teljesen normális gyerek segítségével egy rabot kiszabadítani.

– És ha elkap bennünket a fényszóró?

A fiú megrángatta a karját.

– Gyerünk!

Turay mély lélegzetet vett és a fiú után futott. Közben arra gondolt, hogy ez a kaland a legeslegnagyobb marhaság, amibe valaha is belekeveredett.

– Látod azt a két bokrot ott? – fordult hátra a fiú két közeli bokorra mutatva. Közvetlenül a két bokor felett újabb bokrok sora húzódott.

– Látom, de...

– Nyomás!

A fénysugár még messze volt tőlük, ám azért lassan közeledett. Turay egyetlen pillanat alatt átlátta, hogy még ha el is bújnak a bokrokban, egy éles szem – márpedig feltehetően az volt a fénysugár mögött – azonnal kiszúrja őket.

A fiú félig megfordult, és a fény felé nézett. Aztán lehajolt, felkapott valamit a földről, majd Turay felé dobta.

– Hasalj le és húzd magadra!

Turay engedelmeskedett. Érezte, hogy az a valami, amivel kénytelen volt betakarózni, kellemetlen szagú, ráadásul úgy zörög, mint a pop-cornos zacskó a sötét moziban.

A fény már csak alig néhány méternyire volt tőlük. Turay meglapult a takarója alatt. Érezte, hogy a fénysugár megáll rajta, majd rövid habozás után továbbsuhan. Csak akkor merte levenni magáról a takarót, amikor eltűnt a domb mögött.

– Ezt megúsztuk – mondta verejtékcseppeket törölgetve a homlokáról. – Mi a

fene ez?

– Papír – mondta a fiú. – Használt csomagolópapír. Álló napig kerestem, míg végre olyat találtam, ami passzol a sziklák színéhez.

– Jó ötlet volt – ismerte el Turay. – Ám ha mégis elárulnád, hogy tervezed a továbbiakat...

– Erre most nincs idő – intette a kisfiú. – Kapd fel azt a bokrot ott!

– Tessék?

– Kapd fel és hozd magaddal. Ha ismét jön a fény, húzd magadra a takarót, és bújj a bokor mögé.

– Legalább egy kést kellett volna hoznunk...

– Minek? Csak kapd fel a bokrot.

– Mikor jön a legközelebbi fénysugár?

A fiú megvonta a vállát.

– Ki tudja? Összevissza világítanak. Egy a lényeg: ha felbukkan a fény, takarózz be, és rántsd magadra a bokrot. Én meg elmegyek érte...

– Miért? – tört rá Turayra a rémület.

– Ne izgulj. Csak csináld, amit mondtam.

A fiú úgy eltűnt mellőle, mintha csak álmodta volna. A hadnagy ekkor végképp megrémült. Lehet, hogy valóban csak álmodja az egészet? Az ágyában alszik... valahol... és álmodik? Lehet, hogy azok csináltak valamit az agyával, lehet, hogy rövidesen ő maga is tengervízzé változik?

Nem volt idő további töprengésre, mert a fénysugár ismét felbukkant és lassan közeledett. Jóval lassabban, mint az imént, amiből azt a következtetést vont le, hogy aki a terepet vizsgálja, ezúttal sokkal alaposabban tapogatja le a domb sziklás oldalát, mint korábban.

Kiszáradt torokkal ugrott a bokor felé. Amikor elérte, megragadta az egyik ágát, és maga felé rántotta, remélve, hogy talán le tudja törni. Ráteszi a csomagolópapírra, aztán maga is alábújik. Ez minden esélye.

Megragadta a fa ágát, majd megpróbálta elejét venni, hogy hanyatt essen. Erőtéljes rántásától nemcsak egyetlen ágacska, hanem az egész bokor feléje repült. Turay erős ütést érzett az arcán, aztán a bokor betakarta.

A fény átsiklott felette. Aki irányította, bizonyára rendben talált mindent, mert a sugár csak ment tovább a maga útján. Turay felpattant, hóna alá kapta a varázstakarót, kezébe a már előre kivágott bokrot – így törtetett felfelé az éles tarajú sziklák között az épület felé.

Kétszer találkozott még a sugárral, amely mindkétszer elsuhant a papírtakaró és a bokor fölött. Másodszorra hirtelen megállapodott egy ponton. Megállapodott, és nem mozdult többé.

Turay torkát – ki tudja, hányadszor már a nap folyamán – jeges rémület szorította meg. Tuti, hogy elkapták a fiút – gondolta. – Elkapták és kiverik belőle, hogy mit keresett a domboldalon. És ha a papírtakarót és a kivágott bokrot is megtalálják... akkor neki is vége. Már-már arra gondolt, hogy megfordul, és olyan sebesen, amilyen sebesen csak tud, lerohan a domboldalon. Valószínűleg utánalőnek, de így legalább van némi esélye, hogy megússza élve. Ekkor hirtelen eszébe jutott a fiú. Akárhogy is van, nem hagyhatja cserben. Ki kell találnia valamit, hogy kiszabadíthassa... De hát mi az ördögöt találjon ki?

Hirtelen felnézett az égre, és egy kőfalat pillantott meg alig néhány méternyire tőle. Magas fal volt, talán három méter magas is lehetett. Majdnem elnevette magát kétségbeesésében. Ez a kis okostojás ezt a falat akarja megmászni vele...? Ha csak nem rejtett el madárszárnyakat valamelyik bokor alatt...

Ebben a pillanatban harsány kiáltozás verte fel az esti csendet. Valaki a fal tetején kiáltozott, majdnem a feje felett.

A fényugár hirtelen megmozdult, körözött egy kicsit, majd visszatért eredeti helyére. Aztán megszólalt a feje felett egy másik hang is.

– Mi az ördög van már megint?

Mély basszushang volt, kelletlen és türelmetlen.

– Nézz csak le oda, amigo. Azt hiszem, találtunk valamit.

– Hova nézzek? Nem látok semmit.

– Oda, ahol a reflektorfény áll, te ökör!

– A francba, mi ez?

– Nem találsz ki?

– Majom?

– Naná, hogy az!

– Hogy keveredett ide egy majom?

– A majmok mindenhova odakeverednek, te nagyokos. Szaladj Fernándóért, és mondd meg neki, hogy hívja fel Sen urat. Az a barom az imént képes volt felébreszteni, azt hitte, valaki a feljövettel próbálkozik. Mondjátok meg neki, hogy téves riasztás volt, csak egy majom futkos a domboldalon.

– Sen úr nem fog örülni neki.

– Éppen hogy örülni fog. Annak nem örülne, ha valóban elkaptunk volna valakit. Kénytelenek lennénk megölni, Sen úr viszont irtózik az erőszaktól. Na, indulás!

– Mit csináljunk a majommal?

– Mi mást csinálnánk, mint hogy megpróbáljuk megfogni. Ha megfogtuk, megkérdezzük Sen urat, hogy neked ajándékozhatjuk-e?

– Eredj a fenébe, te idióta!

– Menj, és fűjd le a riadót!

Lassan elhalt a fal tetején a beszélgetés. Turay gyanította, hogy egy bástya, vagy őrhely, vagy valami hasonló lehet odafent, de óvakodott kilesni a bokor alól, amit egészen a falig magával cipelt.

Aztán észrevette a majmot. A ráirányított fénycsóva közepében ücsörgött, és grimaszokat vágott a fény felé. Egy darabig ott illegette magát, kivicsorítva a fogait, majd hirtelen egy közeli, lapos köre szökkent. Ami ezután következett, mély döbbenettel töltötte el a hadnagyot. A majom úgy izgett-mozgott, mintha közönség előtt produkálná magát. Felemelte két vékony karját, lábával pedig úgy lépegetett, hogy Turay biztos volt benne: a majom táncol.

Immár jóval távolabb tőle – akár száz méter is lehetett a távolság – ismét felhangzott a nevetés. És a kiáltások is, amelyek az általános vigyorgást követték, felszabadultabbak lettek.

– A francba is, mit csinál ez? – kérdezte egy hang. – Én mindjárt becsinálom a röhögéstől...

– Táncol, nem látod?

– Szambázik?

– Te vagy a táncszakértő, neked jobban kellene tudnod!

– Sandro azt mondja, le kellene puffantani.

– Sandrónak elment az esze! Mit vétett neki egy majom? Az a barom mindenkit le akar puffantani.

– Nem kellene elkapnunk?

– Miért kapnánk el?

– Hogy nekünk táncoljon. Legalább gyorsabban telne az éjszaka.

– Így is neked táncol.

– És ha lelép?

– Különben meg mit adnál neki enni? A saját vacsorádat? Így is van már köztünk egy majom, ennyi éppen elég is.

– Ha rám célzol...

Ki tudja, mi lett volna a tréfálkozás vége, ha a majom véget nem vet a vidámságnak. Meghajolt a reflektorfény felé, mintha színpadon állna és a közönségtől búcsúzna, majd egy gyors hátraszálltóval bevetette magát a sötétségbe. A fénysugár rövid ideig még megpróbálta újra befogni, ám néhány percnyi próbálkozás után kénytelen volt feladni.

– Ez meglógott! – rikkantotta egy csalódott hang.

– Sandrónak volt igaza – így a másik. – Valóban le kellett volna puffantani.

– Miért zavar téged egy majom?

– Nézzétek csak, újra itt van!

A majom valóban ott volt. Turay is látta, hogy a mókás állat ismét felbukkant a reflektor fénysugarában. Csúfondárosan nézett feléjük, és újra csak kivillantotta sárgás fogait.

Lelkes majomvadászat vette kezdetét. A majom pedig, mintha csak élvezné a helyzetét, hol kimenekült a fénykörből, hol pedig szándékosan beleugrott.

A fiú úgy bukkant fel mellette, hogy észre sem vette a közeledését. Egyszerre csak ott volt, és... Turay döbbenten látta, hogy a majom a vállán ül, és egyre csak a fogait vicsorgatja. A hadnagy megdörzsölte a szemét. A majom viszont éppen a reflektor fénykörében állt, és tisztelgésre emelte a kezét, zajos lelkesedést váltva ki vele az épületet őrzők között. Néhányan a majmot biztatták, a többiek pedig a reflektor kezelőjét, hogy ne hagyja elmenekülni a jószágot.

– Ez a majom... meg a másik... két majmod van?

Ali elvigyorodott.

– Mi ebben a meglepő?

– Mi a fenét akarsz velük?

– Nem találsz ki?

Turay ekkor döbben csak rá, hogy mire megy ki a játék. Az egyik majom elvonta az örök figyelmét, s a reflektorfény már nem a domboldalt és a kökerítés alját pásztázta, hanem a majmot.

– Hogy jutunk fel a tetejére? – kérdezte idegesen a fal felé bökve.

– Majd meglátjuk – morogta Ali. – Ez a majomtól is függ.

Turay meghökkenve nézett rá.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a majmaid elvégzik helyettünk a munkát?

Ali megrázta a fejét.

– Erre nem képesek. De másra igen. – A fiú lehajolt, és a kökerítés holdárnyékában felemelt valamit a földről. – Látod? – kérdezte.

Turay akárhogy is meregette a szemét, nem volt képes felismerni, mit tart a fiú a kezében. Egyszerre csak az a rémületes érzése támadt, hogy ami előtte tekereg, az egy kígyó. Egy jókora mérges kígyó.

– Mi az ördög ez? – lépett hátra.

– Ne izgulj – nyugtatta a fiú. – Csak kötél.

Turay egyszerre megértett mindent. A fiú a kötél segítségével akar átmászni a falon.

– Nem fog menni – rázta meg a fejét. – Túl magas a fal. Van legalább horog a végén, ami beleakadhat valamibe?

– Emiatt se izgulj – vigyorgott Ali. – Én mindenre gondolok!

Magabiztosan hangzott a válasza, Turay azonban egyáltalán nem osztotta az

optimizmusát. Csak a kommandós filmekben szokott előfordulni, hogy a kerítésen áthajított, horoggal felszerelt kötél azonnal beleakadjon valamibe. Amikor a különleges egység kiképzésén esett át, rá kellett döbbsennie, hogy a filmekkel ellentétben jó, ha minden ötödik kísérlete sikerült. Ráadásul, amint látja, ennek a kötélnak nincs is horog a végén.

– Hogy akarod csinálni? – kérdezte a majom felé pislogva.

– Én sehogy – mosolygott a fiú. – Majd ő megcsinálja helyettem.

A majom, mintha csak értené az emberi beszédet, biccentett. Ő majd megcsinálja. Az emberek csak maradjanak nyugodtan, számára semmiség az egész.

Az is volt. Nyikkantott egyet, aztán az ég felé nyújtotta a mellső lábait. Ali gyengéden a majom derekára kötötte a kötelet. Ő is kivicsorította a fogát... ezzel mintegy parancsot adva az akció megkezdésére.

A majom a következő pillanatban már nem volt sehol. Pontosabban szólva, volt: valahol a kökerítés másik oldalán. Olyan sebesen szaladt fel a sima kőfalon, hogy szemmel alig lehetett követni a mozgását. Ott aztán meglapult valahol.

– Most mi lesz? – kérdezte nehezen forgó, kiszáradt nyelvvel Turay.

– Majd meglátjuk – morogta Ali. – Feltehetően a megfelelő helyet keresi.

Turay meg akarta kérdezni, hogy mire, de a majom hirtelen megrántotta a kötéel végét. Ali elégedetten felsóhajtott.

– Azt hiszem, mehetünk.

Turay most fogta csak fel teljes valóságában, hogy mit akar tőle a fiú.

– Azt akarod, hogy ezen másszak fel?!

Ali széttárta a karját.

– Nekem azt mondták, hogy te vagy a legjobb.

– A fenébe is... ha legalább kötélhágcsó lenne...

– Gondold azt, hogy az.

– Te is felmászol?

Ali erre már nem válaszolt. Egészen addig hallgatott, amíg a majom árnyéka fel nem bukkant a kerítés tetején. A hold vékony felhők között bujkált, s amikor néha kivillant közülük, akkor is tompa, erőtlen volt a fénye. Turay még így is jól látta, hogy a majom vígan ugrándozik a kerítésen, az oldalát csapkodja és nagyokat ugrik mellé.

– Mész, vagy én menjek előbb?

Turay megrángatta a kötéel végét.

– Biztos vagy benne, hogy beakasztotta valamibe?

– Hamarosan kiderül.

Turay sóhajtott, és ismét erőteljesen megrántotta a kötelet. Feszés volt, nem engedett, amiből arra következtetett, hogy a csodamajom valóban odaerősítette a

kötél végét valamihez.

- Eladó a majmod? – kérdezte mély lélegzetet véve.
- Eladnám, ha az enyém lenne.
- Szóval, nem te vagy a gazdája?
- Mássz már, ne locsogj annyit!

Amikor Turay később visszagondolt erre a kalandjára, nem is értette, hogyan sikerült felérnie a fal tetejére. Ha más mesélte volna neki ezt a valószínűtlen történetet, valószínűleg nem hitte volna el. Abban viszont biztos volt, hogy Alin kívül a jószerencse istene vagy istennője is segítette. Ha csak nem maga Ali volt valamelyikük álruhában.

Erre azért is gondolhatott, mert bár Ali mögötte indult el felfelé, mégis hamarabb felért, mint ő. Az ördög se tudja, hogy csinálta, bár feltételezte, hogy Ali alighanem előre feltérképezte a falat, és olyan repedéseket fedezett fel rajta, amelyek segítségével megelőzhetette. Eszerint csak azért csinálta ezt az egész majommókát, hogy őt segítse fel a falra.

– Gyerünk már! – sürgette ismét a fiú. – Olyan lassan mászol, mint egy jóllakott pók.

A majomnak tetszetett a hasonlat, mert ugrott egyet, az oldalát ütögette, és Turayra vicsorította a fogát.

A hadnagynak éppen annyi ideje maradt csak, hogy körülnézzon. Egy bokrokkal és fákkal benőtt udvarban találta magát a pagodaépület bejáratával szemben. Nem látott mozgást, csak távoli kiáltozást hallott. Az örök még mindig a majommal szórakoztatták magukat.

– Az épületben van a raktár – mondta a fiú. – Ami odabent van, azt kell elintéznünk.

Turay érezte, hogy egyre feljebb megy benne a pumpa. Ez a kis hülye a majmaival azt hiszi, hogy játék az egész. Ha annyi odabent az áru, amennyire számít, csodaszerre lenne szüksége a megsemmisítéséhez. Ő viszont itt áll egy fiúval, üres kézzel, valamint egy exhibicionista majommal egy baromi nagy kapu előtt, amelyet legfeljebb TNT-vel lehetne berobbantani. És ha már benn is van, mi az ördögöt kezdjen a raktár tartalmával? Pisilje le a ládákat vagy bálákat sorban egymás után?

Mire elszállt előle a méreg vörös felhője, Alit már nem látta sehol. És a majmot sem. Turay felsóhajtott. Ennyi volt hát a fiú segítsége. Bár... ahogy a dolgok állnak, inkább csapdába ejtés volt ez, nem segítség. Bent ül az egérfogóban, és még arra is kevés az esélye, hogy dolgavégezetlenül kimeneküljön belőle.

Ali azonban visszatért. Turay megkönnyebbülten felsóhajtott. A majmot ugyan nem látta nála, de ezt őszintén szólva nem is bánta. Bár ő segítette őket bejutni a

gondosan őrzött udvarra, mégsem tudott megbarátkozni vele. Főleg, mert az sem akart barátkozni vele. Valahányszor ránézett, a fogát vicsorgatta.

– Csak egy őr van a kapunál – mondta halkán Ali. – Egy nagy, dagadt ember. Ismerem, kicsoda; egy kínai fickó, Feng.

– És? – kérdezte Turay.

– Rajta kell túljutnod.

– Hogy jussak túl?

– Én mondom meg neked? Kommandós voltál, vagy mi a fene...

– Honnan tudsz te ilyeneket rólam?

– A majmok súgták a fülembe. Na, gyerünk, mert a végén még ránk virrad a holnap.

– Hol a fickó? – kérdezte Turay tétován.

– A legfelső lépcsőn ül. Öt fok vezet fel az ajtóhoz.

– Nem tudnád valahogy elcsalni onnan?

– Lehetetlen. Feng legalább kétszáz kiló, és ha egyszer letelepszik valahol, nem indul el onnan egyhamar.

– És ha a majom elcsalná?

– Fenget még egy majom sem állíthatja fel a helyéről.

Turay ekkor vette csak észre, hogy fiú hátára valahogy ránőtt egy púp. Megerőltette az agyát, hogy visszaemlékezzen rá, korábban is púpos volt-e, de egyszerűen cserbenhagyta az emlékezete.

– Mi az ott a hátadon? – kérdezte.

– Hátizsák – felelte Ali. – Van benne egy s más.

– Fegyver? – kérdezte reménykedve a hadnagy.

– Az nincs – ingatta meg a fejét a fiú. – Ha elkapnának és fegyvert találnának nálam, azonnal megölnének. Mint téged, ha elkapnak.

– Mutasd, mi van benne!

Ali megrántotta a vállát, levette a hátáról a hátizsákot és kinyitotta. Éppen magyarázkodásba kezdett volna, amikor Turay hirtelen a zsák nyitott szájára bökött.

– Akármi is van benne, szedd ki belőle!

Ali meghökkenve pislogott rá.

– Szedjem ki? Még nem jött el az ideje.

– De bizony eljött – mondta Turay. Félretolta Ali kezét, belenyúlt a zsákba, és kirántott belőle egy plasztik zacskót. Kirázta belőle, ami benne volt – meg sem nézte, micsoda –, aztán kezében a zacskóval a fiúra bökött.

– Hol a majmod?

– Idehívjam?

– Magyarázd meg neki, hogy mi a teendője.
– Miért, micsoda?
– Vonja el valamivel Feng figyelmét.
– Mondtam már, hogy Feng nem dől be egy majomnak. Túláságosan lusta ahhoz...

– Csak csináld, amit mondok. Egy a lényeg: Feng, vagy hogy az ördögbe is hívják, figyeljen a majomra. Oké?

A többivel már nem is törődött; valamiért biztos volt benne, hogy a fiú megértette, mit akar tőle, és habozás nélkül végrehajtja az utasítását. A gyenge, éppen csak halvány világosságot hozó holdfényben addig-addig botladozott, amíg meg nem pillantotta a pagodaépület ajtajához vezető lépcsőt, s a legfelső fokon Fenget.

A fiú nem hazudott, csupán Feng méreteit becsülte alá. A fickón – bár ült – így is látszott, hogy óriás. Turay egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ha csak úgy egyszerűen nekiesne, elbírna-e vele. Hiába volt elsőrangú a kiképzése, egy emberhegy ellen még a jólképzettség is kevésnek bizonyulhat. Még akkor is, ha nincs ott Feng mellett az a valami, ami pedig ott volt.

A valami levetett, ócska köpenynek is tűnhetett volna, és talán Turay is annak hitte volna, ha a hold nem siet a segítségére. Abban a pillanatban ugyanis, amint a hadnagy elindult a hústorony felé, felvillantotta a fényét, s Turay akkor már jól láthatta, hogy mi hever Feng mellett a lépcső legfelső fokán. Egy teljes arzenál, azaz fegyverraktár. A legelső, aminek tisztán kivehette a formáját, egy AK-47-es volt, mellette egy kézigránát nyelét sejtette. Feng, az emberhegy, maga volt egy teljes hadsereg.

Lehasalt a lépcső mellett, és úgy nézett fel Fengre, ahogy az istenszobrokra szokás. Alulról felfelé. S Feng a maga valójában igazából szobor is volt; a megmozdíthatatlanság és a megrendíthetetlenség szobra.

Innentől gyorsan peregték az események. A majom kiugrott a bokrok közül, és megállt Fenggel szemben a lépcső legelső fokán. S ahogy szokta: illegette magát, vicsorgott, mintha szántszándékkal magára akarná vonni az emberhegy figyelmét.

Feng megmoccan és felemelte az egyik kezét. Aztán éles, magas hangon, ami egyáltalán nem illett hatalmas testéhez, a majomra kiáltott.

– Takarodj a francba, hé!

Spanyolul kiabált, így Turay is megérthette.

A majom azonban nem engedelmeskedett. Hiába ismételte meg a fenyegetését az emberhegy, a majom nem ijedt meg tőle. Ehelyett leguggolt és valami nagyon-nagyon csúnyát csinált. Feng felé fordította a fenekét és a lépcsőre piszkított.

Az emberhegy vékony hangon felvisített, felkapta azt a kézigránát, amely az AK-47-es mellett feküdt a lépcsőn, és hatalmas lendülettel a majom felé hajította.

Turay önkéntelenül is hasra vágta magát. Várta a robbanást. Aztán sóhajtott egyet, és felemelkedett. Csak reménykedhetett benne, hogy Feng nem figyelt fel a zajra, amit feleslegesen okozott. Az emberhegyet szerencsére annyira feltűzelte a majom neveletlen viselkedése, hogy se nem látott, se nem hallott haragjában.

Turay már fektében rájött, hogy a kézigránát nincs kibiztosítva, ezért nem is robbanhat fel. Ettől a pillanattól azonban igen. A gránát ugyanis már a majom kezében volt, „aki” feszült figyelemmel az arcán matatni kezdett rajta. Jézusom! – szakadt fel Turayban a rémület. Ez a hülye majom még levegőbe repít valamennyiünket...

Nem volt mese, cselekednie kellett. Feng rémült képpel a majmot bámulta – ekkor tudatosult csak benne, hogy első indulatában micsoda marhaságot csinált. Ha a majom kezében felrobban a gránát...

Turay habozás nélkül rávetette magát a bambán a majomra bámuló óriásra, és a fejére rántotta a plasztikzacskót, amelyet a fiú táskájából halászott ki. Bár Fengnek tízkilós, dinnyényi feje volt, mégis átfért valahogy a plasztikzacskó száján.

Az emberhegyet jószerével megbénította a majom és az állat „kezebe” került kézigránát, így csak akkor eszmélt fel, hogy nincs rendben valami vele, amikor váratlanul elhomályosodott előtte a világ. Nehezen lélegzett, és hiába is meregette a szemét, már nem látta a majom kezében a gránátot. Sőt, a majmot sem látta. Nem gondolhatott másra, mint hogy a gránát felrobbant a majom „kezeben”, és darabokra tépte a dögöt, ami melleleg nem lett volna nagy baj – sőt kifejezetten ezt szerette volna –, csakhogy a robbanás őt magát is elkapta. Egyre nehezebben szedte a levegőt, egyre homályosabban látta maga körül a világot. Ennek következtében aztán ráébredt a nagy igazságra. Ő bizony most meg fog halni. Méghozzá pillanatokon belül.

Ettől annyira megijedt, hogy továbbra is csak tehetetlenül ült a lépcsőn a fegyvere mellett, és várta a halált. Úgy szúrt a tüdeje, mintha késsel bökődne, ahogy ő szokta, amikor el-elkapott egy-egy rohadékot – aztán megadta magát a sorsának.

Turaynak sikerült megtámasztania az eldőlő óriást, majd gyengéden lefektette a lépcsőre. Még arra is vigyázott, nehogy betörje a fejét a márványlapon. Amint az emberhegy eldőlt, Turay lecibálta a fejről a zacskót, és rátette a mutatóujját a nyaki verőérére. Feng szíve kissé kalimpált ugyan, de azért vert, és Turay semmi jelét nem látta, hogy fel akarná mondani a szolgálatot.

– Remélem, kinyírtad! – bukkant fel mellette a fiú.

– Eszem ágában sem volt – rázta meg a fejét. – Nem szoktam embereket ölni.

– Pedig ez megérdemelné – mondta Ali. – Sok rondaságot tudnék mesélni róla. Legalább az egyik fülét levághatnád...

– Nincs késem – szabadkozott a hadnagy.

– Hát az nekem sincs – sóhajtott a fiú. – De azért... kap tőlem egy ajándékot, amit napokig emlegetni fog.

Turay gyanakodva bámulta, amint belekotor a hátizsákjába, majd kivesz belőle valamit. A valami hosszúka volt és hegyes.

– Mi az ördög ez?

– Fecskendő. Soha nem kaptál még oltást?

– Mit akarsz vele csinálni?

– Semmi különös. Csak belenyomok egy adaggal ebbe a szörnyetegbe.

– Állj! Nem engedem, hogy megöld!

– Ki a fene akarja megölni? Csupán azt akarom, hogy vakarja véresre azt a mocskos bőrét.

Villámgyorsan letörte egy kis fiola nyakát, belenyomta a fiolába a fecskendő tűjét, felszívta az üvegben lévő oldatot, aztán az ájult óriáshoz ugrott, és beleszórta a tűt a karjába.

Turay ki akarta verni a fecskendőt a gyerek kezéből, de elkésett vele. A kis fickó elégedetten felnyögött, és elhajította a fecskendőt.

– Most megkaptad, te rohadék!

Turay biztos volt benne, hogy Ali, ígérete ellenére, megölte Fenget.

Felfordult a gyomra és csaknem elhányta magát. Nem az óriást sajnálta, csupán utálta, ha gyerekek embert ölnek. Mint ahogy azt is utálta, ha felnőttek ölik egymást.

Ali ránézett és megcsóválta a fejét.

– Nem halt meg, ha mondom. De napokig őryöng majd a viszketéstől. Akkora kelések nőnek rajta, mint egy-egy főzőbanán. És csak nehezen múlnak el. Véresre vakarja magát ez a rohadék. De azt azért sajnálom, hogy nincs késem, és nem vághatom le a fülét.

– Miért éppen a fülére pályázol? – kérdezte némileg megnyugodva Turay, miközben nemcsak a szája járt, hanem a keze is. Átkutatta Feng zsebeit, és az egyikben meg is találta azt a kulcsosomót, amelyben a raktár kulcsát sejtette. – Na, ez megvan!

– Hogy miért éppen a fülére? – kérdezte a fiú, s fájdalmasan megrándult az arca.

– Mert ő is pályázott az enyémre.

Turay kezében ugrándozni kezdett a kulcsosomó.

Ali félrehajtotta a fejét, majd az arca egyik feléről oldalra söpörte hosszú, fülét eltakará haját. Turay a fülét kereste, de nem találta.

– Jézusom! – nyögte.

A kisfiú visszaeresztette a haját az arcára.

– Na, hát ezért szeretném.

– Mikor... hogyan... történt?

– Nincs kedvem mesedélután tartani. A majom előbb-utóbb megunja a mókát, és akkor felfedezhetnek bennünket. Megvan a kulcs?

– Itt van a kezemben.

– Próbáld kinyitni vele a kaput.

Turay a hatalmas fakapuhoz ugrott és lenyomta a kilincset. A kapu megreccsent, és váratlanul kinyílt. Lassan, méltóságteljesen, mint ahogy a mennyország kapuja nyílik meg az üdvözültek előtt.

– Ez nyitva van – nyögte.

– Magabiztos a rohadék – morogta a fiú. – Akkor hát gyerünk!

– És odabent? – kérdezte Turay.

Ali matatott a hátizsákjában, majd Turay kezébe nyomott egy újabb fecskendőt.

– Itt van az üveg is, verd le a tetejét, szívd tele a tartályt, aztán minden bálába nyomj bele egy kicsit. Világos?

– Már csináltam ilyet – morogta a hadnagy.

– Hát, ha már csináltál, legalább nem kell tovább koptatnom a számat. Itt van még egy üveg, ha elfogyna. Lehetőleg ne hagyj ki egyetlen csomagot vagy bálát se. Csináld, amilyen gyorsan csak tudod. Itt a kijáratnál találkozunk.

– És te... mit csinálsz?

– Azt, amit te, csak éppen a terem másik végén kezdem. Vigyázz, nem sok időnk maradt. Talán semmi. Ha még idebent leszünk, amikor feljönnek ide, próbálj meg elrejtőzni a bálák között. Ha elkapnak engem is és téged is, nem ismerjük egymást. Azt mondom majd, hogy megszöktek a majmaim, és őket próbálom megfogni.

– Gondolod, hogy elhiszik?

– Persze. Ha csak Feng rám nem ismer. Szerencsémre te kellesz nekik, nem én.

– Mi gondolsz, velem mi lesz?

A fiú megvonta a vállát.

– Az majd kiderül. Miért akarsz előre tudni mindent, mire jó az? Jobb lenne a langusztának, ha előre elmagyaráznák neki, hogy mit fog majd érezni, amikor élve bedobják a forró vízbe?

– Kösz a biztatást.

– Eredj és tedd a dolgod.

Biccentett, és beugrott az ajtón. Turay sóhajtott, aggódó pillantást vetett a lépcsőn heverő Fengre, aztán ő is a fiú után loholt.

Nem érte odabent meglepetés. Csupán az egymásra rakott bálák tömege nyugtalanította. Úgy érezte magát, mint amikor egy afrikai menekülttáborban élelmet osztott. Olyan hosszú volt a sorban állók oszlopa, hogy a távoli homokdűnék között veszett el a vége. Ám azért hősiesen felszívott egy adag folyadékot a fecskendőbe, készen rá, hogy az első vászonbálába nyomja. A fiú azonban hirtelen mellette termett, és lefogta a kezét.

– Állj! Így sajnos nem fog menni. Nincs rá elég időnk. A gázzal kell megpróbálkoznom.

– Akkor én most mit csináljak?

– Húzz ki innen és tűnj el.

– És te?

– Ez már az én dolgom. Vigyázz, hogy el ne kapjanak.

– Milyen gáz... a gáz?

– Olyan bűdös lesz tőle az áru, hogy nincs ember, aki megvenné.

Turay látta, hogy a fiú nagyokat nyel, és mélyeket lélegzik mellé.

– Valami baj van? – kérdezte nyugtalanul.

– Te csak azzal törődj, hogy mentsd az irhád. Ha elkapnak, rád verem a balhét. Most pedig el kell jutnom a raktár legvégébe, mert csak egyetlen gránátom van, és erre viszi a szagot a huzat. A gáz nem életveszélyes, de... azért túl tömény.

– Ezt nem engedhetem – tiltakozott Turay. – Nem engedem, hogy életveszélynek tedd ki magad. Én fogom megcsinálni, csak azt mutasd meg...

A fiú ebben a pillanatban már el is tűnt az egyik bála mögött. Turay utánaugrott, de csak újabb bálasorokat látott maga előtt. Immár azon sem csodálkozott volna, ha Ali is bálává változott volna. Lassan kezdett bizonyossággá válni benne a feltételezés, hogy a gyerek nem is élő ember. Göze sincs, kicsoda, de hogy nem emberi lény, az biztos.

Kedve lett volna végigrohanni a bálák során, és a fülénél fogva kiráncigálni közülük a fiút. Aztán furcsa grimaszt vágott. Hogy lehet valakit a fülénél fogva rángatni, akinek nincs is füle?

Amikor aztán megérezte a mindent beborító, kegyetlenül éles, metsző, borzalmas szagot, hanyatt-homlok rohanni kezdett a kijárat felé.

A szagot követő füst azonban utolérte, elszárguldott mellette, beterítette a bálákat, és őt magát is. Bármennyire is igyekezett magában tartani a levegőt, a gáz még így is beszívárgott a tüdejébe. Fojtogatta, könnyeket csalt a szemébe, köhögésre kényszerítette, végül nekivezette egy bálának. Annyi ereje maradt csak, hogy az utolsó pillanatban kikerülje, és megtalálja a kivezető utat. Csak akkor döbönt rá, hogy mekkora bajban lehet a fiú, amikor tömény füstöt látott kihömpölyögni az ajtón.

Olyan erős volt a szag, hogy még Feng is köhögni kezdett tőle. Felemelte a fejét, köhögött, aztán visszajett a lépcsőre.

Még ez is – gondolta Turay, majd felemelkedett ültéből, mivel saját magát is ülve találta a lépcsőn Feng mellett. – Csak nem ájultam el, Uramisten! – rémüldözött, megfordult, és gondolkodás nélkül berohant az ajtón.

Arra, ami odabent történt, a valamikori Csang-házban, amelyből mára csak egy hatalmas raktárhelyiség maradt, később csak zavarosan emlékezett vissza. Rémllett neki, hogy beugrott a bálások közé, süketen és vakon bolyongott a füstben. Köhögött, talán hányt is, és fogalma sem volt róla, mi foroghatott a fejében. Aztán egyszerre csak belerúgott valamibe. Már nem is csodálkozott rajta, hogy Alit látta behunyt szemmel a lábánál heverni. Lehajolt, lehet, hogy megint hányt egy kicsit, majd belemarkolt Ali hosszú hajába, és vonszolni kezdte a kijárat felé.

Ott azonban kellemetlen meglepetés érte. Feng állt az ajtóban kitárt karokkal. S mintha egy vattabálán keresztül hallaná, fülébe szűrődött az emberhegy felháborodott ordibálása.

Turay lehajolt, felkapta a fiút, és a karjába szorította. Ekkor már ott látta Feng kezében az AK-47-est. Biztos volt benne, hogy azonnal meghúzza a ravaszt. Ott toporgott a fiúval a karjában, alig néhány méternyire Fengtől, akinek hihetetlen bár, de csukva volt a szeme. Arra gondolt, hogy ha az óriás nem lát, ügyesen átcsúszhat a karjai alatt. Ám ebben a pillanatban Feng kinyitotta a szemét. Elmosolyodott, és rájuk emelte a fegyver csövét.

Turay mélyet sóhajtott. Itt hát a vég. Annyit tett csupán, hogy lecsúsztatta a fiút a köpadlóra. Talán őt nem veszi észre az óriás.

Aztán csodát látott. Közvetlenül az óriás mögött felbukkant valaki. Volt ugyan keze és lába, az alakja azonban olyan formátlan volt, mint egy kiömlött festéktócsái. Mintha egy óriási amőba állt volna Feng mögött.

Valami csattant, valami koppant, Feng megingott és térdre esett. Kezéből kihullott a fegyver. A furcsa alak mintha bátorítón nézett volna rájuk.

– Ki... vagy? – nyögte Turay az ismét ájultan heverő Feng felett. – Ki... vagy... te?

A suttogó, reszelős hang megbizsergette a bőrét.

– Wilhelmina... – hallotta. – Tűnjetek el... Tűnjetek el... Wilhelmina... vagyok.

Aztán egyetlen mozdulattal beleveszett a sűrke alig-holdfénybe.

Ekkor hirtelen éles kiáltás hasított a csendbe.

– Hé! Hova tűntél, amigo?

– Éppen ideje, hogy lelépett – mérgelődött egy másik hang, mintha egészen közelről hallotta volna. Fordítsd már másfelé is a reflektort...

Turay vett egy mély lélegzetet, felkapta a fiút, és rohanni kezdett a kőfal felé. Nagyjából sejtette csak az irányt, így aztán minden bokorba belebotlott, és többször is elejtette a zsákmányát. Közvetlenül a fal előtt megtorpant, és megpróbálta kitalálni, mit tegyen. Arra gondolt, hogy el kellene rejtenie a fiút, hiszen ha együtt kapják el őket, Ali is nagy bajba kerül.

Még töprengett, amikor a kőfal tetején ismét feltűnt a formátlan árnyék.

– Erre... erre – suttogetta. – Kapd el a kezem!

Az árnyék végigfeküdt a kőfal tetején, és lenyújtotta a kezét.

Turay nem habozott. Egyszerűen a hóna alá kapta Alit, és megragadta a feléje nyújtott kezét. Wilhelmina ujjai a csuklója köré fonódtak, aztán hipp-hopp! – már fent is volt a fal tetején.

– Fuss le a domboldalon! – biztatta reszelés, földöntúli hangon az árnyék. – És... vigyázz magadra!

– Ali... hol van?

– Vele ne törődj! Ügyesebb, mint gondolnád.

Több se kellett Turaynak; száguldott lefelé, mint a gyilkolásra kész lavina. A domboldal közepe táján azonban kénytelen volt megállni, mivel egyre közelebb fűtyültek hozzá a golyók. Még nem fedezhették ugyan fel – a reflektorfény nem járt még a közelében sem –, mégis dühös méhekként zümmögtek körülötte a sziklákról lepattant kőszilánkok. Az örök csupán taláломra lövöldöznek, ám a taláломra kilőtt golyókat is jobb elkerülni...

Ismét mellészegődött a szerencse. Abban a pillanatban, ahogy a reflektorfény már majdnem elérte, megzizzent valami a lába alatt. Önkéntelenül is lehajolt érte. Nagy darab papír volt – éppen olyan, mint amivel Ali utasítására betakargatta magát.

Turay nem habozott. Beugrott egy bokor mögé, majd magára rántotta a papírt. A fény többször is végigfutott rajta, de nem állapodott meg egyetlen pillanatra sem. Távoli, harsány szitkozódás bizonyította, hogy nem találják sehol.

Abban a pillanatban, ahogy eltávolodott tőle a fény, tovább folytatta eszeveszett rohanását. Meg sem állt addig, amíg egy, a domb körül futó mellékutcába nem ért. Ott aztán lihegve lefékezett, és egy házfalhoz dőlt. Istenem, hogy ezt is megúsztam!

Még erősen zihált és a homlokát törölgette, amikor Ali felbukkant mellette. Nem egyedül jött; mind a két majom ott ült a vállán, és barátságtalanul rávicsorogtak Turayra. Ali megállt vele szemben, és elismerően maga elé köpött.

– Jó móka volt, mi?

Turay csak ekkor döbbszent rá, hogy mennyire fáradt, mennyire ijedt, és mennyire nincs kedve beszélgetni ezzel a kis csirkefogóval.

– Móka? – kérdezte a levegőt kapkodva. – Neked ez móka volt?

A fiú megvonta a vállát.

– Ha félsz a haláltól, nézz a szemébe bátran. Mindenki fél valamitől, ő is fél a szemektől. A meg sem rezzenő emberi szemektől.

– Ezt meg hogy értsem?

A fiú ismét csak a vállát vonogatta.

– Egy embertől hallottam. Azt mondta, ő bátran néz a halál szemébe.

– Addig sokan mondják, amíg valóban meg nem történik a dolog.

– Az a fickó nemrég belenézett.

– Meghalt?

– Pár centiméternyire tőlem.

– Na és bátran nézett a halál szemébe?

– Nem jellemző – mondta a fiú. – Üvöltött, mint a sakál.

– És... hogy halt meg?

– Megették a cápák. Beleesett a vízbe egy hajóról.

– Véletlen baleset?

Ali elvigyorodott.

– Fenét. Én löktem bele.

Turayban megállt az ütő.

– Te... lökted bele?

– Én.

– És... miért?

– Mert megölte az öregemet. Átvágta a torkát.

– Mikor... történt...

– Hát, úgy két hónappal ezelőtt.

– Miért... ölte meg? – lihegett tovább a hadnagy, pedig legszívesebben már rég abbahagyta volna a beszélgetést, és már úton is lett volna hazafelé.

– Mert az öregem nem akart valamit, amit ő akart. Láttam, amikor megölte. Nem volt szép látvány.

– A... szemed előtt ölte meg?

– Nem látta, hogy én is ott vagyok. A dunyha alatt feküdtem az ágyban. Amikor aztán már elvágta a nyakát, és nem segíthettem rajta, lecsúsztam az ágy alá. Így úsztam meg.

– Ki volt az az ember?

– Nem mindegy az? Különben egy halász. Apám barátja... volt.

– Csak... volt?

– Összevesztek valamin. Meg akarta bízni valamivel az öregemet, azt ígérte neki, hogy gazdaggá teszi, de az öregem nem állt rá. Ami azt illeti, bolond volt ő is. Bolondul tisztességes. Aztán ez lett a vége.

– Hogy sikerült megölnöd?
– Miután az apámat eltemették, eljött értem. Magához vett. Nem sejtette, hogy láttam mindent. És én vele mentem.

– És megölted...

– És megöltem.

– Nem kereste a rendőrség?

– Akiket megettek a cápák, azokat már nincs hol keresni. Engem pedig nem gyanúsítottak. Főleg, hogy üvöltve sirattam a „nevelőapámat”, aki már a nevére is akart írni.

Turaynak fogalma sem volt róla, miért érdekli a fiú története, de érdekelte. Mintha valami arra bízta volna, hogy csak kérdezgesse tovább.

– Fogalmad sincs róla, miért ölhet meg az illető az apádat?

– Nincs. Azaz... egyszer hallottam, amint valami furcsát beszélnek. Az az igazság, hogy nem figyeltem oda, mert ha a halászok beszélgetnek, nincs se vége, se hossza. Baromi marhaságokkal etetik egymást, amiknek nincs se füle, se farka. Ha sokáig hallgatod őket, egészen belezavarodsz, és másnap már a lábad sem mered beledugni a tengerbe.

– Mégis, mikről szoktak beszélgetni?

– Ha azt mind elmondanám neked, álló hétig itt lennénk, a majmok pedig éhen döglénének. Pedig megígértem, hogy élve viszem őket vissza.

– Kié a két majom?

– Egy mutatványosé. Jóban vagyok vele. Egyszer segítettem neki valamiben, azóta haverok vagyunk. Most éppen azon dolgozik, hogy egy mentőcsapatot hozzon létre.

Turay megrázta a fejét.

– Mentőcsapatot? Miféle mentőcsapatot?

– Amelyik megpróbálná visszajuttatni a partra tévedt delfineket a vízbe.

– Nem nagyon szokott az ilyesmi sikerülni.

– Hát éppen ez az! Úgy kell hozzákészülni, hogy sikerüljön. Ha csak úgy fejetlenül kirohannak az emberek a partra, és megpróbálják visszacibálni őket a vízbe, persze hogy nem fog sikerülni. Sőt, még nagyobb kárt okoznak vele, mint hasznot. Meg kell tanulni a delfinmentést.

– Kitől hallottad mindezt?

– Egy pasastól. Úgysem ismered.

– Csak nem Wernernek hívják véletlenül?

– Nekem csak Ian volt. Sokat beszélgettünk... de most már megyek, látod, milyen idegesek a majmok? Jobb lenne, ha te is szedné a sátorfádat. Azok ott darabokra szednek, ha elkapnak. Nos, adios, amigo!

Ment volna, de Turay az utolsó pillanatban megfogta a karját. Aztán azonnal vissza is rántotta, mert az egyik majom felé kapott. Ha nincs szerencséje, meg is harapta volna.

– Vigyázz vele! – intette a fiú. – És lehetőleg ne nyúlálj felém, mert azt hiszi, bántani akarsz, és megöl.

– Ez a kis nyomorult?

Ali sértődötten nézett rá.

– Ez a kis nyomorult egyetlen pillanat alatt képes átharapni a nyaki ütőeredet. Akkor aztán neked annyi. Mi a francot akarsz még?

– Szeretném tudni, hogy milyen kérést utasított vissza az apád?

– Nem kérés volt az, hanem ajánlat. Nem tudom, miért olyan fontos ez annyira neked... most, ahogy megerőltetem az agyam... valami laptopokról volt szó. Nem emlékszem világosan rá, mert félig aludtam.

Turaynak akkorát dobbant a szíve, mintha egy eddig csendben rejtőzködő gőzkalapács éledt volna fel a mellkasában.

– Laptopokat mondasz?

– PC-ket. Tudod, mi az?

– Hogy a fenébe ne tudnám. Lassan már kezdenek kimenni a divatból.

– Alighanem erről volt szó. Hogy valami lappal ki kéne futni a Feneketlen Árokhoz, és...

– És?

– Ennyi. És ez sem biztos.

– Lappal a Feneketlen Árokhoz? Mit kellene ott csinálni vele?

– Honnan tudjam? – vont a vállát Ali. – Erre már nem emlékszem, és valószínűleg nem is hallottam. Később aztán a nevelőapám... azaz apám gyilkosa, nagyon be volt valamiért szarva. Hallottál arról a hajóról, amelyiken emberi fejeket meg fejetlen holttesteket találtak? Nevelőapám nagyon ideges volt, és azt mondta egy másik halásznak, erre jól emlékszem, mert a közelében voltam, hogy itt a büntetés azért, amit tesznek, mert aki az ördöggel szövetezik, az ne lepődjék meg, ha forró szurokkal fizetik ki. Mármost az ördögök.

– Ez a lapphistória nagyon érdekelné engem.

– Hát csak érdekeljen – mondta a fiú. – Ebben nem tudok segíteni neked. De nem is akarok. Nekem most más a dolgom. És megkérnélek valamire. Ha véletlenül összehallgatóznánk, ne ismerj meg. Oké?

– Oké – bólintott Turay.

Turay keze megindult, hogy megsimogassa a fiú fejét, de a majom akkorát kaffantott, hogy rémülten rántotta vissza.

A fiú élesen felkiáltott, és Turay háta mögé mutatott.

– Nézd csak azt a fát ott! Mi az ördög...

Turay hátrafordult és a fát kereste. Majd amikor nem találta, dühösen fordult vissza. A fiúnak és a két majomnak akkor már csak a hült helyét találta.

Elmosolyodott, és megrázta a fejét. Tapasztalt felderítő létére is megejtette a fiú. Ha így folytatja, még sokra viheti. Akár zsaru is lehet belőle.

Vagy halott kisgyerek.

Mert erre is megvolt minden esélye.

76

Turay éppen indult volna, amikor halk füttyszót hallott a háta mögül. Ismét megfordult. A fát ezúttal sem látta, látott viszont egy férfit, aki a hold halvány fényében a keskeny kis utca közepén állt csípőre tett kézzel. Hogy ő fütttyentett-e, vagy neki füttyültek, fogalma sem volt róla. Azzal viszont tisztában volt, hogy egy városszéli sikátorban nem számít jó jelnek, ha éjszaka ismeretlen ember állja el az útját. Feltehetően nem azért áll ott, mert nem tud aludni.

Gyorsan megperdült a tengelye körül. Döbbenet nyugtázta, hogy ahonnan jött, a sikátor pagoda felé eső végén is áll valaki. Egy hatalmas alak, aki betöltötte szinte az egész rendelkezésére álló teret. Mintha egy teherutó parkolt volna a két ház között az utca közepén.

Turay nem kételkedett benne, hogy Feng az.

Tehát utolértek – tört rá a döbbenet. – Igaza volt Alinak, nem kellett volna totojáznom. Azonnal el kellett volna tűnnöm a környékről. Most aztán végzetessé válhat az ostobaságom.

Feng ekkor felnevetett. Vékony, sikító fejhangon. Előrenyújtotta a kezét, mintha csak hengegne vele, hogy mi van benne. Turay úgy látta, hogy bozótvgó kés. Hogy a holdnak is tetszhetett a fegyver, mi sem mutatta jobban, mint hogy egyre erőteljesebb fénynyilakat lőtt ki a pengéjére. A penge megcsillant és töredék másodpercre láthatóvá tette az emberhegy arcát. Turay felsóhajtott. Biztos volt benne, hogy immár neki is a halál szemébe kell néznie. Csupán abban reménykedett, hogy a fiú megúsza a kalandot. Elvégre előbb tűnt el, mintsem ezek bekeríthették volna.

Feng lépett egyet előre, és sikoltott. Aztán még egyet, és ismét sikoltott. Volt valami természetfeletti a mozdulataiban. Úgy lépegetett, mintha a prágai gettó gólemje éledt volna fel Mexikóban. Lépett és sikoltott, lépett és sikoltott. A hold pedig, mintha csak kedvét lelte volna a sikoltozásaiban, egyre ott villogtatta sugarait a machete pengéjén.

Turay a háta mögé lesett. A másik alak csak állt mozdulatlanul, nem közeledett felé, de nem is tűnt el. Turay önkéntelenül is a revolvere felé kapott, aztán csüggedten leeresztette a kezét. Mit nem adna érte, ha nála lenne... Nem, ezt a kalandot nem fogja ép bőrrel megúszni. Még ha valahogy el is tudna bánni az óriással, a többiek megölnék. Merthogy többen is vannak körülötte, abban nem kételkedett. Talán Feng jutalmul kapta, hogy ő ölheti meg, amit őszintén szólva meg is érdemelt volna.

Csattanást hallott a háta mögött. Egyértelmű volt, hogy löfegyvert biztosítanak ki az utca végén. Ebből a csapdából nincs menekvés.

Ekkor vette csak tüzetesebben szemügyre a mellette meghúzódó viskókat. Valamennyinek sötét volt az ablaka, ráadásul vasráccsal felszerelve. Felette erkély húzódott, ám ennek a peremét is vaskorlát szegélyezte. A korlátot alkotó vaspálcáknak hegyes nyársban szűkült össze a végük. A házak között megbúvó kerteket határoló kőfalak tetején üvegcserepek csillogtak.

Feng közeli sikkantása és a másik oldalról induló léptek a múlt időre figyelmeztették. Még ha fel is jutna a fal tetejére, leugrani már aligha lenne ideje róla...

Ebben a pillanatban csodát látott. Két kar emelkedett ki az úttest betonjából, mintha egy rég eltemetett halott tért volna magához. Halkan kongott valami, mintha egy vasdarab verődött volna egy másikhoz.

– Gyere! – dörmögte felé egy reszelősen suttogó hang.

Turaynak annyi ereje sem maradt, hogy engedelmeskedjék. Érezte, hogy valaki megragadja a nadrágja szárát és vonszolni kezdi. A következő pillanatban egy csatornafedél bukkant fel a szeme előtt, majd „a feltámadt halott” berántotta egy sötét lyukba.

Esés közben még hallotta Feng sikkantásait, amelyek egymással összefonódva folyamatos és dühös sikoltozásban egyesültek. Lövés dördült, s a golyó ott csapódott le valahol a közvetlen közelében.

Érezte, hogy valaki átkarolja, majd leteszi valahová. Szilárd talajt érzett a talpa alatt, valami kondult egyet, és olyan sötétség tört rá, hogy azt hitte, már meg is halt, és most egy szörnyű, ismeretlen, túlvilági helyen bolyong.

A reszelős suttogás azonban valamelyest szelídített baljós sejtelmeiben.

– Csend és nyugalom – suttogta a másik spanyolul. – Meg ne moccanj.

Turay még ebben a valóságértelen helyzetben is megpróbálta kitalálni, hogy kié lehet a hang; ismerőse vagy ismeretlené. Akárhogy is fülelt azonban, úgy érezte, hogy aligha emberi lény beszél hozzá.

Odafent, az utca szintjén immár olyan erőssé vált Feng sikoltozása, hogy Turay biztos volt benne; az emberhegy közvetlenül felettük áll.

Aztán több dolog is történt egyszerre. Hirtelen a szemébe csapott a holdfény, valami ismét kondult egyet, mintha fém ütődne fémhez, suttogó megmentője elkapta a karját, belerántotta valami bűzös pocsolába, sőt meg is hengergette benne. Közben egy sorozat tompa kopogását hallotta a közelben. A lé, amely körülölelte, forni kezdett a becsapódó golyók nyomán.

Menekülni akart, de nem tudta, merre. A golyók süvítésétől és a csobbanásoktól megrémülve azt sem tudta, hogy megmentője mellette van-e még. Hirtelen ismét megragadták a karját.

– Erre! Gyorsan!

Turay az elkövetkező percekben úgy érezte, mintha Dante poklába került volna. Sötét volt körülötte, bűzös pocsolában gázolt, s valaki, akiről fogalma sem volt, hogy kicsoda, talán a túlvilág felé vezette.

Néha úgy sejtette, hogy a vezetője is habozik. Megállt, majd megszorította Turay karját.

– Várj egy kicsit.

– Hol vagyunk? – kérdezte a hadnagy, pedig a túlvilágot nem számítva, csak egyetlen helyen lehetett: a város alatt, valamilyen csatornában.

– A szarban – felelte a másik.

De amikor megpróbálta megtudni tőle, hogy kicsoda, a reszelős hang elutasítón kérdezett vissza.

– Minek akarod tudni? Nem elég, hogy kihúztalak a csávából... eddig legalábbis.

– És most mi lesz?

– Ha szerencsénk van, megússzuk.

– És ha nincs?

– Akkor is megpróbáljuk. Csak akkor nehezebb lesz megúszni.

Így is történt. Turay már-már azt hitte, hogy a szerencse valóban melléjük szegődött, ám kiderült, hogy tévedett. Vezetője ismét habozni látszott.

– Itt kell lennie valahol egy csatornafedélnek.

Turay természetesen nem látta az ismeretlen kezét, csak a mocorgásából sejtette, hogy a feje fölé mutogat.

– Hogy mászunk ki innen? – kérdezte.

– Létrán – dünnyögte a másik. – Valahol kell lennie egy létrának. Várj itt, el ne mozdulj!

Ami ezután következett, ugyancsak pokolba illő jelenet volt. Előbb halk csobbanások, majd a magasból visszahulló vízcseppek jelezték, hogy megmentője – talán valóban Wilhelmina – felfelé kapaszkodik a létrán.

– Hé! Én mit csináljak itt? – kiáltotta utána szorongva.

– Maradj veszteg – mordult rá a másik. – És ha valami baj történne, mentsd az irhád.

A következő pillanatban hatalmas csattanást követően világosság csapott a szemébe. Nem volt erős a fény, de a lenti sötétséghez képest maga volt a ragyogás. Turay megkönnyebbülten felsóhajtott.

Kár volt. A csattanást ismét fegyverek ropogása követte. Fekete alakokat pillantott meg a hold halvány fényében, majd apró fényrózsák villantak, golyók kopogtak az akna falán, egy test közvetlenül a lába elé zuhant a piszkos lébe.

– Ez megkapta a magáét! – rikkantott valaki odafent. – Azt hitte a marhája, hogy elbújhat előlünk!

– Biztos, hogy eltaláltad?

– Nem láttad, hogy visszaesett? Már felfelé kapaszkodott a létrán.

– Világíts csak le egy kicsit! Látni szeretném, mi van odalent.

Turayt a lélekjelenléte segítette ki a bajból. Abban a pillanatban, ahogy megcsillant odafent a lámpa fénye, lebukott a pocsolya fenekére. Most már azon múlik minden, hogy észreveszik-e. Meg azon, hogy kibírja-e azt a szagot, amit érez.

– Látod? – hallott odafentről egy szakadozott hangot. Aztán már nem hallott semmit. A trutymó a fülébe folyt; kiérdemelve vele a világ legeredményesebb földugója címét.

A hirtelen meghaló fényből arra következtetett, hogy becsukódott odafent az aknatető.

Éppen idejében. Ha nem akart megfulladni, fel kellett jönnie levegőért. Levegőért? Ha levegőnek lehel nevezni egyáltalán azt az oxigénszegény valamit, ami a trutymó felszíne és a csatorna mennyezete között bűzölgött...

Öklendezve bukkant felszínre, mélyet lélegzett, aztán ismét lebukott volna, amikor rádöbbsent, hogy újra teljes a sötétség körülötte. Támadói eltűntek – nyilván végérvényesen visszalökték a helyére a csatornafedőt, s nyilván őrt is állítottak mellé.

Ekkor döbbsent rá, hogy alighanem itt fog meghalni a föld alatt, ebben a rettenetes lében, amiről serdületlenebb gyermekek előtt finnyás úriházakban ki sem szokták mondani, hogy micsoda.

Kapálózni kezdett, s addig próbált harcolni a rátörő pánik ellen, míg csak bele nem akadt valamibe a keze. Nem tudta, mi az, később azonban biztos volt benne, hogy isteni csoda történt vele, merthogy az ilyenek nem történnek meg csak úgy maguktól, az tuti. Ahogy a semmihez nem hasonlítható valamit tapogatta, egy zseblámpa pihent meg a tenyerén. Még csak a sötétben tapogatta, még egyáltalán nem volt meggyőződve róla, hogy valóban az-e, aminek gondolja, ennek ellenére

egyre erőteljesebben hitt benne, hogy amit a kezében tart, csak egy zseblámpa lehet. Biztos, hogy az. Nem lehet más.

Az is volt.

77

Egy egyszerű vízhatlan zseblámpa, amelyet minden bazárban árulnak. Nem történhetett másként, mint hogy valaki belehajította, vagy inkább beleejtette a csatornába, ő pedig, amikor a legnagyobb szüksége volt rá, megtalálta. Ilyen egyszerű az egész.

Remegő kézzel csúsztotta felfelé a lámpa kapcsolóját. Szelíd, vibráló fényvirág nyílt ki előtte, amely immár megmutatta, hova került. Egyenesen a pokolba.

Érezte, hogy valami a lába köré tekeredik. Villámsebesen félrerántotta és rávilágított arra a helyre, ahol a valaminek lennie kellett. S valóban ott is volt. Csak éppen nem kidobott krokodil, aligátorteknős, óriáskígyó, vagy hasonló lény, amelyeket felelőtlen tulajdonosaik előszeretettel hajigálnak bele a csatornába, nem, az, amit látott, egyik sem volt.

Nem kellett nagy ész hozzá, hogy rájöjjön; egy golyóálló mellény az, amelyet a rendőrség használ. S hogy még véletlenül se tévedhessen, a hátán lévő felirat ékezesen bizonyította, hogy bizony, az, aminek gondolja.

Hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy egy régen a csatornába került mellényt nézeget-e – ennek a zsebéből hullott ki a lámpa –, vagy pedig Wilhelmina vesztette el. Igaz is, Wilhelmina! Hol az ördögben lehet?

Átviharzott rajta a szörnyű gondolat, hogy talán önkéntes segítője is ott heverhet holtan a trutymó alatt. Lehet, hogy Wilhelmina viselt rendőrségi golyóálló mellényt Batmanéhez hasonló lebernyege alatt?

Ismét rávillantotta a zseblámpa fényét a mellényre. Megdöbbenve fedezte fel egy golyó nyomát a hátán. A golyót persze nem találta meg – vagy mélyen bele fűródott a mellény anyagába, vagy egyszerűen csak lepattant róla. Vajon, aki magára öltötte, megúsza-e a halált? Lehet, hogy olyan helyen is eltalálták, ahol nem óvta a védőfelszerelés?

Belebújt a mellénybe. Nehéz volt, majdnem vissza is süllyedt vele a csatorna fenekére. Aztán elindult előre. Csak ment, ment a csatornában, néha-néha felvillantotta a zseblámpáját, de nem látott sehol csatornafedelelet maga felett. Ám ha még látott is volna, nem biztos, hogy megpróbálkozott volna vele. Hátha Feng ott áll felette, és csak arra vár, hogy elkaphassa.

Addig ment, amíg csak erővel bírta. Aztán egyszerre csak nem bírta tovább.

Mivel nem volt mibe kapaszkodnia, hanyatt feküdt a trutymóban. Mintha egy kellemesen meleg vizű strandon nyaralt volna, s hátára fordulva a felette kéklő eget bámulná.

Érezte, hogy a trutymó hirtelen felgyorsul, és máris magával ragadta az ár. A csatorna összeszűkült, és már ha akart volna, sem tudott volna ellenállni a piszkos lé sodrásának.

A falak tovább szűkültek körülötte, s amikor megadta magát a sorsának, a csatorna kilökte magából.

Turay úgy érezte, hogy repül. Felszáll a levegőbe, és csak repül, repül a végtelen csillagos ég alatt. Észre sem vette, hogy repülés közben leesik róla a mellény, és a lámpa is kipottyan a kezéből.

Végül nagy csobbanással behullott valamibe. Szeme, szája telement a vízzel, de ennek már olyan íze volt, mintha a mennyországban fakadó forrásba esett volna.

Pedig a víz sós volt.

Egyik világos pillanatában felfogta, hogy a tengerbe sodorta a csatorna vize.

És élt.

Megúsza az éjszakai kalandot.

78

Hajnalodott, amire hazaért. Igyekezett csendesen mozogni, nehogy Elke felébredjen. Különben nem tartotta valószínűnek, hogy a lány álmatlanul virrasztana miatta. Nem több számára, mint egy alkalmi segítőtárs vagy szövetséges. De hát mi egyéb is lehetne? Bár ha rájön, hogy átverte, alighanem ellenség lesz belőle. Egyelőre csak sürgölődjön Sörhas körül, addig ő megpróbál rájönni, hogy mi folyik a kikötőben. Ki követte el a gyilkosságokat és miért?

Belopódzott a szobájába. Nem kellett levetnie a cipőjét, hogy halkabban mozogjon, mert nem is volt neki. Nem emlékezett rá, hogy hol hagyta – a csatornában-e vagy a tengerben –, de hát kit érdekel? Az a fontos, hogy idehaza van, a többit majd holnap...

Majd holnap...

Arra ébredt, hogy rázza valaki a vállát. Éppen rosszat álmodott; csatornában bujkált, vagy mi a fene, amikor hirtelen vége szakadt az álomnak és felébredt. Szinte azonnal visszatért a valóságba. Biztos volt benne, hogy Elke az, ezért csak óvatosan nyitotta ki a szemét.

Őszinte megdöbbenésére nem Elkét látta maga előtt, hanem Cambronero hadnagyot. A hadnagy összehúzott szemmel nézett rá, és olyan óvatosan rázogatta

a vállát, mintha csak arról akarna meggyőződni, hogy él-e még.

– Jó reggelt, kolléga – mosolygott Cambronero, amikor Turay kinyitotta a szemét. – Hogy aludtál?

– Köszönöm... egészen kiválóan – morogta a hadnagy, és ez nagyjából meg is felelt a valóságnak. – Értem jöttél?

– Csak beugrottam, hogy megnézzem, mi van veled.

– Mi lenne? Aludtam. Mennyi idő van?

Hirtelenjében nem találta az óráját. Lehet, hogy elveszítette valahol?

– Öt – mondta Cambronero. – Ezért is jöttem.

– Hogyhogy öt? – hökkent meg Turay. – Reggel öt?

– Délután öt. Az öreg nyugtalankodik miattad.

Turay egyetlen ugrással kivetette magát az ágyból.

– Jézusom... hol a ruhám?

Cambronero megvonta a vállát.

– Azt neked kellene inkább tudnod – mosolygott, és beleszimatolt a levegőbe. – Nagy buli lehetett itt, pedig nem is érzek alkoholszagot.

– Nem volt itt semmiféle buli – tiltakozott Turay. – Egyszerűen csak soká voltam fent, és... szóval...

– Cambronero megveregette a vállát.

– Öltözz fel nyugodtan, majd a másik szobában megvárlak.

– Elke... nincs idehaza?

– Nincs – mondta Cambronero.

– Nem tudod véletlenül... hol van?

– De. Tudom – bólintott a hadnagy.

– Hol?

– Biztos, hogy tudni akarod?

– Persze hogy biztos. De mi az ördögért kérdezed...

Cambronero szemébe nézett. Sajnálatot látott benne, mint az olyan emberében, akinek rossz hírt kell közölnie valakivel, és most éppen azt fontolgatja magában, hogy hogyan tegye.

Ebben a pillanatban rátört a bizonyosság, hogy Elke elutazott. Vagy magától utazott vissza Svédországba, vagy hazaküldték. Ha azok következményeként történt, amiket ő összevissza hazudott neki... akkor azonnal meg kell mondania Sörhasnak, hogy csak le akarta rázni magáról a lányt. Nem volt szándékában megrágalmazni a kapitányt, sőt most hogy visszagondol rá, nem is érti, hogyan lehetett annyira ostoba, hogy gyanúba keverte.

– Hol a fenében van? – támadt Cambroneróra, és úgy, ahogy volt, büdösen és meztelenül ráncigálni kezdte a hadnagyot. – Azonnal Sörhashoz akarok menni...

és...

Cambronero tett két-három lépést hátrafelé, miközben finoman elhárította Turay lökdösődését.

– Ne bomolj már, hallod-e! Nincs komolyabb baja.

– Kinek? – tátotta el a száját Turay.

– Hát Miss Björneviknek.

– Nem... utazott el?

– Miért utazott volna?

Turayt megrázta a megkönnyebbülés roham.

– Akkor... miről beszélsz? Hol van?

– Kórházban – felelte Cambronero. – Mondtam, hogy nincs komolyabb baja.

– Jézusom... akkor miért került kórházba?

– Kisebb idegösszeroppanást kapott, és éppen Sörhas szobájában. Szegény kapitány azt sem tudta, mit csináljon vele. Az orvosunk javaslatára kórházba vitték. Az öreg viszont beszélni szeretne veled. Még hozzá sürgősen.

– Tehát kórházban van – nyögött fel megkönnyebbülten Turay. – Én meg már azt hittem...

– Nyugodj meg – nyugtatta Cambronero. – Jó helyen van.

De Elke Björnevik nem volt jó helyen.

Mert akkor már nem volt a kórházban.

Egy másik világban volt.

79

Sörhas nem volt jókedvében, és ez meg is látszott rajta. Alig fogadta Turay köszönését, s helyet sem kínálta. Némi elégtétellel szolgált Turay számára, hogy Cambronero hadnagyot sem. Ott álltak az asztalával szemben, és a kapitányt nézték. Ő pedig őket. Némán, de sokat sejtetően.

Néhány hosszú másodpercig tartó várakozás után Sörhas végre megszólalt.

– Örömmel látom, kedves Turay hadnagy... hogy végre beérkezett a munkahelyére. – Felemelte a kezét, így fojtva bele Turayba a szót. – Jól van, beismerem, én vagyok a hibás... elvégre mindjárt az elején tisztáznunk kellett volna, hogy az itteni vagy a kanadai idő szerint kell-e munkába állnia. Bár már a kanadai idő szerint is elkészt... de ne akadjunk fenn ilyen kicsiségeken. Szóval, szeretettel üdvözlöm. Óhajt valamit mondani nekem?

– Hol van Elke? – tört ki Turayból a szó. – A hadnagytól hallottam...

– Miss Björnevikről beszél, a maga kedves... hm... ismerőséről?

– Kérem, kapitány úr...
– Nem mondta meg neki, hadnagy?
– Csak éppen... említettem valamit...
– Nos, hát az a helyzet, Turay hadnagy... hogy Miss Björnevik kórházban van. Már egészen jól érzi magát... ha egyáltalán érdekli ez önt...

– Hogy a fenébe ne érdekelne! – gurult méregbe Turay, ám azonnal meg is szállta a kétségbeesés. – De hát... mi történt, kapitány úr?

Sörhas szokásához híven megszimogatta a bajuszát, majd malmozni kezdett az ujjaival a hasán.

– Inkább arra feleljen, hogy hol járt tegnap egész délután, és... éjszaka?

– Sétáltam – felelte Turay.

– Mi a fene maga, sétálóbajnok? Ne mondja nekem hogy egész éjszaka sétált.

– Az a helyzet, hogy... szóval, ittam egy kicsit, és... Tudja, hogy van ez...

– Nem – felelte Sörhas. – Nem tudom, hogy van ez. Maga zsaru, jelenleg az én állományomba tartozik, én nem engedheti meg magának, hogy éjszaka ne aludjon, másnap elkéssen a munkából és a többi. Lehet, hogy éppen magának kellett volna megakadályoznia egy öngyilkosságot, csak hogy maga éppen sétálgatott. Hiába hívtuk magát, nem tudtuk előkeríteni.

– Ez... valóban megtörtént? – rémüldözött a hadnagy.

Sörhas mélyet sóhajtott.

– Nem, szerencsére nem történt meg. De megtörténhetett volna. Ráadásul az alatt az idő alatt, amíg maga „sétálgatott”, a barátnője kórházba került.

– És... miért...? Mi okozhatta...

– Ez az, amit én sem tudok, de meg szeretném tudni magától. Nos, Miss Björnevik egyszerűen berontott ide az irodámba, és minden ok nélkül rám támadt. Mint aki be van narkózva.

– Elke nem narkós – szakadt ki Turayból a tiltakozás.

– Honnan tudja? – malmozott tovább Sörhas. – Ha maga sétálgatással tölti az éjszakáit, nem is tudhat róla.

– Azonnal be akarok menni hozzá a kórházba!

– Ezt el is várom magától. Különben ott tartottunk, hogy Miss Björnevik bejött a szobámba, összevissza hadovált minden marhaságot, majd hirtelen összeesett és elájult.

– Mi... ről beszélt önnek?

– Csupa ostobaságot hordott össze – legyintett Sörhas. – Egy a lényeg: nincs komolyabb baja.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. Sörhas abbahagyta a malmozást, és az ajtó felé kiáltott.

– Bújj be!

Fiatal rendőr bukkant fel a küszöbön, tisztelettudóan a sapkájához emelve a kezét.

– Kapitány úr... Álvaro küldött.

– Hm. És mit akar tőlem már megint?

– Leltározni, kapitány úr.

– Na és?

– Tulajdonképpen Cambronero hadnagyhoz kellene fordulnom, de...

– Hát akkor forduljon hozzá.

– Bocsánat, kapitány úr. – A fiatal rendőr a hadnagyra nézett. – Álvaro azt kérdezi, hogy a hadnagy úrnál van-e a golyóálló mellénye. Ugyanis hiányzik a szekrényből.

Turay Cambronero hadnagyra fordította a tekintetét. A hadnagy mintha elpirult volna.

– Hát... én már nem is emlékszem. Legutoljára akkor láttam, amikor...

– Na még ez is! – kiáltott fel drámai szemforgatás közepette Rodriguez kapitány. – Mi ez itt, Cambronero, mit gondol?

– Mármint micsoda, kapitány úr?

– Mármint ez az épület, amelyben pironkodni méltóztatik, valamint ez az intézmény, amelynek, ha jól emlékszem, ön is tagja. Legalábbis a legutolsó beszélgetésünkkor még az volt. Különben az imént a kuplerájra gondoltam. Hiányzó fegyvereket nem keres, Álvaro?

– Tudtommal nem, uram – sápadozott a fiatal rendőr. – Csak Cambronero hadnagy úr golyóálló mellénye és egy zseblámpa hiányzik.

– Még az is? – kiáltott fel Sörhas. – Nos, Cambronero hadnagy, mit szól mindehhez?

– Fogalmam sincs róla, hol lehetnek, uram. A mellényem tegnap még a fogasomon lógott. Elfelejtettem leadni.

– És a zseblámpa?

– A zsebében volt.

– És most hol van?

– Nem tudom, kapitány. Még nem néztem meg. Álvaro őrmester igazán...

– Ő csak a munkáját végzi. Menjen és keresse meg a leltárhiányát, mert ha nem találja meg, esküszöm, az ellátmányából fogja megfizetni.

– Igenis, kapitány! – vágta össze a bokáját Cambronero, miközben Turay felé csipentett a szemével. Turay nem tudta, minek szól a kacsintása – annak-e, hogy lám csak, lám, a kapitány mennyire felhergelte magát; vagy annak, hogy éppen az ő szobájában lett rosszul Elke, esetleg annak, hogy Rodriguez nagyon a szívére vett

valamit. Talán azt, amit Elke mondott neki... De hát mit mondhatott neki? Kész volt Sörhas lába elé vetni magát, és a bocsánatáért esedezni. Csakhogy megakadályozta benne valami. Mégpedig Cambronero hadnagy eltűnt golyóálló mellénye. Hogy is van ez? Eltűnt a mellénye, azaz, nem tűnt el, hanem beleveszett a tengerbe, amikor a csatorna kihányta magából, és az elemlámpa is ugyanerre a sorsra jutott... Eszerint Wilhelmina azonos lenne... Jézusom, hogy nem gondolt korábban erre... elvégre ő is rendőr, és mégis...

Cambronero hadnagy lelépett, Turay egyedül maradt a kapitánnyal.

– Ne izguljon – sóhajtotta Sörhas, és mintha meglágyult volna a tekintete. – Mennyit tud maga az én családomról?

– Hát... semmit, uram – mondta Turay az igazságnak megfelelően.

– Úgy illene, hogy megtudjon róluk egy s mást. Elvégre közeli munkatársak vagyunk. Két nagylányom van, hadnagy, mit szól hozzá?

– Nem tudtam, uram, de...

– Ugyan már, ne legyen annyira merev, Alejandro! Lazítson egy kicsit. Nos, tudnia kell, hogy nagyon jó iskolába járnak, előkelő magániskolába, amelyre nekem mint egyszerű kapitánynak nem lenne pénzem. Sajnos. Nos, Alejandro...

– Uram, én...

– Szerencsére sikerült megpályáznom egy rendőrségi alapítvány pénzét, így a lányok bejuthattak abba a bizonyos iskolába, és most a fővárosban tanulnak. És nagyon jól tanulnak, Alejandro.

– Ennek... igazán örülök, uram, de én...

– Ne szakítson folyton félbe, kérem. Nos, persze, ha nem lenne az alapítvány, és én nem tudnám igazolni, hogy milyen pénzből tanulnak a lányaim, nos, akkor bárki akár még rosszra is gondolhatna, nem igaz? Mostanában amerre csak néz az ember, korrupcióval találkozik a szeme; gyakran előfordul, hogy magas rangú rendőrtisztek gyilkos bandák informátoraivá válnak. Ilyen világban élünk, sajnos. Nekem azonban ehhez túlságosan is egyenes a jellemem, kényes az ízlésem, és még akkor sem vállalnék ilyenfajta aljas szerepet, ha szükségem is lenne pénzre. De nincs.

– Meg tud nekem bocsátani, uram?

– Miért kellene megbocsátanom? – csodálkozott a kapitány. – Hiszen nem tett nekem semmi rosszat. Csak éppen nem kedvelem, ha más farkával akarja valaki leveretni a tüskés kaktusz gyümölcsét. Hát erről van szó, amigo. Idősebb vagyok magánál, ezért ha megengedi, adok magának egy tanácsot. Bármennyire szomjazunk is a sikerre, nem mindegy, hogy milyen módon érjük el. Ha másokat besározunk, ha rossz hírért keltjük, még akkor is csúnya dolog, ha a szándékaink alapjában véve nemesek. Hogy is mondta az az olasz zsaru, he?

– Milyen... olasz zsaru? – hebegte a megszégyenült Turay. – Én nem tudom...
– Machiavelli kapitányra gondolk. Hogy a cél szentesíti az eszközt. Hát ezt gyorsan felejtse el. Tudja, milyen a rágalom, hadnagy? Mint a kutyapiszok. Érti?

– Hát... nem egészen – nyögte Turay.

– Ott hever a kutyapiszok-rágalom az utcán, maga pedig belelép a szép, ünnepi cipőjében. Van magának olyanja...?

– Ami azt illeti...

– Jól van, mindegy. Csak megkérdeztem. Szóval megy a szép cipőjével az utcán, és belelép a kutyapiszokba. Nem veszi észre, ám rövidesen furcsa dolgokat tapasztal maga körül. Feltűnik, hogy mindenki magát nézi, ráadásul gyanakodva. Maga pedig nem tudja mire vélni a dolgot. Kollégái elhúzódnak magától, fintorogva méregetik. Jé, ennek a fickónak szaga van... Pedig korábban nem is gondoltuk róla, hogy bűdös. És tudja, mi a legfurcsább a dologban? Hogy egyszer csak rájön, mi a többiek baja. Hogy kutyapiszokba lépett. Hazamegy, megtisztítja a cipőjét, vagy ne adj isten, újat vesz. Ezerszer is megszagolja, hogy nem érzik-e ezen is valami, megkönnyebbülten fellélegzik, és azt gondolja, hogy rendbe hozta a dolgot. Aztán kiderül, hogy dehogyis hozta rendbe! Azok, akik korábban a kutyapiszok szagát érezték rajta, tovább érzik. Hiába a megtisztított cipő, vagy akár az új, akik eddig érezték a szagot, ezután is érzik. A gyanúnak rettenetes szaga van, Alejandro. És ami talán a legfurcsább, ha megkérdeznék a kutyát, elmondaná – már ha beszélni tudna –, hogy azért csinált a járdára, mert a gazdája nem engedte leguggolni az út szélére. A kutya sem akarta, hogy magának szaga legyen. De megtörtént, és ezzel maga kész is. Örökké magán ragadt a szarszag. Tudja, mennyien dugták már a szájukba a 38-as csövét, mert nem tudták eloszlatni a körülöttük lengedező bűzt?

Turay megtörtén állt Sörhassal szemben, és már tiltakozni sem volt ereje. Igaza van a kapitánynak, csúnyán elszámította magát. Ostoba módon azt hitte, hogy Elke csak diszkréten nyomoz majd Sörhas után, és nem kell hátizsákként cipelnie magával. Hiába mondta neki, hogy mindent megtesz, hogy előkerítse a hűgát, Elke nem bízott benne. Csak éppen... mitől lett rosszul éppen Sörhas szobájában?

– Értettem, kapitány – nyögte ki végül. – Hogyan lett rosszul Elke?

A kapitány megvonta a vállát.

– Nagyon belelovalhatta magát valamibe.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett rajta Cambronero hadnagy. Nem kopogott; talán úgy érezte, hogy egyszer már úgyis idebent tartózkodott, és ez felmenti az újabb kopogás alól. Megcsóválta a fejét és a kapitányra nézett. – Hát ez furcsa, kapitány úr.

Sörhas megpödörgette a bajuszát.

– Mi a furcsa, hadnagy?

– Ez a golyóállómellény-história.

– Nos, hogy is áll a helyzet?

– Egyszerűen eltűnt, kapitány úr. – Cambronero hadnagy arcán felháborodott értetlenség ült. – Hova jut ez a világ, ha már a rendőrségen is lopnak?! És a zseblámpám is eltűnt. Pedig mindenütt kerestem, kikérdeztem mindenkit – senki nem tud róla. Már meg is gyanúsítottak, hogy bizonyára eladtam a bolhapiacon.

– Azt aligha – morogta a kapitány. – Nincs olyan marha, aki egy rendőrségi felirattal ellátott golyóálló mellényt vegyen. Nem vitte haza véletlenül?

– Soha nem viszem haza. Miért is vinném? Mit kezdenék otthon vele?

– Jól mutatna dekorációként a falon.

Cambronero hadnagy elvörösödött.

– Nem vagyok sem hülye, sem szenilis, kapitány úr.

Sörhas megcsóválta a fejét.

– Hát ez nem az én napom, az biztos. Akad ebben az épületben egyáltalán valaki, aki körül minden rendben van?

– De hát ez mégsem járja, kapitány! – elégedetlenkedett tovább Cambronero hadnagy. – Lehetetlen dolog, hogy az ember bezárja a szobájába a cuccait, valaki meg csak úgy egyszerűen kilopja belőle.

– Maga bezárta a szobája ajtaját?

– Csak úgy jelképesen mondtam. Természetesen hajlandó vagyok megfizetni az árát, nehogy tönkremenjen a mexikói államkincstár. Már csak az a kérdésem, hogy új áron számítja-e fel Állam Bácsi, vagy egy használt mellény és lámpa árával is megelégszik?

Sörhas ismét megcsóválta a fejét.

– Valóban csúnya világ ez, ha már a zsaruk is az államot szidják. Na, menjen a dolgára, hadnagy... majd elintézzük valahogy.

Amikor Elke felébredt, fogalma sem volt róla, hol lehet. Először azt hitte, hogy a saját szobájában, Stockholmban; aztán azt, hogy Peter Andersson szobájában, Malmöben; majd meg azt, hogy egy repülőgépen, úton Mexikóba. Aztán lassan rádöbbsent, hogy mindhárom feltételezése hamis. Mi a fene is történt vele, mielőtt elaludt volna? Eszébe villant, hogy Turayval beszélt, s a hadnagynak nem nagyon akaródzott megmentenie a hűgát. Erre ő azt mondta neki, hogy... Turay elmagyarázta, hogy Sörhason múlik minden. De vajon mi minden?

Még zavarosan keringtek a fejében a gondolatok, még nem sikerült rájönnie, hogy hol van. Talán... a saját szállodai szobájában, amit az utóbbi időben mintha meg kellett volna osztania valakivel? Turayval talán? Nehéz volt a feje, mintha sokat ivott volna. Talán még nincs is egészen magánál?

Egyszer csak rápisszegett valaki.

– Hé! Elke! Nyisd már ki a szemed!

Nem volt könnyű, de azért kinyitotta. Nem kis meglepetésére Gudrun láta egy széken ülni. Érdekes, mintha a szék a levegőben lebegett volna. Talán az ablakon bevillogó éjszakai fények okozták az érzéksalódást. Behunyta a szemét, majd kinyitotta. A helyzet azonban cseppet sem változott. Gudrun széke a levegőben lebegett, talán félméternyire a parkett felett.

És maga Gudrun is olyan furcsa volt, mintha alaposan lefogyott volna. Vajon hol járhatott, amióta nem látta? Agya mélyén ott bolyongott a gondolat, hogy mintha történt volna valami Gudrunnal. Megbetegedett, vagy micsoda. Kórházba is került, aztán meg mintha a tengernek ment volna, és... Az a rohadt tenger a barna foltjával...!

Mintha valami blokkolta volna az agyát. Mintha a gondolatai és az emlékei nyúlós, szutykos mocsárba ragadtak volna, s bárhog is igyekeznek, képtelenek kikeveredni belőle. – De hát nincs semmi baj – nyugtatta magát –, Gudrun itt van vele szemben egy levegőben billegő széken. Hogy miért billeg a széke a levegőben? Istenem, hát miért ne? Senki nem iktatta törvénybe, hogy egy szék nem lebeghet a padló felett...

Azért volt valami Gudrunban, ami nem igazán tetszett neki. Túlságosan is vékony volt, és... valahogy áttetszővé is vált, amióta nem látta. Mióta is? Hát, jó régen, az biztos! Talán Stockholmban... vagy Mexikóban? Mintha ő is azért jött volna Mexikóba, hogy Gudrunnal találkozzék... Eszerint nem Svédországban, hanem Mexikóban van. Ez itt Mexikó. És Gudrun is itt van. Sovány meg minden, de azért itt van vele.

Megpróbált felemelkedni, ám nem sikerült neki. – Ejnye, mi az ördög van velem? – kérdezte magában, miközben egyre csak Gudrun figyelte. Csak nem történt valami velem is? De hát mi történhetett volna?

Behunyta a szemét, s amikor kinyitotta, Gudrun mintha még közelebb került volna hozzá a székével. És még valami egyéb is történt vele, amit nem is tudott hova tenni. Egyszerűen átlátott Gudrunon, jobban mondva keresztüllátott rajta. Gudrun a székén kuporgott, őt figyelte, ő pedig világosan látta azt a faliképet mögötte, amelyet nem lett volna szabad látnia. Bizonyára csak a fényhatások játszanak vele... Valahol fény lopakodik be a szobába, s attól tűnik olyannak Gudrun, mintha áttetsző lenne.

Azért valahogy mégiscsak meg kellene próbálnia kapcsolatot keresni vele. Bár Gudrun egyfolytában őt nézi, nem szól hozzá. Vajon miért? És vajon ő miért nem próbál beszélgetni vele? Igaz is, meg kellene próbálnia...

Ekkor ismét felöltött benne a kérdés, hogy vajon hol lehet? Igyekezett félrefordítani a fejét, hátha megpillant valamit, ami megsúgja neki, hol van ő és Gudrun, de nem sikerült megmoccannia. Ekkor kicsit megijedt. Lehet, hogy ő is lefogyott, mint Gudrun, és rajta is át lehet látni? Hirtelen beledöbbsent a bizonyosság, hogy megbetegedett, kórházban van, s azért látja a levegőben lebegni a testvérét, mert beteg. Talán magas láza lehet.

Ebben a pillanatban kattant valami a fejében, mint amikor felkapcsolnak egy lámpát, vagy bekapcsolják a tv-t. Olyan tiszta lett az agya, mint egy hófehér papírlap, csak éppen nem üres, hanem betűkkel teli. Mindenre pontosan és élesen visszaemlékezett, ami csak az elmúlt hetekben történt vele. S ettől rátört a vakrémület. Uramisten, mi a fene ez az egész?

Ekkor Gudrun megszólalt. Mély, férfias volt a hangja, mintha Sörhas hangját hallotta volna.

– Szervusz, Elke.

Gudrun megremegett a székén, majd előrebillent a feje, mintha le akarna esni róla. Aztán mégsem esett le. Ismét visszalendült eredeti helyzetébe, és megismételte az előbbi mondatát.

– Szervusz, Elke.

Most meg olyan magas volt a hangja, mint egy kamasz lányé, és némi spanyolos akcentus is érződött rajta.

Elke döbbsenten figyelte, aztán akaratlanul is kicsúszott a száján a válasz:

– Szervusz, Gudrun.

Gudrun biccentett.

– Most már jó?

Elke önkéntelenül is nemet intett.

– Még... nem jó.

Gudrun feje ismét előrebillent. Amikor megszólalt, már megközelítőleg olyan volt a hangja, mint amilyennek lennie kellett volna.

– És... most?

– Most már jobb – mondta Elke.

– Nehéz – panaszkodott Gudrun. – Válogatni kell. Sok a hang. Furcsa a hang. Furcsa.

Elke döbbsenten figyelte a valakit, aki Gudrun is volt, és nem is. Ki lehet vajon Gudrun kísértete? De hát kísértetek nincsenek... Vagy mégis vannak? Elvégre sok olyan jelenségre mondtak már nemet neves tudósok, amikről később kiderült, hogy

mégiscsak léteznek.

– Te nem vagy Gudrun – mondta vádlón.

– Hát... nem – ismerte be Gudrun. – Én nem... Gudrun Björnevik vagyok.

– Akkor ki vagy?

– Én más vagyok. Mi mások vagyunk.

– Kik... vagytok?

– Nem magyarázható. Nem elmondható. Nincs hasonlat.

– És Gudrun kicsoda?

– Ő alkotás – mondta Gudrun. – Én... alkotás vagyok. Mint ő.

Gudrun felemelte a karját, és a szoba egyik sötét sarkába mutatott.

– Ő is... alkotás.

– Ő... kicsoda? – kérdezte nagyot nyelve Elke.

A szoba sarkában barna képű, csinos fiatalember állt, s kíváncsian nézett Elkére. Elke hirtelen felismerte, kicsoda, hiszen gyakran látta a fotóját az örszobán a falra tűzve. Escobar. Jimmy Escobar. Aki állítólag Gudrun barátja volt, s akivel együtt beleugrott a tengerbe.

– Escobar – mondta a jelenség vékony, Gudrunéhoz hasonló hangon. – Jimmy Escobar.

Elke az ő testén is átlátott. Látta mögötte a nem éppen hófehér falat, amin még egy halvány, barna foltot is észrevett a gyomra közepén.

Elfordította róla a tekintetét és Gudrunra nézett.

– Hol van az igazi Gudrun? A testvérem?

Gudrun megrázta a fejét.

– Sajnálom. Sajnáljuk.

– Látom még valaha?

– Hiszen látod.

– Te nem ő vagy!

– Alkotás is Gudrun.

Elke még mindig nem volt egészen tisztában vele, hogy álmodik-e, vagy valóban az történik vele, amit látni és tapasztalni vél. Nem, ez nem lehet igaz.

– Hol vagytok? – kérdezte.

Ebben a pillanatban Gudrun válaszolt neki. Az igazi Gudrun. immár tökéletes volt a hangja, egyetlen pici árnyalata sem volt, amely ne az övé lett volna.

– Kórházban, Elke.

Elkét annyira becsapta a tökéletes hang, hogy önkéntelenül is keresni kezdte Gudrunt. De csak a másolatát látta a lebegő széken, és Jimmy Escobart a falnál.

Gudrun úgy illegette magát, mintha ezzel akarta volna bizonyítani, hogy ő az igazi Gudrun. Elke azonban nem hagyta becsapni magát.

– Te nem Gudrun vagy! – kiáltotta vádlón a lebegő alakra bölkve. – Te valaki más vagy. Követelem, hogy jöjjön ide Gudrun! Követelem, hogy adjátok elő a húgom, bármit is csináltatok vele...

Észre sem vette, hogy dobálja magát az ágyán, kiabál és sikoltozik közben.

– Követelem...

Egyszerre csak szava szakadt. Gudrun megbillent a székén és megrázta a fejét.

– Nem szabad. Rossz hang. Kellemetlen. Mint haragos vizek hangja, nem szép. Harag nem jó. Csendes hullámok hangja szép. Jó. Haragos vizek hangja nem jó. Nem szeretjük.

– Oké! – intett Gudrun felé Elke. – Értem. Nem fogok kiáltozni, ígérem. Végül is mit akartok tőlem?

– Segíts. Akarjuk...

– Hogy segítsen? És kinek? És miért éppen én?

– Mert valahol... kezdeni kell. Nem lehet passzív. Aktív kell. Nagy baj... Nekünk nem volt halál, de lesz halál. Nagy veszély. Nem akarunk pusztítani, de mondanunk kell: állj! Fenekeketelen... Árok...

– Feneketlen Árok – javította ki önkéntelenül is Elke.

– Az. Veszély. Folytatás rossz lesz. Mi akarjuk, hogy te megértsd. Megmutatjuk...

– Miért nem próbáljátok megmagyarázni ezt valaki másnak? – próbált meg ravaszkodni. – Miért éppen velem és Gudrunnal kezdték a... mit is?

Gudrun nem válaszolt. Félrehajtotta a fejét, mintha az agyába rejtett komputer hangját hallgatná.

– Te sokat megértesz, mások nem értenek sokat. Te keresel... új lényeket a tengerben. Mások pusztítják őket... Te megérted. Meg kell értened!

– De hát mit? – kezdett el ismét kiabálni Elke. – Mit kellene megértenem? Adjátok vissza Gudrunt, és megfeledekzem mindenről... Nem mondom el senkinek, hogy izé... átlátszóak vagytok, te is és Escobar is. Akármit is kértek tőlem, nem akarok próféta lenni. Csak Gudrunt akarom. Adjátok vissza, és megígérem, hogy befogom a számat.

Gudrun ismét sokáig hallgatott, majd félrehajtotta a fejét. – Sajnáljuk – mondta. – De nem lehet. Élethalál harc. De tényleg. Meg kell, hogy érts minket. Ezért...

Elke tovább akart kiabálni, most már akár segítségért is, bár sejtette, hogy ha megkísérli, csak rossz vége lehet a dolognak. Mégis meg kell próbálnia. Meg kell mindent próbálnia, mert ha nem, ezek megölik Gudrunt. Már ha eddig meg nem ölték. Nem, nem ölhették meg! Foggal-körömmel kell kapaszkodnia a reménybe, hogy Gudrun él. És ha él, akkor – akár a pokolba is elhurcolhatták – lemegy érte vagy belepusztul.

Ekkor egyetlen pillanatra felrémllett előtte Turay arca. Neki el fogja mondani, ő talán nem tartja örültnek. Most már világos, hogy Gudrunt elrabolták. Nem jószántából ugrott a vízbe, és nem is Escobar kényszerítette rá. Ezek a micsodák, ezek az átlátszó szörnyetegek tették. Biztos volt benne, hogy Turay hinni fog neki, és együtt kiszabadíthatják Gudrunt. Csak ebből a pokoli helyzetből kellene kimenekülnie valahogy. Megpróbáljon rájuk ijeszteni? Már megpróbálta, és nem sikerült. Hízelegjen nekik, vagy kísérelje meg átejtetni őket? Ha kórházban fekszik, akkor személyzetnek is lennie kell. Hol a fenében van a riasztócsengő? Ha meg tudná nyomni...

Megtalálta a csengőt, ám mégsem nyomta meg. Az utolsó pillanatban a rémület ostora vágott végig rajta. Ha megnyomja, mi történik? Ezek az ördögi lények talán örökre eltűnnek, talán soha többé nem jelentkeznek... Gudrun pedig mindörökké náluk marad. Nem... ezt nem kockáztathatja meg. Kapcsolatban kell maradniuk, és úgy kell tennie, mintha engedelmeskedne nekik. De hát mi az ördögöt is akarnak tőle? Eddig csupa tiltás, amit mondtak, hogy ezt sem szabad, meg azt sem szabad, de azt nem közölték vele, hogy mit is akarnak konkrétan tőle.

Megrázta a fejét, miközben átfutott az agyán a gondolat, ami eddig is ott motoszkált benne, csak valahogy sosem öltött konkrét formát. Ezek az ízék ott földönkívüliek. Ufonauták, nem is vitás. Úgy látszik, belezuhantak a tengerbe, ezért beszélnek folyton haragos vizekről és hullámokról. És most haza akarnak menni. Ha haza akarnak. Ez egyáltalán nem annyira biztos. Hátha el akarják foglalni a Földet, csak valamiért nem képesek rá, ezért segítséget keresnek. S ezt a segítséget benne vélik megtalálni. És Gudrunban. De mi a fenéért kellett nekik éppen az ő testvére? Miért nem volt nekik elég Escobar meg Hernandez, meg a fene tudja, még kicsoda, miért kellett nekik Gudrun is? Nos jó, legyen meg az akaratotok. Úgy látszik, megtalálta azt, ami miatt úgyis ide készült. Megtalálta azt az ismeretlen lényt, aminek még Stockholmban annyira örült volna.

Ám most mit tegyen?

Az események sodorni kezdték, nem adtak neki lehetőséget a válogatásra.

Arra riadt, hogy Gudrun lebillen a székéről és rázuhan az ágyára. Ösztönösen el akart húzódni tőle, de nem tehetette. Mintha valami odaragasztotta volna a lepedőre. Ellenállhatatlan erő feszítette szét a száját, és hosszú, elnyújtott nyögés tört ki belőle. A következő pillanatban Escobar elvékonyodott; összegömbölyödött, mint a felcsavart szőnyeg, tekergőzni kezdett, majd támadó kígyóként felkúszott a mellére. Elke akkor már alig volt magánál. Még érezte, ahogy az Escobar-kígyó bekúszik a szájába, és kellemetlenül sós ízt hagyva maga után, eltűnik benne. Feljajdult és Gudrunt hívta volna segítségül, de már nem látta sehol. Homályosodni kezdett a látása, mintha vékony tejüveg lap takarta volna el előle a világot. Utolsó

erejével megnyomta a hívógombot. Azt már nem látta, hogy Gudrun alakja összeomlik, s mint olvadó gyertya, lefolyik a padlóra.

Amikor az ápolónő bejött, semmi különöset nem látott. Elke az ágyán ült, és közömbös tekintettel a bejárat felé nézett. Az ápolónő – Isabelle nővér – megcsóválta a fejét.

– Mi történt, kedvesem? – kérdezte. – Csak nincs valami baj? Bizonyára rossz álmai voltak, mi? Ne izguljon, ez egészen normális dolog. Ha valaki annyi nyugtatót kap, mint maga...

– Vécére kell mennem – mondta Elke.

Az ápolónő nem figyelt fel rá, hogy Elkének kissé rekedtes a hangja.

– Véletlenül nyomtam meg a gombot – magyarázta a lány és mintha ismét változott volna a hangja.

– Nem tesz semmit – mosolygott a nővér. – Segítsek, vagy ki tud menni egyedül is?

– Köszönöm, kimegyek egyedül.

– Biztos benne, kisasszony?

Elke nem válaszolt, magabiztosan elindult az ajtó felé. A nővérnek feltűnt, hogy szegletesek, darabosak a mozdulatai, de nem kavarta fel a dolog. A betegek már csak ilyenek. Szédelegnek, tántorognak, a lábukat próbálgatják, attól félnek, hogy elesnek, mások viszont olyan peckesen járnak, mint a gázlómadarak.

Miss Elke Björnevik kiment, Isabelle nővér pedig úgy gondolta, hogy ez alatt az idő alatt legalább megigazíthatja a lány párnáját. Felemelte a párnát, felrázta, aztán visszatette a helyére. Éppen azon tűnődött, hogy nem kellene-e egy kissé magasabbra emelni az ágy fejrészét, amikor mintha megmoccant volna az ágy alatt valami.

Isabelle nővér megtörölgette a homlokát. Ismét a szeme szórakozik vele. Előbb-utóbb el kell mennie a szemorvoshoz. Nem nagy dolog, egy emelettel lejjebb van a szemészeti osztály, ismeri is a főnökét, Vargas doktort, tetszik is neki a magas, jóképű doki, persze csak úgy plátói alapon, ahogy mondani szokás, ám mégis húzódozik a vizsgálattól. Aki kórházban dolgozik, az tudja, hogy a vizsgálat mennyi veszélyt rejtethet magában. Nem maga a vizsgálat, hanem az a lehetőség, hogy hátha találnak valamit, amiről jobb, ha csak minél később értesül az ember. Nem egy esetre emlékszik, amikor valamelyik ismerőse megvizsgáltatta magát egy bolhányi kis rendellenesség miatt, s alighogy elkezdődött a vizsgálat, máris elefánttá nőtte ki magát a bolha. Na, ezért is halogatja ezt a szemvizsgálatot, bár soká már nem halogathatja.

Felemelte a párnát, hogy ismét megrázza egy kicsit, amikor újra csak megmoccant valami a padlón. Csak a szeme sarkából pislogott oda, ám így is

rémülettel töltötte el, amit látott. Valami átlátszó, üvegszerű mozgott a kis hölgy ágya alatt. Vajon mi a jóisten lehet az?

Letérdelt és óvatosan benézett az ágy alá. Csak nem egy rohadék kígyónak sikerült valahogy belopakodnia a kórházba? Nem gyakran, de azért néha megesett már ilyen. Persze nem az emeleti kórtermekben, hanem az alagsorban, a kazánház környékén. Az egyik doki mesélte, hogy úgy tíz évvel ezelőtt még óriáskígyót is találtak a szemétdobóban. Azóta sem derült ki, hogy miképpen került oda.

Ez a valami mindenesetre ott lapult az ágy alatt. Isabelle nővérnek feltűnt, hogy csak akkor látja, ha megmozdul, ha mozdulatlan marad, egyszerűen eltűnik a szeme elől.

– Na megállj csak, te szörnyeteg! – dünnyögte magában. Ezt azért nem úszd meg szárazon. Fülön csíplek, mielőtt ez a kislány visszajönne. Már csak az hiányozna szegénykémnek, hogy rámásson egy kígyó.

Lehajolt és még egyszer bekukucskált az ágy alá. Éppen nem látta az állatot. Lehet, hogy nem is kígyó? Akkor viszont micsoda? Valaminek csak lennie kell...

Óvatosan kisomfordált a folyosóra. Nem ment messzire, csupán átlépett a folyosó túlsó oldalán lévő kórterembe. Körülnézett, és nem is tévedett. Ott találta az egyik sarokban a takarítónő partvisát. Ma is ottfelejtette, mint az elmúlt száz napban százszor. Feledékeny szegénykém, valami baj lehet a fejével. Hiába szűrják le naponta, mindig elhagy valamit. Hát nem egyetemi tanárnak teremtették az istenek, az biztos.

Megfogta a partvist, és fél szemét a szembeni kórterem nyitott ajtaján tartva, visszament a lány ágához. A lány még mindig nem jött vissza a mosdóból. Ha szerencséje van, addig sikerül elintéznie a kígyót – ha az –, amíg a lány vissza nem botorkál. A vezetőség nyilván nem örülne neki, ha kiderülne, hogy feljutott valahogy egy csúszómászó a harmadik emeletre. Talán még ki is penderítenék érte. Nem kelti jó hírét a kórháznak, ha kígyók flangálnak benne...

– Na gyerünk, te dög, kifelé! – kiáltott fel, hogy önmagát is bátorítsa, aztán letérdelt az ágy mellé, és bedugta az ágy alá a partvis nyelét. – Kifelé, ha mondom!

Előbb semmi nem moccan, aztán valami elkezdett kifelé folyni az ágy alól. Olyan volt, mint egy hosszú és vastag kolbász, kocsonyás és átlátszó, leginkább a medúzáéra emlékeztetett az állaga.

Isabelle nővér eltátotta a száját.

– Ez meg mi a jóisten? – dünnyögte. – És hogy kerül ide?

Aztán már nem kérdezett többet. A kocsonyás lé felpattant, jó magasra, éppen szemmagasságban, és az arcának vágódott. Isabelle nővér sóbálvánnyá vált a rémülettől; térdeplő sóbálvánnyá. Eltátotta a száját; azt már nem tudta volna megmondani, hogy magától-e, vagy valami erre készítette. Kidüledt szemekkel

érezte, hogy a rettenetes valami megcsiklandozza az ajkát, majd már nem emlékezett semmire.

Arra sem, hogy szép, nyugodt léptekkel visszavitte a partvist a másik kórterembe, és anélkül, hogy egyetlen betegre is ránézett volna, megfordult és kisértelt az ajtón.

Még azzal a beteggel sem törődött, aki jajgatva követelt valami fájdalomcsillapítót, mert iszonyúan fájt a gyomra a sérvműtét után.

Isabelle nővér, a mindig segíteni kész ápolónő már nem volt segítőkész, és nem törődött semmivel.

Már nem is Isabelle nővér volt.

81

Az éjszakai portás figyelmét felkeltette az ajtón kifelé igyekvő ápolónő. Az tűnt fel neki leginkább, hogy kórházi fityula van a fején. Egyszer fordult még csak elő, amióta itt van, hogy valamilyen nagy, ne-kérdezd-jobb-ha-nem-tudod buli után egy-két nővér meglehetősen fellazult állapotban, fehér köpenyben igyekezett elhagyni a kórház épületét, de azokat is még idejében sikerült lekapcsolnia. Valamelyik doki valamijét ünnepelhették, s a kiscicák túlságosan is szaporán emelgethették a tiszta szeszből hígított itóka poharait.

Ismerte Isabelle nővért, jó ideje, hogy itt dolgozik, ám barátságos köszönésnél tovább még nem jutottak. Nem mintha a portást különösebben érdekelte volna Isabelle nővér. A portást inkább az egyik műtősfő, a kis Sanchez érdekelte, de azért merő kacérságból csak megfogdosta volna a nővér fenekét is. Jó, ha inkább az terjed el róla, hogy rámenős a nőekkel, mintha az, hogy egyáltalán nem is érdeklik.

– Hová, hová, kedvesem? – emelkedett fel a székéből, amikor meggyőződött róla, hogy Isabelle nővér valóban az ajtó felé tart. – Hová megyünk éjnek éjszakáján teljes hadifelszerelésben? – Nem is kellett volna feltennie a kérdést, úgyis tudta rá a választ. – Ó, semmi, semmi – feleli majd a lány. – Csak ide megyek néhány lépésnyire, otthon felejtettem a lakáskulcsot, az öcsém vagy az unokatesóm volt olyan kedves és eljött utánam, s a többi, s a többi, s a többi. Az alig, néhány négyzetméternyi kis kertben aztán majd alaposan megszorongatja valaki, aki nem tudta kivárni, hogy leteljen a lány műszakja. Ő ne tudná, hogy mi a szerelem?

Isabelle kisasszony azonban nem válaszolt. Ment az ajtó felé, és még csak rá sem pillantott a portásra.

A portás megdermedt.

– Mi a fene ez az egész? – sziszegte maga elé. – Gögösek vagyunk és meg sem

ismerjük a szegény embert? Na, azért egy kicsit hátrébb az agarakkal!

Kimászott a pultja mögül, hogy elkapja a kicsikét. Ment volna utána, de nem tehetette. Ebben a pillanatban lépett be ugyanis az ajtón egy férfi, véres arcú, bömbölő kisfiút húzva maga után. Nem tehetette meg, hogy ne foglalkozzék velük.

– Majd visszafelé – morogta dühösen. – Visszafelé majd elkaplak. Azt hiszed, megúszod ennyivel? Nagyon szépen kell kérned ahhoz, hogy befogjam a számat...

Eligazította a bömbölő gyerek apját, aztán ismét várakozó álláspontra helyezkedett. Csak jöjjön vissza a kicsike, akkor majd biztos, hogy örömmel áll szóba vele. Persze nem akarja nagyon megszidni, csak éppen egy icipicit, a tekintély kedvéért. Nem a Vera Cruz-i nagypályaudvar a kórház kapuja, hogy csak úgy ki-be sétálgassanak rajta az emberek.

De Isabelle nővér nem tért vissza.

A portás egyre idegesebben nézegetett az ajtó felé. Hova az ördögbe tűnhetett ez a nő? Csak nem veszett össze valamelyik dokival, és nem hagyta itt mérgében a munkahelyét? Kár lenne érte, jó munkahely ez, csak be kell tartani a rendet...

Ekkor pillantotta meg a kis hölgyet. És a kis hölgy is kórházi ruhában volt... olyanban, amilyet a mütösök hordanak. Fehér nadrág, fehér kabát, fehér sapka a fején...

Jézus Mária, hát mi folyik itt? Esküdni mert volna rá, hogy ez az a csaj, akit estefelé rendőri kísérettel hoztak be. Nem volt magánál, s a kísérő zsaru elintézte, hogy egyelőre ne kerüljön fel a táblára a neve, ami egyértelműen azt jelentette, hogy valamibe belekeveredhetett szegény. Amikor még magánál volt. Mert amikor behozták, és sietve elindultak vele a lift felé, már nem volt magánál.

Most azonban igen, és mütösruhában közeledett az ajtó felé.

A portás megtörölgette a homlokát. Hát ami sok, az sok! Mi a fene van itt, mára tevődött át a bolondok éjszakája, csak őt elfelejtették értesíteni róla? Már csak az hiányzik, hogy a professzor is feltűnjön papírcsákóval a fején, ragasztott krumpliorral...

– Hé, kisasszony! Kérem – szólta utána. – Hova megy, kérem?

A kisasszony azonban rá sem pillantott, csak ment egyre határozottabb léptekkel az ajtó felé. A portás ekkor nagy hibát követett el. Ismét kiugrott az asztala mögül, futásnak eredt, s mielőtt a kisasszony kiléphetett volna az ajtón, szétárt karokkal eléje állt.

– Álljon csak meg, kérem! Álljon meg, az istenért! Ezt így nem szabad... Kicsoda maga egyáltalán, és hogyan...

A lány ekkor felé nyújtotta a kezét. A portás azt hitte, hogy meg akarja ütni, és lépett egyet hátrafelé, hogy a lány keze ne érhesse el, az azonban mégiscsak elérte. Végigszaladt ugyan a fején a gondolat, hogy vajon hogyan érhetette el, hiszen ehhez

legalább kétszer olyan hosszú kar kellene, amilyen hosszú egy embernek van, de már nem maradt ideje megrágni magában a dolgot. A lány keze elérte, és mintha a kabátja alá is befurakodott volna. Jeges hideg ölelte át, s az a nevetséges érzése támadt, hogy a lány keze már a testén belül, a mellkasában kutakodik.

Sós vizet érzett a szájában, sós tengervizet. Elveszítette az egyensúlyát, és térdre roskadt a padlón. És még mindig mondta a magáét, mintha valahol a bennsejében megakadt volna egy réges-régi bakelitlemezen a tű.

– Ezt nem szabad, kisasszony... Kérem, kisasszony...

Akkor döbbsent meg csak igazán, amikor észrevette, hogy a lány kinyújtott keze, ami mindeddig a testében turkált, lehullik a padlóra. Ide-oda fickándozik, aztán kígyószerű mozgással elhúz a kijárat felé.

A lány felemelte a fejét, és monoton géphangon rákiáltott.

– Engedjen! Engedjen...

A következő másodpercben feltűnt valami az orra előtt. Egy másik kígyó. Mintha egy láthatatlan kosárból hirtelen egy kobra dugta volna ki a fejét, hogy a bűvölő sípjától vezényelve táncba kezdjen az összegyűlt bémészkodók előtt. Érezte, hogy kinyílik a szája, aztán már nem tudott semmiről. Mintha a kígyó egyenesen a gyomrába mászott volna be.

És jó sokig ott is maradt.

82

Amikor Turay a kórházba érkezett, éppen akkor hajolt egy orvos a portás fölé, és egy sztetoszkóppal a mellkasán kotorászott.

– Talált valamit, Sandro? – kérdezte egy komor arcú nő a doktort.

– Semmi komoly – vont a vállát a doktor. Sokkhatás érhetette. Nagyon megrémíthette valami.

– Itt? Mi az ördög?

– Talán bejött valaki és pénzt követelt tőle. A Széni Márkusban is kirabolták egyszer a portást. Ha jól emlékszem, két évvel ezelőtt.

– Magánál van egyáltalán?

– Nagyon úgy néz ki a dolog.

– Csak azért kérdezem, mert nyitva van a szeme. Hé, amigo, hogy érzi magát?

A portás csak lihegni tudott, de azért a lihegések közepette is kipréselt néhány szót magából.

– Hát... elég szarul.

– Mi történt magával?

– Megtámadott...

– Kicsoda? Kicsoda támadta meg magát?

– Egy kígyó. Azaz... egy nő... akit este hoztak be... a rendőrség kísérte... És Isabelle nővér is elment...

– Isabelle nővér? Hova ment?

– El – nyögte a portás. – El.

Turay csak pár szót hallott az egészből, de ez is elég volt ahhoz, hogy megfagyassza az ereiben a vért. A doktor mellé térdelt, és megpróbált a portás szemébe nézni. – Zsaru vagyok – mondta közben. – Zsaru vagyok...

– Éppen kapóra jön – sóhajtotta az orvos.

– Mi történt vele? – kérdezte Turay. Igyekezett fegyelmezettnek maradni, belül azonban mintha jeges kéz szorongatta volna a tüdejét.

– Valószínűleg rablótámadás érte, bár még nem sikerült beszélünk vele.

A portás nagy nehezen felemelte a fejét, és Turay felé nyögte.

– Nem... rablás volt... csak... támadás.

Turay vett egy mély lélegzetet.

– Ki támadta meg magát?

– Egy kígyó.

– Milyen kígyó?

– Átlátszó kígyó. És... belém bújt.

Megszólalt a doktor zsebében a telefonja. A doktor a füléhez szorította, aztán sajnálkozva széttárta a karját.

– Nekem most mennem kell. Jöjjön maga is velem, Lea. Ez már aligha orvosi probléma. Ha mégis szüksége lenne valamire...

Turay már nem is hallotta a többi. Ismét lehajolt a portáshoz, aki egyre inkább magához tért, s az arcán már hitetlen mosoly ült, mintha szégyellné, ami vele történt.

– Szóval... mi történt magával? – kérdezte Turay.

A portás néhány töredezett mondatban beszámolt róla, hogy mi történt. Beszélt Isabelle nővérről, aki ukkmukkkfukk elhagyta az épületet, és azóta sem jött vissza, aztán hogy a kisasszonyka, akit tegnap hozott be egy kövér rendőr; ez utóbbit úgy érte, hogy rendőr kísérte a mentősöket, nos, a kisasszonyka is felbukkant itt, az orra előtt, fehér műtőköpenybe öltözve, és ő is kifelé igyekezett az ajtón, szakasztott úgy, mint Isabelle nővér. És ahogy Isabelle nővér sem állt meg, amikor meg akarta tudakolni tőle, hogy hova, hova – hát a kisasszony sem állt meg. De nem ám!

– Na és akkor... mi történt? – nyögte Turay.

– Hát... kijöttem a pult mögül, és megpróbáltam megállítani. Nagyon

feldúltak látszott a kicsikém. Nekem meg, ugye, az a dolgom, hogy vigyázzak a rendre, és ne engedjek se ki, se be senkit, aki gyanúsan viselkedik.

– És... hogyan viselkedett gyanúsan?

A portás megvakargatta az állát.

– Megbabonázott vagy meghipnotizált. Maga azt el nem tudja képzelni, hogy mit éreztem.

– Miért? Mit érzett?

– Mintha a hölgy... valahogy belém nyúlt volna.

– Magába nyúlt? Ezt meg hogy értsem?

– Van egy ismerősöm New Orleansban, az Államokban, hát az sokat mesélt nekem a vudu mamákról. Hogy azok mennyi mindent meg tudnak csinálni. Hallott már a zombikról? Azt mondja, hogy némelyik mama még a halottakat is fel tudja éleszteni, hogy élőhullákat, zombikat csináljon belőlük. Azt hiszem, ez a kis hölgy is vudu mama lehetett, habár fehér a bőre, és különben is nagyon szemrevaló. De hát ki állítja, hogy minden mamának rondának és feketének kell lennie? Maga talán azt állítja?

– Nem állítok én semmit – csóválta meg elkeseredetten a fejét Turay. – És még mi történt?

– Valami átkot küldhetett rám, mert egyszerre csak megjelent egy kígyó is.

– Milyen kígyó?

– A franc se tudja. Olyan volt, mintha átlátszó lenne. Rám mászott, vagy mi. Az az igazság, hogy nem emlékszem az egészre. Mintha nem lettem volna magamnál. És biztos, hogy nem is voltam.

– Felmegyek a kisasszony szobájába – mondta Turay. – Körülnézek egy kicsit.

A portás erre úgy pattant fel, mintha nem is lett volna korábban semmi baja.

– Azt már nem! – kiáltotta. – Csak úgy nem mehet fel senki!

– De hiszen én zsaru vagyok...

– Akár az, akár nem, nem engedhetem be. Ide az igazgató úr engedélye nélkül senki sem léphet be. Vagy az én engedélyem nélkül – tette hozzá.

Turay kénytelen volt megvárni Rodriguez hadnagyot.

83

Amint Sörhas megérkezett, és az engedély is követte, a portás egyszerre megengedővé vált.

– Most már minden oké, kapitány. Ne meséljem el önnek is, hogy mi történt velem?

– Ne – mondta röviden Sörhas.

– Az sem érdekli, hogy a kisasszony... mintha belenyúlt volna a számba, és istenemre mondom, a bordáim között kotorászott?

– Egyelőre nem – mondta Sörhas. – Majd ha eljön az ideje, idejövök magához, és meghallgatom. – Megfogta Turay karját, és a lift felé húzta. – Gyerünk, menjünk fel az emeletre.

Odafele az emeleten kisebb csödület várta őket. Néhány nővér és egy-két orvos álldogált a folyosón élénk beszélgetésbe merülve. Többen is az egyik kórterem felé mutogattak. Amikor meglátták a rendőröket, néhányan visszahúzódtak a kórtermekbe, mások viszont továbbra is a helyükön maradtak, és kíváncsian a zsarukra bámultak.

– Szép napot, hölgyeim és uraim – mosolygott Sörhas, pedig egyáltalán nem volt mosolygós kedvében.

– Csak nem rám várnak?

Senki sem válaszolt, mintha nem akarna belekeveredni a dologba. Sörhas végül is kiszúrt egy barna bőrű, magas, fityulás lányt, és magához intette.

– Segítene nekem, kisasszony? – kérdezte rávillantva a mosolyát.

– Hogyne – felelte készségesen a lány.

– Megmutatná, kérem, hogy melyik szobában feküdt Miss Björnevik? Vagy átvitték egy nagyobb kórterembe?

– Nem, kapitány úr. Abban a szobában maradt, amelybe akkor tették be, amikor ön megérkezett vele.

– Eszerint kegyed itt volt akkor...

– Itt voltam, kapitány úr.

– Tudja, mi történt Miss Björnevikkel?

A lány bólintott.

– Hallottam, hogy magához tért, és... lelépett. Igaz ez, kapitány úr?

– Majd utána nézünk – felelte Rodriguez kapitány.

– És ki volt az ügyeletes mellette?

– Isabelle nővér, uram. Isabelle Navas.

– Ő most hol van?

– Hát... ő is eltűnt, uram.

Sörhas értetlenül nézett Turayra, mintha rajta kérné számon a nővér eltűnését. Turay bólintott, megerősítve vele a lány állítását.

– Hogyhogy... eltűnt?

Turay gyorsan a fülébe suttogta, hogy mit tudott meg a portástól. Hogy nemcsak Elke hagyta el engedély nélkül az épületet, hanem Isabelle nővér is.

– Maga érti ezt? – hökkent meg Sörhas. – Itt csak úgy eltűnedeznek a nővérek és

a betegek?

Mivel senki nem válaszolt, a bajuszát simogatva tovább kérdezett. Turay érezte, hogy a kapitány csak úgy remeg az idegességtől.

– Tehát még Miss Björnevik eltűnése előtt sétált ki az épületből a... kicsoda is... Isabelle nővér? Mit mondott a portás, nem látott rajta valami különöset?

– Azt mondja, hogy ügyet sem vetett a figyelmeztetésére. A portás ugyanis észrevette, amint kifelé tart.

– Na és?

– A kórházi öltözkében, ami merőben szokatlan.

– Értem.

– A portás meg akarta állítani, de ő nem állt meg, hanem kilépett az ajtón. Azóta sem jött vissza.

– Senki nem látta az elmúlt fél órában Isabelle nővért? – tette fel a kérdést hangosan Sörhas.

Nem válaszolt senki. Néhányan a fejüket ingatták.

– Én láttam – mondta hirtelen egy hang. Megtermett férfi állt a mellettük lévő kórterem ajtajában. Magas, vastag nyakú, széles vállú fickó, lerítt róla, hogy sportoló.

Minden szem feléje fordult. A férfi elmosolyodott, mintha élvezné hirtelen támadt népszerűségét.

– Barry vagyok – mondta, és megbiccentette a fejet. – Nemrég láttam.

Sörhas a férfi felé fordult.

– Igazán? Mikor látta őt, Mr. Barry?

– Kevin vagyok – mondta a férfi. – Kevin Barry. Sérvvel műtöttek.

Turay és Sörhas szeme egyaránt a férfi pizsamájára tapadt, mintha a műtét helyét keresnék rajta.

– Cirka fél órával ezelőtt még pokolian fáj a kés helye – magyarázta. – Most azonban már rendben van, kaptam fájdalomcsillapítót.

– Ennek örülünk – biccentett Sörhas. – Egyéb?

A férfi a háta mögé bökött.

– Ott fekszem az ablak alatti ágyon. Mondom, annyira fáj a műtétem helye, hogy a falat kapartam fájdalommban. Meg akartam kérni Isabelle nővért, hogy adjon nekem valami fájdalomcsillapítót, de... nem volt a szobában. Én meg csengettem neki.

– Eeegen – bólintott Sörhas. Turay látta, hogy remeg a szeme sarka az idegességtől. – Tehát csengetett neki.

– De ő nem jött. Hiába csengettem, nem jött. Pedig már a falat kapartam.

– Sajnálom – mondta Sörhas.

– Sajnos nem tudtam felkelni, annyira fájt. De akkor egyszerre csak bejött. Azt hittem, hozzám jön, de nem hozzám jött. Egy partvisért jött.

– Tessék? – mordult rá Sörhas. – Mit akar ezzel mondani?

– A sarokban volt egy partvis... alighanem a takarítónő felejtette ott. Érte jött.

– Azt mondja, a partvisért?

– Azért. Én meg szóltam neki, hogy hozzon valamit fájdalom ellen, de rám sem bagózott. Pedig egyébként nagyon segítőkész. Ám ezúttal valahogy... nem volt az. Bejött, felkapta a partvist, aztán kiment vele a kórteremből.

– Aztán? – támadt fel szemmel láthatóan Sörhas érdeklődése a partvis iránt. – Mit csinált vele?

– Hogy mit csinált, azt nem tudom, de az biztos, hogy nagyon ki volt akadva valamire. Szinte nem is látott a méregtől, és nem is érzékelte a hangokat, ezért nem is hallotta meg, amit mondtam neki. De én meghallottam, amit ő mondott.

– Kinek mondta? – kérdezte idegesen Sörhas. – Kinek mondott valamit?

– Hát, csak úgy magában beszélt. Azt mondta – jól értettem, mert hangosan beszélt –, hogy kipiszkálja azt a rohadt dögöt, bármi is legyen ez.

– Ezt mondta?

– Ezt.

Turay és Sörhas összenéztek.

– Valami mást is mondott még?

– Mást nem hallottam. Szóval, Isabelle nővér elvitte a partvist.

– Maga persze nem tudja, mit csinált vele?

– Nem tudom, uram. Nem tudtam felkelni a fájdalomtól, és az az igazság, hogy nem is akartam. De aztán... Isabelle nővér hamarosan visszahozta a partvist. Visszatette oda, ahonnan elvette; szándékosan nem azt mondom, hogy a helyére, mert a partvisnak nem ott a helye. És akkor én valami furcsát vettem észre rajta. Most így utólag visszagondolva, persze.

– Mi volt rajta furcsa?

– Először is, ahogy jött. Mintha nem is ő jött volna be hozzánk, pedig ő volt.

– Ezt hogy érti?

– Olyan a járása, mint a... macskáké: puha és ruganyos. Mintha nem akarná felzavarni az alvó betegeket. De ekkor nem olyan volt. Inkább katonás. És valahogy furcsán mozgott. Mint az emberi formájú automaták, vagy talán az alvajárók, bár ezt csak a tv-ből tudom, élőben még nem láttam egyet sem. Visszatette a partvist, és... most sem adott fájdalomcsillapítót; valószínűleg meg sem hallotta a hangomat. De azért rám nézett, és ez volt ám csak a valami!

– Mármint mi?

– Olyan volt a szeme, hogy csak na. Mintha megüvegesedett volna. Mintha...

szóval halott szemei voltak. Tisztára úgy nézett ki, mint egy... halott ember, aki mégsem az, mert egy szál partvissal a kezében járkál. Tudja, mit gondoltam akkor? Hogy Isabelle nővér vagy beszívott vagy betépett, bár semmilyen furcsa szagot nem éreztem. És alighanem így is volt, higgyenek nekem. Isabelle nővér beszippantott valamit, és ezt csak azért mondom el, mert nem jó, ha a nővérek betépnek. Egy baseballjátékos sem tehetné meg, egy nővér meg még úgy sem. Elvégre ez itt kórház, és betegekkel bánni felelős dolog.

– Az már biztos – morogta Sörhas. – Más egyéb?

– Más semmi – mondta a férfi. – Azóta már kaptam fájdalomcsillapítót, és jobban is vagyok.

– Gyors gyógyulást – kívánta neki Sörhas. – Van még valaki, aki látott Isabelle nővéren valami furcsát?

Senki nem látott, sőt magát Isabelle nővért sem látták.

A portás háromszor is körbejárta a kórház környékét, de nem talált rá sem a nővérre, sem pedig Björnevik kisasszonyra.

Mintha a közeli tenger haragos hullámai ragadták volna el őket.

84

Turaynak többször is az volt az érzése, hogy Sörhas mondani akar neki valamit, de aztán mégsem mondott semmit. Látszott rajta, hogy kétségbe van esve, mint ahogy ő maga is. Valami homályos sejtelem élt ugyan a szívében Sörhassal kapcsolatban, de még nem tudta megfogalmazni magában, hogy micsoda. Mintha keserű bogyó került volna a levesébe. Még nem tudja pontosan, hogy mi az, de már érzi az ízét.

Turay letérdelt Elke ágya mellé, és a zseblámpájával végigpásztázta az alját. Elégedetten nyugtázta, hogy patyolattiszta odalent minden kis zug, akár enni is lehetett volna a kőlapokról. Látszott, hogy a takarítók nemcsak nézegetik a partvist, hanem dolgoznak is vele.

– Lát valamit? – kérdezte Sörhas. Igyekezett uralkodni a hangján, de Turay érezte, hogy rettenetes harc dúl a lelkében.

Még egyszer alaposan végigjártatta a lámpa fényét az ágy alján, s már éppen állt volna fel, amikor észrevett néhány cseppet a kövön. Mintha vízcseppek lettek volna...

– Mi van? Lát valamit? – idegeskedett Sörhas.

Turay kinyújtotta mutatóujját, és addig ügyeskedett, amíg sikerült úgy szétkennie a cseppet, hogy egy része az ujjá begyén maradjon. Gyorsan felállt, és a szeme elé tartotta.

- Mi az? Mit talált? – követelődzött Sörhas. – Mi a fene ez?
- Valószínűleg egy csepp víz – mondta Turay.
- És?

Turay megvonta a vállát, majd erőt véve magán, megnyalta az ujjá végét.

A víz sós volt.

Tengervíz.

85

Turay kint állt a kikötőben, a sétány korlátjára támaszkodva, miközben egyfolytában remegett a lába a döbbenettől. Az tette be igazán a kaput az idegeinek, hogy megtalálta a néhány csepp sós vizet Elke ágya alatt. Abban a pillanatban, ahogy megízlelte, már sejtette is, hogy mi történhetett. A legszörnyűbb tragédia, ami csak rásújtott eddigi életében, néhány szerelmi csalódását is beleértve. Elke nem kóborolt el csak úgy magától, Elkét vagy elrabolták és megölték, vagy fogságban tartják. Elke ugyanúgy vízzé változott, mint ahogy már annyian. Tengervízzé. És ebbe bele kell örülni.

Néha már-már arra gondolt, hogy egyszerűen elveszítette a józan esztét, folyamatosan narkó hatása alatt áll. Józan ésszel ugyanis felfoghatatlan, hogy emberek egyszerűen csak tengervízzé változzanak. De hát hogyan történhetett, és egyáltalán mi ez az egész? Olyan, mint egy rossz álom. Azt már régóta tudja, hogy élnek Mexikóban olyan varázslók, akik emberfeletti dolgokra képesek, messziről megölik a haragosukat, megbetegítik, tüket szúrnak viaszbabuk testébe, hogy a babuk élő képmását megkínózzák vagy meg is öljék. Eddig úgy gondolta, hogy mindez csak mese, fele sem igaz a mendemondáknak, most azonban be kell látnia, hogy még cifrább dolgok is megtörténnek erre felé. Mit sem sejtő emberek egyszerűen csak vízzé válnak...

Ekkor megszólalt a telefonja.

– Señor Turay? – kérdezte egy női hang. Ismerősnek tűnt, de meg nem tudta volna mondani, hogy honnan.

– Én vagyok – válaszolta.

A nő hangja megszeppent volt, mintha rossz hírt akarna közölni vele.

– Mondani akarok magának valamit – mondta tétovázva. – Az a helyzet... hogy egy információt szeretnék közölni önnel. Egy igen bizalmas... hm... információt.

– Kicsoda maga, kérem?

– Ezt nem árulhatom el – mondta a nő. – És gyorsan be is kell fejeznem... Nos, amit mondani akarok, az az, hogy az ön barátnőjét, Miss Björneviket Rodriguez

kapitány mérgezte meg.

Turay kezében majdnem összeroppant a telefon.

– Megmérgezte? Honnan veszi ezt?

– Nagyon kérem, ne kérdezzen. Rodriguez kapitány erős nyugtatókat tett a kávéjába... amitől a kisasszony elveszítette az eszméletét.

– De hát... hogyan... miért?

A telefon elnémult.

Turay csak állt kezében a mobillal, és bambán a vizet bámulta. Sörhas megmérgezte Elket, nyugtatót tett a poharába... Jézusom... de hát... akkor mi ez?

Villámsebese a telefonja kijelzőjére pillantott. Magánszám. Soha nem fogja megtudni, ki hívta.

Sörhas ebben a pillanatban érkezett vissza a kórházból. Zilált volt az arca és zavart a tekintete.

– Megtudott... valamit a portástól? – kérdezte remegő hangon a hadnagy, miközben gyorsan zsebre vágta a telefonját.

– Semmit – intett nemet Sörhas. – Semmi lényegeset.

Turay komor képpel a sétány kőkockáira bámult. Szándékosan nem akart a kapitány szemébe nézni.

– Elárulták az orvosok, hogy mi történt Elkével?

Sörhas megvonta a vállát.

– Ideges rosszullet – mondta. – Gyakran előfordul.

– Elke nem az a fajta nő, aki csak úgy ok nélkül rosszul lesz. Egyszer azt mondta nekem, hogy még soha nem volt beteg – tódította.

Sörhas ettől váratlanul, oktalan dühbe gurult.

– Nem volt beteg, nem volt beteg! – kiáltotta és dühösen a mellvédbe rúgott. Turay még soha nem látta ennyire kiborultnak. – Mi az, hogy nem volt beteg? Klasszikus értelemben persze most sem az. Egyszerűen csak idegrohamot kapott és nekem esett. Őszintén szólva nem is csodálkozom rajta, kiborította a húga halála.

Turay biztos volt benne, hogy Sörhas hazudik. Persze, ha nincs ez a telefon, nem vette volna észre rajta. Most már minden világos volt előtte.

– Ettől lett rosszul?

– Ettől – bólintott Sörhas.

– És?

– Nincs és – mondta Sörhas. – Éppen annyit tudok, mint ön. És éppen annyira nem értem, hogy mi történik itt, mint ön. És éppen annyira ki vagyok borulva, mint ön, ha nem vette volna még észre.

– Mit akar hát csinálni?

Sörhas megvonta a vállát.

– Keressük. Mi mást tehetnénk? Ismét leküldöm a bűvárokat a víz alá.

– Nem akar értesíteni valakit?

Sörhas legyintett egyet.

– Kit értesítsek? Egyszer már itt volt a narkóskommandó és az FBI is.

– És ha még egyszer idejönnének?

– Nem jönnek ide – rázta meg a fejét Sörhas. – Nem jönnek ide... Ha mégis idejönnének, akkor valami nagy bajnak kellett történnie valahol. De nem történt, vagy legalábbis nem tudok róla. Viszont megismétlem, amit már eddig is az ön tudtára adtam: ha sokat jelentgetek felfelé, páros lábbal rúgnak fenéken engem is, Cambronerót is, és az egész csapatomat. Mit gondol, mit mondanának rólam odafent, ha elkezdenék feljegyzéseket küldözgetni arról, hogy emberek tengervízzé vagy vízi kígyóvá válnak. Meg lennének győződve róla, hogy az itteni rendőrség folyamatosan narkózik, és mámorában tengervízzé vált embereket, valamint vízi kígyókat lát. Nem is beszélve az öbölbeli barna foltról és egyebekről.

– Akkor... mit tegyünk?

– Egyelőre folytatjuk a keresést. Mondtam, hogy néhány bűvárt leküldök még az öbölbe, hátha rábukkannak valamire. Az is lehet, hogy a portás be volt narkózva...

– Na és a cseppek az ágy alatt?

– Ne akadékoskodjon már, a fenébe is! – üvöltött rá Sörhas. – Mindent megteszek, amit csak tehetek. A nyakamat töröm ki, hogy megtaláljam a maga barátnőjét. És akkor maga...

– És akkor én? – kérdezte Turay.

A kapitány megfordult, és szó nélkül elhúzott a kapitányság felé.

86

Turay ott a parton, a mellvédnek dőlve, kénytelen volt bevallani magának, hogy szerelmes Elkébe. Eddig is sejtette a lelke mélyén, de most, hogy Elke eltűnt, világossá vált számára. Eddig is érezte, hogy nem közömbös számára a lány, most azonban villámcsapásként robbant belé a felismerés, hogy szereti Elkét. Szereti, és meg akarja találni. Földre sújtotta a félelem, hogy hátha sosem kerül elő, hátha valóban tengervízzé vált, és nem látja már soha, soha...

– Megtalállak, kicsim! – csúszott ki a száján. – Megtalállak, és bárki tette is ezt veled, megölöm. Megtalállak, megölöm... megtalállak... megölöm...

Észre sem vette, hogy hangosan beszél, mint a bolondok vagy a részegek. Akkor riadt csak fel, amikor valaki a közvetlen közelében megköszöri a torkát.

Cambronero hadnagy volt az.

Cambronero félrehajtott fejjel, fürkészve nézett rá. Turay biztos volt benne, hogy a hadnagy arra próbál rájönni, milyen állapotban lehet.

– Jól vagyok – mondta, hogy megelőzze a kérdését. – Egészen jól vagyok. Csak rohadtul ki vagyok ütve. És tudom, hogy szarul nézek ki. Mire vagy még kíváncsi?

Cambronero mellé könyökölt a mellvédre.

– Hallottam, mi történt – mondta. – És nagyon sajnálom.

– Gondolhatod, hogy én is.

– Persze – sóhajtotta Cambronero. – Hol van az öreg?

– Nem tudom – rázta meg a fejét Turay. – Alighanem visszament a kórházba.

– Mit csinál ott?

– Mit csinálna? Elkét keresi.

– És te?

– Megpróbálom rendbe szedni magam. Csak éppen... nehezen megy.

– Kicsit ki van billenve az öreg. Ideges a kínaiak miatt is.

– Kínaiak? – igyekezett összeszedni magát Turay. – Mi az, hogy a kínaiak?

– Valami nagy balhé volt az éjszaka a Csang-házban. Tudod, mi az?

– Nem én – rázta meg a fejét Turay. Hirtelen mintha kijózanodott volna. Elvégre a saját ügye is fontos, nem hagyhatja, hogy Elke miatt elhanyagolja, amiért jött.

– Az a baj, hogy én sem – sóhajtott a hadnagy. – Állítólag raktár, de valahogy nem hiszek benne.

Turay sóhajtott, és megpróbálta legyőzni önmagát.

– És... mi történt ott? – kérdezte.

– Valami nagy balhé lehetett – ismételte Cambronero. – Van egy kínai emberem, néha adok neki ezt azt, ő meg elmond nekem ezt-azt, ám ezúttal ő sem tud semmit. Mindenesetre úgy néz ki, hogy lövöldözött valaki; Álvaro le is tartóztatott egy fickót, valami Fenge. Nagydarab pasas, lehet vagy másfél mázsa. Ő lövöldözött. A társai legalábbis esküsznek rá. Felöntött a fickó a garatra, előrántott valahonnan egy géppisztolyt, és a levegőbe durrogtatott vele. Vaktölténnyel, és olyan részeg volt, hogy azt hitte, itt az újév. Tudod, mi az érdekes? Hogy nem is látszott részegnek. Kis mennyiségű alkoholt találtak csak a vérében. Feng azt állítja, hogy nagyon sokat ivott, de úgy látszik, hamar kiment belőle. Csakhogy én ezt nem hiszem el.

– Miért fontos ez? – kérdezte Turay.

– Mert az az érzésem, hogy azok a fickók leplezni akarnak ezzel valamit. Figyelj csak, Alejandro! – Cambronero felemelte az egyik kezét, és Turay felé mutatta a hüvelykujját. – Néhány nappal ezelőtt az egyik kínai étterem raktára

robbant fel és égett le. Az összes áru tönkremegetett benne.

– Nem vizsgáltátok meg alaposan?

– Mire odaértünk, már kitakarították. Tudod, mit mondtak nekünk? Hogy nem is volt benne semmi, ott szoktak tollaslabdázni munka után.

– Szóval hülyének néznek bennünket.

– Úgy van. Pedig volt ott valami, ami megsemmisült. De nem tudjuk, micsoda.

– Kábítószer?

Cambronero hadnagy megrázta a fejét.

– Mintát vettem a laborosokkal, ám nem találták nyomát. Pedig maradnia kellett volna valamennyinek.

– Akkor mit rejtegethettek?

– Ez a kérdés. Informátorom szerint ezután nagy nyüzsgés támadt a boltosok és a raktározók között. Néhány napig egész éjszakákon át folyt a szállítás. Állítólag a Csang-házba szállítottak valamit. S ami a legérdekesebb – valamennyi kereskedő összefogott. Még azok is, akik nem szívelték eddig egymást.

– Miért éppen a Csang-házat választották?

– Jó kérdés. Te még nem láttad azt a házat, mi? Nos, olyan, mint egy erőd. Egy kínai építtette még a múlt század végén egy domb tetejére. Néhány puskás ember napokig dacolhatna onnan a támadóival. Most egy Kuong nevű szállítmányozással foglalkozó üzletember tulajdonában van, aki azonban csak ritkán mutatkozik Mexikóban. Jelenleg is a nagyvilágban bolyong valamerre. De visszatérve a Csang-házra: nagyon úgy néz ki a dolog, hogy a legtöbb kínai üzlet a raktárkészletét, vagy annak nagy részét felmentette a Csang-házba. Sajnos hiába.

– Hiába? – csodálkozott Turay.

– Informátorom szerint az éjszaka történt valami odafent... amiről most azt állítják, hogy az a bizonyos Feng tartott kínai újévet vaktölténnyel és géppisztollyal. Valaki megtámadhatta a Csang-házat, és... megsemmisített mindent, amit odahordtak a többiek.

– Ezt... honnan veszed?

– Az informátorom érezte a szagát.

– Minek a szagát?

– A romlott áruét.

– Hát... ez nekem elég rejtélyesnek tűnik.

– Először nekem is annak tűnt, aztán valahogy kezdtem megérteni, mi is történhetett. Egyszerű zsarolásról lehet szó. Néhány nappal ezelőtt megszaroltak egy üzletet, s mivel a tulajdonosa nem volt hajlandó fizetni, megsemmisítették a raktárkészletét. Hogy tanuljanak belőle a többiek. De ők, úgy látszik, nem tanultak. Ahelyett, hogy fizettek volna, megpróbálták megmenteni a készleteiket. Felhordták

a Csang-házba, amelyet – mint említettem – nehéz még csak megközelíteni is. Valakinek azonban mégiscsak sikerült. A kínaiak hősiezen védték ugyan a készletüket, ám mégsem voltak képesek megvédeni. Szerintem ez történhetett. A raktárkészlet tuti, hogy megsemmisült.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy minden étterem étlapjáról – nemcsak a kínaiakéról, de a japánokéról is, akiknek ugyancsak a kínaiak a szállítóik – lekerült néhány fogás. Úgy tűnik, hosszabb időre.

– Milyen... fogás?

– Halételek például. Nem csinálnak például fugut...

– Azt nem is csodálom.

– De nincs vörös tonhal vagy cápauszony se. Nincs cápauszonyleves. Ma reggel felhívtam néhány barátomat, akik kiderítették, hogy már Mexikóvárosban is lekerült az étlapról a gömbhal és a cápauszonyleves. Ehhez mit szólsz? – Cambronero hadnagy félrehajtott fejével nézett Turayra. – A golyóálló mellényem meg megkerült.

– Megkerült? – nézett vissza rá mehökkent képpel Turay. – Hogyhogy megkerült?

– Valaki kihalásztta a tengerből. Rajta volt a rendőrség felirat, így aztán behozta a kapitányságra.

– Hát ennek... örülök. Legalább nem vonják le a fizetésedből.

Cambronero hadnagy megköszöri a torkát.

– A hátán van egy lyuk.

– Lyuk? – nyögte Turay. – Hát ez... Hogy lyukadhat ki egy golyóálló mellény?

– Nem igazi lyuk az, szerencsére. Kicsit felsértette az anyagát a golyó, aztán benne is maradt.

– Milyen... golyó?

– Géppisztolyból lőtték ki. Olyanból, amilyenekből Feng lödözött a saját újéve alkalmából.

– De ő... vaktölténnyel lőtt.

– Mondja ő. Csakhogy erre nincs semmilyen bizonyíték. Inkább ellene van.

– Ezt... nem értem – mondta a hadnagy, és valóban nem is értette.

– Na, akkor figyelj ide, Alejandro – tette a kezét Turay vállára Cambronero. – Hogy lásd az összefüggéseket... Feng azt állította, hogy vaktölténnyel lövöldözött. Csakhogy én nem szoktam hinni az olyan fickóknak, akik százötven kilónál nehezebbek.

– Babonából?

– Á, csak vicceltem. De azért valóban nem hittem neki. Felsétáltam a

Csang-házhoz, de nem találtam ott senkit. Egy búzló szeméthalom az egész. Csak rothadó, folyóssá vált hús, és egyéb élelmiszermaradványok vannak az épületben. Ember sehol. Feng azt állította, hogy a tulajdonos bízta meg a ház őrzésével. Nem tudja, mi volt a házban, ő maga nem ment be soha, kulcsa sem volt hozzá, akár ufók leszállóhelye is lehetett odabent, őt az sem lepne meg. És gőze sincs róla, hogy mi történt az éjszaka. Berúgott, durrogatott egy kicsit, aztán elaludt. Állítólag én ébresztettem fel.

– Megvan legalább a géppisztolya?

– Azt mondja, amíg aludt, ellopta valaki. Tele van a környék utcakölyökkel, mindegyre be akarnak törni a Csang-házba, alig képes elkergetni őket. A géppisztoly és a vaktöltények azért kellettek neki, hogy elriassa velük őket. Minden bizonnyal ők fújták meg a géppisztolyát és a töltényeit is. Még a hüvelyeket is összeszedték.

– Te ezt elhiszed neki?

– Dehogyan hiszem! Úgy hazudik a fickó, mint a vízfolyás. Csakhogy engem sem ejtettek a fejemre. Fenget bedugtam a síttre, huszonnégy óráig bent tartható rendzavarás miatt, én pedig visszamentem a helyszínre. És képzeld, Alejandro, tizennégy géppisztolygolyót ástam ki a domboldalból. És ha tovább sérénykedek, talán még százig is felment volna a számuk.

– Milyen golyók voltak?

– AK-47-esbe valók. Ennyit a vaktöltényekről.

– És most... mire gondolsz?

– Hogy ádáz csata tombolhatott odafent. Valakik megrohanták a Csang-házat, és tönkretették az árusok cuccát. Továbbá azt gondolom, hogy egyikük a támadói közül az én mellényemet viselte.

– Ez... nevetséges! – rázta meg a fejét Turay.

– Miért lenne az? – kérdezte Cambronero hadnagy. – Valaki elcsórta a golyóálló mellényemet, a zseblámpámat, aztán megrohamozta benne a Csang-házat... és nyilván nem egyedül.

– Még mindig nem látom az összefüggést...

– Tudod, hol találták meg a mellényemet? Nem messze a Csang-háztól egy csatorna kifolyója közelében. Nem szép dolog, de a város szennyvizének egy része még mindig egyenesen a tengerbe folyik, csak jövőre lesz kész a víztisztító. Tudod, mire gondolok én? Hogy valakinek az én mellényemben menekülnie kellett, lemászott egy csatornanyíláson be a csatornába, aztán kisodortatta magát az árral, és egyenesen bele a tengerbe! Közben persze levetette a mellényemet, amelyet valamelyik csirkefogó – talán éppen Feng – a névjegyével látott el.

Turay sóhajtott egy nagyot.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy valaki a kapitányságról belekeveredett valamibe...

– Finoman szólva is, ezt.

– Konkrétan... célzol valakire?

– Hát ami azt illeti, van egy kis névsorom, bár...

– Bár?

– Számba véve a körülményeket, alighanem csak egy valaki emelhette el.

– Kire gondolsz?

Cambronero mélyet sóhajtott.

– Hát, ha már ilyen egyenesen megkérdezted, kénytelen vagyok én is egyenesen válaszolni. Rád, Alejandro.

87

Turay fejében gyorsvonati sebességgel száguldottak a gondolatok. Most mi az ördögöt csináljon? Vallja be neki az igazságot? Tagadja le a csillagos eget, vagy lökje bele a hadnagyot a vízbe? Ez utóbbit természetesen egyetlen pillanatig sem gondolta komolyan.

– Rám? – hökkent meg. Csak remélhette, hogy elég meggyőzőnek tűnik a meghökkenése. – Miért éppen rám?

– Mert egyedül neked nincs golyóálló mellényed.

– És?

– Szerezned kellett egyet. Úgy mégiscsak biztonságosabb egy éjszakai támadás.

– Ez igaz – bólintott Turay. – Különben nekem is van egy ötletem.

– Ne rejtse el előlem.

– Nem rejtem. Mi van akkor, ha nem is lopta el senki a cuccodat, hanem te magad vetted fel, megtámadtad a Csang-házat, menekültél, hátba lőttek, ledobtad magadról a mellényt, majd azt állítottad, hogy ellopta valaki. Valaki másra akartad terelni a gyanút.

– Rád például?

– Rám például.

– Hm. És miért tettem volna mindezt? Miért támadtam volna meg a Csang-házat?

– Én miért támadtam volna meg? Ráadásul én idegen vagyok itt, ismerősök nélkül, egyedül pedig csak nem rohamozhatnék meg egy dombtetőn álló erődöt, még akkor sem, ha jól fel vagyok fegyverkezve. Már pedig nekem nincs fegyverem a szolgálati stukkeremen kívül.

– Hátha segített neked valaki?

– Ki az ördög segítene?

Cambronero megvakargatta a feje búbját.

– Elfogadható az érvelésed. De ha nem te tetted, akkor ki az ördög?

Eljött az idő a támadásra. Turay megrázta a fejét, majd dühösen kifakadt.

– Tudod, hogy eltűnt Elke...

– Persze hogy tudom.

– Azzal is tisztában vagy, hogy hogyan?

– Igen.

– Azzal is tisztában vagy, hogy talán már nem is él?

– Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni.

– Zsaru vagyok, egy zsarunak pedig igenis mindig a legrosszabbra kell gondolnia.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy szerinted ebben a helyzetben képes lennék ismeretlen kínaiak ismeretlen cuccai ellen hadjáratot indítani?

Cambronero lehorgasztotta a fejét és nem válaszolt.

Turay abban reménykedett, hogy Cambronero nem veszi észre a csalást. Nem jön rá, hogy a támadás előbb történt, és csak azután tűnt el Elke.

Cambronero szemmel láthatóan nem rakta időrendi sorrendbe a részleteket.

Vagy legalábbis nem látszott rajta.

88

Azon a délelőttön csak úgy égtek volna a telefonvonalak. Ha egyáltalán még léteztek volna, így azonban csak a levegőben röpködtek a szavak.

– Manuel? – kérdezte a hang.

Manuel tisztelettudóan megsimogatta a bajuszát, pedig a másik oldalon nem láthatta a hívó.

– Én vagyok, uram.

– Hogy s mint, Manuel?

Manuel pontosan tudta, miről akar vele csevegni a másik, ezért úgy alakította a beszélgetést, hogy a másik érezze; megvan benne a hajlandóság a folytatásra.

– Megvagyok, uram. Sajna unalmas az élet...

– Csak nem unatkozik?

– De bizony, señor. És az embereim is.

– Szórakoztassa őket valamivel.

– Sajnos, señor, az én embereimet nehéz felvidítani. Búskomorak valamennyien.

– Hát meséljen nekik vicceket! Vagy szerezzen egy gitárost, aki talpalávalót játszik nekik.

Rohadtul szellemes vagy – gondolta Manuel. – Rohadtul az. – De mondani mást mondott.

– Az én embereimet csak a zöldhátúak zizegése vidíthatja fel.

– Úgy gondolja?

– Ebben biztos lehet, señor.

– Nos, Manuel, ha így áll a helyzet, akkor feleljen őszintén nekem, ugye érti, mire célzok?

– Hogyne, uram – készségeskedett Manuel. – Pontosan értem. Az a helyzet, hogy nyugalom van ideát.

– Ennek örülök. Biztos benne?

– Mint a halálban, señor.

– Hallottam, hogy még mindig bűvárok kotorásznak az öbölben.

– Már abbahagyták, uram. És az FBI is eltakarodott. Őket csak a narkó érdekelte.

– Azt meg nem találtak, mi?

– Nem, uram.

– És a helyi zsaruk?

– Süketek és vakok.

– Nem elbizakodott maga egy kicsit, Manuel?

– Nem gondolnám, señor.

Manuel nem volt ostoba ember. Tisztában volt vele, hogy a másik azért kérdezgeti ilyen hosszasan, mert közben megpróbálja kielemezni szavainak minden rezdülését. Igazat mond-e Manuel? Nem próbálja-e bajba rángatni a pénzhétségével? Tisztában volt vele, hogy a halászoknak kevés a pénzük, és folytatni szeretnék az üzletet, amelyet kénytelenek voltak a történtek miatt megszakítani.

– Kiderült már, hogy mi okozta az emberek halálát?

Manuel habozott, majd kénytelen volt az igazat mondani.

– Még nem, uram. De egészen biztos, hogy mi nem vagyunk érintettek benne... Talán a kábítószeresek csaptak össze egymással.

– És hogy kerültek bele a maga emberei?

– Tévedésből. Valakik egy narkóbáró embereinek tarthatták őket.

– Na és a fugumészárlás?

– Az sem a mi ügyünk. De azt hiszem, ön minderről többet tud, mint én.

Manuel elmosolyodott. Érezte, hogy a másik is mosolyog az orra alatt. Hát persze hogy többet tud nála. Valahol odafent már rég elhatározták, hogy a romló körülmények ellenére folytatniuk kell a munkát. Elvégre szerződések kötelezik őket. Márpedig ha nem tesznek nekik eleget, mindig akad valaki, aki a helyükre lép. Ha nem itt, akkor egy másik tengeren, bár ez itt ideális terep. Már csak a Fenekeetlen Árok miatt is.

A másikat megnyugtatta valamelyest, hogy az FBI-ügynökök és a kábítószeresek hazamentek, ők már nem fogják zavarni a köreiket.

– Tehát biztos a dolgában, Manuel?

– Holtbiztos, señor.

– Rendben van. De azt ugye tudja, hogy az életével játszik?

– Tisztában vagyok vele, señor.

– Rendben van. Akkor folytassák.

– Mikorra várható az első szállítmány, señor?

– Értesíteni fogom. Addig szervezze újjá a hálózatot. És ne felejtse: nem hetekről, hanem napokról van szó. Ugye minden rendben lesz?

– Úgy lesz, uram – mondta Manuel, és csak akkor vette észre, hogy telefonálás közben egyre az ujjait dörzsölgeti.

Selymes bankók simogatását érezte az ujjai begyén.

89

Turay nemigen tudta, mihez kezdjen magával. Főleg, hogy a társai mintha üvegnek nézték volna. Cambronero is és Sörhas is mintha kerülték volna. Cambronero egyre azon törte a fejét, hogy mi történhetett a golyóálló mellényével, mi történhetett a Csang-házban. Nem sikerült kiderítenie, mi lehetett a kínaiak raktárában, nem tudta, ki semmisítette meg, nem tudta, ki lopta el a golyóálló mellényét, és azt sem tudta, hogy mi az ördög folyik körülötte.

Az viszont igazi rejtély volt, hogy Sörhas mivel tölti az idejét. Néha napokra is eltűnt, s amikor visszajött, nem beszélt senkinek arról, hogy hol járt és mit csinált. Tulajdonképpen csak Álvaro őrmester volt az, akivel Turay szót tudott váltani.

Álvaro őrmester nyúlánk, vékony fickó volt, akadémiát végzett, s küszöbön állt a hadnagyi kinevezése. Mosolygós, barátságos férfi volt, és valamiért vonzódni látszott Turayhoz.

– Vigye el a fene az egészet – fakadt ki a hadnagynak, amikor Elke eltűnése után a második napon összetalálkoztak a folyosón. – Már semmi sem olyan, mint régen. Már megbocsásson, de az ön ideérkezése előtt...

– Úgy látszik, csak a bajt hoztam magukra – sóhajtott a Turay.

– Nem hiszem, hogy összefüggés lenne az itteni események és az ön idejövetele között – rázta meg a fejét Álvaro őrmester. – Annyiféle gyanús alak jár errefelé, hogy csak győzze az ember szemmel tartani őket. És itt hagynak minden szemetet. Éppen ma reggel kaptam például el egy kis fickót. Képzelve, lopott valamit, de nem a klasszikus értelemben, hanem a kornak megfelelően.

– Ezt meg hogy értsem? – kérdezte Turay mosolyogva. Bár azért valahogy keserű volt a mosolya.

Álvaro megvonta a vállát.

– Régen mit loptak az emberek? Pénzt, élelmiszert, ékszert. És manapság?

– És manapság? – húzta fel a szemöldökét Turay.

– Egyre több az elektronikai árucikk. Ma reggel is elkaptam egy kissrácot, aki, mit gondol, mit fűjt meg valahonnan?

– Telefont? – találgatta Turay.

– PC-t – mondta Álvaro. – Négy darab laptopot.

– Nem semmi – bólintott Turay.

– Ő persze tagadta, hogy lopta volna. Aztán végül mégiscsak bevallotta. Képzelve, egy szegény halász házából emelte el. Kérdem én, mi a fenét keres egy szegény halász házában négy laptop?

Ismét a laptopok! – szólalt meg a riasztócsengő Turay agyában. Már megint a laptopok! Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

– Úgy bizony – erősítette meg Álvaro őrmester. – Négy laptop volt nála. És meg is mutatta a halász házáat, ahonnan elcsórta.

– Hm. És mit mondott a halász? Honnan vette?

– Hát ez az! – sóhajtott Álvaro. – Hogy sehonnan.

– Mi az, hogy sehonnan?

– Azt mondta, hogy nem az övé. Gőze sincs róla, honnan szerezte a srác, de hogy tőle nem, az biztos. Mi a fenét keresnének nála a laptopok?

– És a srác?

– Erősködött, hogy márpedig ő onnan emelte el, a halász meg egyre azt kérdezgette tőlem, hogy úgy néz-e ki, mint aki laptopot használ? Ráadásul négyet...

– Mi lett a dolog vége?

Álvaro őrmester legyintett egyet.

– El kellett engednem a srácot. A végén még én röhögtem ki magam. Behívtam egy szakértőt, aki éppen csak a laptopokra pillantott, és azt mondta, hogy ha puhábbak lennének, megmondaná, mit csináljak velük. Merthogy nem érnek már szart sem. Leharcolt, idejét múlt jószág valamennyi. Csak azért

meséltem ezt el önnek, hogy érzékeltessem vele, mennyire más lett itt a világ. Régen pénztárcát loptak, most meg mindenre rászállnak, ami mozdítható. Még a kissrác is csalódottnak látszott, amikor a hóna alá nyomtam a laptopokat, és ráparancsoltam, hogy vigye őket a fenébe, és ha még egyszer elkapom, akkor... Tudja, hogy van ez. A végén aztán még neki állt feljebb. Itt hagyta a roncsockat, és azt mondta, hogy ha annyira kellettek nekem, hogy tíz utcát futottak utána a zsaruk, csak hogy megszerezhessék, akkor most tessék, itt van, csináljunk vele, amit csak akarunk. Ő nem tud mit kezdeni a roncsockkal. Amikor elemelte, azt hitte, eladhatja őket... Ezzel elhúzott a kis pofátlan.

– És maga... mit csinált velük?

– Semmit. A szobámban vannak.

– Nem akar megválni tőlük?

Álvaro őrmester ismét legyintett.

– Dehogynem akarok. Csakhogy el sem tudja képzelni, milyen nehéz megszabadulni ezektől az elektronikus cuccoktól. A szemetesbe nem tehetem, mert tiltja a törvény, és el sem viszik; legfeljebb lerakhatom őket az utca sarkára, de ha elkapnak, akkor aztán viselhetem a következményeket. Szóval, most itt vannak a nyakamon, és gőzöm sincs róla, hogy mit csináljak velük. Megpróbáltam felvetetni a raktárba, mint bűnjeleket, persze nem vették be. Nincsenek hozzá kísérő papírok. Az őrmester kiröhögött, hogy legközelebb majd a háztartási szemetemet is bűnjelként akarom eltüntetni.

– Nincs olyan hatóság, amelyik átvinné?

– Dehogy nincs – mondta Álvaro őrmester. – Van, amelyik elviszi a veszélyes hulladékot is – aranyáron. Félreértés ne essék: nekem kell fizetnem érte! Manapság az ilyen szemetet csak így veszik át. Azért mégis csak dühítő, nem? A végén én fizethetek azért, mert megpróbáltam elkapni egy tolvajt – dohogott.

Turay hirtelen megdermedt. Hogy is van ez? Nem is olyan régen egy bizonyos Espinozánál is laptopokat találtak és az ő esetében sem derült ki, hogy honnan származnak. Espinoza hebegett ugyan valamit, hogy az utcán találta, oda dobálta ki valaki egy családi veszekedés során, ám nem sikerült rábukkanni az izgága dobálódzóra. Ha volt egyáltalán ilyen. Már akkor is kételkedett benne, pedig akkor még nem is érdekelt annyira a dolog. Most azonban, mintha kezdett volna valami kibontakozni a homályból.

Álvaro nem hagyta, hogy végiggondolja a dolgot. Csak mondta a magáét, dohogott, mint egy százéves gőzmozdony.

– Én mondom magának, nem is rossz üzlet. Ha nem lennék zsaru, elmennék szemetesnek. Tudja, mit csinálnék a laptopokkal? Elásnám őket. Vennék egy ást, kivinném a sivatagba, és eltemetném a homok alá. Igaz, hogy arrafelé kurva meleg

van, ráadásul utálok ásni, de ha jól megfizetnek... Persze jól tudom én, hogy marhaság, amit beszélek, de hát néha nem könnyű dolog zsarunak lenni.

Turay azonban más véleményen volt. Erről azonban hallgatott, mint a néma kacsák a kínai udvarokban.

Meg volt győződve róla, hogy Álvaro őrmester egyáltalán nem beszél marhaságokat.

De nem ám!

90

Aztán, ahogy ilyenkor már csak lenni szokott, mintha egy rejtélyes természetfeletti erő vette volna kezébe az események irányítását. Mint egy drámáét a sikeres rendező. Mert az is volt ez, dráma a javából; halott és eltűnt szereplőkkel, vízikigyókkal, levágott fejekkel, sok sírással, kevés nevetéssel. A modern idők nagy drámája.

A tengert bámulta, ismét csak a kikötői mólóról, ahova napjában többször is kigyalogolt. Valami vonzotta a vízhez; néha úgy érezte, mintha Elke kiáltásait hallaná.

Alejandro, segíts! Alejandro, segíts!

Akkor már biztos volt benne, hogy Elke is ott van a tengerben, valahol lent a mélyben, ott köröz a barna folt körül. Legszívesebben átugrotta volna a mellvédet, és belevetette volna magát a hullámok közé... Ennek azonban nem lenne semmi értelme – sóhajtott, amikor végigfutott az agyán a csábító gondolat. Akárki is van odalent, ha ő kellett volna neki, már rég jelentkezett volna érte. Csak találgathatta, hogy miért éppen az kellett a barna foltnak, akit elrabolt, és feltehetően meg is ölt. Ő miért nem?

És ha mégiscsak beugorna a vízbe? Hátha a folt megkönyörülne rajta, és Elkéhez vinné? És ha nem? Akkor mit érne vele? Fejetlen holttestként kavarogna odalent, és nem érne vele semmit. Nem az életét akarja feláldozni, hanem elkapni... a mit is?

Ismét rátört a felismerés, hogy szereti Elkét. Beleszeretett, és kész. Talán meg kellett volna mondania neki. De hát hogy mondhatta volna meg? Nem állhatott csak úgy oda elé, és nem mondhatta neki, hogy szerelmes vagyok beléd, te gyönyörű, skandináv szőkeség; akarlak, gyere, bújj ágyba velem. Aligha érte volna el a célját. Elke nem az a típus, akinek csak füttyenteni kell. De azért valamit csak kellett volna mondania neki. Akkor talán jobban vigyázott volna magára.

És mit kezdjen azzal a titokzatos telefonnal, amely megvádolta Sörhast, hogy ő

mérgezte meg a lányt? Vajon igaz lenne? Ha igaz, akkor vajon kicsoda Sörhas, azonkívül, hogy Rodriguez kapitány? És van-e köze Elke eltűnéséhez?

Kis híja volt, hogy nem borult sírva a mellvédre. Hiszen éppen ő kezdte a csalijátékot azzal, hogy Elke előtt bevádolta a kapitányt. Lehet, hogy a kapitány csak védekezett? Lehet, hogy Rodriguez mindent tud a vízikigyókról, a barna foltról, az egész titokzatos, természetfeletti eseménysorról, amely itt zajlik körülöttük? Akkor viszont el kell kapnia a kapitányt, és felelősségre kell vonnia.

Persze csak óvatosan. Elvégre Rodriguez mexikói zsaru, ő meg kanadai, és jobb, ha behúzza fülét-farkát, ha nem akarja egy mexikói börtönben elvágatni a torkát. Mit csináljon hát? Édes istenem, mit csináljak?

Aztán egyszerre csak zsörtölődő szóváltás ütötte meg a fülét. Amint felemelte a fejét, egy kisfiúra és feltehetően a nagymamájára esett a tekintete. A nagymama vörös képpel pörölt a fiúval, aki oda sem figyeli rá, hanem egyfolytában valamilyen elektronikus kütyüt nyomogatott. Könnyű szél fodrozta a hullámokat, a levegő kellemesen meleg volt, a kikötő is a megszokottnál élénkebb arcát mutatta a kíváncsiskodóknak. A nagymama – talán Amerikából, talán a világ más tájáról – belefeledkezett a csodálatos látványba. Orrcimpája kitágult, ahogy beszívta a tenger semmihez sem hasonlítható illatát. Nem messze tőlük pálmák ingatták fejüket a szellőben, mintha bólogatnának a nagymama által épp az imént feltett kérdésre. – Ugye jó itt, Sam?

Sam azonban a füle botját sem mozgatta – valószínűleg meg sem hallotta a nagymama hangját.

A nagymama ekkor a kisfiú felé fordította a fejét. Turay óvatosan rápillantott. Nos, a nagymama nem kifejezetten az az ősz hajú, szelíd szavú, csupa mosoly tündérasszony volt, amilyenek mesékben vagy ifjúsági regényekben szoktak jószágos nagymamiként szerepelni. Reszelős volt a hangja és enyhén agresszív. És az arca sem szelídséget sugárzott. Kemény volt, mintha a természetben eltöltött évek formálták volna esővel és napsütéssel. Turay farmerasszonynak nézte, aki a forró, vízhiányos Közép-Nyugatról rándult le néhány napra az ilyenkor szelídebb éghajlatú Mexikóba.

– Kérdeztem valamit, Sam! – szólt rá reszelős hangon a fiúra. Sam lehetett vagy tizenkét éves. Már nem kisfiú, ám még nem is nagy kamasz.

– Igen, nagymama?

– Hallod te egyáltalán, hogy hozzád beszélek?

– Hallom, nagy.

– Akkor miről beszéltem az előbb?

– Hogy?

A nagy hangja hirtelen élessé vált.

– Mi a csodát csinálsz egyáltalán, te kis hülye? Lehozlak ide, hogy fel ne robbanj odahaza a hőségőtől, fűrödhetisz kedvedre, te meg ahelyett, hogy ezt tennéd, ezzel a hülyeséggel szórakozol.

– Csak néhány SMS-t küldtem, nagyí.

– Nem néhány SMS-t küldtél, hanem becslésem szerint félszázat, de lehet, hogy a százhoz közelít a számuk. Mi a fenéért hoztalak én ide?

– Csak a barátainknak SMS-eztem.

– A barátaim, a barátaim... Nagy a gyanúm, hogy azt sem tudod, hogy milyen országban vagyunk... Most is SMS-ezel?

– Épp a baseballeredményeket néztem – mondta megadóan Sam.

– Nem érdekelnek a pálmák?

– De érdekelnek, nagyí, csak Steve megkérdezte, hogy mit mondjon Ronnak, ha...

Az idős asszony kifújta magából a levegőt.

– Tudod, mit csinálok én most, Sam?

Kérdése válasz nélkül maradt. Turay a szeme sarkából látta, hogy a kisfiú tovább nyomogatja a kutyúje billentyűit. Olyan igyekezettel, hogy még a nyelvét is kidugta mellé.

– Sam!

– Igen, nagyí...

– Tudod, mit mondtam az előbb?

– Bocs, nagyí, de ezt be kellett fejeznem.

– Akkor megismétlem. Minden reggel kapsz egy órát, hogy hülyeségeket üzeness a barátaidnak. Aztán zsebre vágod a kutyút, és nem használhatod, csak este egy kicsit. Ha addig elő mered venni, belehajítom a tengerbe. Megértetted, Sam?

Turayba belecsapott a villám. Egyetlen pillanat alatt megértett mindent. Mint amikor Buddhát az alatt a bizonyos fa alatt elérte a megvilágosodás.

Egyetlen pillanat alatt tisztában volt vele, hogy mi a helyzet a laptopokkal.

Csak még azzal nem volt tisztában, hogy mi az összefüggés közöttük, valamint azok között a vérfagyasztó események között, amelyeknek részben a szemtanúja volt.

Megrázta a fejét, majd a tengerre nézett. Aztán, mint egy szerelmes kisdíák, csókot dobott a lágyan ringatózó hullámok felé.

Valami azt súgta a lelke mélyén, hogy Elke segített neki megvilágosodni.

A fickót, akitől a kisfiú a laptopokat lopta, nem volt nehéz megtalálnia. A kisfiú fellelése már nehezebb diónak ígérkezett volna, ezért is választotta a férfit. Oliveirónak hívták, és – amint Álvaro őrmestertől megtudta – kisebb lopásokért és egyszer a közrend megzavarásáért be is kasztlizták néhány napra. Oliveira egy lerobbant bádogházban lakott a város szélén egy ugyancsak lerobbant asszonnyal, akit Mariának hívtak. Egyáltalán nem lehet elmondani, hogy a pár meleg, baráti szeretettel fogadta volna a zsarut. Éppen ellenkezőleg. Turay civil ruhában volt ugyan, de az olyan éles szemek, mint amilyenek Maria szemei voltak, rögtön kitalálták, hogy kicsoda.

Amint megpillantotta Turayt, azonnal óbégatni kezdett, és Oliveirónak esett.

– Mit csináltál megint, te gazember? Vigye, csak vigye, señor kapitány, minél messzebbre, és tartsa is ott örökre, legalább megszabadulok tőle.

Oliveiro meghökkent, amikor észrevette Turayt, s abban a minutumban már ki is ugrott az ablakon. Be egy elhanyagolt kiskertbe, néhány kapirgáló, majd riadtan rikácsoló tyúk közé. Átugrott a kerítésen, és eltűnt a szomszéd ház kertjében.

Turay úgy tett, mintha nagyon bánatná a dolog. Megcsóválta a fejét, és a nagyrészt fogatlan asszonyra nézett.

– Hova ment señor Oliveira?

– Még hogy señor? – dühöngött az asszony. – Piás szemétláda ez, nem señor. Maga meg mit akar itt, hé? Más sem hiányzik nekem, mint hogy zsaruk járjanak a nyakamra. Így is rossz hírem van emiatt a szemétláda miatt... Mi az ördögöt akar? Húzza el innen a belét, amíg szépen beszéllek!

Turay a handabandázó asszonyra nézett.

– Pénzt hoztam – mondta csendesesen.

Az asszony fenyegető keze megállt a levegőben. Még a tyúkok is abbahagyták a káralást. Mintha beütött volna a világvége.

– Hogy? – kérdezte az asszony, készen rá, hogy a zsaru mást mond majd, mint amit hallani vélt.

De nem mondott mást.

– Pénzt hoztam – mondta Turay.

Az asszony eltátotta a száját.

– Az ön férjét bevitték a rendőrségre a minap... és nem találták bűnösnek. Ezért kártérítés jár.

– Mennyi...? – kérdezte remegő hangon az asszony.

– Ötven dollár.

– Jézusom! – Az asszonynak le kellett ülnie, mert remegtek a lábai.

Turay elővett egy ötvenest és a markába nyomta.

– Vagy esetleg adjam inkább señor Oliveirónak?

Az asszony rémülten felsikított.

– Nehogy megtegye! Éppen jó helyen van nálam. Kér egy... kis izé... vizet... vagy talán egy teát...?

Turay megtörölgette a homlokát.

– Az bizony... jólesne.

Bár egyáltalán nem kívánta az asszony italát, mégiscsak el kellett fogadnia tőle.

Kellemes meglepetés érte. A kétes tisztaságú konyha ellenére a tea kifogástalan volt, sőt kifejezetten kellemes ízű. Az asszony figyelte, hogy Turay egyre nagyobb élvezettel kortyolja, s ebből bátorságot merítve, megeresztett egy fáradt mosolyt.

– A nagyanyámtól tanultam – mondta. – Tudja, ő amolyan füvesasszony volt. Mindenféle füvet összeszedett az erdőn, aztán teát csinált belőle. Még a szomszéd faluból is rájártak a teájára. Valamit sikerült eltanulnom tőle – sóhajtott büszkén.

Turay biccentett és körülnézett a szobában.

– Hát azért nem élnek valami jól – mondta együtt érzően.

– Egyáltalán nem élünk jól – helyeselt Maria. – Nézzen csak körül alaposan. Hát élet az ilyen? Pedig amikor feleségül vett, nem ezt ígérte. Csakhogy azóta elitta az eszét. Mostanában meg idehordja nekem ezt a sok szemetet...

– Miféle szemetet? – kérdezte nyugalmat erőltetve magára Turay.

– Mindenféle szemetet. Hogy majd ebből csinál pénzt. Nem csinál ez semmit, még gyereket sem tud. Emellett a nyomorult mellett múlik el az életem.

– Mégis, miket hord ide? – kérdezte nagyot kortyolva a teájából Turay.

– Hát... eleinte vasakat hozott. Mindenféle vasat. Mostanában meg olyan, hogy is mondjam csak... tudja, amilyenekkel az irodákban dolgoznak. Olyan gépeket vagy mifénét.

– Laptopokat? – kérdezte Turay.

– Én bizony nem tudom a nevüket – rázta meg a fejét az asszony. – A minap is hozott néhányat, de el is lopták tőle. Valamelyik kölyök elemelte. Úgy lopnak errefelé, mint a sirályok. Jó lenne, ha a rendőrség néha a körmükre nézne.

– Majd szólok odabent, hogy piszkálják meg egy kicsit őket. Nem próbált a férje valami munka után nézni?

Maria lebiggyesztette az ajkát.

– Hova kell az ilyen ember? Pedig a kikötőben azt beszélik, hogy bizonyos munkával szép pénzt lehel keresni.

– Nocsak. Pedig mindenki azon panaszkodik, hogy kevés mostanában erre a hal.

– Hát az bizony kevés – bólintott az asszony. – Mintha kerülnének bennünket.

- Akkor mi az a bizonyos munka?
- Az asszony fejrántotta a vállát.
- Honnan tudjam? Van mifelénk egy mondás: ha befogod a szádat, helyén marad a fejed.
- Nem próbált a férje... azokkal barátkozni, akiknek van pénzük?
- Dehogynem, de Manuelnek nem kellett.
- Ki a csoda az a Manuel?
- Az atyaisten – mondta a nő. – Vagy ha nem is ő, hát mindjárt utána következik. Talán még Szent Pétert is megelőzi a sorban. Ő a fejes a halászok között, ha valamit el akar érní, hozzá kell fordulnia.
- Értem. És mitől lett olyan nagy ember ez a Manuel?
- Ki tudja? Nem jó firtatni az ilyesmit. Manuel egy éve még nagy senki volt, most meg már ő ad bérbe hajókat – ebből is látszik, hogy felvitte az isten a dolgát. Turay kiitta a teát, megköszönte, s búcsúzóul biztatón az asszony felé intett.
- Majd meglátom, hogy tehetek-e magukért valamit.
- Az isten is megáldaná érte.
- Turay most már biztos volt a dolgában.

92

Amikor a messzi irodában felzümögött a telefonja, Mr. Brown csak rápillantott, és máris tudta, hogy Manuel beszél. Elkedvetlenedve nyomta meg a fogadó gombot. Szigorúan meghagyta Manuelnek, hogy csak akkor hívhatja fel, ha baj van, még hozzá nagy baj. Csak nem szűrt el valamit az az idióta?

– Na mi van, Manuel? – morgott bele a telefonba. Aztán majdnem elhajította ijedtében, amikor más valaki szólt bele a készülékbe.

– José vagyok – mondta az ismeretlen hang.

Brown hallgatott. Hirtelenjében nem is tudta, mit csináljon.

– Hogy került magához a telefon? – kérdezte rövid habozás után.

– Elloptam Manueltől – mondta a Josénak nevezett fickó.

– Mit akar, José?

A férfi tétovázott egy kicsit.

– Beszélni szeretnék magával.

– Igazán? És miről?

– Manuelről.

– Miből gondolja, hogy érdekelne engem, amiről maga beszélgetni akar?

– Érdekelni fogja.

- Jól van. Mit javasol tehát?
- Személyes találkozásra gondolok – mondta a fickó.
- Oké. Konkrétan hogy gondolja?
- Jöjjön ki a mólóra.
- Rendben, José. Ott leszek.
- Még valamit, señor...
- Igen, José?
- Maga természetesen megölhet vagy megölethet engem, de akkor vége a maguk üzletének. Én vagyok egyedül, aki megmentheti. Fontos információim vannak, amelyek velem együtt szállnak a sírba, ha megölet. Kár lenne azért a sok pénzért.
- Rendben van, José – sóhajtotta a férfi. – Előbb beszélünk, aztán majd eldöntöm, hogy megölöm-e. Így már jó lesz?
- Így már jó lesz, señor.
- A beszélgetés véget ért.

93

José a mellvédnél állt, amikor a férfi odalépett mellé. Nem szólt semmit, nem is köszönt, csupán José mellé könyökölt.

– Itt vagyok, José – mondta kicsit később, a vízre nézve.

A vékony, sovány képű halász eltolta magát a mellvédtől, és végignézett a férfin. Mr. Brown magas volt, szőke, napszemüveget viselt, amely azonban egyáltalán nem illett hozzá. A férfi komor volt, a napszemüvege keretén csillogó kristálycsillagok viszont vidámak. Fekete ruhája még csak fokozta a kontrasztot. Mint az Emberek feketében – gondolta José.

– Nem látok stukkert magánál – próbált meg tréfálni.

– Nincs is – felelte a másik. – Nem kedvelem a fegyvereket. Különben akar nekem mondani valamit?

José arcán önelégült mosoly terült szét.

– Elégedett lesz velem – mondta.

– Hadd halljam!

José pontosan tudta, hogy a tűzzel játszik. Akár igaz, hogy nincs nála fegyver, akár nem, hajszálon függ az élete. És ő maga akarta, hogy így legyen.

– Manuel csődbe viszi a vállalkozást – mondta. – Az a helyzet, hogy fiatal felesége van. Jóval fiatalabb, mint ő.

Mr. Brown arca rezzenetlen maradt, pedig az agya már feldolgozta az

információt. Eszerint a fickó Manuel feleségére pályázik.

– És? – kérdezte.

– Manuel elhanyagolja a munkáját.

– Tovább!

– Leginkább az ágyában heverészik a feleségével... közben pedig köp a biztonságra.

– Hm. És hogy köp rá?

– Nem veszi észre, hogy... lopják az árut.

– Maga honnan veszi ezt?

– Van egy Oliveira nevű ember. Ő nincs benne egyik csapatban sem. Részeses állat. Elcsórt az áruból néhány darabot.

Mr. Brown arcán árnyék futott át.

– Feltört egy konténert.

– Hol volt a konténer?

– A megbeszélt helyen. De nem állt mellette ő.

– Miért nem állt?

– Mert Manuel nem adta ki a megfelelő utasítást. Valószínűleg a feleségével szórakozott.

– És?

– Oliveira kicsórt néhány darabot az áruból.

Brown érezte, hogy forró hullámok öntik el. Legszívesebben kivette volna a hóna alól a 38-asát, és szétlőtte volna vele ennek a rohadéknak a fejét. És vele együtt az egész szemét, gyülevész bandáát. Ő már rég megmondta, hogy ezekkel a fickókkal nem lesz könnyű együtt dolgozni. Ezeknek a vérükben van a tolvajlás és a hazudozás. Ez a latin csürhe az idegeire megy...

– Él még ez a fickó? – kérdezte aztán kissé megnyugodva.

– Si, señor.

– És... miért?

– Mert történt egy kis baj. Oliveirótól is ellopták a laptopokat.

Mr. Brown lázasan gondolkodott. Már korábban is megtörtént, hogy homok került a fogaskerekek közé, éppen ezért kellett időlegesen leállítania a munkát, amiért aztán alaposan meg is mosták a fejét. A dolgok gyakran megismétlik önmagukat, mintha valaki odafent azzal szórakozna, hogy lemásoljon egy történetet és megpróbálja újként eladni.

– Ki lopta el?

– Egy kis kölyök.

– Most hol vannak a laptopok?

José vett egy mély lélegzetet.

– A rendőrségen, señor.

Ezután részletesen elmesélte, hogy mi történt. A srácot a laptopokkal együtt elkapta a rendőrség.

Mr. Brown sápadtan hallgatta. Azzal a feltett szándékkal jött ki a kikötőbe, hogy belelővi ezt a José nevű csirkefogót a vízbe; rá kellett azonban döbbennie, hogy aligha valósulhat meg a terve.

– Mit gondol, a rendőrség... foglalkozik még egyáltalán az ügyel?

Azt várta, hogy a fickó megnyugtassa. Akkor viszont Josénak is pusztulnia kell Manuellel együtt. Engedelmes és fegyelmezett alkalmazottakra van szükségük, mint ahogy ő maga is az. Mások fegyelmezett alkalmazottja.

– Foglalkozik – mondta José.

– Honnan tudja? – hökkent meg.

– Van valaki a rendőrségen, akinek könnyen eljár a szája. A csinos hölgyeket meg különösen kedveli. És csinos hölgyek mindenhol akadnak. Például nekem is van ilyen ismerősöm.

– Mondja tovább! – biztatta Mr. Brown.

– Nos, van a kapitányságon egy Turay nevű fickó. Kanadai cserezsaru. Ő valamiért felkapta az ügyet. Már korábban is szimatolgatott, de a gyilkosságok elterelték a laptopokról a figyelmét.

– Tényleg, mi lett azokkal?

José megvonta a vállát.

– Holtpontra jutott a nyomozás. De nincs összefüggés a mi ügyünk és köztük.

Mr. Brownnak nem tetszett, ahogy a mi ügyünként emlegeti a fickó az ő ügyét, de azért hallgatott. Forrt benne a düh, ám meg is volt szeppenve. Csak nehogy ez a szemét ügy a karrierje végét jelentse. Mindig ezekkel a kicseszett latinokkal van a baj...

– Mi van ezzel az izé... hogy is hívják...

– Alejandro Turay.

– Szóval, mi van vele?

– Alighanem szimatot kapott.

– Részletesebben!

– Felkereste azt a fickót, Oliveirót, aki ellopta a laptopokat a nem őrzött konténerből...

– Ezt már említette – szakította félbe türelmetlenül Mr. Brown.

– ...és akitől a fiú ellopta őket. De nem tudott beszélni vele. Csak a feleségével beszélt. Érdeklődött a laptopok iránt. Pénzt is adott az asszonynak, Mariának.

– Úgy érti, információkat vett tőle?

José megrázta a fejét.

– Nem tud az semmit, legfeljebb csak felhívhatta néhány apróságra a zsaru figyelmét. Nagyon összebarátkoztak, az asszony teával kínálta, és jól beszélgettek.

– Honnan a fenéből tudja mindezt?

José elmosolyodott.

– Én nem a feleségemet nyomorgatom egyfolytában, hanem nyitva tartom a szemem.

– Maga szerint mi következik most?

– Az csak magától függ. Pontosabban maguktól.

– Maga mit tanácsol?

– El kell vágni a szálát – mondta José. – Tudja, ahogy a hegyekben van a kötéllel.

– Miről beszél? – kérdezte összehúзва a szemöldökét Mr. Brown.

– Arról – magyarázta José –, hogy vannak olyan helyek a hegyekben, amelyek kötéllel vannak megjelölve, hogy a kötelet követve el lehessen jutni az első faluhoz vagy menedékházhoz. Ha viszont elvágja valaki a kötelet, amiért különben halálbüntetés jár, akkor, akik a kötéltre bízzák az életüket, egy szakadék fenekén találják magukat, amelyből még szerencsével sem lehet kijutni.

– Maga el tudná vágni a kötelet?

– Én el – bólintott José.

– És... hogy csinálná?

– Azt bízza csak rám.

– Hm. És mit kér érte?

– Szeretnék Manuel helyére kerülni.

– És az ágyába, mi?

José elvigyorodott.

– Ez már velejár.

– Majd szólok az érdekében.

José megingatta a fejét.

– Az nekem kevés.

– Mi kell még?

– Az ígérete, hogy megegyeztünk.

– Hogy ígérem meg?

– Adja a kezét. Nekem sokat számít egy kézfogás.

Mr. Brown rövid habozás után kezét fogott Joséval.

Ez a hülye azt hiszi, hogy manapság annyit ér egy kézfogás, mint régen. Ezek a latinok nemcsak hülyék, hanem naivak is.

Azért nem tudta megállni, hogy meg ne kérdezze, mire ez a kézfogási ceremónia. Most már jobban hisz neki, hogy kezét ráztak?

– Jobban – mosolygott José.

– Nem hiszékeny maga egy kicsit? – kérdezte Mr. Brown.

José mosolygott, aztán felé mutatta a tenyerét.

– Tudja... értek néhány dologhoz. Behintettem a tenyerem egy bizonyos porral, amelyet a zsaruk is használnak. Most itt van rajta az ujjlenyomata. Egy ujjlenyomattal mindig lehet kezdeni valamit.

Mr. Brownt ismét elöntötte a düh, ám mint már annyiszor, most is hamar lecsillapodott.

Be kellett látnia, hogy bár lehet, hogy a latinok nem egészen olyanok, mint ők; lehet, hogy innen, a felhőkarcoló ablakából kinézve hülyéknek látják őket, de naivnak nem naivak.

Ebben biztos volt.

94

Oliveirót nem volt nehéz elkapnia. Oliveiro éppen a WC-n ücsörgött, amikor eljött érte a halál angyala José képében. A halász már reggel óta figyelte, a lehetőségeket mérlegelve magában.

Oliveiro mintha csak megérezte volna a közeledő bajt, egyszerűen nem akart elmenni hazulról! Márpedig egyedül őt kell elkapnia! Ha ketten vannak, mindig történhet valami, ami megbuktathatja az akciót. És különben is... az asszonyt nem szívesen ölte volna meg. Még akkor, amikor rövid ideig egy drogbanda tagja volt, és látott, amit látott, és csinált, amit csinált, még akkor sem gyilkolt asszonyokat. Valaha, bár azért nem is olyan régen, nagymama sokat mesélt neki a Szent Szűzről, Jézus anyjáról, aki minden tiszteletet megérdemel. José azóta minden nőben Krisztus anyját látja, és képtelen lenne bántani őket.

Már éppen azon töprengett, hogy elcsalja valahogy Oliveirót, aztán útközben megöli. Csakhogy akkor a felesége, Maria felismerné, ha a zsaruk szembesítenék őket. Valami mást kell kitalálnia.

Oliveiro azonban megtette neki azt a szívességet, hogy ne kelljen tovább törnie a fejét. Gondolt egyet, és kiment a budiba, a ház mögé.

José sóhajtott, kinyitotta a táskáját, amelyben minden eshetőségre készen egy gránát is lapult. Az ócskapiacra vette néhány dollárért; eredetileg azért, hogy halásson vele. Régebben néha előfordult, hogy nem volt otthon ennivalója, még egy gyenge ebédre való sem; hiába volt halász, úgy elkerülték a halak, mintha csak cápává változott volna. Ilyenkor gyakran folyamodott a robbantáshoz. Kiment a tengerpartra egy nyugalmas helyre, és belevágott egy gránátot a vízbe. Csak arra

kellett vigyáznia, nehogy elszúrjon valamit és maga is a halak sorsára jusson. Annyi mindig összejött, hogy megtömhette vele a gyomrát. Amikor még szegény volt...

Josének kitűnő érzéke volt ahhoz, hogy felismerje a veszélyt. Néhány napja úgy érzi, hogy valami szörnyűség meregeti felé a karmát. Nem is egyedül felé, hanem az egész vállalkozás felé, amelyet jelenleg még Manuel irányít, meglehetősen gondatlanul. Manuel az a típus, aki nem tud élni a szerencsájével. Manuel kicsinyes és szűk látókörű. De majd eljön az ő ideje. Ha máris nem jött el. Mr. Brown úgy fog táncolni, ahogy ő fütyül. Telehordja neki a Feneketlen Árkot hulladékkal, de aztán fizessen is érte. Jóval többet, mint Manuelnek. Ebben a bizniszben egy aranybánya rejtőzik, csak ki kell kotorni a szar alól.

Oliveiro kiment a WC-re, s nem tudta, hogy ez élete utolsó alkalma, hogy kimehessen.

José elszámolt magában tízig – nagyjából ennyi idő kell, hogy Oliveiro letolja a nadrágját – akkor aztán odalépett a budi ajtajához, és megkopogtatta az oldalát.

– Hé! Amigo!

Pillanatnyi csend után bosszús dörmögés:

– Nem mondta Maria, hogy foglalt? Különben ki az ördög vagy te? Ribeiro?

– Csak elköszönni jöttem – mondta odakint egy hang.

– Elköszönni? Te alighanem házat tévesztettél, haver. Kitől akarsz elköszönni?

– Hát tőled, amigo – mondta José.

– Tőlem? Hova az ördögbe utazol?

– Én sehova – mondta jókedvűen José. – Add át üdvözetemet az angyaloknak.

Kiélesítette a gránátot, elszámolt ötig, aztán megfelelő távolságból a budi oldalához vágta.

Meg sem fordult a robbanás hallatán.

95

Amikor Maria remegő hangon felhívta Turayt egy utcai fülkéből, a hadnagy biztos volt benne, hogy Oliveirót eltették láb alól. Mire a tragédia színhelyére ért, két zsarú már ott dolgozott – ha a csípőre tett kézzel álldogálást munkának lehet nevezni. A harmadik is mellettük szobrozott: ő nem tette csípőre a kezét, inkább az orrát fogta be.

Ismerték Turayt, meg sem kérdezték tőle, hogy mit keres a környéken.

Az egyik zsarú, szemüveges, vékony kis ember, levette a csípőjéről a kezét és udvariasan tisztelgett.

– Vigyázzon, hadnagy úr, bele ne lépjen valamibe figyelmeztette Turayt. – Nem tegnap óta vagyok zsaru, de ilyen szörnyűséget még nem láttam. Nem mintha nem láttam volna már elég vért, de azért szarral keveredve nem akármilyen.

Turay megcsóválta a fejét.

– Mi történhetett itt?

– Felrobbantotta magát az idiótája – mondta a zsaru.

– A WC-n?

– Sok hülye van a földön, hadnagy úr – vont a vállát a zsaru. – Van, aki újságot olvas a budin, van, aki rejtvényt fejt. Ez meg, amilyen marha volt, egy kézigránátot piszkálgatott.

– Hogy a fenébe került hozzá egy kézigránát?

– Valószínűleg a halásztoktól. Tudja, hogy néha – persze illegálisan – gránátokkal is halásznak?

– Ő is?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét a hadnagy. – Ez hülye volt még ahhoz is. Szerintem csak piszkálgatta. Meg akarta nézni, hogy nincs-e benne kismadár.

Turay a házban találta Mariát. Az asszony nem sírt, nem zokogott, nem látszott rajta, hogy különösebben megrázta volna az eset. Amikor meglátta Turayt, legyintett egyet.

– Akármit is akart tőle, elkésett vele.

– Maga szerint mi történt?

Az asszony megvonta a vállát.

– Bármilyen történhetett. Mondtam már magának, hogy minden szart hazacipelt, azokat az irodai kütyüket is. Azt mondták a zsaruk, hogy kézigránát robbant a budiban. Biztos azzal szórakozott a marhája. A másik, amit még el tudok képzelni, hogy megölte valaki.

– Miért ölte volna meg?

– Nem tudom – sóhajtott Maria. – Manapság bárkit megölhetnek bármiért.

Turay megvakargatta a feje búbját.

– Említette valakinek, hogy maguknál jártam?

Maria morcosan nézett rá.

– Nem kellett említenem, úgy is tudta mindenki.

– Honnan tudta volna?

– Errefelé mindenki tud mindenkiről mindent. Én csak a szomszédasszonyomnak mondtam el, de ő már hallott róla.

– Miért mondta el neki?

– Ha van rá oka, miért ne dicsekedjen az ember.

Bár valóban volt esély rá, hogy Oliveiro csak véletlenül piszkálgatott egy

gránátot a budin, Turay azért nem hitt benne igazán. Ösztönösen érezte, hogy Oliveirót kinyírták. És éppen azért, amiért Espinózáat.

A laptopok miatt.

96

Manuel sem volt nehezebb eset, de azért alaposan meg kellett terveznie a dolgot. Tisztában volt vele, hogy amíg Oliveiro halálhírére – ha egyáltalán eljutott valahova – nem kapta fel senki a fejét, Manuel halála azért más tésza. Úgy kell megölnie, hogy balesetnek látszék. Márpedig egy kézigránát robbanása Manuel esetében kizárja a gondatlanságot. Manuel nem az a hülye, aki gránátot piszkálgat. Ha robbanószert akar piszkálgatni, arra ott a felesége...

Ám azért nem volt annyira reménytelen a dolog. Öt percig kellett csak törnie a fejét, és már ki is módolta, mit kell tennie. A fegyver már megvolt hozzá, csak az alkalom hiányzott. Hát hamarosan az is meglesz.

José tisztában volt vele, hogy a felesége tökéletesen a hatalmába kerítette, és át is formálta Manuelt. Kezdve azzal, hogy hozzászoktatta a tisztasághoz. Másképpen szólva, Manuel felesége tisztaságmániás volt, és ha Manuel együtt akart élni vele, hozzá kellett szoknia a felesége mániákus természetéhez.

A legrosszabb az volt benne, hogy neki magának is olyan tisztának kellett lennie, mint a patyolat. Csak azután történhetett valami köztük, hogy az asszony megvizsgálta és rendben levőnek találta Manuel higiéniai állapotát. Manuel ezért, ha kellett, naponta háromszor is zuhanyozott. Sajna, az asszonynak még ez sem volt elég. Rendszeres időközökben arra kötelezte, hogy a tengerben is fürödjék meg, mondván, hogy a tenger magas sótartalma kiöl a bőrből olyan kórokozókat is, amelyekkel a szappanos meleg víz nem tud megbirkózni. Summa summarum: Manuel a halászok őszinte megdöbbenésére rendszeresen lejárt fürdeni a tengerpartra. Kollégái kezdetben sápadtan bámulták: Uramisten, hát mi történt ezzel a világgal, ha már a halászok is saját jószántukból fürdenek a tengerben?

Kiröhögni azért nem merték. Főleg, hogy ő adott nekik munkát. Inkább vele fürödtek, hogy kimutassák a lojalitásukat.

Nos, egy ilyen fürdőző délutánon, két nappal azután, hogy a hülye Oliveiro kézigránát piszkálgatott a budiban, és fel is durrant tőle rendesen, José felbukkant a parton. Két halász volt Manuella – két igazi talpnyaló –, ők azonban csak a lábukat áztatták a vízben.

Manuel nem örült José érkezésének. Nem szerette, ha látják, amint fürdik, még ha akarta volna, sem tudta volna elkerülni a felé tévedő gúnyos pillantásokat. És

éppen José az, aki az utóbbi időben egyre többet felejt rajta azt a kíváncs tekintetét a feleségén...

– Milyen a víz? – kérdezte a partról Manuelt.

Manuel morgott valamit. Valami olyasmit, hogy menjen csak ő is bele, majd megtudja.

José éppen ezt akarta. Csak úgy, ahogy volt, nadrágban és ingben, begyalogolt mellé a tengerbe.

A talpnyalók összenéztek, aztán úgy döntöttek, hogy most már Josén van a sor, hogy bizonygassa a lojalitását, ők akár le is léphetnek. Mondtak pár szót Manuelnek, aztán kifutottak a partra és azonnal elinaltak, nehogy Manuel visszatartsa őket.

José Manuelhez lépkedett, és megállt vele szemben a derékig érő vízben.

– Mi a helyzet, főnök?

Manuel összehúzta a szemét.

– Mivel kapcsolatban?

– Lassan megkezdjük a munkát?

Csak azért kérdezősködött, hogy minél közelebb kerülhessen Manuelhez.

– Majd megtudod, ha megmondom – vakkantott rá Manuel.

– De azért csak mondjon valamit!

– Mondom, hogy megtudod, ha sor kerül rá! Addig csak ücsörögi a fenekeden!

– Fogy a pénzem, főnök.

Aztán – mivel elég közel volt már Manuelhez – nem szólt többet, csupán gyors mozdulattal kihúzta a nadrágja szárából azt a hosszúkas valamit, amit magával hozott és szíven szúrta vele Manuelt. Olyan gyorsan, hogy Manuel még csak maga elé sem kaphatta a kezét.

Manuel csak nézett rá elképedt tekintettel, és kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit. Csakhogy már nem volt ideje rá.

Arccal lefelé belezuhant a tengerbe.

José ordítani kezdett, ahogy a torkán kifért.

Egészen addig ordította, amíg meg nem telt a part kíváncsiskodókkal.

Ott ült aztán összegörnyedve, maga elé révedő tekintettel, amíg el nem vitték Manuel holttestét.

Akkor felállt és elindult Manuel háza felé, hogy részvétét nyilvánítsa a feleségének.

Rodriguez kapitány vezette a kihallgatást; a kanadai zsaru csak ült szótlanul a székén, néha ki-kinézett az ablakon, mintha unná az egészet. Josét azonban nem csapta be a látszólag közömbös tekintet. Immár biztos volt benne, hogy ez a világos szemű zsaru az ő legádázabb ellensége, és talán őt lesz a legnehezebb megölnie. Pedig nincs mese; ezután ő következik.

– Tehát – morogta Rodriguez kapitány. – Manuel már fürdött, amikor maga megérkezett?

– Si, kapitány.

– És maga is vele fürdött?

– Si, kapitány.

– És a másik két fickó? Ők is fürödtek?

– A lábukat áztatták csupán.

– És maga?

– Én kissé beljebb merészkedtem. A másik kettő akkor elment. Tudja, a halászok utálják a vizet.

– Na és Manuel?

José elvigyorodott.

– Neki muszáj.

– És maga?

– Én viszont szeretek úszni.

– Maga akkor egy kivételes halász.

– Hát... lehetséges.

Rodriguez kapitány egyenesen José szemébe nézett.

– Tudta, hogy azon a helyen tuskés ráják élnek?

José bólintott.

– Tudtam.

– És Manuel?

– Ő is.

– Akkor miért éppen ott fürödtek?

José megvonta a vállát.

– A tengerben mindenütt van valami. Cápa, rája, no és maga a víz. Abba is belefulladhat bárki. Jön egy gyors áramlat, aztán annyi. Különben is, a ráják nem veszélyesek.

– Éppen most mondja?

– Sosem hallottam, hogy bárkit is megöltek volna. Ha rálép a tuskéjére, csúnya sebet okozhat, de hogy megöljön valakit...

Rodriguez kapitány felemelt az asztalról egy papírt, majd visszajuttatta maga elé.

– Itt egy szakértői vélemény. Azt írják benne, amit maga mond.

– Pedig én nem is vagyok szakértő – mosolygott José. – Én fele pénzért ugyanezt mondtam volna, ha engem kérdez.

– Van valami elképzelése, hogy miképpen szűrhatta éppen szíven a rája Manuelt, a maga barátját?

José megvonta a vállát.

– Valószínűleg ölbe vette.

Rodriguez meghökkent.

– Hogyhogy ölbe vette?

– Nagyon egyszerűen – magyarázta José. – Azok a ráják már annyira megszokták az emberek jelenlétét, hogy nem zavartatják magukat, ha mellettük fürdik valaki. Sőt, még a simogatást is eltűrik. A turisták néha etetik őket. De azért a rája vadállat, óvatosan kell bánni vele.

– Manuel tudta ezt?

– Bizonyára tudta, de... néha olyan hangulatba került, hogy megsimogatta még az utcán kóborló kutyákat is. Manuel szerette az állatokat.

– És?

– Bizonyára felemelt egy ráját, az pedig megijedt tőle vagy mi, és felé szúrt a tuskéjével. A rája így védekezik. És éppen szíven találta szegényt. Nincs rá más magyarázat.

– Maga persze nem látta, hogyan történt?

– Sajnos nem – rázta meg a fejét José. – Éppen kifelé igyekeztem a vízből, és hátat fordítottam neki.

– Történt már ilyen – szólalt meg olyan váratlanul a kék szemű zsaru, hogy José majdnem felkiáltott meglepetésében.

– Nocsak! – hökkent meg a kapitány is. – Hogyhogy én nem tudok róla?

– Mert nem itt történt – magyarázta a kanadai zsaru. – Valahol a Nagy-korallzátony környékén. Egy természetfotós volt az áldozat. Őt is rája ölte meg. Éppen úgy, mint Manuelt. Egy tuskés rája.

Rodriguez kapitány széttárta a karját.

– Hát, akkor nincs mit tennünk. El kell fogadnunk, hogy a ráják valamiért nem kedvelnek bennünket, írja alá itt ezeket a papírokat, José, aztán már el is mehet.

– Nagyon sajnálom Manuelt – mondta búcsúzóul José. – Bár nem mondhatnám, hogy jó haverom volt, de azért bajom sem volt vele.

Ekkor valahogy összeakadt a tekintete a Turay nevű kanadai zsaruéval. Mintha valami fenyegetőt látott volna benne. Ebben a pillanatban már tisztában is volt vele, hogy a zsaru pontosan tudja, mi történt.

Tudja, hogy ő ölte meg Manuelt.
Valószínűleg azt is tudja, miért.
És azt is tudja, hogy őt is megpróbálja majd megölni.

98

Amint végeztek a kihallgatással, és José eltűnt a balfenéken, a kapitány fáradtan hátradőlt a székében.

– Igaz, amit az imént mondott? – kérdezte nem éppen barátságosan Turayt. Az utóbbi napokban látványosan megromlott a viszonyuk. Turay úgy érezte, hogy a kapitány kerüli, és erre meg is volt minden oka. Elvégre ő juttatta kórházba Elkét.

– Mit mondtam az imént? – ráncolta össze a homlokát Turay.

– Ami a Nagy-korallzátonynál történt.

– Persze hogy igaz.

– Gondolja, hogy José igazat beszél?

– Akár igazat is beszélhet – mondta óvatosan a hadnagy.

– Mi oka lett volna rá, hogy megölje a barátját?

– Nem volt a barátja.

– De ellensége sem. Nem tetszenek nekem ezek a halálesetek – dörögte a kapitány. – Néha hónapokig sem történik semmi, most meg ennyi egymás után. Attól tartok, hogy rövidesen valamennyi bűnügyi statisztika csúcsára kerülünk. Mi a véleménye arról a fickóról, aki felrobbantotta magát egy kézigránattal?

– Hülye volt – mondta Turay.

– Annyira, hogy egy gránátot piszkáljon?

– Az emberek nagyon hülyék tudnak lenni.

– Kanadában is?

– A hülyeség nem ismer határokat, kapitány.

Ebben maradtak.

99

Turaynak már két napja az volt az érzése, hogy követik. Akármerre jár, mindegyre akad valaki, aki rajta tartja a szemét. Hiába próbált meg rájönni, ki lehet az árnyéka, és egyáltalán, jók-e a megérzései, nem sikerült. Ha követte is valaki, profin csinálta. Többször is megkísérelte csapdába csalni – sikertelenül. Pedig végigpróbálta mindazokat a trükköket, amikre annak idején megtanították. Biztos

volt benne, hogy Kanadában néhány óra alatt kiszúrta volna a fickót – vagy fickókat –, itt azonban hiába is igyekezett, vagy nagyon ügyesek vagy csak rémeket kerget. Azért majd meglátjuk, ki a ravaszabb – sóhajtotta.

Mielőtt lement volna a rakpartra, ahogy mindennap odasétált a kikötői sétány mellvédjéhez, és a tengert bámulta, meg kellett várnia, hogy Sörhas eltűnjön a horizont mögött. Majd egy órát kellett kucorognia a saját szobájában, amíg végül Sörhas lelépett. Nem szólt senkihez, csak fejébe csapta a sapkáját és elment. Turay sóhajtott, és kísétált az előszobába.

Terezát a helyén találta; éppen egy kusza papírhalmazban próbált rendet teremteni. Turay figyelmét nem kerülte el, hogy amint belépett a szobába és találkozott a tekintetük, a lány arca mintha megrándult volna.

Tereza finom kis teremtés volt, Turay nem is értette, hogy miért éppen a rendőrkapitányságot választotta munkahelyül valamelyik kereskedelmi cég irodája helyett. Ráadásul ott még a fizetések is jobbak.

Turay látta, hogy a lány nyel egyet, aztán halványan elmosolyodik.

– Segíthetek valamiben, hadnagy?

– Magát figyelem – bökte ki Turay.

A lány elpirult és ismét megrándult az arca.

– Nincs más dolga? – kérdezte.

Mintha icipicit remegett volna a hangja.

– Arra mindig van időm, hogy csinos nőket figyeljek.

Tereza letette a kezében tartott papírlapot és Turayra nézett.

– Mit akar tőlem, hadnagy?

– Meg akarom kérni a kezét.

A lány halványan elmosolyodott.

– Nem fog menni, amigo.

– Nem tetszem magának? – kérdezte sértett képet vágva a hadnagy. – Egyesek szerint egészen jóképű vagyok és könnyen szerethető.

– Már foglalt vagyok, hadnagy – mondta Tereza.

– Majd kiütöm a fickót a nyeregből.

– Nem fog menni.

– Miért ne menne?

Tereza ránézett. Mintha kissé zavart lett volna a tekintete.

– Mert... nem férfi az illető.

Turayban megállt az ütő. A fenébe is, kellett nekem ez az idéetlen bevezető...

– Meg szeretném köszönni, hogy törődik velem, és hogy a segítségemre volt.

A lány szeme kerekre tárgult.

– Mi a csodáról beszél, hadnagy?

– A telefonjáról.

A lány szeme tovább kerekedett.

– Milyen telefonról?

Turay érezte, hogy abba kellene hagynia a beszélgetést, mielőtt még tökéletesen belezavarodik, de nem tudta, hogyan hagyja abba.

– Amelyben figyelmeztetett, hogy Sörhas... illetve, Rodriguez kapitány...

– Én figyelmeztettem? – hökkent meg Tereza. Meghökkenése őszintének tűnt. – Magának elment az esze!

– Hát... nem maga volt?

– Nem is tudom, miről beszél. De tényleg. Különben jól van, amigo?

Turay megvakarta a feje búbját.

– Az a helyzet, hogy egyáltalán nem is tudom, hogy vagyok.

A lány szelíden, megértően mosolygott rá.

– Én is voltam már így, higgye el. Ilyenkor legjobb, ha az ember megiszik fél üveg tequilát, aztán ágyba bújik.

– És az segít? – kérdezte Turay.

– Nekem segített. – Ismét csak rámosolygott Turayra, majd sóhajtott egyet. – Meg tudom érteni az állapotát, hadnagy. Én is keresztülmentem már hasonló, mint ön. Szerettem valakit, nagyon szerettem, de elveszítettem. Akkor azt gondoltam, hogy nem élem túl, de az ember sokat kibír. Harcolni kell, hadnagy, hátha jóra fordulnak a dolgok.

– Maga harcolna az én helyemben?

Tereza megnyalta a szája szélét.

– Feltétlenül.

Turay bólintott és megsimogatta a lány kezét.

– Köszönöm, Tereza.

A lány felvette a papírt, ami korábban a kezében volt, és belemélyedt az olvasásába.

Turay kioldalgott a szobából.

100

Az ügyeletes orvos nem volt valami készséges. Látszott rajta, hogy fáradt, talán egész éjszaka ügyelt, semmi kedve nem volt a komputer gombjait nyomogatni. Ha nem rendőrségi ember állt volna előtte, talán nem is engedett volna a kérésének. Így azonban sóhajtott egyet, és megpróbált nem elaludni a gép előtt. Ha tegnap este nincs az a leukémiás kisfiú, talán nem lenne ennyire kiüte.

- Mit is mondott, mi a neve? – kérdezte.
- Elke Björnevik.
- Norvég?
- Svéd.
- Szép szőke?
- Miből gondolja?
- A skandinávok mind szőkék.
- A mexikóiak mind fekete hajúak?
- Majdnem.
- Akkor maga miért vörös?

A doktor felnevetett.

– Sokat járt hozzánk akkoriban apám egyik barátja. Azt mondják, ő volt vörös. Apám gyakran volt távol anyámtól... Na, itt is van. Elke Björnevik. Már csak az a kérdés, hogy kiadhatom-e önnek az adatait.

- Nyugodtan kiadhatja – mondta Turay. – A hölgy már valószínűleg halott.
- Hát... sajnálom. Nos, mi a kérdése?
- Mivel hozták be?

A doktor a képernyőre nézett.

- Altatót vett be.
- Megállapították, hogy mit?
- Nem. De nem sokat.
- Honnan tudja?

– Ide van írva. Az állapota nem életveszélyes. Sőt, még csak nem is veszélyes. Különben ő az, aki eltűnt? Hát... kár érte.

- Azt mondja, nem is kellett volna behozni a kórházba?

– Én ezt nem mondtam – tiltakozott a doktor. – Bár egy jó alvással otthon is helyrebillent volna, legfeljebb átaludta volna a következő napot.

– Azt mondja, hogy felesleges volt behozni? – ragadt le a problémánál Turay. – Akár haza is vihették volna?

- Persze. Kiderült, miért lógott meg tőlünk?
- Sajnos nem.

– Sajnálom – sóhajtott a doktor, és látszott rajta, hogy valóban sajnálja Elkét. – Kár a szép, fiatal, skandináv lányokért.

- Bizony, kár – sóhajtotta Turay.

Magával vitte a doktor sajnálkozó mosolyát.

Bizony, kár a szép, szőke, skandináv lányokért.

Turay immár biztos volt benne, hogy Sörhas valóban altatót adott Elkének, hogy levakarja magáról. Elke megfenyegette, s bár a fenyegetésnek nem volt igazságalapja, a kapitány nem látott hirtelenjében más megoldást, mint hogy ilyen furcsa módon távolítsa el a közeléből. Arra persze álmában sem gondolhatott, hogy mi történik Elkével a kórházban.

Amíg a vizet bámulta és Elkét várta, hogy visszajöjjön hozzá – mert egyszer vissza kell jönnie! –, nem is sejtette, hogy alig néhány száz méternyire tőle, egy kikötői raktárban megszólal José zsebében a telefon.

- Mr. Brown? – kérdezte José.
 - Érdeklődöm – felelte minden bevezető nélkül a hang.
 - A takarítás első része befejeződött. Mindkét szoba tiszta.
 - Ennek örülök. Remélem, nem maradt nyoma a kosznak.
 - Afelől nyugodt lehet.
 - Mi van a harmadik szobával? A nagyszobával?
 - Elkészült a takarítás terve.
 - Mit gondol, el tudja végezni a dolgot?
 - Profi takarító vagyok – mondta José.
 - Akkor lásson hozzá.
 - Remélem, áll még az alku?
 - Természetesen.
 - Tudja... azóta nem mostam még kezet.
- A másik hangja megremegett. Talán a dühtől?
- Mikorra lesz kész vele?
 - Holnapra tervezem, a felvonulás idejére.
 - Mi lesz akkor?
 - Egy kis buli a kikötőben. Szent Rozalia napja.
- A másik kissé habozott.
- Nem ismerek ilyen szentet.
 - Helyi szentről van szó. Az egyház még nem kanonizálta.
- A másik mintha meglepődött volna.
- Honnan tud maga ilyeneket?
 - Utcaseprő koromban sok kidobott újság került a kezembe, ettől vagyok olyan

okos.

- Mintha valaki a túloldalon a fogát csikorgatta volna.
- Tehát holnap kimegy az ünnepségre?
- Persze hogy kimegyek. És ünnepelni fogok.

– Szép ünnepet – mondta a másik, aztán lenyomta a telefonja kikapcsoló gombját.

102

Josénak két emberre volt szüksége, és könnyen meg is találta őket. Két fiatal fickó volt, akik a környéken bujkáltak. Sergio és Valencia volt a nevük, szegről-végről rokonai voltak Fredericónak, aki az egyik hajón dolgozott. Tőle tudta, hogy korábban egy drokartellben tevékenykedtek, és mindenre kaphatóak voltak. Egyszer Frederico elfecsegte neki – közel sem józan állapotban –, hogy a két gazember át akarta valamivel verni a főnöküket, ezért menekülniük kellett, mert az Éjszaka Lovagjai halálra ítélték őket. Frederico szerint nehéz munkát találniuk, mivel akikre egy kartell kimondta a halálos ítéletet, azokat egy másik kartell nem szívesen alkalmazza, ha csak éppen nem akarja bosszantani a riválisait. Egy renegát alkalmazása mindig ok a háborúra.

Sergio és Valencia nem töprengtek soká José ajánlatán, csupán egyetlen kérdést tettek fel. Mennyi az annyi?

Amikor megtudták, bólintottak. Az üzlet ezzel megkötöttet.

José ezután ismertette velük a feladatot. Az a legfontosabb, hogy véletlennek tűnjék a dolog. Azt a látszatot kell kelteniük, hogy a kanadai zsaru véletlen lövöldözés áldozata lett. Spontán lövöldözések mindig is voltak és mindig is lesznek Mexikóban, főleg ünnepeken fordul elő, hogy valakinek a tyúkszemére lépnek, az kikéri magának, aztán előbb pofonok kezdenek potyogni az égből, majd megszólalnak a fegyverek. Néhány ártatlan bámészkodó ilyenkor ottmarad a helyszínen; ezeket később eltemetik, az élet pedig megy tovább a maga kerékvágásában. Később úgy emlékeznek vissza az ünnepségre, mint arra az izgalommal teli napra, amikor Benitez lelőtték.

Turaynak természetesen esze ágában sem lett volna részt vennie Szent Rozalia ünnepén, ha nem kap ismét egy telefont.

A telefonáló férfi volt – legalábbis úgy tűnt, hogy az. Azért volt bizonytalan benne, mert belecsavarhatta valamibe a mobilját, hogy eltorzítsa vele a hangját.

– Turay hadnagy? – kérdezte a hang.

– Az vagyok – mondta Turay. – És maga kicsoda?

– Egy jóakarója – felelte a hang.

– Igazán? – sóhajtotta Turay. – Nem is gondoltam volna, hogy ilyenem is akad ebben a városban.

Ez természetesen nem volt így igaz, de kellőképpen el volt keseredve ahhoz,

hogya ne tartsa magában a bánatát.

- Sokan vannak, akik szimpatizálnak magával.
- Jólesik hallanom. Ön is közjük tartozik?
- Feltétlenül – mondta a hang.
- Akkor hallgatom.
- Nos, hadnagy úr, tisztában vagyok vele, hogy ön miért van itt köztünk.
- Akkor majd alkalomadtán árulja el nekem is. Mert néha már magam sem vagyok tisztában vele.

A másik hangja sajnálkozom váltott. Ezt még a telefont eltakaró valamin át is hallotta.

- Igazán sajnálom, ami a barátnőjével történt.
- Köszönöm. Azt is tudja, mi történt vele?
- Mondjuk.
- És? Vissza tudja talán adni nekem?
- Azt csak Jézus tudná, ám ő mostanában alighanem mással van elfoglalva.
- Akkor mit akar tőlem?
- Bizonyítékom van arra nézve... ami miatt maga itt van.
- Ezt hogy értsem?
- A laptopokról van szó.

Turay mérlegelte magában a hallottakat. A fickó tehát tud Elke eltűnéséről. Mivel nem ígérte meg, hogy segít neki megkeresni, nyilván nincs olyan információk birtokában, amelyek elvezetnék a lányhoz. A hangnak tehát nincs kapcsolata Elkéhez. Akkor viszont kihez van?

- Milyen laptopokról beszél?

– Ne játszunk egymással, hadnagy úr. Ön azért van itt, hogy bizonyos laptopok után nézzen. Csakhogy ezt a kollégái nem tudják. Ők egyszerű cserezsarunak hiszik; gőzük sincs róla, hogy magát azzal bízták meg, hogy derítse fel a laptopok rejtélyét.

Turay meghökkent. A pasas tökéletes tévúton jár. Egyáltalán nem azzal bízták meg, hogy laptopok után nyomozzon. Azokba csak véletlenül botlott bele. Most akkor mit csináljon? Tegyen úgy, mintha érdekelné a dolog? Nagyjából már tudja, mi van a háttérben; csupán napok kellenek hozzá, hogy kiterítse a lapjait Sörhas asztalára, amit különben már eddig is megtehetett volna, ha Elke miatt nem borul fel a közte és a kapitány között fennálló jó viszony.

- Nos, mi a helyzet, hadnagy úr?

Turay megköszönte a torkát.

- Mondjuk, hogy érdekelné a dolog.
- Így már mindjárt más. Nos, segíteni szeretnék önnek, mint már említettem.

- És mibe kerülne ez nekem? Hozzam ki az öccsét a halálsorról?
- Ugyan már, hadnagy. Nem kérek lehetetlent. Sőt, semmit nem kérek.
- Akkor mire ez a nagy felajánkozás?
- Tudja: az ellenségem ellensége a barátom. Ezért is nem kérek semmit cserébe.
- És végül is mit kapnék én?
- Neveket, telefonszámokat, rejtett kamerás felvételeket.

Turay elgondolkodott. Vagy az a titokzatos alak beszél vele, aki már többször is a segítségére sietett, és aki Wilhelminának nevezi magát, vagy egy hasonlóan gondolkodó valaki, mint ő. Aki önzetlenül akar segíteni neki.

- Mit kell tennem, hogy az információihoz jussak?
- Először is, legyen óvatos. Lehetőleg ne említse senkinek a telefonbeszélgetésünket.

- Ez csak természetes.
- Tudja, hogy holnap lesz Szent Rozalia napja?
- Az kicsoda? – kérdezte Turay.
- Egy helyi szent. Nagy ünnepséget rendeznek a tiszteletére. Menjen el az ünnepségre.

- Konkrétan?
- Körmenet is lesz. Körbehordozzák a szent asszony szobrát. Álljon be a körmenetbe.

- Csak úgy?
- Mindenki beállhat. Majd én odamegyek magához.
- Tudja, hogy nézek ki?
- Ugyan, hadnagy úr – mondta szemrehányón a másik. – Csak nem tételezi fel rólam, hogy nem láttam már?
- Rendben van – bólintott Turay. – Ott leszek.
- Akkor a holnapi viszontlátásra, hadnagy.

Kinyomta a telefonja gombját.

Turay is zsebre vágta az övét, és maga elé meredt. Mi az ördög akar ez lenni? Akárki is telefonált, kétségkívül segíteni akar neki annak a problémának a megoldásában, ami miatt szerinte ideküldték. Csak hogy őt nem a laptopok miatt küldték ide. A segítő kész hang tehát téved. Még hozzá nagyot téved.

Áthajolt a mellvéden, és beszélgetni kezdett Elkével, ahogy azt naponta megtette. Biztos volt benne, hogy a lány hallja a szavait, ha válaszolni nem is tud rájuk. És abban is holtbiztos volt, hogy Elke előbb-utóbb visszatér hozzá, és akkor majd elmagyaráz neki mindent.

Áthajolt a mellvéden, miközben ismét megkísértette a vágy, hogy ugorjon be a vízbe és próbálja megkeresni a lányt. Csakhogy megtalálja-e? Nem lesz-e

felesleges áldozat, ami történik vele? Meghal, megfullad vagy megöli valami, és Elke közelébe sem kerülhet. Akkor miért mindez?

Bármennyire is vonzotta valami a víz felé, ellenállt a csábításnak.

Megfordult, és Cambronero hadnagyot látta maga előtt. A hadnagy gyanakodva pislogott rá, mintha attól tartana, hogy Turay a tengerbe ugrik.

– Hogy vagy, Alejandro? – kérdezte, és felemelte a kezét, mintha készenlétbe akarná helyezni magát, hogy ha Turay mégiscsak ugrana, idejében elkaphassa.

– Mint tegnap – felelte a hadnagy.

– Igazán sajnálom.

– Jutottak valamire a bűvárok?

– Semmire – mondta Cambronero. – Tiszta a víz a kikötőben. Se barna folt, se hullák. Legalábbis egyelőre. Sörhas utasítására egy bűvárcsoport éjjel-nappal figyeli a vizet. Mintha a kapitánynak lelkifurdalása lenne Elke miatt.

Turaynak már-már a száján volt, hogy elmondjon mindent Elkével és a kapitánnyal kapcsolatban, mégis hallgatott. Mintha valami azt súgta volna neki, hogy hallgasson.

– Valami újdonság a laptopokkal kapcsolatban? – kérdezte Cambronero.

– Semmi – rázta meg a fejét Turay.

– Pedig az az érzésem, hogy a halálesetek összefüggenek velük.

– Valamennyi?

– Ez az, amit nem tudok. Mindenesetre, nem tetszik nekem Manuel halála.

– Kinek tetszik?

– A feleségének például.

– Ezt meg honnan veszed?

– Beszélnek. És még mást is beszélnek. Hogy ezentúl Josétól kell hajókat bérelniük a halászoknak.

Turay most már biztos volt a dolgában.

Manuelt nem a tüskés rája ölte meg.

103

Sörhas kelletlenül fogadta, amikor bejelentkezett hozzá. Látszott rajta, hogy nincs ínyére a beszélgetés, s amíg Turay el nem kezdte a mondandóját, látványosan kerülni igyekezett a tekintetét.

– Nos, mit óhajt tőlem, hadnagy? – kérdezte, amint Turay helyet foglalt az íróasztalával szemben!

– Szeretnék köszönetet mondani önnek, kapitány – kezdte, és igyekezett, hogy

minél hivatalosabb legyen a hangja.

Sörhas mintha meglepődött volna.

– Nofene. Mi történt magával?

– Valószínűleg hamarosan visszatérek Kanadába – felelte Turay. – Már elküldtem a kérvényemet.

Sörhas mogorván a hadnagyra bámult.

– Azért nekem is szólhatott volna róla.

– Sajnos történt valami, ami arra késztet, hogy lelépjek a térképről.

– Elkére gondol, azaz, Miss Björnevikre?

– Rá – bólintott Turay.

Várta, hogy Sörhas hozzátegyen valamit, de a kapitány habozott. Turay sejtette, hogy hurrikán tombol a lelkében, be is akarja vallani neki, hogy ő maga is felelős Elke eltűnésében, meg nem is. Turay azt hitte, hogy győzni fog a kapitányban a lelkiismeret és a tisztesség, de nem győzött. Sörhas nem tett vallomást.

Turay kinyújtotta a lábát, jelezve vele, hogy még akar valamit mondani. Sörhas várakozón nézett rá.

– Szeretnék kérni magától valamit, kapitány – mondta mosolyogva. – Ez lesz az utolsó kívánságom. Értve ez alatt, amivel önhöz fordulok.

– És mi lenne az? – kérdezte értetlenül Sörhas.

– Egy kis éjszakai kiruccanás.

– Kiruccanás? – hökkent meg a kapitány. – Mi az ördögről beszél?

– Egy kis éjszakai csónakázásról. Ahol csak ketten lennénk, ön és én.

A kapitány megnyalta a szája szélét.

– Micsoda ostobaság ez?

– Úgy gondolja? Én meg úgy, hogy két férfi, legalábbis azok, akik azoknak vallják magukat – mert mi mindketten azok vagyunk, igaz? –, tesz egy búcsúkirándulást, mielőtt egyikük talán örökre eltávozik a másik közeléből. Úgy is mondhatnám, hogy két kemény férfi lerendez egy még le nem zárt ügyet. Mit szól hozzá?

Látta, hogy Sörhas lelkében tovább dűlnak a viharok, de úgy tett, mint aki nem veszi észre.

– Maga úgy érzi, hogy nekem... lezáratlan ügyem van önnel?

– Van egy közös, lezáratlan ügyünk, kapitány.

– És maga le akarja zárni?

– Bátorkodnék.

Sörhas megcsóválta a fejét.

– Ilyenek maguk, amerikaiak.

– Kanadai vagyok – emlékeztette Turay.

– Amerikai, kanadai, egyfene. Maguknál még mindig ez a western mentalitás uralkodik. Nekem is van egy coltom, magának is van egy, kimegyünk az utcára a kocsmá elé, és adott jelle egymásra lövünk.

– Így volt régen – mondta Turay.

– És most hogy van?

– Ugyanígy. Csak a fegyverek változtak.

– Ha jól értem, valami ok miatt maga párbajozni hív engem?

– Ön mondta, nem én.

– És ha nem megyek magával?

– Az imént férfiakra beszélt.

Sörhas sóhajtott és Turay szemébe nézett.

– Konkrétan hogy képzeled a dolgot?

– Van csónakja?

– A rendőrségnek van két motorosa.

– Úgy gondoltam, hogy kimegyünk a Feneketlen Árokhoz.

– És?

– Majd meglátjuk, hogy ott mi történik.

– Vigyek magammal fegyvert? – kérdezte Sörhas.

– Az bizony nem ártana.

– Maga viszi?

– Feltétlenül.

Turay azt várta, hogy a kapitány konkrét választ adjon neki, de Sörhas felállt, jelezve vele, hogy részéről vége a beszélgetésnek.

– Tudja, hol vannak kikötve a csónakjaik?

– Majd megtudom – mondta Turay.

– Hány órára gondolja a találkozót?

– Az a fontos, hogy sötét legyen.

– Kilenc után jó lesz?

– Ahogy óhajtja, kapitány.

– És ha valami... történik magával?

– Majd kitalál egy jó sztorit, hogy sima legyen az ügy.

– Maga... valóban ezt akarja? – kérdezte még mindig hitetlen mosollyal Sörhas.

– Persze hogy ezt akarom.

– Rendben van – bólintott a kapitány. – Én ott leszek.

– Én is – mondta Turay.

– Nem akar kezet fogni velem? – kérdezte a kapitány, készen rá, hogy kezet nyújtson a hadnagynak.

Turay csibészesen elmosolyodott.

– Majd a Feneketlen Ároknál, kapitány.

Sörhas hosszasan nézett utána, majd az asztal fiókjába nyúlt, és elővette belőle a 45-ösét.

Úgy érezte, hogy este kilenc után szüksége lesz rá.

104

Sörhas az egyenruhájában volt, Turay viszont könnyű vászonnadrágot és vékony pulóvert húzott. Apró kis hátizsákja szinte beleolvadt a pulóverébe. Ő érkezett elsőnek, s amikor a kapitány felbukkant a láthatáron, már a csónak oldalára felfestett képet nézegette. A *rendőrség* felirat mellett egy pipás matrózfej virított.

– Ügyes – bólintott Turay köszönés helyett. – Ki festette? Csak nem ön?

– Cambronero – mondta Sörhas mogorván.

– Nem is sejtettem, hogy ilyen művészi érzékkel van megáldva.

Sörhas a szelíden fodrozódó vízre nézett.

– Szép csendes a mai éjszaka.

– Csendes – bólintott Turay.

– Valóban ki akar velem futni a Feneketlen Árok fölé?

– Valóban – bólintott a hadnagy.

– És ha nemet mondok?

– Ne mondjon nemet.

– Miért ne?

– Ne akarja, hogy eláruljam.

Sörhas sóhajtott és belépett a csónakba.

– Szálljon be, mert még aludni is szeretnék. – Indítókulcsot húzott elő a zsebéből, és beindította vele a motort.

Kezdetben csak lassan haladtak, majd Sörhas ráadta a gázt.

– Pontosan tudja, hova akar menni, vagy rám bizza magát?

– Milyen hosszú a Feneketlen Árok?

– Cirka tíz mérföld egyik végétől a másikig.

– Menjen csak előre, aztán álljon meg valahol.

– Bárhol?

– Egyelőre igen. Aztán majd meglátjuk. Hozott magával fegyvert, kapitány?

– Na mit gondol?

– Akkor rendben van a dolog.

Sörhas Turay hátizsákjára pillantott, amely már a lába mellett hevert a padlón.

– A magáé ebben van?

- Ebben.
- Csak nem aknavetőt hozott? És hogy akarja használni?
- Majd a végén kiderül.

Szóttanul gubbasztottak a motorcsónak alján, egyiküknek sem volt kedve beszélgetni.

– Lassan közeledünk – mondta jó háromnegyed órai utazás után Sörhas. – Most mit csináljunk?

- Ha az árok fölé értünk, álljon meg.
- Újabb negyedóra elteltével Sörhas felbőgte a motort.
- Itt vagyunk.
- Biztos benne?

– Hát, ha arra gondol, hogy nem lát útjelző táblát, azért az árok még itt van alattunk.

Turay körbepislogott, majd felnézett az égre.

- Sötét van – mondta.
- Mit gondolt, milyen lesz idekint? Elvégre éjszaka van.
- Semmi holdfény?
- Majd később. Meg akarja várni, amíg felkel?
- Nem tudom – bizonytalankodott Turay.
- Nem tudja? – hökkent meg Sörhas. – Akkor mit tud?

Turay mélyen beszívta a levegőt.

– Csak nem rezelt be? – kérdezte kárörvendőn a kapitány.

– Bevallom, kicsit izgatott vagyok – mondta Turay. – Szeretném, ha jól sülné el a dolog.

– Ebbe azért nekem is lesz némi beleszólásom csattant fel Sörhas. – Nos, akkor mi a helyzet?

– Várunk – mondta Turay.

– Mi az ördög? – kérdezte a kapitány. – Nem vagyok a halogatás embere. Végül is hogy képzelte el a dolgot? Egyre hajlamosabb vagyok azt hinni, hogy maga megőrült.

- Sajnos én is – sóhajtotta Turay.
- Kedvem lenne itt hagyni magát a vízben, és visszamenni a partra.
- Most már késő, kapitány.
- Majd meglátja, hogy nem késő!

Villámsebesen gázt adott; a motorcsónak kilőtt, mintha az égbe akarna felszökkeni. Turay megtántorodott, és végigzuhan a csónak alján. Mire felocsúdott, Sörhas már mellette ült egy 45-össel a kezében.

Megcsóválta a fejét és dühösen a hadnagyra förmedt.

– Mit gondolt, kivel kezd ki, maga szerencsétlen? Azt hitte, csak úgy hagyom kinyíratni magam? Bármikor megölhettem volna, akármilyen szart is hozott magával. Egy biztos: magának elment a józan esze. Visszaviszem a partra és beviszem a kórházba.

– Mint Elkét? – kérdezte Turay.

Sörhas nem válaszolt. Leeresztette a pisztolyát és felsegítette a hadnagyot.

– Üljön fel, elindulunk kifelé.

– Nem indulunk sehova – tiltakozott nyomatékosan Turay. – Várunk egy kicsit.

– Maga tényleg megőrült.

Ebben a pillanatban halk motorzúgást hozott feléjük a lágy éjszakai szellő.

Sörhas felkapta a fejét és a zúgás irányába nézett. A hold ebben a pillanatban bukkant fel, és néhány másodperc alatt ezüsthidat varázsolt a vízre.

– Már itt is vannak – mondta Turay. – Reméltem, hogy előbb kel fel a hold, mint ahogy megjönnek.

– Kik? Miért? Mi történik itt? – kérdezgette értetlenül Sörhas.

Turay felvette a hátizsákját, kinyitotta és kivett belőle valamit. Sörhas eltátotta a száját. Mintha videokamera lett volna.

– Ez... mi? – nyögte.

– Videokamera.

– De hát... minek?

Turay a kapitányra nézett, akinek a kezében még mindig ott feketedett a 45-ös.

– Remélem, jól bánik vele!

Sörhas felhúzta a vállát.

– Jól, ha van benne golyó.

Turay meghökkenve bámult rá.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy...

– Üres a tára.

– Egy zsaru üres pisztollyal?!

– Szándékosan nem töltöttem meg. Ismeri a dramaturgiát? Ha a színpadon az első felvonásban megjelenik a puska, a harmadikban biztos el fog sülni.

– És?

– Nem akartam, hogy elsüljön.

– Azt akarja mondani, hogy egy kicseszett, üres stukker van magánál?

– Úgy valahogy.

– No de miért?

– Még véletlenül sem akartam megsebezni magát. És a maga hátizsákja?

– Az a helyzet, hogy én sem hoztam magammal fegyvert.

Sörhas villámsebesen elkapta Turay nyakát, és rázni kezdte, mintha az

igazságot akarná kirázni belőle.

– Most aztán már elég! – kiáltotta a hadnagy képébe. – Beszéljen vagy belelököm a vízbe. Ki vele, mi történik itt?

– Ha elenged, megmondom.

Sörhas elengedte. Eközben a zaj megerősödött körülöttük; mintha már minden oldalról hallatszott volna a motorzúgás.

– Mi a fene ez?

– Hajók – felelte Turay.

– Milyen... hajók?

– Csak figyeljen.

– Jézusom, ezek mindjárt nekünk jönnek!

Mint óriási homokbuckák az éjszakai sivatagban száguldó autós előtt, hirtelen hegyek bontakoztak ki előttünk. Úszó hegyek.

– Jézusom – nyögte Sörhas. – Nem tudok jól úszni...

A motorzúgás hirtelen abbamaradt. A sötétbe burkolódzott hajók megálltak.

– Mi az ördög...? – akarta kérdezni Sörhas, de Turay befogta a száját.

– Csitt! A végén még meghallják.

– Kik az ördögök ezek?

– Maga csak a kormányval törődjék.

– Minden rendben? – hallottak a fejük fölül egy kiáltást.

– Rendben.

– Fény sehol?

– Nem jár erre ilyenkor senki.

– Azért csak tartsátok nyitva a szemeket.

– Ez Balthazar – mondta halkán Sörhas. – Megismerem a hangját.

– Ő kicsoda?

– Egy halász. Manuel barátja volt. Nem kedvelem a fickót.

– Elkészültetek? – hallottak távolabbról egy másik hangot. – Vigyázzatok, nehogy rátok essen a rakomány. Ki kezdi?

– Majd mi kezdünk. Akkor hát, jöhet a mehet!

Turay hirtelen megérezte, hogy baj van. A holdfény ellenére csak a fölējük tornyosuló hajótestet látta. Olyan közel volt, hogy ha kinyújtja a karját, elérhette volna.

– Daru indul!

Turay megragadta Sörhas karját.

– Távolabb! Menjen távolabb, mert ránk ejtik a cuccot!

– Milyen cuccot? – sápadozott Sörhas, de azért bekapcsolta a motort és hátrébb tolatott vagy tíz-tizenöt méternyit. – Nem látnak meg bennünket?

– Ha szerencsénk van, nem. Ezüstsínű a csónak teste és különben is, el vannak foglalva a lerakással.

– Jézusom, de hát mit raknak le?

– Majd elmondom, de legyen óvatos. Ha mégiscsak felfedeznének minket, pucoljunk. Különben megpróbálnak kinyírni bennünket.

– Sose megyek többé üres pisztollyal csónakázni – fogadkozott Sörhas. – Jézusom, hiszen hárman is vannak körülöttünk, és mi éppen közöttük vagyunk.

Turay felvette a videokameráját a padlóról, és Sörhas fülébe morgott:

– Próbálja meg egyenesben tartani ezt a dióhéjat, mert mindjárt hullámszani kezd a víz.

– Mehet? – kérdezte valaki valamelyik hajón.

– Első csomag indul!

Sörhas rémülten látta, hogy odafentről az egyre növekvő holdtányér mellől megindul lefelé valami feketeség, eszeveszett gyorsasággal egyre nagyobbra nő, majd közvetlenül mellettük a tengerbe zuhan. Sörhas érezte, hogy a motorcsónak megemelkedik és elindul az ég felé. Néhány pillanatig maga alatt látta a lapos fedélzetet, nagy fekete csomagokat rajta, aztán visszahullott a vízbe.

Amikor a hullámok elkapták, már azzal is tisztában volt, hogy itt a vég. Mentőmellény nem volt rajta; az a korábbi kijelentés pedig, hogy nem jó úszó, finoman szólva is túlzás volt. Sörhas ugyanis nemcsak hogy nem volt jó úszó, hanem semmilyen sem volt. Sörhas egyszerűen nem tudott úszni.

De ha még tudott volna, sem lett volna rá alkalma, hogy használja a tudását. Az a hatalmas, fekete valami, ami lezuhant mellette a vízbe, akkora örvényt kavart, hogy akár egy kisebb hajót is lerántott volna magával. A széles fenekű halászhajóknak azonban meg sem kottyant.

Amit Sörhas utoljára látott, az Turay volt. Térdelt valamin, talán egy deszkán vagy magán a vízen, és kezében tartva a kameráját, úgy dolgozott, mint egy filmoperatőr.

Ekkor lenyelt egy nagy adag vizet. S ahogy rémülten még egy utolsó pillantást vetett a víz feletti világra, ismét csak Turay bukkant fel a szeme előtt, amint széttárt karokkal a vízen áll és kiabál. Sörhas – mielőtt elájult volna – tisztán hallotta Turay kiáltásait.

– Segíts, Elke, segíts!

Többre már nem emlékezett.

Amikor kinyitotta a szemét, biztos volt benne, hogy megfulladt. Hogyne lett volna biztos benne, amikor a meghalt Escobart látta maga mellett. És mintha Escobar a levegőben lebegett volna vele együtt.

Annyira felkavarodott a gyomra, hogy le kellett hunynia a szemét. Hosszasan lebegett valahol, talán a levegőben, talán a vízben, amikor hirtelen szilárd valamit érzett a fenéke alatt. És lélegezni is tudott...

Immár a holdfény ragyogott felette. Ahogy még jobban magához tért, rádöbbsent, hogy a tengerparton fekszik, lábánál hullámok csacsognak, nem messze tőle Turay babrál a felvevőjével.

Sörhas megpróbált a lábára állni, de csak valami furcsa négykézlábra állás lett belőle.

– Na végre! – kiáltott fel Turay, amikor észrevette, hogy nem egy túlságosan is természetes tarisznyarak, hanem maga Sörhas kapitány közeledik felé. – Csakhogy felébredt. Tökéletesek a felvételek. Még a pasasok arcát is látni lehet. Nem is reménykedtem benne, hogy így sikerülnek.

– Örülök, hogy meg van velük elégedve – morogta savanyúan Sörhas, amikor végre úgy-ahogy sikerült a talpán maradnia. – Hol a motorcsónak?

Turay bizonytalanul a tenger felé intett.

– Hát... valahol...

– Elsüllyedt? – akarta ordítani Sörhas, de előbb a homokot kellett kiköpködnie a szájából. – Elsüllyedt a csónakunk?

– Maradt még egy – mondta Turay. – Ha jól láttam...

– Azzal akar megvigasztalni, hogy bár elsüllyesztettük a rendőrség egyik motorcsónakját, maradt még egy?! Ha megkérdezik tőlem, hol a csónak, ezzel védekezzek? Maga eszeveszett örült! Kedvem lenne letartóztatni... – az öve felé tapogatózott a keze, ám amikor rádöbbsent, hogy ha meg is lenne a fegyvere, nincs megtöltve, csak legyintett egyet.

– Ez a maga ügye, kapitány – mondta Turay.

Sörhas – amint magához tért a motorcsónak elvesztése feletti döbbenetéből – megtapogatta magát, majd Turayra meredt.

– Én... élek!

– Csakugyan – állapította meg Turay. – És még csak le sem fogyott.

– De hiszen én... nem is tudok úszni!

– A nagy megrázkódtatások rávehetik az embert, hogy pótolja a hiányosságait – mondta Turay, miközben még mindig a videóját nézegette. – Örüljön neki, hogy kint van a vízből.

– De nekem bele kellett volna fulladnom! – erősködött a kapitány. – A Feneketlen Árok tíz mérföld innen, kizárt dolog, hogy magamtól... – aztán rémülten felkiáltott – Escobar! Ő húzott ki!

– Derék dolog volt tőle – szegezte le Turay.

– De hiszen Escobar... halott.

– Úgy még inkább – mondta Turay. – Egy halott biztosan önzetlenül cselekszik.

Sörhas ekkor felvett egy nagy követ, amit talán a tenger vetett ki magából, feje fölé emelte és Turay felé indult vele.

Turay észrevette ugyan, de nem mozdult. Sörhas megállt felette, majd elkeseredésében dühösen a tengerbe dobta a követ.

– Miért csinálta ezt velem? Miért?

– És maga miért csinálta velem?

Sörhas sóhajtott, és leült mellé a homokra. Egyenruhájából folyt a víz, nadrágja úgy összement, hogy elszabott golfnadrágnak látszott. Turay sem nézett ki különbül. Pulóverét elvesztette, korábban szépen vasalt nadrágja pedig úgy állt rajta, mint tevé a pizsama.

– Hibát követtem el – sóhajtotta Sörhas. – Nagyon sajnálom.

Turay hallgatott.

– Maga kezdte – mutatott ekkor vádlón Sörhas Turayra. – Miért etette meg Elkét azokkal az istenverte hazugságokkal?

– Mert azt akartam, hogy... hagyjon engem békén.

– És ragadjon rám, mi?

Turay nem válaszolt.

– Én csak védekeztem – folytatta a kapitány. – Képzelve magát a helyembe. Maga mit tett volna? Ha az a lány nyilvánosan megvádol engem, vége a karrieremnek. Hiába bizonyosodik be később, hogy szemenszedett hazugság minden mondata, ez rajtam már nem sokat segített volna. Tudja, hogy van ez. Kiderül ugyan az ártatlanságom, ám maga hazautazik egyszer, Miss Björnevik is, én viszont itt maradok, hátamon egy púppal. Úgy beszélnek majd rólam, mint arról a gyanús Rodriguez kapitányról, akinek volt valamilyen rejtélyes korrupciós ügye. Egyetemre járatta a gyerekeit, ehhez pedig sok pénz kell, és Rodriguez úgy szerzett magának, ahogy tudott. És ha az előléptetésemre került volna valamikor sor, mindenki ugyanerre az átkozott dologra emlékezett volna vissza. Bevallom magának, Alejandro, elkapott a pánik. Hirtelenjében nem tudtam, mit tegyek. Az motoszkált bennem, hogy akárhogyan is, de ártalmatlanná kell tennem a lányt. És meg is tettem. Úgy gondoltam, ha beviszik a kórházba, kimossák a gyomrát, bent tartják megfigyelésre – gondoskodtam volna róla, hogy így legyen –, ez alatt az idő alatt a maga segítségével meg tudtam volna győzni, hogy mindaz, amit magától

hallott rólam, hazugság. Maga mit tett volna az én helyemben?

– Nem tudom, kapitány – sóhajtotta Turay.

– Gondolja, ha csak egy kicsit is sejtem, hogy mi történik vele, megtettem volna azt az ostobaságot? Különben maga meg jól rám ijesztett. Azt hittem, valóban elment az esze és párbajozni akar velem.

– Annyira azért nem haragszom magára – mosolyodott el halványan Turay.

– Akkor árulja el nekem, mi volt ez az egész?

Turay már percek óta azon törte a fejét, hogy mit feleljen a kapitánynak, ha felteszi ezt a kérdést. Hát most feltette...

– Megismerte az embereket? – kérdezte. – Azokról beszélek, akik a hajókon voltak.

– Csak egy valakit – mondta Sörhas. – Egy Balthazar nevűt.

– Pedig valamennyien halászok voltak. Ebből a városkából, de lehet, hogy a szomszédosakból is.

– És... mit csináltak?

Turay óvatosan beszélni kezdett. Egyelőre nem bizonyította az állításait, erre majd később is ráér – gondolta.

Amikor a történet végére ért, találkozott a szeme Sörhas megdöbbszent tekintetével.

– Maga... komolyan beszél?

– Nem volt elég komoly, amit átélt? Hiszen majdnem megfulladt!

Sörhas dühösen felmordult.

– A rohadékok! És mindez itt, a szemem előtt! Honnan az ördögből van ezeknek ennyi laptopjuk?

– Valószínűleg egyéb elektronikai hulladékokat is itt temetnek el. Szervereket, számítógépeket, monitorokat, ki tudja, még miket. Tudja, milyen sokba kerül a megsemmisítésük vagy újrahasznosításuk? Ez itt a legolcsóbb megoldás. Csupán a szállítási költséget kell leperkálni, a lerakást és a megsemmisítést nem. Amit ezeknek a fickóknak fizetnek, az egy világcég számára aprópénz.

– És ezek azok a halászok, akiket nekem kell megvédenem a kétes elemektől, kokainbáróktól, gengszterektől...

– Ne legyen igazságtalan velük, kapitány – csillapította Turay. – Ezek a maga halászhajós szegény emberek, nem tűnt fel ez még önnek?

– Persze hogy feltűnt. Hiszen itt élek köztük. De mit akar ezzel mondani? Hogy a szegénység viszi őket bűnbe?

– Nagyjából. Vegye figyelembe, hogy amióta csak az emberek ezeken a partokon halásznak, mindig megérte halásznak lenni. A mexikói vizek gazdagok voltak halban. Manapság azonban már más a helyzet. Éppen az ön embereitől

tudom, hogy egyre kisebb a zsákmány, egyre kevesebb a hal, egyre több az elkeseredett halász. Maga még nem tapasztalta?

– Hogy a fenébe ne tapasztaltam volna! Én aztán tudom, mi a szegénység.

– Akkor azt is tudja, hogy ez nem csak a tengerparton divat. Mit gondol, miért természetnek az indiánok füvet a kukorica helyett? Mert a kukorica olcsó és nehéz eladni, a fű pedig drága és egymás sarkát tapossák érte a vevők. Nagyon fellengzősen azt is mondhatnám, hogy a szegénység viszi rá az embereket a bűnözésre.

– Csak maga jött rá erre Kanadában vagy mások is? – kérdezte gúnyosan a kapitány. – Tudja, Mr. Turay, újságolvasó ember vagyok, így aztán feltűnt nekem, hogy az utóbbi időben egyre több konferencia foglalkozik a szegénységgel. Elolvastam a róluk szóló cikkeket becsülettel, aztán tudja, mire jöttem rá? Hogy nagy porhintés az egész. A gazdagok szarnak a szegényekre, ez az igazság. Pár száz éve jól megszédíték magukat, azóta ülnek a pénzeszsákjaikon, és ha már nagyon muszáj, kivesznek belőle egy-két rézgarast és odadobják nekik. Különben hallom, hogy mi zakatol a fejében. Nem, egyáltalán nem vagyok kommunista.

– Akkor hát mit akarok én magától? – vont a vállát Turay. – Jobban ismeri a világot, mint én. Ezek az emberek, akik a Feneketlen Árokba dobálják a cuccokat, szegények, és a szükség viszi rá őket.

– A végén még elsírom magam – sóhajtotta Sörhas. – Egy kanadai nyitja fel a szemem. Bár valami azért szeget ütött a fejemben. A halászok között néhányan gyorsan meggazdagodtak – például Manuel is –, a többiek viszont szegények maradtak.

– Így van ez – bólintott Turay. – A szegény halászok sem egyformák. Van, akinek megszalad, tehetős lesz, a többi meg marad, amilyen volt, legfeljebb jobb ételek kerülnek az asztalára és több tequila folyhat le a torkán.

– Akkor most... mit tegyek? Az első az lesz, hogy letartóztatom őket...

– Nagy hiba lenne – rázta meg a fejét Turay. – Nincs bizonyítéka arra, amivel le akarja csukni őket.

– És a maga videója?

– Nem sokat bizonyít – mondta Turay. – A bíróság számára nem lesznek perdöntőek a felvételek. A bíróságok nem szeretik a videókat.

– Hallottam Balthazar hangját...

– És?

– Lecsukom, és addig vallatom...

– ...amíg a törvény ki nem szabadítja. Nem fog vallani, maga pedig egyedül marad.

– Leküldök egy bűvárcsapatot.

– A Feneketlen Árok mélyére?

– Hát az valóban nem menne – vakarta meg az üstökét a kapitány. – Maga mit javasol?

– Egyelőre ne szóljon senkinek.

– Hagyjam, hogy tovább folytassák ezt a disznóságot?

– Csak egy napot várjon. Valaki beszélni akar velem.

– Kicsoda?

– Valaki felhívott, hogy kezemre adja azokat az embereket, akik a szemétlerakást szervezik. Neveket, telefonszámokat, helyszíneket, felvételeket ígért. Holnap akarja átadni nekem őket.

– Mit kért érte?

– Semmit.

– Nem gyanús ez magának?

– De az – felelte Turay. – De mellékelte egy közmondást is, amely valamennyire érthetővé teszi a dolgot. Az ellenségem ellensége a barátom.

– Ez mit jelentsen?

– Azt is jelentheti, hogy a maga halászain keresztül eljuthatunk az igazi nagy halakhoz.

– Úgy érti, hogy az az ember esetleg azoknak a telefonjait hallgatta le és készített róluk felvételeket, akik az egészet szervezik?

– Esetleg.

– De nem biztos ebben?

– Ugyan hogy lehetnék az, kapitány?

Sörhas nem volt nyeretlen kétéves, azért megcsóválta a fejét.

– Nekem büzlik itt valami.

– Ami azt illeti, nekem is. Lehet, hogy csapda, amibe bele akarnak csalni. De az is lehet, hogy az illető valóban hajlandó fontos információkat átadni. Le akar bizonyítani valakit.

– Hogy aztán maga vegye át az üzletet. Az egyik holló kivájja a másik szemét.

– Ez is benne van a pakliban.

– Mit akar hát csinálni?

– Elmegyek a randevúra.

– Magával megyek.

– Még csak az kéne! – tiltakozott Turay. – Ha az illető rájön, hogy nem tartottam be a szavam, és ott lapul a rendőrség a hátam mögött, ugrik minden esélyünk. Nekem magamnak kell mennem, egyedül. Úgy látszik, egyezséget akar kötni velem, de csak velem! Úgy látszik, nem bízik a rendőrségben.

– Akkor legalább azt árulja el, hogy hol találkoznak. Cambronero vagy Álvaro

véletlenül arra sétál...

– Szó sem lehet róla! – torkolta le Turay. – Olyan esély ez, amelyet nem akarok elszalasztani. Gondolja csak meg, kapitány; a kis halak mellett a nagy halakat is megfoghatjuk.

Sörhas megcsóválta a fejét.

– Nem nőtt ez az ügy fölénk, Alejandro? Nem lenne jobb, ha átadnánk az egészet a felettes hatóságainknak? Ők belenyúlhatnak a darázsfészekbe.

– Mit gondol, belenyúlnak? Biztos benne?

Sörhas sóhajtott és a homlokát simogatta.

– Nem – mondta végül. – Egyáltalán nem vagyok biztos.

– Na látja... Mindenesetre átadom önnek a videokazettát. Szerencsére nem tette tönkre a víz.

– Minek? – kérdezte Sörhas. – Maga mondta, hogy úgysem kezdhetek vele semmit.

– Azért talán mégsem egészen így van. Csak akkor használja fel, ha a holnapi napon... hm... nem járok sikerrel.

– Azt akarja mondani, hogy ha kinyírják magát?

– Például. Ha már a túlvilágon kergetem a rosszfiúkat, maga kezdhet vele valamit. Közzéteszi az újságokban például. Ha megjelenik a cikk, megfelelően dokumentálva, már nem lehet nem megjelentté tenni, és nem lehet nem tudomást venni róla. Annyit biztosan elér vele, hogy a Feneketlen Árokba nem kerül több szemét. És azért ez is valami.

A kapitány megcsóválta a fejét.

– Mondja, Alejandro, de őszintén: miért érdekli magát annyira, hogy dobálnak-e szemetet vagy sem a Feneketlen Árokba. Ez itt Mexikó és nem Kanada. Nem az ön hazája.

Turay kesernyésen elmosolyodott.

– Az egész világ Mexikó, kapitány. És egy nagy Feneketlen Árok. Tele szeméttel. És pusztítással. Valakinek egyszer már ki kell mondania az igazságot.

– Maga akar az lenni?

– Hát, ha muszáj.

Sörhas gyanakodva nézett rá.

– Ezért van itt, köztünk?

Turay bólintott.

– Ezért, kapitány. De semmi közöm a laptopokhoz. Ez a maga ügye. Én egy másik udvart szeretnék kisöpörni.

A kapitány lehajtotta a fejét, hallgatott egy kicsit, majd Turayra nézett.

– Ki húzott ki a tengerből, Alejandro?

Turay megvonta a vállát.

– Ön mondta, hogy Escobart látta maga mellett.

– Erre meg is esküdnék. Ezerszer mondtam már, hogy nem tudok úszni, és bele kellett volna fulladnom a vízbe. Magát ki húzta ki?

– Gudrun. Miss Björnevik. A fiatalabb.

– Tudom, kicsoda Gudrun... és azt is tudom, hogy halott.

– Escobar is az.

– Jézusom, Turay, mi a fene ez az egész? A Pentagon új kísérlete, az oroszok, a kínaiak vagy Kim Dzsong Un?

– Nem hiszem – mondta Turay. – Én sem tudom, hogy történik mindez, és azt sem, hogy miért.

– Nem beszélt magával Gudrun?

– Nem. Én is elájultam, mint maga.

– Azért én sejtek valamit – mondta Sörhas. Szégyellte volna bevallani, hogy az ötletet, ami hirtelen felbukkant a fejében, egy rémfilmből vette, ezért, mint a saját elmeszüleményét adta elő.

– Gondolja, hogy... attól van, amit bedobáltak a tengerbe?

– Hogy gondolja? – kérdezte Turay.

– Ettől az elektronikus szeméttől. – Bármennyire is nem akarta, nem tudta másképp megmagyarázni, mire gondol: mégiscsak arra a szörnyűségesen primitív filmre kellett hivatkoznia. – Láttam egyszer egy mozit, amely arról szólt, hogy egy használaton kívül helyezett vegyi üzem elásott hulladéka évtizedek elmúltával is mennyire szennyezi a környezetet. Mutáns gyerekek, kis szörnyek születtek tőle, akik aztán halomra gyilkoltak mindenkit.

– Úgy gondolja, hogy itt is hasonlóról lehet szó?

– Maga mit gondol?

– Őszintén szólva, nem tudom – felelte visszafogottan Turay. – Egy biztos: nem hiszek a természetfelettiben, mindenre kell, hogy legyen racionális magyarázat.

– Arra azért kíváncsi lennék, milyen magyarázatot talál az én esetemre. Nem tudok úszni, beleesem tíz mérföldnyire a parttól a tengerbe, egy Escobar nevű hulla kihúz belőle, s maga erre azt állítja, hogy mindennek van természetes magyarázata. Hát akkor rajta! Hallgatom!

– Még nem tudom, hogy mi történt – ismételte Turay. – De hamarosan meg fogom tudni.

– El ne felejtsem valahogy tájékoztatni róla. Már ha túléli a holnapi napot...

– Megpróbálom, kapitány.

– Tudja, hányan ígérték ezt már maga előtt...? Aztán mi lett a vége?

– El ne mondja! – förmedt rá Turay.

Sörhas bólított.

Turay így is tudta, hogy a kapitány mire gondol.

106

Turay csak akkor döbbsent rá, hogy milyen is egy mexikói körmenet, amikor már benne volt a közepében. A düledező tornyú templomból már kihozták Szent Rozalia szobrát, amely kissé lenézően szemlélgette a tiszteletére összegyűlt tömeget. Nem volt szelíd az arca, mint amilyen a Mária-szobroké, inkább durcás, mintha nem tetszett volna neki valami. Talán azt kifogásolhatta, hogy görbén áll a piederstálján, mivel a körmenet szervezői nem vették figyelembe a szobor hordozóinak a magasságát, így az egyik oldalára csupa alacsony, a másikra pedig csupa magasabb férfi jutott. Szent Rozalia úgy billegett az emelvényén, hogy félő volt; hamarosan lecsúszik róla. Az is lehet persze, hogy a közönség nem tetszett Rozaliának; bár amióta körmenetet tartanak a tiszteletére, nagyjából ugyanazok gyűlnek össze a főtéren, hogy elmenjenek érte a templomba és kivigyék a kikötőbe.

A körmenet útvonala a templomtól a kikötőig tartott és vissza. Talán egy-másfél kilométer lehetett a távolság a két pont között, s a Szent már számtalanszor megtehetette. Nem látszott rajta, hogy különösen érdekelné a tiszteletére összegyűlt sokaság – csak billegett a piederstálján, és sértődötten bámult a levegőbe.

Turayt két dolog is meglepte, és egyik sem tetszett neki igazán. Arra gondolt, hogy ha korábban is látott volna mexikói körmenetet, talán nem is vállalkozott volna rá, hogy ebben a közegben randevúzzon az ismeretlennel.

Egyáltalán nem tetszett neki, hogy a résztvevők egy része álarcot és maskaraöltözetet viselt, mintha közvetlenül a körmenet után álarcosbál kezdődött volna. Mellette éppen egy alacsony, nagy hasú, nagy bajuszú férfi haladt; látszott rajta, hogy sem a pocakja, sem a bajusza nem természetes. Vállán régimódi flinta fityegett, amit egy hanyagul átvett golyótartó öv szorított le. Széles karimájú mexikói kalapja olyannyira eltakarta az arcát, hogy a bajuszán kívül alig látott belőle valamit. Turay kissé meggyorsította a lépteit, de a flintás fickó csak nem szakadt le róla. Mintha többször is felé bólított volna.

A fenébe is – futott át rajta a nyugtalanság. – Ez a fickó bármikor belém szúrhat egy kést!

Rövidesen azt is tapasztalnia kellett, hogy nemcsak a flintás, hanem bárki belészúrhatott volna bármit, ha nagyon akar. Az egyik pillanatban egy csontváznak öltözött fickó esett a nyakába, a másikban pedig egy balett-táncos. Fogalma sem volt róla, hogy ezek a figurák milyen kapcsolatban állnak a Szenttel: azt gyanította,

hogy semmilyenben. A mexikóiak egyszerűen így ünnepelnek. Szeretik a flintás, golyótartó hevederes férfiakat, elvégre ezek alakították Mexikó történelmét. De szeretik a csontvázakat is, ugyanúgy hozzátartoznak a múlthoz, mint a flinta. Valószínűleg még az őslakos indiánok halottkultuszának a maradványa. Annak idején talán a maják így kísérték – csontvázat festve a bőrükre – a halálra ítélteteket piramisokra épített templomaikba, hogy a papok kivághassák a szívüket.

Megborzongott és lerázta magáról a csontvázat. A kalapos-flintás ismét utolérte, és újra csak felzárkózott mellé. Turay felsóhajtott, aztán mintha csak véletlenül tenné, feltaszította.

A kalapos oldalra lendült, miközben lehullott a fejéről a kalapja. Turay gyorsan az arcába nézett. Mosolygós gyerekarc nézett vissza rá – nem volt a szemében szemernyi fenyegetés sem.

– Bocsánat, señor – mondta a fiú, és még egyszer Turayra mosolygott.

Ekkor kezdődött az igazi lökdösődés. Az éneklő, kántáló körmenet eleje megtorpanhatott valamilyen akadályban, a hátulja pedig nem tudhatta, hogy elől mi történik. A sorok egymásnak ütköztek, megbomlottak, többen is elestek, majd nevetve feltápáskodtak. Turay úgy látta, hogy rajta kívül mindenki csodára élvezi a balhét.

A másik, ami nagyon nem tetszett neki, hogy közvetlenül azután, hogy a flintás fiú valahogy elkeveredett tőle, elkezdődött a durrogás. Petárdák robbantak mindenfelé, egy láthatatlan zenekar támadást indított a durrogás ellen, keserű füst szállt az égnek, s az egyre erősödő csatazajból azt gyanította, hogy a petárdákon kívül a flinták is ünneplik Szent Rozaliát.

Turay ekkor már nem látta a Szentet. Az út váratlanul elkanyarodott, s a piederstálon billegő Rozalia eltűnt egy sarokház mögött. Turay körül vadul hullámozott a tömeg, és egyre csak sodorta magával a kikötő felé. Hamarosan ráébredt, hogy ennél rosszabb helyre már nem is kerülhetett volna. Nemcsak hogy leszúrhatnák, mint egy disznót – döbrent rá a valóságra –, hanem le is löhetnék; a kutya sem venné észre. A tömeg áttaposna rajta, és neki annyi. Nagy marha volt, hogy Sörhas tanácsa ellenére mégiscsak beugrott ebbe a hülye kalandba.

Érezte, hogy megfogja valaki a karját. Riadtan kapta oldalra a fejét. Szemüveges, vékonydongájú fiatalember állt mellette, talpig feketébe öltözve. Turay nem tudta eldönteni, hogy ez is jelmez-e vagy egyszerűen csak ünnepi viselet.

– Hogy tetszik az ünnepség, señor? – kérdezte vidám mosollyal az arcán.

Amerikai volt a kiejtése, talán ő maga is amerikai lehetett.

Turay válaszolni akart, de a lába mellett felrobbant egy petárda és belefojtotta a szót.

Amikor végre kitisztult a füle, megcsóválta a fejét.

– Kicsit zajos ez nekem.

– Nekem is – mosolygott a fiatalember. – Pedig én mexikói vagyok, jóllehet az Egyesült Államokban tanulok. Már elszoktam tőle, bár gyerekkoromban rettentően élveztem a körmeneteket.

Turay nem tudta, hova tegye a fickót, akár a telefonáló is lehetett. Ha az, akkor előbb-utóbb ki kell bújni a szegnek a zsákból.

– Tudja, ki ez a Szent Rozalia? – kérdezte a fiú. – Én is csak az imént kérdeztem meg valakitől. Nem ebben a városban gyerekeskedtem, így csak most hallottam róla. Egy helyi, vallásos asszony volt, aki hittéríteni ment az indiánok közé.

– Egy nő?

– Úgy látszik, ezt tekintette hivatásának, señor. Vannak ilyen megszállottak.

– Hm. És mikor volt ez?

– Úgy kétszáz évvel ezelőtt. Elment az indiánok közé, akik nem vették jó néven hivatlan látogatását, elkapták és... hát nagyon csúnyán végezte szegény.

Turay nem kérdezte meg, hogyan, a szemüveges mondta kérdés nélkül is.

– Akkoriban még Cancun környéke igencsak vad vidék volt; teli civilizálatlan fickókkal, akik nem kedvelték a kereszténységet. A papok jobbnak látták nem is háborgatni őket. Szegény Rozalia azonban fejébe vette, hogy Krisztus hitére téríti az izgága pogány tévelygőket. Ők viszont hálából megnyúzták.

– Megnyúz... ták? – hökkent meg Turay.

– Ahogy mondom – bólíntott a fiatalember. – Szakképzett embernúzóok voltak. Megnyúzták és kitömték a bőrét füvel, aztán a füvel bélelt Szent Rozaliát, aki akkor még természetesen nem volt szent, kiállították a főnök kunyhója elé. Tudom, hogy szörnyen hangzik, de hát ezek az indiánok még úgy éltek, ahogy Kolumbusz előtt. Egészen addig, amíg le nem mészárolták őket.

– Szent Rozalia miatt?

– Ez volt a látszat – mondta a szemüveges ifjú. – Valójában azonban kellett a területük a civilizációnak. Értve ezalatt néhány környező nagybirtokost, akik szemet vetettek az indiánok tulajdonára. Ez a buli akkor már kipróbált tevékenység volt.

– Ezt hogy érti?

– Istenem, señor, hát hogy ment a gyarmatosítás? Voltak ugye a primitív bennszülöttek, akik a saját isteneikben voltak csak hajlandók hinni és nemigen érdekelte őket más isten; aztán jöttek a hittérítők, s mivel a primitív fickók el akarták kergetni őket, erősködtek, hogy ők inkább mégiscsak maradnának. Erre az indiánok a maguk évszázados gyakorlata szerint cselekedtek. Úgy gondolták, hogy ha van feltámadás, amiről az idegen papok beszélnek nekik, akkor nincs semmi baj,

az idegenek úgyis feltámadnak. Csakhogy nem sejtették őprimitívségeik, hogy a papokat katonák követik majd, akik megtanítják őket kesztyűbe dudálni. Az lett aztán a nagy dudálás vége, hogy a katonaság és a velük együtt érkező betegségek kiirtották valamennyiüket, a földjeikre pedig fehér telepések költöztek.

– Honnan tudja ezt ilyen jól?

– Kulturális antropológiát tanulok az Államokban. Csak szünidőre jöttem haza. Egy nagybátyám lakik itt...

A körmenet ismét meglódult, és nekik is meg kellett szaporázniuk a lépteiket. Turay még mindig nem tudta, hogy is áll a fickóval. Ő az embere vagy csak véletlenül ragadt rá? Ha csak véletlen, akkor meg kell szabadulnia tőle, mert a másik nem tud hozzáférni.

A körmenet közepe, ahova végül is Turay a nagy lökdösődésben került, bevette a kanyart. Turay emeletes házakkal szegélyezett utcát látott maga előtt – alighanem ez volt az az utca, ahol egy állítólagos veszekedés során valaki laptopokat dobált ki egy ablakon. Most már persze tudja, hogy egyetlen szó sem volt igaz belőle.

Az emeleti ablakokat ilyen tájban többnyire zsalugáter takarta, ezúttal azonban valamennyi nyitva volt; emberek könyököltek ki a párkányokra, s integettek az alattuk elhaladóknak. Néhány ház lapos tetején is kíváncsiskodók ültek.

Ahogy beértek az előkelő negyedbe, a lassan fáradni látszó körmenetkígyó ismét felélénkült. Turayt valahogy arra a kígyóra emlékeztette, amelyik...

Közvetlen közelében ismét petárdák robbantak és flinták durrantak. A sombrero-t viselő gyerek is ég felé tartotta a puskáját és meghúzta a ravaszt. A fegyver nagyot rúgott hátrafelé, a fiú pedig fenékre ült. Közben felnevetett, és Turayra nézett.

Két petárda is eldurrant mellettük; olyan erővel, hogy Turay érezte: a robbanás keltette légnyomás meg is taszítja egy kicsit. A fiatalember a fiú fölé hajolt, hogy felsegítse. Turay jól látta az arcát, amelyen a segítőkész mosoly hirtelen csodálkozó értetlenséggé változott. Mintha megbánta volna, hogy a fiú felé nyúlt. Mintha mérges kígyó mászott volna ki a fiú zsebéből, és a segítőkész kézbe akart volna marni.

Ismét petárda robbant, majd flinta durrant a közelben.

Turay a fiúra pillantott. Csak ült a földön, és megbűvölve nézte, amint a szemüveges diáknak lehanyatlak a segítőkész keze, és a mellére esik az álla.

Azonnal tudta, hogy mi történt.

A piros, kerek folt, az Amerikában tanuló diák homlokán mindent elárult neki.

Többek között azt is, hogy ez a fiatalember soha többé nem fog visszatérni Amerikába, hogy kulturális antropológiát tanuljon.

És semmi okból nem fog visszatérni többé.

Ezt a fiatalembert, akinek még a nevét sem tudja, agyonlőtték.
És pillanatokon belül őt is agyon fogják löni.
Hacsak nem tesz valamit ellene.

107

Lezuhant a földre, és magára húzta a halott fiatalember tetemét. Nem tudta, hogy a flintásnak köze van-e a gyilkossághoz, vajon ő lőtte-e le, de mivel a fiú még mindig a földön ült és tátott szájjal bámult Turayra, valószínű volt, hogy nem.

Turay a mozdulatlan tetem alól kilesett a világba. A tűzijátékok és petárdák ropogásába már sikoltozás is vegyült, majd valaki hangosan felvisított a közelében.

- Ezt... lelőtték! Jézusom, ezt lelőtték!
- Kit lőttek le?
- Jézusom, egy nőt!
- Itt is lelőttek valakit!
- Valamelyik ablakból lőnek!
- Uramisten, hát ezek már semmit sem tisztelnek?

Valami koppant mellette.

Látta, hogy az egyik utcakőből tenyérnyi darab válik le és felé repül. Annyi ideje maradt csak, hogy félrekapja a fejét. A kődarab még így is eltalálta, a homlokának csapódott.

Aztán még egy golyó vágott ki egy másik kőből egy darabot. Turay ekkor rádöbbsent, hogy biztosan őrá lőnek. Mégiscsak csapdát állítottak neki, és ő ostoba módon szépen bele is sétált.

Szent Rozalia, te bőrenyúzott szent, szépen kérlek, segíts rajtam!

Odafent, a szemközti ház egyik padlásablakában valaki felordított.

- Azt hiszem, eltaláltam! Biztosan eltaláltam!

Mellette, az egyik cseréptartó lécre feltett telefonból felé csapott egy ideges hang.

- Nem őt lőtted le, te barom!
- Esküszöm, hogy ő az!
- Az egy másik fickó. Ez szemüveges, a mi emberünk pedig nem az!
- Akkor hol a mi emberünk?
- Ott dekkol valahol. Várj, alighanem a halott alatt bujkál.
- Jézusom, néhány másodpercünk maradt csak.
- Elkapjuk, de lőj le még valakit.
- Az a kalapos mexikói jó lesz?

– A fenébe is, mindegy. Én is lövök egyet magamnak.
– És mi lesz a fickóval?
– Majd lent elkapjuk. Egyelőre lőj bele a ház homlokzatába is, hadd higgyék, hogy egymásra lőttünk. Aztán azonnal gyere le!
– És ha elpucol addig?
– Én majd szemmel tartom. Ha már lent vagy, csatlakozom hozzád.
– Jól van már, megyek! De előtte még belelövök a halottba.
Bele is lőtt.
– A fenébe is, eltaláltam! Hát ha valóban alatta dekkolt a fickó, akkor annak már vége.
Ha Turay a halott alatt lett volna, akkor valóban vége lett volna.
De már nem volt alatta.

108

Nem sokáig tartott ugyanis a bénasága. Abban a pillanatban, ahogy felfogta, mi történik, már le is lökte magáról a halottat, és gurulni kezdett, mint gyerekkorában odahaza, dombról lefelé. Még az is eszébe jutott, hogy hányszor fenyegette meg emiatt az anyja. – Csak a neveletlen fiúk csinálnak ilyet! – dorgálta, és még az is előfordult, hogy megvonta tőle az arra a napra illetékes popcorn-adagját, amelyet az apjától aztán titokban visszakapott. Az anyja persze tudta ezt, de úgy tett, mintha nem venné észre. Neheztelést színlelve dobálta bele a mosógépbe a pólóját és a rövidnadrágját, amelyen ott látszottak – és szaglottak – a gurulós játék nyomai. Tekintettel arra a tényre, hogy a környék hemzsegett a kutyatulajdonosoktól, és a kutyáktól is, a kis Turay ruhája sem volt mentes az ebek táplálkozásának nem éppen illatos következményeitől.

Talán ennek is köszönhető, hogy villámsebesen kigördült a halott alól, átgurult a járdán, és csak a szomszédos házfal tövében torpant meg. Ekkor már kezében volt a stukkere, és első rémületében rá is fogta egy elegánsan öltözött, csikos zakós úrra, aki éppen felé igyekezett. A férfi, amikor megpillantotta a feketén ásító fegyvercsövet, nagyot ordítva megtorpant, felkapta mindkét karját a levegőbe, és elfutott az ellenkező irányba.

Turay feltérdelt, de azonnal hasra is vágta magát. Abban a szusszanásnyi időben, amíg a kövön térdelt, kétszer is tompán koppant valami mellette. Ösztönösen a lába mellé nézett, hogy lát-e felröppenő köszilánkot, de nem látott. Látott viszont egy lyukat a házfalban, amelyből kacskaringós porfelhőske emelkedett a levegőbe, mintha egy darázs tüsténkedett volna benne.

Kockáztatva, hogy eltalálják, behúzott nyakkal átfutott az utca másik oldalára. Nem ment könnyen, mert addigra már az egész úttestet elfoglalta az ide-oda hullámzó tömeg.

A tömegnek fogalma sem volt róla, mi történhetett az elmúlt percek során. Voltak, akik nem is sejtették, hogy néhány sorral lejjebb beléltettek közéjük: voltak, akik csak a kiáltásokat hallották; voltak, akik a lövéseket; voltak, akik a vérző halottakat is látták, s ezek most valamennyien az úttesten kavarohtak vad összevisszaságban. Közvetlenül mellette néhány ministránsgyereknek öltözött fiú, nem zavartatva magát a körülöttük hullámzó sokaságtól, egyházi éneket énekelt; egy síró asszony egy két év körüli kislányt emelt a magasba, s nem lehetett tudni, hogy a lövésektől félti-e, vagy éppen a Szent kegyeibe akarja ajánlani. Turay ekkor már tisztában volt vele, hogy igenis becsapták, csöbe húzták, átvágták, akárki is volt a telefonáló. Úgy gondolták, hogy egy körmenetben a legkönnyebb megszabadulni tőle. Istenem, miért hagytad, hogy becsapjanak? Aztán arra is rádöbbsent, hogy hiába is próbálja megteveszteni magát, akkor is eljött volna, ha sejtí, milyen veszély les rá. El kellett jönnie és kész. Amikor Abraham bácsit, az ékszerészt megölték és kirabolták, s ő fedezte fel vérbe fagyott holttestét, akkor határozta el, hogy egész életét a bűnüldözésnek szenteli, zsarú lesz, aki előtt térdén állnak majd a rosszfiúk, és ezerszer is megígérik neki, hogy attól a naptól kezdve jó útra térnek.

A következő golyó, amely a feje mellett süvített el, elárulta neki, hogy két oldalról lönek rá. Az utca két oldaláról. Ebből viszont több dolog is következett. Az első mindjárt az, hogy a merénylői többen is vannak, a másik pedig, hogy el kell tűnnie erről az utcáról, hiszen akármelyik falhoz is bújik, kiváló célpontot nyújt. A harmadik, ami kérdésként ötlött fel benne, hogy vajon miért lőtték le a szemüveges fiút, és talán a másikat, a sombrero-sat is. Talán nem tudnak jól célozni, ennyire amatőrök lennének? Majd mindjárt be is villant a fejébe a bizonyosság: ezek a fickók azért ölnek meg rajta kívül másokat is, hogy az ő halálát egyszerű balesetnek tüntessék fel. Nem vadászott őrá senki, csupán véletlenül cseppent bele egy lövöldözésbe... El innen, a fenébe, amilyen gyorsan csak lehet!

Immár nem gondolkodott, nem mérlegelte a lehetőségeket, hanem futásnak eredt. Cikkcakkban futott, hogy minél nehezebben találhassák el, s elhajított kőként vágódott be az első mellékutcaiba.

Ott azonban már állt valaki és rá várt.

Maga Obama elnök, hosszú csövű puskával a kezében.

Barátságos mosolyáról és jellegzetes frizurájáról azonnal felismerte az elnököt. Tudta, hogy széles érdeklődésű férfi, sok apró dolognak maga néz utána, nem hagyja csak a szakértőire a munkát, azt azonban, hogy olyan apróságot is személyesen intéz el, mint egy kanadai zsarú lelövése, nem gondolta volna.

Megpróbálta kirántani a zsebéből a stukkert, de nem sikerült. Beleakadt valamibe a csöve, és hiába is rángatta, nem jött kijjebb. Obama elnök pedig csak állt és mosolygott, mintha arra várna, hogy neki is legyen a kezében valami. A párbaj úgy párbaj, hogy mindkét fél markában ott a lehetőség a győzelemre.

Obama vigyorgott, aztán felemelte a fegyverét és lőtt. Turay látta, hogy megugrik a puská a kezében. Természetesen azonnal a köre vetette magát, de érezte, hogy elkésett vele. A lövés a vállát súrolta, s abban a pillanatban már meg is érezte a megpörkölődött ruha szagát.

Választhatott. Vagy megpróbálja valahogy mégiscsak előkotorni a pisztolyát, vagy elmenekül. Már éppen az utóbbit választotta volna, amikor valaki elfütytyentette magát a háta mögött.

Villámsebesen megfordult. Döbbenet látta, hogy néhány lépésnyire tőle ugyancsak Obama elnök áll vigyorogva, s bátorítón feléje int. Az egész jelenet valahogy a Csang-házból való menekülésre emlékeztette.

Turay megérezte, hogy veszített. Nemcsak azért, mert egy kanadai zsarúnak az Egyesül Államok elnöke ellen amúgy sincs semmi esélye, hanem mert az elnökök akkor már olyan közel voltak hozzá, hogy el sem téveszthették volna. És ezt ők is tudták.

Végre sikerült kirántania a fegyverét a zsebéből, de arra már nem maradt ideje, hogy lőjön is vele.

Az egyik elnök odakiáltott valamit a másiknak. Nem is nagyon kellett volna kiáltozniuk, hiszen olyan közel voltak egymáshoz, hogy a halk szó is elég lett volna.

– Ez megvan! – kiáltotta az egyik Obama elnök.

– Ez meg! – bömbölte elégedetten a másik.

– Lődd fejbe! – szolt a biztatás.

– Szívesen – így a másik.

Az az Obama elnök, amelyik már rálőtt, ismét löni akart. Ebben a pillanatban azonban újabb lövés dörrent valamelyik kapualjból, s ettől kezdve majdhogynem minden úgy történt, mint amikor a Csang-házból menekült.

Csakhogy ezúttal Osama bin Laden volt a megmentője. A Laden-maszkos férfi ordított egyet – spanyolul! – aztán már tüzelt is. Turay meg volt győződve róla,

hogy csak egyszer lőtt, mégis mind a két elnök úgy rogyott össze, mintha villám sújtotta volna őket. Bin Laden kisétált a kapu alól, és komoran Turayra bámult. Bár fenyegető volt a képe – milyen is lehetett volna? – Turay nem tudta, hogy valós fenyegetés rejtőzik-e a maszkja mögött.

Óriási megkönnyebbülés tört rá. Ezt is megúsza valahogy.

Átlépett az egyik hullán, és lehajította a fegyverét a köre, nehogy Osama félreértse a helyzetet.

Bin Laden szemügyre vette az utca két végét, hogy nem közeledik-e valaki. Az utcácska üres volt; a körmenet résztvevői a főútcán taposták egymást, itt azonban még az ablakokban sem látszott emberfej.

– Vegye fel a fegyverét! – parancsolt rá Turayra bin Laden. A parancs spanyolul szólt, s Turay biztos volt benne, hogy egy mexikói rejtőzik a bin Laden-maszk alatt.

– Barom – mondta bin Laden, és kiköpött. Turay biztos volt benne, hogy nem neki szól a szidalom. Inkább a két amerikai elnöknek.

Már-már felvette a stukkerét, de aztán meggondolta magát.

– Miért... vegyem fel? – kérdezte. Rekedt volt a hangja, mint a náthás varjúé.

– Adok magának egy esélyt – mondta bin Laden. – Az az igazság, hogy nem magára vadászok. Ha segít nekem, megússza.

Turay mindent érzett egyszerre, amit nem akart volna érezni. Szúrt a szíve, kavargott a gyomra, fáj a szeme, és a válla is égett. Ha nem is fűródott bele a golyó, bizonyára azért felsértette a bőrét.

– Nincs sok időnk a fecsegésre. Ha bármi marhaságon tőrné a fejét, azonnal lelövöm.

– Nem... töröm – nyögte Turay.

A terrorista Turayhoz lépett, és a zsebébe nyomott valamit.

– Nos, figyeljen ide, amigo. Lehetőleg ne kérdezzessen feleslegesen. Ezt a két marhát itt ki kell vinnünk a főútra. Érti?

– Ér... tem – bólintott Turay.

– Azt akarom, hogy ott legyenek. Az egyiket maga viszi, a másikat én. Ja, és hogy el ne felejtsem: amit a zsebébe tettem, egy kis bomba. Itt van nálam a távirányítója. Ha megnyomom, maga felszáll a felhők közé. Érti?

Turay úgy érezte, mintha égő parázs lenne a zsebében.

– Ér... tem – nyögte.

– Szóval, megfogja az egyik fickót, és elviszi az utca végére. Bírni fogja, ne izguljon. Én a másikat viszem. Ne feledje, a távirányító itt van a kezemben. Egy meggondolatlan mozdulat, és...

– Nem lesz meggondolatlan mozdulat – biztosította némiképpen magához térve a hadnagy.

– Akkor kapja el ezt itt!

Turay a halott fölé hajolt, és megpróbálta felemelni. Nem volt könnyű, de azért sikerült. Közben finoman meglökte a fejét, mire az Obama-maszk elcsúszott az arca elől.

Ismeretlen, borostás képű férfi bámult rá. Harminc körül lehetett, és esküdni mert volna rá, hogy még sosem találkozott vele életében.

Hóna alatt átpillantva látta, hogy a másik a kettes számú halottat emeli fel, de közben egyetlen pillanatra sem nyitja ki a bal öklét.

Nem blöffölt – állapította meg magában a hadnagy – Valóban a kezében van a távirányító.

Bin Laden intett, mire Turay megragadta a halott vállát, és húzni kezdte maga után. A másíknak szemmel láthatóan nem tetszett a módszer, de nem szólt semmit.

– Fáj a vállam – magyarázta Turay. – Valaki... eltalálta.

A másik nem válaszolt.

Addig húzták a két halottat, amíg az utca végére nem értek. A sokaság immár előttük hullámozott. Turay inkább gyanútlanyságot látott az arcukon, semmint riadalmat. Ezek még aligha tudják, hogy mi történt húsz méterrel távolabb.

– És ha... odaértünk a sarokhoz... mi... legyen?

– Lökje a halottat a felvonulók közé.

– És aztán?

– Tűnjön el!

– Mi a biztosíték rá, hogy nem nyomja meg azt az izét?

A másik kurtán felnevetett.

– Mi lenne? Semmi. Gyerünk, lökje már meg!

A kikötő felé vonulók újabb sora hullámozott el mellettük. Néhányan ugyanakkor visszafelé törtettek – rémület vibrált az arcukon.

– Lelőtték! – kiáltozták. – Emberek, lelöttek valakit! Lelöttek valakit!

Néhány felvonulóra ráragadt az izgatottságuk, mert megtorpantak és értetlenül kérdegették a menekülőket.

– Kit löttek le? Miről beszéltek?

Turay sóhajtott, és belökte a halottat a tömegbe. Méltatlankodó kiáltásokat hallott, majd egy sikoltást.

– Jézusom... ezt az ember kinyírták!

Ekkor több dolog is történt egyszerre. A tömeg rémülten feltorlódott, és a kiáltozás egyre erőteljesebb lett. Turay a szeme sarkából látta, hogy bin Laden is eltaszítja magától az ő hulláját.

Ebben a pillanatban valaki megragadta a karját. Felkapta a fejét; egy csíkos poncsót viselő, csontkoponya fejű, bajuszos férfi állt mellette.

– Tűnjön el innen! – mondta jellegzetesen reszelős hangján. – Húzzon már innen, mert megölik!

– Nem mehetek! – ordított vissza. – Ott van az a fickó, kezében a...

Bin Laden ekkor észrevette, hogy valaki elkapta Turayt és el akarja rángatni mellőle. Mivel már az ő embere is eltűnt a tömegben, eldobta a puskáját és pisztolyt rántott. Turay nem látta, honnan, valószínűleg a nadrágszárában tarthatta.

A lövés eldördült, s a csíkos poncsót viselő férfi megingott. Turaynak volt annyi tapasztalata, hogy azonnal megértse, mi történt. A poncsós férfit mellbe lőtték.

A férfi megtántorodott. Turay át akarta karolni, de az eltaszította magától.

– Ne velem... majd én...

Wilhelmina hangja volt. Wilhelmina lassan térdre roskadt, bin Laden pedig ismét ráemelte a pisztolyát.

Csakhogy ezúttal Wilhelmina volt a gyorsabb. Ő lőtt előbb. Turay behunyta a szemét és várta a robbanást. A nagy durr azonban elmaradt. Amikor kinyitotta a szemét, Wilhelmina a kövön térdelt és a mellkasát tapogatta.

Bin Laden, aki a robbanószert a zsebébe dugta, a hátán feküdt és az eget bámulta, mintha a felhők járásából próbálta volna megjósolni további sorsát. Nem lehetett könnyű dolga; egyetlen felhőcske sem látszott az égen.

Mivel a tömeg lassan körbefogta őket, Turay elérkezettnek látta az időt a lelépésre.

– Tud jönni? – kérdezte Wilhelminától.

– Ha támogat – nyögte a másik.

– Egy pillanat...

Turay a halotthoz ugrott, és megnézte mindkét kezét. Egyikben sem volt távirányító. Villámsebesen ki kapta a zsebéből azt a valamit, amit bin Laden beledugott, és megpróbálta messzire hajítani, ám mivel a tárgy pehelykönnyű volt, alig néhány lépésnyi repülés után lepottyant a kockakőre.

Egy üres gyufásdobozt látott maga előtt.

Turay halkán nyögdécselő megmentőjéhez fordult.

– Ne segítsék?

– Csak a talpamra szeretnék... állni.

– Kérem... ha segítségre lenne szükségük, én is itt vagyok – ajánlkozott egy ministránsruhába öltözött fiú.

Turay udvariasan elhárította az ajánlkozást, és elindult Wilhelminával az utca másik vége felé.

Wilhelmina egyre csak a mellkasát tapogatta, és úgy sziszegett mellette, mintha minden lépés újabb golyót repítene a bordái közé.

– Merre? – kérdezte Turay már az utca vége felé.

Wilhelmina egy üresnek látszó kapualjra mutatott.

Turay besegítette a kapu alá.

Wilhelmina nem ült le, csupán a falnak dőlt.

Turay nyugtalanul pillantott Wilhelmina mellkasára.

– Tényleg megsebesült?

Wilhelmina nagyot nyögött.

– Golyóálló mellény van rajtam.

– Mint általában? – kérdezte Turay.

Wilhelmina mintha elmosolyodott volna az álarca alatt.

– Mint általában. Mióta tudja?

– Nem tudom, csak sejtem.

– Akkor segítse le rólam ezt az átkozott gúnyát.

Wilhelmina csikos, poncsó formájú lebernyeget viselt; ember legyen a talpán, aki meg tudta volna mondani, hogy miféle népviselet.

Wilhelmina kitalálta, mire gondolhat Turay, mert büszkén felnyögött.

– Én varrtam otthon, a saját kezemmel.

Felemelte a karját, Turay pedig segített neki kibújni a kaftánból. Alatta valóban golyóálló mellény volt; éppen Wilhelmina szíve tájékán látszott a vastag anyagba ágyazódott golyó nyoma.

– A fenébe, egészen megszedültem tőle – nyögdecsele Wilhelmina.

– Szerencséje van, hogy nem tört el a bordája.

– Már többször is sikerült megúsznom.

Turay a szörcsögő, furcsa hangon át lassan ráismerni vélte Wilhelmina igazi hangjára.

Wilhelmina ekkor összerázkódott, mintha hideg fuvallat lopakodott volna be a kapu alá.

– Vegye le rólam ezt az... átkozott maszkot is. Annyi erőm sincs, hogy felemeljem a karom.

Turay sóhajtott egyet.

– Biztos, hogy ezt akarja?

– Biztos, biztos, csak vegye már le rólam!

Turay óvatosan leemelte a maszkot. Ekkor még nem látta az alatta megbúvó arcot: a vékony nemezlap, amely a hangját torzította el, eltakarta előle.

Ahogy ezt is félretolta, felsóhajtott.

Wilhelmina az volt, akire számított.

A vékony nemezlap alól lassan kibontakozott Sörhas kapitány meggyötört ábrázata.

– Üdvözlöm, kedves Wilhelmina – köszöntötte Turay.

A kapitány megnyomogatta a mellkasát.

– A francba – nyögte. – Mintha egy ló rúgott volna meg. Várjon, hadd nézzek ki az utcára.

– Majd én kinézek – ajánlkozott Turay.

Odakint még mindig nem járt ember, mintha csupa lakatlan ház fogta volna körül őket.

– Senki – mondta Sörhasnak. – Maga érti, mi történik itt?

– Az, kedvesem – sóhajtotta Sörhas –, amit már tegnap is mondtam magának, csak akkor éppen Rodriguez kapitányként. Magát csapdába csalták, amigo. És én pontosan tudtam, hogy így fog történni. Maga nem?

– Ez is benne volt a pakliban – bólintott Turay.

– Pontosán tudta maga is – legyintett a kapitány. Kilencvenkilenc százalékgig biztos volt benne.

– Akkor mit gondol, mi a fenéért jöttem ide? – tört ki mérgesen Turay. – Megmondaná, miért?

– A maradék egy százalék miatt – felelte Sörhas. – Vagy tévednék?

– Vigye el a fene – dühöngött a hadnagy.

– Azok a fickók biztosak voltak a dolgukban. Tudták, hogy maga nem hagyja ki a lehetőséget. Biztosan elmegy a randevúra. Valahonnan ismerik magát. Ne kérdezze tőlem, honnan, talán megkaparintották az aktáit, és megismerték az ön összes jó tulajdonságát. Azt például, hogy ön becsvágyó, hadnagy.

– Még jó, hogy az vagyok – fakadt ki ismét a hadnagy. – Minden zsaru becsvágyó... vagy legalábbis annak kéne lennie. Milyen zsaru az, aki nem ilyen?

– Erről regényeket tudnék mesélni – legyintett Sörhas, és még mindig a mellkasát nyomogatta. – Hogy nekem milyen pechem van... Szóval, amigo, magát idecsalták, és még rosszabbul is végződhetett volna a dolog. Jól előkészítették a terepet, az biztos. Azt a látszatot akarták kelteni, hogy maga egy véletlen lövöldözés áldozata. Még nem jött rá erre?

– Rájöttem – bólintott Turay. – Bár közel sem vagyok annyira okos, mint ön.

– Csakhogy valahogy félrement a dolog – folytatta zavartalanul a kapitány. – A vonat kisiklott. Az a gyanúm, hogy két vagy három idiótát küldhettek ide, hogy végezzenek magával és még néhány ártatlan emberrel. Ők a járulékos veszteség. Csakhogy a nagy lövöldözésben elpasszolták magát. Már a körmenetben meg kellett volna ölniük.

– Valakit... meg is öltek mellettem – sóhajtotta Turay. – Talán többet is.

– Lesz velük elég gondom – sóhajtott a Sörhas. – Amíg pontosan kiderítem, mi történt. Szóval, az a helyzet, hogy valaki megelégtelte a maga kis minden lében kanáltságát, és úgy döntött, hogy elég volt belőle. Óriási mázlija van, hogy nem sikerült a tervük. Ott jártam a maga nyomában, de nem hiszem, hogy ha nem olyan balfácánok, mint amilyenek, meg tudtam volna menteni magát.

– Maga szerint ki az a két fickó... odakint?

– A maga merénylői, kedvesem.

– És bin Laden?

– Aki a másik kettőt megbízta. Nekik mindenképpen pusztulniuk kellett. Képzelve csak el, ha életben maradnak és én elkapom őket. Jó esélyem lett volna rá, hogy valamelyikük énekelni kezd. Amikor bin Laden rájött, hogy a két fickó valahol elszúrta a dolgot, sokkal fontosabb lett neki, hogy megölje őket, mint hogy magával végezzen.

– Megköszöntem már magának, hogy megmentette az életemet?

– Még csak az hiányozna – legyintett Sörhas. – Maga csak ne köszöngessen nekem semmit. Inkább árulja el, hogy maga pontosan tisztában van vele, mit csináltak ezek a gazemberek?

– Hiszen már úgyis tudja – nézegetett Turay egyre nyugtalanabban a kapu felé. Odakintről mintha kiáltások verték volna fel a néptelen utca csendjét. – Roppant egyszerű a dolog – folytatta aztán rövid fülelés után. – Sajnos akadnak bőven olyan cégek – és most ne apró kis hulladék-feldolgozókra gondoljon, hanem igazi mamutokra –, amelyek elektronikus hulladékok lerakásával és feldolgozásával foglalkoznak. Jó pénzért átveszik a hulladékot az üzletfeleiktől, szerződésben vállalják, hogy megfelelő módon kezelik, és biztonságosan elraktározzák –, addig is, amíg a hulladék feldolgozásra kerül. Ez általában így is történik, ám vannak olyan cégek, amelyek nem sokat teketóriáznak; aláírják a megfelelő szerződéseket, a szemetet pedig eltüntetik. Például a tengerbe szórják. Tudja, mennyit lehet ezen nyerni? Nem kell a hulladékkal szarakodni, raktározni, újrafeldolgozni és más efféle költséges móka, hanem – zutty! Bele a tengerbe! A raktározásra és újrafeldolgozásra kapott pénz pedig a széles és mély zsebekben tűnik el. Tisztában van vele, hogy mi mindent rejthet a tenger mélye? Hogy mást ne mondjak, a szovjet hadsereg annak idején az Északi Tengerbe szórta a nukleáris hulladékait. Állítólag biztonságos konténerekbe zárva, csak éppen, kérdelem én, meddig tart ez a biztonságos lezárás? Tíz évig, ötven évig, száz évig?

– Rohadt dolog – bólított Sörhas.

– Az még csak ezután következik. Talán holnap, talán holnapután. A lényeg az, hogy a maga halászhajókat váltották és elektronikai hulladékot hajigáltak a Feneketlen Árokba. Maga ezt nem tudta, igaz? Akkor árulja el, miért lett magából

Wilhelmina?

Sörhas megvonta a vállát.

– Ön nem ismer engem, Alejandro. Én már kisgyerek koromban kövel hajigáltam meg a zsarukat Mexikóvárosban, mert engedték, hogy néhány csirkefogó fákat vagdosson ki egy mélygarázs építése miatt. Erről a rossz szokásomról azóta sem tudtam leszokni.

– Önmagát dobálja kövel?

– Szó sincs róla – rázta meg a fejét mosolyogva Rodriguez kapitány. – Amikor idekerültem, láttam, hogy áll itt a természetvédelem ügye, ezért életre keltettem Wilhelminát. Ő sok olyat megtehetett, amit Rodriguez kapitány nem tehetett volna meg.

– Például?

– Hát, hogy csak néhányat említsek... ő akadályozta meg, hogy műtrágyaüzemet telepítsenek a tenger partjára; hogy olajoshordókat tengervízzel mossanak, és talán az volt a legnagyobb sikerem, hogy megfűrtam egy luxushajó-szénszerelő üzem létrehozásának a tervét. Én lázítottam ellene az embereket, bizony. Persze csak titokban. Senki még csak nem is sejti, hogy kicsoda Wilhelmina. Misztikus lénynek hiszik, akinek a szavára oda kell figyelni. Wilhelmina néha fákra szegezett levelekben közli az emberekkel az akaratát. Szerencsére sokan hallgatnak rá.

– És miért mondja most el mindezt nekem?

– Mert maga már úgyis sejti. Már akkor sejtette, amikor Cambronero bejelentette, hogy ellopták a golyóálló mellényét. Én loptam el. Szükségem volt rá, mivel egyesek már gyanakszanak rám. Megpróbáltam hát Cambroneróra terelni a gyanút, aki viszont teljesen ártatlan, és ezért nem is eshet bántódása.

– Kinek a gyanúját keltette fel?

– Álvaróét például. Fiatalember, becsvágyó, mint maga, nem a környékről származik, számára a törvény áthághatatlan.

– Na és maga szerint?

– Én is a törvény embere vagyok.

– És Wilhelmina?

– Ő is az, csak ő többet megengedhet magának, mint Rodriguez kapitány. Különben sokat köszönhetünk magának, Alejandro; természetesen nemcsak én, hanem az egész város. Így talán a Feneketlen Árok nem lesz szemétködör.

– Ámen – bólintott Turay. – Maga tudja, hogy én miért vagyok itt? – kérdezte aztán kisvártatva, amikor rövid hallgatóság után rájött, hogy ismét csak csendessé vált odakint a sikátor.

Sörhas bólintott.

- Azt hiszem, igen.
- Honnan tudja?
- Ismerem Wernert.
- Maga ismeri Wernert? – nyílt tágra Turay szeme.

– Nem személyesen, de ismerem. Amióta létezik az internet, kinyílt előttünk a világ. Események és fényképek keringenek a világhálón, s aki megtalálja köztük az összefüggéseket... Nos, énnekem sikerült. Több adatom van róla, mint az FBI-nak. Pontosan tudom, hogy néz ki, honnan hova utazik, ismerem valamennyi útlevelének a számát, a kollégáit, az ujjlenyomatát. Tudom, hogy hányszor volt itt – mindannyiszor ott jártam a nyomában, és megpróbáltam segíteni neki. Azaz, nem is én, hanem Wilhelmina. És magának is segítettem, ha még emlékszik rá...

- Eszerint ön mindenről tud?
- Na, annyira azért nem vagyok beképzelt, hogy ezt gondoljam magamról.
- Werner is tud magáról?

– Nem is kell, hogy tudjon. Úgyis ott bujkálok a háta mögött, és ismeretlenül is megvédek, ha kell.

- Mint ahogy engem is.
- Mint ahogy magát is.
- Nem félti az egzisztenciáját?

– Dehogynem. Szeretek rendőrkapitány lenni. Ám eddig sikerült úgy intéznem a dolgaimat, hogy ne keltsek feltűnést és főleg ne keltsek gyanút senkiben.

- És Álvaro?
- Majd leszerелеm valamivel.
- És Cambronero?

Sörhas talán tovább is folytatta volna a társalgást, de lassan megtelt az utca hangosan kiáltozó emberekkel. Turay biztos volt benne, hogy az ijedt felvonulók közül többen is erre menekülnek.

– Ideje lesz eltűnnünk innen – mondta Sörhas, és kiegyenesítette a derekát. – Mielőtt elcsípnének bennünket.

– Ahhoz már talán késő is – nyugtalankodott Turay. – Már előbb le kellett volna lépnünk.

– Ne izguljon, Alejandro – nyögött Sörhas. – Inkább segítsen át azon a kőkerítésen ott, látja? Tolja meg a seggem, ha visszacsúsznék.

Néhány perc és további két kőkerítés után elmaradt mögöttük a körmenet lármája.

Turay fellélegzett. Ezt is megúsza valahogy.

Ideje volt megküzdenie Elkéért.

Visszatértek a kapitányságra. Sörhas intett Turaynak, hogy üljön le egy székre, maga pedig lerokkadt az íróasztallal szemben, a falnál álló kanapéra. Behunyta a szemét, úgy morogta Turay felé:

– Egy kis pihenésre van szükségem. Addig ne szóljon hozzám.

Tíz percig tartott a csend. Sörhas ez alatt behunyt szemmel feküdt a kanapén, Turay már-már azt hitte, hogy el is aludt, és éppen arra gondolt, hogy lábujjhegyen kilopakodik a szobából, amikor Sörhas kinyitotta a szemét.

– Meg ne próbáljon lelépni! – Felült, és kinyújtóztatta a derekát. – Hiába, már nem vagyok a régi. Korábban meg sem kottyant volna egy kis kergetőzés. És arra sem lett volna szükségem, hogy úgy tolják át a seggemet egy falon. Az idő múlik, a segg pedig vele arányosan növekszik. Ez a természet egyik alaptörvénye.

– Kár, hogy az iskolákban nem tanítják – bólintott Turay.

– Hja, amigo, az iskolákban sok mindent nem tanítanak, amit kellene.

– Nem lesz probléma belőle, hogy a zsaru a kapunál meglátta magát ebben a szerelésben?

– Miért lenne? – vont a vállát Rodriguez kapitány. – Részt vettem a körmeneten, ennyi az egész.

Turay megcsóválta a fejét.

– Eszerint maga tudja, hogy ki vagyok én, igaz? – kérdezte.

– Hát, úgy nagyjából – bólintott Sörhas. – Van egy emberem Kanadában. Ő világosított fel róla, hogy ki a fene maga.

– Nem szép dolog mások után kémkedni.

– Viszont hasznos. Így is csak annyit tudok magáról, hogy egy környezetvédelmi egységnél dolgozik. Csak nem elkóborolt macskákat szed le a fáról?

– Ez is megesik néha – mosolygott Turay.

– Mindig is sejtettem, hogy Kanada természetkedvelő ország.

– Sajnos nem annyira, mint kellene – sóhajtott Turay. – Szóval, tudja, ki vagyok...

– Csak azt nem, hogy pontosan miért küldték ide. És hogy kik. Nem hiszem, hogy a kanadai rendőrség olyan ostoba lenne, hogy beavatkozzon egy másik ország belügyeibe. Merthogy a mexikói természet védelme a mexikói hatóságok belügye. Jól gondolom?

– Erről azért nekem kicsit más a véleményem – mondta Turay. – Abban viszont igaza van, hogy eszem ágában sincs megsérteni Mexikó törvényeit.

– Ennek örülök.

– A kanadai rendőrség nem azért küldött ide, hogy bármit is tegyek, amit önök nehezményeznének. Számukra én csak egy egyszerű cserezsaru vagyok. Van egy szerződésük, amit teljesíteniük kell. Ők valóban azt hiszik, hogy a létrákat tanulmányozni jöttem ide magukhoz.

– Miféle létrákat? – hökkent meg Sörhas.

– Amelyekkel a kóbor macskákat szedik le a fákról.

– Ezt nem egészen értem... – vakarta meg az orrát Sörhas.

Turay megnyalta a száját. Óvatosnak kell lennie, és csak az igazságot szabad mondania. Sörhas nem érdemli meg, hogy hazudozzon neki.

– Wilhelminával szeretnék beszélni – mondta a hadnagy.

Sörhas összehúzta a szemét.

– Miért? Most kivel beszél?

– Rodriguez kapitánnyal.

A kapitány bólintott.

– Wilhelmina hallgatja magát.

Turay sóhajtott, és halványan elmosolyodott.

– Kedves Wilhelmina, vallomást szeretnék tenni magának.

– Csak rajta – biztatta Sörhas kapitány szándékosan reszelős hangon. Nem sikerült ugyan olyan jól, mint amikor nemezlappal volt eltakarva az arca, de Turay így is értékelte az igyekezetét.

– Rendben van, Wilhelmina. Azzal kezdeném, hogy valóban létezik egy Turay hadnagy a kanadai rendőrségnél – ismételte meg a már elhangzottakat.

– Aki ön – recsegte Wilhelmina.

– Aki én vagyok. Az a feladatom, hogy tegyek meg mindent a természet védelméért, én pedig végzem a munkám, ahogy tudom. A feletteseim tudják rólam, hogy megbízható munkaerő vagyok, ezért kedvelnek és néha meg is dicsérnek.

– Gratulálok.

– Vannak ugyanakkor olyan megbízásaim is, amelyekről sejtelmük sincs.

– És maga most ezekről akar társalogni velem?

– Maga különleges egyéniség, Wilhelmina. De tovább megyek. Rejtőzik valahol, a kanadai rendőrségen belül egy kis csoport, amely könnyedén kezel bizonyos ügyeket a többieknel, és néha lazít egy kicsit a kötöttségeken.

– Úgy érti, hogy fütyül a törvényekre és a szabályokra?

– Ez így azért egy kicsit durva. Lazábban kezeli őket, ennyi az egész. Turay hadnagy közeli kapcsolatban áll ezzel a csoporttal, és hébe-hóba, megtörténik, hogy megbízásokat fogad el tőlük.

– Anélkül persze, hogy ezek hivatalos helyről származnának.

– Úgy valahogy. Vannak olyan ügyek, amelyek más országok

környezetvédelmét is érintik... több országét is egyszerre – Kanadát is beleértve. A kanadai természetvédelem úgy általában teszi a dolgát, ám néha kénytelen a határoknál megtorpanni. Természetesen hivatalosan kérhet információkat az illetékes országoktól – sajnos ezek többnyire nem elégségesek. Van, hogy egyáltalán nem is válaszolnak a kérdéseinkre vagy javaslatainkra, néha pedig egyszerűen képtelenek kezelni a problémát. Ilyenkor a kanadai természetvédelem nem tehet egyebet, kénytelen belenyugodni a tehetetlenségébe.

Wilhelmina felmordult.

– Ha jól sejtem, az a kis csoport, amelyről beszélt, nem nyugszik bele a sikertelenségbe, igaz?

– Többnyire nem.

– Hanem mit csinál?

– Az a konkrét esettől függ. Mindenesetre semmi olyat nem tesz, ami sértené annak a másik országnak a törvényeit, de ezt említettem már. Ugyanakkor az nem törvénytelen, hogy elutazik közülük valaki az érintett országba, és ott nyitva tartja szemét.

– Esetleg kapcsolatba is lép bizonyos ottani vagy nemzetközi radikális csoportokkal, amelyek elvégzik helyette a munkát? A törvénytelen munkát, vagy inkább piszkos munkát mondjak?

– Ezt magának kell eldöntenie, Wilhelmina. De ahogy magát ismerem, semmiképp nem nevezné piszkos munkának, igaz?

– Folytassa – biztatta Wilhelmina.

– Az az illető, akiről beszélünk, tulajdonképpen felderítő. Felderít bizonyos célpontokat, csupán ez a dolga.

– Rendben van – csapott a térdére Wilhelmina, majd a mellkasát kezdte nyomogatni. – Lássuk konkrétan a maga ügyét.

Turay vett egy mély lélegzetet, aztán folytatta.

– Gondolom, tudomása van arról, hogy a tengerekben ugyanolyan rablógazdálkodás folyik, mint a földgolyó szilárd részein. A tenger ugyanúgy pusztul, mint a szárazföld. Sok faj már el is tűnt belőle, sok pedig a kihalás szélére került. Hol van már a tengeri élővilág évtizedekkel ezelőtti gazdagsága? És tudja, miért? Mert az ember mindent gátlástalanul felfal, ami él és mozog. Közben köp rá, hogy eltűnnek a delfinek... Tudja, hogy Japánban hogyan gyilkolják őket? Behajtják szerencsétleneket egy védett öbölbe, elállják a kijáratot, majd megkezdődhet a mészárlás. És a cetek és a fókák? Vagy akár a cápák is... hány cápafaj áll a kihalás szélén... És tudja, miért? Mert az emberek szeretik a cápauszonylevest. Szeretik a fugut is. Tudja, hány gömbhálnak kell elpusztulnia azért, hogy pénzes haspókok felpumpálhassák az adrenalinszintjüket egy

fuguvacsorával?

– Erről ne is beszéljünk – intette le Wilhelmina-Sörhas. – Ami abban a bárban történt, az rohadtul nem tetszik nekem.

– Azt hiszi, nekem tetszik? De ahhoz nekünk semmi közünk. Még a radikálisoknak sem, mint amilyen Werner. Werner harcol, de nem gyilkol.

– Folytassa – intett Wilhelmina.

– Nos, az állatok azért nem teljesen védtelenek. Számos ország hozott már intézkedéseket, amelyek megtiltják a halászaik számára bizonyos állatok lemészárlását. A nemzetközi egyezmények pedig minden ország számára megtiltják. Csakhogy sok ország még nem veszi komolyan a tiltást, sokan technikai eszközök híján képtelenek az ellenőrzésre, sokan pedig egyszerűen behunyják a szemüket, ha az egyezmények megszegését tapasztalják. Elvégre a kormányok tisztában vannak vele, hogy a halászoknak élniük kell valamiből, a védett fajok halászatának a betiltása sok munkahely megszűnésével járna. Ez az egyik legnagyobb dilemma. Ezért aztán hol engedéllyel, hol az egyezményeket megsértve, tovább folyik az öldöklés. Egyre szaporodnak a hatalmas vállalatok, amelyek éppen ebből élnek. Felvásárolják az engedély nélkül lehalászott árut, felhalmozzák valahol, és ezekből a raktárakból oda szállítják, ahonnan továbbosztják őket.

– Konkrétan miről beszél?

– Az imént már említettem a cápauszonylevest, ami miatt megölik a cápákat. És tudja, hogyan? Kifogják az állatot, felhúzzák a hajó fedélzetére, élve levágják az uszonyait és így, megcsónkítva visszahajítják a tengerbe. A húására nincs szükségük. A szerencsétlen állat pedig elpusztul. És miért? Mindössze egy rohadt levesért. És a szerencsétlen gömbhalak? A vörös tonhal?

– Még konkrétabban?

– Valakik kiderítették, hogy a legnagyobb átrakóbázisoknak itt kell lenniük Mexikóban, ezen a vidéken. Itt halmozzák fel a forró árut, hogy aztán innen szállítsák a többi elosztóhelyre.

– Maga azért jött, hogy kiderítse, hol rejtőznek?

– Ezért jöttem – bólintott Turay. – Az a csoport, amelyről beszéltem, elintézte, hogy cserezsaruként idejöhessenek. Bár a munkát már időközben mások elvégezték helyettem.

– Csak annyi volt a dolga, hogy felderítse a bázisokat?

– Csak annyi.

– A Csang-ház esetében nem ezt tapasztaltam.

– Werner feladata lett volna, de nem volt képes elintézni... valami közbejöhötött neki.

– És ő megkérte magát, hogy ön intézze el helyette, igaz?

– Igaz – bólintott Turay.

– Annak ellenére, hogy nem ezért küldték ide.

– Valóban nem ezért küldtek ide, és ezzel meg is szegtem a szabályainkat. Ami történt, egyébként is ízlésem ellen való. Ám vannak olyan helyzetek, amikor gyors döntésekre van szükség. Én így döntöttem, és nem vagyok biztos benne, hogy jól döntöttem-e. Maga hogy döntött volna a helyemben?

A kapitány megvonta vállát.

– Értelmetlen kérdés. Utólag bármit lehet mondani. Őszintén szólva nem tudom, hogy döntöttem volna. Ami önt illeti, először azt hittem, kábítószerzsaru, aztán meg azt, hogy a szervezeti bűnözés elleni harc embere. Mindenesetre igyekeztem megakadályozni, hogy ostobaságot csináljon, és ez az életébe kerüljön. Maga szimpatikus, jó szándékú fiatalember. Csak hát, ismeri a mondást: a pokol tornáca is jó szándékkal van kiköveztve. Ezért ott jártam a nyomában, és megpróbáltam megvédeni. Bár voltak pillanatok, amikor azt hittem, hogy nem fog sikerülni. Különben magyarázzon meg nekem valamit, de őszintén. Miért kellett azokat az istenverte próbababákat kivinnie a kikötőbe, lefejezni és bedobni a vízbe őket?

– Erről majd később, kapitány. Egyelőre az lenne a legfontosabb dolog, hogy mi történjék a körmenet áldozataival? Hogyan magyarázza meg a sajtónak...

– Nem kell ide sok magyarázat – jelentette ki Sörhas, immár a kapitányi hangján. – El kellene kapnom a fickót, aki kitervelte az egészet.

– Kellene?

– Szerintem nincs már életben. Vagy nem lesz sokáig. A sajtó majd tudomásul veszi, hogy egyszerű banditaháború húzódik meg a lövöldözés mögött.

Tovább folytatták volna a beszélgetést, de ekkor kopogtatás nélkül berontott az ajtón Cambronero hadnagy. Olyan izgatottnak látszott, mintha őellene is merényletet követtek volna el.

– Hallja, mi történik odakint, kapitány?

– Onnan jövök – bólintott Sörhas. – Alejandróval voltam a körmenetben.

– Hat halottunk van. Valamelyik rohadék banda éppen ott csapott össze egy másikkal. Két halottat már azonosítottunk, hónapok óta keresi őket a Santa Ana-i rendőrség. Ismert gazemberek és éppen a saját haverjaik elől bujkáltak. Most halott mind a kettő.

– És a többi?

– Sajnos védtelen áldozatok. Mondhatnám úgy is, hogy rosszkor voltak rossz helyen.

– Magára bízhatom az ügyet, Cambronero?

– Máris intézkedem, kapitány. Csak éppen... valami nem stimmel... valahol.
– Persze hogy nem stimmel. Hogy lehet így elrontani egy körmenetet?
– Az sem stimmel – bólintott Cambronero. – De még van itt valami... a golyóálló mellényemet illetően...

– Megtalálta a tettest? Csak nem Álvaróra gyanakszik?
– Ellopták, kapitány.
– Ellopták?
– El – panaszkodott Cambronero. – Képzelje magát a helyembe. Először valaki elemelte a vadonatúj mellényemet, aztán hátba lövette magát benne. Erre természetesen igényeltem egy újat, ami tegnap este érkezett meg. Még nem volt időm berakni a szekrényembe, mivel sürgős riasztást kaptunk, és csak úgy felakasztottam a régi helyére. És ma reggel nem találtam ott. Maga mit tenne az én helyemben, kapitány?

Rodriguez kapitány maga elé bámult.

– Hát... az az érzésem, hogy téglá van közöttünk.

Cambronero arca nyugtalanul megrándult.

– Milyen téglára gondol?

– Még nem tudom. Úgy érzem, hogy van itt valaki, aki furcsa dolgokat művel. Valaki, aki két úr szolgálja.

Cambronero összehúzta a szemét.

– Ezt... hogy érti, kapitány?

Rodriguez kapitány megvonta a vállát.

– Az az érzésem, hogy néha bizonyos dolgok kiszivárognak a kapitányságról, amelyeknek pedig nem lenne szabad kiszivárogniuk. Valaki kiszivárogtatja őket. Ő a téglá.

– A jóistenit neki, kapitány úr, pontosan tudom, mi az a téglá. De mire céloz vele?

– Én? Semmire – csodálkozott Sörhas. – Lehet, hogy a téglá lopja el időnként a mellényét. Ezt csak azért mondom, mert mintha rám gyanakodott volna.

– Én? – hökkent meg Cambronero. – Még a feltételezés is sért engem, kapitány!

– Akkor meg minden rendben van, hadnagy. Tehetek még valamit magáért? Esetleg igényelhetek magának egy újabb golyóálló mellényt?

– Nem, nem, kapitány – visszakozott Cambronero. – Majd én megteszem. Nem akarom tovább zavarni ezzel. Csak éppen szóltam róla.

– Jó, hogy szólt – bólintott a kapitány. – Különben azt hiszem, hogy mi hárman megoldottunk egy furcsa ügyet.

– Mi... hárman?

– Turay hadnagy szerint ön sokat segített neki. Ezért köszönet jár önnek,

hadnagy. Ön talán nincs is tisztában vele, hogy milyen fontos szolgálatot tett a természetvédelem ügyének. Turay hadnagy majd részletesen beszámol önnek róla, hogy mi a helyzet a laptopokkal. Persze szigorú titoktartást kérek öntől. Még valami?

– Csupán annyi, hogy ismét történhetett valami a kínaiaknál.

– Nocsak? Micsoda?

– Több üzlet is lehúzta a redőnyét, és már el is tűntek a városból. A Csang-háznál történt zűrzavar után. Utánanézzek, hogy mi az ábra?

– Természetesen, hadnagy – bólintott a kapitány. – Bár szerintem az lenne a legsürgősebb, hogy a körmenetben történetekkel foglalkozzon. Forró nyomon vagyunk, hátha kijön belőle valami.

Cambronero hadnagy elment, Sörhas pedig mélyet sóhajtott.

– Néha nem árt, ha tudják, hogy ki a főnök a házban.

– Valami téglát említett az imént.

– Ja – bólintott a kapitány. – Azt említettem.

– Valóban téгла lenne a kapitányságon?

– Hát persze – felelte a kapitány.

– És azt is tudja, hogy... kinek a téglája?

– Hát persze – bólintott Sörhas.

– Azt is tudja, hogy... ki az illető?

– Hogyne tudnám.

– És elárulhatja nekem?

– Miért ne árulhatnám el?

– Akkor hát... kicsoda?

– Természetesen Cambronero hadnagy.

112

Ez azért egy kicsit mellbe ütötte Turayt. Néha már így is az volt az érzése, hogy egy abszurd történetbe keveredett, csak még azzal nem volt tisztában, hogy ez az abszurd tragédia vagy komédia. A sok halott és Elke eltűnése tragédiáról árulkodott, de azért a komédia elemei is megtalálhatóak voltak benne.

– Ön azt állítja, hogy... Cambronero téгла? Jól értettem?

– Mondja, magának mindig kétszer kell mindent elmondanom?

– Nem akarok hinni a fülemnek – nyögte Turay. – Cambronerót tisztességes embernek ismertem, és fel sem tételeztem volna róla... Egészen biztos benne, kapitány? Cambronero hadnagy bűnözők cinkosa?

– Ezt én egyáltalán nem mondtam – tiltakozott Sörhas. – Én csak azt mondtam, hogy téglá.

– Ez ugyanaz.

– Gondolja maga. Az a helyzet, amigo, hogy Cambronero hadnagyot valóban beépítették hozzám, és valóban másoknak is dolgozik, nem csak nekem... de nem bűnözőknek.

– Mi a fenét akar ezzel mondani?

– Csak azt, hogy más bűncselekmény is előfordul ezen a vidéken, azonkívül is, hogy elektronikus szemetet szórnak a Feneketlen Árokba, és hogy a kínaiak innen küldik szét a nagyvilágba a cápauszonyt és a gömbhalhúst, ami igazság szerint nálunk még törvényesen fogyasztható.

Turay úgy érezte, mintha oszlani kezdene körülötte a köd.

– Kábítószerre gondol?

– Például. De mondhatnék egyebet is. Mit szólna például a szervkereskedelemhez? Nem tudom, értesült-e róla, hogy fél évvel ezelőtt a parti őrség elkapott egy jamaikai hajót, amelynek a szállítmánya – a fuvarlevél szerint – kókuszdió lett volna, és mit találtak a mi derék vámőreink a kókuszdió között? Kis hűtőládikákat, amelyekben megfelelően kezelt emberi testrészek voltak.

– Jézusom!

– Csak azért mondom mindezt, mert a cápauszonyon és laptopon kívül más is van itt, amit nem szeretnék itt látni.

– Eszerint Cambronero hadnagy...

– Ne találgasson – a kábítószer elleni ügyosztály embere.

– Magát nem értesítették róla?

– Nem.

– Vajon miért nem?

– Mert jobb, ha én sem tudok róla. Tudja, hány zsaru szívárogtat ki országszerte információkat a drogbandáknak? Rólam is feltételezhető lenne, nem?

– Azért mégiscsak... Nem sérti ez önt?

– Ugyan miért sértene? – vont a vállát Sörhas – Valóban jobb, ha hivatalosan nem tudok róla. Így aztán nem is hibáztathatnak semmiért. Ha felettes hatóságaim úgy ítélik meg, hogy jobb, ha nem tudok róla, akkor valóban jobb is. Különben nincs semmi bajom a hadnaggyal. Tisztességesen végzi a dolgát, amint egy kisvárosi kapitányság hadnagyának kell, a többi pedig nem az én dolgom. És ha úgy vette volna ki a szavaimból, hogy valamiért neheztelek rá, vagy sértődött vagyok, felejtse el. Magának is segített, és nekem is segit.

Turay a fejét csóváltgatta, aztán hirtelen abba is hagyta. Elvégre, ha úgy tetszik, ő maga is téglá. Ráadásul Kanadában is az. Látszólag az a dolga, hogy macskákat

szedjen le a fáról, és terráriumából szökött mérges kígyókra vadásszon, a valóságban pedig...

– Minden rendben van? – tudakolta Sörhas.

– Persze – válaszolta Turay. – Kérdezhetnék magától még valamit?

– Csak rajta. Könnyű dolga lesz, mert ma valahogy rám jött a szófosás. Úgy látszik, nagyon a szívemre vettem azt a lövöldözést. Majdnem kinyírtak.

– Akkor mit szóljak én?

– Az a maga dolga – vigyorodott el a kapitány. – Na, miről van szó?

– Ismer maga egy Ali nevű fiút? Olyan tizenhárom-tizennégy éves lehet.

– Mi van vele? – kérdezte Sörhas.

– A Csang-háznál találkoztam vele.

– Mit akar megtudni róla?

– Érdekel, hogy kicsoda.

– Nem ebbe a városba való. Mutatványosokkal érkezett ide, és azóta itt él. Állítólag megölték az apját és a nevelőapját is. A mutatványosok elmentek, de ő itt maradt. Jópofa majomszámait voltak.

– Mit csinál itt egyedül? Elvégre még gyerek.

– Hol ezt, hol azt. Már többször is fülön csíptem, de valamiért nem volt szívem komolyabban foglalkozni vele. A kikötőben él, ott van egy kis bódéja, abban lakik télen-nyáron.

– És... miből él?

Sörhas megvonta a vállát.

– Segít a halászoknak, segít a piacon vásárlóknak. Őszintén szólva keveset tudok róla. Ahhoz már túlkoros, hogy iskolába kényszerítsem. Úgy tudom, hogy néha csekket kap postán, amelyeket aztán a bankfiókban vált be. Kisebb összegekről van szó, nem is mentem komolyabban utána. Tiszteljük az állampolgárok magánéletét.

– Maga milyen kapcsolatban áll Wernerrel? – fordított a beszélgetés menetén Turay.

– Mondtam már, hogy semmilyenben. Csak tudok róla ezt-azt.

– És... néha segít neki?

– Néha – bólintott a kapitány.

– Erről nem akar beszélni, mi?

– Eltalálta – bólintott a kapitány. – Egyetértek a céljaival, az eszközeivel azonban nem.

– Ön szerint lehet valami kapcsolat Ali és Werner között?

– És ön szerint?

Turay jobbnak látta, ha leszáll a témáról. Ő sem rokonszenvezett a

radikálisokkal, még akkor sem, ha néhány esetben kénytelen volt maga is...

Megrázta a fejét.

El akarta felejtetni az egészet.

– Csak még egy utolsó kérdést, kapitány. Ön szerint lehet valami összefüggés a Feneketlen Árokba szórt hulladék, és a cápauszony-kereskedelem között?

– Szerintem semmi – rázta meg a fejét a kapitány. – Két ügy futott párhuzamosan egymás mellett. Az egyik a laptopok, a másik a cápauszonyok ügye. Szerencsére mindkettő megoldódott. Legalábbis időlegesen.

– Biztos benne?

– Legyen nyugodt, már nem dobálnak több szemetet a Feneketlen Árokba.

– Na és a harmadik ügy? – hajolt előre Turay. – Amiről volt szíves megfeleldkezni?

Sörhas szomorúan csóválta meg a fejét.

– Higgyen nekem, hadnagy, egyetlen pillanatra sem feledkeztem meg róla. Csak éppen nem tudom, mit tehetnék? Ön mit tanácsol, Alejandro?

– Várjunk – mondta a hadnagy.

– Mégis mire?

Turay mélyet sóhajtott.

– Arra, hogy jelentkezzenek.

113

Mr. Brown ideges volt, mint még talán soha ennyire az utóbbi évek során. Tudta, hogy az élete forog kockán. Ha nem tudja kivágni magát szorult helyzetéből, neki annyi. Nagyon össze kell szednie magát, ha életben akar maradni.

Olyannyira meg volt rémülve, hogy nem is mert telefonálni.

Este tíz tájban szólalt meg a telefonja.

– Peter? – kérdezte az ismerős hang. Ettől aztán azonnal citerázni kezdett a lába. A keze is remegett, emiatt úgy szorította a mobilt, hogy belefehéredett az ökle. – Nem jelentkezett...

– Még várok... bizonyos információkra, uram.

– Ezt hogy érti?

– Nem tudom egészen pontosan, mi történt.

– Nem tudja? – a hang csalódott volt, ugyanakkor fenyegetéssel teli.

– Azaz, bizonyos értelemben...

– Valami nem stimmel? – kérdezte a hang.

– Attól tartok, uram.

- A madár még szabadon röpköd?
- Ez a helyzet, uram.
- Rövid csend.
- Hát ez igen sajnálatos – mondta a hang. – El nem tudja képzelni, mennyire az.
- De azért... minden rendben lesz, uram. Néhány nap és folytatódhat minden.
- Gondolja?
- Biztos vagyok benne, uram.
- Nem folytatódik semmi! – dörrent rá keményen a hang. – Menjen és intézze el a dolgot. A többit majd megbeszéljük. Aki nem képes madarat fogni, ne legyen madarász.
- Igenis, uram.
- Amint teljesítette a kötelességét, értesítést kérek!
- Brown már nem válaszolhatott. Egy néma telefonnak mit mondhatna az ember?

114

José rohadtul érezte magát ezen az éjszakán. Hiába feküdt mellette Manuel özege, hiába volt olyan készséges, hogy majd elájult tőle, az elmúlt délelőttöt még ez sem tudta kiverni a fejéből.

Meg sem lepődött igazán, amikor éjfél tájban megkopogtatták az ablakát. Kezébe vette a stukkerét és kilesett az udvarra. Közvetlenül az ajtó előtt Mr. Brown állt, és éppen akkor gyújtott rá egy cigarettára.

Josét ez valamelyest megnyugtatta. Ha valaki meg akar ölni valakit, aligha gyújt cigarettára közvetlenül az akció előtt. Akkor már csak az elvégzendő feladatra koncentrálni. Ha sikerülne valahogy kimagyaráznia a dolgot...

Mr. Brown a várakozással ellentétben nem volt haragos. Sőt, mintha barátságos lett volna a képe. S hogy valóban így is volt, azt a hangja is bizonyította.

– Be van szarva, mi? – kérdezte tőle, amikor kilépett az udvarra.

– Öszintén szólva...

Mr. Brown a vállára vert.

– Tudtam én, hogy nem lesz ez könnyű meló. Ez a zsaru nagy falat. És amint értesültem róla, a maga emberei egy kalap szart sem értek.

– Hát nem. Átjuttettek, hogy milyen profik.

– Sebak – legyintett Mr. Brown. – Kisétálunk a kikötőbe, és megbeszéljük a dolgot.

– Itt... nem lehetne?

– No és a nője? Őt is avassuk talán be? Hogy képzeled a folytatást, José? –

kérdezte aztán Mr. Brown, már a kikötő felé menet, mintha máris megkezdte volna az újabb akció tervezését. – Meséljen nekem kicsit róla. Mert azzal, ugye, tisztában van, hogy ha valamit elront valaki, azt neki magának kell rendbe hoznia.

– Természetesen, señor – buzgólkodott José. – És rendbe is hozom. Kijavítom a hibámat.

Közvetlenül a víz mellett jártak már: alig néhány méternyire csacsogtak tőlük a hullámok, mintha távoli tengerek üzenetét hozták volna.

José Mr. Brownnal szemben állt, és várta az új utasításokat.

Mr. Brown ekkor a zsebébe nyúlt, mintha keresne benne valamit.

– Figyeljen ide, José – kezdte. – Van itt egy cetli, amelyre felírtam...

Kihúzta a kezét a zsebéből, de nem cetli volt benne, ahogy ígérte, és ahogy José várta.

Egy jókora pisztoly nézett fenyegetően rá.

José egyetlen másodperctörredék alatt megértette, hogy ami történt, csupán szemfényvesztés volt.

– Kérem – nyögte. – Kérem, señor, ne...

Három csattanás következett egymás után. Halk csattanások voltak, még a sirályok sem rezzentek fel tőle. Éppen csak kinyitották a szemüket, és már aludtak is tovább.

A tenger pedig tovább csacsogott.

Mintha mi sem történt volna.

115

Mr. Brown lecsavarta a hangtompítót a fegyvere csövéből, és még bele is fűjt, ahogy a westernfilmekben látta.

Őszintén élvezte a jól elvégzett munka örömét.

Éppen zsebre vágta a pisztolyt, amikor bizseregni kezdett a háta közepe.

Mr. Brown ebben a pillanatban megérezte, hogy figyelik.

Mr. Brown öreg róka volt a szakmában; volt ideje rá, hogy kifejlődjék benne az a tulajdonság, amely már többször is megmentette az életét. Azt gondolta, hogy ezúttal is így lesz.

Lehajolt, mintha a cipőfűzőjét akarná megkötni, aztán a hóna alatt hátralesett.

Nem volt mögötte senki.

És előtte sem volt senki.

Viszonylag nyílt terepen állt, el nem tudta képzelni, hogy ki, és honnan figyelheti. Pedig ösztöne azt jelezte, hogy bárki is a kíváncsiskodó, alig néhány

méternyire lehet csak tőle.

Addig-addig meregette a szemét, amíg végre sikerült megpillantania egy elmosódott alakot. Óvatosan kihúzta a stukkert a zsebéből. Arra már nem volt ideje, hogy a hangtompítót is rácsavarja a csövére, annál sokkal komolyabb volt a helyzet, semhogy ilyen apróságokkal szarakodják. Ki kell nyírnia a pasast, bárki is az!

Mr. Brown még nem emelte fel a stukkert, nem akarta megijeszteni a fickót. Hátha nem is látott semmit, csak erre tévedt, és megtorpant, mert észrevette őt.

Mr. Brown ismételten végigfuttatta a tekintetét az előtte állón. Hirtelenjében nem tudta volna megmondani, hogy férfi-e vagy nő az illető. És a ruhája is olyan furcsa... mintha nem is ruha lenne. Mintha valami átlátszó kendő borítaná az egész testét...

Mr. Brown ekkor megijedt egy kicsit. Persze nem annyira, hogy elveszítse a fejét, de azért egészen a torkáig ért benne a nyugtalanság. Hirtelenjében eszébe ötlött mindaz, amit korábban Manuel mesélt neki: levágott fejekről, titokzatos eseményekről, csupa-csupa olyasmiről, ami a tengeri legendák körébe tartozik. Mert oda kellett, hogy tartozzék. Mr. Brown ízig-vérig materialista volt; nem hitt sem a túlvilágban sem a kísértetekben. Mr. Brown csak a fegyverek erejében hitt.

Abban viszont határozottan.

Mr. Brown – mielőtt megszólalt volna – még alaposabban szemrevételezte a fickót. És akkor olyan rémület öntötte el, hogy majd becsinált tőle. Átlátott a fickón. Mintha üvegből lett volna.

Mr. Brown agyán egyetlen pillanat alatt végigfutott a gyanú, hogy alighanem lebukott. Ha megtalálják a tengerben José holttestét – erre igencsak nagy a valószínűség –, és megtalálják nála a pisztolyt, vége. Örülhet, ha életfogytiglannal megússza. A főnökség a kisujját sem fogja megmozdítani érte. Főleg, hogy igazából nem is tudja, ki az a főnökség. Ő csak telefonszámokat ismer, és ha valami történne vele, azok a telefonszámok abban a pillanatban már meg is szünnének létezni. Jézusom, mit tegyek?

Sokadszorra is megerőltette a szemét. Ekkor a fátyolszerű anyag alól végre határozottan emberi formák bontakoztak ki. Fej, kezek, lábak.

Ismét végigfutott rajta az iszonyat. Ez az izé, ami az átlátszó emberen van, nem is ruha, értve ezalatt, hogy nem emberkéz alkotta ruha, hanem hínárból szőtt valami. Istenem, ebbe bele kell bolondulni! Hínárruha egy átlátszó emberen!

Minden porcikája tiltakozott a feltételezés ellen, hogy természetfeletti jelenség állna szemben vele. Egy kísértet, vízi hulla, vagy ilyesmi.

Igyekezett reális okát találni a fenoménak, bár tulajdonképpen az sem könnyítené meg helyzetét. Nem lehet más a fickó, mint valami új találmány.

Olyasmi, mint a robotzsaru. Láta a filmet, és nagyon élvezte. Egy vasból készült zsaru, emberi aggyal. Hiába lőttek rá akármilyen fegyverből, úgy lepattantak róla a golyók, mint a falról a ráköpködött meggymag. Persze hogy az amerikaiak találták ki; azok a rohadékok mindig feltalálnak valamit, csak hogy hot dogon és hamburgeren hizlalt embereiknek a haja szála se görbüljön meg. Ez is valami ilyesmi lehet – gondolta –, egy láthatatlan ember. A majdnem láthatatlan ember. Ez hát az új robotkatona. Az átlátszó harcos.

Merthogy a fickó átlátszó volt, az biztos. Csakhogy nem a belső szerveit látta benne, hanem egy távoli hajót, amely éppen kikötni készült. Nem tréfa. Egy hajót látott kikötni a fickó gyomra tájékán.

Csak óvatosan, fiam, csak óvatosan! – biztatta magát. – Meg kell úsznod, meg kell úsznod, meg kell úsznod! Annyi mindent megúsztál már, miért éppen ez ne sikerülne?

Na és ha nem fogja a golyó? Erre is gondolnia kell. De nem akar erre gondolni. Egyszerűen nem akar.

A furcsa jelenés nem közeledett, és ő sem közeledett a felé. Vajon mi lenne, ha szép lassan, nyugodtan elkezdene hátrálni? Hátha nem merne utána jönni. Hátha olyan a fickó, mint a medúzák – víz nélkül képtelen élni. Akkor csak lassan, szép lassan hátrafelé...

Ismét érezte az égető érzést a hátában. A félelemtől félig örülten fordította hátra a fejét. És ekkor bekövetkezett, amitől tartott.

A háta mögött is felbukkant egy fickó. Egy ugyanolyan fickó, mint amelyet már szemügyre vett. Ez is azt a fura ruhát viselte, a gyomrán keresztül pedig egy kikötői lámpára látott rá.

Tárgyalni, tárgyalni, tárgyalni! – csuklott fel benne a rémület. – Beszélni, beszélni. Hátha át lehet verni őket...

Tett egy lépést előre. A fickó a hínárruhában nem mozdult.

Mr. Brown mosolyogni próbált.

– Jó estét – mondta, és még kissé meg is hajolt a jelenés felé. – Szép időnk van, igaz?

Mr. Brown furcsa csobogást hallott. De nem a tenger felől, ahol a hullámok csobogtak, hanem a fickó felől. Éppen olyan volt, mintha a hullámok csobognának. Mr. Brown azonban tisztában volt vele, hogy a fickó csobog. Lehet, hogy vízből van, és azonnal szétfolyik? – remegett benne a remény. – Istenem, add, hogy így legyen...

A csobogás hirtelen abbamaradt.

– Jó estét – hallotta az emberi hangot az előtte álló átlátszó pasas felől. Emberi hang volt, de rettenetesen furcsa. Mintha egy mutáló gyerekkel beszélt volna. Az

első szótag mélyen szólt, mint valamilyen basszus hangszer, a másik viszont magasra kúszott, mintha egy zenész a hangszerét próbálgatná.

Amikor a fickó másodszor is megszólalt, Mr. Brown majdhogynem összeesett a félelemtől.

– Jó estét – ismételte a hang. Mr. Brown csaknem felüvöltött.

A saját hangját hallotta.

– Jó estét, jó estét.

– Szép időnk van – nyögte Mr. Brown.

– Szép időnk van – válaszolt a fickó az ő saját hangján. Az ő hangján, Peter Brown hangján.

És a háta mögött is megszólalt egy hang. Persze, hogy az is az ő hangja volt.

– Szép időnk van.

– Brown vagyok – mondta kiszáradt torokkal Mr. Brown. – Csak sétálgatok erre egy kicsit. Kihez... illetve kikhez van szerencsém?

A válaszra figyelt, ezért csak későn vette észre a kígyót. Csak akkor, amikor már felkúszott a lábán. Csillogó-villogó kígyó volt, ahogy a hold sugara megvilágította. És ő is átlátszó volt; látta a testén keresztül a saját nadrágja kockáit. A kígyó egyetlen pillanat alatt eltűnt a nadrágja alatt, csak a mozgását látta.

A kígyó felfelé kúszott a feje felé.

Mr. Brown úgy érezte, hogy a kígyó a szája irányába tart. Jézusom! – ordított benne a félelem. – Mint az Alien. Belém költözik és belém rakja a tojásait. Istenem, ugye csak álmodom? Nem lehet, hogy ez velem történjék! Lehetetlen, hogy ez valóság legyen!

Pedig az volt. A kígyó felkúszott a testén. Kiáltani akart, ordítani, elsütni a pisztolyát, de egyiket sem sikerült. Képtelen volt egyetlen szót is kiejteni a száján, képtelen volt felemelni a kezét.

Ekkor már nem látta, hogy a kígyó hol jár, nem is érezte magán, csupán annyit érzett, hogy sós a szája, mintha sós ásványvizet ivott volna. Jézusom, ez a dög mégiscsak belém mászott. Jézusom, nekem végem!

De nem volt vége. Mr. Brown egyszerűen szoborrá változott. Nem tudott mozogni, csupán a gondolatok mozogtak a fejében. Olyasmit érzett, amelyet – állítólag – a fuldoklók éreznek közvetlenül a haláluk előtt. Mintha filmet látott volna, saját főszereplésével. Látta magát csecsemőként – erre különben soha nem emlékezett vissza, hogy a fenébe is emlékezett volna? – látta kisfiúként, nagyfiúként, és látott néhány komoly akciót, amelyet ő követett el. És biztos volt benne, hogy az a két fickó, akik közrefogják, ugyanazt látják, amit ő.

– Peter Brown vagyok – hallotta ismét a saját hangját. Fogalma sem volt, hogy melyikük mondja a kettő közül. – Peter Brown.

– Mi lenne, ha megbeszelnénk a dolgot? – kérdezte reménykedve, amikor a másik elhallgatott. – Alighanem félreértés történt – mondta. – Én csak kijöttem ide a partra levegőzni egyet, az a fickó pedig nekem támadt. Meg akart ölni. Én csak védekeztem. Tudják, mi az az önvédelem?

Ekkor ismét meghallotta a saját hangját.

– Rossz ember vagy... Peter Brown. Rossz, rossz, rossz...

– Tévedés. Nagy tévedés – bizonygatta kétségbeesetten, miközben egyre csak a sós ízt érezte a szájában. – Én jó ember vagyok. Nagyon is jó... Egy árvaháznak rendszeresen adakozom például... Éppen a napokban gondoltam rá, hogy meg kellene emelnem az évi összeget... és meg is emelem. Biz' isten megemelem.

Abban reménykedett, hogy tudják, mi az az árvaház, és abban is, hogy nem jönnek rá: szó sem igaz az egészségből. – És... kihez van szerencsém... illetve...

– Szerencséd? – kérdezte csodálkozva a saját hangja. – Szerencséd?

Mr. Brown megérezte, hogy a kígyó ismét mozogni kezd benne. Önkéntelenül is kitátotta a száját, és újra látta a mozgást a zakója és a nadrágja alatt.

– Ki vagy, te barom? – üvöltött fel benne ismét a rémület, ahogy hirtelen megjött a hangja.

A szemben lévő átlátszó, hínárba öltözött valami az ő hangján válaszolt.

– Escobar vagyok... Jimmy Escobar.

– Hernandez – mondta a másik valaki a háta mögül, ugyancsak az ő hangján. – Her... nandez.

Hirtelen bekövetkezett, amitől félt. A két átlátszó teremtmény közeledni kezdett felé. A kígyó is feltűnt az egyikük mellett.

Mr. Brown felemelte a fegyverét – valahogy megjött az ereje hozzá – s nem törődve a következményekkel, két golyót is belelőtt a közeledőkbe. A golyók azonban egyszerűen átrepültek rajtuk. Halk csobbanást hallott, amiből arra következtetett, hogy talán a vízbe hullottak.

Valami gyengéden kivette a pisztolyt a kezéből. Ekkor már nem bánta, rájött, hogy úgysem venné semmi hasznát.

Ő már semminek nem veszi többé hasznát.

Soha, soha, soha.

Ettől kezdve nem törődött semmivel. A két átlátszó lény, Escobar és Hernandez kíséretében besétált a tengerbe.

És ismét csak a sós vizet érezte a torkában.

Később már nem érzett semmit.

A halász csak enyhén volt részeg, elvégre vigyáznia kell a költségvetéssel: kell, hogy maradjon még egy kis pénze a hónap végére is. Másra úgysem telik belőle, mint kenyérre és tequilára. Mióta szünetel a munka, és nem kell bedobni azokat az izéket a Feneketlen Árokba, rosszul megy a sora. Mi a francnak kellett Manuelnek meghalnia? Ez a José meg csak egyre azt mondogatja, hogy legyünk türelemmel és várjunk. De mi az ördög? Neki könnyű, neki van tartaléka elég...

Társa a csónak aljában horkolt. Ő maga bizony néha éjszakánként csak a levegőbe bámul, miközben megállíthatatlanul forognak a fejében a gondolatok. Hol erre gondol, hol arra. Az isten a megmondhatója, hogy ilyenkor mennyi marhaság megfordul a fejében.

Aztán hirtelen, ahogy a csónak pereme felett a kikötő mólójára nézett, három alakot vett észre, amint a mólón a tenger felé tartanak. Mivel sehol sem látott a közelben csónakot, nem tartotta valószínűnek, hogy csónakázni mennek. Akkor még hova a fityfenébe?

Felkönyökölt és tovább bámult. A három alak – kettő baromira furcsa szerelést viselt – egyenesen a tenger felé igyekezett.

Csak mentek rendületlenül a víz felé.

A halász ekkor megrázta horkoló társa vállát.

– Hé! Ébredj, Pinto! Ezt neked is látnod kell!

Pinto hozzá volt szokva a rövid alvásokhoz és a gyors ébredésekhez, ezért két pillanattal később már ő is észrevette a három alakot.

– Mi a franc ez?

– Én is ezt kérdezem.

Szótlanul nézték, amint a három alak belelépked a tengerbe és eltűnik benne.

Összenéztek és megcsóválták a fejüket.

– Láttad a fickót, milyen ruhában volt? – kérdezte Pinto.

– Naná, hogy láttam.

– Igazi Boss zakója volt, amigo.

– És Boss nadrágja.

– Igazán itt hagyhatta volna nekünk. A halak úgysem járnak Boss öltönyben.

Pinto megvonta a vállát, és két másodperc múlva már tovább horkolt.

A másik még sokáig morfondírozott magában, hogy milyen rohadtul irigyek is ezek a gazdagok. Még akkor sem hagyják rá a ruhájukat a szegényekre, ha öngyilkosok lesznek.

Ott ültek mindhárman a kapitány szobájában, és maguk elé bámultak. Egyikük sem szólalt volna meg elsőként szívesen, hiszen a semmiről nincs mit beszélni. Márpedig a harmadik ügyről, amely a közelmúltban foglalkoztatta őket, Turay kivételével alig volt mit mondaniuk. Végül is Rodriguez kapitány törte meg a csendet.

– Nos, barátaim, abban megegyezhetünk, hogy ennek az ügynek, nincs semmi köze a másik kettőhöz. Maguk is így gondolják?

Turay nagyon nem osztotta Sörhas álláspontját, ezért inkább hallgatott, míg Cambronero már többször is kifejtette ehhez hasonló véleményét.

– Tehát – folytatta Sörhas. – Abból kell kiindulnunk, hogy a laptopok ügye és a cápauszony-ügy – nevezzük immár véglegesen így őket – nem függenek össze azzal a sok szörnyűséggel, melynek a tanúi, esetenként a részesei voltunk. Csupán a három ügy – ha mindegyiket egy egyenesnek képzeljük el – néha metszette egymást.

– De nem gabalyodtak össze – bólintott Cambronero.

– Ez esetben azt is leszögezhetjük, hogy két ügyet már megoldottunk, a harmadikat azonban még nem.

– És nem is fogjuk – mondta határozottan Cambronero hadnagy. – Az sem biztos, hogy egyáltalán ügyről van szó.

– Akkor miről?

– Én inkább rejtélyes eseményeket mondanék.

– Jó, akkor mondjunk azt. Maga mit gondol, Alejandro?

Eddig csak óvatosan kerülgették a forró kását, egyszer azonban valakinek ki kellett mondania a lényegét.

Turay megköszöri a torkát.

– Valami igenis van a tengerben – mondta.

Ez volt az az állítás, amelyet el kell fogadniuk, ha egyáltalán foglalkozni akarnak az eseménnyel.

– Valami igenis van a tengerben – ismételte meg. – Valami, amiről nem tudjuk, micsoda.

– A barna folt? – kérdezte Cambronero.

– Akár az is lehet.

– Lehet, hogy olajfolt...

Turay a térdére csapott.

– Mondjuk ki egyenesen, hogy nemrég olyan jelenségek játszódtak le a közelünkben, amelyeket bátran természetfelettinek nevezhetünk. Azzal együtt,

hogy egyikünk sem hisz a természetfeletti létezésében.

– Az a kérdés, hogy mit nevezünk természetfelettinak? – sóhajtotta Cambronero hadnagy.

– Nem kell emlékeztetnem magukat a részletekre, valamennyien tisztában vagyunk vele, hogy mindaz, ami történt, ép ésszel nehezen felfogható, és semmiféle racionális magyarázat nincs rá. Mindhárman láttuk, amit láttunk. Ha csak egyedül láttam volna, biztos lennék benne, hogy megzavarodtam. De van szemtanú éppen elég...

– Rendben van! – emelte fel a kezét a kapitány. – Valóban felesleges ismételtetnünk, hogy mik történtek, mindegyre csak ugyanoda jutunk vissza. Ezek az események természettudományos alapon valóban nem magyarázhatók. Ebből pedig két dolog is következhet; az egyik, hogy egyszerűn nem foglalkozunk tovább velük, és csak abban reménykedhetünk, hogy nem fordulnak többé elő. A halászok babonásak, számtalan hihetetlen történet kering közöttük, eggyel több vagy kevesebb nem számít. Pár évtized múlva már csak néhányan emlékeznek vissza rá, hogy egy-két halász egyszer csak fejtellenül érkezett vissza a halászatból; hogy néhány ember tengervízzé vált, hogy egy svéd lány eltűnt...

– Ugyanolyan lesz, mint Wilhelmina legendája – mondta Cambronero.

– Ja – biccentett Sörhas. – Ez az egyik lehetőség. Felettes hatóságaink sem követelik tőlünk, hogy számukra elképzelhetetlen, ostoba ügyek felderítésére pazaroljuk az adófizetők pénzét. Mindegy, hogy mi mit gondolunk, ők a maguk részéről elégedettek lennének, ha nyugodtan a fenekünkön maradnánk.

– És a másik lehetőség? – kérdezte Cambronero. – Mintha azt említette volna, hogy két lehetőség áll előttünk.

– Úgy van – bólintott Sörhas. – A másik pedig az, hogy folytatjuk a nyomozást. Nem verjük ugyan nagydobra, de mégis... utánajárunk néhány dolognak.

– Mint például? – kérdezte Cambronero.

– Állandó megfigyelés alatt tarthatjuk a kikötőt...

– Vissza akarom kapni Elkét! – tört ki Turayból a kiáltás.

A másik kettő elhallgatott. Hogy magyarázzák meg ennek a szerencsétlen, szerelmes fiatalembernek, hogy örök időkre elveszítette a lányt, akit szeretett. Aki egyszer meghalt, az nem támad fel soha többé. És Elke meghalt. Ebben mindketten biztosak voltak.

– Ez a kérdés... még nyitott – próbálta megerőszkolni Turay kedvéért a meggyőződését Sörhas. – Persze ha kimentette valaki... tegyük fel, hogy kihalászták a tengerből, de a nagy megrázkódtatástól, ami érte, elveszítette az emlékezőképességét... azaz amnéziát kapott, nem véglegesen, csak amolyan időlegeset, lehet, hogy hamarosan magához tér, visszanyeri az emlékezetét és

visszakerül közénk. Történt már ilyen, ahogy a halászoktól hallottam.

Sörhas természetesen sosem hallott még csak hasonlót sem a halászoktól, mégis meg kellett valahogy vigasztalnia ezt a szerencsétlen kanadait.

– Elke él – mondta határozott hangon Turay.

Cambronero és Sörhas gyors pillantást váltottak egymással.

– Hiszen én is ezt mondom – bólintott a kapitány.

– Odalent van. A tenger mélyén.

– Azt akarja mondani, hogy...

– Igen. Azt akarom! – kiáltotta Turay. – Ne meneküljünk a materializmus függőnye mögé! Önök is sejtik a lelkük mélyén, hogy olyan jelenséggel találkoztunk, amely emberi elménkkel fel sem fogható. Valami újjal, amivel még nem találkozott az emberiség. Van valami a tengerben, amiről fogalmunk sincs, micsoda. Egy eddig ismeretlen intelligencia. Ha nem hisszük el, egyszerűen homokba dugjuk a fejünket. Maguk is látták, amit láttak, és nem a szemük káprázott.

Cambronero csak a vállát vonogatta, Sörhas azonban úgy látszott, hajlandó megfontolni ezt a lehetőséget is.

– Rendben van – adta meg végül magát. – Tegyük fel, hogy elfogadom az ön álláspontját. Csak tegyük fel. Van a tengerben valami. Maga szerint micsoda?

– Nem tudom – rázta meg a fejét Turay. – Egyelőre még nem tudom.

– Mégis mi lehet? Azt mondta az imént, hogy intelligencia.

– Az is. Egy idegen intelligencia.

– Na, én ezzel vitatkoznék – szólt közbe Cambronero hadnagy. – Miféle intelligencia az, amely emberek fejét tépkedi le, tömegmészárlást rendez egy étteremben, felveszi mások alakját, tengervízből gyilkosokat készít és a többi. Ja, és hogy el ne felejtsem, szép, szőke, svéd lányokat rabol el és viszi le őket a tenger fenekére. Bár ez utóbbit azért talán még meg tudom érteni.

– Ettől még lehet intelligencia – védte meg – a nem is tudta igazán, micsodát – Turay. – Bizonyára megvan az oka, miért csinálja.

– Lehet, hogy ufó? – tűnődött a kapitány. – Lények a Marsról?

– És ha... mégiscsak van összefüggés a laptopok ügye, és e között az intelligencia között? – kérdezte Turay.

– Már megegyeztünk abban, hogy nincs. A három ügy nem függ össze. Még akkor sem, ha korábban én is erre gyanakodtam. Emlékszik rá, mit mondtam magának bizonyos mutációkról? Nos, csak első ijedtségemben juthatott ilyen marhaság az eszembe. Persze ettől még gőzöm sincs róla, hogy jutottunk ki a vízből.

– És ha mégis összefügg?

– Az istenért, hadnagy, megint lépünk egyet hátrafelé? Hogy függhetnének össze?

– Úgy – mondta Turay –, hogy ezek a lények a tengerben laknak. Akár a Marsról jöttek, akár nem.

Cambronero összehúzta a szemét.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy zavarják őket a laptopok?

– Erre gondolok – biccentett Turay. – És a kapitány is erre gondolt még nem is olyan régen.

– Tehát mutáció... – vakarta meg a homlokát a kapitány. – De ha a halászoknak hinni lehet, fémkonténereket hajigáltak csak a tengerbe. Azokból pedig aligha szivároghat ki bármi is.

– Tegyük fel, hogy mégis kiszivárgott valami. Megmérgezte őket, mutálódtak, és most zűrzavart csinálnak. A delfinek állítólag valaha szárazföldi emlősök voltak, csak valamiért beköltöztek a tengerbe. Hátha meggondolták a dolgot, és most mégiscsak visszajönnének. Lehet, hogy a laptopokból kiszivárgó valami erre készteti őket.

– De hogy az ördögbe leszünk képesek meggyőződni az igazságról? – rázogatta a fejét a kapitány. – Úgy tűnik, hogy végleg eltűntek. Már napok óta nem hallani felőlük.

– Vissza fognak jönni – mondta Turay.

– Maga ezt honnan tudja?

– Biztos vagyok benne, hogy visszajönnék.

– Na de... miért? Hogy tovább gyilkoljanak?

– Mert szót akarnak érteni velünk.

– Maga ezt komolyan mondja?

– A legkomolyabban.

– Tudja is, vagy csak érzi?

– Érzem.

– És... hogyan?

Turay megrázta a fejét.

– Nehezen tudnám megfogalmazni. Néha úgy érzem, hogy Elke üzen nekem.

– Úgy érti, álmában?

– Bármikor. Mintha valami Elke hangján azt sugdosná a fülembe, hogy ne nyugtalankodjak, minden rendbe jön. Úgy érzem, hogy hamarosan történik majd valami. Felveszik velünk a kapcsolatot.

– A fenébe is, hát már felvették! Gyászos következményekkel, amint ön is tudja.

– Mert még nem voltak készek a kommunikációra.

Sörhas és Cambronero ismét összenéztek, immár biztosak voltak benne, hogy

Turay mebuggyant. Elke eltűnése és halála megzavarta a lelkét. Tipikus poszttraumás hatás – gondolta Sörhas. – Ha elveszítünk valakit, akit szeretünk, még sokáig hallani véljük a hangját. Mintha a túlvilágról beszélne hozzánk. Biztos, hogy Alejandro is így van vele.

– Milyen... kommunikációra? – tudakolta óvatosan a kapitány.

– Arra, hogy pontosan megértsük egymást. Azt hiszem, előbb csak rombolni akartak. Megölni az ellenségeiket. Mert mi ellenségek vagyunk. Szennyezzük a tengert, az ő életterületet, öldössük a barátait, romboljuk a környezetüket.

Ez teljesen bedilizett– sajnálkozott magában Cambronero hadnagy. – Istenem, pedig milyen szimpatikus srác.

– Értesítettem őket, hogy szeretnénk felvenni velük a kapcsolatot.

Sörhas és Cambronero elképedve bámultak rá. Attól tartottak, hogy Turayn végleg kitört az őrület.

– Maga értesítette őket? – nyögte Sörhas. – Ugyan hogyan?

– Elloptam néhány próbababát egy üzletből – mint tudja –, levágtam a fejüket, és bedobtam őket a kikötő vizébe.

– És...? – nyögte a kapitány.

– Pontosan úgy tettem, mint ahogy ők tettek néhány emberrel.

– Még mindig nem értem.

Én sem – gondolta Cambronero. – De nincs is ezen mit érteni. Turay megőrült. Teljesen világos. Összevissza beszél minden zagyvaságot.

Turay sóhajtott egyet.

– A kapcsolatteremtés egyik kezdeti foka az utánzás. Az ismerkedni óhajtó élőlények megpróbálják utánozni a másikat. Olvastam valahol, hogy amikor egy-két évszázaddal ezelőtt a kutatók ismeretlen indián törzsekkel találkoztak az Amazonas medencéjében, a vademberek utánozni kezdték a felfedezők mozdulatait, mintegy jelezve vele az érdeklődésüket. Úgy gondolták, hogy talán megértik az idegenek furcsa viselkedését, ha utánazzák őket.

Sörhas még mindig nem értett egy kukkot sem az egészből.

– Letépték néhány ember fejét... talán bosszúból, talán más okból. Arra gondoltam, hogy ha én is ezt teszem, talán felkeltem vele a figyelmüket. Ha intelligensek, talán felfogják, hogy kommunikálni akarunk velük. Ezért levágtam a próbababák fejét és behajítottam őket a vízbe. Ők pedig megértették, és... elvitték Elké!

– Jézusom, hogy függ össze ez a kettő?

– Úgy, hogy akiket eddig magukkal vittek, meghaltak. Pedig csak meg akarták vizsgálni őket, hogy megtudják, kik vagyunk. Szándékukban állt kommunikálni velünk, csak nem tudták, hogyan tegyék. Azóta már rájöttek, hogy rossz a

módszerük, ha a vizsgálati alanyok sorra elpusztulnak.

– Nem egészen értem, miről beszél...

– Arról, hogy mielőtt Elkét elvitték volna, már tisztában voltak vele, kik vagyunk, és miből vagyunk. Megtanultak olvasni a fejünkben. Elkével már óvatosabban bántak, mint a többiekkel. Ezért bízom benne, hogy még visszatér hozzánk. Talán még tanulmányozzák, de aztán egyszer csak megjelennek vele együtt.

– És... mikor?

– Talán nemsokára. Majd üzennek.

– Hogyan?

– Nem tudom. Biztosan megtalálják a módját.

– És addig?

– Várunk.

– Jó-jó, de meddig?

– Talán már nem sokáig. – sóhajtott Turay.

Így is történt.

118

Éjszaka, álmában hallotta meg Elke hangját. Olyan tisztán hallotta, mintha a lány ott kuporgott volna az ágya szélén. Gyorsan felült és a hajnali szürkületbe meredt. Nem merte felkattintani az állólámpát, hátha ezzel megtörik a varázs, és nem hallja tovább Elkét.

– Alejandro, szívem – hallotta ismét. Tisztán hallotta, Elke hangja volt; szépen, tagoltan beszélt, de mintha a háttérben vízcsobogás is hallatszott volna. Mint amikor finom kis hullámok csapódnak a hullámtörőhöz.

– Elke... te vagy az? – kérdezte, miközben körbejártatta a szemét a szobán. Itt kell lennie valahol. Olyan közről hallatszott a hangja, hogy nem lehet másként, itt kell lennie.

De csak a hangja volt ott.

– Alejandro – szólongatta a lány. – Alejandro...

– Itt vagyok, szívem – nyögte Turay. – Ugye, te is itt vagy velem?

– A kikötőben – mondta a lány. – A kikötőben.

– Mikor? – kérdezte Turay reménykedve.

– A kikötőben... Alejandro.

– Egyedül menjek?

– A kikötőben... Alejandro. Gyere a kikötőbe...

– De hát mikor... szívem?

– Gyere a kikötőbe.

Turay még tovább szólongatta, de Elke már nem válaszolt. Hiába tett fel újabb és újabb kérdéseket neki, Elke hallgatott. Hosszú percekbe telt, amíg Turay rádöbbsent, hogy akármeddig is szólongathatja a lányt, nem fog már válaszolni. Ha itt is volt, elment.

Kiugrott az ágyból és öltözködni kezdett.

Ezen a reggelen ő ért be elsőnek a kapitányságra.

119

Rodriguez kapitány és Cambronero hadnagy szó nélkül hallgatták a hadnagy beszámolóját. Csak amikor a végére ért, akkor szólalt meg a kapitány. Akkor is előbb megsimogatta a bajuszát, majd bizonytalan pillantást vetett Turayra.

– Biztos, hogy nem álmódott, Alejandro?

– Persze hogy biztos – idegeskedett Turay. – Olyan tisztán hallottam a hangját, hogy nem lehetett álom.

– Néha az álombéli hangok is valóságosnak tűnnek.

– Higgye el, kapitány, ez nem volt álom. Elke üzent nekem.

– Rendben van – bólintott a kapitány. – Tehát azt üzente, hogy a kikötőben.

Pontosan hol?

– Azt nem jelölte meg.

– Feltehetően ott, ahol ő maga is... beleveszett a vízbe – találgatta Cambronero hadnagy.

– És mikor akar találkozni magával?

– Ezt sem határozta meg pontosan. Csak annyit tudok, amit már elmondtam; ott vár rám a kikötőben.

– Nem kérte, hogy egyedül menjen?

– Nem.

– Akkor mi is megyünk.

– Még csak az kéne! – tiltakozott Turay. – Csak azért jelentettem be maguknak, hogy... ha eltűnnék...

– Éppen erről van szó – dörrent rá Rodriguez kapitány. – Nem akarjuk, hogy eltűnjön. Hátha törbe akarja csalni az a valami. Maga szerelmes szívvel beszél a kikötőbe, azok meg elkapják magát és vízzé változtatják. Éppen ez az, amit el akarok kerülni.

– És ha valami fontos mondanivalójuk van számunkra? Különben is, ha el

akartak volna kapni, már elkaphattak volna, ahogy Elkét.

– Akkor mit javasol?

– Egyedül megyek.

Rodriguez határozottan megrázta a fejét.

– Ezt nem engedhetem, Alejandro. Ott leszünk maga mellett. Gondoljon csak a körmenetre.

Turay hiába is tiltakozott, Rodriguez döntése megfellebbezhetetlennek tűnt.

– Rendben van – adta meg végül is magát. – Ott lehetnek, de csak mögöttem.

Nem akarom elijeszteni Elkét.

– Gondolja, hogy Elke megijedne tőlünk?

– Hátha... mások is lesznek vele.

Végül is úgy döntöttek, hogy nem sietik el a dolgot. Mivel Elke nem jelölt meg időpontot és helyet sem, úgy határoztak, hogy az esti szürkületben mennek a tengerpartra, amikor már kisebb a forgalom, és a kikötő távolabbra eső részein senki sem jár.

– És ha... nem találják meg bennünket? – töprengett Cambronero hadnagy.

– Nyugodjon meg, fiam, megtalálják – nyugtatta meg Rodriguez kapitány. – Ha léteznek, és ha Alejandro nem csak álmodta az egészet, pontosan tudni fogják, hol leszünk.

Tudták is.

120

Minden úgy történt, ahogy gondolták. Az esti szürkületben már senki nem járt azon a szakaszon, ahol tulajdonképpen nappal is csak kevesen jártak. Rodriguez jól határozta meg a helyet; a körülmények ott éppen alkalmasak voltak a természetfeletti való találkozásra. Ha egyáltalán létezik természetfeletti...

Létezett. Rodriguez és Cambronero még jószereével el sem helyezkedtek egy parton felejtett bála mögött, amikor Turay halkan felkiáltott.

– Jézusom, már itt is van!

A két zsaru kidugta a fejét a bála mögül.

A hold ezekben a percekben kelt fel, hosszú ezüsthidat húzva a tengerre. A parton megnöttek az árnyékok. Nem messze tőlük motorcsónak igyekezett a móló felé; a motor akadozó hangja percekig ott keringett körülöttük.

– Látja? – kérdezte Rodriguez, aki korábbi tervüket megváltoztatva Turay mellé lépett. Kezét automatikusan a zsebén tartotta, hogy minél gyorsabban kiránthassa a pisztolyát. Mintha bizony a stukker számított volna valamit is az idegenek ellen.

- Még... nem látom – suttogta Turay. – De mindjárt itt lesz. Érzem.
- Mit érzel? – ért melléjük Cambronero is.
- A jelenlétét.
- Mégis... merre?

Turay válaszolni akart, de már nem került sor rá. Mindhárman egyszerre pillantották meg a néhány méternyire előttük álló alakot.

Fogalmuk sem volt, honnan került elő. Az egyik pillanatban még nem volt sehol, a másikban pedig már ott állt előttük teljes életnagyságában.

Az, aki megjelent előttük, Elke Björnevik volt, ezt még a sápadt holdfényben is látták.

Csak hogy Elke Björnevik nem olyan volt, amilyennek megszokták. Már abban is különbözött attól a másiktól, hogy nem volt rajta ruha. Azaz, volt valami zöld fátyolféle, ám ez olyan vékony volt, hogy látni engedte minden porcikáját.

Rodriguez kapitány villámgyorsan a zubbonyához kapott, kigombolta, majd levetette, hogy Elkére adja. Turay azonban elkapta a karját.

- Ne menjen oda hozzá! Könyörgök, ne menjen oda!

A kapitány megtorpant.

- De hiszen... meztelen.

- Meg ne érintse! – sóhajtott a hadnagy, és a lány felé nyújtotta a kezét. – Elke?

És akkor Elke megszólalt. A saját hangján. Turay úgy érezte, hogy még tisztábban szól, mint az éjszaka. Már nem hangzott háttérzajként a furcsa csobogás.

- Mi... vagyunk.

- Nem... Elke? – kérdezte Turay.

- Mi... vagyunk.

Elke csak állt, mintha kőszobor lett volna. Mozdulatlan, tengerparti kőszobor. A szeme messze nézett; talán a nagy semmibe, a szája azonban mozgott, ahogy kimondta a szavakat.

Turay Rodriguezsre pislogott. A kapitány behunyta a szemét és bólintott, jelezve vele, hogy átengedi neki a kezdeményezést. Beszéljen csak ő a lánnyal. Ha egyáltalán ő az.

- Ki az a mi? – kérdezte Turay.

- Hát... mi.

- Mi a nevetek? Van nevetek?

- Mi mi vagyunk... Nincs... nevünk.

- Hogy tanultatok meg beszélni a nyelvünkön?

- Kutattuk a kommunikációtok módját... most beszélünk veletek.

- Honnan jöttetek... Egy másik világból?

Elke habozott, mintha keresné a választ a kérdésre.

– Nem jöttünk – felelte némi várakozás után. – Voltunk. Mi mindig is itt voltunk.

– Nem... máshonnan jöttetek?

– Itt... voltunk.

– Ez mit jelentsen? – kérdezte Turay. – Hogyhogy itt voltatok? Úgy értitek, már itt születtetek a Földön?

– Mindig is itt voltunk, mint ti.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani? – bökte oldalba Rodriguez.

– Nem más bolygóról jöttek – magyarázta a hadnagy. – Mindig is itt voltak. Ha úgy tetszik, őslakosok, mint mi.

– Akkor hogyhogy még nem találkoztunk velük?

Elke megértette a kérdést.

– Nem láttok bennünket. Nem jó... a szemetek. És más sem lát minket.

– Olyan kicsik vagytok?

– Mások.

– Átlátszók?

– Mások.

– Ti láttok bennünket?

– Nem látunk. Nekünk nem kell látni. Csak később... megállapítottuk a formátokat.

– És vízből elkészítettétek a másainkat.

– Elkészítettük. Tudni akartunk mindent rólatok.

– De... miért?

Elke nem egészen a kérdésre válaszolt.

– Nem vagytok egyedüli intelligencia... a Földön. Nem csak ti és mi vagyunk. Mások is vannak. Néha nem érzékeljük őket, néha igen. Több intelligencia van. A Föld nem csak a tiétek... másoké is.

– Megpróbáltatok már máskor is kapcsolatba kerülni velünk?

– Nem volt szükséges. Nem is tudtuk, hogy vagytok. De egyszerre csak veszélybe kerültünk... Veszélybe került a létünk.

– Mi veszélyezteti? – kérdezte Turay, pedig nem is kellett volna. Úgyis tudta rá a választ.

– Ti – mondta Elke.

– És hogyan? Mivel?

– Észleltük, hogy a közegünk, a tenger... romlik. Rossz lesz. Jó volt, de most rossz lett. Kutattuk az okát... ti csináltatok rosszá. Sok mérget dobtok bele, ami nekünk rossz. Nem tudunk élni benne. Mások is meghalnak. A ti társaitok a vízben. Sok hal meghal. Sok más meghal. Megöltelek őket. Akkor nekünk... védekeznünk

kell. Úgy gondoltuk, megismerünk benneteket... és megpróbáltunk megismerni. Nem ismertük a formátokat... nem értettünk benneteket. Sokáig azt sem tudtuk, léteztek... Meg kellett ismernünk titeket... és nagyon megharagudtunk rátok. Sokan azt mondták közülünk, öljünk meg mindenkit... öljünk meg benneteket. És el is kezdték megölni őket. Mások azt mondták, hogy előbb meg kell ismernünk titeket. Ezért kellett, hogy belétek nézzünk. Emberek kellettek, testek kellettek. Meg kellett vizsgálnunk, hogy milyenek vagytok... belenézni a fejetekbe, és megtudni, mi lesz veletek, ha meghaltok. Milyen a halálotok... Vannak, akik azt mondták, hogy gonoszak vagytok, és elkezdtek megölni azt, akinek rosszat láttunk a fejében. Aki mérgez bennünket és megöl más lényeket. Aki megöli a gömbhalakat a semmiért, a cápákat és másokat. Pusztulniuk kell a gyilkosoknak. Mások azt mondták... várjunk. Tudjuk meg, miért? Ezért embereket vittünk magunkkal és megvizsgáltuk őket. Ők meghaltak. Mi újjáteremtettük őket vízből. Nem lettek olyanok, mint az igaziak. Nem tudtunk szilárd formát adni nekik. Sajnáljuk. Aki meghalt, meghalt... nem lehet életre kelteni.

Turay nagyot nyelt és rémülten nézett a lányra. Vajon ő is...

– Most már ismerünk titeket. Sokféle formát tudunk felvenni. Amit ti gondoltok, hogy titokzatos esemény, azt mind mi csináltuk, mert meg akartunk érteni benneteket. Sok eseménynek nincs más oka, mint a mi kutatásunk. És hogy sokan meg akartak ölni titeket. Mi most tárgyalni akarunk.

– Gondolom, gyűlöltek bennünket – csúszott ki Turay száján.

Elke megcsóválta a fejét.

– Gyűlölet? Nincs gyűlölet. Nincs érzelem. Nekünk nincs. Mi csak élni szeretnénk. Nálunk nem volt halál. Nincs halál, ha ti nem akarjátok. Mi nem állunk bosszút. Mi érzelem nélkül... elpusztítunk benneteket, ha kell. Nincs harag. De el kell pusztítanunk titeket, mert különben... mi halunk meg. Ezt tudnotok kell. Érted, amit mondunk?

– Azt hiszem, igen – bólintott Turay.

– Mondjátok el másoknak is. A tenger nem csak a tiétek, és a levegő sem, és a föld sem csak a tiétek. Mások is vannak, csak nem látjátok, és nem érzitek őket. Ők is mindig itt voltak. Nem jövevények. Úgy jártok itt, mint elefánt a porcelánboltban. Elefántról tudjuk, micsoda, porcelánboltról még nem...

– Majd egyszer elmagyarázom – morogta Cambronero hadnagy.

– Megtanultuk megkülönböztetni, ki a jó és ki a rossz ember. Kinek mi van a lelkében. Te... Turay, jó ember vagy. És a két másik is jó ember. Szívük jó. Csináljátok úgy, hogy más emberek is belássák, az életetekről van szó. Ha meghal a tenger, mi is és ti is meghaltok. De mi megpróbálunk megmenekülni még a ti életetek árán is. Ez a Nagy Törvény. Mi sem ismertük, de már ismerjük... ismerjük,

mert ismerünk benneteket. Amióta letépett fejű babákat láttunk a vízben, tudjuk, hogy ti is felismertétek, hogy baj van, és beszélni akartok velünk. Hát most beszéltünk. Mi vagyunk, és figyelünk...

– Hányán vagytok? – kérdezte önkéntelenül is Turay. – Arra is kíváncsi lennék, hogy kicsik vagy nagyok...

– Nincs jelentősége – mondta Elke. – A szám és a méret nem jelent semmit. Az csak szám és méret. Az élet a minden. Úgy kell élnetek, hogy vigyázatok másokra.

– Ezután... folyamatosan kapcsolatban maradunk egymással? – kérdezte a hadnagy.

Elke megrázta a fejét.

– Nem kell. Mi csak élünk, nincs kapcsolat senkivel. Csak akkor beszélünk, ha nem múlik a baj. Nem akarunk bántani senkit... de a Nagy Törvény ránk is vonatkozik. Már ismerünk benneteket, tudjuk, mit gondoltok, nincsenek előttünk titkaitok. Ha baj lenne... ismét eljövünk. Az lesz az utolsó figyelmeztetés.

– Honnan tudjuk majd...

– Majd jövünk... Ami történt, ne felejtsetek el. Már nem lesznek ilyen történetek. Már ismerünk benneteket, és nem büntetünk senkit. Majd csak mindenkit.

Turay kérdezni akart még valamit, de ebben a pillanatban Elke megrázkódott, és mintha csobogó hangok szöktek volna ki a torkából. Ha Turay nem ugrik oda hozzá, és a karjába nem kapja, lezuhant volna a kikötő kövére.

– Istenem! – nyögte a lány Turay nyakába kapaszkodva. – Hol vagyok... Alejandro? Istenem, mi történik velem?

Sörhas kapitány is odalépett hozzá, és gyengéden ráterítette a zubbonyát.

121

Fél évvel később

A három lány az ebédlőasztalnál ült és mindhármuknak rossz kedve volt. De hát miért is lenne jó kedve bárkinek is hétfő reggel? Hideg van odakint – talán a leghidegebb Európában –, borús, nyirkos, ráadásul még a szél is fúj egy kicsit, ami egyenesen örületbe kergeti az embert.

– Hallottátok? – törte meg a csendet egyikük, egy kis barna lány, aki le sem tagadhatta volna indiai származását – Elke visszaérkezett.

– Az ki? – kérdezte egy vörössesszőke, csúnya lány. Éppen bekapta minden reggeli kedvenc tőkehalszeletét, ám most ez sem ízlett neki. Hiába, hétfőn reggel még az élet sem annyira édes.

– Mióta is vagy nálunk a kutatóintézetben? – kérdezte a harmadik, egy pirosposzsgás, kis kövér lány.

– Már három egész hónapja – sóhajtotta a csúnya, vörösesszőke –, de egyáltalán nem biztos, hogy még ennyit itt maradok. Baromira unalmas itt minden.

– Na ja, a halak nem túl szórakoztatóak – mondta a barna. – Különböen Elke Björnevikről van szó. Most jött haza Mexikóból. És nem is egyedül.

Mintha halvány irigység színezte volna a hangját.

– Kit hozott magával? – kérdezte a vörösesszőke. – Csak nem egy marhapásztort?

– Megtalálta élete halát – mondta a barna lány. – Még hozzá kétszeresen is.

– Tutira így van – helyeselt a pirosposzsgás. – Először is, itt van ez a hal...

– Milyen hal? – értetlenkedett a csúnya.

– Talált egy ismeretlen halfajtát – magyarázta a barna lány. – Tutira az. Mindenki odavan érte. Mást sem olvasok az újságokban, hogy így az újfajta hal, úgy az eddigi ismeretlen hal.

– Eddig még tényleg nem találkozott vele senki?

– Tutira nem. Ő adott nevet is neki. Valami kardhal-féle vagy micsoda. Én csak titkárnő vagyok, nem ismerem a halakat. Hajói emlékszem, úgy hívják, hogy Xiphias gladius Turayensis.

– Ezt a pofátlanságot! – háborodott fel a pirosposzsgás. – Ilyenek ezek a nagyképű kutató csajok, ezért is utálok őket. Ha találnak egy eddig még ismeretlen tengeri dögöt, tuti, hogy a férjükről nevezik el...

122

Háromnegyed évvel később

Álmos csend ülte meg a ködös venezuelai kikötőt. Romero a parton ült és a hálóját foltozgatta, körülötte sűrűn gomolygott a pára; ha valaki arra járt volna, talán még bele is botlott volna, ha nem figyel. Romero mogorva volt, de hát miért is ne lett volna az? Nem messze tőle a köd mögött zene szólt egy bodegában, s amikor néha-néha kinyitották az ajtaját, mintha söröskorsóval öntötték volna ki rajta, úgy folyt ki belőle a muzsika.

A francba! – zsörtölődött magában Romero. – Ha lenne pénzem, én is bent lennék, és hajnalig ki sem jönnék belőle. Csak innám sorban a tequilákat és nem törődnék semmivel. Ha pénzem lenne...

Ekkor tűnt fel az orra előtt a fickó. Nem botlott bele, nem rúgta fel, még csak

meg sem lepődött rajta, hogy ott találja. Ebből Romero arra következtetett, hogy a szőke, tarka inges pasas tudta, hogy ott ül a ködben. Vajon honnan tudhatta?

– Szép jó estét, amigo – köszöntötte a pasas, és csípőre tett kézzel megállt előtte.

– ...estét – morogta vissza Romero. Tudj’ isten, miért, de ezen az estén nem volt kedve szóba állni senkivel.

A pasas mosolygott és nem akaródzott tovább lépkednie.

– Hogy megy a munka? – kérdezte.

– Megyeget – felelte Romero. Úgy gondolta, ha szűkén méri a szót, a pasas hamar lelép. Valószínűleg turista. Egy hülye seggfej...

A férfi leguggolt vele szemben.

– Úgy hallottam, nem megy valami jól mostanában a halászat – mondta. – Sokat panaszkodnak az emberek...

Maga ezt honnan tudja? – akarta kérdezni Romero. – Biztosan valami szakszervezetis. Azok is hülye seggfejek.

– Azt hallottam, kevés már erre a hal... – laposüveget húzott elő a zsebéből és Romero felé nyújtotta. – Még megfázik itt nekem ebben a ködben...

Romero gyanakodva nézett rá.

– Ki a franc maga, és mit akar ezzel az izével?

A szőke pasas mosolygott, lecsavarta a laposüveg kupakját, ivott az üvegből, és ismét Romero felé nyújtotta.

– Na, igyon egyet maga is.

Romero belekóstolt az üvegbe. Whisky volt benne. Általában nem kedvelte, de most valahogy mégis jólesett neki.

Amikor visszaadta az üveget, úgy érezte, hogy mondania kell a pasasnak valamit. Valami barátságosat.

– Hát igen – morogta. – Valóban, mintha elfogytak volna a halak. Hamarosan éhen fogunk döglenni valamennyien.

– Vajon hova tűnhettek? – kérdezte a szőke férfi.

– Ki tudja? – vont a vállát Romero. – Mindig itt voltak, aztán egyszer csak leléptek. Azt hiszem, egyre kevesebb van belőlük, a halász meg egyre több. Azt hallottam – maga talán jobban tudja nálam –, hogy akkora hajók járnak odakint a vizeken, mint egy futballpálya, és mindent kifognak, ami csak a szemük elé kerül. Ezért nem jut nekünk hal.

– A Hosszú Árokban sincs?

– A Hosszú Árokban soha nem is volt hal. Vagy ha volt is, csak kevés.

– Azt mondják, az az árok nagyon mély.

– Az bizony. Nem is lehet lemenni a fenekére, még tengeralattjáróval sem. Mielőtt leérne, úgy összeroppan, mint egy gyufásdoboz.

– Magának... van munkája, Romero? – kérdezte az ismeretlen, és ismét felé nyújtotta a laposüveget.

Romerónak ivás közben jutott eszébe, hogy be sem mutatkozott az ismeretlennek, az mégis a nevén szólította. Érezte, hogy meg kellene kérdeznie tőle, hogy van ez, de nem akart udvariatlan lenni. A whisky jó volt, egyre jobban ízlett neki.

– Nagyon le vagyok pukkanva, señor – panaszkodott, és nem adta vissza az üveget. – És velem együtt le van pukkanva itt mindenki.

– Én talán tudnék magának ajánlani valamit – mondta a szőke.

– És mi lenne az? – kérdezte Romero, miközben ráfagyott az arcára a reménykedő mosoly. Egyre jobban tetszett neki az idegen.

A férfi felállt, majd lehajolt és felsegítette a halászt.

– Tudja, mit, Romero? Menjünk be a bodegába, igyunk egyet, aztán majd megbeszéljük a dolgot.

Elindultak a bodega felé.

KÉSZÍTETTE - SANGWA

2015